Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

3436

1221 U. xxvi

BS 14

£4.10.0 16/c

batto-364

R
25

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

IOACHIMI CAME-
RARII PABEPERG. COMMENTARII VTRI-
usque Linguæ, in quibus est

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΤΩΝ
ΕΝ Τῼ ἈΝΘΡΩΠΊΝῼ ΣΏΜΑΤΙ ΜΕΡΩ͂Ν,

HOC EST,

DILIGENS EXQVISITIO NOMINVM, QVIBVS
partes corporis humani appellari solent.

ΠΡΟΣΤΕΘΕΙΣΩ͂Ν ΚΑῚ ΤΩ͂Ν ΤΗ͂Σ ΧΡΕΊΑΣ ἙΚΆΣΤΩΝ
ὀνομασιῶν, καὶ παρεπομένων τινῶν αὐταῖς.

ADDITIS ET FVNCTIONVM NOMENCLATVRIS,
& alijs his accedentibus:

ΠΑΡΑΛΛΉΛΩΣ ΣΧΕΔῸΝ ΚΕΙΜΈΝΩΝ ΤΩ͂Ν ΤΕ
ἑλληνικῶν καὶ τῶν ῥωμαϊκῶν λέξεων.

POSITIS FERE CONTRA SE GRAECIS
ac Latinis uocabulis.

Ex libris S. ~~Genovefae~~ parisiensis

*Cum priuilegio peculiari ad quinquennium, cuius exemplum
ad libri calcem reperies.*

*EDEBANTVR BASILEAE, PER
Ioannem Heruagium, Anno Christi
M.D.LI.* 20.

Jac Ribiery & amicorum

T. Morell.
37.

65296

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

PROOEMIVM AD NOBILEM ORdinis Equestris in Misnia adolescentem Bolgangum Theoderici F. Vuerterensem.

GLORIATVR apud Thucydidē Pericles, eum se esse, qui alteri nulli cedat, cùm in necessarijs rebus prudenter excogitandis, tum eisdem diserte pronunciandis: & addit sententiam luculentam, Quòd sapiēs destitutus copia disertæ orationis, uecordi & incogitanti similis sit. Quid enim interest inter talem ciuem, et externum atque barbarum? uel qua re hic potius à muto differt? Quo fit, ut hominem doctum ac eloquentem plurimi in sua ciuitate fieri oporteat, cum sit interpres quidam commodorum publicorum, & utilitatis communis explicator. Ac fuisse magnos quosdā uiros, & instructos cognitione rerum difficilium, & scientia artium præstātes, non nego, qui facultate orationis deficerentur, eius qua & separando distinguere, & complectendo definire, & argumentando demonstrare, & copia uerborum augere ornareq; inuenta possent: eum uerò, qui excellente quadam & singulari facundia præditus, & dicendo alijs superior esset, stultum & imperitum & rudem, neq; fuisse unquam compertum est, neq; esse posse existimandum. Ex quo sequitur, primam quidem esse oportere curam sapientiæ & cognitionis, quibus mens proprijs & ueris bonis atq; diuitijs compleatur: sed ita, ut nisi accedat ea uis ac potestas, qua recondita illa proferantur, & communicentur cum alijs, opes illæ à thesauro defosso sub terra, non multum differre uideantur. Quid enim refert, nequeas an nolis promere? Quapropter omnes qui uirtuti & uerę laudi operam dandam esse statuissent, non tam in eo, ut sapientiam sibi compararent, quàm ut eloquentiæ compotes fierent, elaborandū esse duxerunt. Non eos modò dico, qui dignitati studerent, & in honorum curriculo defatigarentur, à quibus hanc curam ipsum Reip. capessendæ propositum exegit: sed eos quoque, qui in ocio uiuere, uel negotijs etiam quietis bonarum artium occupari uellent. Facilè enim perspici potest, inutilem esse cognitionem & scientiam, quam uerbis declarare nequeas: neque expectandum, ut alij te admirentur atque laudent, qui uel nesciant omnino quid boni in te insit, uel certè de tuis bonis nullum sperent commodum. Doctrinę autem omnis splendor & fructus, profitendo atque communicando innotescit, & conspicitur. Itaque ad laudem sapientiæ ac doctrinæ in omnem partem necessariam esse eloquentiam, statuendum est. Vt autem unamquamque regionem popularibus frugibus, sic nostri temporis eloquentia nos uti, contentosq; esse rectum est. Nam ubicunque locorum ac gentium uita degatur, sermo doctorum Latinæ & Græcæ linguæ erit: idemq; modò non tam dicendo, quàm scribendo usurpatur, ut quicquid de eloquētia nunc

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

diſputatur, id totum libris ac cartis implicari appareat. Libros autē qui audent componere, non inſtructi cognitione literarum, & utriuſque linguæ ſcientia, ij non modò minus euidenter ac planè ediſſerunt, ſed cùm oratione incerta obſcurant, tum audacia nouandi uerba, corrumpunt et deprauant res ipſas, quas uolūt exponere. Fieri enim aliter certè nequit, quàm ut in uocabulorum & nominum uſu peruerſo & malo, de rebus etiam ſententia ac iudicium labefiat atque uacillet. Hoc duplex ferè malum eſt, cum aut non intelligitur prorſus uocabulum, & fingitur ſignificatio: ut in omnibus artibus accidit, ignoratione linguæ Græcæ, qua illæ deſcriptæ & traditæ eſſent. aut non percipitur uera ſignificatio uocabuli, & uſus proprius huius aliena accōmodatione detorquetur. Hæc iam eſt audacia intolerabilis, de qua & impietatis, & ſuperſtitionum, & in communi uita nocentiſsimorum errorum cauſæ atque initia extiterunt. Hæc multos deos introduxit, hæc diſciplinam diſſoluit, tyrannides ſtabiliuit, flagitium & dedecus commendauit, uirtuti & laudi infamiam addidit. de quo in præſentia plura diceda non ſunt. Cum autem omnis controuerſia, ut ait Cicero, aut de re, aut de nomine eſſe ſoleat, rerū quidem ſimul ac nominum ambiguitas uerbis explicari poteſt, ſi intelligatur horum ſignificatio: ſin minus, controuerſia non tollitur, ſed augetur. Ad omnem enim interpretationē dubiam, alia interpretatio requiritur. quod incommodum maius eſt profectò, quàm plerique arbitrantur. Et ſuperioribus annis hoc damnum animaduerſum ab hominibus ingenioſis & doctis, indicatum alijs quoque fuit: inter quos & Eraſmus Roterodamus contra barbaros quædam conſcripſit, & edidit. Qui tamen ineptijs quorundam iritatus, & offenſus libertate, uertit poſtea ſtilum. Et non ille quidem mutauit ſententiam, ſed neſcio quo pacto de eadem re aliter locutus, non potuit non inuenire, qui ipſi aduerſarentur, alij quidem uerecundè, alij uerò uehementer & aſperè. Sed & de his in præſentia dicendum non eſt. Quòd ſi quęritur, quid barbaries ſit, nihil poteſt dici aliud, quàm externi & ignoti ſermonis atque moris hanc eſſe odioſam & contrariam ueræ rationi uſurpationem. Eſt igitur & in naturæ ipſius quaſi communi omnium mortalium ciuitate barbaries, & eſt in unaquaꝗ gente, & ſingulis populis. Naturæ barbaries intelligitur uiolatio aut neglectio eius, quod generi humano quaſi ius quoddam illa ſanciuit, cogitandi prudēter, & eloquēdi diſertè, cum honeſtate & decoro. Eſt enim hæc hominum forma ac ſpecies, qua alijs animantibus præſtamus, & ab illis diſtinguimur: unde quo longius receditur, eo ab humani generis excellentia maior fit ruina. Cum autem hoc omnibus in animantibus conſpicuum ſit, quòd illæ ſuos pullos aſſuefaciāt ad id, quo ſe excellere alijs ſentiunt: aquilæ ſuos fœtus docent aſpicere, equi procurrere, anates natare: ut quales ipſę ſunt, talem ſobolem etiam habeant & relinquant: in hoc ſcilicet non dare homines operam, turpe fuerit, ut ſuum genus ad uirtutem propriam educent, quæ certè eſt mentis ac rationis, & conſentanei prudentiſꝗ ſermonis. Sed ueniamus ad arctiorem neceſsitudinē, & coniunctionem

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ctionem interiorem, gentis ac ciuitatis non quidē nunc cuiusuis, sed eruditæ doctrina literarum, & bonarum artium: in qua profectò, quemadmodum sapientiam appeti, & ingenium excoli necesse est, ita sermonem politum atq; proprium frequentari oportet, ut oratio sit grauis, & illustris, & constans: non allucinantia & futilia colloquia, uel etiam fortuiti soni, tanquam anserum aut ranunculorum, quos & garrire secum, & à quibus percipi aliquid deprehensum est. Habent & Cyclopes ciuitatem suam, sed mirabilem illam, in qua congredietes ἀκούει δ' οὐδεὶς οὐδὲν οὐδενός, ut ait Euripides. Immo hæc commercia similia sunt surdorum disceptationibus, de quibus elegans extat Epigramma grecum, quod aliquando nos ita sumus interpretati,

Surdastro litem surdaster mouerat alter,
His q; aderat iudex, surdus utroq; magis.
Infit hic, Ædiculæ mihi quintum pensio mensem
Debetur: Traxi noctu, ait ille, molam.
Aspicit hos iudex, &, Quid contenditis? inquit,
Est genitrix uobis, præstet uterq; cibum.

Neque erat difficile, similes actiones superiorum, & nostrę quoq; ætatis proferre: uerùm cum talia permulta literis mandata, non modò extent, sed quorundam infelici studio comprobentur: & ut uerum fatear, quòd ne meminisse quidem illorum libeat, hoc labore supersedendū duxi. prospicere sanè fuerit melius, tanquam in sacrificijs, quàm respicere. Multas occasiones habemus præclarè administrandi rem in hac ciuitate eruditionis & doctrinæ: his utamur, & huc conuertamus studia uoluntatesq; nostras. Et ea extant scripta ueterum, de quibus humanæ sapientiæ, orationisq; ueritas perdisci possit: & ad hæc, uia demonstrata ac aperta est. Quo magis mirandum, his etiam temporibus inuentos esse, & inueniri, qui quasi seditionem quandam mouere, & coitionem facere non uereantur, aduersus utriusq; linguę studia. Non iam de alienis, qui illa uel despicere, uel odisse solent, quòd hinc non recta offeratur ὁ πλοῦτος, πρὸς ὃν ὅτι μὲν φέρει μάθημα, ἢ καὶ ἐπιτήδευμα ἰδίᾳ τὰς μανθάνειν τι καὶ ἀσκεῖν ἐπιμόντατος δεῖ, τῶν δ' ἄλλων καταγελᾷ, ut ait Plato: sed de ijs loquor, qui se philosophos & studiosos litterarū perhiberi uolunt: quorum alij uarietatem quandam & dissimilitudinem introducentes, & nescio quam copiam ostentantes, opinionum uanitate animos, & futilitate operum officinas complent: alios inertia reddit facundos. Quærere enim, quomodo neglectionem ueræ rationis probent, quàm laborem in hac sequenda perpeti malunt. Hi iam non magis ad ueterū monumenta sibi respiciendum esse existimant, ad quorum tanquam normam & amussim, suam orationem extruant & componant: sed eam licentiam sumunt, ut cōminiscantur, & fingant ex sese omnia, educentes tanquam araneæ telas, quicquid non tam in mentem, quàm buccam, ut dicitur, uenerit. Non hi quid, aut qua de re dicant, non quid propriè & significāter efferatur, non quę uer-

ba bona & nota sint, curant: sed siue concepta intra sese, seu aliorum scripta interpretentur, ita in his uersantur, ut mancipia, quibus pensum datum absoluere necesse est: quæ quo sunt magis improba, eo operam dare solent minus bonam: ideoq; & illi scriptores à doctis plerunq;, & hi à dominis uapulant. Atq; uisum fuit, hoc loco nonnihil de hac prauitate disputare, quòd cernerem arripi à multis istud socordię patrocinium, & propemodũ pueriles etiam ludos cõtaminari eleuatione studij utriusq; linguæ, id quod appellationibus quorundam non admodum honestis infamari scimus. Iactitant autem isti, ne autoritate nulla uideantur niti, Platonica quædã in primis, sed & Galeni medici Pergameni dicta: quæ inculcantes, negant se uerba curare. quos, si uidetur, paululum etiam adiuuemus. Sic enim ille uir sapientissimus, idem'q; eloquentissimus ait in Sophista, ἀμελῶμεν ὀνόματος. Et in Politico, κἂν διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι, πλουσιώτερος εἰς τὸ γῆρας ἀναφανήσῃ φρονήσεως. Galeni autem si de hoc ipso omnes sententias ascribere uelim, multas iam paginas illæ occupaturæ sint. Sed est omnium ferè hoc caput, infelicem & miseram, καὶ ἐπίτριπτον καὶ καταγέλαστον esse istam exquisitionem & aucupationem, ἀκριβολογίαν τε καὶ μικρολογίαν καὶ λεπτολογίαν uocabulorũ, quam nulla ars aut disciplina desideret πρὸς τὸ ἑαυτῆς τέλος, neque ueteres sapientes usurparint, ἑνὸς μόνου στοχαζόμενοι τοῦ παρακολουθεῖν τοῖς λεγομένοις τοὺς ἀκούοντας. Quin idem hic scriptor, ut planè sciretur quæ esset sententia ipsius, ait se librum edidisse contra reprehensores uitiosi sermonis, qui sunt σολοικισμοί. De quo, etsi in neutram partem certi aliquid statuere possum, cum ille liber ad nos non peruenerit, licet de alijs tamen indicationibus coniecturam de hoc etiam ipso facere. Neq; mihi quidem talis libri consiliũ placet, quod sanè Galenũ nonnulla de causa suscepisse existimo. Mirificè enim occultas imposturas habet ea sententia, quæ semel arrepta defenditur cum pertinacia, adeò ut in hac ipsa ueritas quoq; inflectatur contentione asseuerandi. Ac inter doctos & eruditos quidem uitium orationis nihil fortasse læserit ea quę dicitur, pręsertim, ut ait idem Galenus, εἴπερ καθ' ὅτου πράγματος φέροι τοὔνομα, δηλώσαιτο σαφῶς: quoniam illud iam non latet, neq; fallit. Itaq; in oratione elegante & splendida, species quædam uitiorum inter uirtutes & pulcritudinis figuras referuntur. Arripiant eadẽ aut pueri, aut inerudití & semidocti, alia lõgè res iam fuerit. Et id accidet, quod si uidit & sensit medicus ille, in Anticyras mittẽdus esse uideatur. Sed nequaquã profectò sensit hoc ille, non oportere castigari pueros, si & abhorrentia uerba inculcent, & hæc nulla ratione componant, ita nihil ut uel aptum uel congruum sit: hi enim certè sunt nominati à Grammaticis σολοικισμοί. Idem de indoctis intelligi debet. Nihil enim refert, secundum Aristotelem, ætate an ingenio aliquis puer sit. Picus Mirandulanus, tanquam aruum fœcundum, aut pecus generosum luxurians atq; lasciuiens, scripta barbarorum in Latino sermone ita defendere conatus fuit, quasi singularem existimationem his conciliare cuperet. Idem ille, qui Astrologos adeò uehementer fuit insectatus, ut

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

tus, ut uniuersum studium hoc euertere uoluisse uideatur. In utroque habuit aduersarios. Exarsit igitur certamen, & scissa studia fuerũt. Vtinam uerò & de his, & omnibus bonis ac laudabilib. rebus, cognitioni & usurpationi potius opera daretur, quàm altercationibus & rixis: in his enim occultißimas latebras socordia ignorantię inuenit. Vt in hac parte, non enim libet alia nunc quidem attingere: Quid refert, inquit aliquis, qua oratione utar? non enim uerba, quæ rerum notæ sunt, sed res ipsas spectandas esse censeo. Quin etiam ij ferè, qui se rerum cognitioni tradiderunt, plerunque fieri perhibentur in scribendo impoliti & barbari: qui autem ornatè copioseque dicere uolunt, horũ plurimos reperias rerum penuria laborare. Hæc dum ita dicuntur, atque hic, ille, istis capitur, interea neque uerba discuntur, neque res peruestigantur. Illorum autem, qui, nescio quo consilio, orationem bonam à rebus bonis separant, equidem, ut & alio loco cõfessus fui, rationes non perspicio, si tamen sunt rationes illorum ullæ. Primùm enim, obsecro, quæ erunt illæ notæ, à quibus id quod uolumus innotescere, etiam obscuratur? Neque enim ita de bona oratione loquor, ut eum qui suæ gentis sermone utatur, reprehendam: aut negem sapiẽtiæ cogitationes non posse uel existere, uerbi causa, in Scythis, uel etiam horum lingua exponi. Ego, inquiebat Anacharsis, Soloni barbarus sum, ille mihi. Sed quis obsecro de his etiam contendit? Loquatur Sarracenicè, Persicè, Indicè, Tuscè, Teutonicè sanè aliquis, et benè ac propriè utatur cuiusque gentis sermone, nimirum hic in illa gente disertus & habebitur, & erit. Confundat idem atque misceat linguas diuersas, & aliena uerba inculcet, deridebitur & cõtemnetur. In scolis aliquando uiguit disputationum genus quoddam, mirabilis tam sapientię quàm elocutionis. Visi sunt ij homines intelligere sese inter se. Potuit hoc fieri lõgo usu, & diuturna consuetudine, qua illa qualiacunque, noua certè, & quædam absurda atque ridicula, cùm conformata, tum etiam approbata fuisse scimus. Hi uoluerunt Aristotelica & Platonica disserere. Potuerunt'ne igitur ad res peruenire, cum non cognoscerent notas illarum uerba? Non, ut opinor, magis, neque felicius, quàm si legere libros conarentur imperiti litterarum, quibus hi perscripti essent. Sunt enim & hæ notæ: sed ijs quibus ignotæ sunt, notæ scilicet esse non possunt. Prodeat ex his scolis iam aliquis, & attollat supercilium, atque frontem perfricet, & ausit contra Ciceronem disputare. Quis'nam igitur hic cordatis omnibus uidebitur? Nihil mihi, inquiat ille, cum tua eloquentia, M. Tulli: non enim uerba curo, sed quæro res. Quas res igitur uir docte & ingeniose quæris? Si tuas, habeas tibi: sin meas, quo indicio potuisti, nisi orationis meæ, has cognoscere? Hanc cum respuis, & nihil te uerba curare iactitas, quid refelles? utrum ea quæ tenes, an quæ te fugiunt? Si hæc, non disputator iam, sed nugator eris: sin illa, ostende prius tenere te. Nulla autem certè est ansa, qua apprehendi posit uera & certa sententia, & animi conceptio, & cogitationis inuentum, nisi orationis: quam qui non cõprehendit, huic cætera etiam elabantur necesse est. Id uerò bellum est, eos qui ornatè & copiosè

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

pioſe dicere ſtudeant, rerum ſolere eſſe imperitos, & rerũ ſtudioſos plerunque barbaros. Neſcio utrum de eruditione & doctrina hi loquantur, an de circulatoribus & præſtigiatoribus aliquibus. Hi enim, dum neſcio quas res ſuas proferunt, de induſtria affectant ſermonem quoque mirificum & inconſentaneum, ut magis ridiculi eſſe uideantur. Eum uerò, qui opt. rerum autores diligẽter & attentè legit, & omnibus uiribus ingenij annititur, ut intelligat ſcripta ipſorum, & aſsiduo ſtudio hoc conſequitur, ſimili etiam ipſe ut oratione uti poſsit: hunc igitur imperitum eſſe rerum earum, de quibus diſſerentes tam familiares ſibi fecit, ut ſermonem illorum non modò perſpiceret, ſed imitaretur quoque, an eſt eiuſmodi, ut prudenti in mentem uenire, aut à prudente perhiberi debere uideatur? Rerum quidem ſtudioſos plerunque eſſe barbaros, dicitur uerſutè: quarum enim rerum, non additur. Et eſt nimis multis in rebus barbaria, non turpis modò, ſed pernicioſa etiam. Hoc igitur cum & obſcurum ſit, neque ad id de quo agimus, magnopere pertineat, relinquamus, & proſequamur deinceps cætera. Vt igitur ad ea quæ retulimus, attexamus quæ ſuperſunt, quid quæſo dicemus, aut reſpondebimus ad ea, quæ de illis tantis autoribus adducunt uituperatores ſtudij linguarum? Nihil aliud, niſi quod ipſi monuerint atque ſubiecerint. Sic enim Plato Phædone, εὖ γὰρ ἴσθι, ἦ δ᾽ ὅς, ὦ ἄριστε κρίτων, τὸ μὴ καλῶς λέγειν, οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελὲς, ἀλλὰ καὶ κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς. Galenus quidem certè, ne quid diſsimulem, in his contentionibus nimis mihi multus eſſe, &, quod prouerbio uetatur, præter caſam fugere interdum uidetur. Nam, ne in eum ſeuerius inquiramus, non'ne ſatius erat, hortari illum potius omnes, ut perſpicuè ac propriè loqui ſtuderent, quàm altercando cum ineptis quibuſdam hominibus, uel nonnihil etiam de ueritate quaſi deterrere, uel præbere ſaltem occaſionem indiligentiæ & remiſsioni induſtriæ & ſtudij liberalis? Cum autem intelligi eum qui uerba facit, & ipſe uelit, & omnes oportere ſtatuant, ſi in audiendo aut legendo operæprecium fieri debeat: quanto erat melius, anniti ac perficere, ut ſtatim diſerta aliquis oratione uteretur, quàm interpretationem indiſertæ quærendi neceſsitatem offerre: id quod ille ſemper fieri poſtulat, ut tanquam à geometricis definitionibus procedens diſputatio, plana ſit, atque explicata. Verùm Galenus tamen nunquam ferè ſermonis & uerborum præpoſterum illud ſtudium, & hanc obſcuram diligentiam hominum plerunque malè inſtitutorum reprehendit, quin non modò commendet, ſed etiam pręcipiat atque doceat, cùm præclaram, tum planè neceſſariam curam atque obſeruationem uſitati & noti ſermonis. Quoties enim ille clamat, uerba uſurpanda eſſe ea, quæ à Græcæ linguæ cõſuetudine non abhorreant? & ſermone utendum populari ac gentili, non alieno & externo? Atque profitetur, ſe perpetuò uerba eſſe interpretaturũ ἐκ τῆς ἑλλήνων συνηθείας. Nunquid idem affirmat, τοὺς ἀήθεις τῆς ἑλλάδος φωνῆς ἐν τοῖς ὀνόμασιν σφάλλεσθαι, & propterea Dioſcoridẽ ἀγνοοῦντα τὰ σημαινόμενα τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων, quædam dubiè & ambiguè & obſcurè expoſuiſſe? Quid? an non hæc una ſen-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

una ſententia illius facilè condemnat omnes, qui autoritate ipſius contra linguarum ſtudia abutuntur, qua pronunciat, nullam eſſe cautionem firmiorem, ne quis in diſputando fallaciter circumueniatur, quàm exquiſitum & accuratum uſum uerborum. Non'ne autem idem ſæpenumerò ſeſe huc illuc uerſat, in ijs locis ſcriptorum Hippocratis, quæ uel de commentarijs imperfecta, uel à librarijs deprauata, ſic fuerunt edita, ut non cohærerent, ſed uitiati ſermonis formam haberent? quemadmodum in libro, quo inſtruitur Medicina, de his ipſis Galenus copioſè diſputauit. Ex his manifeſtum fit, quid & ſapientiſsimus atque eloquentiſsimus uir Plato, & ualde doctus neque infacundus Galenus, notandum & culpandum eſſe putauerint: idem profectò quod & nos reprehendimus, ut illorum dicta noſtram diſputationem in primis explicent atque confirment. Accuſant enim & refutant illi eos, qui relictis bonis & notis & proprijs uerbis, quorum ſignificationem & uim, cùm de optimis autoribus, & libris ueterum, tum de incorrupta conſuetudine & uero uſu exquirere deberent; his igitur iſti relictis, quod de obſcuris commentarijs, aut ex ſeſe ea promerent atque gignerent, quæ uel non demonſtrarent rem illam qua de re ſermo haberetur, uel etiam eandē obſcurarent & dubiam redderent, uel inanem ſaltem oſtentationem & aucupium leuiſsimæ gloriolæ conſectarentur, tam à Platone quàm Galeno iuſtiſsima de cauſa grauiter obiurgātur, & à tractatione ſapientiæ repelluntur. Quale fuit illud uetus Prodici ſodalitium, & poſtea aliorum, qui quaſi Prodicij eſſe uellent, quorum omnis labor in uocabulis uel fingendis, uel nouo & inaudito modo interpretandis, conſumeretur. Quod nos uſqueadeò reprehendendum eſſe exiſtimamus, ut certam & notam orationē, quanquam incultiorem, & minus perpolitam, præponendam tamen eſſe cenſeamus alteri cuicunque, quæ inuſitata ſit, & remota ab intelligentia audientium: quibus non modò ea quæ aliqui tum primùm comminiſcentes proferunt, ſed ea etiam quæ fortaſſe priſcis temporibus familiaria, ipſi antè audiuerint nunquam, noua & ambigua uideantur, neceſſe eſt. Hoc igitur neque liberale, & explicationi rerum neceſſariarum contrarium eſt, implicare expoſitionem quamcunque uerbis inuſitatis, & mirificis enarrationibus: & non hoc agere, ut quæ commemorantur, planè & perſpicuè intelligi, & rectè percipi poſsint: ſed ut dictio propter externam & inſolitam formam, tanquam figuræ Indicarum auium, aut Africanorum animalium, admirabilis omnibus & rara uideatur. Hoc ſenſu autores illos ſapientiæ, eloquentiæ, doctrinæ, bonarum artium, talia ſcripſiſſe, certum eſt & euidens uolentibus perſpicere. Cum ijs autem, qui malunt pertinaciter rixari, quàm placidè cognoſcere, neque nos diſputationem ſuſcipiendam putamus, neque in præſentia agimus, neque ulla de re contendendum eſſe arbitramur. Nam ſecundum prouerbium Grçcorum, οὐ λείπει ποτὲ οἶνος φιλοίνῳ, μήτε φιλονείκῳ μάχη. Retineant illi ſua ſibi, & foueant, atque complectantur: nulla eſt enim tam bona & firma argumentatio, quæ eripere ualeat errorem contumaciç. Sed ijs qui amant & quæ-

prodicij

Hic

runt ueritatem, ea quæ retulimus, manifesta sunt. Cum autē de usu quodam publico, sermo tanquā moneta approbetur, qui nobis eius de quo loquimur sermonis, id est proprij & diserti, usus relinquatur, deinceps uidendum est. Hic igitur, erit doctorum & sapientum ueterum, quibus in utraq; lingua curæ fuit, ut prudenter cogitata, diserte eloquerentur. De quibus mediocris diligentia studij & industriæ, facile poterit iudicium facere: & nostrum aliquando editum est, cuius ne nunc quidem me pœnitet, etsi fortasse illa copiosius debuerūt, & speciosius potuerunt tractari. Quicunque igitur lectionem & imitationem scriptorum ueterum his temporibus, quibus nusquam uel Græcæ uel Latinæ linguæ uernaculus usus est, negligent, & sibi nouum parient loquendi genus, ij & iustissimis illis reprehensionibus obnoxij sunt futuri, & semina spargent magnorum ac perniciosorum errorum, tam in diuinarum quàm humanarum rerum negotijs. Hi iam non de rebus, sed de uerbis quærent atq; laborabunt. Nam quicunque bona & propria uerba uestigant & colligunt, ij quoq; res egregias & præclaras uenantur ac deprehendunt. Verbis enim significantibus, & pura oratione, res dignæ liberali cognitione exprimuntur & designantur. Vt autem sine re, nulla uis uerbi est, quemadmodum Cicero ait: ita res si tacentibus nobis intelligi possent, uerbis omnino nihil opus esset, neque uteremur. In illa quidem peruersitate ac uanitate exagitanda, penè nimius est, ut diximus, Galenus, quam ætate sua inualescere & corroborari scilicet animaduerteret, ut nota usitataq;, & inter hæc propria ac bona uerba, obsoletis, dubijs, malis, commentitijs uocabulis mutarentur, & ueterum simplex explicatio optimarum & pulcerrimarum rerum, in superuacaneam illam nouitatis exquisitionem conuerteretur: de quo & portenta quædam orationis nasci, & res non explanari, sed inuolui, & falsa ac incerta altera ambiguitate & deprauatione accumulari uiderentur: cum quidem & in has exilitates ingenium comminueretur, & falsa persuasione doctrinæ induerentur animi, & studia sapientiæ corrumperentur, & optimarum artium atque rerum cognitio & excercitatio interea negligeretur ac interiret. Quod igitur nostrum sit iudicium, & congruere hoc cum ueterum sapientum rationibus, demonstratum esse credimus: idq; sequens ac custodiens, & sæpe hortatus sum adolescentiam, ut in primis operam dare utriusque linguæ cognitioni, & ætatem illam peculiari huic ac suo studio impendere, & commoditatibus quę nunc offerrentur, uti uellent: & dum uersor in scriptis ueterum autorum, horumq; libros lego, annotaui pręcipuorum uerborum in his usum: quo comperto, olim ex amicis quidam nostris censuerunt, ea quæ collegissem, à me edi & publicari oportere. Inter hos instare mihi asiduò, & urgere me uehementer, sapientia & doctrina excellens uir, SIMO GRYNAEVS. Erant autē illæ nostræ annotationes, neq; plenę ac copiosæ, neq; distinctæ ac composite, sed fortuita perscriptione congestæ & coaceruatæ: ut si ad editionem apparari deberent, nouum laborem opus illud desideraturum esset. Cum tamen finem non facerent illi hor-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

illi hortatores & instigatores nostri, tandem cœpi de Commentarijs annotationum nostrarum decerpere ea quæ in hoc libro exposita sunt, collata in partium corporis humani quasi historiolam quandam, incoatam quondam monitu summi amici nostri, uiri optimi & doctissimi, & medicinæ artis professione celeberrimi, Georgij Sturcij, cum in manibus haberemus Galeotti cuiusdam scriptum, & melius aliquid requireremus. Itaque huius argumenti consilium totum debetur autoritati & respectui Georgij Sturcij, cum quo in adolescentia & uixi coniunctissime, & honores scolasticos gessi: & ab illo beneficijs affectus, eum me præstiti, ut ipse haud scio, an cariorem me ex amicis plurimis habuerit neminem. Hunc amorem ad extremum diem uitæ suæ ille quidem erga nos cōseruauit: & ego perfeci, ut digni hoc omnibus fuisse uideamur. Ac nunc Sturcius, pietatis & bonarum artium culturæ natus, princeps sapientiæ, uirtutis, & doctrinæ, suo quidem fato feliciter defunctus, reliquit terras: in quibus quid eum, presertim senescentem, ac ualetudine infirma preditum, amplius iam delectare posset, nihil erat. Ad nostrum uerò officium pertinet, & tueri memoriam sanctissimæ amicitiæ, & famam mortui, si possimus, celebratione nostra augere: in quo, ut spero, neque fides, neque studium, neque etiam industria quædam nostra ullo loco aut tempore desiderabitur. Sed ad huius opusculi elaborationem quod attinet, poterat hoc quidem multo speciosius fieri, ut non tantum uerborum indicationem, sed rerum etiam commemorationem, cùm uberem, tum, ut ita dicam, enucleatam complecteretur, si uel propius à Sturcio abesse, uel etiam cum illo uersari mihi, uel ita absenti quoque plus ocij concederetur, tam ad eos libros, quibus disputationes hæ continentur, euoluendos, quàm ad percontandum de ignotis mihi, eos qui non modò scientia doctrinæ, sed peritia etiam usus instructi essent. Quod quidem corporis humani partibus, seu membris, uerborum interpretatio hæc nostra accommodaretur, non fugiebat nos, totam expositionem cùm luculentiorem, tum uenustiorem futuram esse, si in singulis ordine quodam ea persequeremur, quæ in his insunt, & considerantur ab omnibus quibus ueritas cordi est. Ea sunt quatuor: ipsa rei de qua quæritur, natura, quæ οὐσία appellatur, δύναμις, ἐνέργεια, χρεία. Latinè possumus, ut opinor, uim ac potestatem, effectionem & actionem, opus atque officium nominare. Fuisset hæc tractatio & argumento copiosa, & ordine pulcra, & genere utilis: sed instituto primùm opere confusius, cum & sæpe ac multum descriptio interpellaretur, & ut abrupta contexeremus, neque ingenium atque cogitatio, neque ocij quies suppeditaret: contraque potius cùm negotia priuata, tum ualetudo, tum etiam Reipub. perturbatio obstaret conatibus meis: ita delati ad Iulij Pollucis expositionem, & uestigia huius secuti, de nostris Commentarijs quæ cōuenire credebamus, ea adiunximus, & uelut ἔρανον hunc contulimus de nostris annotatiunculis, ut quiddam paulo magis lautè & opiparè, quàm Iulianæ quasi epulæ essent, instrueretur. Non autem studuimus omnia, uel saltem plurima

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

congerere, ut quæque in aliquem locum incidebant, contenti præcipua uocabula, & horum formas demonstrasse. Quam ipsam moderationem nostram, & utilitatis & uoluptatis aliquid allaturam esse legentibus confidimus. Nam & quærere plura, quod illis reseruatum est, studium industriamq; excercere, & inuenisse aliqua, gaudio nõ poterit carere. Quam quidem in partem hæc ab hoc uel illo accipiantur, & quæ iudicia fiant à diuersis de isto labore, nihil prorsus moramur: cum bono, aut saltem non malo ingenio præditis displicere illa non posse sciamus. ὥς' εἴ τις χαίρει ψέγων, ut ait Socrates apud Platonem, enarrans Simonidis carmen, ἐμπλησθείη ἂν ἡμᾶς μεμφόμενος. Vt enim uetus uerbum est, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ. Quod si est uerum dictum Plautinum,

Vt qui ipsus se contemnit, in eo sit indoles industriæ:

erit aliqua in hac etiam parte laus nostra, uel certè nullum euentus periculum, qui non minus parua & humilia hæc esse ducimus, quàm alius quisquam etiam iniquissimus nobis. Et parua tamen ista atque humilia, magna commoda & fructum singularem allatura esse studiosis utriusq; linguæ, mihi persuasum est. Et poterunt hæc tanquam fundamenta esse, super quibus aliorum obseruatio & attentio & sagacitas, maiora alia & magis spectabilia extruat ac collocet. Ad uulgares autem istos censores καὶ φιλομώμους, hoc mihi in animo est, quod Zenonem Stoicum dicere solitum accepimus, usurpantem dictum Sophoclis: ille enim audiens à quodam improbari Antisthenem, qui diceret sibi pleraque in eo displicere: fertur interrogasse, an aliquid etiam probaret in Antisthene? Cum alter nescire se respondisset, neque sibi de alijs quicquam esse compertum: Nunquid igitur pudet te, inquit Zeno, cum quæ Antisthenes dixisse aut fecisse uidetur non bene, ea conquiris atque meministi: & ne curas quidem cognoscere, an boni etiam aliquid ab eo sit profectum? Si enim deprehendentur aliqua errata nostra, quòd in collatione cum ueris hæc notata esse necesse sit, qui exagitare illa ipsa, & quasi triumphare de his uoluerit, cum prætereat meliora, neque ijs testimonium meritæ laudis impertiat, is sanè neque me ualde offenderit, & licebit hac misera gloriola fruatur: ut obtrectando alijs, ipse quoque planum faciat,

—ὅτ' ἐν τᾷ γᾷ καὐτὸς τὶς φαίνετ' ἦμεν.

secundum Theocriti Polyphemum. Huius causæ & operæ nostræ te cognitorem sumimus, & facimus iudicem Bolgange, quem & à natura ipsa, & Georgij Fabricij præceptis commotum atque impulsum, uiam uirtutis arduam ingressum esse, & per plurimas difficultates ad summum peruenisse scimus: qua tu nunc placido gressu procedis, & frueris parta uigilijs & sudoribus, & multiplici defatigatione, copia sapientiæ, eloquentiæ, humanitatis, eruditionis, doctrinæ, quam & à puero rectè monstrantibus obtemperans, & ætate firmiore omnibus locis bonarum artium quasi lucra quædam sequens & perscrutans, præclaram & eximiam acquisiuisti. Cum autem consuetudinem eruditorum atque sapientum in Italia & Gallijs cupidè expetiuisses, & facilè esses adeptus, libenter

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

benter tamen hæsisti in familiaritate & usu Ioannis Sturmij, à quo ea habes præconia, quibus non modò tu, sed tota familia tua, nominis & famæ iam ornamentum consecuta est sempiternum. Id quod cùm uestri generis nobilitatem antiquam, illustriorem reddet, tum exemplum hoc alios ordinis uestri ad similem laudem adamandã incitaturum esse spes est. Etsi profectò, ne callidè agam, debilitatur multis modis hæc spes: cum iam etiam quidam illorum, qui ita accessissent ad hoc decus propè, ut planè contemplari possent, auerterint tamen se, & ad alia conuerterint, absurda & opinionum falsitate, non uera ratione commendata, alij uoluptatum illecebris capti, alij φιλοτιμίᾳ ξυνεχόμενοι, δυσφυῶ κακῷ, secundum Tragoediam. In qua parte & nostræ quædam cùm acclamationes, tum cohortationes, quòd minus habuerint momenti apud unum aut alterum, etsi grauiter ac molestè fero: tamen uicissim me consolatur, easdem apud quosdam tantum effecisse, ut ad considerationem ueritatis, & culturam bonarum artium, & studia humanitatis, conuerterint cogitationes & uoluntatem illorum, ut & ipsi præ his occupationibus, rebus alijs minus pulcris & bonis uacare iam non possent: & capti specie ueræ laudis atque decoris, cum ipsi uulgo tritam honorum & excellentiæ uiam relinquerent, & arduum uirtutis iter ingrederentur, tum à se adiumenta quæcunque possent, eódem tendentibus alijs afferrent. Quos quidem sua fama & hoc tempore, &, ut spero, ad posteritatem quoque celebrari, quàm oratione mea in præsentia commendari malo. Tu uerò Bolgange, ut hactenus cum omnium bonorum admiratione & fauore fecisti, contentionem præclarissimi studij ne remittas, sed potius augeas atque incites, & in hoc diuino certamine, ἄρχων ἀργυίοισιν, id est, rectè sentientibus, & bene collocantibus operam studij sui,

τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο, τοίκεν ἐκείνων
νόσφιν βουλεύωσ' ἄνυσις δ' οὐκ ἔσεται αὐτοῖς.

Hæc sententia animi, & ista uoluntas, itemq; ille lætitiam tibi pariet labos, ut inquit senex Plautinus. Iucunda enim certè in omnem euentum, nam quæ & tempora sint, & pericula impendeant, uides, iucunda tibi erit recordatio, te cum barbaria & immanitate & malis erroribus, nihil unquam neque factis neque dictis habuisse commune: sed id cogitasse atque perfecisse, ut & ueris rationibus confirmares iudicium, & uoluntatem ad optima atque honestissima dirigeres: non ut huius seculi uulgo placeres, sed cùm bonis ac doctis optimus doctissimusq; uidereris, tum ad posteritatem existimationem illustrem & magnificam tibi reponeres: te extitisse his temporibus ac locis, qui tot rebus atque hominibus retrahentibus, in cursu tamen uirtutis & sapientiæ perrexeris, & ab ijs undique opem consiliumq; tuum remoueris, quibus alij implicarentur plurimi, gloriam aut opulentiam expetentes, ἅ γ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρὺ, secundum Aristophanem. Sed silentio illa tegamus, φάρμακον ἡσυχίης ἐγκρατὶς εὑράμενοι, ut est in epigrammate. Tibi quidem non possum non gratulari hanc inductionem animi, & in illa ipsa constantiam:

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

de qua si nihil fortè dignitatis uel emolumenti popularis tibi adiunctum fuerit, ipsa tamen animi magnitudo, & ueritas sententiæ, summis te honoribus, & maximis commodis afficiet atque locupletabit. Verè enim à ueteribus dictum est, Virtutem & sapientiam se ipsa niti, non opinione hominum, aut fortunæ præsidio fulciri & sustineri. Sed de his satis, præsertim ad te. Quod superest, te oro, ut iudicium de te, & affectionem erga te meam, & placere tibi patiaris, & in optimam partem interpretari uelis, & hanc compellationem non contrariam tibi esse sinas. Ego autem, id quod tu mereris, & me decet, cursum reliquum studiorum & uitæ tuæ, CHRISTO σωτῆρι commendare non cesso: precorq́ue ut maximè secundis rebus reuersus ad tuos, florentem patriam presens exornes: aut certè aduersis, consiliorum & actionum subsidio & patrocinio, laboranti adsis atque succurras: quorum alterum optare & sperare, alterius necessitatem recusare non debes. Sed desino. CHRISTVS te patriæ, & hanc incolumitati ac saluti ciuium benignè conseruet.

SIMO GRYNAEVS IOACHIMO CA-
merario S. D.

CVpio te bene ualere. De libro mihi idem propemodum uisum est, quod tibi: etsi illum uix leuiter inspexi. Itaq; facies quod tibi uidebitur, modò ne amittas in his tempus. Vellem enim te amplissimo ocio, præstantissimas ad res meditandas, expoliendasq; abundare: tantum abest, ut detrahere ex eo quod conceditur, aliquid cupiam. De Lexico, cõsilij mei causa hæc fuit, quia te audiueram annotatum aliquid habere. Fac ut abundes & circunfluas uiribus ac ocio, ut aliquem nobis semper afferas singularis & ingenij & diligentiæ fructum. Vale, & me ama. Pestis sub initium autumni leniter nos tentauit, nunc prorsus interquieuit diebus aliquot. Dominus nos ab impietatis peste conseruet. Iterum uale, cum familia tua.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

RERVM AC VOCVM LATINARVM IN HISCE IOACHIMI Vtriusq; linguæ Commentarijs memorabilium Index locupletißimus, quem in libri fronte statim ponere, ut Græcum ad calcem, certo consilio adducti sumus. Prior autem numerus paginam, alter uersum significat.

A

ABantum tonsura 51. 34
abdicare 176.39 abdicare se magistratu 177.44
abdicari 175. 42
abdomen 352.25
abductio 474. 13
abeo 452.33
abhorrens 196.46
abhorrentia 427.14
abiecti 11.43
abijcere 308.18
abire 377.17
ablactatus modò 19.37
ablegare 317.48 (47
ablegationẽ perficere 315.
abluere 149.48
abnuere 70.18
abominandum 139. 70 & 179.38
abortiri 15.25.30
abortus. abortio, aborsæ mulieres 15.27.32
abortus procurans pharmacum 15.40
abscessus 482.12
absorbere 220.17
abstinere 830.19.34
absum 16.20
abnutare 69.44
acanthus spartiata 470.36
accedentia 16.25 (24
accedere 432.41. & 451.
accersere 182.33. et 184.14 & 185.26.33. et 166.15
accessio 455. 15. in febribus 305.33
accessorium 432.20
accidere 294.1. & 432.19
accinere 195.30
accingi 346.16
accipere 289. 38. & 293. 27. & 495.3
accipere ense. 287.33 (36
accipiter nocturnus 200.
accipitrum uox 200. 5
accitus 186.8
accliuia 494. 4
accũbere 484. 1. et 497.1
accumbere ad mensam qui bus licitum apud Macedonas 484. 35
accuratè 395.16
accusare 172.38. & 183.8 & 184.49. & 185.51
accusare inter se 323.6
accusatio 172.46
acerbum, acerbitas, translatè 144.28
acetabulũ humeri 242. 42
acetabulum 384.17
acheronticus senex 35.25
achillis coma 45.32
acies oculi 107.18
acies ὁμοιόστομος 140.24
aciei στόμα, ὀρὰ 140.23
acimon 281.34
acres 11.24
acroteleutium, proprium 334.18
actorũ Apost. locus 90.25
acus foramen 226.1
acutum cernere 84.32
adesse 475.24
adedere 212.21
adhærere 392.49
adhibere 329.25
adhinnire 199.10
adigere in seruitutẽ 320.11
adire periculum 431. 44
aditus 455.10. et 457.52
aditum parare 328.32
adiunctus 357.50
adiuges costæ 343.14
adiungere se 451.24
adminiculum 283.19
administer 267.30
administrare 257.25. & 367.19.30
administratio 257.25
admirari 318.25
admittere 294.7.40. & 295.3. & 445.8
admonitio 174.13 (26
admouere 303. 40. et 275.
adolescentes 31.30
adolescentum ætas 22.40
adolescentiari 25.13. adolescenturire 15
adolescentula 37.1
adolescentuli 30.20
adolescens 21
adolescere 20.19. & 25.5
adoptatus filius 315.24
adorationis gestus apud ueteres cuiusmodi 459.27 inde
adoriri 303.3
adrastia 281. 35
aduentus 455.4
aduersa 372. 5
aduersari 444.44
aduersarius 475.1
aduersatio 482.44
aduersator 482.28
aduersi 368.2
aduertere 327.50
aduocare 185.33
aduocati publici Athenis sing. annis decem constituti 172.44
aduocatio 185.40
aduocatiõis merces 172.41
aduocatus 185.43
ædilitatis duo ordines. 416.19
Aegeo redditũ oraculum cuiusmodi 408.37
ægroti 498.8
ægyptios etiam pudenda circumcidere 360.24
Aelianus μελίγλωσσος dictus 150.22
æquabilẽ se præbere 328. 40
æquabiles circuli 347.48
æquæuus 34.31. et 37.31
æqualitas 493.24
æquilaterum 348. 6
æquilibrium 493.25
æquiuoca 189.13
aeripes 413. 10
aerius color 100.39
æs oculis salutare 76.5
æs Veneri attributũ 145.3
Aeschinis conuicia in Demosthenem 364.47. inde
Aesculapius σπατοφάγος 211. 44
ætas 33.33. pro uitæ incremento 34.44
ætatis flos 23.34. uer. 35
ætate confirmari 7. 37
ætates hominũ 18.48. inde
ætates hominũ septẽ 13.44
ætatum ad stellas errantes applicatio 32.47
ætatum discrimina septena 29.32. quaterna 30.4. bina 27
ætatum discrimina Persica cuiusmodi 30.36
ætatum diuisio apud Latinos 31.29. & 32.15
ætatum nomina 13.40
æternum 34.42
æthiopum crines cuiusmodi 46.2
æuum 34.10
affabilis 174.7
affectio 299.33
afferre 376.28. & 378.2
affici 296.39
affinitatem iungere 319.50
affirmatio 178.26
affirmo 178.6
afflatus 116.19
afflictio 313.9
affligi 313.8
Aganthonij uita lõgißima 32.38
agilis 413.17
aggredi 258.50. et 433.2
aggredienda 268.28
aggreßio 258.20. aggressiones 274.27
Aio 178.6. aius 179.6.49
ala 225.33. et 244.29. alæ 122.52. & 359.52. & 365.53
alarum fœtor 244.30
alapam infligere 301.14
albicare 97.43
album oculorũ 107.12.21
albus color 96.23
alcathoi uicus 134.2
alcibiades blæsus natura 210.18
alcimus 153.35
alcini apologus, prouerb. 153.18
alienatio mentis 482.48
alienis ridere genis, prouerb. 124.9
alimentũ 213.45. et 214.12
alitus discernu, alitus synce rus 116.23
alitũ calidũ efflare 238.40
alleuare 271.14. et 378.43
allocutio 164.44. et 171.31 & 185.11

alloqui 174.3. & 41
allucinari 426.13
allucinatores 107.5
allux 426.12
alternis 421.2. alternis recitare 291.17
altiles anseres & uituli 214.31
altiloquentia 159.43
altitudo 376.24
alueus 225.35
alueus fluminis 354.4
alumnus 216.30
aluta 429.26. alutarius. 27
aluus 348.23. & 353.44. et 354.6. & 490.12
aluũ exonerare 387.33
aluos Scythicas non siccescere 354.3
Amalthea capra 243.32
amãter complecti 194.47
amanuenses 262.24
amaritudinis uocabula translatè 144.27. inde
ambabus manibus 273.43
ambadedere 212 21
ambidexter 279.41 (13
ambigua. ambiguitas 308.
ambire 330.9
ambire laudem 324.48
ambulare 449.21
ambulatio 458.48. ambulare. eod.
amiciri 304.43.49
amicitiam iungere 301.25
amictus 304.50
amittere 308.18
amouere 317.22
amplecti 289.19. & 337 52. amplexari 245.18
amußis 478.41
amygdalini olei confectio. 67.12
Anastasius Imp. Ro. δίκορος cognominatus 108.5
anates 385.50
Anaxagoræ de manuum fabrica sententia 332 34
anceps 62.26
anceps ferrum 279.43
anciliorum custodes Salij. 467.35
ancillam parare 319.5
ancillula 19.40
Ancon urbs 246.33
Andron Catanæus 465 52
angiportum 455.7
anguimani elephanti 217. 26. & 262.48
anguium uox 200.41
anhelare 119.38
anicularũ epitheta 37.25
animalia alia alijs uesci. 213.9
animalium à digitis discrimen 425.29
animaliũ distinctio 421.7
animalium uoces 198.20 inde
animatum esse 338.5. & 396.39
animosi 11.29
animi imago uultus 71.27
animo esse amico, hostili 322.9
animum habitare in oculis 71.26
animum in aliquid intendere 323.18
animum recipere 378.1. reponere 301.26
annona. annonæ penuria. 213 36. annonæ procuratio 43
annuculi 18.52
annosus 35.17
annuo 69.26. annuere 70.18
annularis digitus 252.15
annulus 280.46
annus uertens 380.3
ansa 283 30. & 292.3.20
ansæ 227.43. & 282.53
ansatus tripos 227 43. ansatus 246.43
anseris uox 200.45
antè 487.20
antennæ 424.22
anteuertere 289.2
anticipare 289.21. anticipatio 286.43
antimonium 87.7
antiqui 35.28
antiquius 28.44
antiquißimum 46
anus 359.37. & 383.19. et 385.13
anus uinosæ 37.20
Aperire portum 137.42
apertè 178.18
apologus 153.18
Apollinis epitheta 54.45 & 90.10. ἐμβάσιος 432. 11. ἐμβάσιος 13. προστατήριος 477.44. Zosterius 345.42
Apollonij locus 84.51. & 109.35. & 127.36. & 335.46
Apollonij comment. locus 126.21
appellare 182.33. & 185. 12.48. & 186.17
appellatio 188.17. & 174.10. & 175.8
appellere 303.39. & 306. 45. & 327.12.53. & 376.32
applicare 329.28
appetitus 222.53
apum uox 200.29
Aquæ conuiuis affundendæ super manus, mos 261.13
aquam continere, prohibere, reprimere 290.6
aquilæ uox 199.52. & 200.4
aquili 112.23
aquilo cur βορέας Græcis 217.37
aquilones auditum reddere liquidiorem 228.19
aquilus color 100.41
aquilus nasus 111.53
ara theatri 466.15
arabica tibia, prouerbium 191.4
arabicus tibicen 191.5
Arati anthropogonia 5. 41
Arati locus 380.30
aratri aures 227.47
arbitrari 291.10
Arcadia εὐάνωρ 11.7
archestrati γαστρονομία 350.16
architectari 456.23
arcitenens 371.37
arcuum cornua 247.13
area 422.6.53
argenteus color 97.18
argentũ lunæ attributum. 144.52
Argos polydipsion. 222. 24
argumentum 330.28
Argus πανόπτης, oculeus, 75.29. πολυόμματος 73.33
Arianorum dogma 481. 40
aries 362.36
arma capere 287.20. ferre 371.50. gestare 372. 39
armari 335.19
armati 11.31
armi 242.32
armiger 371.36
armillæ 242.35
Arianus, consul surdaster. 227.2
Aristoph. locus 110.35. & 135.24. & 255.40. & 312.16. & 243.24. & 326.40. & 394.18. & 433.8
Aristophanicæ parodiæ 195.38
Aristoteles μικρόμματος 73.35
Aristot. locus 103.27. & 153.24. & 340.40. & 393.20. & 380.6. & 490.37.42. & 493.32.
arrodere 135.9
arridere 207.10.16
arrigere aures 225.7. & 232.45
arrosores corticum 161. 53
artemisij tria capita 65.11
arteria gutturis 238.43
arteriæ 240.8
articularis morbus 38.29
articulata uox 170.36
articulus 38.22
articuli 251.31
artifices 257.40
artificum manus 257.33
artua 38.8. artus 37.49. 19
artuũ flexus duplex 488. 12
arua 40.15
as in numeris 280.32
ascendere 432.45
asinorum uox 199.33
asio auis 464.28
aspectus 74.15
aspirare Deum fauorem, fortunas, successus, &c. 118.1
aspirare translatè 118.9
assensio 303.7

assenta-

assentatores 215.47
assentatorum turpitudo. 215.50
assentiri 178.23
assequi 288.49
assertio 173.13
assidere 390.43. & 391.1 & 392.25.49. & 395.23
assiduitas 305.35. & 327.32. & 392.50. & 393.52
assiduus 392.51. & 395.11
assistere 477.49
assuescere 486.52
assumere 286.6
assumptitius 186.7
assumptum 286.8
assurgere senioribus 474.38
Asteropaeus 279.46
astragali 234.48
ater pallor 44.33
Athenaei locus 73.42. & 381.16. & 484.42
Athenienses detritis natibus 385.24
Athenienses λακκοσχέες cur 357.39
atlas spondylus 366.21
atramentum 47.37. & 310.46
atrum 97.36. translatè 38
attentio 481.24
attestari 183.7
Attis, eiusq; furor 364.27
attollere 376.40
attractio 487.30
attritio 311.46
audax 263.2. audaces. 11.24.29
audiendi studiosus 224.46
audiendi uerba cum genitiuo, Graecis. 233.9. cum accusatiuo 16
audire 224.31. & 229.53
audire bene, malè 229.17
audire & auscultare quid differant 233.23
auditor 224.49. & 230.41
auditurio 229.40
auditus 224.30 & 226.28
auditus sensum celerrimè omnium cōmoueri 226.24
auditum ab aquilonibus liquidiorem fieri, ab austris obtundi 228.19.27
auditu digna 231.53
aue 194.49
auelli 282.14
auerruncatores dij 379.33
auferre se 377.19
augere 313.33
auium crura 420.12
auium pedes diuersi 417.41
auium uox 199.50
auocare 184.45
aura 114.16
auriculae 224.16
auricularia 232.22
auricularis digitus 232.21. & 252.16
auricularius 232.27
auriscalpium 225.15
auris altera mas, altera femina 228.23
auris ima memoriae attributa 232.49
auris praua 488.45
in utranq; aurem dormire. 225.22
aurem uellere 232.47
aure bibere narrationem 232.43
aures 224.13.30
aures arrigere 225.7. & 232.45. & 471.20. ferire 233.6. obtundere 229.15
aures completae 225.4. manibus clausae 5
aures perforatae, exprobratio barbariae 232.35
aures prurire 254.11
aures regis 228.53
aures tripodis, aratri, &c. 227.47
aures unde dictae 232.16
aurium eminentiae usus. 226.50
aurium fabrica 226.32. foramen 225.24. sordes 225.2
aurium partes, earumq; nomina. 225.24. inde. et 226.13
aurium usus 226.21
auribus captus 228.28
auribus carentia, inaurita 232.33
auribus expositum 232.4
auribus parcere 228.9. suspensum teneri 233.4
in auribus domicilium iracundiae 226.27
in auribus posita uirtus omnium gentium 232.41
auritus 227.53. auritus testis 228.2
aurorae epitheta 44.23. & 249.9. & 282.7
aurum Soli attributum 144.50
auscultare 230.17
auscultare & audire quid differant 233.23
auscultatores 225.20
ausculto cū datiuo 233.10
auspices 450.1
auspicium 455.41
auspiciorum apud Graecos & Romanos diuersitas 278.42.49
austerus sapor 146.34
austros auditum obtundere 228.27
auxilio esse 475.16. uenire 316.27
axilla 122.52. & 244.28
axillares sphondyli 366.25
axis spondylus 235.15
axitia 55.29

B

Baiulare 371.53
baiulus 366.39. baiuli 370.36. & 372.23 baiulari 245.14
balare 199.30. balatus 29
balbi. balbutientes 209.25. balbuties 27. & 210.6. & 162.16
balbutire 233.48. balbus 210.29
balneae. balnearia 356.23. balneator. balneatrix 27. balneum 22
baltheus 344.52. et 345.30
barba 126.38. barbatus 43. & 26.3. & 42.8.27
barbam nutrire 128.42
barbaetenus 128.33
barbae usus 128.45. in barbatos scomma 35
barbula 128.2
basilicus tali iactus 406.4
basis 430.14
Battus Cyrennarū conditor 209.48
Battus pastor 209.50
Baucus. baucismus 463.14
bellatores 11.32
bellatoria saltatio 461.14
bellicosi 11.18
bellum conflare 319.33 inferre 378.3. transferre 7. suscipere, instaurare 287.23
bene audire 229.16
benefacere 317.23
beneficium dare 324.18
beneficij loco accipere 285.18
beneficus 320.20
beneuolentia affici erga aliquem 324.35
beneuolentiam conseruare 325.23
bibendi coactio à Platonico conuiuio remota 214.45
bibere 219.33
bibere ductim 117.43
bibulus 220.35
biclinium 485.4
bifariam 178.13
bigradus 447.14
bilinguis bestia serpens 148.37
bimembris 1.26
bimi 19.1
bipennis 124.21
bipertitus 1.48
bipes 407.10
bisonus 168.16
blaesi 210.15
blandiloquentia 162.18
blandiri 20.27
blaterare 164.45. et 209.52. blaterones 191.10
blenni 111.29
boatus 199.28
bombilare 200.29
bona uerba dicere 179.53
boum uox 198.45. & 199.25
boues castrati minora cornua 361.33

brachium Nili 246.25
brachij caput 244.25
brachij fabrica 242.48
brachij & pedis similitudo 419.51
brachia 242.48
brachia arborum 244.11 uitis, scorpij, etc. 18. inde
brachia Celso quæ 243.7
brachia ducere 244.23
brachiata uinea 244.24
breuiloquentia 165.50
Briareus centimanus. 262.46
broci. brocitas 135.43
broncitas. bronci 135.41
brucus aureolus 408.48
bruma 379.11
brumæ etymon 217.38
bua puerorum 221.31
bubile 478.28
bubulcus 217.23. & 490.3
bucephalus Alexandri equus 432.49
bucca 124.53. buccæ. 123.32
buccones 124.4. et 125.1
buccula 33
bucculenti 125.1
bullæ 240.6
bullæ aquaticæ 120.22
bumamma 341.6
burri 43.52

C

Cacare 386.37. & 388.20
cacaturio 386.41
caccabare 200.18
cachinnus unde dictus 136.3 cachinni 268.19
cadere 483.35.47. bene, opportunè 49
Cæcilij nomen 91.22
cæcum translatè 91.10
cæcutire 91.7
cæcus 90.40
cæcos nō caluescere 91.26
cæcultant oculi 91.24
cæculus 91.93
cædere 300.11
cædes 9.39
cælij 72.21
cæruleus 99.24
cæruleus color 100.17. & 109.26
cæsa 39.20. & 457.38
cæsa uersuum 1.38
cæsaries 45.29. & 49.25
cæsariatus miles. eod.
cæsius color 99.37
cæsij 72.21
cæsura hephthemimeris, penthemimeris 1.41
cæsurarum consequentia 196.12
calamistrare 54.40
calamistrati crines 49.30
calamistrationis nomina. 53.31
calamistrum 55.34
calcaneum 423.40. calcaneus 426.20
calcare 420.28. & 430.32
calcei. calceamenta 428.18. calceatus 26. et 448.35
calceorum materia 429.25
calceamentorum nomina. 428.43
calceos peruerse induci ominosum 429.33
calceo 428.29
calceolarij 428.34
calces 333.40
calciamenta 307.40
calcitrare 423.49. aduersum stimulos 424.8
calcitrones 424.14
caligæ 428.38
caligo 106.42.52
Calliopa caput sine sutura 58.2
callis 486.49
callum 356.50.
caluus. 426.37
calua. caluaria 58.19
caluaster 48.35
caluescere. caluere 49.16
caluicies. caluicium 48.42
calumnia 306.16. calumniari 305.50
calumniatores 49.21
caluo. caluor 49.17
caluus 48.34
calx 404.7. & 406.37. & 420.3. & 424.20
camelorum uox 198.50
camera 225.52
canalis 367.3. & 386.36 canales 219.38
cancri 225.30
candelabrum 326.2
candida uox 170.1
candor translatè 97.30
canere. cantare 195.14
canêre. canescere 49.15. et 27.22
canescere homines tantum & equos 49.4
canescere orationē 27.30
canicies 27.19
canina ceruix 366.45
canini dentes 130.25
canis, tali iactus 405.50
canis olfactans, odorator. 113.9
canum uox 198.20. stridor 36
canterius 362.40
cantus uocabula 195.13
canum uer. canæ pruinæ. 27.23. cani montes, &c.
caper 362.28. gregis uir, abusiuè dictus Vergilio. 33
capere 254.42. & 260.13. & 294.52. & 450.13. & 293.27
capillamentum 45.25
capillati 46.10
capillaceum folium 46.24
capillus. capillum 49.22
capillorum defluuium 52.23
capistra 397.53
capital. capitale facinus et supplicium, &c. 63.4. et 65.51
capitale dictum 63.41. periculum 65.50. facinus 52
capitatio 65.49
capito 62.11
capitulum. capitellum 62.41. capitulatum. capitatum 42 (65.28
capitulum lepidißimum.
caprarum uox 199.30
capricornus castratus 363.39
caprificus 143.43
caprire 23.45
capronæ 50.39
capsula 293.51
capulares 26.35
capularis senex 35.24.46
Capuis pararēchon dictus 121.10.
capus 362.36.45
caput, initium 64.40. primum 65.13
caput infandum, ridiculū, scelerum caput, &c. 65.27
caput seruum non habere, caput noxam sequi, &c. 65.44
caput, trāslatè 63.50. inde
caput, uita 65.19. homo 24
supra Caput 64.51
caput uno digito scalpentes, prouerb. 254.6
capitis clauiculi 235.13
capitis concinnatio 57.37. commissuræ 44
capitis diminutio 65.48
capitis uariæ appellationes 56.34
capiti diuinitas attributa. 56.23
à capite arcessere 64.41
carabus pisc. 225.37
carbatinæ 429.9
carcer 491.17
carceres 471.6
carchesium 424.22
carina 368.40
carmen 195.15. et 196.30. carmina 48
carmen incantare 196.39
carminum diuersa appellatio pro membrorū numero 39.20
carnifex 75.1
carniuori 212.53
Carpæa saltatio 462.27
carpere 293.20
carpi ossa 250.23
carta 300.47
cartilago nasi 111.9
cartilaginosum os 400.44
Carum saltatio 463.12
carinum saltationis genus 464.53
Caryatis Diana 227.25
Caryatides 477.6
casa rustica 484.14
castigare 194.46
castra 421.42. castra locare. ponere, metari 47. et 301.38. et 317.7
castrorū metatores 421.49
castrare 361.14. et 362.24
castrata lingua. castratæ arbores 365.15, respub. castrata

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

strata 20
castratio 361.24
castrationis uerbum transl latè usurpatum 365.13
castratus 362.18. & 364.42
castratos mares ferociores et maiores euadere 363.11
casus 372.48. & 483.13. 24.50. et 486.15
casus apud grammaticos. 296.8
casu 483.51
cauda 356.39. & 388.31
cauere 480.18
cauernæ 354.22
caula 484.15
caulis 356.52
causam defendere 319.21. dicere 177.24. et 187.30
in Causa esse 322.30
cautio 291.41
cautius se gerere 291.46
cautus 291.39
cauum 495.29
catasta 408.2
catoblepas 83.40
cedere loco 451.27
cedo manum 328.16
celebrari 156.48
celebres 175.28. celebris 189.49. et 195.15. et 201.(10
celebs 37.1
celer 413.17
celeritatis uocabula 469.6
Celmis 281.34
Centauri ἱππόποδες 416.34
centonum ratio diuersa à parodijs 196.7
centiceps 62.28
centimanus 262.45
Ceberus τρικέφαλος 62.25
cerdo 320.35. & 429.27
Ceres ἰουλὼ 126.19
certamina instituere 317.24. committere 27
certus 175.16
ceruical 62.39. & 238.46. ceruicalia 246.49
ceruix 234.37. & 235.41. & 238.41. & 368.48
ceruix ardua 236.4. ima 370.9
ceruicem attollere 237.11
cerussa 86.43
cessatores 11.46
cetra 461.39
Charisij locus 342.25
chirographa 273.31
chirurgia 257.44
chius tali iactus 405.50
Chororum comicorum. ratio 444.24
Christus Dei λόγος. &c. 154.34. ecclesiæ suæ caput 65.17
chronica linea 256.40
cibaria 214.1. & 215.13
cibarium uas 214.9
cibus 213.32. & 216.6. & 217.35
cibus cotidianus 214.1
cibum sedentes capere etiam ueterib. mos 484.29 quibus licitum apud Macedones 35
cibo conciliare 349.42
de Cibo 211.53
cicadæ aureolæ capillis inflexæ 51.50
cicadarum uox 200.37
Cic. locus 28.22. & 94.22. & 98.45. & 154.16. & 183.30. & 243.11. & 271.36. & 279.12. & 326.34. & 483.42
cicindela 385.45
cicinni 49.31. cicinnati. 50.13
cicurire 200.11
cilia 68.50. & 101.29
cilones 59.2. & 112.14
cincinnatæ stellæ 47.29
cinctura fluxior 347.1
cinctus 344.51. & 345.18
cingere. 330.9. cingi 344.51
cingulum 344.50. & 345.17
cingulum soluere 347.12
ciniflones 55.32
circinus 430.1. & 433.49. à Perdice inuentus. 444.2
circuitus 455.5
circuncisio 356.31
circumcisione quæ gentes uti solitæ 360.24
circundare 48.18. & 308.1. & 330.9
circunductiones 457.36
circunsessi 395.3
circunspectio 291.53. circunspectus 39
circunstantia 480.21
circunuenire 451.36. circunuentio 457.22
cirratus 50.7. cirri 49.29
citrinus color 98.52
ciuitate donatus 315.22
clam aufugere 376.11
clamator 202.19. clamatores 165.41
clamor 202.20.
clamoris uocabula 200.51. inde
clamores edere 202.20
clangere 200.4
clangorem edere 199.52
clarare 89.46
clarigatio 9.44
clarus 189.49
clauæ 247.24
claudicare 488.36.49
claudus 488.40
clauicula 241.11
clauiculi capitis 235.13
clauis 355.28 Laconica 42
clauis à claudendo 355.46
clausura 241.27
clauus 418.36
Clearchus Solensis 254.19
clementius affici 324.22
clepere 331.38
clidion 241.18
clipei umbilicati 351.45
clunis utroq; genere usurpatum 383.40
clunes 383.26. & 384.16. & 385.4
Clytidarum genus 150.19
coccinus color 98.24
coclea 225.31
Coclites ἑτερόφθαλμοι 91.41
cocus 321.4
Codro πρεσβύτερος, prouerb. 28.47
cœtus 480.52
cogere 184.13
cognitio 288.3
cognomines 189.5
cohærens 327.50
cohortatio 185.42
coire 431.37
Colchi etiam circuncisione uti soliti 360.27
colei 357.47. & 358.3
coles 356.52
collare 491.14. collaria 239.41
collatitiæ cœnæ 378.32
colus 359.18
colligo 154.10
collocare 395.39. & 391.14
collocatio 395.39
colloqui 164.16. & 165.9. & 163.48
colloquium 157.8
ad Colloquium conuenire 163.45
colloquia 153.5
collum. collus ueteribus, quid propriè, 236.7. & 234.36
collum frangere 235.38. incidere 236.13. obtorquere, ferire. &c. 236.17
collum pro gula 238.14
colli ornamēta mundi muliebris 240.2
colli uocabula 239.36
colluuies 190.53
colorari 100.43. colorare 45
color quid 96.7.12
colores duodecim, & unde fiant 96.33
colores planetis attributi. 144.47. inde
colorum mixturæ 97.3
colorum uaria nomina. 43.43. inde. & 96.16. uarietas 100.21
colostra 341.18
colum 111.8
columbæ uox 200.25
columellares dentes 131.30
colus 424.21
coma rutila & flaua in puellis laudata 43.47
comæ epitheta 48.4. inde
comæ pro frondibus 45.45
comatuli 47.24. & 54.25
comatus 47.41

comæ tondendæ aut alendæ ritus apud ueteres 51.21.inde
comedere 212.8.24
comes 423.39
comessatio 461.12
comica saltatio 460.18
Comicorum chororum ratio 444.24
comitia 452.14
comitiali morbo correptus 290.30
commeatus 453.49.& 455.35
commiseratio 162.4
commissuræ 40.22. et 57.44.& 248.20
committere 303.8.& 305.51
commoda conciliare 328.53
commotum esse 325.16
communicare 297.6.53
communicare sermonem. 161.16
communicatio 328.26
commutationes 489.34
comœdia unde dicta 197.4
comœdiæ antiquæ cuiusmodi 197.26
comœdus 197.5
compages 38.23.41.& 247.24
compages capitis 57.44
comparare 303.26.& 306.34
comparatio 482.13
compedes 419.32. compediti 30
compernes 424.43
compilare 47.16
complanare 421.41
complecti 245 15
compos 307.27
compotor. cōpotrix 219.41
comprehendere 254.43.et 267.12.& 287.53.& 290.34.& 318.28.& 285.20
comprehensibile 288.3
comprehensio 245.8.& 288.1.& 294.38.& 313.30.et 330.26.et 457.40
compreßio 313.3
comprimere 312.50
conatus 253.18
concedere 451.27
concentus 196.41
concentus musici 170.43
conceptus 285.30.& concipiendi fœtus ratio. 13.50
concha 400.46
conchiliatus color 100.6.35
concidere 236.42.& 300.35.21.& 301.9
conciliare 287.13.& 336.37
conciliatio 445.48
concinere 196.39
concinnare 476.33
concinnus. concinnè 198.18
concio 172.28.& 173.52 & 183.26.& 421.52
concionem dare 318.15 & 183.32
concionari 173.51
concionatores 165.44
concipere fœtum 285.28
conclusio 157.6
concoqui 221.37
conculcare 424.14
conducibile 374.15
condyli 251.35
conferenda 303.31
conferre 303.20.& 445.48
conferre rationes 376.27
conficere 267.13.& 218.39.& 305.30.& 314.6
confiteri 159.4
conflare 119.9
conflictus 303.15.& 332.10
conformatio 464.21
confusio 379.50
congredi 259.28.& 260.17.& 373.46
congressus hostiles 457.48
congruum 372.42
coniecturam capere totius de parte 285.15
coniecturam facere 318.26
coniicere 305.28
coniungere 303.20
coniunx 10.46
connexio 256.44
conniuere 108.41 & 87.47
conscendere 444.45. conscensores 46
consensio 432.22. consensus 159.20. consensiones 22
consentanea 431.18. consentaneum 158.3
consentientes 159.24
consentire 169.33.& 178.22
conseruare 321.49
consessus 390.2.& 391.25
considentiæ 392.45
considerans 291.39
considerare 181.39.& 154.11. consideratio. 158.34
consideratè 323.48
considere 390.48.& 391.11.20
consistere 433.39
consideratio 291.48
consilium 179.34.& 391 25
consilia 357.26
consiliario uti 319.8
consolari 174.12. consolatio. 166.4
consonantes literæ 171.51
consonum 196.40.& 198.19
conspicuus 392.37
conspirare 119.5. conspiratio 480.35
conspuere 139.5
constans 474.48
constituere 476.21. constitutio 479.13
consummare 63.27
contactus 293.6
contemplari 78.16
contendere 310.21.& 318.42. contendere aliquò 310.39
contentio 160.49
conterere 311.2
contentiosi 11.24.& 158.10
continere 288.18.& 290.4.& 328.4.& 327.14.& 330.19
continentia 282.41
continuatio 327.29. continuum 24. continuus 25
contradicere 175.46
contradictio 158.6. contradictiones 11
contraire 444.44
contrectare 293.7
controuersiæ 157.48
contributionem facere 320.5
controuersari 191.50
contumeliæ 194.34.37
conueniens 372.42
conuenire cum aliquo 317.3
conuentio 432.22
conuentus 457.43
conuersio 371.23.& 409.37
conuersor spondylus 235.6
conuexum 495.29
conuicia 194.32
conuicia facere 319.23
conuiciata 209.16
conuictor 215.43
conuiuator 218.30
conuiuium 319.43
conuiuia συναγώγιμα, συμφορητά, ἀπὸ συμβολῶν, &c. quæ 372.44
conuocare 184.13.& 185.26
copia 486.12
copias educere 317.18
copula 239.42
copulare 292.51
cor habere 323.47
cor in calceamenta delabi. 412.20
cor sussultare 337.30
cor τοῦ ἡγεμονικοῦ sedes Stoicis 335.2
corbium textor 332.11
cordatus 323.48. cordatum esse 46
Corinthus ὀφρυόεις 71.4
corium 42.20.& 367.20.22
cornicari 200.26
cornicis uox 200.25
cornu faucium 235.28
cornua 67.14. antennarū 424.23. arcuū 247.13
cornucopiæ 415.43 (23
corona, populi cœtus 61.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

coronæ certaminum uariæ 61.9
coronare uina 60.51
coronaria sutura 57.48
corporare 40.49. corporari 42.2
corporeum 41.1
corpulentus 41.22. & 402.23
corpus 3.33. et 40.29. corpusculum
corpus, plurium coniunctio 41.24
corporis humani partes, earūq; diuisio 3.26. inde
corporis humani partium historia 37.47
corpora ex diuersis partibus composita 41.3
corporum distinctio apud Iureconsf. 41.15
corporum quies, quibus constet 496.29
corporum staturæ 491.22
correptio febris 447.22
corrigere 492.13.26
corripere 293.11
corrogati 185.42
corrugati 44.52
corruptio 489.27
corticū arrosores 161.53
cortina 407.2. pro uelo. 414.30
cortina Delphica 413.28. 38. inde
costæ, earūq; fabrica 342.27. & 344.9.37
costæ aheni 348.18
costarum in homine numerus 342.35. & 343.19. & 383.5. nomina 343.1. inde
cothurni 428.39
Cottæ 56.20
coturnicum uox 200.21
coxa, coxendix 385.2. & 397.29.31
crapulator 224.2
Crassus ἀγέλαστος dictus 207.46
cratis laterum 342.43. spinæ 44. pectoris 49
creare 263.32
crepidæ 428.37. crepidines 406.3
crepido 190.53. & 387.26 montana 237.39.
crepitus 388.13. uis tanta ad perdendū aut seruandum, quanta regū 388.15
crepitum edere 386.38
crepusculum 106.50
Creticæ saltatiões 465.35
crimen 183.13
crimen incurrere 284.41 intendere 317.10. & 183.8. sustinere 331.8
criminari 306.3
crinale. crinale aurū 46.51
crinitæ stellæ 47.29
crines feminine 52.20
crinium erosores uermiculi 46.47
crinibus carētia, quomodo efferantur 48.18
crispus 46.19
crispi ferè etiam simi 112.19
crista 65.53
croceus color 98.37. & 100.30
crocodilei stercoris ad fucum usus 87.34
crocodili maxilla superior mobilis 124.38
crocotula 429.17
cruda senectus 31.44
crudiuori 212.47
crus 398.28. & 402.1. & 420.3
crura uitis 402.30
à Crurum uitijs nomina. 402.45
cubare. cubiculum. cubile. 496.48
cubi 366.50
cubicularij 361.12
cubicum os 426.22
cubitalis 249.5.36. cubitalia 246.48
cubitus 245.35. & 146.49. & 420.2. in canibus 246.9
cubitus Latinis unde 248.4
cubiti ossa 243.8. & 245.38. & 248.51
cubita arcuum 247.13
cubito ferire 248.3. niti, inniti, trudere, &c. 245.50. & 246.3.35. repellere 36
cucubare 200.30
cuculare 200.14
cuculi uox 200.14
culices ὀξύστομοι 140.6
culter culinarius 240.39
culus 386.19
cuniculus 360.44. & 416.31
cunnus 359.46
cura 378.19. & 481.8
curam gerere 321.45. suscipere. 315.33
curare corpus 287.1
curatores 379.24
Curetes qui 281.53
curetum saltatio 467.20
currere 453.8. & 470.3
curriculo 468.40
curuum 495.32
cursor 468.13. & 470.20
cursus epitheta 469.6
cursum mutare 317.28
cursorum epitheta 469.6
custodes 449.41
custodiam agere 321.46. locare 315.47. & 328.31
custodire 321.49
cutis humana pro mantelio apud Scythas 262.48
cutis uaria epitheta 45.2. inde
Cycloborus 190.51
Cyclopes monophthalmi. 91.50
cycnorum uox 200.22
Cyllenius 281.24
cylones unde dicti 101.45
Cynæthus 465.48
Cynosura 388.49
Cyrenarum conditor Battus 209.47
Cyrum adorationis cultum instituisse primum. 460.8

D

Dactylus pes 281.1
Dactyli Idæi 281.11. unde dicti 282.4
damnum dare 317.1
Dardanarius σιτοκάπηλος 214.18
dare, exponere 297.4
dare iusiurandum. 299.10
dare uerbum uarij usus. 295.18
Darius anguimanus dictus 262.50
Darium primum instituisse ὠτακουστὰς 229.8
dapes 218.20
dator 295.29 datum 30
deartuare 38.9
debile 310.20
debitum contrahere 317.38
decedo 16.18
decempeda 423.25
decempedator 27
decertare 319.53
decliuis 374.10
declarare 89.46. & 178.23. & 317.11
declaratio 173.27. declarari 30
decliuia 494.4
decollare 236.13. & 239.26
decolores 43.14
decrepiti 26.35
decuma 374.45
decumbere 497.5
defectus 482.7
defendere 172.45. & 303.45
defensio 158.4
deferre 173.14. & 193.9 nomina 318.10. deferri 376.32
deficere 174.24.40. & 176.41. & 317.8. & 473.49. & 474.4
definire 174.24
definita linea, definitum quadratum, &c. 175.25
deformis 67.52
deflere 93.4
deflexum 494.11.26
degere 311.3
deglutire 220.17. & 219.7
degustare primis labris. 147.50
deierationes 195.4
deijcere 386.43
delatio 194.12
delecto 339.34
delectum habere 319.1
deliberationem proponere 297.9
delicias facere 320.15
delirare 157.31. & 300.17

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

delphi 181. 10. terræ umbilicus 351.46
delphi unde dicti 352.7
delphica cortina 413.38. 47
delphicus tripos cuiusmodi 413.47.et 414.20
delumbare 380.16. delumbis 17
Democritus Gelasinus cognominatus 206.29
Demosthenes blæsus natura 210.18
Demosth. locus 153.47. et 220.8.et 286.24.et 404.50.& 422.30.& 458.15
demulcere 293.10.16
denasare 113.16
denominatores numeri. 189.43
dens uertebra 235.7
dentes 129.18
dentes serræ 152.11
dentes excidere, cadere, mutare, &c. 131.27
dẽtes nasci, gigni, φύεσθαι 131.47. ἀνατέλλειν 49
dentium cõtinuo osse præditi 133.46.et 134.1.inde
dentium diuersitas & singulorum officia, nomina, ac usus 130.10.et 131.10
dentium dolor 132. numerus 129.26. stridor 135.36. usus 134.24
densitas 491.28
densum 327.24
dentalia 152.8
dentatus pro feroce 131.50
dentati cognomen 129.30
denticulus 131.52.et 152.9
dentientes pueri 152.22
dentifrangibula 152.13
dentifricium 130.
dentire 152.15
dentiscalpium 152.3.& 225.15
dentitio 152.18.22
denunciare 193.9.13
denuò 365.33
depalmare 255.8.53
depilare 47.15
deplorare 93.5 (48
deponere 298.49.& 306.
deprauatio 464.8
deprehendere 290.46.& 332.4
deprehensus 288.44
depreßio 324.5.& 391.23
depreßim 494.11
depygis 385.15
derepentè 456.8
deridiculus 208.1
derisor 206.24
descendere 432.45
describi curare 318.11
deses, desidia, desidiosus 390.21. desides 11.42
desidere 386.43.& 390.47.& 391.14.22
designari præ alijs 264.6
desipere 300.17
despuere 139.5.21 despuere contra fascinationes. 139.28
destringere 293.19
detergere 293.15.et 312.30
detinere 327.2
detrimentum 312.25. detrimenta 489.34
detorsio 494.8. detorta 488.31.46
deuia 464.5
deuoluere 480.19
deuorare 135.9.et 212.26.30.& 219.7
deos testari 296.38
dexteritas 276.27
dextra. 275.40. dextra, fausta 277.50
dextra in auspicijs, prospera Græcis 278.42. inde
dextræ partes in augurijs, ortus 279.31
dextræ religio. 275.42
dextram osculari ueterib. mos 276.21
dextram porrigere 277.33 iungere, inijcere 34
dextrè 276.28
dextro Apolline 277.50
dextrouersum 277.11
dextrum 487.21
diabatrarij 428.35
dialectica pugno comparata 255.5
dialectus et uox quatenus idem 208.33
diana Caryatis 227.25 λυσιζώνη 347.4
dicax 182.11
dictatores 467.49
dicere 174.32.& 176.34 & 178.11. propriè quid 152.35 (12
dicendi ars rhetorica 176.
dicendi copiã dare 163.49
dici aliquid de aliquo quid apud dialecticos 173.8
dicteria 194.40
dictio 160.30
dictis & factis 163.10
dictum 174.52
dictu facile 181.45
differre 308.45.& 311.36 & 377.45.& 451.35
difficile explicatu 181.47
difficultatẽ obijcere 329.9
difflare 120.52
digeri 221.38
digitata 417.42
digitus in numeris 280.31
digito extremo attingere 282.31
digito monstrari 282.24
digitum nusquam 280.29
digitum tollere 280.33
digitorum nomina 252.2 ossa 251.29.48.et nodi 31
digitorũ pedis nomina & usus 425.25.33
digitis numeros designare soliti ueteres 280.16
digitis computare 281.35 tentare 313.1
in digitis cõstituere 282.36
dij meliora 180.87
diligentiã adhibere 315.35
diloricare 337.1
diluere 149.48
dimensum 214.13
dimicare 319.53
diminutiua nomina 20.29
Diodorus saltator 465.38
dionysus μηροτραφεὶς. 397.38
dionysi nomina 203.46
directum 492.52. directio 35.& 487.52
dirigere 492.36
dispartior, dispertio 2.42
disputare 187.3. disputatio 160.31.& 311.5. disputator 160.37
discalceatus 428.31
discedere 377.17.et 446.23
discerno 152.52
discinctus 346.44
disertè 160.38. disertus 151.7
dissecare 300.22.et 369.45
dissensio 395.7. dissentire 169.33
dissero, disserẽdi ratio 153.3.& 160.38
dißidere 395.8.et 474.10
dißidentiæ 392.46. dißidium 395.6
dißipare 2.44.& 193.8
dißipatio 379.50
dissonantia 169.32
dissonare 196.42. dissonum 46
distare 330.30
distinere 330.28
distinguere 289.14.et 2.36
distorqueri 491.10. distorsiones 489.47. distortum 495.13
distribuere 297.45
distinctio 395.7
diuaricare 358.41
diuidere 289.5
diuinare 181.2
diuisio 297.46.et 306.41 & 482.21
diuites. diuitiæ 449.8
doctrina 181.44. doctus 43
dodonæum æs 191.2
dodrans 275.36
dodrantis spacium 358.53
dolorem accipere 318.41
domini oculus 94.13
donare 258.10
donum 373.42
dorsum 367.6.& 368.49
dorsum maris 367.36
dormientiũ susurri 198.41
dormire in utranq; aurem 225.22.
dorsi processus 235.35
dorsuarij 368.12
drensare 200.22
dubitare 308.12
ducere 453.41
ductim bibere 117.43
ductor 413.2.& 453.39
dulcis sapor 146.50
dulcisoni hymni 181.27
durare 329.19

E

Ebibere 320.16
ebria fortuna 224.9
ebriorum lacrimæ 93.39
ebriosus 224.3
ecclesiæ nomen 183.45
echemy-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

echemythia Pythagoria 165.28
Echo dea, eius epitheta 202.53
edentulus 133.21
edere 212.8. & 216.5. editus 297.40
edi oraculum 485.50
edicere 174.47. & 176.39. & 177.4 edictio 165.25
educare 20.21 educatio 21.5. et 216.27
educationis præmia 216 30 educatores 35
educere 102.15
effabile 175.19
effeminatus 7.12. & 12.43 & 364.22 effeminatum 7.26. & 12.19
effeminari 7.9
efferre 192.49. & 378.32. & 374.24. & 377.25
efflare animam 118.13
efflare spiritum streperū 119.49
effœtus 35.24
effrenes 191.8
effutire 165.15. & 171.26
effusè 305.23
egelidum 107.3
egesta terra 305.27
egreßio 454.38
eijcere 301.41
eiulare 203.27 eiulatus 22
electrum Ioui attributum 145.1
elementa 431.1
elephanti manus 217.26. & 275.7
elephanti anguimani 217 36
elephantorum fœtus uituli magnitudine 15.51
elephantis mãmæ qua parte 341.51
eleuare. 378.50 eleuare uerbis 49
elicio 339.33
elinguandi uerbum 150.9
elinguis 149.53
elocare 267.22
elocutio 181.39. & 182.4
elocutio uenusta 167.29
elocutus 174.39
eloquētiā ostentare 176.10
eloqui 182.5
elucum 107.1
eluci, tenebriones 4
elumbare, elumbis 380. 16
eluscare 91.45
emancipatus 274.24
emblemata 302.49
emere 172.24
emeriti 28.38
enucare 326.37
eminens 326.20 eminere 20. & 328.1
emungere 111.31
enascentia frumenta 301 51
enchusa pingi 86.46
eniti 14.8
enoplij 462.50
enormia 427.14
ensiculatum os 342.15
ensiger 371.38
enumerare 157.2 enumeratio 154.4
enunciare 164.40
Eobanus Hessus 209.19
ephebicus tonsus 50.44
Epidaurus λιμηρὰ 225. 26
epiglottis 166.38.44
epilogus 155.26.33
Epizephyrij saltationes 465.35
Ephororum Spartæ præconiū cuiusmodi. 122.27
epulæ 218.22
epulas funebres præbere 330.10
equæ hermaphroditæ 13. 33
equile 478.28
equi solidunguli. 253.24
equum reprehendere, cohibere, cõuertere 287.7
equorum uox 198.47. & 199.9.13
erectio 487.52. & 492.46
erinaceorum sentes 56.12
Eriphile cur ἀνδρομέδα Pindaro 8.48
erodij uox 200.1
errata 483.17
error 444 20
erubescere 44.5. & 99.6
erucæ 488.8
eruditi 42.2
erugo 135.21
erūpentia frumēta 301.51
esca 216.18. & 217.52
esculenta 53
esurire 221.52
euacuare 218.39
euagatio 432.17
Euagoras duplici ordine dentiū præditus 134.11
euanida uox 170.38
Eubœēses ὀπισθοκόμαι 47 45
Euclides στοιχειωτὴς dictus 431 13
euersio 474.23
euestigio 410.27. et 411.44
euirare 7.9. et 10.26
Eumenides furiæ 180.10
Eumolpi Chiroscopica 256 16
eunuchus & spado quid differant 368.22
eunuchus pro cubiculario 361 12
eunuchi 360.53 apud Orientis populos in delicijs habiti 361.1
eunuchi mulierum amatores maximi 365.4
in eunuchos conuicia 361. 6
euocare 183.24. & 185.25
euocati 186.39
euolare 250.45
euomere trãslatè 221.45
Euphorbi coma 54.47
Euphorion Chalcidensis 402 20
Euripides quadragenarius 406.8
Euripidis locus 94.18. & 118 22. & 243.51. & 333.50 inde
Euryphys Cyrenæus 134 1
Euryptolemus 134.7
Eurysthei partus septimestris 14.37
Eutropij studio multi se castrari paßi 365.11
exacerbare 144.41
exactores tributi 371.17
exacuere 140.43
exagitare uerbis 194.41
exalare animam 120.42
exanimus 117.29
exaudire 225.1. et 230.18 39
excæcare 91.2
excalceo 428.29
excedere 432.15 & 380 44
excellere 331.8 & 377.51
excellens 331.14 excellentia. 326.28 et 331.12
exclamare 201.25 et 204.9
excidere 300.18 & 483.25
excipere 293.29 & 294 13.19
excreare 211.32
excrementum 386.47.53
excrementa 450.26
excrescentia 398.16
excutere 254.25. et 235.38 & 236.33 & 301.41
execrantes 318.9
exedra 393.34 exedria 39
exedere 216.5
exemplum facere 315.44
exempla proponere 374 26
ex ephebis 23.53
exequi 285.40. et 289.11
exercitatus 310.49
exercitum cogere 316.27
exhibitio 479.29
eximere 312.30
existere 326.36
existimare 323.49
in existimatiõe esse 324.32
exitium 452.44
exitus 432 4
exonerare 370.47 exonerare aluum 387.33. uentrem 16
exordiri 319.3
exosculari 142.23
expectare 291.10. & 294 22.40
expectorare 340 27
expedio 419.14 expedita 26 expeditè 274.43
expeditio 419.28
expeditionē suscipere 316 30. et 454 50 expeditiones facere 317 40
expeditum 403 34 expeditus 419 28
expendere 309.21
expertem esse 412.45
expilare 47.20
expirare 118.13
explicare 192 21 et 289 11 explicatio 181.40
explodere 424.43

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

exploratores 81.6
exponere 177.18 exponere infanteri 302.2 expositus infans 302.1
expreßiones 313.30
exprobrare 194.38
exprimere 312.49
expuere 139.4 inter amuleta habitum 20
extendere 309.33
extensum 495.12
externus 181.21
extorres facere 319.34
extraordinariè 3.6
exuctio 221.24. exugere 14
exultare 375.47

F

Fabrilis 257.14
fabulam narrare 166.8
fabulari 159.46 fabula 47
fabulatores 165.44
facere aliquid 314.43
facere pro curare 319.26
facere uerbi usus uarius 315.9 inde
facies 299.33 totius staturæ, nō oris tantū 61.47
facilè 372.6 & 274.43 & 486.10 facilitas. facilis 11
facilè ferre 370.14
facinus facere 319.27
facinus audax, temerariū 307.3. incredibile 164.1 nefarium 176.11
factione opprimi 478.25
factiosi 478.19
facultates permutare 317 46
facundus. facundia 148.28 & 160.42 et 176.4 facundia 7 et 177.16
fagis antè repertas fruges uesci solitum 212.35
fallaciloquentia 148.39 et 159.45
fallere 194.35 et 305.52
fama 178.37
famam conciliare 315.41
famelicus 222.13 & 223.25
fames 222.2 malorum causa hominib. 349.19 malesuada 22
famis descriptio 223.17
famosus 201.7
famula 449.46 famuli 41
fanda, nefanda 175.30
fasces 245.9
fascia 345.4 fasciæ 60.41
fata 156.34
fatum 39. & 174.36
fatidica 177.14
fatui à fando 179.50
fauces 140.8 & 235.23 et 237.40 faux 52 et 238
fauces colluere 238.18(6
fauces Thermopylarum 238 49
faumi à fando 179.50
fausta 277.49
feces 481.50
femella 7.25
femina 7.8 & 358.29 & 396.51 & 397.1
femina quasi mas non integer 7.30 & 489.26
feminæ paucioribus dentibus, quàm mares prædite 133 43
feminas nunquam amphidexias gigni 279.50
feminalia 397.49 et 402.52
femineus 7.23
femur 397.19 & 420.2 femora 397.1
femoralia 397.50
ferculum 371.18
feretrum 371.18
ferire 300.11 & 39
feroces 11.23
ferramentū pertusorium 300.30
ferre 371.13
ferre grauiter, et iniquo animo 372.4
ferre pedem 475.24
ferreæ manus 266.1
ferrugineus color 99.39
ferrugo 99.47 & 100.1 & 135.21
fertile 372.6
ferrum durare 137 43
ferrum Marti attributum 144.5
festinanter 164.28
festos dies istituere 316.46
fibula 357.17 et 398.28 fibulæ 240.6
fictitium 162.15
fide data 296.15
fideliæ ansatæ 225.16
fidicen cum hæret, tußit. prouerb. 211.46
fidicines 198.6
fieri posse 294.1
figuræ 491.40
figurata oratio 496.12
filius. filia 20 48
fimetum 387.27
findere 300.44
firmamentum apud rhetoras, τὸ συνέχον 327.16
firmare 395.38 & 422.24 firmitas 366.23 firmum 422.13 firmus 389.50
fiscina 251.28
fixum 422.13
flabellum 128 40
flaccorum cognomē 233 2
flare 119.48. flatus. 49 & 116.16 & 388.22 (de
flatus uocabula 115.50 inflauum 97.48. inde. flauus color 96.23
flaui crines 46.30
flaui 72.19
flere 92.53
flexū 495.11 flexus 246.25 flexus artuū 488.12
fligere 301.12
flos ætatis 23 34
fluxum 354.24
focalia 237.53
foculi 464 17
fodere 300 39
fœcundæ 18.4
fœcundum 17.30
fœcundum solū 372.36 & 401 24
fœnerari 18.46
fœdus facere 318.50 inter
fœnus 18.45 (se 316 4
fœtens 117.4 fœtus 13.48. & 15.43 euanidus 37 perfectus 17.13
fœtus priores 16.47
folles 120.9
foris 3.28
formidare 359.26 formido 36 & 379.50
forpiculi 54.1
fortis 9.23 fortes 11.17 fortiter 7.36 & 9 27 fortitudo 27
fortium oculi 209.1
fortuna 330.24
foßula 387.27
fucus 86 52
fuci illinendi formulæ 87 13 inde
in Fugam dare 317.35. fugam facere 317.5
fulcimentum 481.52
fulcire 282.49
fulcrū 448.27 fulcra 398 35
fulica hians, prouerb. 135 51
Fuluiorū cognomē 72 28
fuluus color 97.49 et 98.2
funambulus 447 52
funda oculi 107.13
fundamentum 448 22
funes ueli trium generum 418.10.43
fungi lucernæ 110.20
fractiones 489.48
fragmen 310.45
frango 313.9
frater 17.22
fratrare 340.9
fraus 331.44
fremere 135.32
frendere 135.31 & 199.6
frequentare 452.18
fretum 137.13
fricare 254.8
fricatio. frictio 312.40
frons. Frōtones 67.6 et 59 2 metaphoricè 5 et 67.6 inde
frontis rugæ 67.47
frontē porrigere, remittere, perfricare, &c. 67 41 inde
à fronte 487.20
frontes nauium 67.25
frontale 67.10
frustulatim 38.1
fruges 237.28
fruges excantari 196.36
frui 237.31
frumen 237.28.30
frumentaria res 213.42
frustrari 486.1
fur 332.1 furari 331.28 & 332.2
furcatum. furca 66.5
furentis similē esse 324.36
furnus 293.49 & 387.30
furtum 332.3
furta pro dolis 331.43
furtificæ ungulæ 253.12
furuus color 97.39
fusca uox 170.4
fuscus 97.51 fuscus color 44.34 & 100 42

futiles

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

futiles 11. 41. futilitas 161
futuere 357.22
G
Gabriæ Aesopica 129.37
galbanũ μετώπιον 67. 14
galeæ ἱππόνομοι 47.52
Galenus notatus 4.7
Galeni locus 115.4. inde et
130. 38 & 332. 45 &
341. 40
galea 65.53
gallæ. Galli Cybeles 364.
32 Rheæ 40
gallinæ uox 200.6
gallulare 23.45
Gallus fl. 364.37
gallus gallinaceus 362.36
galli uox 200.7 (128.20
gallorum barba, κάλλαια
ganeones 219.17
gargarissari 221.33
garrire 141.14 & 158.45
& 164. 50
garruli 209.12. quib. no-
minib. apud græcos di-
cantur 190.48
garrulitas 162.16
gelasini dentes 130.23
Gelasimi nomẽ unde 206
cognomẽ Democriti 29
genere 200.25
gemini 18.42 & 349.23
genæ apud Pliniũ 101.22
genæ, uerecũdiæ sedes 122
37 & 123.2 (de
genarũ epitheta. 123.20 in
genarum rubor commen
dabilis 44.4
genas radere mulierib. in
terdictũ XII. tab. lege
254.3
generare 17.44 & 18.2
genicula 399.24.320 geni
culatus 399.35 genicu-
lata radix 35
genitale membrum 357.2
genitalia 3
genu 399.20
genu sura propius 400.33
genua 297. 30. in genua
401.20
genuum expers 401.49
genuum tori, siue musculi
401.29
genib. hominum religio
inest quædam 400.17
genuini dentes 130.51
genus, genu, genũ 401.42
genus 17.38.44
generis series 160.1 eam
memorare. ibid. 2
gerere 371.53
germina 227.22
gestare 371. 14 & 374.53
gestire 256.6 (3
gestus. gesticulatiões 496.
gibbus 495.32
Getæ Scythica gens 52.37
gibberi. gibbosi 490. 22
gibbum 488.14 gibbus
490.23 & 491.12
gignere 14.10
giluus 98.6 & 98.17
gingiuæ 133.15
glabella 70.24
glabri 55. 27
glans 355.8.24
glãdis pelliculam scissam
nõ amplius coire 130.13
glãdes 247.47 & 248.40
glandulosa caro mamma-
rum 340.48
glaucus color 99.36
globosum 495.16
globuli 220.22
gnarus 182. 24 & 310.51
Gnathones cur parasiti
124.3
gnauus 307. 27 gnaui
276.27
gradus 447.15 graduum
cantica 16
Græci, gens diues uocũ
125.32
Græcia muliebrib. formis
nobilis 13.12
grandiloquus 174.1
grandiores natu. grandiu
scula 37.37
grandire gradus 493.3
graphicè 101.4
gratiæ loco accipere 285
18
gratiam habere 322.4
gratitare 200.46
grauia 372.5
grauida 14.3
grauis 191.1
grauisonum 202.33
grauitas 378.46
grauiter ferre 372.4
gremium 339.45. inde di-
ctum 50
greßus 358.44
grus 463. 1 gruis uox 200
2.5 gruire ibid.
grunire 199. 20 grunitus
21
gula 136. 31 & 234. 39
& 237.23 eius uentricu
lus 19 et 238.12 pro col
lo 14 gula sũma 237.41
gulæ dediti 238.22
gulã laqueo frãgi 238.15
gulosi 238.23
gurgites maris 350.24
gustare 149.37 gustus 38
translatè 147.37 inde.
& 143. 3
gustus quid 144.20. gustus
seu gustatus sẽsus 147.22
gustus differentiæ 145.25
gustus præcipua uis ubi
143.36
gustus specimen 147.3
gustum mouens uis χυμὸς
145.43 inde
guttula 210.46
guttur 209.3 & 234. 37
& 237.14 & 238.31
guttur elisus 136.41
guttur inferior 239.39
gutturem 239.40
gutturnium 261.3
gymnica certamina, à quo
instituta 470.23.34
gymnopædiæ 466.47
gynæceum 12.6
H
Habere in manib. 269.28
habeo dicere. habeo poli-
ceri 325.22
habitus 325.38
halitus 114.16
harmonica 195.9
harpagare 331.27
hastam præferre 377.42
haurire auribus & oculis
232.17
Hebe deorum pocillatrix
24.7
hebes 493.15
hebetes 11.40
Hectoris etymon 323.24
hedera poetarum amans
195.27 (15
Helenus Syracusius 256
helluones 219.17
heluus color 98.7
Heraiscus Aegypti. 393.7
herbidus color 98.10
Hercules μελάμπυγος.
385.44 (4
Hercules tali iactus. 406.
Herculi tres dentium or-
dines fuisse 134.7
Herculem κονδυλίζοντα
interemisse puerũ 251.37
heriles filij 216.32
hermaphroditæ equæ 13.
33
Hermaphroditus Mercu
rij & Veneris F.13.18
Hermaphroditi allegoria
13.21
Hermias θλαδίας 363.49
Herodoti locus 134.20 &
23.327 & 258.26 et 304
33 & 341.10
Hesiodus an Theogoniæ
autor sit, dubium 60.39
Hesiodi locus 60.23
Hesychij locus 289.53
hiare. inhiare 135.44
hians lupus, fulica, &c.
prouerb. 135.50
hinnire 199.9 hinnitus 10
Hippocratis locus 10.24
& 364.6 & 381.30 &
391.40
hippodromus 468.27
hircus. hircosi 244.31
hircus aurium 225.42
hirci castrati 362.30
hirci oculorum 107.27
hircorum uox 199.15
hirquitallire 23.45
hirundinis uox 200.42
historia 182.22
historiam soluta oratione
quis primus scripserit.
182.25 (52
Homericæ parodiæ 195
Homeri locus 6.44 & 31
52 & 47.31 & 54.49 et
92.40 et 121.46 et 127.3
52 & 190.1 et 260.48
et 329.31.47 et 363.24 in
de et 384.20 et 404.22 et
453. 1 et 458.20 et 464.
33 et 465.46 et 470.4.45
homo 5. 13 pro ser-
uo 5.46 et 10.37.40
cur ἄνθρωπος 3.36 cur
manibus instructus 332
42 unde dictus 3.40
hominis descriptio 3.42

hominis oculorum acies directa, solius 4.11
hominis partus & ortus 13.46 propagatio 6.31
hominis ratio 3 50
hominis statura cur recta 4.2.12.
ab Homine deriuata 4.15
homicida 5.37 & 10.19
homœomeria 2.11
homonyma 198.11
homullus 4.27
homuncio 5.15 & 6.40
homunculus 4.27
hortor 379.43
horrea 214.28
horribiles 11.35
horrore cur pili erigãtur
hortari 177.8 (53.28
hospitem facere 316.24
hostes facere 319.32 adoriri 316.42
hostiliter animati 322.43
huissare 200.32
huiusmodi 379.26 (5.28
humana ars, natura, &c.
humanè 5.16. 21.24. humanitas 4.16
humanitatis officia 4.24
hũanitatis studia 4.17.21
humanitate cõplecti 6.2
humanitus 5.24
humanum 514.15 humanum in modũ, seu habitum 22 humanũ præbere 35
humanus. humanitas 4.15 & 55.2
humaniter 5.21 & 6.1
humerale 241.48
humerus Celso qd 243.6
humerus summus 241.43
humeri os, siue caput 241 40
humeri uena 242.13
humeri solius hoĩs, quod aliorũ animãtum armi 242.31
humeri uitis 242.22
in Humeris portare. 65.1
humeros adducentes insidiosi 236.1
humerosus 242.2
hymnus 195.32
hyperbole 309.10
hypethræ 469.40
hystericæ mulieres 115.37

I

Iãcere 301.16 & 305.28
iactantia 194.39
ianthina læna 100.29
ianua 455.15 unde dicta 18
Idæi dactyli 281.11 unde dicti 282.4 (52
idẽ ferè fieri quod, etc. 315
ieiunare 223.31 ieiuni 34 ieiunium 39
ieiunitas 223.36.42. ignauus. ignauia 9.50.53 ignaui 11.40
ignis edax 217.7
ignitum 302.19
ignobilis 189.1
ignominia afficere 319 31
ilia 353.44 & 380.11
Ilij epitheta 71.10
illæsus 303 40 & 489.41 illæsi 498.3
illæsos præstare 329.13
illiberalis 161.35
illicio 339.33
illocabilis 297.42
illuuies 45.5
imaginari 89.34
imbecilli 11.40 imbelles 38
imberbis 126.42
imbuere 312.34 (25
immittere 303.40 & 329
immobile 491.37
immortalis 4.46
impastus 214.51 & 221.1
impedare 419.46 impedimentũ 300.31 & 407 14 & 410.16 impedimentum obijcere 329.8
impedire 300.29 & 407 16 & 410.8 impedimẽto esse 12 & 419.13
impeditus 419.27
impello 379.38
impendium 218.51
imperatum facere 320.1
imperitũ esse dicendi 325
imperterriti 11.29 (14
impertio 2.43
impetũ facere 303.40 impetus 371.21
impingere 377 35
imploratio 202.20
imponere 377.39
impos animi 374 33
impotus 221.1
imprecationes 194 42
impreßio 242.41 et 373 50 & 470 2 impreßionem facere 458.2
improbus 325 41
impuberes 46.13 et 354.48
impudicus 359.7 impudicus digitus 252.13
impulsio 487 29
impunitatẽ adepti 284.49
inaccessum 459.51
inauditum 224.43
inaures 86.8 & 225.17 et 227.9 in aurem 11
inaurita 232.34
incantare 196.20 incãtatio 30 incantator 20
incedere 452.16 et 453.29
incendere 292.51
incessere 254.12 et 292.46
incisum 300.15
incitatio 297.20
incitato cursu 322.7
incitatus 453.22 (16
inclamare. inclamatio 201
inclinatio 493.14
inclinatum 495.12 (53
incogitãs. incogitãter 157
incogitantia 158.18
inaffabilis 174.10
incola 391.41 (porcus 46
incorporare 40.50. incor
incremẽtũ facere 298.2 incrementũ febris 447.22
increpare 194.38
inculpatus 290.31
incursio 470.12 incursiões facere 316.1 incursor 468.16 incuruari 491.7 incuruatio 487.52 ĩdex 193. digitus 252.6.12 & 194.11 indicare 192.44 et 194.11 indicta 175 39
indignari 490 15 indiserti 19.14 induciæ 325.11 in ducias facere 319.42 habere 322.7 & 315.38
indulgere cupiditati suæ. 317.47
inedia 215.12 & 223.36
ineffabile 179.10 (162.17
inepti. ineptiæ 191.28 &
inertes 11.40 ĩeruditi 4 23
inexplicabile 449.7
infacũdus 210.44 infamis
infamator 180.47 infamis digitus 252.13 infanda 175.36 infãs 19.6.14 & 210.72 et 179.51 infantia lunæ subiecta 32.50
infensus, infestus 323.1 & 326.18 inferiores discedere 324.10
inferre 377.52 et 378.3 inferre sermonẽ 163.30
infibulare 357.19 infirmi 11.41 infirmũ 498.7.8
inflari 121 3 inflectere se, inflexi 491.8 inflexio 487.51 infligere 301.14 & 303 40 pœnã 373.40
infœcundũ 17.29 (67.52
informare 320.51 informis
infra 487.19
infremere 135.34
infuscare 97.52
ingeniculare 399.22
ingenium 283.40
ingredi 430.32 ingreßio 487.25 inguen 357.24 inguina 396.45 ingurgitare 218.13 inhiare 135.46
inhumanus 6.6
inhũanitas 7 inhũaniter 8
iniri 431.41 inire 42
iniuriæ glutiẽdæ, nõ manducandæ 220.19
innotescere 232.5 (73.2
innuo 69.24 inoculatio
exinopinato 157.24
inora animalia 139.50 inoræ ostreæ 139.48
inquam, inquit 178.21
inquilinus 391 41
inquirere 187.10
insectationes 194 37
insidiæ 479.12 & 481.50 insidiari 391.43 insidiosum. insidiator 32
insimulare 377.39
insinuare 337.31 insinua-
insistere 471.10 (tio 40
insputare 139.24
instaurare 492.12
instituta maiorũ 17.8 instruere 230.16. instrui. instructio 20 53 & 21.3
insultare 207.7 et 431.46
insuperabiles 11.35
insusurrare 204.43
integrũ 498.1 integritas 2
intelligentia 230.8
intẽdere. intẽtus 309.33 et 310.28.30 et 376.40 intẽtis oculis cõtueri, prouerb. 84.2

inter

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

intercalares dies 302.48
interceptio 288 49
interdicere 174.40
interfeminia 398.10
itenritus 452.44
interlunia 457.51
internodia 399.29.33
interpellare 300.22
interpres 182.4 interpretari 182.5
interrogare 174.51. & 186 52.& 187.24
interscapilia 365.44 & 366.1
interuallum 482 8.23. interualla 487.34
intolerabilis 372.49
intorta 483.32
intractabilis 245.3
intrepidi 11.20
introeo 431 53
intus 3.28
inuectiuæ 194.30
inueterascere 486.52
inuicti 11.35
inuidere à uidendo deductum 89 19 (cta 84.27
inuidia, ab inuidendo di
inuisum 84.24
inuisa sacra 27
inuitare 182.41
inuium 429.40.& 455.4.& 458 36
inuocare 182.41.& 185 38.& 186.14.& 201.33.& 379.42
inuocatus 182.50
inuolare 250.46
inuolucrum 15 40
Ioach. Camerarij Hippocomicus 103.47
Ioach. Camerarij institutum opus de uersuū poetarum antiquorum detorsione 196.2
Ionicæ saltationes 465.37
Iouis cognomina 181.16 & 67.7
Iouis femore, Bacchū maturuisse, &c. 397.39 12.& 250.42
iracundiæ domicilium in auribus 226.27
iracundorū oculi 108.50
irasci alicui 323.4
irasci palàm 316 5
irrefragabilis 175.50
irrefutabile 175.48
irreprehensibilis 290.33
irridere 207.4 irrisiones 194.34 41
irritare 194 40
irructare 211.50
irrumpere 453.18
Isocratis locus 323 45
Ister fl. πεντάστομος 140 19
isthmus 137.11
Isthmiorum corona 61 10
ita fertur 163.52
iter 449.8 et 453.30. itiner 31.& 458.44.
iter facere 449.29
iter & uia differūt 458.14
itinera designari, aperiri, sterni 301.5
itinera infesta latronibus 458 28
iteratio 162.6
iubæ 45.33 (14
iubere 263.32.& 193
iudicium 391.26
iudicium dare 316.32
iudicio teneri 326.16
iuga 225.30 iuga montium 399.10
iugales 366.41
iugera 40.18
iugulum dare, præbere, &c. 240.23
iugulum. iugula. iuguli. 240.8.12.25 iugulare 12.& 242.17 et 337.9. & 240.45
iugula incidere 239 3
iugulare translatè 240.14
iugulator 240.31
Iuliani μισοπώγωμ 128.16
Iulus hymnus 126 35
iumenta 389.13
iuniores 30.16
Iuno αἰγοφάγος 212.45
Iunonis epith. 243.35
Iupiter βαρυόπης 27.47 ἀνρύωψ 48 γενέτης. 127.17 Stator 471.23
iurgia 194.36
iurisditio 298 44
iusiurandum 195.6
iusiurādū dare & accipere 296.34.& 291 9.et 299.10. deferre 296.37
iusiurandū ratum 422.29
ius suū defendere 158.51
iusta facere 316.3
Iustinianus ῥινότμητος. 113.38 (32
iuuenes 20.35.36.& 31
iuuenū ætas 23.49 iuuētas dea 24.7 Iuuēta 23.50

L

Labia 125.41
labiæ. labræ. labra. 60.44
labrum 293.41
labrum balnei 125.16
labra 124 51 labra contrahere 125.28 distorquere 29 (125.15
labra dolij, poculi, &c.
labrosa 125.51
labiones 125.4
laboriosi 11.19
labrusca 125.52
lac à lacio dictū 339.33
lac præbere 339.26 sugere 339.27
lacerare 254.13.& 313.36
lacertus 243.7.18. et 420.1
lacerti 243.13 lacerti nexus 248.30 lacerti interiores 245.5
lacertosum 243.15
lacio, unde lac 339.33
lacones cur barbati & capillati 128.53
laconica clauis 355.43. saltatio 463 38. et 464.3.42
laconicæ saltationes 465.34
laconicæ 429.10
lacrimæ ebriorum 93.39.
lacrimare 92.53
lacrimari 93.1
lacrimari, fortium etiam uirorū proprium 93.12
lacrimæ gaudio et mœrori communes 92.16 (28
lacrymæ unde dictæ 92.
lacrimas profundere 301 31
lacrimaturire 93 7
lactare 339.26.34
lactentes 339.27
lacteus color 97.23
lacus 219.38.& 293.41
lædere 489.11
læsum 498.7
lectulus 485.3
læua 278.3. læuū 487.22
lambere 142.51. inde
lamenta. lamentari 178.52.& 203.6.18. lamētabile 203.37.42 lamentabilis 19
lamētorū uocabula. 203.4
lamiæ ὀνοσκελεῖς. 402 36
lanugo prima 24.37.43.& 126.6
lapis, ledipes 417.20
lapsus 483.16.23
largum 218.51
latera 344.37
latera montis 354.21
laterum morbus 344.32
latifundium 77.53
latro μονόζωνος 347.44
latrunculi 347.45
latrare 198.20.39
latrina 393.2
latratus 198.21.39
latus 344.9
laudare 194.27 (26.27
laudes. laudationes 194.
laxatio 297.20 laxum 354 37
lectè 156.44
lectica 371.18
lectus 152.46.& 496.52
lecto affixus 485.20
legati iure gentium inuiolabiles 29.29
legationes 194.24
legatos mittere 192 20
legere, colligere 152.47
lemnisci 60 41
lendes 419.2
leno 217.22
lentiscus, ex eoq; dētiscalpium 152 4
leonum oculi 109.21. uox 199.1
lepus, leuipes 417.28
lepus sui indicium ipsius nidi facit. prouerb. 172 51
Lesche Delphica 191.42
leue 372.6.& 378.44. leuis 374.14 leuo 378.35
libationem peragere. 316 44
liber μηροτραφείς 397.38
Liberi patris saltatio. 463.9
liberales 296.7
liberi 16.40.& 17.51

liberûm procreatio 18.1
libum subtile 353.22
licere 294.1
ligula tibiæ 148.51.ligulæ tibiarum 150.33
ligularum uasculū 150.29
ligulis & promontorijs 150.10
ligures ἐπ/άπλουσοι. 344 39
limare 122.19
limen 429.42.& 447.5 & 458.24
limen saltus 459.11
limina 478.34 (45
limis oculis contueri 87
linea 101.7.circulum ambiens 433.53
linearum manus nomina & ratio 256.8.inde
lingere 142.48.et 219.20
lingua 142.35 græca,barbara,&c.149.25 impedita 152.19. indomita 149.33.maledica 34
lingua minor 143.18
lingua unde dicta 219.20 & 142.49
linguæ attributa 209.8
linguæ caro cur musculosa 152.32
linguæ epitheta 142.43. inde (142.48
linguæ exercendæ ratio.
linguæ fabrica 143.5.inde
linguæ munus 165.16.opera 144.2 (149.35
linguæ pustulæ 143.48 et
linguæ situs 226.49
linguæ uocabula 148.27. inde
linguæ usus & præstātia 142.37.& 166.39
linguam armare 152.15. exercere 10
linguis fauere 179.52
linguaces.linguaculi 150 5.& 191.10
lingulaca 150.6.lingulata herba.
linter 225.32
lippus 92.79.
literæ 101.6.& 171.43 earumq; diuisio. eod.
liuidum 44.30
locare 297.27.& 395.38
locum tenens 335.27
loco cedere 474.38 mouere 299.53
loco suo consistere 323.30
Locri epicnemidij 399.15 Ozolæ 114.3
locutio 164.38
locutulei 191.10
locutus 174.33
longæuus 25.21.longæui 34.30
longimanus 262.47
loquax.loquacior. loquacißimus 164.35.et149.5
loquacior marina rupe. 369.13 prouerb.
de loquace et garrulo,formulæ 164 25.inde
loquela 164.37 loquela impedita 165.15
loqui 164. 34.. & 181. 47.& 186.43
lorica 336.46
loricare 48.53
loripedes 487.10.& 488 42
lotium 360.39
lotus tibiarum materia. 119.22
D.Lucæ locus 85.19
lucar 106.49
lucernā emūgere 110.47
lucernarum fungi 110.20
Luciani Alcyon à Platone compositus 19.32
Luciani locus 197.30
in lucro ponere 318.43
ludicrum 21.13
ludus 311.5
ludi seculares 34.38
lugubris tonsura 51.5
lumbi 368.49.& 369.45 & 383.26. lumbus 380.10.13 (28
lumborū appellatio 366.
lunati calcei 429.20
lupus delumbe animal. 383.44
lupus hians.prouerb.135. 50
luporum uox 198.53
lurcones 210.19
luridi 44.44
lusciniarum uox 200.44
lusciosi 87.41.& 91.53.
luscus 43
lusus 21.13
luteus color 98.21
luti appellatio 190.51
luxari artus 485.44
luxatum membrum. luxationes 489.49
luxati 38.51
Lycophronis Alexandri fabula 8.8

M

apud Macedonas quibus concessum, accumbentibus cibū capere 484.35
machinari 456.23
mactare 240.18
magniloquentia 172.53. & 176.6 magniloquus 172.31
magnitudinis διαγάσεις quot 487.16
maialis 262.35.44
maiores 17.2
maiorum instituta 17.8
maledicentia 148.31 & 173.47.& 180.48
maledicere 158.17. & 161.15
maledicta 194.32
maledicus 173.47.& 161 14.& 176.4.& 180.48
malefacere 317.23 maleficus 320.20
mala inferior et superior 123.41.& 124.17
malæ 122.49.& 124 15 28
malè audire 229.18
malus summus 424.24
mali partes 424.20
maluium 279.37
mammæ etymon 342.8
mammā præbere 339.26
mammæ.mamillæ 338.39 & 339.2.et 340.30.cur homini soli in pectore. 341.24
mammæ cur in uiris aliquot tumidiores, & cū lacte etiā 340 50
māmarū caro uaria 342. 43.inde
mammarū in pectore usus 341.28
māmeata.māmosa 341.2.
manceps 279.36 (5
Mancini unde dicti.266. 11.& 279.35
mancipiū 9.2.& 279.36
mancipo 279.37
mancus 266.9.20.& 279 35
mandere 134.30 mansum. præmansum 35
mandi. manducari 212.5
mandibula 124.26.
Manducus. manducones 212.6
manipulus 275.18 manipuli 254.44 manipularis miles 275.21 et 475.29
manipulos colligētes.254 48
mango 9 35
mangonicam in ore facere 87.10
manicæ 265.29 et 419.39
manicatæ tunicæ 265. 34
manifestò 332.4
mansuetus 265.45
Mansutij 212.6
mantelium 262.6 mantile 281.41
Mantiniacæ saltationes. 465.36
manubiæ 333.50
manubrium 279.37
manuducere 260.33.
manuductor 290.32
manuleata tunica 263.36
manuprecium 258.52
manus,eiusq; partes, & deriuata 249.37. inde. & 267.3.& 420.3
manus caua 256.33
manus bellica 262.25
manus dextra & læua. 275.40
manus hostilis 262.39
manus prona 250.52.supina 53.et 256.53.et 275.12
manus scita 262.18
manus elephanti 217.26 & 275.7
manus mēsura 275.17.25
manus metaphoricè. 262 23.inde
manus etiam in bestijs. 275.2.inde
manus pro chirographo. 262.23.& 273.27
manus regis 262.33
manus cauum 251.16
manus epitheta 282.37
manus ossa quot numero. 254.21

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

manus radix 256.22
manus robur 251.28
manus tres partes 250.12
manum dare, dedere 375.44. inijcere 277.35. porrigere. 272.27.43. præbere 35 supponere 259.43
manum patiēs 265.45
in Manum dari 260.24
manu 269.7. & 270.4
manu asserere 279.39. corripere 293.11 quærere 279.38. tenere 273.29.35
sub Manum 260.6
manu elaboratum 275.1
à Manu esse 267.29 (24
à manu serui, scribæ 262.
de manu tradere in manū 270.1
manu plena 273.52
manu promptus 257.2. et 263 3
manu propria 267.46
in Manu 260 22 28 in manu alterius 16
in manu habere 338.9
præ Manu dari 260.21
manus ferreæ 266.1
manus ruptæ, manuum rimæ 266 31
manuum admiranda fabrica 332.24. inde
manuum complosio 256.2
manuū incisuræ, seu lineæ 256.8
manuum lauacra 260.52
ad manus uentum 269.32
in manus sumere 259.37. & 269.45
in manus traditus 268.25
inter manus 271.46
manus abluere 260.52 afferre, inferre 272.16 captare 267.12 conserere 259.34. et 269.40 dare, accipere 295.20 dedere 273.18 inijcere 272.32 interponere 274 16 iungere 259 32 porrigere. manuum extensio 263.5.13 prehendere 249.42 retrahere 46 osculari 50 sustollere 272 44 tendere 273.1.18 extendere 25 tenere 260 27 iungere 274.25
de manib. 270.30. et 271.17
è manibus 270.34
manibus adscripta sapientiæ humanæ causa ab Anaxagora 332.35
manibus cur instructus homo 332 42
manibus ambab. 273.43
manib. & pedibus 273.49
in manib. 270.36. & 271 16.27 29. in manib. habere 269.27 (re 300.6
manibus plaudere, plodere
super manibus 272 1
mappa 262.9
marsupium 150.27
martem obtueri, siue martium quid 83 44
mascula tura 13.36
mastigiæ 213.16
mater 18.6
matula 360 40
maturus æui 28.29
maxillam scissam non amplius coire 103. 12(29
maxillæ 122.5. & 124.15
meatus 455.48
medicamenta 310.47 medicari 318.12
medicus digitus 252.14
è medio tollere 411.7
medulla spinæ à cerebro. 235.1
meiere 360.35
meiere procedētē. 447.37
meleagridum uox 200.38
melinus color 100.33
melleus color 100.36
mellis expreßio 313.2 mellita carmina 150.23
membrum 39.4 membra 37.48. & 457.38
membrum uirile 354.52
membri composita 1.26. inde, & deriuata. eod.
membra corporis 1.1 orationis 10
mendacia 194.35
meminiße 338.4
memorabile 158.27. & 163.22 & 224.42 memorabilis 188.5
memorare. 181.38. & 176. 34 (& 159.31
memoriter recitare 338.40
Menelai coma 43.48
mensæ pedes terni apud ueteres 414.45. & 415.29
mensæ ponendæ & auferēdæ mos 415.35
mensam remouere 375.39
mensæ remotæ 415.38
mensæ 366.5
mensæ secundæ 415.40
mensula 415.32
mensurarum nomina 249 12. inde
mentis compos 325.48
mentum 136.21 mentum attingere in supplicando mos 136.24
mentionem facere 315.31
in mētione excipere 163.17
mentula 356.38
mercatores 449.26
mercenarij 372.15. & 395 24
Mercuriales statuæ λιπερόσωποι 68.12
Mercurij cum Veneris stella congreßu nasci molles 13.22
Mercurij epith. 205.15
merguli 110.32
merum 335.43
mero se ingurgitare 313.36
meracior potus 335.33
Mestor Cyprius 134.4
meta 471.8(144.49
metalla planetis attributa.
metari castra, metatores castrorum 421.49
metiri 409.35
metum incutere 328.30
meticulosi 11.46
metuendi 11.31
Miconis pictura à Simone reprehensa 103.37
micturire 360.49
militaris merces 214.2
milli 239.1
millipes 126.14 (24
Mimnermi poetæ uotū 32.
Minerua cur τειτογένεια 56.22
Minerua zosteria 346.7
mingere 360 35
minium 99.20 (316.48
misericordia complecti.
Mithridatis filia duplici dentiū ordine prædita. 134.15
mœroris uocabula 203.5
mœrere 203.30
mobile. motus 491.29
modulatio 197.1
medulatio uocis 195.31
modus 379.25
mola 400.42 molæ. 15.38. molæ manuariæ. 274.30
molares dentes 130.32
moles 375.14
molesta 372.6
molestiam exhibere 328. 49
molestum 371.1. molestū dictu 371.5
molestus 191.1
molles 11.43. & 13.24 molle. 354.37
mollis 12.14
mollire 313.43
momentum 493.15
monedula 490.18
monedulæ uox 200.28
monilia 239.47 & 240.6
mons pedis 426.26. pollicis 256.23
montis πώς 418.50
montium fastigium, latus, radices 333.42
mora 305.16. & 311.28. & 312.44. & 390.12
moram interponere 319 9. obijcere 328.42. trahere 318.27
morari 311.3
morosus 490.13
morbidum 498.6
mordere 134.38.47. & 135.27
mordicus 129.19
morsicans equus 152.34
mortis epitheta 171.7
mortalis 4.46 mortales 3.42
mos 379.25
motus 371.20 motus causæ 487.29
moueri 451.27
muccus 111.26. muccosus 29
mugire 199.26 mugitus 25
mulgere 221.14
muliebris 7.23. & 12.40 & 13.12 muliebria. 357.4
mulier 5.52. & 11.49. pro uxore 12.38

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

mulieris appellatio per cõ temptum 12.23
mulieres concubitus appe tentiores uiris 7.17
mulieres etiam castrari so litæ 361.17
mulierum castratarum u- sus pro eunuchis 361. 21
mulierum petulantiæ coer cẽdæ multa Athenis pro poni publicè solita 12.53
muliercula 6.41
mulieraria manus 12.42. & 262.27
mulieratio 12.15. muliera uit ibid.
mulierositas 12. 16. mulie rosus. 11. 53. & 12.12. mu lierosi 365.3
multas persoluere 305.32
multilinguis 149.52
multiloquus, multiloquen tia 159.31
multimanus 262.44
maltimembris 1.26
multipes 408.7. multipe- dorum motus cuiusmo- di 487.39
mulorum uox 199.35
mundi elementa 431.5
muneribus corrumpi 293 43
munimentum auditus 226 38
murium nomina 142.50
muscerda 388.1
musici concentus 170.43
musculi 243.41. & 398.20
musculosus 243.44
musca uerborum 163.3
mussare. mussitare 204.23 & 88.7
mutare 206.27. & 289.23
mutatio 481.12
mutila 389.6
mutilationes 365.14
mutilum 489.50
mutire 199.32. & 204.23
muto. mutoniati 356 51
mutus 171.6. & 176.3 & 233 4
muti qui 210.31
mutos & surdos simul na- sci 234.3
mutuo iure uti 296 42
mutuum sumere 317.38
Myconij calui 48.46
mysteria unde dicta 102.19
myxa 110.31

N

Narrando exequi 459.52
nares 110.9 & 111. 3
nariũ catarrhus 111.24. fo ramina 113.22 pili 112 44
narrare 166.2. & 192.30 & 194.18
narratio 159.46 narra- tiuncula 192.32
nassa 350.52
nasus, eiq; conueniẽtia 110 7. inde
nasus depressus 493.28 re ctus, probus 113.3. dire ctus 4
nasi figuræ uariæ 111.53 & appellationes. eod. in de
nasum continere 122.12
nasum morsu abripere. 113 15
nasum ueteribus idem qui & nasus 110.7
naso suspendere 111.46. et 113.25 & 122.23
nasutus 111.50 nasuti 112 9
nates 384.34. & 385.8.21
natibus albis ignaui, atris fortes habiti 385.43
natura 481.34
natura muliebris 354.53
natu maior 16.51 natu maiores, minores 37.37 44
natus, nata 17.52 & 16.40
nauales copiæ 444.49
nauigare 317.29
nauigia 449 12
nauis rostrata 30.27
naues interclusæ 288.46
naues onerariæ 213.40
nauium epitheta 123.9
nausea 221.39
nautea 117.5
nauticum mutuũ 297.35
necessitatis colus 369.22
nectere 292.51 & 332.5
nefanda 175.30
nefasti dies 181.42
negare 174.24. & 175.46
negatio 178.26
negligentes esse 324.47
negotium facessere 328,28
negotia 449.28
Nemeorum corona 61.10
nepos 17.22
Nereidum nomina. 174.29
Neronis saltator 466.33
neruorum clausulæ extre- mæ ubi 252.29
neruorum ortus 55.14
Nestor τειγέρωρ 28.18
Nestoris ætas 33.34
nexus 246.8.11
Nicandri Spartani dictum 128 48
hictare 88 23
nidulus 150.72
niger color 96.24
nigrescere. 106.42 nigri- care 97.41
nigrum 97.36
nihil ad rem 177.53
nihil audio 229.48
nihil curare, aut meminis- se 316.51
nihil morari aliquem 317 36
nihil proficere 317 44
nimium 309.4. & 326.21
nimio plus dicere 319 52
nobilis 187.51 nobilitat o 187 52
nobilitatus 188.2
noctuæ uox 200.30
nodius 420.10
nodi corporum 38.26
Non omnibus dormio. pro uerb. 121 12
nomen pro fama 190.34
nomine alicuius fieri quid 188 10
nomina deferre 318.10
nomina pueris septimo die imponi solita 19.47
nominum fictio 190.25
nominũ nouator, uenator, &c. 190 14
nominare 185.49
nominatim 188.16
nomismatis percussio 300 16
norma 492. 49 normæ fi gura 39.19
notæ 171.43
notha mulier 364.53
nouacula 53.50
nouaculi theca 293.51
nouæ res 25.35
noxa caput sequitur 65.44
nubilis puella 36. 49. & 37 2
nugæ, nugator 141.15. & 191.28. & 309 16
nugari 191. 45
nugax 191.33
in Nugaces dici solita apud Græcos 190.48 inde
numen 69.21
numeri παρώνυμοι 189.42
numerorum mares & fe- minæ 14 53
nummi steriles 18.14
nunciare. nuncius. nunciã 192.45. & 193.6. nunciũ perferre eod. 11
nuncij 225.20 nuncium 191.49 nuncius 193.4
nuo 55 29
nutare 453.8
nutrimentum 216.18
nutrix 20.31. & 216.18
nutrices 339.9
nutritus 216.19

O

Obambulare 318.14
obbibere 220.17
obedire. obaudire 231.1. et 224 38
obedientes 224 34
obedientem se præbere 328 39
obscœnitates 104 32
obire 446. 8. & 456.15
obire 358.30
obijcere 303.44. & 327. 47 & 373 46
obiter 457.12
obiurgare 294 45
oblecto 339.34
oblinere faciem 87.18
obliqua 494.5
obliquare se 401.12
obliquum, obliqua 483.10 & 494 5.10.24 obliquẽ 401 15
obliuioni tradere 298.39
obloqui 164. 42. & 169 34
obmutescentia 178.20
obnoxius 326.3
obserare 356.20
obserari fores 355.27
obses 395.5
obsessi 395.2 obsessor 393.50 obsidere 393.52 & 395 8

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

obsidium. obsidio 395.1
obstaculum 482.26
obstare 407.17
obstetrix ὀμφαλοτόμος 351.6
obstrepere 308.39
obtrectare 164.38. et 305. 51. obtrectatio 164.39 obtrectator 306.17. ob trectationes 204.46
obtundo 300.35
obturare os 138.13.22
obtusum telum 234. 8. obtusum 495.14
obuiam 410.19
ocellus 73.38
ocelli Italiæ 94.22
occasio 283.30
occasione capta 285.16
ociosa pecunia 18.14
occinere 115.33
occiput. occipitium 59.13
occupare 286.21. et 288. 50. & 289.1
octimestres partus non uitales 14.43
octipes 407.12
ocreæ 398.52
ocreas applicare capiti. prouerb. 399.18
ocreatus 428.27
oculus domini. oculus regis 94.10.13. oculus uitæ 16
oculum exculpere 91.45. excludere 47
oculum trepidare, præsagium 94.40
oculi, animi indices ac sedes 71.26
oculi fortium, iracundorum, timidorũ, &c. quales 109.1. inde
oculi in animalib. cæteris unicolores plerunq; 100.50
oculi Cupidinis fores 94.40
oculi uisus ὄργανα 95.38
oculi ἡελίοιο πύλαι 71.24
oculi regis 228.52
oculos effodere, eruere, &c. 93.50 (46
ante Oculos 95.23. & 94.
oculis eminentiorib. prædi ti, hebetiore uisu 72.31
oculis captũ esse, oculis dolere 72.43. & 90.41. & 228.27
in Oculis esse 95.8. in oculis ferre 13. & 94.6
oculis nihil in corpore præstantius 94.17
oculos inijcere 72.49
ob Oculos ponere, oculis conspicari 284.35
oculorum album obuertere 83.35
oculorum dolor, oculos dolere, de offensionibus dicisolitum 95.32
oculorum epitheta 94.17. 30. inde
oculorum membranulæ. 107.10
oculorũ sensus acerrimus. 95.41
oculorum tractatio 71.24
oculorum uariæ affectiones 94.2. inde. uarij colores 44.26
oculorum uis & usus, ac mira ratio 95.45
oculatus 71.39. oculatus testis 74.37
Odomantes ἀπεψωλημένοι 360.19
odor. 114.14. odor teter 38
odorari 113.50. translatè. eod. inde
odoratum, odoriferũ 116. 46. odoratus 113.20
odoratus uis ac usus 113. 44
odoratus sensus maximè hebes 113.21
offendo 300.25. offendere 428.2
offerre 259 41. & 330.46
Olen Lycius poet. 243.20
Olen urbs. Olenia capra 243.33
olere 114.2. olere unguentum 114.5
oletum 388.13.21. oletũ facere 386.37
olfacere 113.8. olfactus os 226.44
olidus 116.51. & 117.4
ollæ 227.49
olympiorum corona 61.9
omen 178.42. omen accipi 285.40
ominis boni loco accipere. 318.24
omina 178.51. ominari. 178.51
omnibus ungulis, prouerb. 253.12
Omphale 351.22
oncatio. oncare 199.38
onera portare 371.52
oneraria nauis, onerare. 370.45. onerariæ naues 213.40
onere leuare 378.40
onus 370.36
operam locare 314.18
operæ 257.10
operæprecium 314.11
operiri 294.23
opifices 257.10. et 265.40 opificium 257.13.33
opinio 289.15. & 291.13
opinione efferri 376.21
opinionem fallere 315.49
opitulari 376.26. opitulator 290.4. opitulatio nes 283.18
oppedere 387.43
oppessulare 356.21
Oppius. Oppianus 77.13
opponere 303.44
opposita 431.18
opprimere 260.13
opus 313.47 (27
opus facere 313.45. et 314.
opus rusticum 314.27
opus esse 314.41
ora 140.10
oracula 156.29.31
oraculi obscuritas 6.36
orare. obsecrare 187.38
orare, ab ore 138.37
orare, causam dicere 187. 30
oratio 175.14. accurata. 164.34. dialectica & oratoria quo differant. 455.26
oratio leuis 164.31. longa 163.23. mutata, sententiosa. 162.11. figurata 496.12
orationis flumen 162.53
orationis leuitas, uanitas. 159.38
orationi attributa 163.3
orationem canescere 27.31
orationem exequi 299.12 persoluere 163.33
oratiuncula 164.18
orator 172.27. & 175.12. & 176.13. & 187.30
orbes 247.47
ordinariè 3.6
ordinem instituere, seruare 319.20. ordines instruere 318.20
oriri 326.37
Orsippus gymnici certaminis autor 470.23
ortus 252.38
os improbum 278.21
os. πρόσωπον 142.13. στόμα 124.50. & 129.16
os obturare 138.13
os patulum 140.31
os sacrum, latum 383.8. & ead. 38.48.
os, solius hominis 61.41
oris conuexitas 136.51
ore quæ fiunt 211.18
ab Ore deducta nomina græca 137.27. inde
in Ore habere 322.47. & 338.12. & 141.34. uersari 35. esse 38. inde, & 142.21
ostendere 293.22
ostia 301.52. & 379.52. & 140.15
oscedo 136.10
oscitare 136.10
osculum. osculari 142.23
osculandi manus, oculos, caput & humeros, mos. 142.27 (4
ossa nudare, desiccare 402.
ostrum 100.10
oua excludere 18.23
oua sorbilia 221.12
Ouidij locus 87.39. & 474.2
ouium uox 199.29
Ozolæ Locri unde dicti 114.3

P

Pabulari 316.11. pabulatio 13. pabulum 212.38
pacem facere 315.37
pacta. conuenta 159.21
pala annuli 280.48
palàm 86.29. & 90.16
palatum 209.2. palatum cœli 136.53 (44.46
pallidus 402.23. pallidi

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

palma 250.28. et 254.52. et 256.20. arbor 255.13
palmæ comparata rhetorica 255.7
palmas tendere 273.1.22
palmata tunica 255.11. palmatus paries 255.9
palmipes 417.43
palmula 400.42. palmulæ 343.8
palmus 254.53. & 275.26. 33.
palpare 293.7.10
palpebram scissam nō amplius coire 103.11
palpebræ 101.16. somnij sedes 104.2
palpebrarum pili, eorumq; usus 103.14. & 101.50
palpebris quæ animalia careant 103.32
pane uesci 214.39
pansæ 427.16
papa puerorum 221.31
papillæ 339.8. papulæ 15
pappare 221.33
paracletus cur dictus spiritus sanctus 185 43
parare 270.40. & 271.18
parasiti uox primùm non inhonesta 215.44
parasiti cur Gnatones 124.3
paratragœdiat 198.1
parentes 17.2.42. & 46
parere 14.9 pârere 17.45
Parnasi duo uertices 66.45
parodiarum ratio à centonibus diuersa 146.14
parta 16.31
partis cōposita 1.20. inde partes 37.47. factiones 3.21. μέρη, μορία 1.3.10
partes primæ, secundæ, tertiæ 3.23
partes uiriles & hæreditariæ 3.18
particeps 328 27. participem esse 19. & 289.22. facere 297.53
participium 328.26
particula 2.16
partior 2.36. partitio. 306.41
parturiens 17.48
parturiētiū dolores 16.14
parturigines 16.15
parturire 16.14. partus 17.46
partus tempus 14.18
partus monstrosi 15.42
partus etiā undecimo mense edi 14.31
partus octauo mense, cur non uitales 14.43
partus septimestres etiam uitales 14.27.34
partui uicina 17.47
parum 309.5
paruulus 18.51 & 20.45
pascere 216.27. & 217.2 translatè. eod. inde
pasci 216 17. translatè 217.4. inde
pascua loca 217.18
passus 427.8
pastilli 220.18
pastor 217.23. pastores 217.34
pastus 216.19
patella 400.39
pater 15.35. paterna bona 298.44
pati 315.15
patrimonium deuorare. 212.33 (9
patrimonia comedere 216.
patronus 477.9.44
pauciloquus. pauciloquentia 159.33. & 165.52
pauere 359.26
pauimentum 422.42 48
pauio 422.48
D. Pauli locus 85.18. & 294.8. & 433.27
Pausaniæ locus 343.42
peccata 447.2
pecudes 217.14
pecunia ociosa 18.14
pecten 53.48. pectere 49. & 359.45. & 396.50.
pectines 251.23
pectūculus 47.1. et 53.49
pectus 334.46. & 337.3.11. & 338.13
pectus hominis ab aliorum animantiū, quid differat 340.23
pectus summum 337.11
pectoris cartilago 342.14. cratis 49. fasciæ 337.14
pectoris initium & finis. 342.17
pectoralia 337.53
pectusculum 337.15
peda 416.44
pedere 118.49. & 385.37 & 388.11.39
pedis digito impingere ominosum 428.5
pedis et brachij similitudo 419.53
pedis mons 426.26
pedem ferre 475.24 referre 407.25
à Pede composita 406.41
pedes nauales 418.11
pedes. pediculi 418.52
ad Pedes abiectio 459.28
ad Pedes. ante pedes 409 41.44. & 411.20. extra pedes 410.51
in Pedes animum cadere. 412.19
pedum candor commendabilis 44.12
pedū digiti, eorumq; usus 425.25. nomina 33
pedib. fieri solita. 459.1
pedibus plaudere 424 28
pedamen. pedamentum. 419.46
pedarius senator. pedaneus iudex 410.2
pedester 404.43. pedestres copiæ 44. pedestre iter 45
pedetentim 448.6
pedicæ 419.32.38
pediolū. pedicinū 419.9
pedissequus. pedissequa 423.39
peditatus 404.44
pedites 467.27
pedale 419.10. pedale spacium 416.45
pedatim 403.36. et 416.50
pedicosi 419.1
pediculi 56.1. & 409.5. et 418.52
pediculi in fructib. 419.3
Pedio. Pedianus 419.12
pellis 355.9. mēbri uirilis discissa non coit 10
pendere 305.28
penes aliquē esse 260.29
penetralia templi 413.49
penicillus 101.15
penis 355.13. & 356.39. et (388.31
penitus 401,29
peragrare 448.1
perceptio 288.2
percipere 285.35
percontari 287.2
percußio 300.16
percutere 300.9. et 313.14
Perdicis inuentum circinus 444.2
perdicum uox 200.17.20
perditus 312.16
perducere 445.8
pereo 16.19
perfer & obdura 330.35
perferre 377.44
perficere 314.6. et 492.19
perfricare frontem 67.44
perfugium 379.37
pergere 450.16
periculum facere 284.50. subire, suscipere 287.51
pericula adire 318.19
periculis circundatus 288.41
periodi orationis 457.36
peritia 312.44
periuria hominib. exitialia 11.12
permittere 379.13
permutare 267.31. et 298.1. & 307.10
perna 39.30. & 424.39. 47 & 425.7
perniones, perniunculi 427.3
perones 408.29
perorator 187.30
perperam habere 323.10
perpetuum 35.14
perrumpere 486.2
Persarum regum ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ qui 228.40
persentiscere 229.45
persequi 317.6
Persica saltatio 461.19
persoluere 299.2
persona 68.38. comica, tragica, muta 43
perticæ. perticulæ 251.50
pertinaciter 403.33
perturbari 372.5
pertusio 300.31
pertusorium serramentum 300.30
peruersiones 489.47
peruersus 278.4
peruiū 429.39. & 458.36
pes 401.52. & 406.37

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

pes extremus 333.39
pes in naui 418.7. in uersibus 417.47. in numeris 480.31
pes mensura, eiusq; diuisio 427.5
pestis 491.17
pessulus, pessuli 356.7.
petaso 39.30. petason. 424.46
petax 338.27
petulans 486.4. petulantia 486.9
pexi 54.28. pectere 29
Pherecydis morbus 42.53
Philippi regis apophthegma 241.2
philomelæ restricta lingua 166.40
philosophicè se gerere. 324.42
Philostrati locus 485.47
piacularis 379.36
picæ uox 200.42
pictores 101.1
pigmenta 87.2
pignus dare 298.47
pigri 11.47
pilæ 225.49. pilum 306.21
pila nulinaria 336.3 (28
pili. pilosus 46.25 pilare
pilorum diuersitas 45.17
pilorũ nutrimenta 129.10
pilulæ 220.18
pilulæ & iniuriæ glutiendæ, nõ mãducandæ, prouerbium 220.19 (11
Pindari ὑπάρχημα 467.
Pindari locus 8.49
pingere 100.44
pipare 200.6
pij, pietas 292.2
pisces, cur uoce careant 167.3
plagas accepisse, intulisse 284.46
plagiarius 9.8
Planci unde dicti 427.15. & 493.12
planctus 300.11
planè 176.1
planetæ qui cui ætati præsint 32.47. inde
plangere 300.10
planetis attributa metalla, sapores, colores 144.46. inde
planicies 421.31
plãta 426.43. & 427.23
planum facere oratione 163.14
plateæ 458.32
Plato contra Aristotelem defensus. 4.43
Platonis locus 191.1. & 231.40. & 450.50
plaudere 300.6
Plauti locus 119.32. et 227.13. & 246.43. & 406.16. & 418.12
Plauti 427.15
plectrũ 143.3. plectra 375.43
plexum 332.10
Plinij locus 101.20. et 108.24. & 110.30. & 280.2
plodere 300.6
plorare 92.53. ploratus 9.
pluere 316.41
plumbum Saturno attributum 144.53
Plutarchi locus 54.24. & 109.29
Plutus μεγάνως 11.3
podex 359.37. & 185.13. & 386.19
podium 418.2
poculum 220.42
de Poculo aliquid effundendi mos 102.5
inter Pocula concionari 174.30
poculorũ nomina 220.43
pœnam infligere 373.40. sustinere 330.53
pœnas dare 296.17
poesis et poema quomodo differant 315.6
poetæ saltatores qui 465.32
poetari, poeticari 320.17
pæti, pætuli 72.12
Pogon portus 128.13
polenta uesci 214.39
polliceri 193.42. & 294.27 & 330.52
Polles de auspicijs 455.46
pollex 252.8. & 257.8. & 425.33
pollicis mons 256.23
pollices in numeris 280.31
Pollucis locus 130.35. & 166.15. & 242.49. & 247.31. & 252.20. & 277.27 & 326.50 & 358.31 & 366.12
polubrum 261.3
Polybij locus 69.53. & 270.52
Polygnotus pictor 103.43
Polyphemus 179.46
polypi 332.9
ponderosum 10.8
pondo 478.31
pondus 375.14
ponè 76.34
ponere 299.25 (33
põs oppugnatorius 448.
pontes 433.44
poplites 400.6
poplitum neruus. 404.4
populari 218.40
populosus 6.9
porrigere manum 272.27
portandi significationem habentia 374.51
portare 371.13
portatores 371.19
portatu facile. 374.53. difficile 375.1
portio 2.16
portum aperire 137.42
post 487.20
postergare 76.49
posteri 16.28. & 17.15
postulare 183.8. et 184.50. & 193.13
potare 219.34
potestatem facere 318.21
in Potestatem 159.47
potio & potus quid differant 220.51
potitus 377.39
potulenta 217.53
potus 219.33.50. potio 220.50
potus appetens 220.36
præbere 376.28
præbere se obedientem, morigerum 328.40
præcanus 27.20
præceps 374.10
præceptum 193.52
præcidere 301.8
præcipere 286.21
præcipitem dare 64.19 præcipitare 23
præcipitatus 377.36.52
præcinctus malo 347.2
præcincti 346.53
præcingi 344.51 et 346.3
præcise 301.8
præconiũ 173.25 & 192.8
præconium facere 192.9
præcordia 342.25 et 345.8
præcursor 468.20
prædam facere 316.20. obtinere 375.47
prædico 153.13. prædicere 173.19. & 174.47. & 176.39
prædictio 173.24
præfectus 392.7. et 475.8
præferre spem 304.9
præferre 338.9
præficæ 203.17
præfinire 153.15
præfocare 238.1
prægnantes 13.52
prælium committere, decernere 316.40. & 318 30. & 485.19
præmansum 134.35
præparare 271.18
præpedio 419.20. præpeditus 30
præputium 356.29
præsagire 181.4 (49
præsepia in gingiuis 132.
præsepia 218.7
præses 391.48 (40
præsidere 391.47 et 477.
præsidium 393.53
præsidijs occupare 319.48
præstans 334.25
præstare 327.38 et 377.47
præstigiator 320.26 (44
prætendere 304.2. & 328.
præterire 444.17. & 446.49. & 451.35
præteritum 451.4
prætextus, prætexere 155.10. et 179.17. et 303.44. & 304.21. & 305.20. et 495.43
præuerti 289.19
prandium dare 328.37
preces 194.42
premere 312.48. et 313.16. & 431.46
primæ 391.48
primæuus 23.33. & 24.52
primis labris degustasse. 147.50
primitiæ 333.45
primogenitum 19.25
priores 16.28
priuignus 16.52

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

probabile 1:8.3
probationibus uti 319.22
in Probro & infamia esse. 324.2
probuscis 217.25
procaces 452.5. procacitas 191.31
procax 191.32. & 270.41
procax, petulantia 165.51
procedere 416.40. & 432.43. & 444.43. & 450.16. & 451.15. & 477.38
processus. 243.1. & 250.20. & 365.38
prociduus 486.5
procinctus 346.40. in procinctu 43
proclamare 173.19.41. & 177.3
procliuis 496.4
procrastinationes, procastinator 305.6 20
procreare, procreatio 17.43.45
procurator 475.11
procursor 468.29
prodere 174.43. & 177.1 & 297.43. & 298.20
prodire 433.39
proditor 297.45
proditus 193.10
producere 271.23. & 303.45. & 377.46. & 445.36
profectionē suscipere 317.16
profectus 298.11
proferre 304.4. et 309.35
profeßio 193.41
proficere 298.2. & 300.34
proficisci 449.21
profiteri 193.41
progreßionis ratio 487.31
proiectura 374.37
proles 16.17.43
prologus quid à proœmio differat 153.10
promißiones 193 28
promittere 193.29. & 330.53
promontoria 334.29
promptū 270.40. promptus 274.42. & 309.24
prompti 1.19.22
promulgare 178.18
pronomen 188.19
pronum 483.10. & 444.10
proni 396.18
pronūciare, pronūciatio. 176.14 pronunciatum 309.36
prosternere 400.28
proterui 452.5
Protophanis Magnesij costæ integrum os 343.39
proœmiū quid à prologo differat 153.11
propalam 90.16
pro parte uirili 3.9. pro sua parte 2.46
Propertij locus 117.18
propino 220.9
propositio minor 286.8
proportiones 157.15 proportionalitates 16
prorumpere 453 17
proserpens 486.24
prospectus 74.19
pruinæ canæ 27.23
Ptolemæi diuisio ætatum 32.47 inde
psallere 198.16
prouenire 432.43
prouentus 371.25
prouerbium 163.8
prouidere 317.52
pro uirili 3.10
prouocare 184.46. & 379.42
prudens 325.48
prudentia 181.44
prurientes cibi 359.11
prurire, pruritus 254.9
pubentes herbæ, puberes caules 22.49 pubescens uer. eodem 51
pubes 22.45. & 354.47.
puberes 24.22. et 354.48
pubertatis uox 23.45
pudēda 354.46. & 357.29
pudoris sedes genæ 122.40
pudore tangi 284.43
puer 19.40. pueri, puericia 30.9.13. & 31.29. & 19.3
pueris septimo die à partu nomina imponi solita 19.47
puerascere 20.19
puerilis 21.14 pueriles ætas 19.3 puerilitas 233.44
puerpera 16.11. & 18.18
puerperium 16.12. & 17.9. & 18.33
pugil 254.23
pugillares 101.13. & 249.30. pugillares tabellæ. 254.36
pugillatorij folles 254.36
pugillus 247.1. & 254.39
pugio 268.45
pugnus 254.21
pugno comparata dialectica 255.5
pulpæ 381.4.8
pulpæ manus 250.30
pulpitū 164.23. et 466.15
pulpulæ digitorum 252.40
pumiliones 13.28. & 490.21
puniceus color 98.13
pupa 108.8 pupi 10
pupilla, pupula 107.27
pupillæ duplices quibusdā 107.48
pupillis oculorū in homine imaginem reddētibus, augurium 107.46
purgantia medicamenta. 386.46
purpuræ marinæ 236.52
purpureus color 98.36. et 99.41 & 100.3 inde
pusio, pusus 22.35
pustulæ 427.1
Pyrrhichus 460.33
Pyrrhi regis dentes συμφυεῖς 133.47 pollex pedis mirabilis 425.39
Pythagoræ distinctio uitæ humanæ 29.50
Pythagoreorum triangulum 14.48
Pythagoræ femur aureum 398.15
pythagoria echemythia. 165.28
Pythias Hermiæ F. 364.3
Pythiorum corona 61.10

Q

Quacunq; occasione 164.27
quadratus nasus 112.2
quadrilaterum 348.5
quadrimembris 1.31
quadrimi 19.1
quadripertitus 2.1
quadrupes 407.6.10
quærere 187.2. & 332.3 et 338.26
quæsita 16.32
quæstionē habere 187.21. & 296.21
quæstus 314.25
quàm celerrimè 321.33
quantum in me, te, & c. est. 3.10
querulus 161.36
questus 203.41
quicquid in buccam uenit, prouerb. 125.2
quiescere 322.5. & 323.30
quietum esse 322.4
quincunx 495.25
quinquertiones 447.9
quinquertium 459.4
quiritari, quiritatio 203.40
quisquiliæ 387.3
quod in buccam uenerit, loquens 164.29

R

Radere 55.12. & 212.23
radius cubiti 248.53
rapax 331.26 rapere 25. rapina 26
raptim 371.35
rationem accipere 285.13
inire secum 296.16.
reddere 296.18. & 331.1
rationes reddere 299.11 referre 295.48
rationale sacerdotum 164.22
ratum 325.43. ratū facere 44
raucedo 209.40.47
rauci, rauici 209.40
raudus 209.41. raudum æs 43
Rauilij, Rauistelli 209.44
rauus color 98.41
recaluastri 52.46
recedere 450.22. & 473.49
receptaculum 293.40
recens 179.16
receptui canere 185.19
recipere 286.18. & 291.2 & 294.28
recipere in curam & defensionem 289.38

recipere

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

recipere ſe 474.45
recreare 286.53
recuperare priſtinam poſſeſsionem 287.35
recurrere 485.52
recuſatio 173.13
rectum 491.46
rectum corpus 483.1
recti 487.11
redarguere 317.9
redeo 452.4
redimiculum 60.14
reditus 373.42. & 374.44 & 378.35
reducere 445.36
referre 177.25 & 194.17
refibulare 357.19 refibubulatio 24.3
refragari 264.2
refugere 451.30
regia forma naſus aquilus 112.1
regis oculus 94.10
regis multæ aures & oculi 229.6 longæ manus 262 33
regum ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ 228.40
reguſtare 147.52
reijcere 300.1
reiectio 312.29 & 371.33
reiecticij uerſus 300.1
relabi 485.51
religio. religioſi 292.2
relinquere 379.28
reliquum eſſe 16.34
remiges. 444.51. remigiũ 256.3 remora 326.1 remorari 311.35
remotio 312.29 remotio criminis 481.22
rem tetigiſti 447.10
rem aggredi 325.2 conſtituere 317.33 facere 319 28
rem diuinã facere 316.37
re deliberata inter aliquos 163.40
reniti 310.27
renunciare 194.10
renum ſitus 380.16
repandum 465.13 & 494 12.19 repandus naſus 112.3 repandi 491.9
reparare 185.6
repedare 409.34 & 418.45
rependere 298.1
repentium diſtinctio 488 5
repere 486.28
repetere 287.23 repetitio 409.37
repleri 335.23
repoſitum 299.50
reprehendere 194.28 reprehendere equum 287.7 delictum, &c. 40
reprehenſiones 194.30
reprimere 288.18
reptatio 488.10
repudiandum 308.21
repudij libellus 481.12
repurgare aures 227.36
reſidere 391.11 & 395 27.19
reſonare 202.25 & 204 17
reſpectus 481.8
reſpectu tangi 325.5.25 & 379.15
reſpirare 119.11 reſpiratio 115.18
abſq; Reſpiratione nullũ animal uiuere 115.41
reſpondere 187.24 & 291.25
reſponſare 177.45 & 231.50
reſponſum accipere oraculi 285.38
reſtitutio 479.23
reſurrectio 478.48
reſuſcitare 140.43
retro 409.38
retrocedere 416.39 & 451 30 & 474.45
retundo 300.27
rhenones 397.53
Rheæ miniſtri Galli 364 40
reuerſio 457.14 & 456 15
reuerti 378.35 & 451.25
reuocare 186.22 & 185 4 & 185.27
rhetoricari 176.14
rhetorica, dicendi ars 176 12 palmæ comparata 255.7
Rhinton comicus 428.32
ridentia, læta: ridentes colores 206.3
ridiculus 206.24
ridiculi 321.18
rimæ manuũ ac pedũ 266 33
riſus deſcriptio 205.50
riſus epitheta, & inde prouerb. 206.44 & 207.29
riſus lacrimis mixtus 92.
riſus uocabula 205.49 (33
riſus inuaſit 284.33
riſum facere 321.19 mouere 328.43
rixæ. rixari 158.45
robuſtum 498.3 robuſti 11.21
rodere 135.21
rogare 186.53
rogus 460.47
Romana ſaltatio 466.7
roſarum ungues 253.31
roſeus 100.31 roſeus color 98.35
roſtrata nauis 302.27
roſtrum 138.17
roſtrum equi 61.51 canis 53 ſuillum 62.3
roſtra 247.46.49 & 248 40 & 302.20 lucernarum 119.30
rubere 99.5
ruber, rubeus color 98.11 & 99.2
rubia tinctorum 99.20
rubidus color 99.7
rubicundus 99.22
rubiginoſa 99.22
rubrica 99.20
ructare. ructus 211.49
rudentes 309.44
rudere 199.33
rudimenta 431.12
ruere 236.43 & 483.35
ruffus color 98.52 ruffi 43.52
rugari cutem 44.49 rugæ 50
rugæ frontis 67.47
rugire. rugitus 199.2
ruina 483.23
ruſſus color 99.13
rumen 352.38
ruminare 219.28
rumor 181.19 rumore excitare 328.45
rumpere 489.30 et 313.42
ruptum 313.43
Rutiliorũ cognomẽ 72.23
rutilus color 98.52

S

Sacerdos 194.44
ſacrificare 316.34
ſacrum os 368.49
ſacra fiſtula 367.3
ſaginati 362.47
ſalebræ 359.52 ſalebroſum 447.29
ſaliare carmen. ſaliares cœnæ 467.32
Salij 20.40 & 467.30
ſalix à ſaliendo 467.38
ſaliua 138.49
Salmacida ſpolia 365.6
Salmacidis nymphæ cum Hermaphrodito congreſſus allegoria 13.20
ſaltare. ſaltatio 459.25 & 460.13
ſaltare in conuiuijs Atticorum mos 466.3
ſaltare Cyclopem 467.39
ſaltata poemata 467.40
ſaltationes armatæ à Caſtoribus inſtitutæ 467.15
ſaltationum genera tria apud ueteres 460.15 & plura. inde
ſaltationum appellationes à gentibus 465.34
ſaltator 470.20 & 465 30 ſaltatores 447.24 poetæ 465.32 (6.
ſaltatrix. ſaltatricula 461
ſaltus 358.45. et 459.2 & 487.28
ſaltus limen 459.11
ſalue. ſaluus ſis 194.48
ſalutaris 174.4
ſalutare 194.47 & 372.12
ſalutaris digitus 252.12
ſalutem dicere 178.2
ſancire 320.15
ſandalium 428.53
ſandix 98.30
ſanguineus color 98.34
ſanguinis mittendi tempus non ante 14. ætatis annũ. 35.10
ſanum. ſanitas 498.1
ſapientiæ nerui 270.50
ſapores dijudicare 145.40
ſapores ſeptem 144.42 planetis attributi 46 et 145.3
ſaporum genera tredecim 146.40
ſaporum ſpecies certo nu-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

suffitus, suffimina 113.47
suffocare 238.1
suffragari 263.7 suffragatio 52
suffragines 420.6.9.11
suffurari 331.42
sugere 221.13
suggerere 308.26 suggestor 29
suggillata 85.14
suggillare 15
suggrundatio 416.39. suggrundia 69.4 (36
suggrundiorũ fulcrũ 416.
sumen 352.34 eius etymon 36
summa, κεφάλαιον 67.10
sũma rei 247.14. et 330.26
summatim, ἐν κεφαλαίῳ. 63.13.32. & 327.18
summus 334.25
sumtio 283.32
superare 308.44
superbus 235.43. superbire
supercilia 68.49 supercilia attollere 70.44
supercilia coire apud ueteres formosum 70.26
supercilia superbiæ sedes. 70.45
superciliorũ epith. 69.12
superciliorũ pilos tondere religiosum Aegyptijs sacerdotibus 71.20
superciliјs uultum præcipuè fingi 69.18
superciliosi 70.51
superiorẽ esse 16.31. supinũ 483.9 et 494.9 supini 11.46. & 396.17
suppallidi 44.43
suppedaneum 412.32
suppedito 419.30
supplex 379.36
supplicantes mentum attingere mos 136.24
supplicare 399.40
supplicationum ueterũ gestus 399.50
supplicium sumere 285.5
supponere 308.26. et 330.44
supposititij pueri 308.28
suppositoria 356.17
suprà 487.19
sura 350.29. & 398.49
surdaster 210.40. & 233.38
surdo oppedere 233.37
surdi 233.30.36
surdos & mutos simul nasci 234.3
surditas 225.2. & 234 17
surrectio 478.49
suscipere 291.30. & 294 37
sustinere 328.3.17
suspectus. suspicio 74.5. suspiciosus 8
suspendi 313.35 suspensus 377.14
suspicari 291.10
sustentare 328.5
sustinere 282.49. & 325. 14. & 476.43
sustinere crimen 331.8. pœnam 1
susurrare 200.42 susurri 204.36
sutrices 484.24
suturæ capitis 57.46
suum uox 198.45. & 199. 19
symphonia. symphoniaci pueri 169.18
synonymia 189.24
Syria dea 364.40
syricus color 100.34

T

Tabellarius 71.38
tabernaculum 484.8.28
tabula lusoria 394.28
ad tabulã ludere 394.29
tacere 210.49
taciturnitas 210.49. taciturnus 211.10
tacitus 176.3
tactus 292.29 omnium sensuum in corpore communis 292.34
talaris uestis 406.29
talipedare 406.32
talitrum 251.46
talos defringi 406.30
talus 426.24
talis sortiendi mos 406.9 item ludendi 405.37
tali iactuũ nomina 405.49
talos habere hominẽ Aristoteles et Plinius negãt. 405.31
tãgere 292.31.52. & 293.5
tardigradus 447.14
tardiloquentia 259.42
taurorum uox 199.7 uide Boum
tegmen 226.37
Telesia 460.33
Telesilla poetria 46.40
Telluris χρηστήριον Delphis existimatũ 414.1.
temerarius 270.41
cõtra Temeritatem præceptum 270.47
temo 428.36 temon 345. 14
templa 78.14
tempus terere 311.2
ex tẽpore dicere 164.25
tempora capitis 59.8. & singulari numero tẽpus 12
tendere 309.22 tendere aliquò 310.39
tendere iter 310.38
tendiculæ 408.18
teneri, obnoxium esse 326. 3.8. & 284.44
à Teneris unguiculis 253.8
tenor 309.23
tentorium 484.10
à Tergo 487.20
Terentij locus 91.47. & 260.25. & 348.36
tergere 293.15
tergiuersari 367.30
tergorare 336.52 tergus 367.20 tergora 21. tergum. ibid. 6.24. & 365. 50 tergum uertere 379 6. à tergo 368.1 à tergibus 367.28
à tergo adoriri, terga dare 366.36 à tergo relinquere 38 terga uertere 379.45. & 367.30. 39
terminus 471.8
terere 310.46
terere tempus. 311.2. diem, uitam, &c. 312.42
terræ umbilicus & mediũ Delphi 351.46. inde
terræ epitheta. 337.51. & 338.3
terribiles 11.30
tessellata opera 302.51
testudincula 365.51
testiculi. testes. 356.3. & 357.34. testiculos excindere 358.23
testimonia 195.6
testis 183.7
testes producere 328.35
tetricus 86.24
thalaßicus color 99.52
theatri partes 466.10
Thebæ ἑπτάστομον πύργωμα 140.21
Theocriti locus. 52.30. & 139.36. & 292.42
Theognidis locus. 11.3. & 22.27. & 52.52. & 151. 39. & 152.3. & 311.46. & 335.25 & 396.3
Thebarum oppugnatores septem ἐπίγονοι 17.17
Thermopylarum fauces. 238.49
thorax 340.22
thoracis armatura cuiusmodi apud ueteres. 336. 21
thoracis etymon 334.52
thorace se munire. 337.40
thoraces Sauromatici. 335. 16
thoracum duo genera. 336 28
Thraces circumcisione utisoliti 360.32 (47
Thraces ἀκρονόμοι 47.
Thracum saltatio. 462.16 & 463.12
Thracia tonsura 52.26
thronus 390.23
thynnia abdomina. 352.29
thynnis 52
tibia. 398.26 & 402.1. tibiæ caput 400.37
tibiarum materia, lotus. 119.22
tibialia. 398.53. & 399.2 & 402.32.49
tibicines. 198.6 & 120.13 in eosdem iocus 17
tignum 307.34
Timarchus Nicoclis regis pater 134.10
timidi 11.41.46
timidorum oculi 109.2
Timo misanthropus. 4.33
Timon phliasius 88.22
Titias 281.14
titillari 244.51. titillatio 245.3
titubare 453.8.24
togæ puræ & liberæ ætas. 24.4

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

togatus 428.27
tolerabile 373.16. tolerantia 328.18. tolerari 6
tollere 371.13. & 375.15
tollutim ingredi 358.49
tonderi 50.18. tondere 25
tondere prata 135.5
tonitru φωνὴ διός 267.40
tonsillæ 137.7
tonsores 53.36. tonsorum instrumenta 47. & 55. 28. tonstrina 53.46. tonsura duplex 55.7
tonsura Thracia 52. 26. Scythica 30
tonsura lugubris cuiusmodi 51.5
tonsuræ duo genera 50.29
torosus 243 44
torques 220.6. & 239. 47
torrens 190.53
torus 398.50
tori 250. 39. interiores & exteriores 243.37. 41
toruum, à tauris 83.8. toruum obtueri 82.46
Tracali 237.1
Trachalus 236.53. & 237. 4
tractare 309. 21. & 267. 33. & 338.10. tractatio 378.9
tradere 258.38. & 298.20
traducere 79.26. & 445. 8
Trœzeniacæ saltationes 465.35
tragœdia unde dicta 197. 4
tragica saltatio 460.17
tragicarum saltationum gestus 465.12
trabo 313.36
traiectus 376. 41. & 433. 43
transferre 377.44
transfuga 474.6. transfugæ 430.21
transilire scrobes 459. 17. prouerb.
transire 433. 39. & 446. 49. transitus 455. 31.37. & 457.1. & 433. 43.
translatio 289.31
transuersa 494.6. trāsuersum. ibid. 11.19.
tres uiri 8.36
triangulus manus 256. 42
trianguli Pythagoræi ratio 14.48
Triballi 312.17
tribuere 337.38
tributum 371.14.33
tributi exactores 371.17
triclinium 9.34. & 485. 5
tricorpor 40.52
tridens Neptuni insigne 130.2
trigemini 18.43
trimi 19.1
trimembris 1.31
tripertitus 1.48
tripes. tripus 407.2.11. tripus ansatus 227.43
tristes domi gratiæ. prouerb. 400.34
triticum 214.11
trium 86.42
trochlearum rotatio 248. 12
trophæum 379.8
trucidare 300.21
truncare 334.40. & 489. 12. truncationes 365.14. truncatum 489.50. truncus 334.48
tubercula 247.25
tubicen 198.7
tumultus 490.17
tundere 300.37
tunicæ manicatæ 265.34
tunicæ oculorum 107.12
turbare 490.14
turbo 463.26
turpiloquentia 158.18. & 176.8
turturis uox 200.23
tussis 211.38. tussire 38
tutores 379.25
tutos præstare 329.10

V

Vaciæ nomen unde 402. 45
uadere 430.9
uadosus 429. 50. & 445. 45
uagina 357.42
Valgij unde dicti 402.47
uale 194.51
uale dicto 178.3
ualidum 498.4
uanitas 159.38
uanus 157.7
Vari 427. 19. & 402. 45
Varro notatus 417.20
uastatio 474.24
uastum mare 136.11
uaricare 358.41
uates 179.29
uaticinatrix 350.3
Vaticini unde dicti 402. 46
Vatinij unde dicti 402. 45
uber trium generum 338. 50
ubera 338.41. uber 480. et 352.23
ubertas 338.49
uecors 364.45
uectigalium exactores 162 43
uehemens 373.47
uehementia. uehementer 479.48
uehicula 449.11
uello 313.36
uelum 261.46. & 353.36
ueli funis 10. & 43
ueli funiū tria genera 418. 44
uena humeri 242.13
uenalitius. uenalitiarius 9. 35
uenator nominum 190.14
uendere 299.9
uendicare 330.15. & 290. 22. uendicatio 23
uenerationis gestus apud antiquos cuiusmodi 459.48
ueniam consequi 284. 35.
ueniam dare 322. 17
Venereus iactus 405.40
Veneris epith. 305.22. ἀμβολογήρα. 28. 5. εὔπυγος 385.32.
Veneris cœlestis fani uiolatores θηλείᾳ νόσῳ correpti 364.15
uenundatus 454.9
uenter 348.21. uēter imus 354.50
uentri deditus 348.26
uentrē exonerare 387.16
in Vētrem γνῶμαι 349. 1. inde
uerres 362.35
uentres, prouerb. 348.34
uentriculus 349.28
uentriosus 348.24
uentus 116.16. & 119.40
uentus secundus 373.48
uer canū 27.23. pubescēs, adultum 22.51
ueracitas 162.8
uerax 177. 10. & 182. 12
uerbero 366.42. uerberones 213.16
uerbositas 177.15.16. uerbosus 161.29. et 165. 39
uerbulum 164.17. et 174. 52. uerbum 174. 52. & 175.6
uerbum uetus 163.8
uerbi causa 155.41
uerbo, prætextu 155. 10. non uerbo, sed re, & c.20
uerba uolucria 176.25
uerba facere 172. 19. & 149. 32. uerba dare 155. 40.
uerba, fabulæ 155.39
uerborum pugna 160.49
uerbis ornare 159.50. contendere 192.6
uerecūdiæ effigies 123.26
uerenda 354.47. & 357.5
uereri 291.43
ueretra 357.5
Vergilij locus 118.3. & 413.10
uermiculus 98.14
uernula 312.48
uerpa. uerpi 360.14. uerpus digitus 252.13
uersari 311.3. & 449. 39
uersicolor 43.22
uersipellis 43.23
uersuum cæsa, siue commata 1.38. pedes, numeri 417.47
uersutus 495.6
uertebra 405.15. uertebræ 369. 17. & 366. 17. & 234.50
uertebræ spinæ quot 368. 37.42. & 382.49
uertere 306.24
uertere solum 305.26
uestigium 427.28
uertens annus 380.8
uertex montis 66.42
uertex 383. 20. & 56. 38

uerticis

uerticis etymon 67.1
uertices 252.41
uertices cœli 58.33. & 450.6
uertices bini quibusdã 58.31
uerticalis iuba 53.3
uerticuli. uerticilli 369.20
uerti 379.13
uertibulum 405.22. uertibula 369.37
ueruex 362.36
uetare 174.20. & 186.19
ueterascere 35.30
ueterator 9.36
ueteres 36.32
ueterina 389.15
uetuli. uetulæ 35.27
uetustatis uocabula 35.16
uesci 212.29. & 213.24
uesicæ collum 355.7
uespertilionis mammæ in pectore 342.7
uespertilionum uox 200.39
uestis liberalis, seruilis 244.42.44
uestem induere & sumere 287.46
uestes stragulæ 496.49
uestigare 427.31
uestigiũ propriè quid 427.24. uestigium temporis 427.39. uestigia 30
ui & armis capere 319.47
uia 430.33. & 453.30. & 455.19.28. & 486.49. & 458.44
uia publica 371.43. et 372.30
uia & iter differunt 458.13
uiæ diuersa epitheta 458.29
uiam sternere 454.27. aperire 34. præparare 37
uiarum subsessores 458.24
uiare. uiator 430.33
uiaticum 453.48
uibrißi pili 112.44
uicißim 2.46. & 291.14. & 294.46
uictimæ 240.41
uictoria potiri 375.21
uictus cotidianus 213.46.
uirilia 357.3
uictum quærere 318.17
uidere uideor. uisus uidere, &c. 95.28
uigilare 497.9
uilli 47.11
uincula pro calceis 428.21
uinum uile, tenue, euanidũ 116.41. odoratũ 116.32
uini appetens 220.36
uini ueteris flos 116.43
uiolaceus color 100.28
fœdus uiolare 444.19
uiolenti 274.6
uir 10.29.41. pro coniuge 47
uiri cur mulieribus hirsuti magis 129.7
uiri quibus nominibus laudari soleãt 11.15. & quibus uituperari. eod. 37
uiri pro magistratu 8.34. ut tres uiri 36
uiragines 7.40
uirile membrum 357.3
uirga 355.3
uirgata sutura 57.48
uirginale 36.43
uires 498.4
uiribus defici 324.26
uirilis 7.35. & 9.23
uirilis ætas. 25.46. & 29.37
uirilis facies muliebri grauior 128.46
uirilia 10.21. uirilitas. 7.35. uirilitatem ostendere 39
uiriliter se gerere 7.37
uiripera 17.12
uiripotens 10.48
uiritim 7.50. & 65.42
uirosa 7.42
uirtus à uiro dicta 7.31
uirtus in aurib. posita 232.41
uirtutis uis duplex 80.2
uisus 95.39
uisum esse 317.12. uisum, uisa 496.31.40. et 89.30
uita humana Pythagoræ p annos uicenos distincta 29.50.
uitæ humanæ termini 32.20
uita pro ætate 33.29
uitare 480.18. & 412.50
uitellinus color 100.36
uitiatus 489.37. uitiati 487.9
uites cæsæ 300.14
uitifera linea 256.39
uitiferum 372.11
uitiosus 489.9
uitreus color 100.32
uituperabilis 176.5. uituperare 194.28. uituperatio 158.16. & 176.6. uituperationes 194.29
ulcisci 451.36
ulna 249.15. ulnæ 245.7.32. ulnis cõprehẽdere 16
Vlpiani locus 362.15
ululare 199.1. & ululatus 204.22. & 202.28. & 199.1
Vlyßis coma 43.49
umbilicare 351.33. umbilicatum 32. umbilicati clipei 351.45
umbilicus 350.49. & 351.13. & 369.47
umbilicus terræ Delphi. 351.45
umbilici solis 351.24
ad Vmbilicum usq; peruenire 351.28
umbo 351.37
umbræ 78.47. & 186.9
uncus 253.42
uncus scuti 296.2
undabundũ mare 491.14
undiq; 358.31
unguem latum 280.30
ad Vnguem castigari, & perfici 253.18. prouerb.
ad unguẽ exquirere 253.7
ungues 252.27
ungues in ferramentis 253.43. in ulcere 254.14
ungues rosarum 253.31
ungues toti quot diebus renascantur 252.48
ungues recidere 253.3
unguium præsegmina 253.44
ungula 253.2
ad ungulas extremas, à teneris unguiculis, etc. 253.8.17
unicolor 43.22
unimammia 341.5
unimembris 1.33
unus numeri radix, non numerus 34.52
uno ore 138.41. prouerb.
unoculus 91.44
uocalis 166.1. & 168.15.17. & 171.5. & 203.4
uocare 185.28. & 182.33.
uocatus 182.49. uocatus atq; non uocatus prouerbium 182.53
uox 186.42. & 166.17.46. & 180.52. & 181.5.19. quid à dialecto differat 208.33
uox ἀόρατον, non ἀσώματον 167.9
uox quibus corrumpatur 209.36
uox propriè quid 167.13. & 208.42
uox quomodo fingatur 208.51
uox clara 202.11
uocis modi tres 169.37
uocis exercitatio oratori necessaria 172.6
uocis epitheta 169.14.41.52
uocis genera 168.52
uocis humanæ uariabilitas 170.42
uocis origo 167.2. organa 120.3. modulatio 195.31
uoci attributa 169.39
uocem emitto 171.3
uocem emittere 166.12. et 167.23. & 171.3. edere. 168.3. exercere 172.1
rumpi 170.15
uocem exercitatam ostentare 320.7
uoce cur pisces careant 167.3
uola 250.45. & 426.41
uolsellæ 55.28
uolumina in columnis 385.48
uoluntarij milites 186.41. & 11.27
uoluptatem capere 323.8
uolutabra equorũ 423.23
uoluulæ 227.17
uomere 221.41. translatè 221.45
uorare 217.46. uorax 191.34. & 218.18. & 213.3.
uoraces 212.18
uoraces reddi aqua & uigilijs 217.42
uorti-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

uortices 67.2
uota 194.45
upupa 76.9
upupæ uox 200.29
urbanitas 162.27
urgere 393.51
urina 360.39. & 386.52
urinæ feces 482.5
urinam auersam reddentia
quæ 360.43
urinatores 227.41
usus 312.44
usum habere 325.10
uterus 354. 6. & 359. 44
uterum gestare 349. 53.
ferre 14. 1. perferre 7
utilia 373.42. utilitas
374.22
ut semel dicam 263.13
ut uno uerbo dicã 177.17
Vulcanus κυλλοποδίων
415.52
uulnus infligere 301.14
uulpes musculi 381.5
uulpes. uolipes 417.19
uulsi 55.27. uulsum 313.41
uultuosus 69.20
Vulturius tali iactus 406.
4
uultus uaria epitheta 83.
21
uultum superciljs præci-
puè fingi 69.18
uua. uuula 137.19
uuæ passæ 423.13.16
uuæ digitorum 252.41
uuulæ 227.21
uxorem ducere 12.38

X

Xenophontis οἰνονομικὸς
265. 49
Xenoph. locus 23.16. &
64.37. et 69.50. & 121.
23. & 205. 40. & 228.
40. & 461.27. & 469.
xysti 469. 42 (22

Z

Zenonis de dialecticæ &
rhetoricæ discrimine cõ
paratio 255.2
zinzilurare 200.43
zona 345.29
zonæ uerbo Latini ut suo
usi 347. 52
zonæ in terra 347. 46.
item cœli 348.2
zonam soluere 347.15. et
348.3
zosteria Minerua. zosteri
us Apollo 345.42. &
346. 7

FINIS.

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ, PARTIUM CORPORIS HUMANI, τὰ ἔξω, id est, partes exteriores.

MEMBRA corporis humani, partes sunt illius, Græcè μέρη & μόρια appellantur, communibus uocabulis. Latinũ uerbum significat & ipsum partes, ut membra orationis cum dicimus. Et Cicero de Natur. deor. procemio: Omnes autem eius partes, atque omnia membra, &c. Est tamen de partibus corporis usu tritum, ut Maro IIII.

— Nec placidam membris dat cura quietem.

Et in III.

— Vidi, atro cum membra fluentia tabo
Manderet. —

A' Græcis fiunt hæc fermè, πολυμερὴς, διμερὴς, τριμερὴς, τετραμερὴς, &c. μονομερὴς, ἡμιμερὴς, πενθημιμερὴς, ἑφθημιμερὴς. & apud Arithmeticos, ἐπιμερὴς, & ἀμερὴς. Quorum Latinis deriuatis factisq́ue, fortasse quædã liceat interpretari propius, multimembris, bimembris. cuius etiam exemplum extat in Maronis VIII.

— Tu nubigenas inuicte bimembres,
Hylæumq́ue Pholumq́ue manu, tu Cressia mactas
Prodigia. ——

Sic igitur & trimẽbris, & quadrimembris, nisi fallor, rectè fieri possit, & fortasse unimembris, & semimembris. Reliqua duo, cum numeris composita Greca, reddi Latinè non possunt: & excogitata fuere ab ijs, qui rationẽ carminum explicare studuerũt. In quibus animaduerterunt, solere in uersibus cæsa, quæ sunt Græcis κόμματα, ita poni, ut ad hæc pedes dimidientur. Quod cũ fieret post duos integros, πενθημιμερῆ cæsuram, seu τομὴν hanc uocarunt: cum post tres, ἑφθημιμερῆ. Prioris exemplum:

μῆνιν ἄειδε θεὰ. — &,
Arma uirumq́ue cano. — Alterius,
ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη. — &,
Mnesthea, Sergestumq́ue uocat. —

Sed illa superiora etiam bipertiti, tripertitiq́ue, uocabulis Latinis, itemq́ue quadripertiti reddita fuerunt. Aristoteli est in Problem. τῶν λεπτομερῶν, id est, tenuium partium. ὕδωρ μεγαλομερὲς, id est, grandium partium. quibus uocabulis Græci medici crebrò usi fuerunt. Polybius de rebus Romanis & Carthaginẽsibus dixit, πολιτευμάτων ἀμφοτέρων μεγαλομέρειαν καὶ δύναμιν, magnitudinem & potentiam. Nota sunt & ὁμοιομερῆ quæ dicuntur, & Anaxagoræ ὁμοιομέρεια, homœomeria, de qua & Lucretius libro primo:

Nunc & Anaxagoræ scrutemur homœomeriam,
Quam memorant Græci, nec nostra dicere lingua
Permittit patrij nobis sermonis egestas.

Dicitur & μερὶς portio, seu particula, ut hæreditatis & dapũ. Luc. ἐπὶ τῶν κολακευόντων μερίδιον εἰκότως ἂν νομισθείη. de historia compon. μορίον, cum præpositione fit ἐπιμόριον, quasi pars abundans, ut in numeris. συμμορία Atticum uerbũ, societatis munerum. A' partitione nomen factum, & Atticis μορίαις aliqui tradidere, quarum oleũ publicè diuidi soleret. τριτημορὶς, tertia portio, id est una de tribus. Herodot. κλειοῖ, ἐπελθοῦσαι τῶν μασσαγετέων τριτημορὶς τοῦ στρατοῦ. & τριτημόριον, quod cum apud Philemonẽ ualere sena æra, id est, ἓξ χαλκοῦς, repertũ traditur, erit non tertia oboli pars, sed τεταρτημόρια tria, id est, in quatuor partes obolo diuiso, harum tres. τεταρτημόριον autem æra bina, & de futuli dixere homine, ut semissem uidẽtur Latini. Est & μόριον pars pudenda, quæ suo nomine dici putatur obscœnius. Verbũ μερίζω, partior est, & distinguo. Gregor. περὶ θεολογίας, τίς ταῦτα ἔμιξε καὶ ἐμέρισε; quis hæc miscuit atq́ue separauit, seu distinxit? Et D. Paulus, μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος, diuersa hæc sunt: id est, alia res est nupta, & alia uirgo. διαμερίζω, dispertior, uel dispertio: nã utraq́ue διαθέσει sunt usi. ἐπιμερίζω, impertio. καταμερίζω, dissipo. ἀπομερίζω, separo. & Græca alia similia. Item ἐν μέρει, quod significat, pro sua parte, & uicissim. Lucianus conuiuio, καὶ παίων καὶ παιόμενος ἐν μέρει. Herod. κλειοῖ, πρώτοισι δὲ τούτοισι ἐπεχείρησε

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ρησε ὁ Κροῖσος, μετὰ δὲ ἐν μέρει ἑκάστοισι τῶν Ἰώνων. Primùm adorit Ephesios Crœsus, mox singulos Ionas seorsim. Xenoph. ἀναβάσεως ζ'. πολλὰ σὺν ὑμῖν πονήσαντα καὶ κινδυνεύσαντα, καὶ ἐν τῷ μέρει, καὶ παρὰ τὸ μέρος. ordinariè, & extraordinariè. Aristoteles etiam πολιτικῶν γ'. dixit, κατὰ μέρος ἀξιοῦσιν ἄρχειν, id est, ἐν μέρει. Latina figura sermonis est, pro parte uirili, quod & pro uirili dicitur ἐλλειπτικῶς. τὸ μέρος Greci uocant, quod Latini, quantum in aliquo esset. ut τὸ σὸν μέρος, quantum in te. Demosth. aduersus Lacriti exceptionem, εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους ἀφικόμην ἄν, τὸ τούτου μέρος. id est, quantũ in hoc fuit. Intelligitur autem præpositio κατά. Iurisconsf. libro primo de Legat. & fideic. L. si hæred. facit partes uiriles, id est pares, & hæreditarias, quæ secundum id præstentur, quod cuique de hæreditate obuenit. Sunt & partes, factiones ac studia, ut ciuẽ bonarũ artium & partium. Sunt & actionum scenicarũ primæ, aut secundæ, aut tertię partes, πρωταγωνισταὶ, δευτεραγωνισταὶ, & τριταγωνισταί.

Sed iam de corporis humani partibus uerba faciamus, quarum aliæ sunt ἐντὸς, aliæ ἐκτὸς, quod significat intus ac foris. De illis autem quæ foris apparent, priore loco disseremus: quæ, ut ait Aristoteles, et sunt insigniores nominibus, et magis notæ propter usum. Totum autem, cuius hæ partes sunt, corpus dicitur, id est σῶμα, id uolumus nunc humanũ esse. nam de homine sermo institutus est, qui sunt ἄνθρωποι, non ineleganti origine, ut traditur, quasi ἄνω θρώσκοντες τῇ ὄψει. uel ut Plato, ἄνθρωπος ὁ ἀναθρῶν ἃ ὄπωπεν, id est, cogitando resumens ea quæ uidit. Homo autem, quòd cadat de humo, minus bellum uidetur. Hi & θνητοὶ, & βροτοὶ, id est mortales, dicuntur. Animal diuinum, & rationis atque consilij particeps, quod præteritorum meminit, futura præuidet, & præsentia considerat. Ita cùm membrorum quasi coagmentatione, & totius corporis habitu, tum animi uiribus perfectum: ut ad cœlestium, non terrenorum appetitionẽ creatum esse uideatur. Sunt enim, ut ait Cicero, ex terra homines, non ut incolæ & habitatores, sed quasi spectatores superarũ rerum, atq; cœlestium, quarum spectaculum ad nullum aliud genus animantium pertinet. Quare etiam erectũ hoc animal incedit,

ἀντωγοῦν πρὸς ὄλυμπον ἀταρβήτοισι προσώποις.

Cum prona spectent animalia cætera terram, ut Ouidius ait. quamuis Galenus hoc non probet, cõtra quem alibi disputauimus, speciosissimam ueterum sententiam de hominis excellentia sine causa labefactantẽ. Nam certè solus homo directam habet aciem oculorum, quia statura est recta. Ita enim Aristot. περὶ ζώων γενέσεως γ'. διὰ γὰρ τὸ μόνον ὀρθὸν εἶναι τῶν ζώων, μόνον πρόσωθεν ὄπωπε. Ab homine est humanus, & hinc humanitas, pulcherrimum uocabulum linguæ Latinæ. Et studia humanitatis. Græcè ἀνθρώπινος, possessiua ut forma, ita & significatione tantum dicitur. φιλανθρωπία fortè humanitatem attingit. Studia humanitatis sunt παιδεία, & ὀρθὴ παιδεία: quibus eruditi πεπαιδευμένοι, ineruditi ἀπαίδευτοι. φιλανθρωπίας officia humanitatis appellat Demosth. & liberalitatẽ. καὶ λύσεις αἰχμαλώτων καὶ τοιαύτας φιλανθρωπίας. Diminuũtur hæc ita: Homullus, homũculus, ἀνθρωπίσκος, ἀνθρωπάριον. Ἀνθρωποποιός, fabricator humanarum formarum. Ita φιλοψευδεῖ, statuarij distinguuntur, ut uidetur· ἀνθρωποποιοὶ, qui homines effingerẽt: & θεοποιοὶ, qui deos. ἀνθρωποειδὴς, forma humana. μισάνθρωπος, hominum osor, quo Timo quidam Phliasius è re fuit nomine uocatus. ἀνθρωποφυὴς, humanæ naturæ. Herodotus, ὅτι οὐκ ἀνθρωποφυέας ἐνόμισαν τοὺς θεούς. ἀνθρωπουργὸς, hominum opifex. & res ἀνθρωπουργία. Nonius Varronem citat, ἀνθρωπουργία ἢ περὶ γενεθλίων. αὐτοανθρώπου nomine Lucianus usus est, φιλοψευδεῖ, loquens de statua, quę esset similis αὐτοανθρώπῳ. Hoc nomine de humano genere usus est Plato, ut indicaret ipsius humanæ naturæ ueram & certam rationem, quod ab Aristotele sine causa exagitatum fuit. βροτὸς, mortalis. ἄμβροτος, immortalis, in compositione. βροτολοιγὸς ἄρης, hominũ pernicies & exitium, apud Homerum. Et Hesiodo, βρότεος χρώς. Et Homero, ἀσπὶς ἀμφιβρότη, id est ἀνδρομήκης. Empedocli autẽ, χθὼν ἀμφιβρότη, corpus includens animam, ut retulit Plut. συμποσ. δ'. Et ἀπαρτιδαμασίμβροτος, Simonidi,

monidi, ut Plutarchus Agesilao, & μαχὴ φθισίμβροτος. Atque hoc est à Grammaticis traditum, referente Eustathio ιλ. β. quòd βροτὸς in cõpositionibus assumat literam μ, ut τερψίμβροτος, φαεσίμβροτος, delectans & illustrans mortales. ἰδιόμβροτος, proprium. φθεισίμβροτος αἰχμή, interfectrix. πλησίμβροτος ἀγορὰ, referta populo. Excipi autẽ ἀμφιβρότην ἀσπίδα, & ἀβρότην νύκτα. ἀνθρωποκτονεῖν dixit in Hecuba Euripides, hominem iugulare. ἀνθρωπόμορφος, humana specie. Pollucis uocabula hæc sunt. ἄνθρωπος, homo. ἀνθρώπινον, humanum. ἀνθρωπίσκος, ἀνθρώπιον, homuncio. ἀνθρωπικὸν, humanum. ἀνθρωπίνως, humanè. Tamen uix humanè patitur. Demosth. κατ' ἀριστοκράτους, ἀνθρωπίνως ἐπενεγκεῖν τὰς συμφοράς. Thucydidi est ἀνθρωπείως, lib. 3. ἀνθρωπικῶς, more hominum. Luc. ζεύξιδι· καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς. ἀνθρωποειδῶς, humaniter, seu humanè. & ἀνθρωποπαθῶς, humanum in modum, seu habitum. Grammaticis placet, humanè esse ἀνθρωπίνως, humanitus φιλανθρώπως. Sed aliter etiam reperitur, ut Philipp. 1. Si quid mihi humanitus accidisset. ἀνθρωπεία τέχνη, iuxta Thucydidẽ, ars humana. ἀνθρωπίνη φύσις, humana natura, iuxta Platonem, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἀσθενεστέρα ἢ λαβεῖν τέχνην ὧν ἂν ᾖ ἄπειρος, in Theeteto: Infirmior est natura humana, quàm ut artifex esse posit in imperitia. ἀνθρωπίζειν, Aristophanicum. Et in epistola Archytæ ad Dionysiũ, ἀνθρωπίζειν, humanum præbere. Item ἀνθρωποφάγος, hominum deuorator. ἀνθρωπόλεθρος, homicida. ἀνθρωπάρεσκοι, D. Paulo, studentes hominibus placere. & ἀνθρωποθρησκεία, hominum studium. ἀνθρωπογονία, hominum generatio: quo nomine inscriptũ librum ab Arato editum fuisse traditur. Habet & ἀνθρωπεύεσθαι significationem humanitatis. Aristoteli autẽ ἱστορίας ζῴων θ'. συνανθρωπεύεσθαι, cum hominibus uersari, notat· πλείω ἐστὶ ἐν τοῖς οἰκήσεσι συνανθρωπεύεται. & ἄνθρωπος, homo, seruum notat. Galen. περὶ τοῦ προγινώσκειν, μηθ' ὁρῶντας μήτε τὸν ἐμὸν ἄνθρωπον ἐν ῥώμῃ. Pro Quint. Hominem P. Quint. deprehendit in publico. Annotatur & Laconum lingua mulier, ἀνθρωπὼ uocata, communiter est ἡ ἄνθρωπος. φιλάνθρωπος, humanus. φιλανθρωπία, humanitas, φιλανθρώπως, humaniter. φιλανθρωπεύειν, præ se ferre humanitatis affectum, & humanitate cõplecti. Apud Diodorum, ἀθυμοῦντας μὲν ὄντας ἐλπίδα φιλανθρωπευθέντας, conseruatos illos fuisse dicit ab Antipatro, & benignè habitos. ἀπάνθρωπος, inhumanus. ἀπανθρωπία, inhumanitas. ἀπανθρώπως, inhumaniter. ἀπανθρωπεύεσθαι autem dici non debet. πολυάνθρωπος, populosus. πολυανθρωπία, hominum copia. ὀλιγανθρωπία, hominum paucitas. ἐξ ἀνθρώπων autem ἀπελθεῖν interitum notat, & uerbum similiter ἐξανθρωπίζεσθαι. ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι, excessisse ex humanis. Plut. autem de Socratis dæmonio, ἐξανθρωπῆσαι aliter posuit, θαυμάζοντα σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφίαν καὶ ἀφέλειαν μάλιστα δὲ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος, qui mãsuetam reddidisset, & plenam humanitatis philosophiam. ἐνανθρωπῆσαι autẽ ecclesiastici posuere de assumptione naturę humanæ, ut Gregorius ad Cledonium epistola priore, θεοῦ μὲν ἐνανθρωπήσαντος, ἀνθρώπου δὲ θεωθέντος. & λόγος τῆς ἐνανθρωπήσεως, eidem. Athanasij autem est ἀνθρωποθυσία, mactatio humanarum uictimarum. Hoc animal, quod hominis habet appellationem, à prima origine sua flebiliter abiectum humi, per gradus ætatum ad excellentiam admirabilẽ extollitur. Propagatur autẽ huius, ut reliquorum animantium, genus, maris & fœminæ coniunctione, id est, συνδυασμῷ ἄρρενος καὶ θήλεος, quos sexus, id est φύσεις, uocamus, uiri & mulieris, ἀνέρος (quem & φῶτα uocarunt. unde illa in oraculo ἀμφιβολογία, καὶ τῷ πατρὶ πέμπειν φῶτα, id est, uel uirũ, uel lumina) καὶ γυναικός. A' quibus diminuta sunt, ἀνδρίον Aristophani, & ἀνδρίσκος, & ἀνδράριον, homuncio. & γύναιον, muliercula. Græci uocabulo ἀνδρὸς simpliciter pro homine sunt interdum usi. ut Homerus:

οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.

Planè eadẽ est hominũ natura & in arbore frondis.

Sed Xenophon in Hierone distinxit. Eos enim, qui honores & laudem expetant, longissimè abesse dicit à brutis, qui sint ἄνδρες, καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομίζονται. Volunt quidam & φῶτα non tam uirum propriè, quàm communiter hominem significare. A' Græco nomine ἄρρενος, uerbũ ἀρρενοῦσθαι, & ἀρρενωπὸς,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

uultu uirili. ἀῤῥενωπὴν τινα δυσμορφίαν dixit Luc. σκύθη. Aristoteles autẽ περὶ ζώων γενέσεως β΄. γίνονται γυναῖκές τε ἀῤῥενωποὶ, & ἄνδρες θηλυκοί. Est autem ἀνδρία & τὸ ἄῤῥεν Platoni, de nescio quo fluxu contrario iniustitiæ. Et θῆλυ, ἀπὸ τοῦ θηλῆς καὶ τοῦ τεθηλέναι. & γυνὴ, quasi γονὴ, in Cratylo. ἀπὸ τοῦ θήλεος, θήλεια fœmina. & θηλύνεσθαι, effœminari. ἐκθηλύνειν, euirare. Hippoc. Aphoris. dixit, σαρκῶν ἐκθήλυνσιν, id est ἀτονίαν, flaccidas carnes. θηλυμανὴς, amore mulierum insaniens. θηλυδρίας, effœminatus. θηλυδρίης τε καὶ μαλακώτερος ἀνὴρ, Polymnia. θηλυτέραι Homero, mulieres forma comparatiua, ut seniores Grammatici, quia hoc genus auidius & appetentius sit concubitus, ita uocatas mulieres aiunt. Significat autem uocabulum molliciem & teneritatẽ, ut θῆλυς ἐέρση, ros tener. θηλῆς ἄρεος, fœminæ cædis, Electra. & θηλύφρων ἐξουσία, Aristophani, muliebris potẽtia. & θήλεια νόσος, ἐλεεινοί. θηλυπρεπὴς, fœmineus, aut muliebris. ut σκευὴ θηλυπρεπὴς, ornatus muliebris. θηλύδριον, fœmella. & θηλυδριώδης, effœminatũ. θηλυγενὴς significationem habet generis fœminei, id est θηλυκοῦ. θηλύνους, muliebri animo. τὸ δὲ θῆλυ, secundum Aristot. lib. 2. περὶ ζώων γενέσεως, ὥσπερ ἐστὶν ἄῤῥεν πεπηρωμένον, fœmina quasi mas est, non integer. A' uiro, uirtus, propriè ἀνδρία, & in Supplicib. εὐανδρία.

Disce puer uirtutem ex me, uerumq; laborem.

Sed & ἀρετὴ uirtutis nomine dicitur. τὸ ἀνδρῶδες, uirilitas. & ἀνδρώδης, uirilis. & ἀνδρωδῶς, fortiter. & ἀνδρισί, Aristophani. ἀνδρίζεσθαι, confirmari ætate, & uiriliter se gerere, id est fortem esse, Platoni Theæteto. & uirilitatẽ ostendere: ut ἀνδριζόμεναι, mulieres uiragines. & φίλανδρος, amans uiri. & quam ἀνδροβάστριαν comœdia, & Latini uirosam dixere. nupta est ἠνδρωμένη, à uerbo ἀνδροῦσθαι. ἐξανδρούμενος autem Phœnissis de uirili ætate, πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος. & βροτοὶ, πολλὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσι, id est, uiri iam facti. & ὕπανδρος Paulo in epistola ad Roman. & Athenæo lib. 8. ἀνδρόμεος poeticũ, ut ἀνδρόμεα κρέα, ὄλυος. i. carnes humanas. ἀνδρακὰς, κατ' ἄνδρα, uiritim. Suidas ἀνδράγχην carnificem interpretatur, qui strãgulet homines. & ἀνδράγρια, spolia de uiris capta. & ἀνδραγαθίζεσθαι, ἀνδρίζεσθαι. Apud eundẽ ἀνδραγαθεῖν uerbũ, ut apparet, fortiter rem gerere. Item propria nomina, ἀλέξανδρος, quod Ouidius interpretatur:

Penè puer cæsis abducta armenta recepi
Hostibus, & causam nominis inde tuli.

Et ἀλεξάνδρα fœmininum, ac nomen fabulæ Lycophronis mirabilis. Itẽ κάσσανδρος & κασσάνδρα, à uenustate, ut uidetur: tale enim κασσὸν quiddam ueteribus notauit. unde & κασσιέπειαν interpretantur τὴν καλλιέπειαν. τέρπανδρος, citharœdi prisci: & περίανδρος, Corinthij regis nomina. Item ἀνδρόμαχος, & ἀνδρομάχη, & alia: formã enim tantum demonstrare libuit. & ἀνδρόνικος, & νικάνωρ. & ἀνδρεὺς, ut ἀτρεὺς. & ἀνδρέας, ut αἰνέας. ἀνδρωνυμικὰ dixere Grammatici nomina uirorũ, ut ποσειδώνιος, δημήτριος. ποιμάνωρ apud Aeschylum, ut Eustat. ait ιλ. β΄. est Homericus ποιμὴν λαῶν. κυδιάνειρα, concionis epithetum Homericum, quæ laudem uiris conciliet, & splendorem, qui latebrarum esse non potest. Itemq; pugnæ ιλ. μ΄. Eiusdem formæ & στάσις ἀντιάνειρα. Pind. ὀλυμ. ιβ΄. & ἀμαζόνες ἀντιάνειραι, ιλ. γ΄. uel non inferiores, uel infestæ uiris. Nam Aeschylus Prometheo appellat ἀμαζόνων στρατὸν στυγάνορα, id est osorem uirilis sexus. δηϊάνειρα, nomen filiæ Oenei, ἐκ προμαντεύσεως. nam illa hostilem cladem uiro intulit. Eiusdem formę & καλλιάνειρα. ἄνδρος & ἀνδρία, insulæ & oppidi nomina. Viri etiã κατ' ἐξοχὴν magistratum, & publicum munus notant. ut, Quid faciã nunc, si tres uiri me in carcerem cõpegerint? &, Ad tris uiros iam ego deferam nomẽ tuum, quia cultrum habes. & similia. Græci ἐλλειπτικῶς plerunque tantum numero sunt usi: ut οἱ ἕνδεκα, in Phædone, iudices rerum capitalium. & οἱ τριάκοντα, & τετταράκοντα, & οἱ τετρακόσιοι. Sed in tali manifestè significatione Homerus usus est, ἰλ. β΄.

Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας ἀγάμεμνον.

ἀνδρόμορφον, uiri species. ἀνδρομέδα, proprium filiæ Cephei. & ἀνδρομέδαν ἐριφύλαν Pindarus νεμέων θ΄. dixit, ab imperio uirili. Explicatores tamen legêre ἀνδροδάμαν, interpretãturq; & de uidua, quæ superauerit uirum priorem: & de facinore illius erga Amphiaraũ, quem pstoea prodi-

prodiderit. Memoratur & ἀνδροδάμας, gemmæ nomen. ἀνδράποδον, mancipiũ: quia sint quasi pedes dominorum seruitia. Alij uerius ἀπὸ τοῦ τοὺς ἄνδρας ἁλίσκεσθαι, quòd uenierint. unde & ἀνδραποδωδῶς Platoni, seruiliter. et ἀνδραποδίζεσθαι, πολιτ. θ'. & ἐξανδραποδίσασθαι, ἑλληνικοί. & ἀνδραποδιστὴς, quem plagiarium possumus Latinè dicere, qui libero homini seruitutem conciliat. & ἀνδραποδισμὸς, captiuitatis seruitus. & ἐξανδραποδίζεσθαι, capta urbe liberos sub corona uendere. Ponitur & passiuè, κατὰ νεαίρας, παῖδες δὲ καὶ γυναῖκες ἐξηνδραποδίσθησαν. Et actiuè, Thucyd. lib. 3. γυναῖκας δὲ ἠνδραπόδισαν, in seruitutem abduxerunt. ἀνδρεὼν Herodoto Thalia, qui & ἀνδρὼν, & ἀνδρωνῖτις, græca cõsuetudine, ædium loca quæ uiri incolũt. ἀνδρεία, uirilis ætatis cœtus. ἀνδρείκελον, in quo uiri similitudo apparet. & χρῶμα ἀνδρείκελον, quo humani uel uirilis corporis color exprimitur à pictoribus. ἀνδρεῖος, fortis, & uirilis. ut Alcibiade priore, ἔστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. ἀνδρηλατεῖν, in exilium uiros pellere. πολιτ. η. ἀνδρία, fortitudo. ἀνδριὰς, statua. ἀνδρικῶς, fortiter. Aristot. equitib. ποιεῖ ἀνδρικῶς. ἀνδροπρεπὴς autẽ μορφὴ, forma digna uiro. Et Platoni sunt μέλανες ἀνδρικοί. & χορὸς ἀνδρικὸς, id est τῶν ἀνδρῶν, ἑλληνικῶν ς'. & ἀνδρικώτατοι eidem, minimè timidi. ἀνδροβόροι, qui homines deuorant. ἀνδρόβρωμος, οἶκος τρίκλινος, id est triclinium. ἀνδραποδοκάπηλος, mango, seu uenalitius, quem & uenalitiarium postea dixere. ἀνδρονόβαλος, ueterator. ἀνδρόκμητος τύμβος, Ιλ. λ'. bustum à uiris excitatum, uel uiro elaboratum. ἀνδροκτασίαι Homero, cędes. ἀνδροληψία & ἀνδρολήψιον, uirorum abductio: ab ea ciuitate enim, quæ reum homicidij nollet tradere postulantibus propinquis, tres ueluti loco illius secundum leges capere licebat, & abducere. Clarigationis aliqui uerbo interpretati fuere. In oratione de Procœmio Trierarchi ponitur ἀνδροληψία generaliore in significatione, prehensionis & abductionis hominum, ut σῦλαι de rerũ ademptione. ἀνδρόπαις, puer ad uirilitatem tendens. ἄνανδρος, ignauus & futilis. Demost. κατὰ τιμοκράτους, ἄνανδροι καὶ δοῦλοι. Apud Platonem ἀνανδρία, ignauia, πολιτ. β'. & κακανδρία, Soph. Aiace. Itẽ ἄνανδρος, & mulier uidua, Eurip. Cyclope, ἀλόχους τ' ἀνάνδρους, γραῦς τ' ἄπαιδας. πολυάνδρειον, bustum cuiusdam turbæ mortuorũ, ut in bello excitabantur. In 6. Thucyd. ὄχλοις ξυμμίκτοις πολυανδροῦσιν αἱ πόλεις, refertæ sunt promiscuis hominum turbis. ἀνδραχθὲς, ponderosum, id est, quod onus possit portari à uiro, uel quod uirile robur desideret, ut Atheneus ex Eudoxo annotauit, γόγγρους πολλοὺς ἀνδραχθεῖς ἐν σικυῶνι ἁλίσκεσθαι. ἄνδρεια uocarunt ueteres Lacedæmonij & Cretẽses, publicas epulas, quibus postea Spartæ φιδιτίων nomẽ fuit, teste Aristot. lib. πολιτ. β'. ἀνδρολογεῖν, uiros legere. ἀνδρομανὴς, mulier uiros insanè appetens. ἀνδρομήκης, altitudine uiri. & σαύρωμα ἀνδρομήκης, Xenoph ἑλλ. γ'. ἀνδρόπαις, puer grãdior. ἀνδροκτόνος & ἀνδροφόνος, homicida. ἀνδροπληθεία, uirorum multitudo. Virilia, ἀνδρεῖα: et ἀνδροσθένης, in ioco, cui illa grandiora essent, dictus. ἀνδρογονία, propagatio uirilis sexus. Ita enim tanquã peculiare Hippocratis uerbum interpretantur, cum uideatur ita ille dixisse hominum propagationem. Euirare uerbum Latinis, quo Catull. usus in Atte, significat τὸ ἀνδρῶδες ἀφαιρεῖν, siue ποιεῖν ἀτελῆ. ἀνὴρ etiã & uir, non modò sexum, sed & præstãtiam huius, id quod & suprà attigimus, notat. ut,

ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Et Alceste, ἦ τ' ἄρ' ἄκαστος οὐκέτ' ἐς ἐν ἀνδράσιν, aut nõ erit profectò Acastus uir magis. &,

— *Si uir es, ecce nega.*

Quemadmodũ homo etiam non genus modò, sed generis conditionem & sensum notat, quod præclarè explicat Cic. in 5. lib. Epist. ad P. Sestium: Vt & hominem te, & uirũ esse meminisses. Herod. πολυμ. δῆλον δ' ἐποίησε τοῦτο ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, multos homines esse, paucos uiros. ἀνδρωθῆναι, Herodoto, ad uirilem ætatẽ peruenisse. Item ἀνὴρ, cõiunx. ὀδυσ. β'. καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι: & uir. Terent. Ehem mi uir. &. Vir ego tuus sum? Viripotens, ὡραία, Plauto, & Iurisconsulto. μυρίανδρος στρατὸς, magnæ, uel potius ingentes copiæ. Sunt & hæc ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς, poetica, ἠνορέη. ιλ. δ'.

— ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ καρτεῖ χειρῶν,

freti audacia & robore. Pindarus τὴν πλη-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

τὸν μεγάνορα dixit, secundum illud Theognidis:

Πλοῦτε θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
Σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.

Gratior haud opibus Deus est, nec pulchrior ullus
Præditus his bonus est, qui modò prauus erat.

Arcadiam etiã Pindarus εὐάνορα dixit, patriam fortium uirorum. Homerus autem χαλκὸν & οἶνον εὐήνορα. Item ἀγάνορα πέτραν, audax periculũ. & μεγαληνορίας. Theognis autem ὀλεσήνορας ὅρκους, periuria hominibus exitialia, secundum oraculum & Hesiodum. Huius sunt formæ ἀντήνωρ, ἀλεξήνωρ, propria. Addamus sanè & ea nomina, quibus uiri laudari solent, descripta ex Polluce. Dicuntur igitur ἀνδρεῖοι, fortes. εὔτονοι, φιλόπονοι, strenui. φιλοπόλεμοι, bellicosi. ἕτοιμοι, πρόχειροι, prompti. συνεργοὶ, φίλεργοι, laboriosi. φιλότιμοι, laudis cupidi. ἄοκνοι, intrepidi. εὔρωστοι, ἐῤῥωμένοι, robusti. ἐθελουργοὶ, πρόθυμοι, prõpti. εὔθυμοι, animis præsentibus. θυμοειδεῖς, φιλόνεικοι, φιλοκίνδυνοι, feroces, contentiosi, audaces. ἰταμοὶ, acres. ἀπροφάσιστοι, ἐθελονταὶ, αὐτεπάγγελτοι, ἀπαράκλητοι, αὐτοκέλευστοι, αὐθαίρετοι, αὐτεπίτακτοι, ἀκέλευστοι, ἀνεπίτακτοι, αὐτήκοοι, uoluntarij. εὔτολμοι, εὔψυχοι, ἄφοβοι, ἀνέκπληκτοι, εὐθαρσεῖς, θαρσαλέοι, audaces, animosi, imperterriti. γοργοὶ, φοβεροὶ, ἐκπληκτικοὶ, terribiles, metuẽdi. εὔοπλοι, armati. πολεμισταὶ, πολεμικοὶ, bellatores. δυσήττητοι, ἀήττητοι, ἄμαχοι, δύσμαχοι, ἀπρόσμαχοι, δυσαντίβλεπτοι, ἀνυπόστατοι, ἀνίκητοι, δυσπολέμητοι, δυσανταγώνιστοι, inuicti, insuperabiles, horribiles. Vituperationis autẽ hæc sunt, ἀστράτευτοι, ἀπόλεμοι, qui castra nũquam uiderunt, imbelles. βλάκες, βλακεύοντες, ἀμβλεῖς, βραδεῖς, ἀσθενεῖς, ἀργεῖς, ἄῤῥωστοι, ignaui, hebetes, inertes, segnes, imbecilli, futiles, infirmi. ὀκνώδεις, timidi. ἀδύνατοι, destituti uiribus. ἀργοὶ, desides. ἀναπεπτωκότες, μαλακοὶ, abiecti, molles. ἄνανδροι, indigni uiri nomine. δειλοὶ, καταδεεῖς, ῥάθυμοι, ὕπτιοι, νωθεῖς, εὐπολέμητοι, εὐεπιχείρητοι, timidi, meticulosi, cessatores, supini, pigri, quos sine negocio uincere et capere posśis.

Γυνὴ, mulier. Inæqualem habet apud Græcos flexionem: fit enim in casibus γυναικὸς, γυναικὶ, & ita deinceps. γυναικοφίλας Theocrito, amator mulierum, id est mulierosus.

—ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
οὐ μόνος ἠράσθην καὶ τὺ γυναικοφίλας.

Platoni uerò φιλογύναικες sunt in Symposio. Aeschylus, γυναικομίμοις ὑπτιάσμασι χερῶν, de humilitate precum dixit, in Prometheo. γυναικεῖον, Gynæceum, ut Plautus Mostell. Dixere Græci & γυναικωνῖτις, ut ἀνδρωνῖτις: in Oeconomico Xenoph. γυναιμανὴς, Ιλ. γ΄. amore mulierum insaniens, κατὰ συγκοπήν. Dixere & γυναικοϊδράκας. sed hoc per lusum factũ apparet. Significantur autem mulierosi quidam, & sectatores illarum. γυναικίας, mollis. γυναικεία φύσις, sexus muliebris. γυναίκισις, mulieratio (Mulierauit enim, Varro dixit) uel mulierositas. Sed ita Cicero interpretatur φιλογυνείαν, Tusc. 4. & μισογυνείαν, odium mulierum. γυναικίζεσθαι, effœminatum esse. Hippocr. περὶ ἀέρων ὑδάτων τόπων, muliebriter sese gerere ait illos effœminatos Scythas, γυναικίζουσί τε, inquit, καὶ ἐργάζονται μετὰ τῶν γυναικῶν. γυνὴ autem & mulier, non tantum sexum, sed huius etiam infirmitatem & contemptum significat. ut Homero,

—γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο. &,

Oh pergin' mulier esse? Et in Eunucho, Senem mulierẽ. quod ἐπιθετικῶς factum uolunt, ut illud Homericum,

—γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.

Significat & uxorem γυνὴ, & latinè mulier. ut,

ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

Et Terent. Edepol næ nos mulieres sumus æquè omnes inuisæ uiris. Tale, nisi fallor, & illud est Theocriti,

Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπαρθένον ἦμεν.

Et λαμβάνειν γυναῖκα, uxorẽ ducere. Est & Græcis mulier, ut diximus, ἡ ἄνθρωπος. γυναικικὸς, muliebris. Arist. ἱστορ. ζώων η. γυναικικωτέρους μαστοὺς dixit, τοὺς γυναικοειδεστέρους. Et mulieraria manus Ciceroni, id est γυναικεῖα. γύνανδρος, effœminatus: quos & μάλθωνας per probrũ uocarunt. γυναικονόμοι, qui unà cum Areopagitis, conuentus priuatos nuptiarum & feriarum inspicere solebant, & uidere, nunquid contra præscriptionem conuiuiorum cõmitteretur, ut si plures quàm triginta inuitati essent. Extat apud Athenæum lib. 6. γυναικοκόσμοι, qui & ipsi Athenis improbiores & petulãtiores mulieres multa afficiebant, proposita publica scri-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ca scriptura multę de platano in Ceramico, teste Polluce lib. 8. γυναικόπολις, nomen urbis in Aegypto, & Phœnice. γυναικοκρατία, dominatio muliebris. Plut. ἀρφθ. & γυναικοκρατούμενοι, Polit. 2. qui in potestate sunt mulierum. Et populi, Amazonum mariti, Plin. lib. 6. cap. 7. γυναικῶν λιμὴν, portus nomen. γυναικεῖα Hippocrati, quædam rerum muliebriũ consideratio. Dicunt & γυναικεῖα, ut ἀνδρεῖα. & γυναικεῖα, τὰ καταμήνια. γυναικώδης, muliebris. ἐλλάδα καλλιγύναικα, muliebribus formis nobilem Homerus dixit.

Portentosa habita fuere corpora, in quibus uterque sexus appareret. Græci faciliore ad duplicanda nomina sermone, ut Liuius ait, ἀνδρογύνους uocant. Vocant & ἑρμαφροδίτους, ab Hermaphrodito filio Mercurij & Veneris, qui cum nympha Salmacide confusus perhibetur. Sed tota res est astrologica. nam stellæ Mercurij cum Veneris stella in locis ac signis fœmininis cõgressus, natos facit molles, & semiuiros, atque semimares: hæc enim latina sunt nomina. Eosdem γυννίδας appellarunt, ab effœminatione, ut apparet. γύννους uerò quidam dixere paruulos equos: ut νάννους, pumiliones. Etiam ἡμιάνδρους, semimares. & ἡμιγύναικας, & διφυεῖς, ab utroq; sexu. Itẽq; ἴθεις, cuius ἴς τεθλασται, id est, demessa uirilitas est. Plin. lib. 11. cap. 49. nominauit equas hermaphroditas, qualem & nos uidimus, eleganti corpore, & mirè uelocem, colore giluo. Sunt autem sexuum nomina, & stirpium, ut mascula tura, maris in illo genere fructus. Sunt & stellarum, ut Iouis & Veneris: & signorum, ut Arietis & Virginis.

Sequitur, ut ætatum nomina exponamus. Græcis sunt ἡλικίαι, Latini harum & discrimina & nomina habent paucio ra. Ex Hippocratis diuisione numerantur ætates hominum septem, eæq; singulis septenis annis definiuntur. Sed prius de partu, & hominis ortu nonnihil dicamus. Concipitur in utero matris fœtus, id est κύημα. κύει γὰρ ἡ γυνὴ, id est, gestat in utero. quod Greci dicunt, ἐν γαστρὶ ἔχει. & κυΐσκεται, & κυεῖ, & ἐγκυμονεῖ, & συλλαμβάνει. unde & σύλληψις, conceptus. Prægnantes sunt αἱ κύουσαι, & ἐγκύμονες, & ἔγκυοι. Aristophanes τὸ κύημα, etiam κύος dixit. unde κυοφορεῖν, uterum ferre. & ἄκυθοι ὄϊες, Callimacho steriles. κύθος enim uolunt esse κύημα. & ὑποπεπαινομένη, grauida, translato uerbo de maturatione ficorum, subeuntibus in illas culicibus de caprificis, qui dicuntur ψῆνες. Et ἐκφέρειν Aristoteli, perferre uterum. & mulieres εὐεκφόροι, quæ facilè ferunt. Enititur autem mulier, id est, parit, τίκτει. γεννῆσαι enim gignere, commune est utriq; sexui. Sed & Homerus ita Ιλ. φ. ἐκ γένος εὔχομαι εἶναι ... ἐγώ τε. Grammatici, si uno tantum ν scribatur, de facto quocunque: si gemino, de generatione intelligendũ aiunt. Sed Homerus etiam γείνομαι de generatione posuit, Ιλ. ε.

ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς;

Partus tempus, post conceptum fœtum incidit cõmuniter in mẽsem decimum, ut in Plautino ioco dicitur:

Grauidam ego illanc hic reliqui, cum abeo, heu perij miser.

Quid tibi est? Ad aquam præbendam commodùm adueni domum,

Decumo pòst mense, ut rationẽ te dictare intelligo.

Pariunt & nono. Sunt & septimestres partus uitales, qui dicuntur ἑπταμηνιαῖοι. Cicero Attico lib. 10. Tullia mea peperit puerũ, ἑπταμηνιαῖον εὐτόκησεν. quod quidem est natum, perimbecillum est. Sed & undecimo mense partum edi, Aristoteles autor. de qua re disputatio extat in Gellianis noctibus, lib. 3. cap. 16. Septimo mense perfectũ partum nasci, receptum esse Iurisconsu. ait, propter autoritatem doctissimi uiri Hippocratis. Talem fuisse uolunt Eurysthei, quem septimo mense Iuno in lucẽ produxerit, represso partu Alcumenæ. Ita enim dicitur Ιλ. τ.

ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς,
ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα,
Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας.

Verùm octauo mense, quæ sunt ὀκτάμηνα, sicut septimi ἑπτάμηνα, aut abortus fieri, aut natos statim mori, traditum est. cuius rei rationem alij aliter reddidere. Pythagoræi suo triangulo & hoc explicuerunt. Sit enim triangulum, σκαληνὸν normale, cuius spacium seu ambitus de lateribus habeat numerum 12. ut unum latus 3, alterum 4 complectatur: ita enim erit ὑποτείνουσα 5. Iam constat, secundum Pythagoræos, duos esse mares in his numeris:

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

meris: nempe impares, 3 & 5, & fœmineum unum 4. Multiplicetur igitur 4 ad 5. exibunt 20. itemque 5 ad se, exibunt 25. quæ consummata faciunt 45. Hæc multiplicetur & ipsa ad dimidium spacij, id est 6. tanta enim est area triãguli. exibũt iam 270. qui numerus diuisus per 30, q̃t dies mensi attribui solent, creabũt menses 9. Ducantur rursus 4 in 5. fient 20. & 3 in 5. fient 15. hecque consummata, 35. Quæ ducta in dimidiũ spacij 6, perficient 210. Deque his per diuisionẽ tricenariam exibunt menses 7. Postremò 3 ducatur in 5. fient 15. & 5 in se, fient 25. hæcque consummata, 40. quę multiplicata per 6, perficient 240. unde superiore ratione exibit mensium 8 numerus. Iam cernere est in hac octo mensium ratione, nullam reperiri coniunctionem masculorum numerorum cum fœmello: ideoque putarunt, uitales hoc pacto fœtus edi non posse. In reliquis uerò reperiri, ideoque partus illorum mensium esse naturales & perfectos. Fœtus imperfectus non editur suo tempore, tum dicuntur abortiri mulieres. quod uerbum & in actiua terminatione alicubi reperitur, & abortus, atque abortio: & aborsæ mulieres, quæ abortum fecere. Græcis est ἀμβλῶσαι, & ἀμβλυῶσαι, & ἀμβλίσκειν, & ἀμβλώσκειν, abortiri. Item ἐξαμβλῶσαι, & ἐκτρῶσαι, & ἐκτιτρώσκειν. Et ἄμβλωσις, & ἄμβλωμα, abortus. Itemque ἔκτρωμα, & ἐκτρωσμός. ἔκρυσις enim, ut Aristot. docet, fit die septimo conceptus. Et κύημα ἀνεμιαῖον, quod & ὑπηνέμιον, ut oua gallinarum infœcunda, fœtus euanidus, quæ & μύλαι dictæ, id est molę. κυήματά τινα ἄμορφα καὶ σαρκώδη, id est, informis fœtus quidam, Afranio inuolucrum. ἀμβλωθρίδιον φάρμακον, quo abortus procuratur. τέρατα, & τερατώδη γεννήματα, partus mõstrosi. Sed fœtus ἔμβρυον quoque dicitur, propriè adhuc in utero latens, quasi ἔσω βρύον, ut Grammatici aiunt. Internum quoddam omnino uocabulũ significat. Itaque Theophr. αἰτίων α'. ἔμβρυον ὑγρότητα dixit, id est, quę germinare debeant, ea oportere quasi grauida esse humore. Idem, κιττὸς ὅλως ἔμβρυος καὶ εἰσδυόμενος ἐς αὐτὰ τὰ δένδρα. Aristoteles & ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχον esse ait, περὶ γενέσεως δ'. id est, fœtum illum magnitudine uituli. Et Homerus de pecorum prole, nomine usus est, Odyss. ι.

ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.

Galenus συμπτωμάτων δ'. fœtum adhuc imbecillem, ut maximè bimestrem, κύημα appellari: ἔμβρυον autem, iam ualidiorẽ, scripsit. ἐμβρυοθλάστην, medicinę quoddam instrumentum, ad fœtus premendos, πίεστρον Hippocrati. Quæ peperit, puerpera dicitur, id est λεχώ. & λοχεία, puerperium. & λεχώϊα Callimacho, quæ in puerperijs requiruntur, atque usurpantur. Parturire, ὠδίνειν. & ὠδῖνες, parturientium dolores. Parturigines nominare aliqui ausi fuere. À uerbo γεννᾶν, est γέννημα, & γέννησις, proles, ac soboles. γονὴ et γονεία, ab γίνομαι. unde ἀπογίνομαι, decedo, pereo, Herodoto θαλείᾳ & εὐτέρπῃ. & absum, καλλιόπῃ, ἀπογινομένοις τῆς μάχης, qui prælio absuissent. Thucyd. β'. ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, εἰ μή τι νόσῳ. προσεγίγνετο δέ, nihil decedebat de copijs, nisi si qui fortè moriebãtur, sed accedebat potius aliquid. Similiter & ἐπιγινόμενα, accedentia. ut Aristot. φυσιογνωμ. σημεῖα ἐπιγινόμενα καὶ ἀπογινόμενα. item ἐπιγιγνόμενοι, & προγεγενημένοι Isocrati, posteri et priores. πρὸς Φίλιππον. Item περὶ ζεύγους, ἐγγιγνόμενον αὐτῷ, cũ illi potestas daretur. & περιγενέσθαι, superiorem esse. τὰ γινόμενα, parta sunt, seu quæsita. & τὸ γινόμενον ἀργύριον, contra exceptionẽ Lacriti: ubi etiã περιγενέσθαι significat reliquum esse. Et γόνος Homero pater: sic enim interpretantur,

— οὐ γάρ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

& Odyss. λ'.

— ἡ δὲ ἑκάστη
ὃν γόνον ἐξαγόρευεν. —

Significat autem & liberos, seu natum, eidem, Ιλ. ι.

— ὅ μοι ὅτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον.

Item γονή, proles. Antigona. γονὰς κατηκόους, obediẽtes natos. Itẽ partus. Phœn.

πρὶν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν.

Et composita, πρόγονοι, apud Homerum Odyss. ι. fœtus pecorũ priores: bis enim pariunt, id est hiberni, qui sunt Ιλ. δ'. πρωτόγονοι. πρωτόγονα autem Plato uocat ea, quæ Aristot. ὁμοιομερῆ. Et προγενέστερος, maior natu, Odyss. τ'. Significat & uocabulum priuignum, quasi priore in matrimonio genitum, Eurip. Ione.

προγόνοις

προγόνοις δ'ἁμαρτεῖς δυσμενὴς ἀεί ποτε.
Et parentes, ac maiores. Isocr. Busir. τυχὼν δὲ τοιούτων προγόνων, tales parentes nactus. Et in Panegyrico, de Cerere: καὶ πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης, cum beneuolẽtia afficeretur erga maiores nostros. Et προγονικὰ νόμιμα, instituta maiorum. Item Aristoteli τεκνογονία, puerperium. & ἀῤῥενογονία, ac θηλυγονία, maris ac fœminæ partus. ἀῤῥενογόνοι, & θηλυγόνοι, tam uiri quàm mulieres, adiectiua. Et αὐδρογόνος ἡμέρα, Hesiodo, uipera. τελεόγονα, perfecti fœtus. Dixere et ἀμφιγόνους, duabus matribus genitos. ἐπίγονοι, & ἔκγονοι, posteri. Itaque appellatur ἐπόχως, posteritas ducum septem, qui infeliciter Thebas oppugnassent, Diomedes Tydei filius, Sthenelus Capanai, Aegialeus Adrasti, Amphilochus & Alcmæon Amphiarai, Euryalus Mecistei, Thersander & Promachus Polynicis. σύγγονος, frater, Hecuba. ἔγγονος, nepos. ἀπόγονος est ἔκγονος. Et Plato ἐκγόνους dixit ἀδικίας ὕβριν. Propriũ ἀντίγονος, & fœmininũ ἀντιγόνη. ἄγονος, sterilis, & non gignens. Plato Theæteto, ἄγονός εἰμι σοφίας, sapientiam negat se gignere Socrates. Hippocrati autẽ & mulier est ἄγονος, sterilis. ἄγονον igitur infœcundũ, ut γόνιμον fœcundum. Sed Homero, sine patre, id est, nunquam natus, ιλ. γ'.

αἴθ' ὄφελες τ' ἄγονος τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.

Et Eurip. Phœniss. simili in significatione posuit: etsi interpretantur ibi ἄγονον, quem gigni non oportuerit. ἀγονία, sterilitas. Itidem & γενεά, & γενεή, utrunque Homero genus. ιλ. ζ'.

μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. —

& mox,

ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ εὔχομαι αἵματος εἶναι.

Sed de hoc alias. γονεῖς & τοκεῖς, parẽtes. γένεσις, procreatio. γίγνεσθαι enim nasci est. & γέννα Xenoph. genus. Latini generare & procreare. τίκτειν, & ἐκτίκτειν, párere. Hinc τόκος, partus. & τοκεῖς, parẽtes. & ἐπίτεξ, mulier uicina partui, eademq; ἐπίφορος, & ἐπίτοκος, & τικτικὸς parturiens. ἐπίτεκνοι autẽ γίγνονται Hippocrati, quæ pariunt tandem. τοκῶσαν dixisse Cratinum, scripsit Pollux. τέκνα, liberi. & τέκος, natus, ac nata. ἄτεκνος, qui liberis caret. & ἀτεκνία, & uerbum ἀτεκνεῖν. & δυστεκνοτάτην, Hecuba. τεκνογονία, liberũm procreatio. & τεκνοποιεῖσθαι, generare. et τεκνοποιΐα, ἡ τεκνογονία. ἐπίτεκνοι Hippocrati, fœcũdæ. & Herodoto, γυνὴ τεκνοποιός, Terpsichora. τεκνοῦσα Sophocli, mater. Trachiniis, ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσα; id est, uirgo'ne, an mater? Apud Aristotelem τεκνοῦσθαι de fœminis, τεκνοῦν de maribus ponitur. Et Phœniss. εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδα, si filium procreaueris. In eadem tamẽ fabula, ἐξ οὗ τεκνωθῇ λάϊος, interpretantur, ex quo tempore pater factus fuit Laius. ἄτοκος, sterilis. & ἄτοκα χρήματα, steriles nummi, id est ociosa pecunia, Iurisconsf. & ἀτοκία. ὠκυτοκεῖν, celeriter párere. & ὠκυτόκιον φάρμακον, medicamentum adiuuans & accelerans partum. ἀρτιτόκος, & poetis τοκάς, puerpera. Hoc de leæna dicitur in Medea, τοκάδος δέργμα λεαίνης, aspectum leænæ, quæ catulos habet. ἀρτίτοκον autem βρέφος, modò natus infans. ζωοτοκεῖν, & ὠοτοκεῖν Aristoteli, animantes partu edere, & oua excludere. Vnde animalia ζωοτόκα, & ὠοτόκα. & θηλυτοκοῦσαι, quę fœminas pariunt. & μονοτόκα, quæ singulos fœtus. διδυμοτόκα, quæ geminos. πολυτόκα, quæ plures edunt. ταχυτόκα, quæ pariunt celeriter. πρωτοτόκοι, qui primos partus edidere. Et Aristoteli pisces σκυμνοτοκοῦντες, qui quasi catulos partu edere soleãt. Et ἀλαοτόκοι, edentes partu cęcos fœtus. τοκετός, puerperium. εὐτοκεῖν, & δυστοκεῖν, feliciter & infeliciter párere. Homericum est, δυσαριστοτόκεια, ιλ. ς'.

ὤμοι ἐγὼ δειλή, ὤμοι δυσαριστοτόκεια.

Ita Thetis se miseram esse ait, & infelici partu fortissimũ heroa edidisse. Pariunt plerunq; fœminæ unum, sed & duos sæpe, aliquãdo & tres infantes: qualis partus & nos exemplum domesticum sororis habemus. Sũt gemini, id est δίδυμοι: & trigemini, τρίδυμοι. Aristoteles in Aegypto & quaternos & quinos gigni tradidit. τόκος & fœnus notat, quasi quidam pecuniæ partus. & τοκογλυφεῖν, fœnerari.

Nũc igitur ætates persequamur, quarum est prima, secundũ Hippocratem, septennium à partu proximum: nominaturq; in hac παιδίον, id est paruulus. Sed anniculi sunt, nati annum unum, ἔχοντες ἔτος ἕν. Et apud Pollucem, αὐτοετεῖς, &

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

τεῖς, & ἔτειοι. Bimi, διετεῖς. Trimi & quadrimi, τριετεῖς & τετραετεῖς. Secunda ætas παιδικῶν, puerilis, id est pueritia, concluditur anno XIIII. παῖς autẽ & πάϊς dicitur Ionicè. Sed prius de paruulis paulo copiosius disseramus. Infans igitur est βρέφος, quod & de mulæ partu Herod. posuit Thalia. Et νήπιος, & νηπύτιος, & νηπίαχος. Etiam de passerum pullis Homerus dixit, νήπια τέκνα. Et νήπια frumẽta, Theophr. imbecilla & tenera. Et de pueris, Ιλ. λ'.

— βίη δ' ἔτε νηπίη αὐτῶν.

Sunt infantes & indiserti Latinis, & νήπιοι Græcis stolidi. et νηπιάας ὀχέειν, Odyss. α'. stolidum esse. Et Phœnix Ιλ. ι. sæpe uestem ab Achille madefactam suam ait, cum ille uinum profudisset, ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. De paruulis autem Græci hæc, βρέφος νεογνές. Plato νεογνὸς παιδίου nomẽ posuit, Theæteto & Politico. νεογνόν, & νεόγονον. παιδία δύο νεογνά, εὐτρεπῆ. ἀρτιγενές, ἀρτίγονον, ἀρτίτοκον, ἀρτι ἀπὸ γονῆς, modò in lucem editum. πρωτόγονον, πρωτότοκον, primogenitum. νεογιλὲς, & νεογιλαῖον, quamuis usurpata ab Isæo, reijcit tamen Pollux. Odyss. μ'. σκύλακος νεογιλῆς. Et in Suida legitur factum νεογιλόν, mutatione ν in λ, ab νεογινόν, & significare νεογέννητον. & reperitur in dialogo, qui extat inter Lucianicos, inscriptus Alcyon, compositus, ut aliqui tradidere, à Platone, aliqui à Leonte Academaico, ἔτι ἐν γάλακτι. & νόμων ι. ἐκ νέων παιδίων ἐν γάλακτι ἐπιτρεφόμενοι. ὑπομάσθιον, & ὑπομάσιον, adhuc lactens puer. ἀρτι ἀπὸ θηλῆς, ἀρτι ἀπὸ μαστοῦ, modò ablactatus. Dicitur & παιδάρειον, & παιδίσκος, Xenoph. ε'. ἑλληνικ. παιδίσκη autem, & παιδισκάριον, etiam ancillulã significat: ut παῖς, id est puer, seruulum. παιδονόμοι, pueritiæ curatores apud Lacedæmonios. παιδοτρίβαι, præfecti exercitijs puerilibus, et corporis curæ. Apud Lucian. Timone, παιδότριψ. Et puer ætate imbecillior. ut,

Infelix puer, atq; impar congressus Achilli.

Septimo die natis imponi nomina pueris solita, scripsit Aristoteles, ratione reddita, quòd ante hunc diem plurimi moriantur, & post hunc uicturi esse uideantur. unde & παιδία ἑβδομευόμενα dicta, & βοῦς ἕβδομος. Alij decimo demum die hoc peragebant. Vnde & δεκάτην ἑστιᾶσαι, id est, decimo die cœnam præbere. Præbebatur enim propinquis, re diuina ritè facta, & ita nomẽ puero indebatur. Vsus est figura sermonis Demosth. ad Bœotum, de dote. Idem ad eundẽ, περὶ ὀνόματος, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ δεκάτην ἐποίησεν ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ τοὔνομα τοῦτ' ἔθετ' αὐτῷ, patrem decimam suam celebrasse itidẽ ut meam, istudq; ipsi nomen imposuisse. Et Aristoph. ὄρνισι. ἐς δεκάτην παιδαρίου κληθείς. & mox,

οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγὼ
καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην.

Pueri igitur, id est παῖδες, & κοῦροι dicuntur. quo nomine de fœtu adhuc in matris utero incluso, est Homer. usus, Ιλ. ζ.

— μηδ' ὅν τινα γαστέρι μήτηρ
κοῦρον ἐόντα φέροι. —

Hinc κουρίζειν, puerascere & adolescere. Sic enim interpretantur. In Theogonia educare significat. De Naidibus Oceani filiabus,

— αἳ κατὰ γαῖαν
ἄνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι,
καὶ ποταμοῖς. —

Et κουριζόμεναι, productio enim Ionica est, puellæ nubiles. & ὑποκορίζεσθαι, blandiri. & ὑποκοριστικά, formæ certæ nomina apud Grammaticos, quæ latinè diminutiua uocarunt. Et κουρότερος ἀνήρ, Hesiodo, adolescentior. Et κουροτρόφος, nutrix & altrix pueritiæ. ut Hesiodo, ἀέθλων κουροτρόφος. & Homer. de Vlyssis patria

τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. —

Sunt tamen iuuenes eidem Homero οἱ κοῦροι. Ιλ. α'.

κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.

Vnde & κουρῆτας, ueluti iuuenes ualidos putat appellatos. ἀπὸ τῆς ἡλικίας παρὰ τὸ κοῦρος, qui Latinis Salij, ἀπὸ τῆς συντόνου κινήσεως, autore Halicarnasseo. Hi sunt & Latinis pueri:

— Vestra, inquit, munera uobis
Certa manent pueri. —

τυτθὸς, paruulus. Ιλ. ψ'.

ὃν τε μετυτθὸν ἐόντα. — &,
παῖδα νέον γεγαῶτα. — Odyss. τ'.

A' filio est filia, ut à rege regina. Græcè υἱὸς καὶ θυγάτηρ, de quibus alibi. Sed παῖς utriusque generis est. Hinc παιδεύειν, quod non solum παιδοτροφεῖν, id est educare pueros: sed educationẽ liberalem notat. Notat & instructionẽ. Xenoph.

ἑλλην.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἑλλην. ε. ἐκ μὲν τοι γε τῶν τοιούτων παθῶν, ὡς ἐγώ φημι ἀνθρώπους παιδεύεσθαι, μάλιστα μὲν οὐδ' οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ, instrui oportet, ut ne seruos quidem irati puniãt. Et παίδευσις, educatio. In Lucæ cap. 23. significat castigationem uerberum, παιδεύσας δὲ αὐτὸν ἀπολύσω. παιδεία, liberalis educatio. & ὀρθὴ παιδεία, uera ratio institutionis. & πεπαιδεύματα, ac πεπαιδεία, πολιτειῶν ζ΄. παιδεῖος, possesiua forma, νόμων ἐ. ut παιδεῖον μάθημα, disciplina puerilis. παιδιὰ uerò, & παιγνία, & παίγνιον, lusus ac ludicrum. & παιδαριώδης, puerilis ac stolidus, Aristoteli πολιτ. β΄. & παιγνιώδης. παιδαγωγεῖν, pueros educere & custodire. Vnde custodes horũ, & comites, παιδαγωγοί. Aeneid. 5.

At pater Aeneas, nondum certamine misso,
Custodem ad sese, comitemq; impubis Iuli,
Epitidem uocat. —

Erudire uerbum significat Luciano, Timone, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν. Euripides lusit in Bacchis, γέρων γέροντα παιδαγωγήσω δ' ἐγώ. Secundum hoc quod dicitur, δὶς παῖδες οἱ γέροντες. & res παιδαγωγία. Plut. Sertorio, διεπαιδαγώγει dixit τὸν καιρὸν, moderabatur occasionibus, seu dirigebat opportunitates. Arist. autem Equitib. ἀναπαιδεύειν, denuò instituere. παιδικά, amores. παιδικῶς, pueriliter lætus. Platoni πολιτ. ἐ. leue, ὅτι γέλωτα ὀφλεῖν, παιδικὸν γὰρ δήπου γε, puerile enim hoc. Et Aristot. ἱστορ. ζώων η. ὁ παρθένιος αὐλὸς τοῦ παιδικοῦ ὀξύτερος, quæ genera quædam fuisse tibiarum apparet. παιδοκομεῖν, puerum curare. & παιδοκόμος, ut ἱπποκόμος. & παιδοτρίβης. παιδοῦσα, Callimacho prægnans. παιδομαθὴς, in pueritia eruditus. & παιδομαθεία. Hæc mirificã uim habet ad ingenij & animi culturam. Itaq; ὀψιμαθεῖς, quamuis docti, tamen & insolentes, & minus politi ferè semper reperiũtur. Dixere παῖδα, & simplicem, ac minus intelligentem. Lucianus βαλανείῳ, ἐν ᾧ τε παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφλων. παιδοποιεῖν, procreare liberos, seu liberis operam dare. & παιδοποιὸς γυνὴ, quæ liberorum causa habetur. & παιδοποιΐα, quæ & παιδουργία. παῖδας ποιεῖσθαι. Plato Critone, τά τε ἄλλα καὶ παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω. Sed παῖδας ποιεῖσθαι, adoptare quoq; liberos significat, Ιλ. ι.

— ἀλλά σε παῖδα θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ ποιεύμην. —

παιδοφθόρος, & παιδολέτης, corruptor & interfector puerorũ. & res παιδοφθορία. παιδοφόνος, Homero Ιλ. ω. filij iugulator. Sic enim Priamus Achillem uocat, qui Hectorem interemisset. ἐκ παίδων γεγονότας ἔτος δεύτερον. Plutar. qui dicit post pueritiam annis duobus indere suis Lacedæmonios εἰρένων nomen, grandissimos autem pueros uocare μελλείρενας. Item Xenophon ἑλληνικῶν ἐ. ἡλικίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων. θεόπαις, diuina soboles. Et in epigrammate, θεόπαις βαβυλών. μελλόπαις autem, qui iam annum decimum natus, ætate incipit procedere. ἄπαις, sine liberis. ὀλιγόπαιδες, ι. νόμων, quibus essent pauci liberi. βούπαις, puer grandior solito, aut uoracior. παιδοπολίτης, proprium nomen, itemq; παιδάρητος. ἀντίπαις, iam pubescẽs. ἄνηβοι enim sunt impuberes, & Callimacho ἀποτειχέες. & ἀνηβητηρία, impuberũ ætas. In Androm. autem Eurip. ἀνηβητηρίαν ῥώμην legimus, robur repubescens, id est iuuenile. Sic et hoc accipi posse uideo, apud Theognidem, οὐ γὰρ ἀνηβᾶν δὶς τέλεται πρὸς θεῶν, non dant hoc dij, aliquis ut iterum repubescat. Sunt & ἄνηβοι Aristot. ἐκ γενετῆς, tam mares quàm fœminę, id est, semper impuberes. Monstrosa quædam deprehenduntur incrementa in pueris, quos Græci, inquit Plinius lib. 7. cap. 16. ἐκτραπέλους uocant. in Latino non habent nomen. Pusio autem est à puso, & puerum significat. παιδνὸς ἐών, Ὀδυσσ. φ΄. id est, tenera ætate. Hoc à uerbo παίζειν, quod lusus pueriles significat, deducunt.

Tertia ætas desinit in annum XXI. μειρακίων, adulescentulorum. Sed nominibus distinguitur: sunt enim in hac μελλέφηβοι, πρόσηβοι, & ἔφηβοι, id est ephebi. & ἐφηβικαὶ χλαμύδες, pallia ephebica. Itẽ ἄκρηβος, prima ætate. Apud Suidã ἀκρήβης legitur. Et pubes, ἥβη, pars corporis, quæ in adolescentibus pilis uestitur. & pubes, οἱ ἡβῶντες.

— Sequitur quos cætera pubes.

Vergilio etiam pubentes herbæ, & caules puberes, ab illa lanugine foliorũ dicti. Dixit & aliquis, pubescente uere, & adulto uere similiter, μεταφορικῶς, de progresione tẽporis. Euripides autem Alcestide,

 cestide,

cestide, νῦν δὲ δ' ἡβᾷ τὸ κακόν, adhuc iam uiget malum. & Oreste, ὅταν ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσών, id est, uulgus in recente perturbatione. Lacedæmonij etiam ἀφ' ἥβης annos numerarunt in re militari: ut primo loco essent οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, id est, qui ante annos decem pubertatem excessissent. Proximo, οἱ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης, qui ante quindecim. Mox οἱ τριάκοντα, καὶ οἱ πέντε καὶ τριάκοντα, & usque ad τεσσαράκοντα, in magno discrimine. Sed τοῖς ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη ἀφ' ἥβης, id est, qui post pubertatem uixissent supra annos XL. οὐκέτ' ἀνάγκην ἦν τὰ ἑαυτῶν ἔξω στρατεύεσθαι, hi non cogebātur extra patriam ad bellum proficisci. ex Xenophontis ἑλλην. γ'. δ'. ε'. ς'. Hac figura sermonis & Aristoteles usus est πολιτικ. η'. ὅταν δ' ἀφ' ἥβης ἔτη τρία, πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται, ubi post pubertatē annis tribus, alijs disciplinis uacauerint. Et ipsa ætas ἐφηβεία, ὡς ἡ ἥβης τριχώσεως, & μειρακίσκοι. Nam μείρακα fœminam quoq; dixere adolescentulam. Placet autem Grammaticis, quòd sit μεῖραξ quasi εἶραξ, pleonasmo τοῦ μ, propter loquacitatē ætatis. μειρακύλλιον, qui Eupolidi βούπαις. παλλάκια adolescētulos uocauit Plato Comicus, & Lacedæmonij κυρσανίους. πρωθήβης, pubertatis primùm annos ingressus. Οδ. θ'.

— ἀμφὶ δὲ κοῦροι
πρωθῆβαι ἵσταντο. —

Idem, ut opinor, Maroni Aeneid. 9. primæuus. ἐν ἄνθει ὥρας, hic enim est ætatis flos. & ἐν ἦρι, in uere ætatis. Et Platoni de Rep. 5. ἀνθοῦντος ἐν ὥρᾳ. ἡβῶντος, à pubertate dicuntur. In hanc incidit Hippocrateus τράγος. ita enim pubescētem uocauit in 6. & uocis mutatio. Græci, ut Aristoteles, τραγίζειν, cum φωνὴ ὁμοία φαίνεται ταῖς παρανενευρισμέναις καὶ τραχείαις χορδαῖς, similis fidibus eneruatis & asperis. περὶ γενέσεως autem ε', hoc accidere dixit, ὅταν ἀνώμαλος ᾖ ἡ φωνή. Nonio Marc. pubertatis uox est gallulare. Gaza caprire transtulit, alij ueteres Latinos hoc hirquitallire dixisse perhibent.

Sequitur ætas quarta νεανίσκων, id est iuuenum, quæ finitur anno XXVIII. Hæc est iuuenta. In hac sunt νεανίαι, iuuenes. ἄρτι δ' ἐξ ἐφήβων, annos modò pubertatis egressi. ut ille apud Terent. Excessit ex ephebis. Quos dixere ἀφειμένους, & πρυσινοὺς ἐφήβους, id est liberiores, & qui paulo antè fuerint ephebi. Hoc significauit refibulatione Martialis obscœnius. Atq; hæc est ætas togæ puræ, quæ & libera dicta fuit. ut Ouidius 4. Trist.

Liberior fratri sumpta mihiq; toga est.

Est ἥβη iuuenta, & ueteribus Iuuentas etiam huius ætatis dea quædam, nupta cum Hercule, filia Iunonis, quæ nectar dijs propinat. ιλ. δ'. & Ouid.

Nectar & ambrosiam, latices epulasq; deorum,
Det mihi formosa gnaua Iuuenta manu.

Veteres enim ἥβης nomen de hilaritate conuiuiorum dixisse perhibentur. & ἔφηβον, uas uinarium, quod & ἀρύταιναν uocarunt. ἡβυλλιῶσαι in Ranis, iuuēculæ, ut uidetur, petulantiores. ἡβηδόν aduerbium, totam iuuentutem notat. ut cum dicitur, omnes ἡβηδὸν cæsos esse. Hesiodus etiam de brutis usurpauit. & uitis ἡμερὶς ἡβώωσα, Οδυσ. ε'. ἡβητῆρες, & ἡβητοί, puberes. & ἐνηβητήρια, ubi puberes erudirentur. ἡβητήρια autem Athenæus lib. 10. uocata dicit τὰ συμπόσια. Sed & Herodoto sunt ἐνηβητήρια, εὐτερπῆ, loca amœna, & apta fruendis uoluptatibus. Plutarchus autem Pompeio, semel atq; iterum posuit ἡβητηρίων nomen, quasi in significatione uillarū, quæ tamen illi sunt alibi ἐπαύλεις. Fuit & ἐφηβικόν, ut βουλευτικόν, pars theatri, indicante Polluce lib. 4. Item ἄρτι ἡβάσκοντες, & ἀφ' ἥβης γεγονότες, eiusdem significationis. παρηβηκώς, cum quasi flos adolescētiæ decidit. Item post pubertatem, παρηβηκώς, ἄφηβος, ἀφηβηκώς. De his & hæc dicuntur, ἀγένειος, imberbis. λειογένειος, in prima lanugine. & idē ἀρχιγένειος, qui est λεῖαξ Hesychio. Herodotus ἄνδρας λειογενείους, leues dixit, τορψιχ. & ἴουλον νέον ὑπανθῶν. & πρὸ τὰ ὦτα καθέρποντα τὸν ἴουλον ἔχων. quale est hoc Maronis lib. 8.

Tum mihi prima genas uestibat flore iuuenta.

Item τὸν ἴουλον ἔχων παρὰ τὴν ὑπήνην ἀνέρποντα. Hunc Homerus uocat ὑπήνην, Οδυσ. κ'.

— νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς
πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.

Significat enim certè ἥβην Poetæ uigorem ætatis. ut ιλ. π'.

— λιπὼν ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.

Atq; talis nimirum est primæuus Helenor, in 9. Aeneid. νέαξ, nimis comicū, ut putat

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

putat Pollux. Ipse cœtus iuuenum, νέοι. & νεολαία, iuuētus. & θῆλυς νεολαία, apud Theocritum in Menelai epithalamio, cœtus uirginum. Verba sunt, ἡβᾶν & ἡβάσκειν, adolescentem esse, & adolescere. Item εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν. νεάζειν, & νεανιεύεσθαι, iuueniliter exultare. et νεανείαν exultationē interpretantur. Hippocrati autem est ἐννεάσαι, agere iuuenem: μεγέθη σώματος ἐννεάσαι ἐλευθέριον, liberalis res est, proceritas corporum in iuuenibus. μειρακιεύεσθαι, similis significationis, quod Varroni est adolescentiari. Ex Laberio autem refertur hic uersus,

Incipio adolescenturire, & nescio quid nugarum facere.

& μειρακιώδης, iuuenilis & incogitans. νεαροὶ, iuuenes & audaces, atque incogitantes. & παίδων νεαρώτεροι, prouerbialis figura apud Suidam, pueris stolidiores. Aristot. νικομαχείων α. nihil referre ait, siue quis sit νέος τὴν ἡλικίαν, seu νεαρὸς τὸ ἦθος. & ιλ. β. παῖδες νεαροί. Isocrat. Panath. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἐπῄνεσαν, ὡς διειλεγμένον τι νεαρώτερον ἢ προσεδόκησαν. Luciano ζεύξιδι, nouitatē significat, ὃ δ' ἐν ἄν τις εἴποι τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον. νεανικὸν, iuuenile, elatū, petulans, seu incogitans. Lucian. συμποσίῳ· νεανικώτερα ἡμᾶς ὦ φίλοι ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς σὺ πολλοὺς. & νεανικὴ φύσις, Platoni, acre & elatum ingeniū. Et Aristot. φυσιογνωμικοῖς de Leone, ἦθος νεανικὸν, & βάσιν νεανικήν. & δημοκρατίαν νεανικωτάτην, πολιτ. δ'. dixit. νεώτερον, quod nouas res Latini dixere. Herodot. κλειοῖ, νεώτερα ἔπρησσε πρήγματα, nouas res moliebatur. & νεωτεροποιὸς, turbulentus, rerum nouarum studiosus. νεωτεροποιεῖν, commouere, nouare. ut cum Hippocrates uetat νεωτεροποιεῖν τὰ κεκριμένα. & νεωτερίζειν, res nouas moliri. Thucydides cum adiūcto posuit in primo, νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν, innouare administrationem Reipublicæ.

Quinta ætas peruenit usq; ad annum XXXV. quæ est ἀνδρῶν, uirilis, firma, constans. Hac dicūtur à Græcis ἐντελεῖς τὴν ἡλικίαν. & ἔννηκμοι, & ἐν ἀκμῇ ὄντες, & ἀκμάζοντες. & Hippocrati, οἱ καθεστηκότες. & Thucydidi, οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ, firmi ætate, & uigentes. & nunc, ἐν τῷ μεσεύοντι τῶν ἡλικιῶν, in medio ætatū: nunc, ἐν τῇ κορυφῇ τῆς καθ' ἡλικίαν ἀναβάσεως, in summo quodā gradu ætatis. Post hanc enim uires decrescunt. Dicuntur & μεσήλικες fortasse. Item γενειῶν, barbatus. γενειάσκων, propè barbatus. πώγωνος ὑποπιμπλάμενος. & ut Cratinus, πωγωνίας, barba cōspicuus. Annotauit & hoc Pollux, πρόσφρον dici ætate minus grandem, sed qui sit sensili facie. Cōtrà σκληρὸν, ætate grandiorem, retinentem uultum iuuenilem. De uirili ætate & hæc, ὁ τὴν μάχιμον ἡλικίαν ἔχων, bellator. & τὴν ἐκ καταλόγου. nam καταλέγονται milites, id est nomina dant. ἀκμάζων & σφριγῶν, firmus & ualidus. Aristoph. εὐσωματεῖ γὰρ ὢ σφριγᾷ, Nebulis. τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχων. Iidē sunt & οἱ ἐν ἡλικίᾳ. nam communi nomine κατ' ἐξοχὴν de hac ætate sunt usi. ut καὶ τὰ νεαίρας, νεωτέρα δὲ ὥστε ἐξ τὸ μήπω τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ἥκειν. Et Lucianus ἐρωτικοῖς, ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος ἐξήλασε τῆς ἀρχῆς.

Sexta ætas γερόντων (ἀπὸ τοῦ γέρας deducto nomine. unde & uerbū γεραίρειν, honore afficere: γερόντων enim ætas est honore dignissima) quæ haberet terminum anni XLII. senium. Verbum senesco, γηράσκω. ut in Solonis uersu,

γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

reprehenso à Platone, ζ'. πολιτειῶν. Qui fortasse μεσήλικες, quod dubitāter suprà & de uirili ætate positum est. secundum illud uetus dictum,

ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

Significantur enim huius ætatis senes, quæ certè consilio præstat. & γέροντες in illo uersu decrepiti sunt, ac capulares, quorum ætatem uoluerunt esse πρεσβυτῶν. Hanc autem distributionē non esse Hippocrateam, cùm alia arguunt, tum manifestè ostendunt ea quę Galenus in explicatione Aphorismorū contra quorundam opinionem differit, qui quasi Hippocratei, τοὺς πρεσβύτας τῶν γερόντων διορίζειν, id est, inter hęc uocabula discrimen quoddam facere solerent tale, ut intelligi uellent τοὺς γέροντας eos, qui extremam ad senectutē peruenissent: πρεσβύτας autem adhuc uiridiores, & medios intra ultimam & iuuenilē ætatem. Sed hæc refellit Galenus, quòd manifestum sit, Hippocratē etiam πρεσβύτας uocasse eos, qui extremam ætatē attigissent. Ex eo fortasse iam aliquis hanc differētiam collegit, quæ in Polluce exponitur. Est

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

autem Galeni locus in tertio lib. Nunc igitur senectæ uocabula commemoremus, quæ & senectus, γῆρας. quo nomine, ut ait Aristot. περὶ γενέσεως ζώων ε. indicatur γεηρόν τι, id est, terrenũ quiddam, propter penuriã calidi & humidi. Hoc uocabulo & serpentum exuuias appellarunt, quæ & λεβηρίδες. Hoc tamen nomen, ut iuuentus, cœtum quoq; senum significat. Senectam etiam ætatem ἐπιθετικῶς Comici dixere. Quæ igitur statim firmam & cõstantem ætatem excipit, ea est τῶν μέσων, & sunt hi μεσήλικες. & περιπόλιος τὴν κόμην, & ὑποπόλιος, & μεσαιπόλιος, Homero Ιλ. ν'. quem μιξοπόλιον interpretantur, canescẽtes omnes. φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσι πολιαὶ θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον, ut ait Pindarus. πολιὸς autẽ est canus. πολιότης, canicies. & προπόλιος Horatio Ep. 1. præcanus: canuisse enim se ait natum ann. XLIIII. πολιὸν εἶναι, & πολιοῦσθαι, canêre, ac canescere. & ἔαρ πολιὸν, uer canum, Hesiodo. Canæ pruinæ, Horatio. Montes cani, Vergilio. Et Homerus uocat ἅλα πολιὰν. Et Maro, fluctum canum, lib. 8. Hesiodus etiam ἀδάμαντα πολιὸν. In Timæo est, πολιὸν μάθημα, disciplina senilis. In Vespis autẽ Aristophani sunt κύκνου πολιώτεραι τρίχες. Et Theocr. Cyclope, πολιὸν λύκον dixit. Cicero orationem canescere dixit in Bruto. πολιοκρόταφοι γέροντες, Homero, quòd tempora primùm canis obducantur, uel quòd ea parte cani in primis conspicui sint. Secundum enim Theocritum, ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι, εἰδυλ. ιδ'. πρωγήρως, maturè senex. γηραιὸς & γεραιός. Ιλ. ι. φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ. & γηρὰς, Ιλ. ε'. unde Hesiodeum, γηράντεσσι τοκεῦσι. & γηροκόμος eidem, qui senem curet. Item γηροβοσκός, nutritor senum. Et Pindaro, ἐλπὶς ἀγαθὴ γηροτρόφος, spes altrix senectæ. Et γηροτροφησόντων, de uerbo factum, in Epitaphio Plato. γηράματα floccos uocant uanescentium florum, id est πάππους. Aratus dixit,

— πάππου λευκῆς γήρειον ἀκάνθης.

Trãsfertur & senecta ad actiones et res: ut senescit pugna, Liuio: eloquentia, & uites, Ciceroni. & γηράσκει χαλκὸς. Item ad tempora senescentis Lunæ, senescente autũno, &c. ἐγκαταγεγηρακυῖαν autem πονηρίαν, id est, inueteratam prauitatem, dixit Dinarchus κατ' ἀειζουγέτ. Plutar. autem ait fecisse Catonem sibi κάλλιστον ἐγγήραμα τὴν πολιτείαν. Et Hippocrat. Aphorism. ἐγγηρᾶσαι, de senectutis progressu. Venus autem est ἀμβολογήρα, in Laconicis Pausan. Et Ιλ. ω.

— ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.

in extrema senecta. ἐσχατογήρως, βαθυγήρως, eadẽ. Et ὀψίγηρα, ac ταχύγηρα, quæ suo tempore, & ante suum tẽpus senescunt, Hippocrati. Et Aristot. Rhetor. 1. εὐγηρία, senecta sera absq; molestia, & εὐγήρως. γερουσία, senatus, cõcilium Spartæ senum XXVIII. γερούσιον οἶνον, dixit Homerus Οδυσ. ν'. uinum senectutis honorarium. & γερούσιον ὅρκον, Ιλ. χ'. γεροντικὸς, senilis. γεροντιαῖος, idem. & γερόντειος, & τριγέρων Nestor in epigrammate. δημογέροντες Ιλ. γ'. Senecio, γερόντιον. χρῶτα γέροντα, ἐπιθετικῶς posuit Eurip. Hecuba. Et Theocrito Thalysiis est, γέρων πέπλος. Sicut senex memoria, pro Sestio legitur, sed mendosè, ut eruditioribus uidetur. Et sanè manifestum est, mẽdo illum locum non carere. Veneti sic correxerunt, Et bene de Rep. meritorũ memoria. γεροντάγωγεῖν, alludens ad uerbũ παιδαγωγεῖν, dixit Arist. Equitib. Dicuntur & γεραίτεροι, seniores. Maturus æui Virgilio Acestes, id est, ætate prouectus. προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ. Platonicũ est, γεροντοδιδάσκαλος, in Euthydemo. ἀγήρως, & ἀγήραος, & ἀγήρατος, semper uigẽs. Herodotus τὸν γέροντα παρηβηκότα dixit, Thalia. Atq; hi iam sunt ἐκ τοῦ ἀκμάχου & ἀμάχου. Itemq; ἀπολέμου, & ἀστρατεύτου ἡλικίας, id est, ætatis imbecillis. & ὑπὲρ τὸν κατάλογον, emeriti: nempe ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότες, id est, maiores annis LX. ἀπὸ τῶν πρεσβυτῶν, sunt θεοὶ πρεσβυτικοὶ, in Pluto Aristophan. & πρεσβύτεροι, seniores. πρεσβεῖα, honoraria senũ præmia. πρεσβεῖον, ætatis prærogatiua. & πρεσβύτερον, antiquius, id est potius. τερψιχόρη· τὰ γὰρ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο, ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. πρεσβύτατον, antiquissimũ, Thucydidi. Et κόδρου πρεσβύτερος, prouerbium, fortè non tantum uetustiorem, sed potiorem etiam Codro significet. Verbum autem πρεσβεύειν, Atticis moderari, seu regere. Sophocl. Aiace,

τοί γάρ σφ' ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ,

Olympi imperium tenens pater. & τὸ τιμᾶν.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

τιμῶν. Euripides Hippolyto,

τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη.

Eos, inquit Venus, qui meum potẽs numen colunt & uenerantur, honore afficio. Sophoc. Trachin.

καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.

Vetat Hercules, maiore in honore matrem ponere, quàm se. Xenophon in septimo Historiæ Græcorũ, πρεσβεύειν posuisse ita uidetur, ut significet, in honore & precio esse. ἐκ δὲ τούτου, βουλόμενος ὁ Εὔφρων, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιστος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρεσβεύειν. In Polymnia uerò natu esse maximum sonat, τῶν μὲν δὴ πρότερον ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης. Sed πρεσβεύεσθαι significat legationem. Legati autem sunt πρέσβεις, & intelligentes, & uenerabiles in senecta. & παραπρεσβεύσασθαι, fallere in legatione. Vnde παραπρεσβείας δίκη, falsæ legationis actio. πρέσβα, ueneranda, aut prisca. πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη, ΙΛ. τ΄. Idem & πρέσβειρα notat. πρεσβυγενής, natu grãdis. & ætas πρεσβυγένεια. πρέσβις autem legatum significat: cuius plurale πρέσβεις, quod paulo antè retulimus. & exponitur in scholijs ΙΛ. δ΄. prouerbium, πρέσβις οὐ τύπτετ᾽, οὐδ᾽ ὑβρίζεται. iure enim gentium inuiolabiles sunt legati. πρεσβεία, legatio. Sed & πρέσβις, ætatis honorẽ notat. ut νόμων θ΄. κατὰ πρέσβιν ἱζέσθω. Sed illa ætatum discrimina, quę exposuimus, septena, ab usu cõmuni sermonis utriusque linguæ, tam Græcæ quàm Latinæ, abhorrent. Nam Græci iuuentæ attribuẽre plerique annum XXXV. quæ secundum illam distinctionẽ ætas est uirilis. Et Galenus μειρακίου ætatem post ἡβῶντας nominat. In Axiocho, κατὰ πρώτην γένεσιν, id est, cum primùm nati simus, τὸ νήπιον nominatur. Postea ἐπιστασία magistris, gymnastis, Grammaticis, Geometris, moderatoribus subijcitur. Deinde ἐπειδὰν εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφῶνται, in gymnasia deducũtur. Sequentem τὸν μειρακίσκου πάντα χρόνον, sub castigatorib. esse dicitur, & delegatis ab Areopagitis ad curam iuuentutis. Hinc curas, & solicitudines, & labores excipere firmiores, dum surrepat senecta. Pythagoras, ut Laertius Diogenes retulit, uitam humanã per annos uicenos sic distinxit, παῖς ut esset ad annos uiginti, νεηνίσκος ad annum XL. νεηνίης ad annũ LX. senex ad annum LXXX. Anni autem temporibus, id quod & Astrologi fecere, singulis singulas ætates cõparauit: puerilem uerno, adolescentiam æstiuo, iuuenilem autumnali, senilẽ hyberno. Vocat autẽ νεηνίσκον, quem dixere μειράκιον: & νεηνίην, quem ἄνδρα. Latini homines ferè tria discrimina fecere, pueritiam ut uocarẽt, & iuuenes, atque adolescentes, & senes. Atque hæc primus Seruius Tullius ita obseruasse traditur, qui existimaret pueros esse, qui minores essent annis XVII. Atque inde ab anno XVII, quos idoneos iam esse Reip. arbitraretur, milites scripsisse, eosque ad annum XLVI iuniores, supra eum annũ seniores appellasse. Annotauit hoc Gellius ex Tuberonis historia, lib. 10. cap. 28. Sed teneriores adolescentes, dixere adolescẽtulos: & firmiores senes, seniores. Cicero tamẽ adolescentem statim puero subiũgit, ita scribens Attico: Alexim humaniss. puerũ, nisi fortè, dum ego absum, adolescens factus est, id enim agere uidebatur, saluere iubeas uelim. lib. 7. Idem in Catone & in duas ætates diuisit uitam, his uerbis: Temeritas est uidelicet florentis ætatis, prudentia senectutis. Et in quatuor ibidem, cum ait: Vt enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum, & grauitas iam constantis ætatis, sic senectutis maturitas naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debet. Nam Xenophon libro παιδείας α΄. Persica ætatum discrimina hæc recenset, παίδων, ἐφήβων, ἀνδρῶν τελείων, τῶν ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονότων. Tradidere Græci & hęc, βρέφος ab ortu usque ad annum quartũ. παιδίον, quòd nutricem adhuc habeat, à qua curetur. παιδάριον, quòd iam obambulet, & fari incipiat. Postea mox παιδίσκος. παῖς, qui iam liberalibus disciplinis, & artibus ingenuis erudiatur. Post hos nominari πάλληκα, & βούπαιδα, & ἀντίπαιδα, & μελλέφηβον. mox ἐφήβους, qui Cyrenęorum lingua essent τριακάτιοι, Cretensium ἀπόδρομοι. Deinde μειράκιον. Postea nominatũ μεῖραξ, & νεανίσκος, & νεανίας. Hos Lacedæmonios perhibent uocasse ἱππεῖς, & ipsorum pręfectos ἱππαγρέτας. Hos iam excipit ætas maritalis: ita πατὴρ nominatur, & ἀνὴρ νέος. mox ἀνὴρ μέσος,

vel infirmiores.

ἔτη

μέσ@, deinceps προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ. ὑπόπολι@, qui & ὠμογέρων. Postremò γέρων, atque πρεσβύτης, & ἐσχατογήρως. Notat & ὥρα Græcis uigorem, & floriditatẽ quandam ætatis. Vnde in Pluto, πανυθάνη γὰρ ὡραικῶς. & ἄωρ@, ac πάρωρ@, immatura, ac exacta ætate. Qui autem sint Scyllæ πόδες ἄωροι, utrum infesti, an ſeui, an priores, nondum constat. Adducitur tamen ab interprete uersus Menandri, in quo ἀώρους ille πόδας dixerit priores. Et ἔξωρα πρόσωπα, Electra. & ἐξώρων καὶ καρτερῶν, Couiuio Luciani. Itemq; ἄωρον dixere, & ὥριμον, maturum & immaturum, non de fructibus tantummodo, sed animantibus quoq;. Apud Homerum ὀδυσ. λ'. γηνεώρους interpretantur, natos annos nouem. ἀωρόλειον interpretatur Suidas, qui caluus sit ante tẽpus. Hesiodo est ὡραῖος, ætate firma præditus, quem iubet uxorẽ ducere. Et Theognidi, ἄροτ@ ὡραῖ@, tempestiua, id est, non serotina aratio. ὥραι@ autẽ Hesiodo ὄμβρ@, opportunus imber. Sed hæc nihil ad ætatem, ut neq; ὥρα, pars diei. Vnde Cicero Attico scribens lib. 2. dixit, αὐθωρεὶ, eadem hora. Sed βί@ ὡραῖ@, Eurip. Phœniss. maturus ad mortem. Censorius ex Varrone ita diuisit ætates, pueri usq; ad annũ XV, quòd sint puri, & impuberes. Adolescẽtes ad annũ XXX, ab adolescendo, id est crescendo. Iuuenes ad annum XLV, quòd Remp. in re militari posſint iuuare. Seniores ad sexagesimum, quòd tum primùm senescere corpus incipiat. Senes autem in quinto gradu ætatis, usq; ad finem uitæ: quod tẽpus annis, ut alia, definiri non potest. Galenus in fine lib. 5. de tuenda ualetudine, recẽset tres differentias senum: Primam eorum qui adhuc ad Remp. gerendam idonei sint, quos ὠμογέροντες dici ait, qualis esse Charo dicitur in 6.

Iam senior, sed cruda deo uiridisq; senectus.

Et de Vlysse, Ιλ. ψ'.

ὠμογέροντα δέ μίν φασ' ἔμμεναι.—

Secundam differentiã senum, qui γέροντες iam propriè dicantur, exponit Galenus, eorum quibus iam debeatur quies, & delicatior uita, iuxta Laertem Homericum, ad quem ita filius ὀδυσ. ω'.

τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε
εὑδέμεναι μαλακῶς, ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.

Isq; uideris, qui lotus, dapibusq; refectus,
Molle cubile premas: namq; hæc est uita senilis.

Tertiam fecit eorũ qui appellantur πέμπελοι, πρὸ τὸ ἐκπέμπεσθαι τὴν εἰς ἄδου ὁδὸν πομπήν, quorum iam quasi pompa funeris ducenda sit orco. Hesiodus tamen ὠμὸν γῆρας, immaturam uocauit senectutem, de fœmina sic dicens,

εὕει ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.

Suidas quoq; ὠμογέροντα interpretatur πρὸ ἡλικίαν γηράσαντα, qui senuerit ante tempus, necdum tamen canus sit. Seruius in 5. Aeneid. hoc uersu,

Euryalus forma insignis, uiridiq; iuuenta,

sic ait: Aetates omnes Varro sic diuidit: Infantiam, pueritiam, adolescentiam, iuuentutem, senectam. Hæ tamen etiam, sicut de temporibus suprà diximus, singulæ trifariam diuiduntur, ut sit uiridis, adulta, & præceps. Vitam autem hominum, id est βίον, βιοτὸν, ζωήν, Solon ut Herodotus scripsit, septuaginta annis inclusit. Epigramma tamẽ octoginta memorat. Nam cum Mimnermus, nobilis elegiographus, in quodam uersu optasset finem uitę, qui daretur sexagenario, monuisse eum ferunt Solonem, ut mutaret uotum, & optaret octogenario, ut mortem oppetere liceret. Commemoratur hoc à Diogene Laertio. Fuere qui spacium uitæ lõgisſimæ facerent annorum centum & octo, cuius numeri dimidius LIIII cõficeretur de uno, & primis planis, 2 ac 3. & primis tetragonis, id est quadratis, 4 ac 9. & primis cubis, 8 & 27. Staseas autem duodecies denos annos longisſimæ uitæ tribuit, qui sunt 120. quos expleuit Aganthonius rex Tartesiorũ, ut scribitur κλειοῖ. Quę astrologi etiam docent attingi terminum posse ab hominibus, sed paucis: plures uerò triplicatum spacium Saturnini motus, qui est alter denarius κλιμακτὴρ, id est, annos nonaginta asſequi, quod & Seruius lib. 4. Aeneid. annotauit. Et quia in hanc mentionem incidimus, persequamur expositione nostra & Ptolemæi diuisionẽ, qui ætates ad quinque stellas errantes, & lumina applicauit, hoc modo: Infantiæ ætatem gubernat Luna, quia est corpusculum humidum & incompactum. Hoc tempus sequens decenniũ asſumit Mercurius: & in animo, rationis ac cogitationum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

tionum uires suscitat, & semina disciplinarum ac doctrinæ inspergit, atq; indolem formare & fingere incipit. At Venus hos sequentes annos octo sibi uendicat, atq; hoc suo tempore uoluntates ad libidinẽ deflectit, & cupiditates commouet, & ad sua quędam ueluti sacra cōlẽda animos instigat atq; exagitat. Tum deinde medij orbis dominus Sol, annis decem & nouem uitã gubernat, & constantes ac graues sententias gignit, & à ludo & leuitate abducit homines. Post quem Mars annis quindecim, curas & sollicitudines & anxietates ingenerat, atq; sensum inserit decrescentis iam ætatis, & studiũ laborũ, in proposito prius aliquid dignum memoria perficiendi, quàm finis uitę adueniat. Iupiter autem suos annos duodecim ad consiliorũ ueritatem, & actionum decus conuertit: atq; hi anni consummati, numero sunt octo & sexaginta. Post hoc tẽpus, quicquid reliquum est, in perpetua deficientia, & ueluti cōgelatione, id Saturni est, iners, morosum, querulũ, ac molestum. Ita ferè Ptolemæus libro Iudiciorũ quarto: quæ neq; alienæ, neq; iniucundæ cuiusdam διατριβῆς uisa sunt. Sed nunc ad reliqua ueniamus. Vitam, id est βίον, etiam ætatem dixere. Plaut. Amphitr.

Nam in hominũ ætate multa eueniunt huiusmodi:
Capiunt uoluptates, mox rursum miserias.

Aetas autẽ, quæ Græcis est γενεὰ, ut cum dicimus, tres hominũ ætates uixisse Nestorem, complectitur annos circiter triginta, ut significat manifestè Herodot. Εὐτέρπῃ, ubi dicit, tres ætates habere annos centũ, τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν ἑκατὸν ἔτεά ἐστι. Plutarchus etiã in libello περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρηστηρίων, rationem affert, cur γενεὰ triginta annos habere dicatur, ὅτι ἐν τούτῳ χρόνῳ γεννῶντα παρέχει τὸν ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένον ὁ γεννήσας, quòd iam pater esse possit, qui triginta annos natus sit. Ouidius est ausus facere ætatem annorũ centum, & alibi, & de ludis secularibus, de quibus hunc fecit uersum, Trist. 2.

— Quos ætas aspicit una semel.

Sed hos Græci αἰωνίους uocarunt. ut Herodianus lib. 3. αἰωνίους δὲ αὐτοὺς ἐκάλουν, οἱ τότε ἀκούοντες, τριῶν γενεῶν διαδραμουσῶν ἐπιτελεῖσθαι: Seculares illi uocabant, qui decursis ætatib. tribus celebrarentur. Itaq; horum præconium fuit, Quos neq; uidissent, neq; uisuri essent. αἰώνιος autem ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, id est seculo, quod uolunt esse spaciũ uitæ humanæ longissimum, partu & morte definitum. Seculum quidem, & statum temporis, atq; habitum notat: ut seculi mores & errores cum dicuntur. Et Maro,

Aspera tum positis mitescent secula bellis.

αἰῶνα tamen, & æuum, æternitatẽ quandam significare uoluere, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ εἶναι, αἰῶνα λέγουσιν αἰεὶ ὤν, ut Aristot. docuit primo libro de Cœlo. Sed utrunq; uocabulum tempus notat, atque adeò uitæ tempus. Herod. Καλλιόπῃ, τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα, finire uitam. Et Ιλ. ω.

ἄνερ ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. —

In iuuentę uita ac tempore queritur Andromacha interijsse Hectorem. Et Aeneid. 3.

Tantum æui longinqua potest mutare uetustas.

Et Ouid.

Candor in hoc æuo res intermortua penè. &,
Optima quæq; dies miseris mortalibus æui
Prima fugit. —

Et Chorus precatur in Philocteta, somnus ut adueniat εὐαίων, id est, fœlix tempus afferens. Empedocli apud Arist. 2. μετὰ τὰ φυσικὰ, sunt θεοὶ δολιχαίωνες, longæui. ut longæuum de Aenea interpretantur, Aeneid. 6. Aequæuus autem est ὁμῆλιξ, seu ἰσῆλιξ. In Oedipo autem Tyranno dicitur,

οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
Vitam haud quidem longæuam ego desidero.

Dixere & αἰῶνα, spinæ medullam, atque ita hoc aliqui interpretantur Ιλ. τ. ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. Sed à seculo secularis, & ludi seculares, annorũ centenorũ: quamuis Horatius per centũ & decem, id est, decies undenos annos redire cecinerit. Ab æuo deducũt æternum & sempiternum. Sed ætas, id est γενεὰ, uidetur significare uitæ incrementum & progressionem, & temporum quamcunq; distinctionem. ut Virg. Georg. 3.

At tribus exactis, ubi quarta accesserit ætas. &,
Vltima Cumæi uenit iam carminis ætas.

Plutarchus illo in libello, quẽ paulo antè diximus, & γενεὰν annum significare, docere uult: ita ut numerum uocamus, unum, cum sit hæc numeri radix, & hoc initium. Atq; solemus ea quæ metimur, appel-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

appellare mensurarum uocabulis, ut he minam, modium, amphoram. Sic etiam annum, quo potiss. metiri consueuimus uitam, dicimus γενεὰν, quã intelligimus quendam numerum, & quasi collectionem annorum, & spacium certum uitæ humanæ. Nec defuere, qui facerent τὴν γενεὰν, annorũ septenûm, quasi ἡλικίαν. γενεὰν, & ante secundã γενεὰν, id est, ante annos XIIII, dicerent medicos sanguinẽ mitti prohibere, id est, πρὸ τῆς δευτέρας ἡλικίας. Xenoph. primo lib. παιδείας, γενεᾶς, id est γενέσεως, dixit· μέχρι μὲν δὴ ἑξ ἢ ἑπτακαίδεκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς. αἴδιον autem Latini perpetuum dixere. Sed iam ad alia pergamus, ac referamus etiã uetustatis uocabula. Est igitur πολυετὴς, annosus. & βίος μυριετὴς ἢ χιλιετὴς, decies mille, aut mille annorum, apud Arist. β΄. περὶ ζώων γενέσεως. μακρόβιος, μακροβιότος, μακροχρόνιος, longæuus. Figurata sunt, ἐπὶ γήραος οὐδῷ, de quo suprà. & Empedocleum, ἐπὶ δυσμαῖς βίου, uergente ad obitum uita. Latina sunt, effœtus & capularis senex, & Acheronticus: & in ioco comico, silicernium. Atq; hi quoq; sunt ἔξωροι, quorũ exacta ætas est, & uetuli, ut & anus uetulæ dictæ fuere. παλαιοὶ, antiqui: qui & παλαιγενεῖς apud poetas. & uerbum παλαιοῦσθαι, ueterascere. Plato συμποσ. τὸ ἀπιὸν καὶ παλαιούμενον, quod abit, & ueterascit, seu antiquatur. De senibus autem huiusmodi quædam solent dici, ὑποφέρεσθαι τὴν γλῶτταν, συγκεχύσθαι τὸ φθέγμα εἰς ἀσάφειαν, παράφορον εἶναι τὴν φωνήν, confusa esse uerba, & minus disertã orationem. λελύσθαι τὼ χεῖρε, ἀκρατῆ εἶναι διὰ γῆρας, ὑποτρέμειν τὼ πόδε, ὑπολισθαίνειν, εἶναι παραφόρους, οὐ στασίμους, οὐκ εὐσταθεῖς, ἀπαγεῖς, σφαλερούς, ἀβεβαίους, id est tremulos, titubãtes, debiles. Addit Pollux Comicorũ iocos, κρόνος, κρονόληρος, κρονικός, πρεσβύτερος κρόνου. Et Aristophanicum est, βεκκεσέληνε. Dicitur & νωδογέρων, edentulus senex. τυμβογέρων, qui & ἐπέμπελος, quasi destinatus orco, capularis. μακκοῶν, mucidus. παραβοῶν, παρανοῶν, παραγεγηρακώς, παραφρονῶν, ἐξεστηκὼς ὑπὸ γήρως, παρακεκινημένος ὑφ᾽ ἡλικίας, παραλλάττων. Itẽ παραπλὴξ, & τῇ διανοίᾳ παρηλλαγμένος, id est delirans, & loquens deliria, ætate desipiens, non cõpos mentis. ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκὼς, ἢ τὰς κορώνας, ἢ ταῖς νύμφαις ἰσῆλιξ, ceruorum ac cornicum uincens secula, & nympharum æqualis. ἰαπετοῦ πρεσβύτερος. Lucianus comicè depingit ὑπεργήρων quendam ita: ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον. in dialogo Terpsionis & Ditis. Latina sunt, silicerniũ, quod retulimus. & Terentiana hæc,

Incuruus, tremens, labijs demißis, gemens.

Et in Hecyra:

Iam nos fabulæ sumus, senex atq; anus.

Et Plautin. Mercat.

Senex, uietus, decrepitus. &,

Senex quom extemplò est, iam nec sentit nec sapit,

Aiunt solere eundem repuerascere. &,

— Aetatis plenus, anima fœtida,

Senex hircosus.

Et si quis plura requirit, hæc apud Martialem lib. 10.

Pyrrhæ filia, Nestoris nouerca,
Quam uidit Niobe puella canam,
Laertes auiam senex uocauit,
Nutricem Priamus, socrum Thyestes.
Iam cornicibus omnibus superstes,
Hoc tandem sita prurit in sepulchro,
Caluo Plotia cum Melanthione.

Sed satis horum, uel potius nimium: nemo enim, nisi stultissimus, ei facit ætati conuicia, quã & ipse cupit degere. Sunt & ἀρχαῖοι, ueteres. & ἀρχαῖον, friuolũ atq; exoletum. Et uerbum ἀρχαιολογεῖν. Thucyd. ζ΄. οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογεῖν, uetera quædam declamitando ingerere.

Sequuntur in Polluce muliebres appellationes, in quibus communia sunt uirilium, ea quæ memorãtur usq; ad παιδάκιον, quod & ipsum uocabulum de utroq; sexu ponitur. Postea sunt hæc, παιδίσκη, κόριον, κόρη, κορίσκιον, puella, uirguncula. nam κοράσιον & κορίδιον ait esse protrita. Possessiuum κορίκιον, & κορικόν, uirginale, etsi minus probatum, inquit Pollux. Idẽ Phrynichi refert appellationem uirginũ, ἀμφηλίκων. Pherecratem autem anũ ἀφηλικεστέραν dixisse, & Cratinum senem ἀφήλικα. Addit hęc, παρθένος ὡραία γάμου, nubilis. Aristophanem autem de grandioribus usum uerbo κναμύζειν, quo maturitatem ætatis significare uellet: ut intelligeretur has iam esse, ut ita dicam, exciduas. Sed de hoc alij aliter. μεῖραξ, μειρακίσκη,

γαμίσκη, adolescentula. ἄγαμος, celebs. ἐπίγαμος, nubilis. Demost. ad Bœotum, de dote: καὶ διὰ τοῦτό μοι ἦν θυγατέρα ἐπίγαμον. De uiris Herod. posuit λέγων οἱ δὲ μὲν ἔσαν εὐδαίμονες τῶν Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι, opulenti Babyloniorũ celibes. μελλόνυμφος, mox sponsa futura. νεόγαμος, noua nupta. γυνὴ ὑπανδρωμένη, coniuncta uiro mulier. eadem ὑπανδρευμένη, & ἀνδρὶ μεμιγμένη. νέα, ἀκμάζουσα, νεᾶνις, iuuenis, firma iuuencula. ἀφηβηκυῖα, senescens, eademq́ παρηβηκυῖα, & πρὸς γῆρας ἕρπουσα. γραῦς, anus. Et uersus prouerbialis:

γραῦς ἀνασκιρτήσασα, πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει.

Ac γραῖα, anus. Et Sophocl. γραίας ἀκάνθης πάππος, ut Plutarch. adducit in libello aduersus Epicuream uoluptatẽ. γραΐδιον, anicula. γραιτέρα, γραιά, πρεσβῦτις. Hac in ætate sexus muliebris malè audit uinolentiæ nomine. ut illa uinosa anus introducitur in Curculione. & in Andria:

Importunitatem spectate aniculæ, quia compotrix eius est.

Memorantur igitur cõtra anus talia: φίλοινος, uinosa. μεθύση, temulenta, ebriosa. οἰνοπάχλη, per iocum, uino sese ingurgitãs. & κωχώνη, quasi cotula. Reliqua sunt cum uirilibus eadẽ, ἐσχατογήρως, & βαθυγήρως, &c. Sed ἥλικες dicuntur ὁμήλικες. Et Maro æquæuum amicum dixit in 5. Et prouerbium, ἧλιξ ἥλικα τέρπει. Et ἡλίκος, ad quod respondet τηλίκος. Ιλ. ω.

μνῆσαι πατρὸς σεῖο θεοῖς ἐπιείκελ' ἀχιλλεῦ
τηλίκου, ὥσπερ ἐγών. —

Et τηλικοῦτος, idem. Dicuntur & latinè, natu maiores & grandiores. Terent.

Thais, quàm ego sum, grandiuscula est.

Ii sunt πρεσβύτεροι. nam cùm alij de quacunq; ætate, tum de pueris Hippocrates hoc comparatiuo usus est, Aphoris. πρεσβυτέροισι ἢ γινομένοισι παιδίοισι. & paulo pòst, τοῖσι δὲ πρεσβυτέροισι, καὶ πρὸς τὴν ἥβην προσάγουσι. Similiter & minores natu dicuntur, id est νεώτεροι. Sed nunc tandem ad partium corporis humani historiam ueniamus. Partes igitur, id est membra, quæ in corpore extrà apparẽt, etiam artus dicimus. Etsi artus propriè sunt, qui commissuris iunguntur & connectuntur, græcè μέλη τῶν μερῶν ὅλα ὄντα, καὶ ἕτερα μέρη ἔχοντα. ut Aristotel. lib. 1. de Animal. Vnde est μεληδόν, & μελεϊστί, frustulatim. & διαμελεϊστί, Ὀδυσ. ι. & λυσιμελὴς ὕπνος. & ὁλομελὴς, integri. & ὁλομελίη Hippocratis, membrorum uniuersitas. ἀρτιμελεῖς autẽ sunt πολιτειῶν ζ'. integris membris. Et εὐμελίης apud Homerum, magis, ut puto, ἀπὸ τῶν μελῶν, quàm aliunde, eleganti corporis habitu. Significat etiam μέλος carmen. Plautus artua fecit, & deartuare uerbum. Sed latinæ uocis significationem esse, quam dixi, declaratur Ciceronis loco, qui est in secundo de Diuinat. Quid dicam de ossibus, quæ subiecta corpori, mirabiles cõmissuras habent, & ad stabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas, & ad motum, & ad omnem corporis actionem. Videtur & Virg. significasse hoc uersu,

Et magnos membrorũ artus, magna ossa, lacertosq́.

Sed artus etiã ἄρθρα dixere, ut cũ Quintus Cicero Epicharmea ἄρθρα φρενῶν, interpretatus fuit, neruos & artus sapientiæ. Certè uox diminuta articulus, notat ἄρθρα, id est compages. Trachinijs:

μάρψας ποδὸς νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται.

Vbi lentescit uinculum compagis. Vel ut Plinius ait, nodos corporum. Celsus: Superest ut ad extremas partes corporis ueniam, quæ articulis inter se conserũtur. Hinc est morbus articularis, id est artuum quasi ardentium. ἀρθρῖτις, & ἀρθρέμβολα, tormentorum instrumenta. Naturam equæ Herodotus indicauit τῶν ἄρθρων appellatione, θηλέας. quòd membrum hoc sine obscœnitate suo nomine minus exprimi posse uideatur, & generis appellatione notari soleat. Commissuras autem Græci generali quoq; uocabulo συμβολὰς uocant, ἀπὸ τοῦ ἄρθρου. Verbum Platonicũ, νόμων ιβ'. διαρθρῶσαι, effingere & conformare. Vt & ἠθικῶν νικομαχείων α'. συναρθροῦν, cõpingere. & συνάρθρωσις, ossium cõpages. Aristot. physiogno. διηρθρωμένας ἐπωμίδας, scapulas extantes dixit. Medicis διαρθροῦσαι est iungere artus. & ἐξαρθρεῖν, hos excidere. & παραρθρεῖν, detorquere. Galenus in 12. περὶ χρείας μορίων, de spina dicit, firmiorẽ quidem illã fuisse, si fabricata hanc esset natura de uno cõtinuo osse, ὅτε διαρθρῆσαί ποτε, ἢ παραρθρῆσαι δυνησομένης αὐτῆς. Et ἐξαρθρηκὸς κῶλον, luxatum membrũ. & ἐξαρθρήματα, luxationes. & ἔξαρθροι, luxati. qui tamen & ipsi sunt Hippocrati ἐν τῷ περὶ

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἀρθρῶν, extantibus iuncturis, ἐν τῷ κατὰ φύσιν ἔχειν, id est, absq; uitio. Et ἔμβρυον ἀδιάρθρωτον Aristot. fœtus informis. ἄναρθρος, debilis, Oreste. κῶλον, quod Latini membrũ, est quod constat ossibus, compagibus, musculis, arterijs, neruis, uenis, amictũ cõmunis cutis tegmine, ut brachium, pes. Pedis tamẽ significationem multum habet. Phœniss. κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος τίθησι. &, πόδας δὲ κῶλον δεξιόν. Item ῥύσῳ,

βάσιν τε χερσὶν πεδίαν καθαρμόσας,
καὶ κῶλα κώλοις τετράπουν μιμήσομαι.

Priores pedes manibus, posteriores suis pedibus repræsentaturũ se dicit, bestia ut credatur esse. κῶλα etiam in uersibus nominantur. Sed & in oratione soluta, membra quædam, seu partes, quæ alias tamen partes minutiores habeant, id est κόμματα, hoc est cæsa. Ergo carmen dicitur μονόκωλον, aut δίκωλον, aut τρίκωλον. Itẽ ædificia Herodoto κλιμοῖ, μουνόκωλα. & de Pyramide Euterpe, ἐπὶ τὸ κῶλον ἕκαστον, ὅλου καὶ ἡμίσεος πλέθρου, cuius unumquodque membrum esset C L pedum. Nomen χιτωνίσκων ἀνακώλων legitur in Xenocrita Plutarchi, de puerili tunica. κωλῆ est contractum ἀπὸ τοῦ κωλέα, ut συκέα συκῆ, teste Athenæo lib. 9. quam & κωλῆνα dixere. Hanc liceat fortasse pernam, aut petasonem interpretari. In Nebulis, τὴν ἀσπίδα ἐπὶ κωλῆς προέχων, interpretati sunt, τῶν αἰδοίων. ἀκροκώλια autem dixere extremas membrorũ partes. Athenæus 6. ex Pherecrate Comico:

σκελίδιον δ' ὁλόκνημοι πλησίον τακερώτατα
ἦσθ' ἐν πινακίσκοις, καὶ δίεφθα ἀκροκώλια.

Crura integra cum pulpa aderant mollissima
Ibi in patellis, & recocta acrocolia.

κωλιάδος etiam nomen ἀπὸ τῶν κώλων fecere: promontorium hoc Atticæ, inq; illo consecratum simulacrum Veneris, cuius & hoc cognomentum fuit, ut Pausanias in Atticis docet. Vsus est uocabulo Arist. Nebul. γυῖα poetæ dixere, Ionico uocabulo. Et Hippocrates γυῖον, totum corpus, ut interpretatur Galenus in 6. ὀφθαλμοὶ ὡς ἂν ἰσχύωσι, καὶ γυῖον. Et Homerus Ιλ. θ'.

γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

id est, eneruabo, debilitabo. & Ιλ. ζ'.

μή μ' ἀπογυιώσῃς. — ne me eneru es. Item νεόγυιον, recens. & νεογυιῶς, recenter. Hesiodus dixit, γυιοκόρους μελεδῶνας, id est, membriuagas solicitudines. Et Pindarica, ὑψίγυιον ἄλσος, altũ nemus. & θρασύγυιον νίκαν, fortis uiri uictoriam. & νεογύους φῶτας, iuuenes. & γυιοπέδαις, uinculis. & ἀγλαόγυιον ἥβαν, uenustam iuuentam. Et Homericus Vulcanus ἀμφιγυήεις, utroque pede claudus. Et ἔγχεα Homero ἀμφίγυα, titubantes hastæ, & trepidæ, dum uibrãtur, ut opinor: nam alios aliter scio interpretari hoc uocabulum. Oppiano autem est παλαισμοσύνη γυαλκῆς, id est, requirens membrorum robur. γυιοτακὴς autem, cuius membra tabescunt. γύας uero arua uocarunt: ut, πυροφόροι τε γύαι. & Eurip. Helena de Nilo,

λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας.

& aruorum spacia, quasi latinè iugera dicas. Hinc τετράγυον, Odyss. ς'. & πεντηκοντάγυον. Hesiodo αὐτόγυον, aratri species, & altera πηκτόν. γύης enim in aratro nominatur. ἅψεα propriè commissuras esse uolunt, ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, quòd membra illis inter se aptentur. Sed membra tamen uocabulum significat. ut Odyss. ς'.

— λῦθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα.

Somno dicit Penelopes omnia mẽbra fuisse resoluta. Membrorum apta compositio & concinnatio, corpus appellatur, id est σῶμα. et σωμάτιον, corpusculum. Et σωμάτια inter ornamenta scenica ponunt à Luciano, Ioue Tragœdo. Quod nomen cum propriè quasi contra animam nominetur, tamen & totum hominem significat. ut cum dicunt, πολλὰ σώματα καὶ θρέμματα, multos homines & iumenta. Et in Epigrãmate, σώματα πολλὰ τρέφειν, magnam habere familiam. De seruis autem non simpliciter σώματα, sed δουλικὰ σώματα dici, placet Polluci lib. 3. Intelligitur quidem utriusq; linguæ usu, corporis appellatione, ὄγκος, ea est moles quædam, quæ in sensuum cõtactum incurrat, secundum Lucretium. Tangere enim, aut tangi, nisi corpus, nulla potest res. Hinc ἀσώματος, incorporeus, quod Cicero noluisse dicere uidetur. Et Gellius quosdam ita uocabulum finxisse ait, lib. 5. cap. 15. Corporare autem, & incorporare, relinquamus foro indiserto. Maro:

— Et forma tricorporis umbræ.

ἀπὸ τρισωμάτου dixit. Vt Eurip. Hercule,

τὸν τρι-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

τὸν τρισώματον κύνα. σωματοῦσθαι, corporeum. Physici corpora quædam docent esse composita ex diuersis partibus, id est, ἐκ τῶν διεστώτων, ut classem & exercitum: quædam ἐκ τῶν συναπτομένων, id est, coniunctis & cōcinnatis, ut domum & nauem: quædam esse unita & cognata partibus suis, id est, ἡνωμένα καὶ συμφυῆ, ut animantes. Hoc retulit Plutarch. γαμικοῖς παραγγέλμασι. Cicero ad Atticū lib. 2. de quibusdam orationibus suis unius temporis inquit: Hoc totum σῶμα curabo ut habeas. Iurisconsf. de usucap. & usurpat. distinguit corpora & ipse secundum physicos, in ἡνωμένου & συνημμένου, & quod ex distantibus constet, & sunt eisdem collegia quoque corpora. Polybius ἱστορίαν οἱονεὶ σωματοειδῆ dixit, quasi unum corpus historiæ. Platoni in Gorgia σῶμα est quasi σῆμα, in quo ueluti in monumēto clausa sit anima. εὐσώματος, corpore eleganti. πολυσώματος, corpulentus. σύσσωμα ἔθνη, epistola ad Ephes. unius corporis. Nam & corpus pluriū coniunctionem notat & Liuio lib. 6. M. Fabij Ambusti, potentis uiri, tum inter sui corporis homines, tum etiam ad plebem. Et pro Muren. duo esse corpora in Rep. Et corpus totum. Virg.

—Toto certatum est corpore regni.

Aristot. σώματα dicit esse ἐνθυμήματα, τῶν πίστεων. σωματοφύλακες, satellites, id est, custodia corporis. Verba sunt, εὐσωματεῖν, esse corpore ualido. Nebulis, εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. σωματοποιεῖν, augere corpus: & translatè, adiuuare, instruere, stabilire. Diodorus lib. 18. κάσανδρος σωματοποιηθεὶς ὑπ' ἀντιγόνου, auctus. Polyb. lib. 3. διὸ γενόμενος ἐγκρατὴς χώρας εὐδαίμονος ἐσωματοποίησε μὲν τοὺς ἵππους, ἀνεκτήσατο δὲ τά τε σώματα, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν: Itaque potitus regione, omnium rerum copia abundante, pabulo equos refecit, itemq; hominum & corpora & animos. Idem. βουλόμενος ἅμα μὲν ἀφορισμοὺς πλήθους ἐλαττοῦν ἀεὶ τῶν ὑπεναντίων, ἅμα δὲ τὰς τῶν ἰδίων δυνάμεων ψυχὰς προηττημένας τοῖς ὅλοις, διὰ τῶν κατὰ μέρος προτερημάτων κατὰ βραχὺ σωματοποιεῖν καὶ προσλαμβάνειν, paulatim confirmare, & ad se conuertere. σωμασκεῖν, corpus exercere. & uocabulum σωμασκία. σεσωμάτωται dixit Arist. β. περὶ ζώων γενέσεως, facto uerbo à nomine, ut sit σωματοῦσθαι, quasi turgescere, seu compingi, ut corpus fiat: & ut ita loquar, corporari. δέμας, corpus, in quo ueluti reuincta sit uita. tametsi non ineptum fortè fuerit, à structura membrorum deriuare, id est, παρὰ τὸ δέμειν. Ab hoc Theocritus τὰς ἀδεμάτους ψυχὰς, id est, ἀσωμάτους fecit. Homero similitudinis quoq; particula est, Ιλ. λ'.

ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

Instar flammæ ardebat, inquit, prælium. Totum autē corpus pelle siue cute obtegitur. δέρμα Græci uocant, & δοράν. Herodotus una uoce τὴν ἀνθρωπηΐην, Terpsichora, σφάξας ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηΐην. Hæc communiter est ἀνθρωπῆ. Fit enim à primitiuo ἄνθρωπος, ἀνθρωπεία & ἀνθρωπεία. & solutione atque productione Ionica, ἀνθρωπηΐη, & cōtractione ἀνθρωπῆ. Plautus Milite, corium nominauit:

Meus herus elephanti corio circūtectus, nō suo est.

Sed græcæ formæ sunt hæc quoq;, λεοντῆ, τραγῆ, κυνῆ, leonina, hircina, canina. κυνῆ quidem tegmen capitis, & galeam significat, in Nebulis, & Homero passim. παρδαλῆ, pardina. ἀρκτῆ, ursina. ἀλωπεκῆ, uulpina. λυκῆ, lupina. μοσχῆ, uitulina. αἰγῆ, caprina: quæ tamē αἰγὶς dicitur, ut ἀρνακὶς, agnina. Intelligitur autem in illis omnibus ἡ δορά. νεβρὶς ceruorum, & κώδιον ac κῶας, ouium pelles sunt. & δέρας, & δέρρις, bouis. quæ & βύρσα. δέρας λέοντος, est in Phœnis. Et χοιρίνη, porci: quę φορίνη Hippocrati. Sed et de hominis cute φορίνην dixere. Serpentis propriè σύφαρ. Dicitur & ῥινὸς τὸ δέρμα. Apoll. β'.

ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.

quod Plautus,

Ossa atq; pellis sum misera macritudine.

Et ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, Οδυσς. ε'. & ἕρπον μὲν ῥινοί, Οδυσς. μ'. de pellibus boum. & ἀσκὸς μαρσύου, Herod. Polym. pellis, id est, exuuiæ Marsyę. ἀπὸ τοῦ δέρματος, est λεπτόδερμος, μαλακόδερμος, σκληρόδερμος, tenui, molli, dura cute. Aliqui δέρτρον ἔσω δύνοντες, Οδυσς. λ'. accepere τὸ δέρμα. Item Luciano, Timone, ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος, iners & rudis. Et ὀστρακόδερμα, quæ testam habent pro tegmine. χρὼς quoq; corpus est: & χρὼς, tam corpus quàm cutis. Et prouerbium, χροῒ δῆλα, natum de Pherecydis morbo. Cū enim φθειριάσει,

tabesceret, interroganti foris Pythagoræ, quo se modo haberet, digitum per foramen exerentem, respõdisse ferunt, de cute intelligi hoc posse. χροιά, color. Hęc de forma corporis propriè dicitur. nam χρῶμα coloris generale nomen. ἄχρωμον uolunt ἀχρώματον esse. Et in Musica, χρῶμα nominatur, & σύστημα χρωματικόν. Unde & Aristophanicũ χρωτίζειν, ut interpretantur. Oraculum uerò Zenonem iussit συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς, id est, se coniungere cum mortuis, ut ipsius factum interpretatur. Ab illo autem nomine sunt ἄχροι, decolores. & ἀχροια. & δίχροια, duplex color. Itẽ μονόχρως, & γνοσίχρως, unicolor, & colore instabili. & μελίχρως gemma, & λευκόχρως, ac similia. Et polypus Aristoteli τριψίχρως, qui attritu colorem nouum inducat. Et Andromacha, ἀλλόχρως ξένος. Plato Charmide, ἄχρων, expers coloris dixit. Et μονόχρους, ποικιλόχρους, πολύχρους, unicolor, uersicolor, & ut Plautus, uersipellis. Dicitur autem propriè de disparibus coloribus uarietas, ut Cicero ait lib. 2. de Finib. Et ὁμόχρους, concolor. Et Hesiodo, uirgo ἁπαλόχροος, tenera cute. Et Aristot. animalia ὁλόχροα. & ὡὰ δίχροα, duplicis coloris. Itẽq; ὠὸν μονόχροον, unius coloris, περὶ γενέσεως ζώων γ΄. Et Medicorum σκευασία ἡδύχρους. Et Luciano παράχρουν, abhorrẽte colore. μελανόχροος, Ὀδυσ. τ΄. αὐτόχρους, unius coloris. & τρίχρους gemma, & similia. Itẽ χρῶσαι, inquinare, & contrectare. Eurip. Medea,

—ὡς μάτην κεχρώσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρός.—

Et νικομαχείων α΄. πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, inhærens uitæ. Atq; hic quidem fusus per totũ corpus ἀνδρείκελος, & γύναιμος. alijs autem in partibus alius. ὀφρῦς quidẽ, id est, supercilia, τὸ μέλαν, nigrum decet. Itemq; oculos & comam in uiris. Horat.

Et Lycum nigris oculis, nigroq;
Crine decorum.

In puellis rutila coma laudata fuit, & flaua, quam etiam Menelao tribuit Homerus, & Ulyssi, cum formosum faceret. Græcè est ξανθὸν & πυῤῥόν. & inde propria nomina, πύῤῥος & πύῤῥων. Latinis burri, & ruffi: etsi burros esse uoluere, quibus buccæ ruberet. Apud Philostratum πολυαργυρότρως facta est κόμη ἡλιῶσα, solari quodam splendore renidens. ἐρύθημα, & ἔρευθος, id est rubor. Labra commendat & genas ὑπερευθές τι, id est, candor tinctus rubore. Hinc erubescere in pudore Latini dixere, Græci ἐρυθριᾶν. Laert. lib. 6. ὁ Διογένης ἰδών ποτε μειράκιον ἐρυθριῶν θάῤῥει ἔφη, τοιοῦτόν ἐστι τῆς ἀρετῆς χρῶμα: Conspicatus erubescentẽ adolescentulum, bono animo, inquit, esto, hic color uirtutis est. Et Terent. Erubuit, salua res est. In pedibus cõspicuum τὸ λευκόν, cãdidus color, & niueus. unde Homero ἀργυρόπεζα θέτις.—

—Niueis Thetis inclyta plantis.

Et Medea,

ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί.

Idẽ & in pectore muliebri laudatus color. Hinc Ouid.

Pectora uel puris niuibus, uel lacte, tuamq;
Complexo matrem candidiora Ioue.

ῥοδοδάκτυλος & ῥοδόχρως, roseis digitis, et roseo corpore. Poetica epitheta Auroræ, de quibus hoc Virgilianum factum,

Aurora in roseis fulgebat lutea bigis.

Oculorum uarij colores. Unde χαροποί, & αἰγωποί, sicut dicetur. Atredine & pallore deformãtur corpora. πελιδνὸν illud est, nisi fallor, hoc ὠχρόν. Sed & πελιδνόν, liuidum. ut Aristot. Problem. οἱ ῥιγῶντες πελιδνοί, id est μολιβδώδεις, ut Hippocrates. & μολιβδόχρως Galeno. χλωρόν, ater pallor, ut cadauerum, & metu exanimatorum. Unde Homer. χλωρὸν δέος. & μελίχρους, fuscus est color. Ita Lucretius blandiẽtes sibi amatores, nigras dicit uocare. Et messor ille apud Theocritum,

—σύραν καλέοντί τυ πάντες
ἰσχνὰν ἁλιοκαύστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Quod & Plato blandimẽtum esse amatorium ait, in 5. de Rep. Gemmę nomen μελιχλώρους. Hippocrati sunt & ὑπόχλωροι, suppallidi. & ὑποχλωρομέλανες, & ἐρυθρόχλωροι, misto nigrore pallori, id est luridi, & pallore rubori. ὑπεδηλιῶντες etiam Aristoteli sunt pallidi. Pallidi etiam sunt λείφαιμοι, in sanguinis deficientia. & uerbum λειφαιμεῖν, sanguine defici. Pellem seu cutem rugari dicimus, ut in senibus accidit, id est ῥικνοῦσθαι. & rugę, ῥυτίδες. et ῥυτιδοῦσθαι, atq; ῥυσοῦσθαι, rugari. Aristoteli Problem. & ῥικνοί, corrugati. Ut Callimach. καί με τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν. & Apollonius

lonius in primo, ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν. & apud eundem, πινόεν δέρμα. &,

— πίνῳ δὲ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκλήκει. —

Quibus illuuies significatur, quæ in arido senum corpore fœdior esse solet. Est & apud Galenũ, δέρμα ἐξ ἴσων τῶ κατὰ φύσιν, id est, parũ sani. πλαδαρὸν, cutis laxa. περιτεταμένον, contenta. καρφαλέον, dura. ῥυσσόν, rugosa. Sed in corpore humano cutis alicubi est glabra & leuis, id est, ψιλὸν δέρμα: alicubi uestita pilis, & hirta, τετριχωμένον, & δασύ. Generaliter sunt τρίχες pili, & diminuta uoce Aristoteli φυσιογνωμ. τριχίον. Etiam θρίκα interpretantur τὴν τρίχα. Sunt autem secundum Aristotelem aliæ συγγενικαί, id est congenitæ. ut ὀφρῦς, & βλεφαρίς, quæ & συγγενεῖς: aliæ ὑστερογενεῖς, ut πώγων & ἥβη. Idem & τρίχα ῥυάδα dixit, quæ certo tẽpore deflueret in brutis. Crescunt autem crines, id est αὐξάνονται, καὶ τεθνεώτων, οὐ μὲν τοι γίνονται γ' ἐξ ὑπαρχῆς, ut ait Aristot. περὶ ζώων γενεσ. β'. Dicitur & τρίχωσις, & τρίχωμα, capillamentum. Significat autem pilosum uillosumq; in bestijs tegmẽ, ut πτέρωμα pennosum in auibus. κόμην, χαίτην, λάχνην, recte dici Pollux ait, comã, cæsariem, & crines. Nam φόβας, ἐθείρας, & σμήριγγας, & ἕλικας, extra numeros Pollux usurpanda non putat. χαίτην quidem ξανθὴν Achillis, Homer. ιλ. ψ'. Sed & equorũ dixere iubas. Seta equina est in Tusc. 5. & Virgilio,

— Iam setis obsita, iam bos. Et lib. 6.

Et summas carpens media inter cornua setas.

Et in Buccol.

Setosi caput hoc apri. —

λάχνη Homericum est. ιλ. β'.

— ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Iam φόβαν Sophoc. & de crinib. Oedipo Colon. ὃν δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθεν κρατὸς φόβαν, id est, in summos crines capitis subijt metus. Secundũ hoc, Steteruntq; comæ. Et de frondibus usurpauit, Antigona,

πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος. Et comæ similiter uocabulo usus est Maro:

— Posuitq; comas & brachia ferro.

Fiunt composita, ἔθειρ, crinitus. & εὐθύθειξ, crinibus rectis. Herodoto ἰθύτριχες, Polymn. οἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἡλίου αἰθίοπες ἰθύτριχές εἰσιν, οἱ δὲ ἐκ τῆς λιβύης οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων: Qui ad ortũ Solis loca Aethiopes incolunt, ij crinibus sunt rectis: sed Australibus nusquã gentium magis crispo capillo homines inueniuntur. Item Scythæ μαλακότριχες, molli capillo, Aristoteli. Et pecora λεπτότριχα, & σκληρότριχα, tenuibus pilis, & duris. Et eidẽ ὀλιγότριχον, ac μικρότριχον, paucis & breuibus pilis. Dorienses τριχάϊκες, Odyss. τ'. id est capillati, & quassabundo crine, etsi alij aliter interpretati fuere. Item εὔτριχος & καλλίτριχος, pulchro capillo. ἀπότριχες, impuberes, ut diximus. τετανόθριξ, quem postea τετανὸν uocarunt, laxo capillo. οὐλόθριξ, ut Arist. Problem. οὐλότριχες καὶ οἷς ἐπεστράφθαι τὸ τριχίον. & οὐλότριχος, & οὐλοκάρηνος, & qui inuersa cõpositione Archilocho τρίχουλος est, crispo capillo, id est crispus. ut Terent. Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius. τριχοβρῶτες, uermes qui crines uastant. & τριχομανὲς, herba. & τρίχοφυλλον Theophrasto, quod Plinius interpretatur capillaceo folio, genus τῶ φύκους. A' pilis est pilosus, δασύς. Et quendam dicit Cicero toto esse corpore rasum, ne ullum pilum uiri boni habere uideatur. Et pilare ueteres dixerunt, pilis uestiri, τρίχας φῦσαι. οὔλας κόμας, crispos: & ξανθὰς τρίχας, flauos dixit Homerus, Odyss. ζ.

— κὰδ δὲ κάρητος
οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

& Odyss. δ.

ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσειν τρίχας. —

& ξανθὸς μενέλαος, Homero. Etiã Theocrito, ξανθότριχι πὰρ μενελάῳ.

οὐλοκόμον Pollux dixisse Alexidem, & οὐλοκέφαλον Pherecratem, qui ambo Comici fuere. Telesillam uerò Argiuã poetriam οὐλοκίκιννον, crispũ, quem Sophocles στρεβλοκόμην. sed neutrum bonum uerbum esse ait. Significatio autem manifesta est capilli crispi in illis omnibus. Dicuntur & pisces τριχίαι, ac τριχίδες. & ἰστρυχὶς, flagrum de crinibus, ut apparet, textũ. Et ut τριχοβρῶτες, ita τριχοτρῶκται, uermiculi erosores crinium. τρίχαπτον, textum quoddam tenue & bombycinum, magni precij, quod crinibus obduceretur. Et crinale aurum, Maroni. Et Ouid. de Ponto 3.

— Nec habens crinale capillis,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

& τρίχαπτον, pectunculus esse: & τριχολογεῖν, in ordine ponere crines, à Suida perhibet. τριχοκόμος, cui criniũ cura incumbit. τριχοπλάστης, qui capillum ornat, in uitio dicitur. Dixit etiam aliquis Comicus, πώγωνα πολύτριχον, densam barbam. Et herba πολύτριχον, & πολύθριξ gemma. Et τριχίον, uocabulo diminuto. Recentiora fortasse uideantur hæc Ptolemaica, ἁπλότριχες, mediocri capillo. δασύτριχος, pilosus. In bestijs etiam uilli, id est λάχνη. ut Hesiodus,

— λάχνη δέρμα κατάσκιον.

αἶγα τανύτριχα, rectis pilis, dixit idẽ Hesiodus. A' pilis est depilare, ψιλοῦν. compilare, συλᾶν. Horatio:

— Ne me Crispini scrinia lippi
Compilasse putes. —

Et Ciceroni: A' cautis iurisconsultis sapientiam eorum compilauit. Et expilare, aliunde uolunt esse deducta. ἴουλος autem, prima lanugo, Suidæ. Et quidam, ἰουλάδος ἀγρίου αἰγὸς, Odyss. ξ'. pro δασείας accepere. κόμη, coma. & κομῆται, comatuli, quos ueteres pro impudicis habuere. Annotatur & de Tragœdia, λειμὼν κομήτης, id est, pratũ herbidũ, seu flore quasi coma conspicuũ. Sunt & κομῆται ἀστέρες, stellæ crinitæ, uel cincinnatæ, ut aliqui malunt Ciceroni. Haud scio an hic οὔλιος ἀστὴρ Homero esse credendus sit Ιλ. λ'. certè non ignotos illi cometas fuisse apparet de Ιλ. δ'.

οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν
λαμπρόν. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται.
Qualem de cœlo ostendit Saturnius alto
Sæpe renidentem radioso lumine stellam,
Aut nautis signum, aut magnæ legionibus urbis.

Sed ἀπὸ τοῦ κόμης est εὔκομος, & εὐκόμης. Apud poetas ἠΰκομος, comatus. ξανθοκόμης, flaua: μελανοκόμης, nigra coma. κομᾶν, quod Homero καρηκομᾶν, comam alere, uel capillatum esse. Significat uerbum & superbire. Item ὑποκομᾶν. Item ὀπισθοκόμαι Eubœenses, secundum Homerum. ὄπιθεν κομόωντες, id est, rasa fronte. Thraces uerò ἀκροκόμαι, uel ἀκρόκομοι. Ιλ. δ'. Θρήϊκες ἀκρόκομοι, (utriusq; enim formæ sunt hæc composita) copiosiore capillo. Et καλλίκομοι ὧραι Hesiodo. Itemq; δρῦς ὑψίκομοι, ac χρυσοκόμης Διόνυσος. Et galeæ ἱππόκομοι Homero, propter cristas iubę equinæ. ἀπὸ τοῦ χαίτης, εὐχαίτης, crinitus. βαθυχαίτης, copioso crine. χαιτήεις equus, iubatus. & ἀναχαιτίσαι, excutere. Item quę oratione efferuntur: ἀνασεσυρμένην ἔχειν τὴν κόμην, ita longum habere capillum, ut post se aliquis illum trahere uideatur. ἀναφείττουσαν ὑπὲρ τὸ μέτωπον, quæ supra frontem attollatur, seu erigatur. περὶ μετάφρενον περιῤῥέουσαν, circumfluentem scapulis. περικεχυμένην περὶ τένοντι, diffusum ceruice. οὐκ ἀποσφηκωμένην, non collectum. οὐκ ἐνδετόν, non religatũ. περισχιζομένην περὶ μετώπῳ ἢ μεταφρένῳ, diuisum fronte, aut scapulis. τοῖς ὤμοις προσπαίζουσαν, qui humeris assultet. ἐζωνωμένην κατὰ τῶν νώτων, ἢ ἐπὶ τῶν νώτων. quale hoc Virgil.

— Dederatq; comam diffundere uentis.

De ijs qui crinibus carent, hæc dicuntur: ψιλὸς τὴν κεφαλήν, nudo capite. ἀπεσυλημένος τὴν χαίτην, spoliatus coma. ἄθριξ, ἄκομος, sine crinibus, & sine coma. ἀπαρακάλυπτος, non tectus. τὴν ἐκ φύσεως σκέπην τῆς κορυφῆς ἀποβαλλόμενος, qui naturale uerticis tegmen amiserit. τὸ ἐπὶ κεφαλῆς χρήσιμον περίττωμα ζημιωθείς, cui illud quod in capite utiliter superfluum sit, ereptum fuerit. λειοκάρηνος, ἀπεξυρημένος, leui capite, & rasus. οἷον ἐν χρῷ κουρίας, tanquam ad uiuum rasus. de quo mox plura. κατὰ τὰ φυλλοῤῥοοῦντα τῶν δένδρων ἀπανθήσας, cui coma, ut arboribus folia, deciderit. τριχοῤῥυήσας, cui capillus defluxerit. ἀπεψιλωμένος τὰς τρίχας, nudatus crinibus. φάλανθος, caluus. ἀναφαλαντίας, caluaster, non ἀναφάλανθος. φαλακρός, quasi φάλιον, id est, renidens habens caput. γυμνὸς τῶν τριχῶν, & μάδαρος, & secundum Homerum ψεδνός, eadem. Aristoteles negat φαλακροὺς iterũ κόμην φῦσαι. quod nos tamen aliter factum uidimus. Idem φαλακρότητα, quæ est caluicies, seu caluitiũ, uocat τὴν κατὰ κορυφὴν λειότητα. κατὰ δὲ τὰς ὀφρύας ἀναφαλαντίασιν. μάδησις autem defluuium est capillorum, Hippocrati in Morbis. Sunt & calui Myconij, quos caluos etiã natos traditum est, iuxta hoc Lucilij, Myconi calua omnis iuuentus. Et notatur Terentianus Myconius crispus, in Hecyra. πολιαὶ sunt cani, id est, λευκαὶ τρίχες, albus capillus. de quo & ἄνθους nomine, usi fuere. Et ἠνθισμένου, Sophocles Electra, canum dixit. Et fertur Democriti dictum, γῆρας σωφροσύνης

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

φροσιώνης ἄνθος. Plut. etiam τὴν πολιὰν dixit ἐπίτιμον σύμβολον ἡγεμονικοῦ ἀξιώματος, in libello εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. Canescunt homines tantũ, & equi: sed homines semper à priore parte capitis, secundum Plinium. Nam Aristoteles disertius sic scripsit: Caluescunt homines priore capitis parte, canescũt autem primùm temporibus: his uerò & posteriore capitis parte caluescũt nunquam, καὶ φαλακροῦνται μὲν οἱ ἄνθρωποι τὰ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς, πολιοὶ δὲ πρῶτον γίνονται τοὺς κροτάφους, φαλακροῦται δὲ οὐδεὶς τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς. Canescere autẽ πολιοῦσθαι est. Canere, πολιὸν εἶναι, quemadmodum diximus. sicut caluescere, φαλακροῦσθαι. caluere, φαλακρὸν εἶναι. Et caluo atque caluor ueteribus, frustror & fallo. Caius de Verborum signific. adducit de XII, ut opinor, tabulis, Si caluitur, & moretur, & frustretur. & inde calumniatores deducit. Capillus, quod Plautum capillum dixisse, Nonius annotauit, propriè capitis pilus, id est crines. In uiris quidẽ propriè cæsaries, ait Seruius. Vnde cæsariatus miles, Plauto. πλόκαμος uerò, & πλοκαμὶς, & βόστρυχος, & ἔθειραι. Vnde καλὸν ἐθειράζοντες, id est κομῶντες, Theocritus. et κίκιννοι, sunt cirri, quos et in ostreis nominauit Martial. lib. 7. & calamistrati crines, & cicinnos Latini dixere, ac cicinnatos. Significatur autẽ capillus tortus, plexusq́, & crispatus. κοκκίννους legimus τῷ σφηκί, et interpretationem, crines comptos ac curatos. Aliqui in κικίννους mutarunt, repugnãte spacio syllabæ primæ, quæ hoc loco debet esse lõga, cum sit breuis in κικίννοις, Theocrito in Thyonycho & Cyclope. Esse & poetis ὅλιγγας τοὺς βοστρύχους, annotatur in scholijs Apollonij, cum significet ibi uocabulum, nitorem & scintillas. πλοκαμῖδα etiam de uirili sexu dixere. Theocrit. ὕλα, τὼ ταῦ πλοκαμῖδα φορεῦντος. πλοκάδα autem de fœminis. nam & πλόκον τὸν πλόκαμον, communem hunc quidem uiris & mulieribus nominarunt. Sophoc. Aiace,

— ὅπως πρὸ τοῦ δ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.

Est & πλόκος, comptus uocabulum: & diminutũ πλοκίον. Plut. γαμικοῖς παραγγέλμασι, ταῖς Λυσάνδρου θυγατράσι ὁ τύραννος ὁ σικελικὸς ἱμάτια, καὶ πλοκία τῶν πολυτελῶν ἔπεμψεν. & Medea,

χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος.

Apud poetas, ab similitudine implicationis, & fumi πλοκάμους reperiri, Pollux indicat. Hinc sunt hæc ferè: δυσπλόκαμος, & ἰοπλόκαμος. ἰοπλοκάμοις μοίσαις, ἰσθμίων ς'. id est, fusco capillo. & καλλιπλοκάμου ἀριάδνη, ιλ. ς'. βόστρυχας, βεβοστρυχωμένος, cirratus. Hinc & ἀμβεβοστρυχωμένος Archilocho. & βοστρυχίζων, qui cirros gestat, ac componit capillum. & εὐβόστρυχος. Pindarus ἰοβόστρυχον παῖδα dixit, ὀλυμ. ς'. matrem τοῦ ἰάμου uatis, fortasse etiam ad nomen illud alludens. Cicinnos & παρωτίδας dixere, qui iuxta aures demitterentur. & σημονίας, prolixos ac teneros. στόρθυγγας uerò Comici uocarunt crines sordidos & turbatos. Crines autẽ tondentur, id est κείρονται. Et in Epigram. Epaminondæ, σπαρτιῆ μὲν ἐκείρατο δόξαν. nam comam nutrire solebant. Dicit igitur repressam superbiã Spartanorum sua uirtute esse. Sed & decerpere, ac recidere uerbum significat. ιλ. π'.

— ὅρα πάγχυ μάχης ἐπιμήδεα κείρει.

Et latinè tondet ὁ κειρόμενος. ut, Tondenti barba cadebat. Cinyphij tondent hirci. sicut lauat. ξυρῶ, rado. κουρεῖον, tonstrina. ἄκουρος, intonsus. Sed tonsuræ, id est τῆς κουρῆς, duo præcipua genera fuere, κῆπος, & σκάφιον. Quorum κῆπος orbem capillorum haberet; σκάφιον autem rasura esset ad uiuum. προκόττα etiam, & περιτρόχαλα κείρεσθαι reperitur. τὴν προκόττην autem uolunt esse, si priore capitis parte pili copiosè relicti sint, quòd κόττις caput sonet Doriẽsibus: & κόττοι gallinacei, de cristis. cum aliqui προκόττας, non tonsuræ genus, sed frontis capillũ acceperint. Nonius Capronas ex Lucilio, frontis interpretatur comas, quasi à capite pronas. περιτρόχαλα autẽ κείρεσθαι, ad orbem adæquare, ut uerbum sonat, crines, uidetur significare Herodoto Thalia. Et tonsus fuit ephebicus. Plutarch. in Xenocrita: ἱστόρηται γὰρ ὅτι τοὺς μὲν ἄρρενας παῖδας ἤσκει κόμαις, καὶ χρυσοφορεῖν, τὰς δὲ θηλείας ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι καὶ φορεῖν ἐφηβικὰς χλαμύδας κατὰ τῶν ἀνακώλων χιτωνίσκων: Traditum est, illum pueros exornasse comis & auro, puellas uerò coegisse comam tondẽdo rotundare, & gestare super strictioribus tunicis pallia ephebica. Apud Herodotum est ὑποτρόχαλα,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

χαλα de tonsu Arabico. κείρονται, inquit, ὑποτρόχαλα περιξυροῦντες τοὺς κροτάφους, circumtondẽt undiq;, & tempora radunt, Thalia. Fit & mentio in Polluce, κουρᾶς πενθίμου, id est, lugubris tõsuræ. Hæc fuit ἐν χρῷ, ut ostenditur ἑλληνικῶν α΄. παρεσκεύασαν ἀνθρώπους μέλανα ἱμάτια ἔχοντας, καὶ ἐν χρῷ κεκαρμένους. Subornatos fuisse dicit multos, quasi lugentes cognatos suos. Et in Oreste,

κουρᾷ θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.
Tonsu indicans ob filiam luctum suam.

& Alcestide,

κουρᾷ ξυρήκει, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.
Tonsu ad cutem usq;, & uestibus nigrantibus.

& Phœniss. κάρα ξυρήκες. ιλ. quidem ψ΄. socij Achillis, resectis crinib. mortuum Patroclum contegunt. & ὀδυσ. δ΄.

τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, (ῶν.
κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ᾽ ἀπὸ δάκρυ παρει-

Non autem Aegyptijs itidem in luctu tondere, moris fuit, sed ἀνιέναι τὰς τρίχας αὔξεσθαι, id est, alere crines tam capitis quàm barbæ, ut Herod. scripsit. Qui ritus & Teutonum est. ἐκτόρειον autem comam, ab Anaxilao memoratam, Pollux ait fuisse eiusmodi, ut à fronte in ceruicem reijceretur. Aristophani Cratinus est uno cultello ἀεὶ κεκαρμένος μοιχόν. Genus autem quoddam tõsuræ, & nomen fuisse mollis, τὸν μοιχόν perhibent. Fuit et tonsura θησηΐς, ut Plutarch. refert in uita Thesei, de priore capitis parte capillis resectis, quæ & Abantum est Homericorum. Eustathius in ιλ. β΄. ait, ueteres, qui capillũ alerent, secuisse hunc in honorem ἀπόλλωνος κουροτρόφου, ac fluuiorũ, & hunc fuisse πλόκαμον θρεπτήριον: alterum uerò πενθητήριον, in luctu. θρεπτήριον autẽ recidisse de priore capitis parte primùm Thesea, & consecrasse Apollini Delio. Addit Pollux, quosdam comam olim uel temporũ, uel frontis, uel etiam occipitij, alere solitos dijs, aut fluuijs: atque huius fuisse nomen πλοχμόν, ac σκόλλυν, & σειρὰν τριχῶν. Nam κοσύμβην reijcit, ut parum Atticum uocabulum: sed κρωβύλον probat. Fuit autem κρωβύλος, acutula quędam implicatio capillorum, cui essent insertæ aureolæ cicadæ. cuius mentio fit in primo libro Thucydidis· καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Hic comptus uirilis fuit: κόσυμβος uerò, seu κοσύμβη, ut in Suida legitur, muliebris. σκορπιός, puerilis. Scribitur apud eundem & κόρυμβος, ac nominarunt ita quidẽ Græci summa & eminentia, ut & hederæ corymbi apud Maronem. Sed & κόρυμβαι sunt apud Athen. lib. 12. in uersu Asij,

χρύσεαι δὲ κόρυμβαι ἐπ᾽ αὐτῶν τέττιγες ὥς.

Dixere & κόμην κεκορυμβωμένην, ut nescio de quo autore adducitur in Suida, κόμην τρέφων χρυσῷ στρόφῳ κεκορυμβωμένην, comã nutriens aureo uinculo fastigiatã. In ιλ. ψ΄. ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. Achilles in funere Patrocli,

τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν.

Dixere & πηνήκην, & προσκόμιον πρόσθετον, nominaruntq; ἔντειχον. hæc est πρόσθετος κόμη, & περίθετος, alieni crines. In Plauti Mostellar. sunt crines, & quidem genere fœminino, sunt & comę: his tam uiri quàm mulieres in crinium quasi deliquio usi fuere, quas apud Ouidium illa peruersas induit. Defluunt autem capilli, id est, ἀπορρέουσιν αἱ τρίχες, maximè in morbo, quę μάδησις est, ut diximus. Fuit & tonsura Thracia, capilli prolixi & demissi. Vnde ille apud Theocritum, cum dicere uult, in mœrore ne nimium quidem se de crinibus resecuisse, ait, οὐδὲ θρακιστὶ κέκαρμαι. Similiter et Scythica, quam gentem narrat Lucian. Toxari, gestasse capillum prolixiorẽ quàm Alanos. Et tamẽ ἀποσκυθίσαι interpretãtur κείρασθαι. Euripidi cultus neglectionem, & horriditatem quandam significat, Τρῳάσι,

φρίκῃ τρέμουσαν κρᾶτ᾽ ἀπεσκυθισμένην.

Itaq; & de Getis, quę Scythica gens est, Ouidius ita Trist. 5.

Vox fera, trux uultus, uerißima mortis imago,
Non coma, non ulla barba resecta manu.

Hanc fuisse comam reiectã à fronte in occipitium, & implexã, intelligi potest de Plutarcho, qui ita in Crasso scribit· τῶν ἄλλων Πάρθων ἔτι Σκυθικῶς ἐπὶ τὸ φοβερὸν τῶν ἀνασίλλων κομώντων. Nam σιλλοὺς & ἀνασίλλους interpretantur recaluastros. In Athenæi lib. 12. legitur ἀποσκυθίσαι, dictum de tonsu deformi & contumelioso. In Stephani Epitoma hoc etiam, σκύθην notare ferrum, & inde esse ἀποσκυθίσαι, τὸ τὰς τρίχας σιδήρῳ τέμνειν. Quò sanè referri posit Theognidis uersus, (μον.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ Σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶ-

Nam

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Nam Scythæ ἐκ γενετῆς φαλακροὶ γινόμενοι, in Melpomena, nihil huc pertinent, ut arbitror. προκόμιον, uerticalem iubam in equis nominauit Xenophon. Dicitur & illa accommodaticia coma φενάκη. Quidam galerũ interpretati fuerunt: & uerbum φενακίζειν, imponere ac fallere. Demost. κατ' ἀνδροτίωνος· ἀν τι φενακίζειν καὶ παράγειν ἐγχειρῇ οὗτος. Artifices comæ dicuntur κομμωταὶ, & fœminæ κομμώτριαι. & κομμώματα Luciano. Quidã κοροπλάστας dixere. nam κέρας cirros accepere. Itaq; interpretantur illud Homericum, ιλ. λ'.

τοξότα λωβητὴρ κέρα ἀγλαὲ παρθενοπῖπα.

Alij tamen maluere, superbum illum dici scientia arcus, qui de cornibus fieri solerent. Vnde & κεραοξόος τέκτων, ιλ. δ'. qui arcus fabricaretur. Similiter et ἀγραύλοιο βοὸς κέρας, pilos bubulos accepere aliqui, ιλ. ώ. Sed hoc alij uerũ esse negant, de quo aliàs. κοροπλάστην etiã ornatorem comę interpretant̃, quo sit usus Archilochus. De Sophocle autem Pollux ὀρθόκρανον φρίκην, interpretatur ὀρθότριχα. horrore enim erigũtur crines, cuius causam in Problematis Aristoteles reddidit inter alias hanc, cogi frigore quodam, refugiẽte in terrore sanguine, cutem, atq; ita erigi pilos. Leguntur in Polluce duo etiam nomina calamistrationis: unũ, σειρὰ, à carinatione comæ. de altero, quod ibi scribitur ὑποδύπειρον, non habeo quid faciam, nisi ad uocabulũ ἱππεὺς referam: annotatum enim inuenio, ἱππέα etiam προσκόμιόν τι fuisse. Sequuntur tonsores, κουρεῖς, qui & κορσωτῆρες, ἀπὸ τῦ κορσῶν, ἤγουν κορρῶν, id est, à malis, seu genis. nam & in hoc uocabulo, cum σ fuit ρ permutatum: quemadmodum & μυρρίνας, τὰς μυρσίνας dixere. Pollux tamẽ annotauit, κόρσας ἀπὸ τοῦ κείρεσθαι, uocasse quosdam pilos. Nam & κορσοῦν interpretantur tondere. & κορσωτήριον, tonstrinam. & κορσοειδὴς, gẽma colore eo qui est caniciei. Horum officina, ut diximus, κουρεῖον, tonstrina. Instrumẽta uerò illius, id est, ὄργανα tonsorum. κτεὶς, pecten, quod & piscis nomen. & κτενίσαι, pectere. & κτένιον, pectunculus. ξυρὸν, nouacula: & ξυροθήκη, theca huius. Eadem & ξυροδόχη, ut δουροδόκη, οδυσ. α'. Ionica mutatione crassæ literæ, hastæ receptaculũ. μαχαιρίδες, quæ & κουρίδες, & ψαλίδες, cultelli & forpiculi. De ijs qui nimis studiosi uiderentur mundiciæ & formæ, Comici dixere, κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ, id est, duobus cultellis tondere. De quo genere iocatur Martialis lib. 8.

Dum iussus repetit pilos eosdem,
Censura speculi manum regente,
Expungitq; cutem, facitq; longam
Detonsis epaphæresin capillis,
Barbatus mihi tonsor est reuersus.

ἀκαρὲς, quasi ἄτμητον, dicitur minimum quiddam, quod ita minutũ sit, recidi ut nequeat. Aristoph. πλούτῳ γ' ἀκαρεῖ χρόνῳ. Et ἀκαρὴς καιρὸς, breue momentũ. et πλοῦς ἀκαριαῖος, breuis nauigatio. ἀποκεκαρμένος, tonsus. ἀποκαρτέον, tondendum esse. κουριᾶν significare aiunt, prolixo esse capillo, & tonsurã qui requirat. & κουριῶν, neglecto capillo, & intonso: qui & αὐχμῶν, & πιναρὸς. Lucian. Timone, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐχμῶν. & αὐχμηρὸς, & uerbũ αὐχμεῖν, οδυσ. ώ. Homero, alijs αὐχμᾶν. Plutarch. in Alcibiade dixit, ἐν χρῷ κουριῶντα, nisi fortasse uerum est, ἐν χρῷ κουρίαν ὄντα. παρακόμους autem comatulos dixere Comici. λιπαροὶ sunt nitidi. ἐκτενισμένοι, & διεκτενισμένοι, pexi. nam uerbum est κτενίζειν, pectere. κτενιζομένους τὰς κόμας, de Spartanis, qui pecterentur ante prelium. Polymn. ἀκτένιστος, impexus. et ἀκτένιστος κόμη, Sophocli Oedipo Coloneo. Dicta & Aristophani κεφαλὴ περίθετος, quemadmodũ κόμη περίθετος. τὰς τρίχας παραλελέχθαι, ordinatos esse crines. Item ἄσμηκτος, sordidus & illotus. Caput enim σμήχεται, et σμᾶται, id est, lauatur & detergitur. ἀπαράλεκτος, turbato capillo. παραπλέκειν & ἀναπλέκειν τὰς τρίχας, colligere & flectere crines. & ἐψήσασθαι τὴν κόμην, calamistrare, itemq; fucare comã, id est βάπτειν, inficere. ξανθίζεσθαι & μελαίνεσθαι, flauam & nigram reddere comã. & μέλασμα τὸ τῆς κόμης βάμμα, id est nigrum, quo coma inficeretur. Ipse quidem Apollo ἀκειρεκόμης est, & Homero φοῖβος ἀκερσεκόμης, intõsis crinibus. Laudata coma est Euphorbi in ιλ. ρ'.

αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

Vbi, ne simpliciter, quod elegantissimè dixit Poeta, intelligerent, fuisse comam omnibus gratijs plenam, fecere Gram-

matici nescio quod genus comptus, appellatum à Cyprijs & Macedonibus χάριτας. Dixere & ἀμφιλαφῆ κόμην, copiosam. ἐν χρῷ κουρίαι autem sunt ἐν χρῷ κεκαρμένοι, id est rasi. Nam aut Attica flexione dixere in datiuo χρῷ, aut est ἀποκοπὴ pro χρωτί. Qui sic tondebantur, strictim, ut opinor, tonderi dicebantur, alij per pectinem. Cuius utriusq; tonsuræ mentio fit in Captiuis. Propinquitatẽ significat figura Græca Thucydidi, ἐν χρῷ παραπλέοντος, quod & radere latine, et stringere.

— Læuas stringat sine palmula cautes. &

Radit iter læuum interior. —

Apud Sophoclem Aiace,

ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

Nam gaudia ad uiuum resecat hæc omnia.

Translatum est ad intimas animi ægritudines. Luc. ζεύξιδ. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσισχόμενοι, inhærentes matri. κουρὶξ, Ὀδυσσ. χ´. accepere capillis. ἐρύσαντο μὲν εἴσω κουρίξ. τίλλειν & παρατίλλειν τρίχας uellere pilos. & παρατίλτειαι, quæ uellerent. λεαίνειν & ψιλοῦν, leuia facere, quæ hirta sunt. Hoc fit ψιλώθροις, inter quæ celebris δρώπαξ. Et Latini quoq; his uocabulis usi sunt. Et hinc sunt glabri, ac uulsi. In Curculione nominãtur, uolsellæ, pecten, speculum, calamistrũ, axitia, linteum. In Captiuis, inuolucre, linteum quod tondentibus inijcitur, ne uestes maculentur. Latini etiam cinifliones, capillorum infectores appellarunt, à cinere, ut quibusdam placet. Sed calamistrum interpretãtur non rectè, ut opinor, καλαμίδα, quæ implexio potius fuit quædam, qualis cicadæ. Calamistrum uerò acum significat, quo calefacto crines reddidere crispos, quos περιέφρασε Maro 12.

Vibratos calido ferro. —

Dicuntur & agri κείρεσθαι, cum hostiliter uastãtur. Herod. μελπομένῃ· ἡμῖν οὔτε ἄστεα, οὔτε γῆ πεφυτευμένη ἐστὶ, τῶν πέρι δείσαντες μὴ ἁλώῃ ἢ καρῇ, τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν: Nobis neq; urbes sunt, neq; culta arua, de quibus soliciti, ne aut capiantur, aut uastẽtur, uelimus maturare prelium. Ὀδυσσ. χ´. ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, uastam reddidistis domum. & Ὀδυσσ. β´. κείρετε. Apud Virg. Tondent dumeta iuuenci. Apud Sophoclem uerò Aiax ἔκειρε πολύκερων φόνον, quasi metendo concidit armenta. In locis pilosis nascuntur φθεῖρες, id est pediculi. Quæ animalia pilos non habẽt, ea aut prorsus leuia sunt, ut anguillæ, quæ est λειότης: aut habent λεπίδας, id est squamas: aut φολίδας, eaq; sunt φολιδωτὰ, id est, ut uertit Gaza, quę corticem habent. Est autem φολὶς in reptantibus humi, quæ λεπὶς in natantibus: sed durior, ut draconũ. Plinio, quæ animal pariunt, pilos habent: quæ oua, pennas, aut squamas, aut corticem: aut testam, ut testudines: aut cutem puram, ut serpentes. Erinaceorum autem sentes magis unguium, quàm pilorum similitudinem habent. In 4 περὶ μορίων, distinctio hæc breuiter exponitur, animalia quædam esse τριχωτὰ, quædam φολιδωτὰ, quædam λεπιδωτά.

Caput coma tegitur, κεφαλὴ est, & Doricè κόρσις, ut diximus. unde fortasse suspicari liceat, Latinis cottas factos: & Athamannum, ut opinor dialecto, τειτώ. Vnde Minerua τειτογένεια, de Iouis nata capite. Capiti consensus hominum diuinitatem tribuit: itaq; per hoc iurant, & sternutantes salutant: & in fide facienda, capite annuũt. Quod & Homericus Iupiter facturum se ait,

εἰ δ᾽ ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι. —

Hæc est σφαῖρα πρόμηκες, ut aiunt Græci, id est, oblongus globus. Tegmen habet cutis laxioris & perforatæ, ut Plato scripsit, de qua pili enasci possent, & crescere, ueluti interiore spiritu rigati. Poetæ κρᾶτα, & κάρηνα, ac Ionicè κάρην, ιλ. β. & καρήατα, & κάρηνα dixere. ιλ. λ´.

— πίπτε κάρηνα

Τρώων φευγόντων. —

quod uocabulũ, uerticis, id est fastigij, habet significationem. ιλ. α´.

— ἀπ᾽ Οὐλύμποιο καρήνων. & ιλ. β´.

ὡς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα.

Et οὐλοκάρηνος, crispus, Ὀδυσσ. τ´. & τρικάρηνον Γηρυονῆα, tricipitem Hesiod. dixit. & πεντηκοντακάρηνον κέρβερον. Est & κάρανος, κύριος, seu αὐτοκράτωρ, id est, cum summa potestate, ἑλληνικ. α´. et proprium nomen Argiui Herculidæ. καρηβαρεῖν, caput grauare. ut οἶνος καρηβαρείτης, qualia uina nostrates dicunt cerebrum pertundere. & καρηβαρεία etiam de ebrietate dicta. & καροῦσθαι. & κεκαρωμένοι, dicti ebrij. & κάρος, à crapula, capitis dolor. καρατομεῖν, caput amputare. Eurip. γοργόνι καρατόμῳ,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

τόμῳ, in Alcestide dixit, de capite truncata Gorgone. Sophocles Electra, καρατόμοις χλιδαῖς, de resectis capillis. Βωκάρος autem fluuius Salaminius, quasi Βοόκαρος, capite bouino. Itē καραδοκεῖν, obseruare, à gestu attentorum, qui capita demittere solent. Aristoph. ἱππεῦσι, ἐκαραδόκης εἰς ἐμ' ἡ βουλὴ πάλιν. Herodot. πολυμνίᾳ, ὁ δὲ πέμψας ἐς δελφοὺς κάδμον καραδοκήσοντα τὴν μάχην ᾗ πεσέεται. Et Eurip. τρωάσι,

— καὶ κεραυνίους βολὰς
λαβοῦσα πατρὸς ἐκ χερῶν, καραδόκει
ὅταν στρατὸν μ' ἀργείων ἐξιῇ κάλως.

Armatam patris fulmine iubet obseruare Palladē Neptunus, dum soluant Graeci classem. Et κατωκάρα Atticis est ἀπὸ κεφαλῆς, significatione pręcipitationis. Aristoph. εἰρήνῃ·

ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.

Ne si illum odor sublimem forte tetigerit,
Deturbet huc praecipitem, & spem fallat meam.

Et Acharnensibus,

εἰ πρὸς ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτο τὸ γε.

Quimuis praeceps de pedibus suspendatur.

Item κατακρῆθεν Hesiodo, à capite. & κρήδεμνον, ac κρήδεμνον, capitis ornatum in mulieribus, & urbium moenia. Ιλ. π'.

ὄφρ' οἶοι τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν.

Homero etiam sunt boues ὀρθοκραίραι, itemq; naues, ἀπὸ τοῦ κραίρας, id est capite, ut interpretantur: cum secundum alios cornua illo uocabulo significētur. In nono quidem libro Athenaei legimus, ἡμικραιρα δέλφακος, id est, capita dimidiata porcelli. Caput concinnatum est de pluribus ossibus, quae ut serra dentata inter se aptantur atq; conseruntur. Hae ῥαφαὶ sunt, suisq; nominibus à Medicis distinguuntur, ut στεφανιαῖαι, & ῥαβδοειδεῖς, & λεπιδοειδεῖς, & aliis quoq; appellationibus notentur. Eas autem, quas diximus ῥαφὰς, alius commissuras, Plinius compages, Celsus Graecam interpretans appellationem, suturas uocauit. Et harum exposita nomina sic interpretari liceat, ut dicamus coronarias, & uirgatas, & squamatas. Contentio autem de numero est. Sed constat in uirilibus esse capitibus diuersis diuersum harū numerum, in mulieribus uerò omnibus infra quinque. Herodot. inter cadauera Persarum interfectorum in regione Platęensium, repertum caput scribit Calliopa, sine sutura, sed quod haberet unū os. εὑρέθη κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφὴν οὐδεμίαν, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ἐοῦσα ὀστέου. Citant et Arati de Iatricis uersus:

ἤδη γὰρ ποτ' ὄπωπα καρήατα πολλὰ μὲν αὕτως
μεσσατίης κορυφῆς μούνη συνεεργμένα γραμμῇ
πολλαὶ δ' ἀρραφέες κεφαλαὶ πάγεν ἀνθρώποισι.

Saepe ego sic medio tantum de uertice uidi
Lineolam iunxisse caput. quin plurima cernas
Firma hominum capita, & nulla cōpage reuincta.

Caput ait Pollux à poetis κωδείαν dici, quasi μήκωνος, id est, papaueris κεφαλήν. Ιλ. ξ.

— ὁ δὲ φὴ κωδείαν ἀνασχὼν
πέφραδέ τε τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.

Vbi tamen sic interpretantur, ut φὴ similitudinem notet, quasi sit, ὡς κωδείαν. Totam caluam, seu ut Celsus, caluariā, Graeci uocant κρανίον. & κεφαλῆς κύτος, quo cauitas uasculorum significatur. Soph. Electra,

σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.

Moles ades parua in minuto uasculo.

Graeci etiam nominarunt πόλον, κρανίον, & κόγχον. ut Lycophron,

τυπεὶς σκέπαρνον κόγχον εὐθέτῳ μέσον.

Et σκαφίον, Aristophanes. Vbi in medio quasi deprimitur, μεσόκρανον & κορυφὴν dixere, id est uerticem. Et bini aliquibus uertices, qui & μακρόβιοι. Illos autē non duplex os capitis, sed crinium cōuersio efficit. Et coeli uertices.

Hic nobis semper uertex sublimis. —

qui sunt πόλοι. Intra occipitiū & βρέγμα quae continetur pars, στεφάνης habet Graecum nomen. βρέγμα autē, & βρεχμὸς, Ιλ. ε.

— ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους
δῆθα μάλ' ἑστήκει.

Sinciput interpretātur, quasi summum caput: magis enim hoc uerisimile duco, quàm id quod alij tradidere, semicaput. In sue quoq; nominarūt. Atq; aliqui de homine inueniri negarunt, cum Plaut. posuerit in Menaechmis,

Non sanum esse tibi adolescens sinciput intelligo.

Hoc os Aristotel. postremò gigni, hoc etiam argumento probat, quòd foetu in lucem iam edito, adhuc molliculum sit. Sic enim ait in 2. de Generatione animalium: διὸ γὰρ ὕστερον καὶ τὸ βρέγμα τῶν ὀστῶν γίνεται τελευταῖον, ἤδη γὰρ γεγεννημένων θύραζε τῶν ἐμβρύων, μαλακὸν ἔστι ὕστερον τὸ ὀστοῦν τῶν παι-

δων. Sub isto iam prominet atq; patescit frons, μέτωπον. Et cilones Latinis recisa fronte. αὐτωπὸν autẽ, quod aspectui patet. Lucianus εἰκόσιν· τὰ μῆλα δὲ καὶ ὅσα τῆς ὄψεως αὐτωπά. Frons etiam ad cõspicua & eminentia transfertur, ut cum libri frontem dicimus.

Vtrinq; sunt tempora, id est κρόταφοι, & κροταφῖται μύες. Latinè multitudinis tantum numero dici oportere, Grammatici perhibent: cum Maro tamen fecerit, — *Per tempus utrunq;.*
Occiput & occipitium, ἰνίον, caput auersum: quòd inde nerui, id est ἶνες, enascantur. Ιλ. έ.

βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί.
αὐτικρὺ δ' αὖ ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε
 χαλκός.

Ibi incipit procedere πλατὺ νεῦρον, id est neruus grandis. Nerui autẽ recti ualentesq; caput sustinent, & κηρωτὰ à Græcis appellantur. κροτάφους aliqui, & κόῤῥας, quasi κόρσας, hoc est κεφαλὰς, ut ait Pollux, nominarunt. Ιλ. δ'.

—βάλε δουρὶ
κόρσην ἡδ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν.

Hinc illa figura sermonis Attici, ἐπὶ κόῤῥης παίειν, quæ significat, alapam in tempora impingere. Atq; ita etiam accepere, quod est Ιλ. έ. ξίφει ἤλασε κόρσην. Alij genas maluerũt. ut Theocrit. Thyonicho:

— πὺξ ἐπὶ κόῤῥας
ἤλασε, κἄλλαν αὖθις. —

Hæc autem permutatio literarum Attica est, quod & Lucianus indicauit δίκη φωνηέντων, & δίκορσον δικέφαλον interpretantur. Et uerbũ ψιλοκορσεῖν, in quadam epistola Diogenis, nuditatem capitis significans. & κορσωτεὺς, tonsor. & tonstrina, κορσωτεῖον, Athenæo lib. 12. quod & suprà positum est. Ille quasi orbis, quem imi capilli describunt circum caput, dicitur περίδρομος, & στεφάνη, qua uoce usus est Homerus Ιλ. λ'. de frontis armatura,

— ἡ δὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια.

De montis cacumine Polybius, ἡ περίμετρος τῆς ἄνω στεφάνης. Ιλ. ν'.

ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥος ὤσῃ.

Dixere & turriũ στεφάνας, id est coronas. Et Parmenidi στεφάνη, continens ardore lucis orbis, qui cingit cœlum. ut Cicero de Nat. deor. lib. 1. De muliebribus sertis Ιλ. ς'.

καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον. —

Et Lucianus: καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ περιθεῖ λίθοις ἰνδικοῖς διάστερος. Est & στέφανος, & στεφάνωμα, & στέφος, & στέμμα, corona. Et composita uerbalia, ἐπιστεφής: ut,

— κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο.

pleni uino. Et Aristoteli ἰχθὺς ἀκανθοστεφής, cinctus spinis. et πολυστεφὴς οἰδίπου τυράννου, à uerbo στέφειν, quod dixere & ἀναδεῖν. ut Plato Symposio, & Aristophanes Pluto, λήροις ἀναδῶν σὺ νικῶντας. Lucian. ζεῦξιδι· ἀνέδουν τὸν βασιλέα καλλίνικον ἀναβοῶντων. Hinc ἀνάδετος, & ἀνάδεσμος, & ἀνάδημα, redimiculum, nominatur in mundo muliebri. διάδημα autem, uel redimiculum, uel etiam amiculũ regium, id est, ornatũ totius corporis insignem notat. In Theogonia quidem manifestè fit discrimẽ inter στεφάνην & στέφανον: atq; hunc floribus contexi, illam auro implecti solitam, significatur. Sunt autem uersus hi,

ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέος ἄνθεσι ποίης
ἱμερτοὺς περίθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη.
ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,
τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ἀσκήσας παλάμῃσι χαριζόμενος Διὶ πατρί.

Serta caput circum uiridis de floribus herbæ
Implicuit Pallas pulcerrima, deinde corona
Tempora fulgenti claro circundedit auro,
Mulciberi effecta manibus, quam nobilis ille
Gratificante Ioui claudus fabricauerat arte.

Plinius lib. 21. cap. 2. sic ait: Cum uerò è floribus fierent serta, à serẽdo seruiæ appellabantur, quod apud Græcos quoq; non adeò antiquitus placuit, &c. Quod posterius minus attentè dictum uidetur, cum Hesiod. antiquissimus scriptor sit: etsi de Theogonia dubitarunt Grammatici, an ad Hesiodum autorem referenda esset. In coronis fuere & fasciæ, ac lemnisci, quæ ταινίαι Græcis. (etsi λημνίσκων quoq; nomẽ esse græcum, quibusdam placet.) ut de Alcibiadis corona dicitur in Symposio, ἐστεφανωμένον αὐτὸν κιττοῦ τινι στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων, καὶ ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς. Vnde & ταινιοῦν, redimire. & ταινιωθεὶς, redimitus. &,

— *Puniceis euincti tempora tænijs.*

Et ταινιόπωλις, quę lemniscos uenderet. Coronant apud Maronẽ uina: & apud Homerum, κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. qua significatur figura sermonis, poculorum repletio.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

repletio. Item ἥβη χρυσοστέφανος. & εὐστέφανος Κυθέρεια Hesiodo. & μοῦσαι ἰοστέφανοι Theognidi. Et στέφανος, unus de septem uiris apostolicis. στεφανοπλόκος Græcis, mulier quæ coronas nectit. & herbæ coronariæ, στεφανίπλοκα. & στεφανοπώλης qui coronas uẽdit. στεφανίτης ἀγὼν, certamen in quo uictores coronarẽtur, ut in sacris solebant, Olympijs quidem corona oleastri, Pythijs lauri, Nemeis uerò appij, Isthmijs pinus. Et στεφανηφόρος ἱππόλυτος, coroniger Hippolytus Euripidis. & ἡρῷον στεφανηφόρου Athenis. στεφάνωσις etiã fastigiatio ædificiorũ. & στεφανῶ, honore afficio: quòd coronæ darentur honoris gratia. Eurip. τρῳάσι, στεφανῶσαι ἑλλάδα. & Pindarus, στεφάνοισι βάλλω. Et Thucyd. præmium uirtutis dixit lib. 2. ὠφέλιμον στέφανον τοῖσδέ τε καὶ τοῖς λειπομένοις τῶν τοιῶνδε ἀγώνων προτιθεῖσα. Etiam urbium nomina fuere, στεφάνη & στεφανίς. Pindarus dixit, στεφανῶσαι μολπᾷ, carmine ornare, ὀλυμπ. ᾠδ. Latini coronam, cœtum circundantis populi uocarunt. Cicero Bruto: Non modò à corona, quod est ipsum miserabile, sed etiam ab aduocatis relinquuntur. Et Aeneid. 9.

—Interluceto; corona
Non tam spissa uiris. —

Et Homero similiter,

—στέφανος πολέμοιο δέδηε.

Vbiq; ardet prælium. & Insula,

—ἣν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.

quam undiq; mare circundat. Aristoph. Equitib. ἐστεφάνιξα posuit, à uerbo στεφανίζω. Polyb. autem lib. 1. de Hierone, φιλοστεφανῶν καὶ φιλοδοξῶν εἰς τοὺς ἕλληνας, ambiẽs coronas & celebrationem Græcorum. Homerus Thersiten φοξὸν dixit, id esse uolũt capite acuto, id est ὀξυκέφαλον. πρόσωπον in solo homine nominatur, latinè os. ut, Tum equidem istuc os tuum impudẽs uidere nimium uellẽ. Item, Nam quo ore redibo ad illam quam contempserim? Cicero de Diuin. Tum speciem ita formauit oris, ut in ea penitus reconditos mores effingeret. Est enim facies, non solũ huius partis in homine, de qua tamen multum dicitur, sed totius staturæ & habitus. In bestijs προτομή. ut inter sidera προτομὴ ἵππου, caput seu rostrum equi. Ita enim de canib. Ouid. lib. 3. Met.

—Mersisq; in corpore rostris,
Dilacerant falsi dominum sub imagine cerui.

De auibus Græci propriè ῥάμφος dixere, & ῥύγχος, ut Aristoph. ὄρνισιν. etsi suillum rostrum propriè ῥύγχος dici uolũt, cum manifesta sit translatio. Alij sic: ῥὶς, hominis est, ῥύγχος canũ, ῥάμφος auiũ. & περιρρυγχίδα uocarũt. et aliqui apud Homer. ὀδυσσ. λ'. δέρτρον, duriorem partem illius, qua cibum capiunt: quæ alijs curua, alijs recta est. A' capite, proprium Capito. Apud Græcos κέφαλος, & κεφαλίων, & κεφάλων. περικεφαλαία, galea. ἐγκέφαλος, cerebrum: & παρεγκεφαλὶς, ut dicetur. στρυβοκέφαλα ἔμβρυα, fœtus exili capite. Et στρυβοκέφαλοι inter monstrosos à Plutarcho περὶ πολυπραγμοσύνης referuntur. μακροκέφαλοι, capite longo: & κυνοκέφαλοι, canino, bestiæ Aegyptiacæ. Et σχινοκέφαλος in comœdia ueteri Pericles, qui esset capite oblõgo. Attici enim τὴν σκίλλαν uocarunt σχῖνον, teste Plutarcho. μακροκέφαλοι etiam gens Scythica, Hippocrati περὶ ἀέρων ὑδάτων καὶ τόπων, fortasse μάκρωνες Xenophontei. Luciano autem κύων τρικέφαλος, Cerberus. Et latina, præceps, biceps, triceps, anceps, id est ἀμφήκης. Et Horatio lib. 2. Carm. Belua centiceps. Item μικροκέφαλος, & similia. πολυκέφαλον, inter modos tibiarũ nominarũt, uel de plurimis procemijs, uel alia nescio qua de causa, ut dicitur in πυθίων ιβ'. scholijs. περικέφαλος, ut uolunt, ὀξυκέφαλος. Pindarus ὀλυμπ. δ'. alia forma dixit, ἑκατογκεφάλα τυφῶνος, à recto ἑκατογκεφάλης, Doricè. Ita & βουκέφαλος est, & βουκεφάλας, equus Alexandri. Et βουκεφάλα, urbs Indica. προσκεφάλαιον, quod apud Theocritum est ποτίκρανον, ceruical. κέφαλοι & κεφαλῖνοι, pisces sunt. Et κεφάλαιον, ac κεφαλίδιον, & κεφαλὶς, capitulum, ac capitellum. Et capitulatum Plinio, εἰς κεφαλίδα συνηγμένον. Capitatum autem est κεφαλωτὸν, ut porrum. κεφαλίδαι, ac κεφαλῆς, populares Attici. & κεφαλῆθεν, illius populi appellatio. κεφαλλῆνες, Vlyssis subditi. κεφαλῖται etiam angulorum saxa interpretantur. κεφαλισμὸν consummationem, seu multiplicationem dixit Aristoteles numerorũ usque ad denarium. ut bis duo, quatuor esse, de qua reliquas etiam summas consequenter colligi ait, ut bis 20 esse 40. κεφαλοτομεῖν reiecerũt Grammatici, quasi

minus

minus bellè factum. Iidem ἀποκεφαλίσαι, & ἀποκρανίσαι, in eadē significatione amputationis capitis annotāt. Supplicium capitis, & facinus capitale, quod Plauto capital est, et pœna capitalis, latina sunt. Herodianus autem dixit lib. 2. κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι, capitali supplicio affici. & libri κεφαλίς. ἀποκεφάλισμα, sordes, quibus caput repurgatū esset, tradit appellatas Pollux. κεφάλαιον autem caput notat, id est summam. ἐν δὲ περὶ τῶν ἐν χερρονήσῳ ἁλόντων, de captis in Chersoneso. ἐν κεφαλαίῳ δὲ ἃ λέγω φράσας, summatim, capitibus tantummodo expositis. Isocrat. περὶ εἰρήνης· κεφάλαιον δὲ πάντων ἐκεῖνο ἔχω λέγειν, εἰς ὃ πάντα τὰ προειρημένα συντείνει: Caput autem omnium possum commemorare illud, in quo superius dicta concurrunt uniuersa. Lucian. ζεύξιδι· αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον μακεδόνων ἁπάντων. Capita Macedoniæ ibi cōuenisse dicit, & quasi collectam summam quandam Macedoniæ. Herod. θαλείᾳ· κεφαλαίωμα ὥστε πέντε μυριάδων τὸ κεφαλαίωμα συνῆλθε. Summam dicit fuisse congregatarum mulierum ad quinquaginta milia. Vnde κεφαλαιῶσαι, consummare. πολιτειῶν θ΄. κεφαλαιωσόμεθα τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ τὸν κάκιστον. Et apud eundem in Sophista, συγκεφαλαιώσασθαι. Aristot. in Problem. ἐκ πολλοῦ γὰρ ὀλίγον συγκεφαλαιοῦται, dicit de semine genitali. Et κεφαλαιωδῶς, summatim, in 3. Rhetoric. κεφάλαιον etiam sortem, seu totam pecuniæ summam dixere. Et Liuius: Vt deducto eo de capite, quod usuris pernumeratum esset. lib. 6. ἐπὶ κεφαλὰς, præcipitāter, properè. ἐπικεφάλαιον autem in Oeconom. Arist. uidetur esse pensio operarum, seu reditus officinarum. Aristoph. uerò Ranis iocans, κεφαλαίῳ ῥήματι dixit, capitali dicto.

ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θενὼν ὑπ' ὀργῆς. —

In Suida legitur, κεφαλὴν appellatam ἀπὸ τοῦ κεκυφῶσθαι, id est, à cauitate: & Macedones hanc κύβην, Hippocratem κύβιτον dixisse: cum tamen κύβιτον de Hippocrate interpretentur, os eminens in cubiti cōmissura, cum lacerto. Transfertur caput ad significationē uitæ, & rerum initia, atq; etiam summā. Vnde apud Platonem, ἀκέφαλος μῦθος. Plautus Asin. Quin nec caput, nec pes sermonis appa-ret. Et Captiuis: Garriet quod neq; pes unquam, neq; caput compareat. Ethicorum Nicom. 6. σοφία ὥσπερ κεφαλὴν ἔχουσα ἐπιστήμη τῶν τιμιωτάτων. Aristophanes ludens in Pluto conuertit,

ἐκ τῶν πολλῶν εἰς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἀρῶ.

Nam malum imprecantes alteri, dicere solebant, εἰς κεφαλὴν σοι. Et περὶ στεφάνου· οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες: In quorū capita meritò caussa imponi posset omniū quæ accidêre. In Timæo perfectionem, siue absolutionē, seu consummationem significat, κεφαλήν τε καὶ τελευτὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ. Lucian. σκύθῃ· βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίη. ἐτρεγκεφαλᾶν, desipere est apud Aristophanem. ἐπὶ κεφαλὴν ὦσαι, & ῥίψαι, præcipitem dare. ὠθούμενοι ἐπὶ κεφαλὴν, Polymn. cum præcipites agerentur. Lucian. ῥητόρων διδασκάλῳ, ὠσθεὶς ἐπὶ κεφαλὴν, præceps eiectus. ἐπὶ κεφαλὴν ἀπιέναι, præcipitare. Nam & Latinis in hac figura, festinationis significatio inest.

Præcipites metus acer agit. — &,

Præcipites uigilate uiri. —

Et παιδείας Κύρου γ΄. ἐπὶ τῶν κεφαλῶν. & ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, de fossarum aggere. Et κεφαλαὶ κώλων Hippocrati, capita artuum. & κεφαλαὶ μυῶν, musculorū capita. Et apud poetas ἐπὶ κάρ. de aquis Homer. Ιλ. π΄.

— μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. —

Et Dem. πρὸς φαίνιππον· μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν. Et Xenoph. ἑλληνικ. κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυξον. Dicere uidetur summum arcis murum suffossum fuisse. Caput autem initium Latinis ita notat, ut Ciceroni de Orat. lib. 2. A' capite quod uelimus arcessere, & unde omnia manant, uidere. Et Ouid. lib. 1. Trist.

In caput alta suum labentur ab æquore retro
Flumina. —

Pro Cælio: Sin autem ut riuulus accersitus, & ductus ab ipso capite accusationis uestræ. Et Herodot. κεφαλὰς ποταμῶν παρὰ dixit τὰς πηγὰς, μελπομένῃ, &c. Supra caput, ὑπὲρ κεφαλῆς, quod imminet. Cic. Qu. fratri: Ecce supra caput homo leuis ac sordidus, sed tamen equestri censu Catienus, etiā is lenietur, ἐπὶ κεφαλῆς φέρειν,

φέρειν, quod Latini in humeris portare, de exquisito honore, prouerbiali figura dixere. πολιτειῶν ἱ. μόνον οὐκ ἐπὶ κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι: Modò non humeris suis illos amici circumferūt. Item τρεῖς κεφαλαί, & δρυὸς κεφαλαί, idem locus iuxta Cytherona, ut Herodot. καλλιόπῃ. Vnde iocus ille ductus in ebrios, apud Diphilum, ut Athen. refert lib. 4.

κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς, ὥσπερ ἀρτεμίσιον.
Cum capitibus uelut Artemisium tribus.

Et caput rursum Latinis primum sic significat, ut de Amicitia: Caput enim esse ad beatè uiuendum, securitatem. &, Te huic rei esse caput. &,

—O' Latio caput horum & causa malorum.

Et Iesus Christus Saluator, κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας, caput sui cœtus. Corpus enim hoc est, id est commune fidelium. Caput uita, pro Quintio. & Attico lib. 8. Multa mala cum dixisset suo capiti. Plato in Epitaphio, εἰ βούλοιτο τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν ἔχειν, si caput suum saluum retinere uellet. Caput etiam & κεφαλὴ hominē significat. ὦ φίλη κεφαλή, & ὦ μιαρὰ κεφαλή. Demost. ὦ κακὴ κεφαλή. &, Capitis iniuria cari. &, Infandum caput. &, Scelerum caput, & ridiculum caput. &, Capitulum lepidissimum. Herod. Calliop. πεντακοσίας κεφαλὰς τῶν ξέρξεω πολεμίων λυσάμενοι. Item de bobus περιφραστικῶς, in 3.

Bina boum nobis Troia generatus Acestes
Dat numero capita in naues. — Item 3.
Triginta fœtus capitum. — &,
βοῶν ἴφθιμα κάρηνα. — ιλ. ψ'.

Cæsar lib. 4. belli Gallici: Cum hostium numerus capitum CCCCXXX. M. fuisset. Et Cicero Phil. 11. Duo capita nata sunt post hominū memoriam, teterrima & spurcissima. Aristot. autem πολιτικῶν β'. ait, ἐν λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, id est uiritim. Ita caput & Iurisc. usurpant in Regula ueteri: Noxa caput sequitur, id est hominem. Sed aliter, cum seruū caput negant habere, id est, inter liberos homines censeri, & statum habere in ciuitate: cuius mutatio, capitis diminutio dicitur. Sed hæc à proposito aberrant, sicut & capitatio illa indiserti iuris. Est capitale periculum, Rudēte: & capital, Menæchm. id est, capitale facinus. καὶ τὸ κράνος est κράνος, galea. ἐπίκρανον, crista, id est ornamentū galeæ. Item & περικράνιον, in Eurip. Hippolyto, capitis tegmē muliebre. βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν. περίκρανον ueteres appellasse ait Pollux τὸ στέμμα. & δίκρανον, furcatum, uel furca. Lucian. Timone, καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας. & κιονόκρανον, columnę caput, ἐπιλω. λ'. & ὁλόκρανοι, capitis ambitus. & ἀλλὰ τρίκρανον σκύλακα, Sophocles Trachin. Necnon Eurip. Hercule furente, ubi & ἀμφίκρανον Hydram dixit, multorum capitum, quasiq; cinctā capitibus. Sophocles autē Antigona, τύμβον ὀρθόκρανον, bustum eminens. Item τρίκρανον. Xenophonti, quod alij τρίκαρα, promontorij Phliasiorum nomen. & ταυρόκρανος ὠκεανός, Eurip. Oreste. Et in historia Euangelica, κρανίου τόπος. καὶ τῆς κορυφῆς, id est uertice, κορυφαία. et κόρυς, galea. κορυφαῖος, princeps. Aristoteles 3. πολιτικῶν, nominat in choro κορυφαῖον & πρωτοστάτην, id est principem, siue præcentorem, & adiunctum. Et Philostratus ait in choro Aesopeo, κορυφαίαν esse uulpem. μελαγκόρυφοι autē sunt Plinio ficedulę post autumnū. κόρυφον etiam nominarūt in comptu muliebri, quosi apicē, ut uidetur. κορυφοῦσθαι, extolli, seu efferri. ἀποκορυφοῦν, planè eloqui: uel potius, ut ego puto, uerbis extollere. Herodot. Terpsichora, ἀρταφρένης ὁ ὑστάσπεος σαρδίων ὕπαρχος ἀποκορυφοῖ σφι τάδε, id est, gloriosè respondebat, uel amicitiam regiam uerbis extollebat. Et Hesiodo ἐκκορυφοῦν. ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω, explicabo, seu peragam. Et Arithmetici ἐκκορυφοῦσι τὰς πυραμίδας, cum faciunt κολούρους primùm uno, deinde ternario, mox deinceps alijs triquetris ademptis. δικόρυφοι, binis uerticibus. Et Halicarnaseo, ἰσοκόρυφοι πόλεις, lib. 3. æqualis excellentiæ. Transferuntur κορυφαὶ & uertex ad fastigia montiū. Herod. οὐρανίᾳ. καὶ ἐκ τοῦ παρνησοῦ ἀπορραγεῖσαι δύο κορυφαὶ ἐφέροντο πολλῷ πατάγῳ ἐπ' αὐτούς: De Parnaso bini uertices abrupti, in illos magno cum strepitu ferebantur. Virg. 2.

Accipiens sonitum saxi de uertice pastor.

Et ad perfectionem Pind. πυθ. θ'.

ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

Opportunitatis esse perfectionem dicit tam in magnis quàm in paruis. Plato Cratylo, ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν εἴρηκα, Nunc conclusurus sum orationē institutam.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

stitutam. Verticem à conuersione capilli deducunt. Et undarum gurgites, uortices dicunt.

— *Rapidus uorat æquore uortex.*

Et in globo κορυφὴν, qui est πόλος. μέτωπον, frons, ut diximus. Hinc Frontones, & εὐρυμέτωπος Iupiter, & βοῦς εὐρυμέτωπος. μετώπιον, ιλ. λ'. quod accepere μεσόφρυον. Dixere etiam ὑπομετώπιον, quod liceat fortasse interpretari frontale. μετώπιον etiam amygdalinum oleum nominauit Dioscorides. Est autem huius singularis quędam confectio, adhibito galbano, quod Aegyptij μετώπιον appellant, ut Paulus scripsit lib. 7. Sed προμετωπίδιον dictã scribit Pollux frontis pellem. Atque ita reperitur nomen positum in Polymnia, προμετωπίδια δὲ ἵππων εἶχον ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι, σύν τε τοῖς ὠσὶ ἐκδεδαρμένα καὶ τῇσι λοφιῇσι. Xenophonti armatura est equorũ. μετωπὶς, fascia, qua in medicina frons deuinciretur. μετωπηδὸν ἔταξαν τὰς ναῦς. & μετωπηδὸν ἔπλεον. & κατὰ μέτωπον, id est, aduersis rostris. Sunt enim αἱ πρῷραι, frontes nauiũ, ut & Maroni,

— *Iunctisq; feruntur*

Frontibus. — lib. 5.

Dicuntur & ἀντιμέτωποι, naues contrarijs frontibus. Xenophon de pugna pedestri, ἑλλην. δ'. ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς Θηβαίοις, Aciem obuertit Thebanis. μέτωπον de muro posuit Herodot. καλλιόπῃ. Et in acie μέτωπον, hoc est frons, nominatur. et militaris figura, ἐπὶ μετώπου ἄγειν. Et ἰσομέτωποι, exæquata frõte, ἑλλ. δ'. Interpres Aristoph. Auium dicit in acie medium appellari μέτωπον, & ea parte maximas esse copias: utrinque autem nominari δεξιὸν & ἀριστερὸν, quæ sunt κέρατα, id est cornua. Et frontem porrigere, exhilarescere, apud Comicos. σφηξί, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον, id est, remissa parũper fronte, hoc est, exporrecta. Perfricare autem frontem Latini dixere in significatione τῆς ἀναιδείας, id est de impudentibus. Rugę frontis, σολίδες & ἀμαρυγαί. ἀπὸ τοῦ προσώπου, σεμνοπρόσωπος, uultu seuero. εὐπρόσωπος, Plato, εὐπρόσωπον καὶ καλὸν. & hilari uultu. Sophoc. Aiace, δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως. δυσπρόσωπος, deformis. ἀπρόσωπος, informis, id est κακοπρόσωπος, ut mõstrum informe. Plato τῷ δ' εὐπροσώπῳ opposuit in Charmide. τὸν δαίμονα αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, per se & ipsum sua persona dicere, in Ioue Tragœdo. Et αὐτοπρόσωπον κάλλος dixit Timone Lucianus, ipsius pulchri faciem atque formam. Et ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι, Xenoph. ἑλλην. ς'. directa acie. Et τετραγωνοπρόσωπα θηρία, bestiæ quadrata facie, apud Gelonos, Herod. μελπομ. Et διπρόσωπος, apud Lucianum, οἷοι τῶν ἑρμῶν ἔνιοι, gemina facie, quales sunt statuæ quædam Mercuriales. & animalia στρογγυλοπρόσωπα, facie rotũda, Aristot. ζώων ἱστορ. α'. προσωπεῖον personam dixere, id est μορμολυκεῖον, ac γοργεῖον. Sed & hęc προσωπὶς, et πρόσωπον, et προσώπιον. Apud Comicos recẽtiores προσωποποιὸς, qui ueteribus σκευοποιός. προσωποποιΐα autem à Grãmaticis uocatur introductio personæ fictæ, maximè inanimæ rei, ut fluuiorum. Ad Ephes. epistola, προσωποληψία, respectus personæ. προσωποῦτα, uasculum æneum oris angusti apud Atticos, à cælatura capitum leoninorũ & bubulorum. ἀποπροσωπίζεσθαι, in Comœdia, faciem sordibus repurgare. περιπροσωπὶς, faciei tegumentum. Notat & πρόσωπον initiũ. ut illud, πρόσωπον τηλαυγὲς, ὀλυμ. ς'. splendidum initium. & conspectum. Polyb. 5. ἐπεὶ προῆκεσαν οἱ βασιλεῖς ἀμφότεροι κατὰ πρόσωπον τὰς αὐτῶν τάξεις παρακαλοῦντες, Postquam fuere in conspectu ambo reges. Et Thucyd. οἱ δὲ ἀθηναῖοι γίνοντο κατὰ πρόσωπον τε εἶργον τοῖς ὁπλίταις. Et rursum Polyb. lib. 1. τῶν μὲν κατὰ πρόσωπον, τῶν δὲ κατὰ νώτου προσπιπτόντων: Cum alij aduersis, alij auersis instarẽt. Et personam, quemadmodũ latinè dicitur, pacifica persona. Idem, ἀλλ' ἐζήτουν ἡγεμόνα καὶ πρόσωπον ὡς ἱκανοὶ ὄντες βοηθεῖν αὐτοῖς, Ducis personam requirebant. Et πρόσωπον κωμικὸν, καὶ τραγικὸν, & κωφὸν, persona comica, tragica, muta. φαινοπροσωπητέον, apud Ciceronem Att. 14. significat uel uultum fingendum, uel ante ora hominum uersandum esse. Dixerunt & δεινοπροσωπεῖν, uultu esse tristi & minace.

In fronte sunt ὀφρῦς διφυεῖς, ut ait Aristoteles, bina supercilia, id est, cilijs superposita. Sic enim uocarũt illum quasi proiectum frontis, cui oculi subsunt. Plinius ambitũ dixit genæ superioris. Græcis est γεῖσα ὀφρύων. Xenoph. de supercilijs

ciliis uerbo est usus, ἀπογεισῶσαι, lib. 1. Memorabilium dictorũ Socratis, ὀφρύσι τε ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων, ὡς μηδ᾽ ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργεῖ: Et quasi suggrundia superciliorũ supra oculos proiecisse, ne illos sudor de capite posset lædere. Cic. in 2. lib. de Nat. deor. ita hęc uidetur cõuertisse: Primùm enim superiora superciliis obducta, sudorẽ à capite & fronte defluentem repellunt. ὀφρύων τρίχωσις, pili sunt superciliorum. ὀφρύες ἐπηρμέναι & δασυνόμεναι, supercilia ardua & dẽsa. Xenoph. Cõuiuio sunt σεμναὶ ὀφρύες, honesta supercilia. Superciliis νεύομεν, ἐπινεύομεν καὶ κατανεύομεν, ἀνανεύομεν, θρυπτόμεθα, nuimus, annuimus, abnuimus, lasciuias ac delicias facimus. denique his in primis uultus fingitur. quam rem Græcis notam, uoce apud illos carere, Cic. de Leg. scripsit, qui & uultuosum nominauit in Orat. Numen etiam quasi nutum diuinũ esse uolunt. Et Cicero 3. Phil. Magnum numẽ unum atque idẽ sentientis senatus. Et innuo. pro Murena: Indicauit se, atque innuit. Homero ἐπινεύω annuo est,

ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Sic ait, atque superciliis pater annuit atris.

Et Theocrito Thalysiis νεύω, nuo, id est inclino. εἰ δ᾽ ἄλλως νεύσαις, si aliò te uerteris. Comicis ὀφρυάζειν nuere significat: & ἐκνεύειν, negare, & nutare, ac declinare. Phœnissis,

ἀνὴρ ὁ δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ αὐτὸς ἐκνεύει πάλιν.

Sententiam hic uir non magis mutat suam.

Et paulo pòst, εἰς θάνατον ἐκνεύοντι, ad mortem procliues. Iphigenia autẽ Taurica, ἐξνεύσ᾽ ἀπελθεῖν πρόσω, nutu iussit absistere procul. Rursum Polyb. lib. 1. ἡ τύχη πάντα νεύειν ἠνάγκασε πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν, tẽdere ad unum finem. Hesiodo autem στάχυες νεύσοιεν ἔραζε, cum fruges bene creuerunt. Apud Plaut. Capt. abnutare est, ἀνανεύειν. Platoni Theæt. deflectere, πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπονενεύκαμεν. Et in Epigrammate assentatores appellantur συγκατανευσιφάγοι. In Oeconomico autẽ προσνεύειν est nauticũ uerbum, ἐν τάξει μὲν προσνεύουσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσι. nisi forte uerum est, προνεύουσιν, ut esse suspicor, id est, proclinantur & reclinantur. Atque eadem uerba reponẽda esse puto in primo libro Polybii, ubi hęc leguntur mendose, etiam in manuscripto, ut uerum fatear, libro: καθίσαντες ἐπὶ τῶν εἰρεσιῶν ἐν τῇ χέρσῳ τοὺς ἄνδρας, τὴν αὐτὴν ἔχοντας τάξιν ταῖς ἐπ᾽ αὐτῶν τῶν πλοίων καθέδραις, μέσον ἐν αὐτοῖς στήσαντες τὸν κελευστὴν ἅμα πάντας ἀνάπτειν ἐφ᾽ αὑτοὺς ἄγοντας τὰς χεῖρας, καὶ πάλιν προνομεύειν ἐξωθοῦντας ταύτας, συνείθιζον, &c. ubi legendũ esse existimo, ἀναπίπτειν, non ἀνάπτειν: & προνεύειν, non προνομεύειν. Est autẽ elegans descriptio remigationis. Nos ita reddidimus latinè: Ad remigia collocatis quibusdã in littore, eo ordine, quo in nauigiis considere solent, statuerunt in medio Celeusten, & reclinari simul omnes, adducentes manus ad sese: ac rursum proclinari, illos extendentes, assuefaciebant, &c. κατανεύειν, annuere: ἀνανεύειν, abnuere est. νευστάζειν autẽ est caput quassare, seu demittere. νευστάζων κεφαλῇ, Od. σ΄. μεσόφρυον ueteres Latinæ linguæ autores, inter quos non numero Apuleios & Capellas, ut plerasque alias partes corporis, uno uocabulo non nominarunt. nam glabellæ uerbum recẽtius uidetur, spacium est inter supercilia, quę quibus coeunt, σύνοφρυς appellãtur, & μιξόφρυς. Hoc parum aptũ esse formositati, nunc sunt qui opinentur, cum ueteres diuersum senserint: & apud Theocritũ hoc epitheto puella honestetur. χρυσόφρυν piscem nominant, quem Callimachus uocauit, ut refert Athen. χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. Eum esse πομπίλον, aliquibus uisum. Item μελανόφρυς, & λασιόφρυς, nigris ac densis superciliis. Et in oraculo θαλεία, λευκόφρυς ἀγορά. A' Tragicis συνοφρυοῦσθαι de tristibus poni, Pollux ait, id quod σκυθρωπάζειν dicitur. extatque uerbum in Alcestide. Et similiter συνάγειν τὰς ὀφρῦς, apud Aristophanem reperitur Pluto,

ὀφρῦς συνῆγον σκυθρωπάζον θ᾽ ἅμα.

Homer. ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε, Od. π΄. dixit, innuit. ὀφρῦς αἴρειν, supercilia attollere, de fastu dicitur. Nam hic sedẽ habet superbia, ut ait Plinius. Lucian. Timone, ὀφρῦς ἀνατεινόμενος καὶ βρενθυόμενος, id est, supercilia attollẽs, & superbiens. ὀφρυάζειν Grecis huius rei uerbũ, & ὀφρῦς ἀνασπᾶν. & οἱ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκότες, arduis superciliis. & ὀφρυόεντες, superciliosi. Et ὀφρυᾶν, quod de Corintho prouerbiali in uersu ponitur apud Strabonem,

κόρινθος ὀφρυᾶ τε καὶ κοιλαίνεται.

quòd regio esset minimè cãpestris, sed salebrosa, & inæquabilis. Sũt enim ὀφρῦς & editiora loca, atq; tumuli. unde ὀφρυόεντα κόρινθον appellauit oraculum, quod exponitur in Terpsichora. Et Maro Georg. 1.

Ecce supercilio cliuosi tramitis undam
Elicit. —

Et ἴλιος ὀφρυόεσσα, Ιλ. π΄. Ilium altum. Et ἐπ᾽ ὀφρύσι καλλικολώνης, Ιλ. ύ. id est ταῖς ἐξοχαῖς. τῶν ἐν τῇ ὀφρύῃ κατοικημένων, de cliuo Atlantis mõtis, μελποм. Silones, qui prominẽtibus essent superciliјs, uocatos tradidere, ut dicetur. Pilos etiã Græcorum medici quidam subtilius appellarunt τύλους. Atq; horum caput iuxta nasum, caudam iuxta tempora. Hi pili non modò congenerantur, sed etiam commoriuntur nobiscũ: ideoq; tondere illos sacerdotibus Aegyptiacis religio fuit, cum omnia pilosa in corpore membra accuratè solerent radere.

Sequũtur oculi, ἡλίου πύλαι, id est portę Solis, ἀλληγορικῶς, ut ait Hesych. in quibus, ut Plinius ait, animus habitat. Cicero hos dicit, ut imaginem uultum, sic indices esse animi. ὀφθαλμοὶ, ὄμματα, ὄψεις, apud poetas ὄσσε & φάεα, id est lumina. ὀδυσ. τ΄. καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, id est lumina. Hesiod. & ὄσσοις dixit, δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι. Est & uerbũ ὄσσομαι, uideo. ὀδυσ. ψ΄.

— μηδέ τινα προτιόσσεο, μηδ᾽ ἐρέεινε.
— *Non aspicies, non quenquam affabere uerbis.*

Et animo uerso,

— κακὰ δ᾽ ὄσσετο θυμῷ.

Et de animi præsagio,

— ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ. Ιλ. ς΄.

Hinc ducuntur ista: εὐόφθαλμος, & oculatus, & honestus. εὐόπτος, oculatus, & conspicuus. ὀξυωπὴς, acutum cernens: & ὀξυδορκὴς, idem. & res ὀξυωπία. & γλαυκῶπις, cæsia. βοῶπις, grandibus oculis. κυνῶπις, impudẽs. ἑλικώπιδες poetis sunt puellæ, uel nigris, uel mobilibus in lasciuientia oculis. & κυανῶπις, nigellis oculis. αὐλῶπις τρυφαλεία, fastigiata galea. χρυσώπιδες ἰχθύες poeta aliquis dixit de piscibus, in quibus quasi auri maculæ refulgerẽt: & idem gemmæ nomen. ῥοδῶπις, proprium apud Herod. conseruæ Aesopi. εὐῶπις, honestis oculis. Et Sophocles, εὐῶπα παρειαν, uenustam genam, Antigona. ἀμβλυωπία, obtusus, seu hebes uisus. & ἀμβλυωπὸς, quo minus poeticum esse Pollux ait ἀμβλυοπεῖν. Ab oculis etiam ὀφθαλμία, morbus illorũ. παραβλῶπες, Ιλ. ί. χωλαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ᾽ ὀφθαλμώ. uel hebetibus oculis, uel distortis. φολκὸς, στρεβλὸς, oculis distortis, id est διάστροφος. Nam στραβὸν Pollux uocabulum uulgare putat, et στράβωνα apud posteriores Comicos reperiri notat. Latini quidem strabones inde accepere. Iisdem pæti, cuius diminutiuum pętuli, Cicero usurpauit in primo de Natura deor. Redeo ad deos, ecquos insigni nota strabones, aut pętulos esse arbitramur, ecquos næuum habere, ecquos Silos, Flaccos, Frontones, Capitones? quæ sunt in nobis. Illi sunt oculis mobilibus, & leuiter discedẽtibus, & Luciniј paruulis. Flauios, id est ξανθίας, etiam flauis uoluerunt esse: ut cæsios, cæliosq;, id est γλαύκωνας, cæruleis. Fortasse & ab oculis cognomenta facta fuere Rutiliorum & Fuluiorũ Latinis. Apud Hippocratẽ περὶ ἀέρων ὑδάτων καὶ τόπων, διεστραμμένοι γίνονται ἐκ διεστραμμένων, στρεβλοί. Iidem & βλεπεδαίμονες sunt in Comœdia, quasi attoniti. Ab oculis etiã dixere ἐξοφθάλμους Græci, qui essent oculis prominẽtibus, ut fuisse Socratem traditur, & innuitur in Theæteto: quos & hebetiore uisu esse ait Aristoteles. In equis autem hoc bonum esse, si sint ἐξόφθαλμοι potius quàm κοιλόφθαλμοι, Xenophon scripsit. Polybius trãstulit ad euidentiam uocabulum lib. 1. διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον εἶναι τὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας. Et ἀντοφθαλμεῖν, aspicere, id est sustinere. Idem lib. 4. de Messeniјs, ὅτ᾽ αὐτοὶ δι᾽ αὐτῶν ἀντοφθαλμεῖν ἠδύναντο πρὸς τὸ βάρος τῶν λακεδαιμονίων. Et ὀφθαλμιᾶν, non solũ ex morbo, ut ἑλληνικῶν β΄. ἐντυχὼν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου: sed etiam aspectu alieni boni oculos dolere, ut ille dixit apud Terentium, Quod tuo uiro oculi doleant. Item oculis captum esse, ut Cicero Verr. 6. Polybius lib. 2. περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντας, oculis capti pulchritudine regionis. & ἐποφθαλμιᾶν, oculos iniјcere, id est cõcupiscere. Itemq; ἐνοφθαλμιᾶν. Ausi etiã Græci fuerunt facere ὀφθαλμοβολῆσαι, oculos in aliquam cõiјcere amantes. εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι Arist. πολιτικῶν ϐ΄, dixit, honestũ, siue

bellum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

bellum auditu. Et γνοφθαλμισμός, Suidæ, aſpectus, in re ruſtica inoculatio. Atque ita Cicero in Bruto: O' generoſam, inquit, ſtirpem: & tanquam in unam arborem plura genera, ſic in iſtam domum, multorum inſitam atq; illuminatam ſapientiam. Et λυκόφθαλμος, τριόφθαλμος, λυκόφθαλμος, αἰγόφθαλμος, gemmę. Sunt & τριόφθαλμοι Plutarcho monſtra, περὶ πολυπραγμοσύνης. Et oraculum de occurſu τριοφθάλμου, redditum Bœotis, ſeu Heraclidis, ut Pauſan. ἠλιακῶν α. Et Paulina ὀφθαλμοδουλεία. ὄψις non ſolum oculi, id eſt ὄμματα, ſed ipſe etiam aſpectus. Plut. Sertorio, τῶν ὄψεων ἀπέβαλε τὴν ἑτέραν ἐκκοπεῖσαν, oculum alterum ictu amiſit. Et de Socratis dæmonio, ὁ δὲ χάρων τὸν ἱπποσθενίδα πάνυ τραχέως τὴν ὄψιν ὑφορῶντες. Plato πολιτ. ε. ἐρωτικοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν. Item ſenſus oculorum, ſeu uiſus, necnon uiſum ſomni. Et apud Lyſiam μαντιθέῳ δοκιμαζομένῳ, οὐκ ἄξιον ἀπ᾽ ὄψεως, οὔτε φιλεῖν, οὔτε μισεῖν οὐδένα. De facie, καὶ ὀφθέντα μόνον βασιλεῖ εἰς ὄψιν ἦλθον, Polymn. uenerunt in conſpectum regis. Polybius autē lib. 2. ita, δυναμένοις ὑπὸ τὴν ὄψιν λαμβάνειν ἐκ τῶν λεγομένων τὸ γεγονός, rem de narrationib. perſpicere. Verba ſunt ὄψομαι, Il. ξ. εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. uiſura. ὀφθήσομαι, conſpicior. ὦμμαι, uiſus ſum. ἀπὸ τῶν ὀμμάτων, μελανόμματος, nigris: λιπαρόμματος, nitidis: πολυόμματος, pluribus oculis prædi̇tus, ut Argus in fabulis. μικρόμματος, oculis paruis, quos callidos & acres eſſe putant, ut Ariſtotelem fuiſſe traditum eſt. Homero κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων, impudēs eſt. Et deminuta uox ὀμμάτιον, ocellus. Ariſtoteles & in leguminibus nominauit ὄμμα, ᾗ συνῆπται τὸ δένδρον τῶν κυάμων, in 3. de Generat. animalium. ὀπτὰ & ἄοπτα, uiſa & non uiſa. Hinc illa fallaciola Laſi, expoſita ab Atheneo lib. 8. ἰχθὺν ὠμὸν ὀπτὸν εἶν. Cum enim hoc omnes mirarentur, neq; reperirent, quo pacto crudū eſſe, idemq; aſſum poſſet, ſic probare ingreſſus fuit, ὃ δεῖν ἀκοῦσαι, τοῦτο δεῖν ἀκουστὸν καὶ ὃ δεῖ νοῆσαι, τοῦτο δεῖ νοητόν. ὡσαύτως οὖν καὶ ὃ δεῖν ἰδεῖν, τοῦτο δεῖν ὀπτόν. ὡς ἐπειδὴ τὸν ἰχθὺν ὠμὸν ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶν. Eſt autē ambiguitas in uocabulo ὀπτόν, quod & oculis ſubiectū, & aſſum ſignificat. ὀπτιλέτις ἀθηνᾶ, conſecrata à Lycurgo, cum oculum amiſiſſet. ὄπτιλος enim Spartani oculos uocarunt. Hæc Pauſaniæ eſt ὀφθαλμὶς. Indidē deducitur ὑποψία, ſuſpicio, atq; etiam euidentia. ὑπεροψία, deſpectio. & uerbum ὑπερόψεσθαι. ὕποπτος, ſuſpectus. & ἄποπτος, Sophocli Aiace, & Oedipo Tyranno, remotus è conſpectu. ὑπερόπτης, ſuperbus, & ὑπεροπτικός. ὑπόπτης, ſuſpicioſus. καθύποπτος, Ariſtophani, ſuſpectus. ἀνύποπτος, extra ſuſpicionem. καχύποπτος, de quo eſt mala ſuſpicio. καχυπόπτους φύλακας, Plato Phædro. Thucydidi ἀπερίοπτον, quod non patet undiq;. Et πρόοψις, δίοψις, ἐπόψις, proſpectus, perſpectio, inſpectio, et ἄποψις. & πρόσοψις, aſpectus. Plinius de ficu Aegyptia: Arbor moro ſimilis, folio, magnitudine, aſpectu. Theophraſt. καὶ γὰρ τὸ φύλλον ἔχει, καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ὅλην πρόσοψιν. Et proſpectus. Thucyd. 4. οὐκ οὔσης δὲ προσόψεως ἐς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν: Cum proſpectu prohiberetur, qua parte auxilia ſummitti poſſent. περιόψεται, non animaduertet, uel non obſeruabit. περιῶπται, non eſt obſeruatum. Et Demoſtheni Philipp. 4. περιοφθέντα, neglecta. Apud Iſocratē περιεώρᾳται. περιόψεται, negliget, Ariſtoph. Pluto. περίοπτον, conſpicuum, clarū. περιωπὴ Homero locus editus, unde proſpici longè poſſit. ὀδυσ. κ΄. καρπαλίμως περὶ νηὸς ἀνήιον ἐς περιωπήν. Et ἐκ περιωπῆς, dilucidè & planè. Lucianus Cōuiuio, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. Thucydidi curam & conſiderationem ſignificat, lib. 4. οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφόρων ποιούμεθα. αὐτόπτης, qui ipſe uidit, Plauto oculatus teſtis. Herod. Melpomene, de Hyperboreis, οὐδεὶς γὰρ αὐτόπτης εἰδέναι φαμένου, δύναμαι πυθέσθαι: Non enim quenquā poſſum inuenire, qui dicat ſeipſum uidiſſe illa loca. οἰνόπται, conuiuiorum curatores quidam, qui præfici ſolerent numero tres, & præbere cōuiuis λύχνους καὶ θρυαλλίδας, ut Athen. lib. 10. σύνοψις, conſpectus, & contemplatio. σύνοπτον & εὐσύνοπτον, planum & conſpicuum. συνοπτικός, perſpicax. ὁ συνοπτικὸς διαλεκτικός, Platoni πολιτ. ζ. Ariſt. in 3. de Generat. animaliū, uerbo uſus eſt, ὅπερ ἀξιοπίστως μὲν οὐ συνῶπται μέχρι τοῦ νῦν, Quod nondū planè perſpectum eſt in hunc uſque diem. Polyb. lib. 1. dixit, ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, ſub unum conſpectum proponere.

ἐπόπτης, inspector. Aeschyl. Προμηθεῖ, καὶ σὺ πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης. Et ἐπόπται in arcanorum sacrorum initijs nominabantur pridem initiati, & iam spectatores sacrorum. & res ἐποπτεία, & uerbum ἐποπτεύειν. & τέλεα καὶ ἐποπτικά, in Sympos. Plat. & ἐπόπται, praesides, ut apud Pindarum, νεμέων δ'. & ὑπόπτευτος, suspectus, cuius contrariū ἀνύποπτευτος. διοπτεύειν, perspicere. Et Aristoteli, διοπτοτέρα θάλασσα. ac μᾶλλον διόπτης τῶν ποταμῶν. & διοπτεύσων, exploraturus. ιλ. κ'. διοπτεύων τὴν ναῦν, curatio nautica, cōtra exceptionem Lacriti. δίοπτοι autem & nauis sunt, & aliarum administrationum. quod quidam ἀπὸ τοῦ διέπω fecerūt, quod est curo. & ὀπτήρ, ac διόπτηρ, & Herodoto κατόπτης, ὁ κατάσκοπος, speculator, & cōquisitor. & κατοπτήριον χωρίον, iuxta ἀνεμώρειαν, cuius mentio fit in catalogo, intra Phocida & Delphos, ut inquit Eustath. ιλ. β'. διόπτραι, foramina ad amussim collocata, per quae interualla & altitudines notari solent. Et in Comoedia, Ζεὺς διόπτης καὶ κακόπτης. ἔποπτοι, oculis expositi: qui sunt aliquibus ἐπόψιοι. ἔσοπτρον, & κάτοπτρον, et ἐνόπτρον, speculum. & κατοπτρίζεσθαι, speculari. πανόπτης, de Argo Phoenis. qui totus, ut Plaut. inquit, oculeus fuit. παντόπτης, Iouis epitheton, Oedip. Colon. quem nihil lateat. & πάνοπος, nomē fontis Attici. Arist. ὄρνισι, παντόπτης, ἀλλὰ μοὶ τοῦ παντόπτα. Et ibidem, πᾶσαν μὲν γὰρ γῆν ὀπτεύω, uniuersam terram contueor. In Actis Apost. est ὀπτανόμενος, uersans in cōspectu. πρόπτον, Attice πρόοπτον, manifestum. προόπτῳ θανάτῳ, καλλιόπη. ὀπτήρια, munera dixere, quae daret ad primū conspectum sponsus sponsae. Sed & à quocunque data, εἵνεκα τοῦ προσόψεως, id est, ut ostenderet se libēter uidisse, sicuo carūt. ut de Diana Triuia Callimachus,

ἥφαιστος καλέοντος, ὅπως ὀπτήρια δοίη.

Et ὀπτικά, ac ὀπτικὴ πραγματεία, doctrina quaedam & exquisitio causarū & rationum uisus. Item δρύοψ, & δρυόπης. et Pindaro βαρύοπης Iupiter. Nam illud, εὐρύοπα Ζεύς, dialecto prolatum est Dorica. Est enim ὄψ, tam uisus quàm auditus uocabulum. Hinc ἄοψ, expers uisus. & αἴθιοψ. Et Homerus, αἴθοπα οἶνον, rubrum uinum dixit. αἴθοπα uero χαλκόν, splendidum aes. Et Hesiod. αἴθοπα λιμόν, atram famem. Homerus etiam οἴνοπα πόντον, nigrum mare. & νώροπα χαλκόν, splēdidum aes: uel ut Macrobius tradit, oculis salutare, grammatica quadā exquisitione, qua illa etiam subtilior νώροπα esse, quasi Noricū. & μέροπας homines, propter sermonis discrimina. & eiusdem formae ἔποψ, quod significat τὸν ἐπόπτην, & auis nomen est, quam Latini upupā uocant. Odys. ν. μήλοπα καρπόν, legimus, flauas fruges. αὐτόψει autē, coram. ut αὐτόψει ἑωρακέναι, ipsis oculis uidisse. In dea tamen Syria Luci. est, αὐτοψίῃ μαθών. In Pluto ludens, ut apparet, Aristophanes dixit,

ἐξομμάτωσαι καὶ λελαμπρύνθαι κόρας,

Apertos esse oculos, & illustratas pupillas. Nam Polluci est ἐξομμάτωσις, elutio sordium in oculis. Est tamen & Aeschylus uerbo usus, in significatione declarationis Προμηθεῖ, καὶ φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα. κατόψιον, arduū in Hippolyto. θεοῖς ἐπόψιοι in Philocteta, quos nihil latet. ὑπόψιος ιλ. γ'.

ἤ οὕτω λώβην τ' ἔμμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.

Interpretati sunt ὑποβλεπόμενον, significantes eum dici, quem in odio nollent intueri, qui est inuisus. Interpretantur tamen & aliqui, demittentem in pudore oculos & uultū. πανόψιον autem ἔγχος, ιλ. φ. splendida & fulgens hasta. μετόπιν est μετόπισθεν, κατόπιν κατόπισθεν, post & retro. Polyb. κατόπιν ἀναχωρεῖν ἀσφαλῶς. Et à tergo. Polyb. οἱ Ῥωμαῖοι κατόπιν ἠκολούθουν ἐκθύμως. Latini ponè dixere. Ponè subit coniunx. Et ἀντόπιν, contra. & ὄπις, respectus. Odys. φ'. οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατο. Et Herod. Calliopa, οὐδεμίαν ὄπιν ἔχων, &, οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχοντας. Hinc est uerbum ὀπίζεσθαι, quod formidare & uereri significat. Hesiod. ἀσπίδι τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν, horū ille reformidabat indignationē. Et Pindarus ἰσθμίων γ'. ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων. In moderatione & reuerentia dicit diuturniores esse opes. Fortassis indidem deductum est ὀπάζειν quoque, uestigare oculis, ut uidetur. ιλ. ε.

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.

& κατοπάζειν, postergare, id est repellere. Hesiod.

—αἰδὼ δ' ἔτ' ἀναιδείη κατοπάζει.

& ὀπιπτεύειν, sectari. νέκυς ὀπιπτεύοντες. & Odys. σ'. ὀπιπτεύεις δὲ γυναῖκας. Atque inde & τὸ-

& παρθενοπίπας, uirginum sectator & insidiator uocatus. Itemque ὑπεροπτεύειν, despicere. ὄπις & iracundiæ atque indignationis aspectũ notat, ut in Theogonia,

πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν ὅστις ἁμάρτῃ.

Significat enim, Parcas malũ & pœnas infligere sceleratis. Vnde, nisi fallor, φύλοπις, conflictus, quasi τῶν φυλῶν ὄπις, id est, infesta ora pugnantiũ populorum. Est & τριοπὶς, nomẽ torquis muliebris, à triplici gemmarũ luce. Et ὀππιανὸν etiã hinc deduxere, cum sit Romana denominatio ab Oppio. Verba sunt & hæc: ὁρᾶν, uidere. προορᾶν, prouidere. ὑφορᾶσθαι, suspectum habere. ὑμεῖς ὑφορώμενοι τὰ τῶν πραγμάτων, in oratione περὶ στεφάνου. καθορᾶν, conspicere. προορᾶν, prospicere. unde placet quibusdam factas πρώρας nauiũ. Demost. περὶ στεφάνου dixit, προορώμενος, præuidens. παρορᾶν, negligere, & nõ animaduertere. Plato Hippia minore, ἀμβλυώττει καὶ παρορῶν. ἐνορᾶν, intueri & animaduertere. περιορᾶν & περιορᾶσθαι, circunspicere, Thucydidi lib. quarto. Et Κύρου παιδείας γ'. περιορῶντες ἀλλήλους, sese mutuo circunspicientes. Thucydidis autem loci sunt, τοὺς Μεγαρέας ἐπεσάμενοι περιορωμένους ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται, speculantes. Et mox paulo aliter de Brasida, τὴν Μένδης περιορώμενος, cum respectu Mendæ tãgeretur. Et negligere, seu negligẽter ferre. νόμων ια'. ἐάν τε οὖν δοῦλον, ἐάν τε οὖν ἐλεύθερον περιορᾷ: Siue seruum, seu etiam liberum neglexerit. Loquitur autem de furiosorũ custodia. Isocr. Panegyr. καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέταις ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δουλεύοντας: Rempublicã autem tot socios uidere, & pati esse in seruitute illorum. ὑπεροραν, auersari. διορᾶν, in Panegyrico Isocrat. perspicere. ἀμβλὺ ὁρᾶν, obtusum cernere. ἐφορᾶν, inspicere. & ἐφορατικός, in Oeconomico Xenoph. τῶν ἔργων, diligens operum inspector. & Oedip. Col. ἔφοροι χώρας. & Lacedæmonij ἔφοροι numero quinque. & ἐφορεύειν, magistratum illum gerere. & ἐφορεία, magistratus nomen, in 2. lib. πολιτικῶν Aristotel. ἐφορείαν autẽ, fines interpretatur Demosthenes in oratione contra Aristocratẽ, aliunde factum uocabulum, nempe ἀπὸ τῶν ὁρίων τῆς χώρας. quemadmodum & συνορεία, latifundiũ, quasi τῶν ὁρίων σύζευξις. συνορᾶν, cõtemplari, & conspicari. Polyb. ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὸν περὶ τοὺς τριαρίους καὶ τὰς ἱππηγοὺς ἀγῶνα: Cernens in quo periculo uersarentur triarij, & naues onerariæ. ὁρᾶν etiam considerare. Demost. πρὸς τοὺς νῦν ὅρα μὲ ῥήτορας: Secundum nostri temporis oratores me specta. ὅρασις etiam dicitur, & ὅραμα, aspectus. & ὁρᾶν, uidere, id est attẽdere, & perspicere. Etiam ὅμηρον, qui cęcus fuisse perhibetur, fecere aliqui ἐτυμολογοῦντες, μὴ ὁρῶν, κατὰ μετάθεσιν. & οὐρανὸν, cœlum, quasi ὁρανὸν, ἐκτάσει Ionica, conspicuum. ut ὄλυμπον ὁλόλαμπον, id est ὅλως λαμπρόν. Templa quidem patentia, & conspicua loca, Latini ueteres appellarunt: & inde uerbum duxere, contemplari ὁρατὸν, et ἀόρατον, oculis subiectum, & non subiectum. Xenoph. ἀπομνημονευμάτων δ'. μὴ καταφρονεῖν τῶν ἀοράτων. & ἀόρατον, quod aut nõ potest cerni, aut non præsens est. Polyb. etiam lib. 3. aliter, νεοσυλλόγους δυνάμεις uocat, καὶ ἀοράτους παντὸς δεινοῦ: Copias tyronũ, qui nihil adhuc periculi uidissent. Plato Phædone, contra τὸ ὁρατὸν posuit ἀειδὲς, quasi uitans uocem illam τοῦ ἀοράτου, qua tamen alibi est usus, ut in Sophista, & πολιτειῶν ς'. Apud Xenoph. ἱππαρχικῷ, lupi τὰ ἐν τοῖς δυσορά τοις κλέπτουσιν, auferũt clam eas pecudes, quæ ibi uersantur, ubi non facilè cerni possint. ἰδεῖν, uidere. unde ἰδέα, forma, seu species. Theogn.

πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

Nam species crebrò fallere corda solent.

& Alcibiade priore, ὡς ἀνάξιον τῆς ἰδέας, quàm indignum forma tua. et εἶδον, uidi. & εἶδος, forma, seu species. Vnde multa composita Grçci habent. εὐειδὴς, formosus. θεοειδὴς, ἀνθρωποειδὴς, ἀδροειδὴς, ἀγαθοειδὴς, χρυσοειδὴς, quæ & contrahuntur. ποώδης, κηρώδης. εἰδεχθὴς, deformis, odiosa facie. Lucian. Toxari: τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη. εἴδωλον, simulacrũ. Isocr. Νικοκλεῖ λόγος ἀληθὴς, καὶ νόμιμος, καὶ δίκαιος, ψυχῆς ἀγαθῆς καὶ πιστῆς εἴδωλόν ἐστι. Et umbras, id est, mortuorum simulacra, sic uocarunt, quæ sunt Hom. εἴδωλα καμόντων. & apud eundem ιλ. ε. εἴδωλον Aeneæ, id est imago, Aeneid. 10. Et Sophocli est inane & nihili, Aiace & Philocteta. Plato quoque contra ueritatem posuit, Theæteto, ἐνίοτε μὲν εἴδωλα τίκτειν, ἔστι δ' ὅτε ἀληθινά.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

θινά. & rursum, πότερον εἴδωλον καὶ ψεῦδος ἀποτίκτει τοῦ νέου ἡ διάνοια, ἢ γόνιμόν τε καὶ ἀληθές. Ab hoc est εἰδωλοποιεῖν, & Grammaticis εἰδωλοποιΐα. ut Famæ, ὄρνιδος, λιθῶν. & ἐσιδεῖν, aspicere. κατιδεῖν, conspicari. προϊδεῖν, prævidere. ὑπεριδεῖν, despicere. Thucyd. 5. αὐτὸν κατά τε τὴν νεότητα ὑπεριδόντων, despecta iuuentute ipsius. εἰδόμενος autem est similis, qui formam quandam induit. ut Pallas Homerica, μέντορι εἰδομένη. & Iuturna Maronis, Formam assimilata Camerti. περιιδεῖν, negligenter ferre. μελπομένη· ὑμεῖς μὲν μηδενὶ τρόπῳ ἐκ τοῦ μέσου καθήμενοι, περιίδητε ἡμᾶς διαφθαρέντας: Vos igitur nullo modo negligenter feretis, ociose in medio residentes, interitum nostrum, uel patiemini nos interire. Et Isocr. Busir. εἰ τοὺς δὲ αὐτῶν γεγονότας περιίδοιεν οὕτως ἀσεβεῖς, καὶ ἀνόμους ὄντας. Significat enim pati, ac permittere. Herodot. ἐλεισοῖ περιιδέειν αὐτὸν ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ στάντα ἐν τοῖς ἑδωλίοισι ἀεῖσαι: Pati ut in transtris cum ornatu omni consisteret, & caneret. Et μελπομένη, καὶ ἡ ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθεῖτο, ἀλλὰ περιεῖδεν χρήσασθαι. Thucyd. uerò lib. 4. dixit, περιιδεῖν τὸ μέλλον, speculari euentum. συνιδεῖν, intelligere. κατιδεῖν, idem, &c. ἀθρεῖν, aspicere. θεᾶσθαι, spectare. unde θέαμα, spectaculũ: & θέα. Xenophonti Conuiuio sunt ἀξιοθέατα, digna spectatu. & συνθεᾶσθαι, conspicari. Polyb. lib. 1. τῶν γὰρ ῥωμαίων συνθεασαμένων ἤδη λεπτοὺς ἐκτεταμένους τοὺς καρχηδονίους. & θέατρον, theatrum. & ἀμφιθέατρον, & θεατρεῖον. Item ἐκθεατρίζειν, ostentare, & quod dicunt traducere. ut Polyb. οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτυχούντων οὐ πειρῶνται μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν: Vulgus felicitatis actiones imitari non studet, sed quædã leuia opera illius magni faciens, sui iudicij prauitatem spectandam proponit. & θεατὴς, spectator. & θεωρὸν hinc deducit Pollux. & θεωρίαν, ludos. & θεωρικόν. Sed θεωρεῖν, quod significat sacra celebrare. & θεωροί, qui publicè cùm Delphos, tum aliò mitti solebant. & θεωρικὴ ὁδὸς, & θεωρὶς ναῦς, ἐτυμολογοῦνται à Polluce, ἀπὸ τοῦ πρὸς θεοὺς ὀρούειν, ἢ ὁρμᾶν, ἤγουν ὁδεύειν, à cursu ad deos. Thucyd. lib. 8. καὶ οἱ ἀθηναῖοι, ἐπηγγέλθησαν γὰρ, ἐθεώρουν ἐς αὐτά. quod interpretãtur, θεωροὶ ἐγένοντο. Et θεωρεῖν, cogitãdi uim significat, positam in scientia & contemplatione ueritatis, in quieta uita. Duplex enim est uirtutis uis, secundum Peripateticos, ut Cicero in Partitionib. interpretatur. Aut enim sciẽtia cernitur uirtus, aut actione. Idem ad Atticum lib. 2. Nunc prorsus hoc statuo, ut quoniam tanta controuersia est Dicæarcho familiari tuo, cum Theophrasto amico meo, ut ille tuus τὸν πρακτικὸν βίον longè omnibus anteponat, hic autem τὸν θεωρητικόν, utriq; à me mos gestus esse uideatur: puto enim me Dicæarcho affatim satisfecisse. Respicio nunc ad hanc familiam, quæ mihi non modò, ut requiescam, permittit: sed reprehendit, quia non semper quieuerim. & ἀθεώρητοι, à scientia alieni. Xenophonti autem παραθεωρεῖν significat cõparationem in contemplando, ἀπομνημονευμάτων ultimo, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτόν. Et cõtemplans me in comparatione ad alios. θεατὸν, τὸ ὁρατόν. & ἀθέατον. & δυσθέατον ὅραμα, Sophoc. Aiace. & θεάτρια, spectatrix. θηήσασθαι, ὀδυσ. ε. cõtemplari, & suspicere, id est admirari,

— ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν.
ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος ἀργειφόντης.

Aliqui fecere sine causa discrimen. θηήσαιτο, ut sit contemplaretur: θηεῖτο, suspiciebat: cum mox sequatur,

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ.

σκοπεῖν significat σκέπτεσθαι, considerare. Soph. Philoct. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι. & ἀνασκοπῶ, idem, & speculari. & σκοπιάζειν, idem. Theocrit. αἰπόλῳ· (πεύς.

ᾧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται ὄλπις ὁ γρι-

& σκοπιὰ, specula. & σκοπὸς, ιλ. β΄. & κατάσκοπος, speculator, explorator. & σκοπὸς, signũ quod oculi spectant, cum collineare uolunt. Pind. ὀλυμπ. β΄. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον. Et εὔσκοπος, certus, & ἀπὸ σκοποῦ, aberrationem significat. ὀδυσ. λ.

οὐ μὰν ὕμμιν ἀπὸ σκοποῦ, οὐδ' ἀπὸ δόξης
μυθεῖται βασίλεια. —

Transfertur & ad consilium, atq; propositum animi, & finem operum. σκοπιωρεῖσθαι in uespis significat κατοπτεύειν, & φυλάττειν, id est obseruare, & custodire: uel ut alij, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς θεωρεῖν, de editiore loco speculari. Et ἄσκοπος ἡ λώβα, Soph. Electra, lues mortis, quæ præuideri non possit. & ἄσκοπος τύχη, fortuna incerta.

& ιλ. ω.

& Ιλ. ώ. οὔτε γάρ ἐς ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων, non imprudēs. Et piscis οὐρανοσκόπος, de erectis in cœlum oculis. & τηλέσκοπος αὐγὴ πυρός, Hesiodo, longè apparens splendor ignis. προσκοπεῖν, prouidere. & πρόσκοποι, exploratores. παυσανίας δ'. προπέμψας οὖν ὁ λύκος προσκόπους καὶ δύναμιν: Præmissis exploratoribus, & parte copiarum. οἰωνοσκόποι, & ὀρνεοσκόποι, augures. μετωποσκόποι, ex facie de homine addiuinātes. ut Plin. lib. 35. cap. 10. Nam φυσιογνώμονές sunt, qui ex oris & totius corporis habitu pronunciant de ingenio & fortuna hominum: sicut παλμοσκόπος, qui de commotione aut trepidatione membrorum uaticinatur, ut cum oculus salit. ἐπίσκοπος, intentus. ἐπίσκοπον τῶν οἰστῶν, & ἐπίσκοπα τοξεύοντα, non aberrantem à signo, Herod. Thalia. & ἄτης γὰρ δ' ἐπίσκοπον μέλος, directum carmen in pestem illam dicit Soph. Aiace. Et præses, siue inspector. νόμ. ς΄. τούτων δὲ οἱ νομοφύλακες ἐπίσκοποι ἀκριβεῖς ἔστωσαν. Et Ιλ. ώ. defensorem & præsidem urbis interijsse queritur Andromache:

— ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν
ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα.

Fuit & magistratus Atticus ἐπίσκοπος, id est pretor, qui mittebatur ad ius dicendum in ea oppida, quę sub ditione & imperio erant Atheniensium. Aristoph. Auibus,

ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχών.

Item ἐπισκοπεῖν, inspicere & obseruare. & ἐπισκοπή, præfectura & custodia. & ἐπίσκοποι apud Indos, quorum esset munus uidere, quid in quaque regione fieret, ut cognita ad reges uel magistratus referrent: ut legitur in Arriano, lib. 8. ἐπισκοπῶ, inspicio, & uiso. ut κατὰ κόνωνος, λέγε τὴν τοῦ ἰατροῦ μαρτυρίαν, καὶ τὴν τῶν ἐπισκοπούντων: Testimonium medici, & qui uenerunt ad me uisendum. Item cōsidero. Lucian. Sectis, ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως σὺ αὐτὸ ἐπισκόπησον. & apud Sophoc. Aiace, ἰχνοσκοπούμενος, inuestigans. ἡμεροσκόπους φύλακας, diurnam custodiā dixit Aristoph. ὄρνισι. & μετεωροσκοπεῖν, cœlum intueri, εἰρων. Cæsar autē, speculatoria nauigia, lib. 4. belli Gallici. βλέπω, cerno. ἐμβλέψαι, intueri. καταβλέπειν, obtueri, & propriè despicere, id est oculos demittere. παραβλέπειν, limis intueri, & falli in uisu, ἀναβλέπειν, respicere, & propriè oculos sursum attollere. ἀποβλέπειν, ἀποβλέπεσθαι, auersari. Lucian. Conuiuio: ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπικούρειος ἕρμων τέλος, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν εὐθὺς ἀπεβλέποντο οἱ στωϊκοί, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ παράλοιαν, καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. Plato Critone, καὶ ὅσοι περ κήδονται τῶν αὐτῶν πόλεων ἀποβλέψονται σε διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων. ἀντιβλέπειν, contra aspicere: ut cōtra Solem, & potiores. Xenoph. ἑλλ. ε΄. ἐγὼ μὲν τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐδὲ ἀντιβλέπειν δύναμαι. Et προσβλέπειν. ut in Mostellar. Aspice dum contra me. quod Euripides Iphigenia Aulidēsi, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Hoc enim confidentiæ esse putatur, & in manifesto facinore, impudentiæ. ut in ὁδοιπόροις Theocriti:

— μέγα δ' ἄχθομαι, εἴ τύ με τολμῇς
ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτὶ βλέπειν, ὃν ποκ' ἐόντα
παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. —

Xenoph. ἑλλην. ζ΄. ἄνδρες πολῖται, νῦν ἀγαθοὶ γενόμενοι, ἀναβλέψωμεν ὀρθοῖς τοῖς ὄμμασιν. Et Eurip. Hecuba,

ἦ οὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.

Et in Cyclope Eurip. βλέπ' ἄνω, καὶ μὴ κάτω. Significat etiam, ut ὁρᾶν quoque, spectare, id est fretū esse. ut cum ille ait, Nihil pericli est, me specta. Soph. Electra, εἰς σὲ δὴ βλέπω, id est, te freta sum. & paulo antè, μηδ' ἐν δ' ἐκεῖνον γ' ὅρα, Ne illū spectes. ἀποβλέπειν, suspicere et spectare. Xenoph. ἑλλ. ς΄. ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, de te pēdet. & paulo pòst, μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους: Non paruas insulas spectātes, sed fruentes totis terris & nationibus. Isocr. ἑλένης ἐγκωμίῳ, οὐ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀποβλέψας. & πρὸς Φίλιππ. ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ. & ἀποβλέπεσθαι, idem. ἀπόβλεπτος, spectatus, conspicuus. Idem & περίβλεπτος. Xenoph. Conuiu. καὶ διὰ ταῦτα περίβλεπτός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι, καὶ ἐν ἕλλησι, καὶ ἐν βαρβάροις: Fore ut celebris sit & in oculis omnium, tam Græcorum, quàm Barbarorum. Etiam in calamitate, ut Isocr. περὶ ζεύγους. Dicūtur & hæc ταυρηδὸν ὑποβλέπειν, toruum obtueri. Itemque τραγικὸν βλέπειν, tragicum, id est triste & horridum. & φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα, Lucian. κατάπλῳ. & Eurip. Alcest.

οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;
Quid tu seuerum & cogitabundum aspicis?

Plaut. idem in Milite paulo aliter, Quo

supercilio spicit? Hoc enim uerbo spicio, seu specio: unde species, id est εἶδος: & speciosus, id est formosus, εὐειδής: & specimen, δεῖγμα: posteriores simplice quidē usi non fuere. Item Eurip. Medea,

ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην.

Iam uidi enim illius oculos toruescere.

Toruum enim à Tauris uerisimiliter ἐτυμολογεῖται. Et rursum,

καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης ἀποταυροῦται δμωσίν.

Toruum dicit aspectum intorquere illam famulis, quasi leænæ, quæ catulos habeat. Item ὀξὺ βλέπειν, acutum cernere. βλέμμα, & ἀνάβλεμμα, & reliqua, ut πρόβλεμμα, ἀπόβλεμμα, quorum significationes de uerbis manifestę sunt. Apud Aristophanem βλέπος, & βλέπησις, & ἀτηρὸν βλέμμα. & ἔντονον, intentum. & ἐπιεικὸς atque σώφρον, placidum & modestum uultum dixere. Item quoque ὑγιαῖνον, σεμνόν, ἀνδρώδες, ἀνδρεῖον, ἀγέρωχον, ἀπειλητικόν, sanū, seuerum, grauem, fortem, uirilem, minacem. Item Aristoph. Pluto:

ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,

ἀλλ' ἐστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.

De uultu uario & inconstante dixit, in conscientia mali facinoris, secundū hoc,

Heu quàm difficile est, crimen non prodere uultu.

Et βλέμμα ὑγρόν, θηλυκόν, ἄνανδρον, θῆλυ, θηλυπρεπές, γυναικεῖον, αἰσχρόν, ἀνατετραμμένον: uultus mollis, fœmineus, ignauus, muliebris, turpis, peruersus. Et quod de Ctesia Pollux retulit, ἀναβάλλειν τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, obuertere albū oculorum. quod Teutones de ijs dicere solent, qui exanimantur. κατώβλεψ autem ἑρμῆς, refertur ex Archelao quopiam, ab Athenæo, lib. 9. despectās. Et animal uirulentum Aethiopiæ, apud Plinium Catoblepas, lib. 8. cap. 21. In Pluto hæc leguntur,

βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. &,

θαρρεῖ. βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δοκεῖ μ' Ἄρη.

Martem, id est Martium quiddā, & terribile, se uelle obtueri dicit. Et ὄρνισι, πυρρίχην βλέπων, bellicum intuens. Et in Acharnensibus:

— βλέψας θυμβροφάγον.

id est, simplex & rusticum. &,

ἰὼ λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπάς.

fulmineum quiddam obtuens. Et Pindaro, φθονερὰ βλέπων & γοργὸν ἀποβλέπειν, Luciano Sectis, acre intueri. Item ἀτενὲς βλέπειν, & ἀτενίσαι, intentis oculis contueri. quod Cicero prouerbiali figura posuit, pro Flacco: Vt totam causam quàm maximè intentis oculis, ut aiunt, contemplemini. βλέπειν etiam uiuere significat, id est lucē aspicere. Soph. Aiac.

— ἴσως τοι κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν

θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.

Propria etiam, βλεψίδημος, & βλεψίας, quod nomen & piscis reperitur: & βλέπυρος. & βλεπεδαίμων, strabus, quasi attonitus, ut dictum est. δέρκω, cerno. unde & δράκοντες dicti, quòd acutissimo sint uisu. Sed & δέρκομαι idem significat. Ιλ. ρ'.

πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετός, ὅν ῥά τέ φασιν

ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν.

Et δέρχθη, uidi, in Aiace Sophoclis. Significat enim παπταίνειν circunspicere, Homero. & λεύσσειν, uidere, id est considerare. Sic enim interpretantur Ιλ. α'.

λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.

ἀδέρκτον, inuisum. ut Cicero Partit. Aut inuisum, aut inauditum, aut nouum. Et inuisa uiris sacra, alibi, id est, nō uisa. Inuidiam etiam ab inuidēdo, id est intuendo, Cicero deducit, 3. Tusc. Et ἀδέρκτως, si aspectus uitetur. & δέργμα, aspectus. & πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς, Οδυσ. τ'. de trucibus apri oculis. Item quoque ὀξυδερκεῖν, acutum cernere. & nomen ὀξυδερκής. Significat & ἀθρεῖν, aspicere, atque oculis uestigare. & ἀναθρεῖν, ἀνασκοπεῖν. Thucydid. lib. 4. τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα, interpretantur, φανερὰ γινόμενα, id est, apparentia facta de dictis. Eurip. Hecuba,

ἰδοῦ με κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.

Aspice, ac considera. Item παπταίνω, circunspicio. Ιλ. δ'. παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. Et Plutarchus ῥωμαϊκοῖς ex Parmenide,

αἰεὶ παπταίνουσα πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο.

De Luna, quam semper respicere ille diceret splendorem Solis. ἀτενίσαι, & ἐνατενίσαι, oculis intentis aspicere. Dixere & ὦπας, oculos, quasi ὀπὰς τινάς, id est foramina. & ὦπα τὴν πρόσοψιν. Hesiod.

— ἀθανάτης δὲ θεῇς εἰς ὦπα ἔϊσκεν.

Hinc sunt & quædam suprà commemorata, & hæc quoque: ὀπωπή, uerbale ab ὄπωπα, uisus, id est oculi. Apollon. in 2.

— γυμνὴ δ' ἀπέλαμπετ' ὀπωπή.

Dicit enim oculos fuisse denudatos Amyci,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Amyci, palpebris diruptis ictu Pollucis. μονῶπα παῖδα γῆς, Polyphemum μονόφθαλμον dixit Eurip. ἀντωπεῖν, contrà intueri. & ἀντώπιον, contra. Apoll. lib. 4. & 2. εἰσωποὶ ἀνέμοιο νέον λήγοντος ἔκελσαν. id est ἀντιπρόσωποι. &,

εἰσωπὸς δ' ἐγένοντο νεῶν. — Ιλ. ό.

Et ὑπώπια, quæ alio nomine ὑποφθάλμια, ossa iuxta nasum, subiecta oculis: fortasse genæ, ut Cicero ait, ab inferiore parte subiectæ, leuiterque eminentes. Homero συνεκδοχικῶς facies. Ιλ. μ'.

νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια. —

Hoc uocabulũ etiam suggillata: & uerbum ὑπωπιάσαι, suggillare significat. In epistola Paulina ad Corinth. alij aliter sunt interpretati: sed omnino afflictionem corporis uidetur notare. Itemque in cap. 18. Lucæ, ubi afflictationem & molestiam significat. Etsi in exemplis ὑπωπιάζειν ferè legitur, composita præpositione cum uerbo πιάζειν. Simili forma factus est αἴσωπος, qui esset ore nigro. & ὕσσωπος, ac ὕσσωπον, herba ocularia quædam, ὥσπερ ὑόμενον, τουτέστι χεόμενον ὑπὸ τὰ ὦπα. & πυρωπός, gemmæ nomen, ab aureo fulgore. & ἀστρωπὸς σελάνα, Hippolyto. & δυρώπη, proprium. δυσωπεῖσθαι uereri significat, & suspectum habere: & δυσωπία, pudorem peruersum & uitiosum, reprehẽsum à Plutarcho ἐν τῷ περὶ δυσωπείας. & εὐδυσώπητος, facilis, atque obsequiosus. Reperitur uerbum, in usu quodam uulgari, & in hortandi & supplicãdi significatione, actiua forma. Atque ita usus est Lucianus quoque: ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀπεῖπεν αἰδεινῶς αὐτὴ ἡ θεὸς ἐδυσώπησε χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύει. Sed ne me interficerent, ipsa dea flagitabat, quæ humi residẽs, ingredi non posset. προσωπίδα Pollux quasi personã quandam muliebrem esse ait. μυωπία, uitium oculorum, de quo suo loco dicetur. & προσώπια, obiecta quædã ob oculos equorum, αὐτήλια à quibusdam uocata. ἐξώπιος, è conspectu. Eurip. Supplicibus,

— ἡ δόμων ἐξώπιος
βέβηκε προσθήσουσα. —

ἐνώπια, parietes interpretãtur uicino ostio, qui hoc aperto resplendescant admisso lumine. Ιλ. θ'.

ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.

& ἐνώπιον, corãm, & κατενῶπα ἰδών, Ιλ. ό. contra illos uersis oculis. Pollux de Tragœdia annotat, & προνώπια, & ἀνώπια, quæ ante ostia, & supra essent. ὀπὴ quidem foramen dictum uolunt, quòd per illud transeat uisus. & ὀπαῖα, furni quasi canna. & μετόπαι, ac μετόπια, in triglyphis. Etiam διόπας, à foraminibus dictas uerisimile, inaures. προνώπης, in Alcestide, quæ iam ad lucem amittendam tenderet. Nam & νωψ, ut interpretantur, debilem & deficientem lumine scilicet significat: sed procliuitatem, seu pronitatem uocabulum notat. ut Andromacha,

ἄγαν προνώπης εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ.

προνώπιον in Hippolyto interpretantur πρόθυρον, hoc est uestibulum. In Bacchis autem est προνώπιος, foris obuersans. & ὀξυωπής, apud Athenæum 6. acuti uisus. Et Luciano Icaromenippo, αἰετὸς ὀξυωπέστατος, aquila acutissimi uisus. Hesiodi est ζῆλος στυγερώπης, nam Inuidiæ uultus tristis. Et κῆρες δεινωποί, à toruitate. δεινῶπες autẽ Eumenides, Oedipo Coloneo. & σκυθρωπός, tetricus. σκυθρὸς ὢψ τὴν ὦπα, id est, uultu turbido, quæ facies reprehenditur. Itaque Demonico & hoc præcipit Isocrates, ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπόν, ἀλλὰ σύννουν. περιωπή, ut diximus, specula. & ἐνωπῇ, palàm. Ιλ. ε'. ὦπις autẽ, quæ & ὄπις, Callimacho οὖπις, formosa, famula Dianæ in Aeneid. 11. à luce, ut uidetur, Lunæ. Et Ιλ. λ'. est γοργὼ βλοσυρῶπις, torua. & eidem poetæ γλαυκῶπις Minerua, & βοῶπις Iuno: illa cæsijs, hæc grandibus oculis, quæ & supra retulimus. καλλωπίζεσθαι mulierũ est, & transfertur ad ostentationes. Sed & καλλωπιστὴς apud Isocratem reprehensus, & distinctus ἀπὸ τοῦ φιλοκάλου τῇ περιεργίᾳ. & καλλωπισμοί, ac καλλωπίσματα, artificia formæ, in quibus sunt medicationes faciei. & nominatur à Polluce ἐντρίμμα, tritum. ψιμμύθιον, cerussa. ἔγχουσα, quæ herba similis traditur esse anchusæ, succum de radice emittens sanguineum. unde et ἐγχουσίζεσθαι uerbum, enchusa pingi. Xenophon Oeconom. ἰδών ποτε αὐτὴν ἐντετριμμένην πολλῷ μὲν ψιμμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι ἢ ἦν, πολλῇ δὲ ἐγχούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας, id est, candorem cerussa, ruborem enchusa augentẽ. φῦκος, fucus. Theocrit. ἀδωνιαζούσαις, πάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,

Lucianus φύκιον & ψιμμύθιον dixit, de componenda histor. Et generaliter pigmenta, ὑπογραμματα. σίμμι est stibium. Dixere & σίμμιν fœmin. genere. ut Ion,

καὶ τὴν μέλαιναν σίμμιν ὀμματογράφον.

quia supercilia hoc nigro inficerentur. Esse putāt id, quod Antimomum nunc appellant. Reliquę in Polluce elocutiones sunt huius rei. καπηλεύειν ἀσκεῖν πρόσωπω, mangonicam in ore facere. & πρόσωπον περιχρίειν, oblinere faciem. ἐπιχρίειν, aliquid interere. καλλιγραφεῖν, formā pictura conciliare. φύκει πυρσαίνειν, fuco rutilā: ψιμμυθίῳ λευκαίνειν, cerussa albam faciem reddere. τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφειν, oculos pingere. Apud Xenophontem ὑπαληλιμμένους ὀφθαλμοὺς legimus. τὰς ὀφρῦς μελαίνειν, nigro inficere supercilia. εἰς γραμμὰς ἡμικυκλίων περιάγειν, ad lineas dimidiati orbis obducere. γεωμετρεῖν περὶ τὸ ἐπισκύνιον, geometriam exercere in superciliis. ῥόδον παρειαῖς φυτεύειν, rosam ingenis conserere. Id uocat, αὐθωρὸν ἄνθουν, καὶ θᾶττον ἀπανθοῦν, quod momento floreat, & celerius deflorescat. κατὰ τὸ ὁλόκρανον οὐ πρόσωπον, ἀλλὰ προσωπεῖον φέρειν, in capitis orbe non gestare faciem, sed personā. φύσεως προκρίνειν τέχνην, ἀληθείας ψεῦδος, τοῦ παραμένοντος τὸ ῥαδίως ἀπαλειφόμενον, τῶν πραγμάτων γράμματα, εἰκόνα τοῦ πρωτοτύπου: Anteponere artificium naturæ, ueritati mendaciū, firmo euanidum, rebus picturam, imaginem uiuæ figurę. Stercoris autem crocodilei usus fuit ad illustrandam candore faciem singularis. cuius & Horatius in Epodo meminit. De terrestri autem crocodilo collectum illud satis constat: atq; haud scio, an Pharij piscis mētione Ouidius nequaquam hoc significarit in Arte sua, ut quibusdā uisum. ἴλλοι etiam strabones dicuntur, & lusciosi, à poetis. & ἰλλώπτειν, ac κατιλλώπτειν, oculos in derisione distorquere. & ἀποϊλλειν, τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλειν, id est, conniuere oculis: & limis oculis, id est, τοῖς πλαγίοις contueri. Apollonio significat cōniuere, ut sagittarij solent, quo certius collineent. lib. 3. ὀξέα δενδίλλων. ἐπιλλίζειν, oculos in subsannando uel indignatione cōprimere, aut peruertere. Apollonius lib. 1.

καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν.

& lib. 3.

ἀλλὰ καὶ ὣς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίζουσιν ὀπίσσω.

ἐπιλλὸν enim strabonem interpretantur. Homero Odyſ. σ'. significat nutu instigare.

ὣς ἄϊξ ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες

ἐλπόμεναι δὲ κέλονται. —

Nisi forte est ἐπιλλίζουσιν hoc loco, sibilis instigant. Sophocli certe ὑπίλλειν mussitare significat. Antigona,

σοὶ δ' ὑπίλλουσιν στόμα. — id est, tua gratia os comprimūt, uel tibi peruerso sermone assentantur, ut aliqui maluerunt. ἰλλοὺς etiam Ionice oculos dictos aiūt. & Hippocrati ἰλλαίνειν, oculis esse peruersis. & αἴλλωμα, ἀνάβλεμμα. Est & ἶλος nomen regis Troiani. Eustathius autem μυλλὸν facit, quasi μυΐλλον, strabonem. Athen. in ζ'. ἰλλεσθαι interpretatur εἴργεσθαι, id est excludere, seu cohercere. At σιλλαίνειν, mouere oculos per ludibrium. Vnde poemati mordaci nomen inditū Sillis, quorum autor Timon fuit. οὐχ ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος, ἀλλὰ φλιάσιός τις νεώτερος. Interpretantur ἰλλώπτειν & σκαρδαμύσσειν, nictare. unde est prouerbium, ἀσκαρδαμυκτὶ βλέπειν, de quo postea. Significat autem παραβάλλειν τὸν ὀφθαλμόν, detorquere oculum, ut faciūt, qui διεστραμμένοι dicuntur in Aristoph. ἱππεῦσι. κύπτειν significationem habet speculationis. Hinc ἐγκύπτειν, περικύπτειν, & παρακύπτειν. & prouerbium, ὄξ ὄνου παρακύψεως. Est autem παρακύπτειν, negligenter & fortuito respicere. ut in prima Philippica Demost. καὶ παρακύψαντα ὑπὲρ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον: Vbi forte conuerterunt oculos ad bella patrię. ὑπερκύπτειν, super id quod directum aspectū prohibet, prospicere. Plato Euthydemo, ὑπερκύψας μὲν τοὺς κατεῖδον, dicit se super alios prospectantem conspexisse. & ὑποκύπτειν, summittere. ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, summitte callū humerorum, Acharnensibus. & absolute, ἑτέρας τὰς μὲν ἐθελοντὶ τῶν πόλεων ὑποκυψάσας, τὰς δὲ ἀνάγκῃ προσαγαγόντα: Alias urbes ultro se summittētes, alias ui occuparunt. & ἀνακύπτειν, prospicere. Plato Theæteto, καὶ αὐτίκα ἐντεῦθεν ἀνακύψει μέχρι αὐχένος, Si hinc iam ceruice tenus prospiciat. Euthydemo: κἀγώ, ᾔδειν γὰρ ὅτι ἐξ αὐτῶν κατὸν τι ἀνακύψοιτο τῶν ἐρωτημάτων: Fore ut aliquid se belli proferret. Et τοῦ ψήφου, ἐλευθερωθεὶς ἀνέκυψε: Libertatem nactus, oculos aperuit, προοιμιωδῶς, εἰς τὰ βιβλία ἐπικύ-

ἐπικεκυφότα, incumbentẽ lectioni librorum, dixit Lucianus Sectis. κεκυφότες autem εἰς γῆν, tanquam bestiæ, Plato in 9. Rerumpubl. In Vespis κάτω κύπτων, humum intuentem in pertinacia notat. Et legitur de Christo, κατακύψας, in historia de adultera muliere. Et ιλ. ρ. πρόσσω δὲ κατέκυψε, de procubitu, seu declinatione. ἐγκύψαντες ἐς τὰ τῶν πέλας κακὰ, intuiti mala aliorum, in Polymnia. & συγκύψαντες, de consensione. In oratione pro Ctesiphonte appellatur per conuicium Aeschines γραμματοκύφων, qui pueros literas docuisset in paterno ministerio. Aristoph. Equitib. εἰς γῆν συγκεκυφὸς, de conspiratione dixit. Et uerbo κύπτειν est usus in significatione pudoris: nam tum solent oculos in terram defigere. ὅτῳ τί κύπτεις; Inuidere autem à uidendo esse factum, docuit Cicero, ut retulimus, id est nimirũ βασκαίνειν, de quo alias. Sed φθονεῖν, & Ionicè μεγαίρειν, propriè id in lingua græca significat, quod in communi usu latinæ inuideo. Oculis φαίνεταί τι, id est, apparet aliquid seu uidetur.

— οὐδέ τις ἄλλη
φαίνετο γαιάων. — Οδυσ. μ.

— Nec iam amplius ullæ
Apparent terræ. —

& φάσματα, uisa: uel ut Catius quidam uertit spectra. & φάντασμ᾽ Ἀχιλλέως, Euripid. Hecuba. Et uerbum φαντάζομαι, φαίνομαι, & ἰνδάλλομαι. & quod dixere Latini, imaginor. Vnde φαντάσματι, imaginationi, posuit Plato Cratylo. Herodot. μελπομένῃ, ἀφανισθέντων δὲ τούτων τὸ παράπαν ὡς οὐκέτι ἐφαντάζοντο σφι, Cum nusquam magis apparerent. Et cõspicuum esse. Idem Polymn ὁρᾷς ὡς τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι. Euripid. Andromacha, μὴ πρόσθε φαντάζου δόμων, ne uerseris in conspectu hominum ante ædes. φαντάζομαι in Acharnẽsibus significat συκοφαντοῦμαι: allusit enim ad accusationes. Non enim solũ φαίνειν demonstrare (seu clarare, ut Lucretius. unde ἀποφαίνειν, declarare) significat, sed etiam deferre. Xenoph. παιδείας α. φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι ἕκαστοι καὶ ὁ βουλόμενος, id est accusant. & φάσις, actionis nomẽ. & φρουρὰν φαίνειν, præsidium mittere, uel decernere. ἑλλ. δ'. εἰς δὲ τὸ Ἄργος φρουρὰν φαίνουσι. φανὸν, nitidũ. ut ἱστουργὰ φανὴ, stragula pura & nitida, ἐκκλησιάζουσαι. perspicuũ, seu translucidũ, πολιτείας ϛ'. quod & φάργες, à candore & luce. & φαεινὸν, ac Doricè φαεννὸν, lucidum ac clarum. Sed φανὸν facẽ dixere. & φαίνοντα, Saturni stellam. & φαινόμενα, quæ uidentur. Isocr. Archidamo: εἰ δὲ δεῖ μηδὲν ὑποστελλόμενον εἰπεῖν τὸ φαινόμενον: Si apertè est dicendũ, quod sentio. Et φαινόμενα Arati, quæ in cœlo appererẽt. & φαναῖος, Apollinis cognomentum apud Chios. et φάνης orphicus. & ὑπερήφανος, superbus, id est elatus. quo uerbo de hastis erectis utitur Xenophon Hipparchico, δόρατα ὑπερηφανῆ ἔχειν. mutato etiã flexu, ut sit ὑπερηφανὴς, quasi ἐπιφανής. ἀναφανδὸν, palàm: seu ut Plautus, propalam. Et alia forma, συκοφάντης, sycophanta. ἱεροφάντης, sacerdos. φαντασίαν etiam animi quandam uim, in qua ueluti resplenderent rerum imagines, οἱονεὶ φαοστασίαν τινὰ οὖσαν, ut ait Philo. Et speciẽ. Polyb. 5. ἐξ ὧν συνέβη τραγικὴν καὶ τεθαυμασμένην φαίνεσθαι τὸ γινόμενον φαντασίαν: Speciem tragicam, & abhorrentem. Ita & in Actis dicitur affuisse Berenice μετὰ πολλῆς φαντασίας, id est, speciosè processisse. A' priore uerbo est ἐπιφανὴς, & περιφανὴς, illustris. ἐπιφάνεια, apparentia. & θεοφάνεια. & ἐπιφάνεια, superficies. et ἐπιφαίνειν Theognidi. et διαφανὴς, perspicuum. & συμφανὴς, euidens. & ἐμφανὴς, clarum. ἀφανὴς, obscurum & ignobile, Pindaro ἄφαντον, νεμέων η. καταφανὴς, clarum. φανερὸν autem non solũ manifestum, sed celebre etiam ac notum significat. ut πυθ. ζ'. ἐν πόλει τῇ μεγίστῃ τῶν φανερῶν περιφανῶς ἂν ἀπολώλεσαν, planè interijssent. Polyb. lib. 1. Qui oculorum luce carent, τυφλοὶ, cæci sunt. & τυφλωμένος, cæcus. & πεπηρωμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς, captus oculis. Atq; addi oportet, inquit Pollux, oculorum nomen, si cæcitatem significare uelimus. Nam πεπηρωμένος, mancus & læsus quacunq; corporis parte dicitur. ἀνάπηρος autem, toto corpore malè affectus, & inualidus. & res ἀναπηρία. & ἔμπηρα βρέφη, imperfecti fœtus, id est ἀτελῆ. Contrà ἄπηρα integri dicũtur. Homero ἀλαὸς cæcus est. Οδυσ. θ'.

καί κ᾽ ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα
ἀμφαφόων. —

Hospes & hoc cæcus signum dignoscere posset
Contrectans. —

Et eidem ἀλαοσκοπίη, uana obseruatio. ἐκτυφλοῦν, excæcare, id est, τυφλὸν ποιῆσαι. De Hippocrate memoratur, τυφλώδης, obtusis sensibus. & τυφλομανής, qui simul phrenitide & lethargo laboret. Alij tamen scripsere τυφωμανής. τυφλώττειν, cæcutire. & transfertur ad animi tenebras. Cic. Attic. lib. 2. Ego fortassis τυφλώττω, & nimium τῷ καλῷ προσπέπονθα. Cæcum etiam occultum, & obscurum, atque caliginosum dicitur, κατὰ μετάληψιν. ut cææ latebræ. &, Cæco carpitur igni. Noctisq; & nimborum occæcat nigror. Et Græcis similiter, τυφλὸν ἔντερον. Plut. Sylla, de fluuio Melane: πόῤῥω δὲ οὐ πρόοδον, ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖστον εὐθὺ εἰς λίμνας τυφλὰς καὶ ὑλώδεις ἀφανίζεται. Et πηγαὶ τυφλούμεναι, arescentes, seu euanescentes. Et Pindarus ὀλυμ. ιβ΄. τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι, Ad futura cææ sunt mentes. Annotant & nomen serpentis, τυφλίας, à cæcitate. Sed & Cæcilius uidetur esse à cæculo, usitata mutatione literæ, & hoc à cæco. Et cæcultant oculi, id est cæcutiunt. Verùm ἀμβλυώττειν, hebeti esse uisu significat. Cæcos negat Aristoteles caluescere. πηρὸν etiam, & πωρὸν, cæcum interpretantur: & πήρωσιν, ac πώρωσιν, τυφλότητα, cæcitatē: cum neutrum propriè hoc significare uideatur. Nam πώρωσις notat duriciem, πήρωσις autem membri cuiuscunq; læsionē. Aristoph. βατράχοις·

— κἄν τι πηρώσω γε σοι,
τὴν τιμὴν λαβὲ ἀργύριον. ✓
τὴν παῖδα τούτων ἀργύριόν σοι κείσεται.

Si quod membrum læsum fuerit pueri, aiunt pecuniam pro damno præstò futuram esse. Intelligēda autem læsio, qua membrum corrūpatur & deprauetur. Qui alterius oculi lumine deficiuntur, Græcis sunt ἑτερόφθαλμοι. Coclites accepit Plinius sic genitos, ut essent altero oculo priuati. Sed ἑτερόφθαλμος luscus est: & apud Plautum unoculus, Curculione. & eluscare, Iuriscōsulto. Oculum exculpito, Terentius dixit. Sed Priscianus, oculum excludito, locum illum adducens, legit, lib. 17. de Coniunct. μονόφθαλμοι, quibus non nisi unum oculum tribuisset natura: ut fuere Cyclopes, & de Arimaspis Herodot. memorat μελπομένῃ, & Thalia, ubi uerū hoc esse non putat. νυκτάλωπες, lusciosi, & μύωπες. Sic enim Gell. lib. 4. cap. 2. De Myope, qui lusciosus appellatur, qui non nisi conniuentibus oculis cernunt. μύειν enim συμμύειν est, conniuere. Et in Petri epistola 2. μυωπάζων. & ἀναμύειν, oculos ostendere, quod & de gemmatione stirpium dicitur. & σκνιποὶ, ijdem. Lippi sunt γλημῶντες, λημῶντες. Item γλάμων, & γλαμυρὸς, lippus. Et prouerbiū, ἐν τυφλῶν πόλει γλαμυρὸς βασιλεύει. Plinius κορυβαντιᾶν interpretatur, patentibus oculis dormire. Apud Arist. tamen σφηκίζειν hoc uerbum interpretantur, μαίνεσθαι, id est insanire. Ex oculis lacrimæ destillant, expressæ dolore, nonnunquam & gaudio. Nam ut ait Xenophon ἑλλ. ζ΄. κοινὸν χαρᾶς καὶ λύπης δάκρυά ἐστιν. Et referuntur Sophoclis uersus ab interprete, τυθ. δ΄.

χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,
ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει
δακρυῤῥοεῖν γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων.
Hic est enim, quo quicquid animo uel dolet,
Vel est suaue, conspici solet, locus.
Ergo hinc utraq; fletus aquam sors elicit.

De græca uoce ridiculè aliqui latinam duxerunt, quam magis ridiculè fecere crassam. Græcam autem uocem esse uolunt ἀπὸ τοῦ σὺν λάκει ῥεῖν, quòd cum morsu quodā, id est dolore fluant. Latinam Pontanus à laceratione etiam deduxit, ut sint quasi lacerimæ, lacrimæ. Apud Xenophontem, eodē libro, quem paulo antè indicauimus, est & κλαυσίγελως, mistis lacrimis risus. Et Homerica Andromacha introducitur ιλ. ζ΄.

δακρυόεν γελάσασα. —

Et in Electra ait Chorus,

γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

Inter risum lacrimæ apud eundem procis oboriuntur, pessimo omine. ὀδυσ. υ΄.

ὣς φάτο Τηλέμαχος, μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
ἄσβεστον γέλων ὦρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισιν,
αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον, ὄσσε δ' ἄρα σφέων
δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠίετο θυμός.

Hoc est,

Tum risum immodicum conciuit Pallas Achiuis,
Peruertitq; animos. Ast illis ore cachinnus
Tanquam non resonare suo, fœdoq; cruore
Absumi carnes, lacrimis sed plena subortis,
Lumina præsagire malum, & mens intima luctum.

Latinè dixere, plorare, flere, lacrimare, & la-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

& lacrimari. Græca multo plura, ut & aliarum rerum. δακρῦσαι, κλαῦσαι, κλαυθμυρίζεσθαι, κλάειν, δακρυρρόειν. et ἀποδακρῦσαι, καταδακρῦσαι, deflere. ἀνακλαῦσαι, ἀνακλαύσασθαι, ἀποκλαῦσαι, deplorare. ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα, de largo fletu, in Phædone. κλαυσιᾶν, lacrimaturire, ut ita uocem. Et κλαυθμός, κλαυθμυρισμός, κλαυθμονή, ploratus. Et φιλόδακρυς, πολύδακρυς, & ἀρίδακρυς. ut poetæ. Sed & Aristoteles in Problematis, qui citò & multum lacrimantur, id quod fortissimis etiam uiris accidit: quibusque non accidit, ij plerunque sunt natura immites & feri: ut Aiax in fabulis. cum & Achilles, et alij heroes lacrimantes introducantur. & esse hoc ἀνδρὸς ἐυγενοῦς, ait apud Euripidē Menelaus, ἐν ξυμφοραῖσι δάκρυ ἀπ' ὀφθαλμῶν βαλεῖν, in miserijs lacrymas ab oculis fundere. ἑτοιμοδάκρυες etiā appellati fuerunt procliues ad fletum. καὶ ἦθος ἀγαθὸν ἤθους τὸ τοιοῦτον παραστατικόν, id est, declarat ingenij bonitatem. διὸ καὶ παροιμία φησίν, ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες, inquit Eustathius in Ιλ. ά. πανδάκρυτον βιοτάν, uitam quę tota in lacrimis degeretur, dixit Sophoc. Philoct. πολυδακρύτοιο γόοιο. Οδυσ. τ'. ἀδάκρυς, sine lacrimis. & ἀδάκρυτος. & ἀδακρύτω ὄσσε, sicci oculi, Homero. Apud hunc etiam lacrimantur Achillis equi,

— ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.

Quibus δάκρυα, ut idem ait,

θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν
ἡνιόχοιο πόθῳ. —

& Maro lib. 11.

Post bellator equus, positis insignibus, Aethon,
It lacrimans, guttisq; humectat grandibus ora.

Lacrimātur sæpe & facile ebrij, id quod & Homerus innuit Οδυσ. τ'.

φῆ δὲ δάκρυ πλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.
Meq; grauem uino lacrimas effundere dicat.

Teutones hoc nostri per iocum deplorare uocant miseriam ebrietatis. δακρύειν etiam in morbis μὴ κατὰ προαίρεσιν, id est, non sua uoluntate interdū: idque esse absurdius, ait Hippoc. Aphoris. De oculis hæc amplius Pollux, ὀφθαλμοὺς ἐξορύττειν, κοιλαίνειν, σβεννύναι, βαθύνειν, κενοῦν, effodere oculos. παραλύειν, ἐκ πυθμένων ἀνασπᾶν, ἀνέλκειν, eruere, funditus eruere. In Oedipo oculi κύκλοι dicuntur.

ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων.

Suum orbium compagines ferit.

ὀφθαλμὸς ὕφαιμος, rubens. παραχωδης, instabilis. κοιλόφθαλμος, & κοιλοφθαλμιᾶν, profundis oculis. & λαγόφθαλμος, quasi leporinis oculis patētibus, palpebra deminuta. & μελανόφθαλμος, nigris oculis. σκληρόφθαλμα, animalia duris oculis. Sic et ξηρόφθαλμον fieret, quod est apud Plautum siccoculum. & alia, quę suprà recensuimus. ὀφθαλμὸς etiam βασιλέως, Herod. κλειοῖ. Et apud Aristoph. ἀχαρνῆσι, primarius in regni administratione. Et δεσπότου ὀφθαλμὸς, præsentia domini, Xenophonti. Et præstantiam notat Pindaro, σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμός. Andromacha, ὀφθαλμὸς βίου, uitę lux. Et Oedipo Tyranno, μέγας ὀφθαλμός. Oculis enim nihil est in corpore excellentius. Ita & Euripideum hoc interpretantur, ὄμμα κιθαιρῶν, in Phœnissis, καλλιστεύον ὄρος ὡς πολύθηρον, eximium ob ferarum copiam montem. Et suas uillulas alicubi Cicero uocat ocellos Italiæ. Et ὀφθαλμοὺς nominarūt, qui alio nomine essent οἰνόπται, quorum curatio esset, ut in cōuiuijs æquabiliter potaretur, ut Athenæus docuit lib. 10. Et in remo foramen, & piscem ὀφθαλμὸν dixere. ὀφθαλμικὸς, medicus est oculorū, apud Martialem, & Galenum. Veteres dixere ὀφθαλμῶν ἰατρὸν, ut Herod. θαλείᾳ. Item ὀφθαλμοὶ λάμποντες, clari oculi. & φωσφόροι, illustres. & φωσφόρα ὄμματα. στίλβοντες, splendentes. θυμοειδεῖς, iracundi & minaces. πυρώδεις, igniti ac flammei. μαρμαρυγὰς ἀστράπτες, micantes ac scintillantes. & αἴγλην, αὐγήν, ἀστράπτες, nitidi, renidētes. ἡδεῖς, blandi, & apud Catullum melliti. ἐπαγωγοὶ, ἐπέραστοι, amabiles. Et ἵμερος de his fluere dicit, qui est amoris affectus, & fores hæ cupidinis perhibentur. Oculum trepidare inter signa quædam futurorū antiqui notarūt, ut ille apud Theocritum pastor ait,

ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιὸς, ἦ ῥά γ' ἰδησῶ.

πρὸ ὀφθαλμῶν autem, et πρὸ ὀμμάτων, itemque ἐν ὀφθαλμοῖς, id est, quod latinè dicitur, ante oculos, in oculis. Polyb. 3. πρὸ ὀφθαλμῶν θέντες τὸ μέγεθος τῶν εἰς ἑκάτερον τὸ μέρος ἀποβησομένων ἐκ τῆς μάχης: Ante oculos posita magnitudine euentuū belli utraque ex parte. Et ὀφθαλμοφανῶς dixit aliquis, cui teutonicum respōdet, quo indicatur notum aliquid & manifestum.

Ιλ. ώ.

Il. ω. dicitur, οὐδ' Ἀχιλλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι, non prodibo in cõspectum Achillis. Et ἐξ ὀφθαλμῶν, absens. Xenophon Hierone, ἥδιστ' ἂν ὡς τάχιστα ἐξ ὀφθαλμῶν σου γένοιτο: Hoc illi iucundissimum futurum sit, si à te abesse liceat. Herod. τερψιχόρῃ, καὶ σύ μοι ἐγένεο ἐξ ὀφθαλμῶν, neq; te uidere licuit. Eurip. ὀμμάτων ἄπο, Medea. In oculis autem esse, Latini dixere, in conspectu, & etiam in admiratione esse. Cicero Tusc. 2. Te autem, etsi in oculis sis multitudinis, tamẽ eius iudicio stare nolim. Idem de Arusp. responsis: Ferebant in oculis hominem quidam boni uiri, sed illius, ut ego arbitror, furoris ignari. Et Q. Fr. Balbum|in oculis fero. Et conspicuum. Act. 3. in Verr. Quod templum in oculis, cotidianoq; aspectu P. R. est positũ. Att. lib. 4. Et interea me esse in oculis ciuium de me optimè meritorum. Eurip. paulo aliter Medea,

δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν.

Oculi hominũ non rectè iudicant. Ante oculos, manifestum. Pro Cæc. Non uti demõstraretur quod ante oculos est. Et Aeneid. 11.

Ante oculos, interq; manus sunt omnia uestras.

Quod autem Latini dixere, Visus sum uidere, & uidere uideor, id est Græcis δοκεῖν, ut de somnijs. Et Terentio, Audire uocem uisa sum modò militis. ἔδοξα ἀκούειν. Ita enim Plato Theæteto. Dolorẽ oculorũ dixere Græci de offensionibus. ἀντίας ἵζεσθαι ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν, Herod. τερψιχ. Illas mulieres ibi coràm assidere, facereq; ut oculi ipsis doleant, sicut ait Phormio Terentianus. Sunt autem oculi, ὄργανον quoddã sensus eius, quem uisum, id est ὄψιν uocamus, hoc est, fenestræ quædam, per quas illa se uis animi effert. Oculorum autem est in nobis sensus acerrimus, ut interpretatur Cicero 2. de Finib. Platonica de Phedro, ὄψις ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Itaq; mirificè solet animus affici ijs quæ per oculos ad se deferuntur. Hac amor, hac odium, nota tritaq; uia commeant. Hinc etiam philosophiã partam esse, qua nihil melius, neq; maius à dijs tribui hominib. potuerit, Plato ait. Sed cum reliquis sensuum instrumẽtis nihil magnopere ad suum opus perficiendũ, nisi obiectum quoddã accedere necesse sit, oculi, ut idẽ Plato docuit in 6. de Repub. sine tertio quodam quasi adminiculo, suo fungi munere non possunt. Hoc ipse φῶς uocat, alij διαφανὲς dixere. Obiectum autẽ habent χρῶμα, id est colorem, de quo uisum est & ipso pauca quasi delibare. Est autem χρῶμα, seu χρόα, secundum Platonem in Menone, ἀπόρροη σχημάτων ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητὸς, id est, defluxio quædam de figuris rerum, oculis cõsentanea & exposita. In Timæo splendorem quendam esse ait colorẽ defluentem singilatim de corporibus, & talibus quibusdam partibus, quæ sint aptæ ad sensum oculorum. Sed nunc colorum præcipua, & maximè usitata nomina exponamus, propositis quibusdã differentijs horum, de quibus certius intelligi, quales ipsi sint, possit. nam mirifica est & diuersitas & uarietas, & mutabilis assensus horum. Sunt autem simplices, quos primos necesse est accipere. Aristoteli ξανθὸς & λευκὸς, id est flauus & albus. ac nigrum docet de exustione creari. τὸ δὲ μέλαν, inquit, χρῶμα συμβαίνει γίνεσθαι, ὅταν ὁ ἀὴρ καὶ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ πυρὸς διακαυθῇ, cum aerem & aquam ignis combusserit. Ita placet illi συνακολουθεῖν nigrũ elementorum, id est, primorum corporum mutationi. Itaq; ille de his reliquos colores componit. Plato in Timæo, de albo, nigro, & rubro, alios colores miscet. Duodecim hi solent à Græcis nominari, constitutis contrarijs duobus, albo & nigro, & intra hos alijs diuersis, hoc modo: Præscribantur cõtrarij, λευκὸς, μέλας: & subijciantur sub horum utrunq;, qui maximè alteri, utri affines uisi fuerint: sub λευκὸν, ξανθὸς, ὠχρὸς, κυανὸς, λαμπρὸς: sub nigrum, φαιὸς, ἐρυθρὸς, ἀλουργὸς, ὄρφνιος. Hi erunt μεταξὺ τῶν ἐναντίων, id est, inter contrarios diuersi, neq; contrarij illis, neq; sibi. Ac innumerabiles uarietates in ipsis notari poterunt, uel saturatioribus, uel attenuatioribus. Ac λαμπρὸν et ὄρφνιον etiã generaliter intelligi possunt, singulas colorum species uariare. Luce enim attenuantur, & umbra quadã ueluti crassescunt. Itaq; subtilissimi ingenij uir Aristoteles, ita scripsit: τῶν δὲ χρωμάτων οὐδὲν ὁρῶμεν εἰλικρινὲς, οἷόν ἐστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἑτέροις. καὶ γὰρ ἂν μηδενὶ τῶν ἄλλων, ταῖς γε τοῦ φωτὸς αὐγαῖς, ἢ ταῖς σκιαῖς κεραννύ-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἐσραννύμενα, ἀλλοῖα, καὶ οὐχ' οἷά ἐστι φαίνεται: Nullus color à nobis, qualis est, talis in syncertitate cernitur: sed omnes sunt misti cum aliis. Ac saltem luminibus & umbris confusi, diuersitatem in apparendo habent. De ea autem mistione & temperatione, qua singuli effici uideātur, egregiē Plato: τὸ δὲ οἷον μέτρον, inquit, οἷοις, οὐδὲ εἴ τις εἰδείη, νοῦν ἔχοι τὸ λέγειν, ὧν μήτε τινὰ ἀνάγκην, μήτε τὸν εἰκότα λόγον καὶ μετρίως ἄν τις εἰπεῖν εἴη δυνατός. Quæ autem quorum mensura sit, neq; si quis teneat, cur memoretur, causa fuerit, cum neque cur ita fieri necesse sit, neq; probabilē disputationem, uel mediocrem admodum, afferre quisquam possit. Erit igitur iam illustre album, candidum, & niueum, & argenteum, quo & Græci usi, ut ἀργυρόπεζα θέτις. Nam neq; χιονοειδὲς, neq; διάπυρον, de albo, nisi fallor, posuere: sed alterum de igneo splendore, alterū de frigore. etsi sunt Ιλ. κ'. equi Rhesi λευκότεροι χιόνος, niue candidiores. Dicitur & lacteus color, de quo γαλάτεια est, & γαλαξίας, Galatea, et circulus in cœlo lacteus. & γαλήνη, tranquillitas. Ὀδυσ. κ'.

— λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

In hoc puritas intelligitur. unde & ad animum Latini transtulere. Ouid.

Candor in hoc æuo res intermortua penè.

id est, animi simplicitas & puritas, ac innocentia. Hi fortasse sunt ἁπλοῖ & ἐλεύθεροι. In Heliodori Aethiopicis legitur, ἀναγκάζεται καὶ λευκότερον διαλεχθῆναι περὶ θεαγένει; id est, clarius ac apertius. μέλαν, nigrum. Atrū ἀνθρακινὸν uolunt dictum. Hinc atramentum, quod Græci certè μέλαν dixere: Latini atrum, improbum, & obscurum. Et furuus color, haud scio an is sit, quem ὀρφνινον dixere, quasi combustæ purpuræ, ut Plato ait. Est autem hinc μελαίνεσθαι uerbum, nigricare: ut ab albo albicare, λευκαίνεσθαι. Est autem, ut idem Plato inquit, τὸ λευκὸν διακριτικὸν τῆς ὄψεως, id est, distinguens uisa: τὸ δὲ ἐναντίον αὐτοῦ μέλαν. Pergamus nunc, atq; iuxta expositum διάγραμμα, constituamus sub albo ξανθὸν, id est flauum. Hic iam obscurior erit fuluus color. Flauum quidē Gellianus Fronto ad rubrum detorsit, de quo ipse uiderit. Sed φαιὸς fuscus erit. Latinis infuscare est inficere, contrarium τῷ ἀκεραίῳ, id est sinceritati. Cistella. Id merū infuscabat. Plato miscet de albo & nigro. Hunc fortasse clariusculum fuluum poterimus nominare. λευκοφαιὸν autem illustre albo fuscum dixere. ὠχρὸς est pallidus. Plato miscet de albo & flauo. Itēq; giluus, πυῤῥὸς, qui ad ruborē tamen uergit. Huc fortasse pertineat & heluus color, intra album & ruffum. & saturatior uiridis, χλωρός. & quasi tinctior, ποώδης, herbidus. & πρασινὸς, in cōmistione gilui ac nigri. ἐρυθρὸς uerò, id est ruber, seu rubeus, Platoni simplex color, uarius est. Puniceus, id est φοινικοῦς, nitentior, ut inflammatus carbo. Itidemq; κιῤῥὸς, uermiculus, quasi puri sanguinis nitidus color, ut Marcello Virgil. placuit. Nam apud Gelliū lib. 13. cap ult. κιῤῥὸν, giluum, Varro interpretatur. Et Galen. lib. 5. ὑγιεινῶν, posse ait & ξανθὸν appellari uinum, quod sit Hippocrati κιῤῥόν. Erit igitur hic, ut existimo, luteus. φλογινὸς, illustris & flammeus rubor. Et apud Pollucem φλογόλευκον, flammeus candor, id est, album fulgens rubore. Coccinus autem, κοκκινὸς, à grano tincturæ uocatus, & ipse rubore clarus, atque φοινικίζων. Ideoq; ad hunc quidam τὸν σπαδικα, id est spadicem, adiunxere: qui tamen propriè uidetur significare in uiriditate quadā relucentem ruborem. Et sandix clarum rubore uidetur habuisse. Plinius herbam existimasse sandicem Maronem ait, neque tamen certo argumento utitur. Tinctior est, qui communiter sanguineus, & qui roseus dicitur, qualis in ore muliebri laudatur. Saturatior etiā purpureus, & croceus. Itemq; πυῤῥὸς, quem pallido quoq; attribuimus, quasi tenuiorem, id est giluum. Est autem πυῤῥὸς uulpiū color, mistus de flauo & fusco. Dixere Latini & rauum, sublustrem colorem flauedine quadam ueluti canescentem: ut lupa raua, Horatio. Theocrito autē λύκος πολιὸς. & mare rauum, in Acad. & raua fulix, de Diuin. ubi tamen alij cana. & raui oculi gallinaceorum, in rustico Politiani. Sed omnino πυῤῥὸν flammeū quiddam notat, quod & πυρσὸν apud Eurip. Hecuba, de oculis caninis, πυρσ' ἔχουσα δέργματα. In Phœniss. uerò, πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος, de flaua lanugine barbæ. Rutilus & ruffus color, & citrinus, tenuior & ipse est, atq; flauescentior: ut

rutila ruffaq; coma, & urina ruffa. Contra hunc ponitur ruber, saturatior. Plin. de urina: Si manè candida, deinde ruffa sit. Et mox: Mala signa rubræ, pessima nigræ. Verbum autem rubere commune. Erubescunt, quibus in uerecundia facies rubescit. Rubidus color, est quodã atrore mistus, ut eorum quæ putrescunt, aut uitiosa fiunt, aut corrumpuntur. τὸ δυσῶπος hic est, & δυσώποντα rubida dici uidentur posse, ut orci regna. Hic enim est color, qualis fumi densi, iam infecti flamma, teter & horribilis. Et russus color inamœnum rubet. Catullus:

Dentem, atq; russam defricare gingiuam.

Et Martialis:

— Russi persona Bataui.

ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ, ἐρυθρόδανον, & ἐρευθέδανον. nam & ἔρευθος ruborem significat. Rubia tinctorũ. Rubrica autẽ est minium, id est μίλτος. sed adiectis distinguitur. Rubicundus, ὑπέρυθρος, ut puto. Rubiginosa autem rubigine infecta, rubida sunt. κύανος, id est cæruleus, ita fit Platoni, ut illustris candor in saturatũ nigrum incidat. λαμπρὸν δὲ λευκῷ, inquit, ξυνελθὸν, καὶ εἰς μέλαν κατακορὲς ἐμπεσὸν, κυανοῦν χρῶμα ἀποτελεῖται. Etsi κυάνεον planè nigrum aut fuluum notat, quod & de capillo dicitur. Et κυανόχρωτα χαίτην, capillum Polynicis adolescentis Euripides Phœniss. appellat. & οἰνωπὸν γένυν Parthenopæi, quod utrunq; certè nigrorem notat nisi οἰνωπὸν malumus flauũ accipere: ut cum oculi οἰνωποὶ dicuntur. Hic tenuior, id est cum albo mistus, fit γλαυκός. Glaucum dixere Latini quoq;, & cæsium. Sunt & silacei colores cærulei. Sil autẽ Atticum quondam laudatissimum fuit. Ferrugineus qui sit, quęsitũ. ὑακίνθινον aliqui esse perhibuere, id est purpureum: sic enim ille flos esse traditur. Quod si uerum maximè sit, non tamen cęruleum esse, dicere etiã poterimus, cum Maro alibi, suaue rubentem hyacinthum uocet: & purpureum florem esse, Ouidius manifestè affirmet. Et ferrugo quoq; πορφυρίζει μᾶλλον ἢ κυανίζει. Quin etiã Homerus flauam comam similem hyacinthi floris dixit, quæ cærulea intelligi non potest. Neq; me mouet, quod Nonius de Plauto citat, colorem hunc esse Thalassicum. nam & πορφύρεον κῦμα dicitur. Neque à ferro magis deducitur, quàm à ferrugine, quæ est ferri rubigo. Sed nos aliud agimus. Purpureus color est πορφυροῦς, in quo rubor semper relucet, ut et in ὀστρείῳ: sic enim Plato πολιτειῶν δ'. & in ἁλουργῷ, quod & ipsum haud scio an conchiliatum rectè uocaturi simus. Dicitur autem πορφυρὶς, et ἁλουργὶς, uestis purpurea. ἁλουργὲς autem, & ἁλουργὸν, purpureum. Ostrum autem Latini quoq;. ut Lucret. lib. 2. Ostroq; rubenti. Et Maro:

— Auroq; insignis & ostro
Stat sonipes. —

Homero autẽ est αἷμα πορφύρεον. Et Maro lib. 8.

Purpuream uomit ille animam. —

& κυανέη νεφέλη. & cæruleus imber, eidẽ. ὀρφνινὸς omnino nigrescit: ideoq; & uestes nigras, ὀρφνινὰς uocarunt, ut ait Pollux. Hæc de coloribus breuiter dixisse sufficiat, quorum in quadam infinita & inobseruabili uarietate, plurima nomina reperiũtur, tam apud Græcos, quàm Latinos. Ab herbis, floribus, metallis, locis, animantibus, liquoribus, fructibus, elementis. ut (pauca enim exempli gratia cõmemorare uisum) ὑσγινοβαφῆ, ἰάνθινον, ὑακίνθινον, uiolaceũ, hyacinthinum. & Persio, ianthina leæna. & ἰοειδὴς πόντος, Homero. κροκοειδὴς, croceus. ῥοδοειδὴς, roseus. χρυσοειδὴς, aureus. & ὑάλινος, uitreus. Horatio pontus uitreus. ἀργυροειδὴς, argẽteus. Melinus, ab insula Melo, albus. & Syricum inter rubeos, ut & sinopis. Conchiliatus, ὄστρειος, & in uestib. βατραχὶς. κορακινὸς, à coruis. Melleus, uitellinus, μελινὸς, λεκυθοειδὴς. μηλινὸς, à malis. ὀμφακινὸς, ab immaturis uuis. ἀεροειδὴς, aerius. & ἠεροειδέα πόντον appellat Homerus. Itẽ ab aqua, ut ait Sext. Pom. color aquilus, neq; albus neq; niger. hic est fuscus, unde uolucri nomen factum. Verba sunt, χρωματίζεσθαι, colorari, & χρωννύειν, & χρῶσαι. & ἀποχρῶσαι, pingere, seu colorare. Itemq; ἐπιχρῶσαι, colorẽ inducere. & χραίνειν, ἀποχραίνειν, ut Plato νόμων ς'. & ἐπιχρᾶναι. Herodoto ἄνθεα colores sunt φάρμακα. οἱ προμαχεῶνες ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι. Aristot. autem μονόχρωμα ὄμματα, unicolores oculi, in plerisq; animalibus. nam in homine sunt πολύχροα. Et equorum aliqui, ut in homine, sunt ἑτερόγλαυκοι, id est, cæsio colore, eoq; ueluti uariante.

uariante. Pictores autem, ut & hos obiter attingamus, sunt γραφεῖς, & ζωγράφοι. & γραφικοί, periti τῆς γραφικῆς, id est picturæ. & graphice in Comœdia scitè. γράφειν etiam, & γλάφειν, scribere significat. & γράμματα sunt literæ, quib. exaramus sententiam animi nostri: γραμμὴ uerò linea. Hinc γραμμικός. ut γραμμικαὶ ἀποδείξεις, demonstrationes geometricę. & διάγραμμα, descriptio. & εὐθύγραμμον σχῆμα, figura linearum rectarum. Illinc γραμματική, & πολυγράμματος, &c. γραμμάτιον, Platoni Politico, & γραφὶς, pugillares, & stilus. Volunt & penicillum significare γραφίδα. Sed de his satis.

Palpebræ, βλέφαρα, pellis oculis obducta, & hos tegens. Ideoque καλύμματα uocantur, ab Aristotele ἔλυτρα, 2. περὶ ψυχῆς: à Cicerone, tegumenta oculorũ. Galeno sunt quasi τεῖχος. Sed Plinio nescio quid in mente fuit, cum superiores & inferiores genas nominauit, & pilos palpebras. Etsi Virgilius sic fecit in 6.

Effusæq; genis lacrimæ. —

Et adducitur ex Ennio, de dormiente: Imprimitque genę genam. & alter uersus, *Pandite sultis genas, & corde relinquite somnum.* Græci summas palpebras, σκύνια, id est cilia: & cilij quasi proiecta, ἐπισκύνια dixere. Ιλ. ρ. de leone exagitato:

πᾶν δέ τ᾽ ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων.

Hinc σκύζεσθαι Grammatici deduxere, irasci, & indignari: quòd ita illi uultum fingant, ut palpebræ contrahantur. Nominarunt & Græci κύλα, ac ἄνακυλα, & ὑποκυλίδας. ac κύλον quidem inferiorem: κυλίδα autem & ὑποκυλίδα, superiorem palpebram. Hinc uerbũ κυλοιδιᾶν, oculis esse quasi natantibus, contracto uitio de lõgo desiderio & peruigilijs. Theoc.

— οἱ δ᾽ ὑπ᾽ ἔρωτος
δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Atque hinc mihi cogitãti factum nomen uidetur τῶν κυλώνων, quo ipso & libidinosi, ac luxu perditi significarẽtur. ut in Salustiana: Quicquid impudicorum, cylonum, parricidarum, &c. Palpebrarũ sulculos, & quasi rugulas, poetę ἕλιγγας uocarunt. His μύομεν, & καταμύομεν, id est, conniuemus, & nictamus. ἐπιμύομεν. Polybius lib. 4. ἄνοια μετὰ κακίας τὸ δοκεῖν ἑαυτῆς αὐτὸς ἐπιμύῃ μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν: Stultitia est coniuncta maliciæ, si quis ipse forte cõnixerit, arbitrari, ne ab alijs quidem se conspici. Et ἀμυστὶ πιεῖν, ebibere omne quod infusum fuit. Græci autẽ solebant aliquid effundere de poculo: qui erat ritus quidam religionis illorũ, quem aliæ quoque nationes seruarunt. Sed Scythas, narrat Lucianus Toxari, hoc, ut contumeliosum in Deum, neutiquam facere consueuisse. Itaque ille procus, πιὼν ἀμυστί, petit sibi uirginem desponderi. Est & ἄμυστις, genus poculi, & ipsa continuato spiritu potus eductio. Eurip. Cyclope, ἔσπασεν ἄμυστιν ἑλκύσας. Et Aristoph. ἄμυστιν ἐξέλαψα. Et ἀμυστίζειν, educere, secundum Plautum. Eurip. Cyclope, ἡδέως ἀμυστίσας. & ἐξαμυστίζειν. Hinc sunt μύσται, & μυστήρια, arcana sacra, & horũ antistites. Et quidã lusit in uerbo, ac μυστήρια dixit esse τὰς τῶν μυῶν ὀπὰς, quasi τηροῦντας τοὺς μῦς. Etsi, ut uerũ fatear, non ἀπὸ τοῦ μύω, sed ἀπὸ τοῦ μύζω potius hæc ducta esse existimo. nam quomodo in μύω sit insertũ σ, non uideo. μύζω autem & sorbitionis & mussitationis habet significationem, πεποιημένως. unde & ἀμυστὶ πίνειν, iniurgitare potum. & μυστήριον, quod silẽtio tegendum esset. Dicũt Græci & βλέφαρα συμβαλεῖν, & ἐπιβαλεῖν, καταβαλεῖν, προσβαλεῖν. Itemque κλεῖσαι, ἐπικλεῖσαι, συγκλεῖσαι, palpebras adducere & claudere. σκαρδαμύττειν, nictare, id est, crebrò cõniuere: quod timiditatis indicium putatur. Idem appellarunt βλεφαρίζειν. Nictare Plauto est signũ dare oculis. In Asin. Nutet, nictet, annuat. & ἀσκαρδαμυκτὶ βλέπειν, apertis oculis, & intrepidũ obtueri: quod confidentiæ & audaciæ est. Et in Equitib. Aristoph. βλέψον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδάμυκτος, intuere me oculis intrepidis. σκαρδαμύξαι autem est nictare, ut diximus, seu conniuere. Xenoph. in primo Κύρου παιδ. Et in Conuiuio dicit Socrates se quendam uidisse σκαρδαμύξαντα, cuius prius aperti semper oculi quasi riguissent. Aristoteles περὶ ζώων μορίων δ. τῶν μὲν τῶν ὀρνίθων ἔνιοι καὶ σκαρδαμύττουσιν ὑμένι ἐκ τῶν κανθῶν. Idem ὀρθοῖς ὀφθαλμοῖς ποτιβλέπειν, id est, directis oculis intueri, Theocritus dixit. Lucianus, ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, de uigilantia & attentione dixit auaritię, in Timone. Idem Icaromenippo, de Aquilis: καὶ τὸ ἐπὶ βασιλεὺς καὶ γνήσιος ἀετὸς ἦν ἀσκαρ-

δαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. Sed συγκλεῖν βλέφαρον, id est νυστάξαι, & καταννυστάξαι, nictare in somnolentia, ut solent dormiturientes. Hippocrati est γλοιάζειν. Grāmatici deducūt ἀπὸ τοῦ νεύσαζειν, quia caput tum moueatur. Et nomen uerbale poeticum, ut uidetur, memorant νύσταλον, & νυσταλογέροντιον, somnolentum, & senecionem dormiturientem. Hoc loco Pollux notandum esse monet, Aristotelem tradidisse, scissam palpebram non iterum coire, perinde ut neq; maxillam, neq; glandis pelliculā. βλεφαρίδες sunt palpebrarum pili, non solum attributæ ad speciem oculis, sed etiam ad usum & obiectum contra ea quæ incidere cum molestia possent, utq; prospectus quasi cohibitus esset directior, minusq; aberraret. Xenophon ad flatus quasi attenuandos, esse additos hos pilos ait. Cicero uallum uocat. Et Galenus lib. 11. περὶ χρείας μορίων, χάρακα, qui hos semper esse & numero ait, & magnitudine pares. Aristoteli tamen est βλεφαρὶς & palpebra, ut περὶ ζώων μορίων δ'. οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα. nisi & hoc loco pilus significatur. Nam in 11. περὶ μορίων plane dicitur, βλεφαρίδας δὲ ἐπὶ τ βλεφάρων ἔχει, ὅσα τρίχας ἔχει. In primo tamen ἱστορίας ζώων dicit, quod non coeat scissa βλεφαρὶς, id est omnino palpebra. Piscibus neq; palpebræ datæ sunt, neq; pili. Aues palpebras quidem habent, sed horum pilis carent. Aliæ animantes etiam pilos habent, sed non in ambabus palpebris. nam inferiores in illis carent pilis. Ideoq; à Simone, qui de re equestri scripsit, reprehensum hoc in pictura Miconis fuit, ut inscitè factum, quòd inferiori etiam genæ equorum pilos addidisset. Pinxit hic partē porticus Athenis, quæ ideo ποικίλη dicta, mercede quidē, cum suam Polygnotus gratuitò pingeret, ut Plinius lib. 35. cap. 9. cōmemorauit. Hoc aliqui sic retulere, quasi idem Micon de equis hoc scripserit. Falsò hoc quidem, nosq; in Hippocomico nostro incogitanter & male secuti sumus. Enascuntur quidem equis sub oculis pili longiusculi, qui & euelli, ne fortè in oculos intorqueantur, & renasci solēt: sed de extima palpebra non oriuntur. Qua ueluti tereti fimbriola enascūtur hi pili, ea pars nominatur à Græcis ἔλυτρον, ὑποτρίχωμα, ὄρχος, ταρσός. Theocritus somnium in palpebris dicit residere:

ὕπνος ὅταν μέλιτος γλυκίων βλεφάροισιν ἐφίσδει.

Quia deprimūtur hæ quasi ianuę, secundum Xenophontem, in quiete somni. etsi oculos illum significasse, accipere licet. nam et de oculis Sophocles uerbum posuit Aiace:

ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

χαριτοβλέφαρον, fruticem quendam efficacem in amatorijs, Plinius uocat: & hoc nomine scribit Laertius Demetriū fuisse appellatum, quod uenustatem oculorum notat. Et καλλιβλέφαρα dixere medicamenta, uel pigmenta potius palpebrarum, quibus conspicuæ & uenustæ redderentur, ut uerbum græcum indicat. Exponamus etiam hoc loco, lucis & caliginis præcipua uocabula, quæ ad λαμπρὸν & ὄρφνιον referri poterunt. λαμπρὸν lucē habet, id est φῶς. In pictura autem, ut & Plinius scripsit lib. 35. cap. 5. lumen umbræ opponitur, differentia colorum alterna uice sese excitante. Splendor autem alius hic, quàm lumen, inter hoc & umbrā est, ideoq; τόνος appellatus: commissuræ autem colorum, & transitus, ἁρμογαί. Referemus igitur ad λαμπρὸν, id est clarum, seu splendidum, αἴγλην, splendorem. ut ιλ. ν'.

αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων.

Et αἴγλην, quod est Naiadis nomen, apud Virgil. αἴγλης etiam & ἥλιε aliqui filias fecere τὰς χάριτας. In Theogonia, Iouis & εὐνομίας perhibentur. Nitorē quendam: ut αἰγλήεις ὄλυμπος, nitidū cœlum, uel sudum, ut Plautus. Eadem & αἴθρα, serenitas dicitur. ὀδυσ. ζ'.

— ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
πέπταται ἀνέφελος λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

φέγγος, lux, & dies. Theocrito lux:

καὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀπεχομένων πάλαι ὄσσων.

Dies, ubi uetus uerbum ab Aristotele commemoratur:

ὅποτε νυκτερινὸς βορέης τρίτον ἵκοιτο φέγγος.

ἀκτῖνες radij sunt, quasi quædam flammæ renidentia. ut ὀδυσ. γ'.

ὅτε μὲν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. (θ.

σέλας aūt, ignis splēdor, et φλὸξ, flāma. ιλ.

— παρὰ δὲ

— παρ δὲ ἑκάστῳ
εἴατο πεντήκοντα σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.

Et iubar. Sophocli Electra: λαμπρὸν ἡλίου σέλας. Est & μαρμαρυγὴ Platoni scintilla. et μαρμάρεον Homero leue atq; lucidum. & uerbũ μαρμαίρειν, nitere. unde & marmor. Et de mari poeta 10.

— *Spumant uada marmore uasto.*

στίλβειν autem nitere: & Mercurij sidus, στίλβων. & à uerbo λάμπω, λαμπηδών, claritas. & λαμπὰς, fax, lampas.

— *Phoebeæ lampadis instar.*

& diminutum λαμπάδιον, facula. & appellatio iracundorũ ὑποκορισικὴ. Lucret.

At flagrans, odiosa, loquacula, λαμπάδιον fit.

Est & λαμπάδιον, uinculum quoddam medicum. Acharnensibus:

ἔριʼ οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.

Iubet parari saucio lanam & fascias. Et λαμπουρὶς, uulpes candicante cauda. & λαμπυρὶς, quæ & πυγολαμπὶς, cicindela. λαμπρείμων, splendide uestitus. λαμπρῶς, præclare, seu egregie, id est γενναίως. Sed & manifeste in secundo libro Thucyd. ὀλολύζειν ὑπὸ λαμπρὸν, exultare clamore admodũ claro. In oratione περὶ στεφάνου, & mox, λαμπροφωνότατος dicitur Aeschines. Et λαμπτῆρες, Odyss. σ΄. super quibus ignis excitaretur. Item uerbũ λαμπρύνεσθαι, superbire. & λαμπρύνειν, illustrare. & λαμποὶ, clari, atq; lumina. Maro 11.

Lumina tot cecidisse ducum.—

Et in oratione διαλάμποντα, lumina orationis. λαμπαδικοὶ ἀγῶνες fuere Athenis λαμπαδηδρομίαι, quibus nomen λαμπάς. Plato πολιτ. α΄. οὐδʼ ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφʼ ἵππων τῇ θεῷ; Fugitq; uos lampada futuram uesperi in diuę honorem? Et mox, λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, ἢ πῶς λέγεις; οὕτως ἔφη ὁ πολέμαρχος: In equestri quodam certamine cum faculis decurrent, & illas inter se tradent? uel quid fiet? Ita, inquit Polemarchus. Tradiderũt autem tribus in festiuitatibus τὴν λαμπάδα celebratam fuisse in Ceramico, Mineruæ, Vulcani, Promethei: cum hæc tamen, et noua quidem ratione equestris, in Pireo ducatur ἐν βενδιδείοις, id est, Dianę quibusdam ferijs. Hinc Plato prouerbiali figura dixit, uitam tradere alijs, καθάπερ λαμπάδα, νόμων ς΄. Verbum poeticum λαμπετᾶν, splendere.

— ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.

& λάμπος, unus de senibus Troianis, Ιλ. γ΄. frater Priami. & Hectoreus equus, Ιλ. θ΄.

ξάνθε τε, καὶ σὺ πόδαργε, καὶ αἴθων, λάμπε τε δῖε.

Et λάμπων, Diei equus. & λαμπίας, Sol. & λαμπρίας, proprium nomen. & λαμπετίη, filia Solis, Odyss. μ΄. Habet & ἀργὸν, splendoris significationem. ut ἀργέτα δημὸν, adipem nitidum. & ἀργῆτι κεραυνῷ, micāte fulmine. & ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Ιλ. γ΄. Et hinc, ut uidetur, nomen cani Vlyssis, Odyss. ρ΄. Interpretantur autem κύνας ἀργοὺς etiam ueloces. φάος autem, et φῶς, & poetice φόως, & Latinis lux, et lumen, uitam quoq; notat, itemq; salutem.

— *Spoliatum lumine corpus.* Aeneid. 12.

Eurip. ἑκάβ. ὦ φίλʼ ἡμᾶς οὐκέτʼ ἦμεν ἐν φάει. &,

— αἴκέ τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Ιλ. θ΄.

&, O' lux Dardaniæ. ὦ μέγιστον ἕλλησι φάος. ἑκάβη. Itemq; diem. Callimach. πᾶσαι φάεα μηκύνονται, dies producuntur. Et Virgil.

Luce sedet custos. —

φῶς ἡλίου ἴδῃ, lucem Solis aspexerit, πολιτειῶν ε΄. Virgil. 6.

— *In lumina Solis ituras.*

Edere in lucem. Aeneid. 10.

In lucem genitori Amyco dedit. —

Et luminibus accēsis, ac illatis, de noctis tempore dixere, id est, περὶ λύχνων ἁφὰς, ut Herod. πολυμνία. φωταγωγὸς autem est Luciano Lapithis, fenestra. & uerbũ φωτίζειν, illustrare. Nazianzeno autem est φωταγωγία, festum luminis dies, quam et λαμπαδοφορίαν uocat. & καταφωτίζειν τὴν νύκτα δαψιλεῖ πυρὶ, illustrare noctem. Et stella Veneris, φωσφόρος, Lucifer: & φαέθων, Iouis. Et amatoria blandimēta, Mea lux, ζωὴ καὶ ψυχή. Ad ὄρφνην autem pertinet, ἀχλὺς, caligo. & uerbum ἀχλύειν, nigrescere. ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπʼ αὐτῆς. Ιλ. μ΄. Et quod dixere μελαινὸν. ut αἷμα μελαινὸν, nigricans sanguis. σκότος autē, & ζόφος, & γνόφος, tenebræ sunt. & δνοφερὸν, tenebrosum & turbidum. ut νὺξ δνοφερὰ, & ὕδωρ δνοφερόν. λυκόφως, emicans lux, Charisius interpretatur lucar. κνέφας & κνέφος, crepusculum licet interpretari, caliginem oborietis aut reliquæ noctis. Est & ψέφος, caligo. & νεμέων γ΄. ψεφεννὸς ἀνὴρ, obscurus. Et ἠλύγη, ad quod alludit

elucum, quod & ipsum quasi sine luce quidam dictum uolũt: quemadmodum egelidum Notum, gelu carentem. Hinc elucos tenebriones appellatos, nugarum amatores, & allucinatores, ut interpretatur Festus. Sed hactenus ista, nam recedere ab instituto argumento iam uidentur longius, perstrinxisse satis fuerit. Ac nunc ad oculos, unde discesit, oratio nostra reuertatur. Oculorum membranulas uocarunt medici χιτῶνας, id est tunicas. Albũ Græcis est λευκὰς, uel σφενδόνη, id est funda. Proximus orbis, qui includit aciem oculorum, quam Græci γλήνην, ut πολύγληνον βωκόλον ἰναχίδος, de Argo, & κόρην uocant, Latini pupulam, & pupillam, ἶρις. Vel ut clarius exponamus, Acies, id est, lux oculorũ, est γλήνη, illud inquam in pupula nitidum, πρόσωπον etiam nominant. Post κόρην, ambitus ille ἶρις. Mox σφενδόνη, album. Interq́ hanc etiã, & ἴριδα ponitur ἅλως, à Græcis, nihil relinquentibus innominatum. Vbi albũ finitur, περίμνον uocant. Ibidem sunt & fines palpebrarum (ipsi appellant κανθὸς) id est, anguli oculorũ, quos hircos latinè dictos perhibetur horum radiculę quędam ἐπικανθίδες. Iuxta nasum, ῥαντὴρ & πηγή. nam inde lacrimę manant. πρόσωπα iuxta tempora. Sed caua oculorum, κόγχοι: tota complexio, ὤψ est. γλήνην in conuicio appellat fugientem Diomedem Hector, Ιλ. θ'.

ἔρρε κακὴ γλήνη.—

Et γλήνεα item Homero, ut interpretantur ἀξιοθέατα, id est spectabilia. τρίγληνα autem ὅρματα, Ιλ. ξ'. & Οδυσ. ς'. aurium ornamenta, triplici quasi oculorũ luce insignia, dicta esse tradidere. & τρίγληνος ἡ ἑκάτη, apud Athen. libro 7. παμγληνώμενος ὄσσοις, de leone omnia collustrante oculis, Theocritus dixit. κόρη autem est illud nitidum in oculo, ubi imago quasi in speculo semper relucet. Et Plin. lib. 28. Augurium esse ex homine ipso non timendi mortem, quamdiu oculorum pupillæ imaginem reddãt. & has duplices gentium quarundam oculis inesse, scripsit lib. 7. cap. 2. Ibidẽq́ ad Ciceronem autorem retulit, fœminas ubiq́ uisu nocere, quæ duplices pupillas habeant. Idẽ lib. 6. cap. 30. τοὺς τριοφθάλμους καὶ τετραροφθάλμους λεγομένους, id est, qui tradãtur habere ternos & quaternos oculos, ἀλληγορεῖ ἱστορικῶς, non quia sic sit, sed quia sagittis præcipua contemplatione utantur. Sed & hoc annotatur, Anastasium Zenonis filium, Imperatorẽ Rom. δίκορον cognominatum, à diuersicoloribus oculis, ita ut gemina pupilla appareret. Significatur autem latina uoce pupæ, ut notum est, effigies uirginalis. Et pupi, ac pupę, pueri sunt, & puellę, antiqua appellatione. Ac de impudẽte, non habere κόρας in oculis, sed πόρνας, dixit rhetor, ut ait Plutarch. in libello de Præpostera uerecundia, id est, περὶ τῆς δυσωπίας. διακοράζεσθαι autem dixere intentis oculis contueri. κάρκινον etiam dictum, quasi κορακίνον, à motu pupillarum, Grammatici perhibent. Et κρόμμυον, ut Athen. ait lib. 9. Grammatici dictum uolũt, ὅτι τὰς κόρας μύομεν ἐπὶ τὸ ὀδμῆ. ut σίναπι, ὅτι σίνει τὼ ὦπα. quòd cæpæ odore suo efficiant, ut oculis conniueamus, & quòd hos sinapi lædat. Apud Plin. lib. 11. cap. 36. hęc leguntur de oculis: Media eorum cornea fenestrauit pupilla, cuius angustiæ non sinunt uagari incertam aciem, & ueluti canali dirigunt, obiterq́ incidentia facilè inclinant. Alijs nigra, alijs atra, alijs ruffa, alijs glauci coloris orbibus circundatis. Qui locus aut mẽdosus est, aut in eo pupilla & acies non eadẽ accipiẽda. Idem Plinius in Albania quibusdam ait aciem esse glaucam, qui statim à pueritia cani sint, & noctu plus quàm interdiu cernant. Galenus lib. 14. θεραπευτικῆς μεθόδου, sic dicit: τὸ χωρίον καθ' ὃ συμφύονται πρὸς ἀλλήλους ἅπαντες οἱ χιτῶνες ὀνομάζουσιν ἔνιοι μὲν ἶριν, ἔνιοι δὲ στεφάνην: Eum locum, ubi uniuersæ tunicæ concrescunt, alij irin, alij coronam nominant. Aristoteles ita: In oculis acies, qua cernimus, ὑγρὸν ipse nominat, pupilla est: hanc includit τὸ μέλαν, quod non habet in omnibus eundem colorem. Nam in alijs est μέλαν, id est nigrum: in alijs γλαυκὸν, cæsium. Item χαροπὸν, cæruleum, uel etiam fuluum. & αἰγωπὸν, caprinum. Extremum est albũ. κανθοὶ utrinq́ oculorum anguli dicũtur. Præterea in Physiognomicis, ὀφθαλμοὺς ὑποφοινίσσοντας iracundorum fecit Aristot. id est rubicũdos. ἄγαν autem μέλανας, admodum nigros, & flauescentes, hoc est, κλίναντας πρὸς τὸ ξανθὸν χρῶμα,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

χρῶμα, fortium. γλαυκοὺς ἢ λευκοὺς, cæsios et albos, timidorum. μὴ γλαυκοὺς, ἀλλὰ χαροπούς, non cæsios, sed cęruleos, aut fuluos, fortium. quę forma ad leones & aquilas referatur. Præterea quibus sunt oculi οἰνωποὶ, flaui, ut caprarum, dicit esse stolidos: quibus πυρώδεις, eos esse impudentes, ut canes. Qui sint ὠχρόμματοι, id est, pallidis oculis. & ἐπιταραττομένους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, aspectu instabili, formidolosos. σιλπνοὺς ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, nitentibus oculis esse libidinosos, secundum gallinaceos & coruos. Sed quòd χαροπὸν uertimus cæruleum & fuluum, eo fecimus, quòd hi colores splendentes quidem ambo, & clari, in græci uocabuli significatione quasi confundi uideantur. Ac Aristoteles quidem colores distinguens, alios γλαυκοὺς, alios χαροποὺς fecit. Potest autem hic ὁ χαροπότης color, de leonum oculis intelligi, in quibus nigrum medium ambit orbis quidam, fuluo nitore, & quasi aureolo resplendens, & hunc alius cæsio clarus. Ita quidam lętus, & quasi alacris color apparet. Plutarcho χαροπότης sine dubio cæruleum colorem significat. Sic enim scribit in libro de Iside & Osiride, ubi uerba facit de Isiacis sacerdotibus: φορεῖν δὲ τὰ λινᾶ, διὰ τὴν χρόαν, ἣν τὸ λίνον ἀνθοῦν ἀνίησι τῇ περιεχούσῃ τὸν κόσμον αἰθερίῳ χαροπότητι προσεοικυῖαν. Lini florem esse similem colore dicit ætheris splendori cæruleo. Apollonius libro primo, fulua miscuit claritate, cum χαροπὴν appellauit orientem auroram:

ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς
ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποί.

Iamq; refulgebat fuluis aurora quadrigis
Exoriens, claraq; uiæ de luce nitebant.

Huc respicientes scilicet Grammatici, etiam roseum τὸ χαροπὸν fecere. Theocritus autem in Bucolisco,

— ὄμματα χαροπώτερα πολλὸν ἀθάνας.

Clariores oculos uidetur dixisse, quàm Mineruæ sint. Aiunt etiam Grammatici, τὸ χαροπὸν καὶ τὸ γλαυκὸν συνωνύμως λέγεσθαι, id est, idem quodammodo notare utrunque uocabulum, id quod accipiendum est de claritate, seu splẽdore. γλαύσσειν enim splendescere est. inde γλαύξ. Et apud Homerum leo ille egregius, Ιλ. ύ. γλαυκιόων ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ.

Ardẽtibus oculis impetum facit in aduersarios, ut uel occidat aliquẽ, uel ipse cadat. Omnino autẽ τὸ χαροπὸν τῶν ὀφθαλμῶν, generaliter hilaritatem, id est εὐθυμίαν, significat. Sed de his satis.

Sequitur nasus, & ueteribus nasum. ῥὶς, & μυκτὴρ, & μυξωτήρ. & μυκτῆρες ac ῥώθωνες, nares, quæ μύξαι Sophocli. Vnde in usu sermonis communis Pollux factum putat λύχνον δίμυξον, τρίμυξον, πολύμυξον. de qua Lucerna Martialis:

Illustrem cum tota meis conuiuia flammis,
Totq; geram myxos, una lucerna uocor.

Dixere autẽ μύξαν & μύξον lucernæ, hoc est λύχνου. unde ἐλλύχνιον, quæ & θρυαλλὶς, emineret. Aratus Prognosticis:

ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μύξαν.

quod Virgilius uertit,

— *Putres concrescere fungos.*

Quędam enim ueluti fungosa specie impedimenta obijci flammæ claritati, impendente tẽpestate & hyeme, traditum est. Vel sunt μύκητες λύχνου, ipsa ἐλλύχνια, quæ tum concrescunt, à Virgilio fungi dicti. Nam & Plinius scripsit lib. 28. cap. 11. ursinum adipem emẽdare alopecias, cum fungis lucernarum, ac fuligine, quę est in rostris earum. Vbi & hoc notandum, Pliniũ uideri rostra appellasse τὰς μύξας. Apud eundem & myxa sunt pruna Syriaca. Est & merguli quædam appellatio ἐλλυχνίς. Vsus est & in Vespis Aristophanes uocabulo:

ἔπεισι γοῦν τοῖσι λύχνοις οὗτοι μύκητες,
φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τοῦτο ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.

Dicit senex incessi lucernam ὑπὸ τῶν μυκήτων, esseq; hoc signum futuræ pluuiæ. Sed μύκητες fuerunt interpretati aliqui scintillas: quidam significare uoluerunt uermiculos uolucres, appetentes ignis. Eustathius in ιλ. β'. dicit, μύκητας etiam significare μύξαν, quæ ἀνθρακώδης τῶν ἀναπτομένων, inquit, ἐλλυχνίων περιβέβληται: hoc est, adusta pars funiculi, propendens de lucerna. Promittere autem ἐλλύχνιον, & emungere lucernam, ἀπομύξαι Græci dixere. In Vespis est ἀποβύσσειν, ἐμπεδῶν ἐκλεῖν τὸ ἐλλύχνιον, quod digitis fieri cum olei iactura senex ægrè fert. Suidas interpretatur μύξον nouo & ignoto uocabulo, & addit carmẽ ad repressam urinam asinorũ, id est, ὄνῳ δυσουρίαν ἀλέξωρ πίνει,

καὶ οὐκ ὀρθῶς μύξος ὁ πίνα, καὶ ὀρθῶς. Hippocrati est μύξα humor pituitosus, qui in iuncturis artuum colligi solet. Nares autem, foramina, & quasi canales nasi, Aristoteli sunt ὀχετεύματα. Dicuntur & θαλάμαι, desinentes in λωβόν. Quæ pars nasi proxima est superciliis, ἠθμὸς nominatur, id est colum, ubi spiritus ueluti percolãdo attenuatur. Cartilago est media nares dirimẽs, sic enim χόνδρον dixerũt: uel potius mediũ hoc in summo os desinit in cartilaginem, eo magis carnosam, quo ad labra accedit propius. Nominarunt hunc ueluti paruulũ parietem, κίονα, διάφραγμα, συλίδα. Quidam etiam distinxere sic, ut uocarẽt interius illud διάφραγμα: prominentius autem hoc, & labris uicinius, κίονα. Quod suprà utrinque quasi recedit ad genas, ῥάχις est ῥινός. Totum autem ambitum narium, id est ἀκροῤῥίνιον, nominarunt σφαίρειον. ubi exterius huius quasi tubuli sunt, πτερύγας, & πτερύγια, quæ & apud Galenum est appellatio. Narium est κατάῤῥους, & κατάσταγμος, & κορύζα, πλῆννα etiam & βλῆννα Hippocrati, muccus. Hanc etiam μύξαν à recentioribus appellari Galenus ait, περὶ χρείας μορίων ἡ. Et κορυζᾶν, ac μυξάζειν, & βλεννώδης, muccosus. Et apud Plautum, blenni. Et agnina caro βλεννώδης, Galeno, id est humidior, ac pituitosa. ἀπομύττειν, emungere. Et iocus in Comœdia, Emunxi argẽto senes. quomodo & Græci Comici suo uerbo usi fuerunt. Nam hæc ætas κορύζης μεστή, id est, abundat pituita. Aristophanes simpliciter in Equitibus, uerbo usus est, ἀπομυξάμενος ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀπόψω: Emungitor, & ad caput meum detergetor. Et de fletu simulato illo quidem Xenophon Symposio: ἀπεμύττετό τε καὶ τῇ φωνῇ σαφῶς κλαίειν ἐφαίνετο: Emungebatur, & uoce simulabat fletum. Cratinus etiam, ut Pollux annotauit, ludens, ὕλιζε, dixit, τὰς ῥίνας, id est repurga, translatione ducta à frondatoribus & putatione. μυκτηρίζειν, naso suspẽdere. Irrisioni enim subdolæ hunc noui, ut Plinius ait, dicauere mores. Et μυκτηρισμός, irrisio, ac ludibrium. & μυκτὴρ ὁ εἴρων, nasutus. μυσάττεσθαι etiam auersari, & abhorrere, de gestu narium factum, Pollux ait. Nasi figuras memorant his uerbis: γρυπός, ἐπίγρυπος, aquilus nasus, quam regiam formam esse perhibent. Ideóque τετράγωνος, quadratus. Huic contrarius repãdus. σιμός, simus, & inde παρωνύμως σίμων. Poeta simas capellas dixit. γρυπότης & σιμότης est in octauo πολιτείας, & ῥητορικῶν Aristot. primo. Et γαστὴρ γρυπὴ τῶν μεστῶν, plenus & tumens uẽter. ἡ δὲ ἀδδεείπνων σιμή, id est, depressus uenter ieiunorum. Nasuti autem autem derisores latinè dicũtur Plinius tam Simorum quàm Silonum cognomina hinc deduxit. Silonum alii à superciliis fecere prominẽtibus, & fronte quasi recisa. In quo errorẽ esse apparet: hi enim cilones fuerint. Sili autem, ut apud Ciceronem, & silones, quibus esset reduncus nasus, appellati: ut simi, quibus, quemadmodum diximus, depressior. Hinc Lucretiana, Simula, silena, ac satyra est. Et σιμώτεροι Aristoteli οἱ οὐλότριχες, καὶ οἷς ἐπέστραπται τὸ τριχίον. Qui sint crispo & contorto capillo, eos ferè simos esse dicit, in Problem. Aquili gibboso naso sunt. unde & τῶν σιμῶν κοίλην, & τῶν γρυπῶν καμπύλην ῥῖνα nominarunt. & ὀρθήν, & ὑψηλήν, ut in Conuiuio Xenoph. Significat τὸ σιμὸν & cliuum. ἑλληνικ. δ΄. πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν, id est, persequi ad loca editiora. et in uulnere paululum deflexum ictum transuersum, σιμὸν uocat Galenus. Et ἀποσιμῶσαι τὰς ναῦς, interpretantur μετεωρίσαι. μύζειν autem, & μυχθίζειν uolunt esse πεποιημένον, id est, significare sonitũ quendam, qui in indignatione edi soleat flatu narium. Atque hinc esse factum ιλ. δ΄. uerbũ,

— αὐτὰρ ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Alii interpretati fuere de murmure. Pustulas in naso erumpentes, id est ἰόνθους, seu ψυδράκια quędam, uocarunt ψεύσματα, & ψεύδεα, quòd crederentur de mendacio dicto existere. Theocritus:

— σὲ δὲ τὸν καλὸν αἰνῶν
ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφύσω.

In naribus etiam pilis uibrissis nomen fecerunt. Simos quondam pro bellis habuere. Et talem Socratem fuisse, ostenditur in Symposio Xenophontis. Atque hoc σχῆμα εὔχαρι, id est, bella figura uisa. Hippocrati in 2. ἐπιδημ. sunt ὀξύῤῥινες, naso acuto. Pollux de equo adducit è Platone σιμοπρόσωπον. Idem de naso factas appellationes & has refert: οὖρεις, & οὐρεινος. ἄῤῥις, & ἄῤῥινος. quorum utroque de

canibus

canibus sagacibus & nō sagacibus usus est Xenophon. εὐθύῤῥις, recto naso. καὶ ἡ τοιαύτη ῥὶς δικαία λέγεται, qui nasus probus perhibetur. εὐθυτενὴς ῥὶς, nasus directus. ἐξ ἴσου τὸ πρόσωπον διακρίνουσα, in duas partes æquales faciem distinguens, qui uisum deducit, & dirigit prospectum eminentia sua. ῥινηλατεῖν, olfacere. & ῥινηλάτης κύων, in Tragœdia, canis olfactās, seu odorator. ῥινήλατον ἴχνος, Oppian.

ὡς δ' ὅτ' ἀνὰ ξυλόχους ὀφίων ὁδὸν ἐξερεείνων
βειθύκερως ἔλαφος ῥινήλατον ἴχνος ἀνεῦρε.

reperit uestigium odoratu secutus. ἀποτρώγειν τὴν ῥῖνα, & ἀποφαγεῖν, Demostheni κατ' ἀριστογείτονος, morsu nasum abripere. Denasare caput, Plautus dixit Captiuis. Est & κολοβόῤῥις, & μικρόῤῥις, quasi mutilo, præcisoq́ue, & paruo naso dicas. αἰσθητήριον, hoc est τῆς ὀσφρήσεως, id est odoratus, quæ & ὀδμὴ, χειρίστη τῶν αἰσθήσεων, id est, sensus maximè imbecillis & hebes. Habēt autem nares foramina duo, quà sensus à cerebro ueluti defluit: & aperiuntur itē duo sub palato,, quà commeatus est animæ. Naso suspendere diximus esse suprà μυκτηρίζειν. Fortasse & id fuerit, quod Græci dixere τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι. ῥινοκοπῶ, nares seco. ῥινολαβὶς quę fuerit, non satis explicat Suidas. Apprehensionis quidē narium significatio in uerbo inest. Lucianus in Dionyso ῥινόσιμον dixit, simis naribus. Theocriteo Pani,

— δριμεῖα χολὴ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.

Et Plautus moram dixit & famem ciere bilem in naribus. Et in Bœotia Hercules ῥινοκολούστης, quòd ille aliquando legatis quibusdā nares amputasset. Et Iustinianus ῥινότμητος, cui Leontiana factione nasus desectus fuisset. ὑπόῤῥινους autem interpretatur Hesych. τοὺς ὑπὸ ῥινὸς φθεγγομένους, qui sic loquuntur, ut uox in naribus stridat. Et medicis ἔῤῥινα, medicamenta quæ naribus induntur. Discernit autem odoratus beneuolentia à maleuolentibus, siue fœtidis. Ad quæ referuntur putrescentia, madentia, tabescentia, & uapores, ac suffitus, seu suffimina. Ea sunt σηπόμενα, βρεχόμενα, τηκόμενα, & θυμιώμενα. Verbum ὀσφρᾶσθαι, τὰς ὀδμὰς ὑποδέχεσθαι, odorari. quod & ad animi attentionem transfertur. Cicero Attico lib. 14. Cupio enim, antequam Romam uenio, odorari diligētius, quid futurum sit. ὄζειν uerò, ἐκπέμπεσθαι τὰς ὀσμὰς, id est, emittere odorem, significat olere. unde & ὀζόλας, Locros olidos fuisse appellatos tradunt. Dicunt autē Græci, ὄζειν μύρου: Latini, olere ungentum. In Pluto tamen alia forma, ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μοι, Suauem esse odorem aiebat corporis mei. Dixere Græci, ἕλκειν τὰ προσφερόμενα πνεύματα τῇ ῥινὶ, ducere narib. flatus, qui sese obtulerint. τὴν εὐωδίαν ὀσφραίνεσθαι, odorifera naribus captare. τὴν δυσωδίαν ἐκτρέπεσθαι, refugere fœtorem. τὰς εὐωδίας εἰδέναι, intelligere odores. Dicitur & ὀσμᾶσθαι. & ὀσμὴ, odor, & ὀδμὴ Ionicè. Item πνεῦμα & αὔρα, spiritus, seu halitus, & aura. πνεῖν εὐῶδες, ac δυσῶδες, odorem emittere gratū, aut cōtrarium. Et μοῖσ' ἁδύπνοος, suaue spirans Musa, ὀλυμπίων ιγ'. Et Callimach. ἄπνοα dixit, quorū odor euanuisset. Est & μυρόπνοον in significatione odoris ungentorum, poeticum. Eurip. Phœnissis dixit, μακρόπνουν ζωὰν, de uita longa. Et apud Hippocratē legitur μακρόπνους & βραχύπνους, qui spiritum ducit longius et breuius. Et in epigrammate,

— μύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη.

amiculum redolens ungenta. εὔπνουν & δύσπνουν, non solum τὸ εὔοσμον & δύσοσμον, id est, gratum ingratumq́ue odorem uidentur significare, sed etiam facilem, & expeditum, aut peruium spiritum: itemq́ue difficilem, & impeditum, & grauem. Hinc denominata, εὐπνοια, εὐοσμία, seu εὐοδμία, & δυσοδμία: quæ interpretari de superiorib. cuilibet fuerit in promptu. ἄοσμα autem sunt, quæ odore carēt. Est & teter odor, δυσοδία, & κακοσμία. Grāmatici tradunt, quòd βδέλος & βδόλος significet fœtorem, qualis extinctæ lucernæ & pedoris esse solet. Faciuntq́ue βδόλον, quasi ὀζολὸν, ablata initiali litera, & mutatione ζ in βδ. ut ῥοιζὸς, ῥοιβδὸς. Atque ita βδεῖν, quod est pedere, ἀπὸ τοῦ ὄζειν, hoc est de fœtore, deducunt. Pollux poetica uocabula monet esse ὀσμὴν & εὐοσμίαν. Et ὀσμύλια, pisciculos, qui & ὀζαινῶν habeant uulgo nomen. Esse autem genus polyporum, quibus canula sit intra caput: & qui fibras habeant, unde alitus fœdus exeat. Exponit Pollux & has locutiones, εἰσκρίνεσθαι κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα: itemq́ue εἰσρεῖν, & εἰσχεῖσθαι, nari-

bus percipi spiritum, & in nares influere ac infundi. Et eundem ἐκρεῖν καὶ προχεῖσθαι, effluere, ac effundi. Galenus lib. δ'. συμπτωμάτων, de sensuum obiectis luculenta breuitate hæc scripsit: ἔστι δὲ αὐγῆς μὲν, τῆς ὄψεως αἴσθησις· ἀέρος δὲ ἡ τῆς ἀκοῆς, ἀτμοῦ δὲ ἡ τῆς ὀσφρήσεως. ὥσπερ γε καὶ ἡ μὲν τῆς γεύσεως, ὑγρᾶς φύσεως. ἡ δὲ ἁφῆς, στερεοῦ σώματος. Horum fermè hic est sensus: Visus quidem sentit atque percipit splendida, auditus autem aerem, olfactus uerò uapores: quemadmodum gustus quidem naturaliter humida, tactus uerò corpora solida. Sed animalia etiã dum uiuunt, εἰσπνέουσιν & ἐκπνέουσιν, id est, spiritum attrahunt & emittũt: & εἰς τὸν ἀέρα ἀναπνέουσι, efflant in aerem. Dicitur & ἀναπνοὴ, respiratio, propriè quæ fit pulmonibus & pectore. Nam ad hanc musculis pectoris, qui sunt μύες τοῦ θώρακος, laxantibus meatus spirituum opus est. Et διαπνοὴ, quę est cordis & totius corporis intus, & per occultos meatus cutis transit: sic enim distinxere medici. Galenus libro laborantium partium ultimo: ὑπολειπομένην αὐτοῖς ὀλίγην θερμασίαν φυλάττεσθαι διὰ τῆς τῶν ἀρτηριῶν τε καὶ τῆς καρδίας ἔργου, καλουμένης δὲ ὑπό τινων ἰατρῶν διαπνοῆς, ὥσπερ τῆς διὰ θώρακός τε καὶ πνεύμονος ἀναπνοῆς. Et lib. 11. Rationis medendi: ἐν μὲν τῷ τῆς καρδίας σώματι διὰ τῆς ἀναπνοῆς, ἐν ἅπασι δὲ τοῖς ἄλλοις μέρεσι διά τε τῆς πρὸς τὴν καρδίαν κοινωνίας, καὶ δι' ἑτέρου τινὸς εἴδους ἀναπνοῆς, ὃ καθ' ὅλον τὸ δέρμα γιγνόμενον ὠνόμασται διαπνοή. Ac sine hac ne momentum quidem uiuere animal potest, sed extincta statim moritur. cum & hystericę mulieres, & animalia incubantia, quæ φωλεύοντα dicũtur, sine illa manifesta respiratione uitam tamen retinere cõperiantur. Quare cum respirantem posse uiuere uel momento temporis negant, πεπίστευται γὰρ, inquit Galenus, ἀχώριστον εἶναι τοῦ ἀναπνεῖν τὸ ζῆν, τοῦ τε ζῆν τὸ ἀναπνεῖν. Et addit de copia sua: ὥστε καὶ τὸν ζῶντα πάντως ἀναπνεῖν, καὶ τὸν ἀναπνέοντα πάντως ζῆν. Hæc igitur de conseruatione quacunque spirituum uitalium accipienda sunt: quibus deficientibus, interire animal necesse est. Sed nunc de flatus uocabulis, ac promiscuè quidem disputabimus: non enim ἰατρικὴν, sed ὀνομαστικὴν partium διασκευὴν professi sumus. Est igitur εὔπνοια, spirandi expedita facultas. δύσπνοια, impedita. ὀρθόπνοια, adhuc etiam difficilior, cum anniti aliquem necesse est. ἄπνοια autem, facultatis huius priuatio. ut ἄπνοια ὑστερικὴ, suffocatio naturæ in mulieribus. Et ἄπνους Empedoclis apud Laertium, τοιοῦτό τι ὥστε τριάκοντα ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσηπτον τὸ σῶμα: Vt corpus triginta dies sine spiritu duraret, neque putresceret. Et ἄπνους Heraclidæ Pontici liber, cuius fit mẽtio τῶν πεπονθότων τόπων ς'. de muliere, in qua nulla uestigia fuissent reliqua uitæ, neque spiritus, neque motus uenarum, id est, γεγονυίας ἄπνου καὶ ἀσφύκτου πνεῦμα, spiritus, flatus, alitus, anima. πνοὴ Thucydidi uentum, seu flatum notat. Xenophonti μυκτῆρες sunt εὐπνοώτεροι, id est, nares expediti spiritus. ἐπίπνοια est in Cratylo, afflatus. et in Menone dixit, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, afflatos & plenos numine diuino. Dixerunt & διακρίνεσθαι τὰ πνεύματα, alitus discerni. & δοκιμάζεσθαι τὰς ὀσμὰς, notari odores. & πνεῦμα εἰλικρινὲς, alitum syncerum. Item οἶνον ἀνθοσμίαν, uinum odoriferum, de floribus & odore deducto nomine. Hoc gratissimo gustu, & minimè noxium, ac delicatissimum habitum. Itaque scripsit Xenophon ἑλληνικῶν libro sexto, in Corcyra insula ita fastidiosos factos fuisse milites, ut nisi odoratum uinum esset, recusarent bibere: id est, εἰς τοσοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν, ὥστε οὐκ ἐθέλειν πίνειν, εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη. In Ranis Aristophanis uolũt hoc dictum prouerbialiter, Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν, ab Aeschylo, qui significaret illum delirare κραιπαλῶντα, id est, à crapula, & uti uino lædente facilè caput. Hic est οἶνος καρηβαρίτης, & χυδαῖος, uinum uile ac uulgare. Dixerunt & ἄνοσμον, uinum tenue ac euanidum. In Curculione etiam Plauti, nominatur flos uini ueteris. Est & τὸ ἐξ ἀρωμάτων πνεῦμα εὐῶδες, id est, aromata odoratum quiddam spirant. nam odoratum, odoriferũ est. ut,

Vrit odoratam nocturna in lumina cedrum. &,

Iactat odoratos uota per Armenios.

Fœtor est δυσωδία, ut diximus. In hircis, & sub alis, κινάβρα appellatur. & κιναβρῶν, olidus. & γράσος, idem fœtor. & γράζου ὄζειν. Aristot. προβλημ. δ'. καὶ τοῦ καλουμένου γράσου ὄζουσιν. & ιδ'. νηστείας ὄζειν. Fœtet enim

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

enim anima ieiunorum. Et apud Horatium, olidæ capræ. Et Ouidius,

— Ne trux caper iret in alas.

Et γράσων, fœtens, seu olidus, παρωνύμως. & apud Plautum nautea. Verba autem & locutiones τοῦ πνεῖν, tales quædam reperiuntur. πνεῖν, spirare. Ὀδυσσ. ε.

αὔρη δ᾽ ἐκ ποταμῶν ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

&, ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος θερμὸν καὶ ψυχρὸν πνεῖν, indidem calidum & frigidum spirare. & πολὺς πνέων, commotus. & Ιλ. β´.

— μένεα πνείοντες Ἄβαντες.

& πῦρ πνέοντες, Xenophōti in septimo historiæ Græcorum, feroces. Et ὀρνίσιν, ἀλφειὸν πνέων, de festinante. Et in Actis, σαῦλος ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου, spirās adhuc minas & cædem. At Propert.

— Qui nunc magnum spiramus amantes. lib. 2.

Hanc enim ueram scripturam esse existimo. ἐμπνεῖν autem absolutè, spirare est, id est uiuere. ut Quinto Fratri lib. secundo: Quandam effigiem spirantis mortui. Et Aeneid. 6. Spirantia æra. & 4. Spirantia consulit exta Dido, quasi adhuc uiua. Euripides de Alcestide moribunda, σμικρὸν ἐμπνέουσ᾽ ἔτι. Apologia Platonis, ἕως ἂν ἐμπνέω. id quod grādius Maro,

— Dum spiritus hos reget artus.

& ἔμπνους ἔτι, nondum exanimus. Exanimus autem est ἄπνους, & ἄπνευστος. & Hesiodo ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος. In Symposio Platonis significat ἀπνευστὶ repressionē spiritus. ἐὰν μέν σοι ἐθέλῃ ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον παύεσθαι ἡ λύγξ: Quòd si te diutius continente spiritum, cessauerit singultus. Hoc est Aristoteli ἀπνευστιάζειν, in Problem. ἐὰν τις ἀπνευστιάζῃ, παύεται ἡ λύγξ. ἀπνευστὶ interpretantur etiam ἀπόνητι, id est absq; negotio. In oratione περὶ στεφάνου· συνειλεχὼς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί, Collecta uerba & orationem corripit planè ac facilè. Et ἀπνευστὶ πιεῖν, ductim bibere, ut interpretatur Priscianus lib. 15. Plautus Curcul. Inuergere in me liquores tuos sino ductim. ἡμίπνους autem est semianimus. Galeno περὶ πεπονθότων τόπων δ´. ἡμίπνοουν ζῶον, meatibus spiritus in altera utra pectoris parte obturatis. Item ἐμπνεῖν actiuè. Xenophon ἑλλην. ζ´. τὴν ἀρετὴν θεὸς ἐμπνεύσειε, si Deus inspiret uirtutem. Ιλ. υ´.

ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.

Et μέσως, in Androm. Eurip. ἐμπνεύσομαι. Latinis autem aspirat Deus fauorem, fortunā, successus. Maroni autem,

— Aspirat primo fortuna labori.

ἐλλειπτικῶς, ut uidetur, fortuna aspirat successum primo labori. Absolutè etiam idem uerbum posuit,

Aspirant auræ in noctem. — & alibi,

Vos ô Calliope precor aspirate canenti.

Ductum est, inquit Seruius, uerbum à prosperè nauigantibus, quibus dicitur uentus ἐξ οὐρίων spirare. Ita igitur & alibi,

Ferte uiam facilem uento, & spirate secundi.

ἐκπνεῖν, expirare, id est, efflare animam. ut in Luca, καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξέπνευσε, de salutari morte Iesu Christi, solius Domini nostri. Et Eurip. Iphigenia Taurica, συνεκπνεῦσαι, unà mori. Idem & casum addidit, Phœnissis,

ἄμφω δ᾽ ἅμ᾽ ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.

Amboq; simul exalarunt miseram animam.

Et similiter Homerus Ιλ. δ´. θυμὸν ἀποπνείων. Sed ἐκπνεῖν uerbo in Oreste Eurip. μεταφορικῶς est usus de uulgo commoto, in significatione acquiescentiæ:

εἰ δ᾽ ἡσύχως τις αὐτῷ ἐντείνοντι μὲν,
χαλῶν ὑπείκοι καιρὸν εὐλαβούμενος,
ἴσως ἂν ἐκπνεύσειεν· ὅταν δ᾽ ἀνῇ πνοὰς,
τύχοις ἂν αὐτῷ ῥᾳδίως ὅσον θέλεις.

At concitatum, cedere huic si quis sciat,
Et frena laxans tempori substernat,
Fortè acquierit uulgus: ac tranquillum ubi
Iam fuerit, hoc uti, ut uolet, quisq; poterit.

Apparet autem translationem ductam à mari uentoso. Ita & in Phœnissis,

χάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς.

Et pro Flacco: Remittant spiritus. Et alibi spiritus tribunitios dixit. & cum homines inflati opinionibus, turpiter irridentur. Et Maro:

Det libertatem fandi, flatusq; remittat.

Annotarunt & διαπνεῖν in significatione τὰ λοισθία πνεῖν, id est, ducere extremum spiritum. Plato Phædone, uerbo hoc etiam de corpore usus est: ᾧ προσήκει διαλύεσθαι, καὶ διαπίπτειν, καὶ διαπνεῖσθαι: Quod dissolui debet, & intercidere, & expirare, uel potius expirando interire. Et διαπνεῖν, ac ἀποπνεῖν, est πέρδεσθαι, id est pedere. διαπνεῖν etiam actiuè posuerūt. ut, ζέφυρος διαπνεῖ λειμῶνα, spirat per pratum, uel perflat pratum Fauonius. Hippocrati est in 6. ἔκπνοον καὶ εἴσπνοον, nimirum totū corpus, id est eiusmodi, unde

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ſpiritus exit, & quò intrat. Eidem & σύμπνοιαν, & σύῤῥοιαν, corpus eſt, id eſt, in quo ſpiritus & humores perpetuò commiſceantur. Eſt & συμπνεῖν, cōſentire, id eſt conſpirare. etſi uerbum latinum νεωτερισμὸν ferè ſignificat, ſonās in deteriorem partem. In oratione περὶ στεφάνου, συμπνευσάντων ὑμῶν καὶ θηβαίων, Si uos cum Thebanis conſenſeritis. Conflare autē propriè de metallis, & translatè dicitur de coniunctionibus. ἀναπνεῦσαι, reſpirare. Plato Euthydemo: καὶ πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ μειράκιον, priusquā reſpirare poſſet adoleſcēs. Plautus Perſa: Sine reſpirare me, tibi ut reſpondeam. Sed & Ariſtoph. in fabula, cui nomen ὄρνιθες, ita eſt hoc uerbo in ioco uſus: καὶ περδόμενος κἀναπνεύσας αὖθις αὖ κατέπτατο: emiſſo crepitu, & ſpiritu recepto. Sed καταπνεύματα λωτοῦ, de tibijs dixit Eurip. Phœniſsis. Harum enim apud ueteres eximia materia lotus fuit. Et mox, στρατὸν ἀργείων ἐπιπνεύσας, incitato exercitu Achiuorum. Quod autem ſuprà diximus, ſine ſpiritu uitam durare non poſſe, uſqueadeò uerum eſt, ut uulgò nihil aliud ſpectetur, neq; cōſideretur ad mortem, quàm ſpiritus amiſsio. Et in ægrotis, & qui animo linquūtur, tentant uariè, num quid ſpiritus ſeu animæ adhuc adſit. ut ſe facere ille ait in Milite glorioſo: Tentabam, ſpiraret, an non. etſi hæc in editis libris aliter leguntur. Sed de hoc aliàs. Homerus etiam oculis & naribus oblatum finem mortis fuiſſe ait, ιλ. π´.

— τέλος θανάτοιο κάλυψεν
ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε. —

Verùm de his ſatis. πνευστιᾶν, eſt anhelare, ut in defatigationibus accidit, & equi inſtigati ſolent. Significat autem πνεῦμα & uentum. ut in oratione περὶ στεφάνου, ἐξ ἧς τῶν ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας, ὥσπερ πνεῦμα ἐφάνη. Et Ioan. 3. τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ. Et πνεῦμα θεοῦ ἅγιον, Spiritus Dei ſanctus, Deus uerus & æternus cum patre & filio, ſanctificans & illuminans corda fidelium. Sic enim ſentire pios neceſſe, & loqui fas eſt. φυσᾶν, eſt flare. & φῦσαι, flatus ſunt. & ἐκφυσᾶν, efflare quendam ſpiritum ſtreperū. Nam ut Galenus ait, ἐκφύσησις eſt ἐκπνοὴ ῥοιζώδης. id eſt, cum ſtrepitu emiſſus ſpiritus. Eadē eſt eidem βίαιος & μεγάλη ἐκπνοή, cuius ὄργανον eſt pectus & pulmones. Hæc fingitur in gutture, id eſt ibi, ubi λάρυγξ nominatur. & fit uox, id eſt φωνή. Quæ rurſus fingitur à lingua, & fit διάλεκτος, quæ iam eſt oratio. Hæc copioſius memorātur à Galeno: nos enim locū tantum attigimus, qui eſt in ſecundo libro Placitorum Hippocratis ac Platonis. φῦσαι autem Homero etiam folles ſunt, ιλ. υ´.

φῦσαι δ᾽ ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων.

Suidas interpretatur φυσαλλίδας, τοὺς αὐλοὺς, id eſt, eſſe ſic tibias appellatas, nimirum ab inflatione. nam & tibicines inflant tibias. Vnde locus in hoc hominum genus plerunq; leue & uanū, epigrammatis expoſiti ab Athenæo lib. 8.

ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν,
ἀλλ᾽ ἅμα τῷ φυσᾶν χὠ νόος ἐκπέταται.
Munere diuorum nulla in tibicine mens eſt:
Dumq; frequens flatus ducitur, illa fugit.

Lucianus Charone, ſeu deſpicientibus, hoc nomine indicat bullas aquaticas: ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω, ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάσσοντι ἀνισταμένας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ᾽ ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός. Demoſthenes falſæ legationis: θοἰμάτιον καθεὶς μέχρι τῶν σφυρῶν ἴσα βαίνων πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους φυσῶν: Demiſſo ad talos uſq; pallio, ita ingrediens, ut Pythocles, buccas flatu diſtendens. Vno uocabulo hic erit φυσίγναθος, quod nomen eſt βατράχου, in Homerico ranarum prælio. In Nebula Ariſtoph. dicitur, quòd nubes incluſus uētus, ἔνδοθεν ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, intus tanquā ueſicam inflet. Et mox de uentre ad ignem inflato, ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἐφυσᾶτο. Et in Pluto, ἡ γαστὴρ ἐπεφύσητό μοι, uenter tumebat flatibus. Idem in Equitibus, συμφυσώμενα dixit de conſpiratione. Ioan. cap. 20. καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς: Hæc locutus, inflauit, & dixit eis. ἀποφυσᾶν τὴν ψυχὴν, exalare animam. & ἀποφυσῆσαι τὸ ψυχίδιον. Alcibiade poſteriore Plato: ἀνδρῶν πολιτικῶν, πολιτικὸν φύσημα φυσώντων, uirorū qui inflati ſunt gloria adminiſtrationis Reipublicæ. Et Phædone, dixit de anima: δεδιέναι τὸ τῶν παίδων μὴ ὡς ἀληθῶς ὁ ἄνεμος αὐτὴν ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος διαφυσᾷ, καὶ διασκεδάννυσι: Metuere, id quod pueri ſoleant, ne reuera uentus illam egredientem è corpore difflet & diſpergat. Plautus Milite: Cuius tu legiones difflauiſti ſpiritu.

φυσιοῦν

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

φυσιοῶ est equorũ, qui apud Maronem spirant naribus ignem. Ιλ. δʹ. sunt φυσιόωντες. Et Paulinum uerbum φυσιοῦσθαι, inflari. Esse & κάπος, τὸ πνεῦμα, annotant κατὰ διάλεκτον. Ιλ. χʹ.

—ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσε.

Etiam ῥέγχομεν naribus, id est, stertimus. unde ῥόγχος, sonitus stertentium, quem irrisores imitantes ῥογχάζουσι. Capuis autem quidam, ut in Festo legitur, παρέγχων dictus fuit, de quo prouerbium natum, Non omnibus dormio. Verbum autem notat simulatè stertentem. Ad nasum etiam addi sternutationes poterũt. Sternutare autem est Catullo sternuere, Dextra sternuit approbatione. πταρνύσθαι Græci, & πταρεῖν. Theocr. Thalysijs,

σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον. —

Et πταρμικὸν, quo sternutatio cietur. Fuere inter omina ueteribus sternutamẽta, id est πταρμοί. Quare hunc solum sacrum spiritum Aristoteles uocat. Xenophon ἀναβάσεως γʹ. τοῦτο δὲ λέγοντος αὐτοῦ, πτάρνυταί τις. ἀκούσαντες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν. καὶ ξενοφῶν εἶπε· δοκεῖ μοι ὦ ἄνδρες, ἐπεὶ περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων, οἰωνὸς τοῦ διὸς τοῦ σωτῆρος ἐφάνη, εὔξασθαι τῷ θεῷ τούτῳ, θύσειν σωτήρια, ὅπου ἂν πρῶτον εἰς φιλίαν χώραν ἀφικώμεθα, συνεπεύξασθαι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς θύσειν κατὰ δύναμιν: Hæc illo dicente, sternuit quidam. Quo audito, milites omnes uno impetu Deum adorauerũt. Dixitque Xenophon: Mihi uidetur commilitones, quoniam uerba nobis de salute facientibus, augurium Iouis Salutaris oblatum est, uota huic deo nuncupãda esse, nos, ubi primùm pacata loca attigerimus, rem diuinam facere, ob præstitam salutem, atque unà & alijs dijs pro facultatibus sacrificare uelle. Fit huius & apud Homerum perelegãs mentio, quem locum de Ὀδυσσ. ρʹ. asscripsimus, & Græcum, & qualibuscunque uersibus latinè redditum.

ὣς φάτο. τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν. ἀμφὶ δὲ δῶμα
σμερδαλέον κανάχησε. γέλασε δὲ πηνελόπεια,
αἶψα δ' ἄρ' εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ἔρχεό μοι τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον,
οὐχ ὁράας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν;
τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,
πᾶσι μάλ' οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.

Sic ait. At magno sonitu tunc filius omnem
Sternutante domum repleuit nare: sed illa
Risit, & Eumæum sic est affata subulcum:
Hospitem age huc mihi siste uocãs assidere coràm.
Nonne uides, natus quàm clarum sternuit? hoc est
Non falsum indiciũ, mortẽ impendere propinquam
Cunctis qui thalamos nostros petiere Pelasgis.

Plutarchus dicit fuisse πταρμοῦ οἰωνὸν, dæmonium illud celebratum à Platone Socratis. Aristoteles Problemat. μελλεπτάρμους, sternutaturientes dixit. Dixere & ἐπιλαβεῖν ῥῖνα, continere nasum, quod fœtoris uitandi causa faciunt. In Pluto,

—χ' ἡ πανάκεια ἀπεστράφη
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα. —

Deminutum ἀπὸ τοῦ ῥινὸς, est ῥινίον, Physiognomonicis Aristot. ῥίνην autem limam interpretantur: & ῥίνημα, scobem. & ῥίνη, piscis squatina dicta. & ῥινοῦσθαι, limare. Et inde ducunt κατερρινημένον in Ranis, subtile. Alij leue maluerunt, & deridiculum. Nam ῥινᾶν esse Menandro deridere, id est, naso suspendere. Pili qui sub naso de labro superiore enascuntur, μύσταξ. Theocritus,

χ' ὡ μύσταξ πολὺς οὗτος ἀναυαλέοι δὲ κίκιννοι.

Et præconiũ τῶν ἐφόρων Spartæ, cum magistratum inirent, apud Plutarchum in libello de Sera numinis animaduersione, μὴ τρέφειν μύστακα, καὶ πείθειν τοῖς νόμοις, ὡς μὴ χαλεποὶ ὦσιν. Et ὑποῤῥίνιον, ac πρωτογόνιον, in prima origine sua nominãtur. Inferiores autem labri, πάππος: totaque quasi syluula, ὑπήνη, unde ὑπηνήτης. Sed & genas ὑπήνην dixere. Et in Vespis, partium Lacedæmoniarũ est τὴν ὑπήνην ἄκουρον τρέφων. Sub oculis genæ iuxta nasum utrinque eminent, & ad mentum demittuntur, quæ in uerecundia & pudore rubescunt: unde sedes hæc pudoris dicta. παρειὰς Græci nominarunt. & ὄφις παρείας, in Pluto, grandibus buccis, ut uidetur. Et σοῦ ὄφεις σοῦ παρείας θλίβων, de Aeschine dixit Demosth. περὶ στεφάνου. Et παρήιον ἔμμεναι ἵππων, de equestri ornatu, Ιλ. δʹ. Ionicè pro παρεῖον. Sed illi sub oculis quasi globuli, propriè μῆλα à Græcis appellantur, Hippocrati κύκλοι προσώπου. Haud scio, an Latini hinc malas suas non acceperint: cum etiam ex Oratore Ciceronis cognosci possit, à maxilla malas, ut axilla alas esse factas. μῆλα, ait Pollux, παρὰ τὸ ἀνθεῖν ἐν ὥρᾳ, uocantur, id est,

quòd in his flos ætatis eluceat. Nominat idem genas, ὑποφθάλμιον φρουράν, id est, oculorum custodiam. Hos enim munire uidetur supra prominētia τῶν ὀφρύων, infra eminentia τῶν μήλων. ἀπὸ τῶν παρειῶν fiunt εὐπάρειος, καλλιπάρειος, & Ionica ectasi καλλιπάρηος, in quibus significatio est genarum honestarū. Naues sunt Homero μιλτοπάρῃοι, & Ὀδυσσ. λ. φοινικοπάρῃοι, miniatæ, & puniceo colore pictæ. Galea autem χαλκοπάρῃος, cuius æs & genas defenderet. Ιλ. μ.

— κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.

Pindarus uerò χαλκοπάραον ἄκοντα, dixit præferratum iaculum. Et χαλκοπάραον θοὰν γλῶσσαν, Νεμέων ζ. quasi ferro acutam linguam. ἁμαλοπάραος ἀγαύη, Theocrito, teneris & purpureis genis, & similibus malis arborum. Et Pausaniæ ἀθηνᾶς cognomento παρεία. Dicuntur ἀνθοῦσαι παρειαί, floridæ genæ. & ἐπανθεῖς, eædem. ἐρυθαινόμεναι, rubicundæ. ἐρυθριῶσαι, rubentes. ὑποφαίνουσαι τὴν τῆς αἰδοῦς χρόαν, tinctæ pudoris colore. Atq; huc etiam uidetur pertinere, ἄγαλμα αἰδοῦς, in Nebulis. Hæc enim est effigies quædam uerecundiæ, si erubescant pueri. ὡς ἐπιλάμπειν αὐταῖς τὸ ἦθος, ut in his resplendeat indoles. ut ἐμφαίνεσθαι τὴν αἰδῶ, ut uerecundia appareat. Item παρειαὶ λάμπουσαι, στίλβουσαι, renidētes, nitentes. In ore quod inflari solet, buccas dixere. In Suetonij Galba & buccula deminutum legitur. Significat autem uocabulū cauitatem. Plin. 11. cap. 45. In ipsa genu utriusq; commissura, gemina buccarum inanitas inest. Horatius:

— *Quin illi Iuppiter ambas*
Iratus buccas inflet. —

Græcis sunt γνάθοι, & γναθμοί. Hippocrati autem est ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος, inferior & superior mala. Homer. Ὀδυσσ. ς.

— χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσαιμι. —

Atq; ita etiam in bestijs nominarunt. Et Xenophonti est equus ἑτερόγναθος, oris contumacis, is plerunq;, qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους. Illis autem Diomedis Thracis equis ait Admetus in Euripid. Alcestide,

οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις.

Et de ijsdem mox,

ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις.

Sed deuorant uoracibus malis uiros.

Ridicula est denominatio parasitorum, ut γνάθωνες appellentur. Latinis autem buccones sunt, qui stolidiores habētur. Plautus Bacchid. Bardi, blenni, buccones. Apud Homerum etiam rident proci γναθμοῖς ἀλλοτρίοις, Ὀδυσσ. υ. risum alienum & importunum. quod prouerbiali figura dixere, ξέναις παρειαῖς γελᾶν, alienis ridere genis. Teutones huius risus negant esse cor conscium. Est & γνάθαινα, & γναθάνιον, muliercule nomen, in Athenæi lib. 12. & φυσίγναθος, ranunculus Homericus, ut diximus.

Maxillæ, seu malæ, γένυες, & σιαγόνες. Apud Hippocratem sunt & σιαγόνια. Aristoteles superiorem σιαγόνα, nominat γένειον, inferiorem γένυν. In Physiognomonicis tamē legitur, ἄνω καὶ κάτω γένυς, de Laone. In πυθίων δ'. est χαλκογένυς ἄγκυρα. Et γένυς securim seu bipennem significat. Electra Sophocl. ὅτε σοι παγχάλκων ἀντίαν γενύων ὡρμάσθη πλαγά, cum impacta fuit aduersa tibi plaga æratæ bipennis. Hæc enim est tragica mors Agamemnonis. Mandibula aliqui fuerunt ausi nominare, à mandendo, ut apparet. Celsus superiorem malam, inferiorem maxillam appellat. Sed malæ sunt certè maxillæ Latinis. Virgil.

Quem malæ texere lupi cum dentibus albis.

Et Plautus Bacchid. Ne nucifrangibula excusit è malis meis. Et γένυς similiter de malis & mento ponitur. πυρσαῖς γένυσιν ἐξανθούμενος. &,

ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται.

in Euripidis Phœnissis. Sed maxillam superiorem, omnium animātium solus crocodilus mobilem habet. Herodotus εὐτέρπῃ· γλῶσσαν δὲ μοῦνον θηρίων οὐκ ἔφυσε, οὐδὲ τὴν κάτω κινεῖ γνάθον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μοῦνον θηρίων τὴν ἄνω γνάθον προσάγει τῇ κάτω: Vni huic bestiarū omnium linguam natura non dedit. Neq; inferiorem hic maxillam mobilem habet: sed adducit contrà, atq; aliæ bestiæ, superiorem maxillam ad inferiorem. Plinius hæc breuiter: Vnū hoc animal terrestre linguæ usu caret, unum superiore mobili maxilla imprimit morsum. Os autem, id est στόμα, labra includunt. Ea sunt χείλη, quasi χεῖλη πινα, id est, quasi dicamus lauabra. Os etiam & buccam aliqui dixere: atq;

hinc

hinc quoque fortasse buccones & bucculenti, Plauto. Et quicquid in buccam uenerit, ὅταν ἐπὶ τὸ στόμα ἔλθῃ. A' labijs sunt Labiones, & χείλωνες. ἐπιχειλὴς, ἐπιπόλαιος, superfluēs, de garrulis. ἀγκυλοχείλης, in Equitibus Aristophanis. & ἀγκυλόχειλος hic est σκολιόχειλος, rostro adunco, ut aquilae, & aliae uolucres γαμψώνυχοι, hoc est, uncis unguibus. Hesiodo sunt γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι, accipitres. συγχείλιαι in Physiognomonicis Aristot. labiorum cōpressiones. λαγόχειλοι, qui sunt labris scissis, ut lepores. Et χεῖλος, labrū uasi et poculi. ut Hesiodus retentā spem solam dicit, πίθου ἐπὶ χείλεσι, ad dolij labra. Et in balneis labrum est, Grecis πύελος, & Homero ἀσάμινθος. Hinc ἰσοχειλῆ τὰ ἐπίμετρα, id est, ad mensuram cumulate adaequata. ὑπερχειλῆ autem, quae abundant, quasi labrum excedentia. At ὑποχειλὴς, deficiens & deminutum notat. Aristoph. ἱππεῦσιν· ὡς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν, μεστὴν εὑρὼν, ὑποχειλῆ: Qui repertā urbem nostram plenam reddidit magna ex parte uacuam. Eupolis & nauis χεῖλος dixit, teste Polluce. Herodot. χεῖλος Euphratis, ὄχθοι, ripā fluuij. μοιμυλλᾶν & μοιμυᾶν, labra contrahere, de Comicis memorat Pollux. διαμυλλαίνειν autem, distorquere labra: quòd de labris quoque reperiatur τῶν μύλλων appellatio. Graeci nihil reliquerūt sine nomine, gens diues uocū. Totum igitur oris ambitum appellarunt ἱκμόν. Illam superioris labri quasi canulam, seu lacunam, φίλτρον. Inferioris uerò uallicu lam, τύπον, & νύμφην. Labiorum prominentiam, προχειλίδιον, & πρόχειλον. Hippocrati est προβολὴ χείλεος. Consertionem, προστόμιον, & προστομίαν. Desinentiam utrobique in buccas, χαλινούς. In Eunuchi Terentiani explicatione legitur, labia esse maiora labra, & inde denominatos Labiones. Legitur & hoc, labia esse inferiora, superiora labra: labias autē & labras, asinorum. quae quidem seu Donati, seu alterius exquisitiones, magis uidentur esse bellae, quàm uerae. Superius labrum inuenio à quibusdam χελύνην nominari. Aristoph. σφηξὶν, ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων, pre ira labrum superius arrodens. Labrosa est apud Lucretium, labris magnis, fortasse πρόχειλος. Videtur & labrusca à labris facta, quae Graecis est ἄμπε-λος ἀγρία, id est uitis syluestris. In Acharnēsibus est μασταρύζει, de sene tristi. quod interpretantur labra cogere, & acuere, ut infantes soleant, appetentes mammam. Genae & labra uestiuntur barba. Prima autem lanugo dicitur χνοῦς. & χνοάζειν poetis, ostendere illā lanuginem. Dicitur & ἴουλος. Odyss. λ'.

— πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
ἀνθῆσαι. —

Hoc nomen est & uermiculi millipedis, quem alio nomine uocarunt ὄνον. Aliqui scolopendram acceperunt. etsi Plinius millipedem τὴν σῆπα. Et crinium implicationes dixerunt ἰούλους. Et iulos item auellanarum comantes callos in hyeme. Et ἴουλος, carmen lanicij, aut messis etiā, ut Athenaeus docet 14. ubi & Cererem ἰουλὼ nominatam memorat: & ἰούλους, colligatos manipulos, id est ἀμάλλας. In commentarijs primi libri ἀργοναυτικῶν Apollonij, duo uersus exponuntur Eratosthenis, in quibus ita fit carminis huius mentio, ut quod accini ad colum cōsueuisset,

ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος,
δειδαλίδας τεύχουσα καλοὺς ᾔειδεν ἰούλους.

Etsi dubium est, utrum lanificij, an panificij carmē hoc existimandū sit. nam δειδαλίδας panes interpretātur, seu μάζας. Et ἔριθος χερνῆτις, quae opus faceret manibus, possit accipi. Et Hesiodo operaria mulier est ἔριθος,

θῆτ' ἄοικον ποιεῖσθαι καὶ ἄτεκνον ἔριθον.

Verùm ibidem refertur, Didymum scripsisse, hymnum esse Iulum Cereris, ut apud Troezenios οὔπιγγον Dianae. Colligatos enim manipulos uocari οὔλους, & ἰούλους, & Cererē οὐλώ. πώγων, iam plena barba: quam appellari & γένειον solere, ait Pollux. atque ita est ιλ. χ'.

— πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον.

Et ἀγένειος Tragicis, imberbis. βαθυγένειος, profunda barba. εὐγένειος, barbatus. Est et Homero λέων ἠυγένειος, Ionica ectasi. μαλακογένειος, fluxa & rara barba. κακογένειος, tenui. τριψίχορα dixit Herodotus, ἄνδρας λειογενείους, leues. προγένειος, prominētibus genis, seu mento. Et γενειάδες propriè barbae pili, ut capitis ἔθειραι. quo uerbo & de equis Homerus usus est ιλ. θ'. de equis Iouis,

ὣς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
Itaque Aristophanem, nisi fallor, grammaticum, Homeri uersum sic ferũt correxisse, Ὀδυσσ. π'.

κυάνεαι δὲ γένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.

Sic enim legitur in nostris libris,

κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον.

ἐκ δασκίου γενειάδος, densæ barbę appellatio est, in Trachinijs. Et uerbum γενειάσκειν. παιδείας δ'. ἄρτι γενειάσκοντα τὸν ἄριστον παῖδα, cui iam prima lanugo puero optimo enasceret. Hic erit Maronianus

Ora puer prima signans intonsa iuuenta.

γένειον leonis, dixit Lucianus in Cynico, barbam illius, πώγωνα, φιλοψευδεῖ. In Luciani sacrificijs, id est περὶ θυσιῶν, est Iupiter γενειήτης, barbatus. Græci annotarũt, βέθη Aeolica lingua esse πρόσωπα, id est ora: indeque βεθομαλίδας uocatas puellas εὐπροσώπους, id est formosas. Theocrito hoc uocabulum labra, ut uidetur, significat:

—τὸ πρὶν δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος
σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι. —

Etsi genas potest notare, ut Sophocli Antigona manifeste, νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει. Homero autem ora. ut,

ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδος δὲ βεβήκει.

& Ιλ. χ'.

—ῥεθέων δ' ἐκ θυμὸς ἔλυτο.

Interpretantur tamen aliqui Homerica hoc modo, ἐκ ῥεθέων esse ἐκ μελέων. Et Grammatici docent, ῥέθος quamcunque partem corporis significare, sed κατ' ἐξοχὴν os: ut apud Apollonium lib. 2.

αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας
χεῖρας. —

Validas ait manus protendisse pugiles illos ante ora. A barba poeticum est εὐπώγων: quod admodũ uulgare & protritum esse uocabulum, Pollux ait: hic erit barbatus. Apud Ionem Tragicum reperiri idem dicit, σπανοπώγωνα, qui esset rara barba. Eundem dixere λεπτοτριχοῦντα τὸ γένειον. βαθυπώγων, & Aristophanicum δασυπώγων, qui promissam habet et densam barbam. πώγωνας etiam acies ferri sagittarum, id est τὰς ἀκίδας, nominari à poetis, refert Pollux. Homero sunt γλωχῖνες. Vnde ὀϊστῷ τριγλώχινι, icta perhibetur ab Hercule, Ιλ. ε'. Iuno, id est, τρεῖς ἀκίδας ἔχοντι, seu τριγώνῳ, hoc est, cuius cuspis tres acies, seu angulos acutos haberet. Idem πώγων πυρὸς Tragicis, fastigiata flammæ eruptio. πωγωνίας autem est πωγωνίτης, qui & πωγωνιήτης poeticè. ut πωγωνιήτης ζεύς, promissa barba Iupiter. Et stella caudata, ut uulgò uocant, πωγωνίας dicitur: sicut κομήτης, cincinnata. Huiusmodi cum anno Partus salutiferi M. D. XXXI, mense Sextili, in cœli occidua plaga apparuisset, iterum proximo mense Septembri præcedere orientem Solem, & annis duobus sequentibus iterum atque iterum uisa est. Fuit & πώγων, Trœzenij portus nomen. Vnde prouerbium in imberbes, aut malè barbatos, βαδίζειν εἰς τροιζῆνα. Et μισοπώγων, osor barbæ. quo nomine inscripsit Iulianus apostata ἐπιτιμητικὸν suũ aduersum Antiochenos. Vocarunt & πώγωνας τῶν ἀλεκτρυόνων, quę sunt κάλλαια, dependentes calli rubentes ante guttur. A barba deminutum, barbula. Pro Cœlio: Non hac barbula, qua ista delectatur. πωγωνάδιον, & πωγώνιον, barbati, ualidi. Imberbes, aut bene barbatos, in Catil. 1. Iidem sunt, qui à Græcis uocantur ἀρχαῖοι. Pro Murena: Hæc iam tum apud illos barbatos ridicula, credo, uidebantur. De Finib. 4. Antiqui illi quasi barbati, ut nos de nostris solemus dicere. Et πωγώνατος, unus de Imperatoribus Constantinopolitanis, perperam nomine facto secundum formam latinam. Barbætenus sapiẽtes, ἀπὸ πώγωνος σοφοί. In quos epigramma græcũ, quo dicitur, non esse φρενῶν ποιητὴς ὁ πώγων, sed φθειρῶν. & alterum, quo hoc, futurum hircum facilè Platonem, si prolixa barba sapientes faceret. utrunque notum. Vbi & per iocum barba longa appellatur μυοσόβη, id est flabellum, quo muscæ abiguntur. τρέφειν autem πώγωνα, est barbam nutrire. & duplici uerbo, πωγωνοτροφεῖν. Barbam, seu genarum pilos, non modò has tegere, ait Galenus, sed etiam ornare faciem uirilẽ, quæ muliebri esse σεμνοτέρα, id est, maiorem habere dignitatem debeat. Ac traditur Nicander Spartanus interrogatus, διὰ τί κομῶσι καὶ πωγωνοτροφοῦσιν οἱ Σπαρτιᾶται, respondisse, ὅτι πάντων κάλλιστος καὶ ἀδαπανώτατος αὐτοῖς ὁ ἴδιος κόσμος, ut retulit Plutarchus, dictis Laconicis: Ideo esse capillatos & barbatos Lacedæmonios,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

nios, quòd suus uiro & proprius ornatus esset pulcerrimus, & minimo impendio cōstaret. Sed Galeni disputatio, quam paulo antè attigimus, est in 11. περὶ χρείας μορίων. ubi & hoc legitur: Cum sint pili τῶν περιττωμάτων, quo magis hic sexus muliebri calidus sit, eo naturam in hoc plus pilorum producere. Esse enim uapores ascendētes, maximeq; crassiores horum, nutrimenta pilorum. Verùm nos de his satis uerborum fecimus: longius etiā fortasse ac latiū suagati, quàm fieri oportuisse uideatur. Quare capitis, & partium huius reliquas nomenclaturas pertexamus.

Os est στόμα, quod dētes tum definiūt, tum constituunt: de cuius uocabulis postea dicetur. Sed in maxillis fixi dentes, ὀδόντες sunt. Hinc aduerbium ὀδὰξ, mordicus. ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. Odyss. ς'. Et ὀδὰξ ἔχειν. & αὐτοδὰξ Aristoph. iocans de ira & animi uehementia dixit, cuius ille gestus in silentio esse solet, ut labra, quasi mordicus apprehendantur. In Pluto autem ὀδὰξ ἐλαβόμην, mordicus apprehendi. Numerus iustus horum, duo & triginta, sedecim in utraque parte. Hos nudamus loquentes, & multo magis ridentes: de quibus uerbis paulo pòst. Hinc Dentati cognomē, ut Curij, quòd cum dentibus genitus esset. Græcis est βριόδων, qui & ἀμφόδοντα ζῶα, suprà & infrà dentata uocarunt. Item καρχαρόδοντα, ut in piscibus quoq; reperiuntur, qui & σαρκοφάγοι sunt. Significat autem uocabulum, quasi dentium conserrationem & stridorē. κάρχαρον de Gabriæ Aesopicis adduxit Suidas, ut subiecimus. Sunt enim perelegantes uersus: ut libellum esse hunc amissum, admodum sit dolendum. Nam pleræq; fabulæ, quę illius nomine extant, supposititię uidentur. Sunt autem illi uersus de fabula lupi & gruis. Cum enim exemisset nescio quid, quod intra fauces lupo adhæserat, & mercedem postularet medicationis, lupus,

— κάρχαρόν τι μειδιήσας
Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ, φησί, τῶν ἰατρῶν,
κεφαλὴν λύκου φάρυγγος ἐξελεῖν σῶαν.
— *Nudatis dentibus, sed arridens,*
Curationis sit tibi, inquit, hæc merces,
De fauce quòd lupi caput refers saluum.

Et pisces συνόδοντες, ijdemq; συνόδοντες, apud Athen. 7. τριόδους autem est τρίαινα, tridens, insigne Neptuni, Pind. ὀλυμ. θ'. ferramentum piscatorum, quo feriunt pisces. unde & piscaturæ huic nomen factum, τριοδοντία, ut Plato docuit in Sophista. ὀδοντότριμμα, dētifricium dixere, ut sunt pulueres, pumicis, balaustiorū, cyperi, aluminis scissilis. ὀδόντες autē παρακλίνοντες τὴν ἀφὴν τῶν ἀλλήλων, dentes sunt inæquabiles & detorti, Aristot. περὶ ζώων γενέσ. β'. Aduersi dentes, qui acuti sunt, diuidunt escas, ut ait Cicero. Hi sunt medij acuti quaterni, Græcis τομεῖς, & τεμνικοί, & διχαστῆρες, quòd cibum secent & diuidant, atq; partiantur quicquid oblatum fuerit. Et κτένες, à pectinum similitudine: sunt enim exæquati, & pares. Polluci placet ideo sic uocatos, quòd oblata enecare, id est κτείνειν, soleant. Et γελασινοί, quia in risu ostenduntur: quorum loca si uacua sint, facies deformatur. ut & Martialis innuit:

Nec grata est facies, cui gelasinus abest.

Post hos acutiores in utraq; maxilla bini, ut Pollux: quatuor, ut Celsus, κυνόδοντες, id est canini: propterea quòd admodum acuti, canum dentibus similes esse uideantur, una radice nixi. Vltra quos ferè maxillares quaterni: Pollux quinos tradidit, duabus nisos radicibus, & γομφίους nominat. Interq; hos collocat μύλας appellatas: quidam μυλίτας, & molares latinè dixerūt, quibus extenuatur cibus, & quasi molitur: ut in molis, quæ σιτουργοὶ uocantur, frumenta. Sed Pollucis narratio post hæc est indisertior: uel locus, ut plurimi, mendosus. Exponemus igitur rem secundū Galenum, qui in libro 11. de officio partium docet, in homine mirabili artificio naturam produxisse quaternos dentes, τομεῖς dictos: binos autem caninos, qui sunt κυνόδοντες, & λυκόδοντες. Reliquos interiores uniuersos uocat γομφίους, atq; horum numerum certū esse negat. nam quosdam octonos, plerosq; autem denos habere. Minoribus autem dentibus radicem unam, maioribus duas & tres, maximis quatuor attributas esse. Cicero γομφίους omnes intimos & genuinos. Plinius genuinos uocat eos, qui Aristoteli libro secundo historiæ animaliū sunt κραντῆρες. Pollux ὀψιγόνους nominat, & ponit post

σωφρονιστῆρας. Ac κραντῆρας scribit Aristoteles postremos nasci, anno ætatis XX. sed & in senecta quibusdam, ac mulieribus quibusdam octogenarijs illos demum erupisse. Aristoteles quinto libro de Generatione, & tertio de Partibus animalium, discernit dentes nominibus, προσθίων & γομφίων: eosq; & τοὺς ἐντὸς uocat in secundo Historiæ, qui sunt exteriores & interiores. Itē ὀξέων & πλατέων, qui sunt acuti et lati. Apud eundem sunt χαυλιόδοντες, dentes exerti. & ζῷον χαυλιόδουν, Aristoteli tertio de Partibus. Memorantur enim diuersæ dentium formę τῶν καρχαρόδοντων, qui sunt serrati. χαυλιόδοντες, exerti & continui. Ii sunt, ut opinor, ὁμοφυεῖς. Caprum ἀργιόδοντα, id est, fulmineis dentibus, uocat Homerus ιλ. ι. Aristoteles in secundo Historiæ, alijs alios rariores dētes habere ait: eosq; minus esse longęuos, quos ἀνόδοντας appellauit. Excidunt autem dentes, id est ἐκπίπτουσι. Et animalia βάλλουσιν, & ἐκβάλλουσι. & πρωτοβόλοι, qui τοὺς πρώτους ἐξέβαλον. & ἀβλῆτος & ἄβολος, tam asinus quàm equus, qui nondum protulerunt dentes, ætatis indices. Plinius mutare dixit. In Teutonico græcis uerbū respōdet, quo de equis utuntur, qui ut homines manifestè mutant dentes. Plinius columellares in his nominat. Plaut. Mercatore: Nam illi quidem haud sanè diu est, cum dentes exciderunt. Et cadunt. Idem Menæchmis: Septuennis, nam tum dentes mihi cadebant primulùm. Secundum quod Ausonius hoc fecit,

Indicat in pueris septennia prima nouus dens.

Vocant & ἐν πώλοις, id est in equis, γνώμονα, & γνῶμα, dentem indicem ætatis. & λειπογνώμονας, quibus ille excidit. & eosdem κατηρτυκότας, & κατωρυκότας, quorum ætas incerta esse putatur. φραστῆρας autem uolunt in pueris esse septēnij dentes: eoq; allusisse Aristophanem in Ranis, mutato nomine, σκώπτοντα Archidemum, ὡς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας. φύονται autem dentes, id est, nascuntur ac gignuntur. Aristoteli quinto de Generat. etiam ἀνατέλλουσιν, id est, oriuntur. Dentatum Plaut. in Pseudolo de milite posuit, significans ferocem & sæuum, ut uidetur. Denticulus autem posit esse ὀδόντιον, ut λεόντιον. Nam etsi ὀδοὺς à uerbo ἔδω, ut placet Grammaticis, quasi ἐδοὺς, dicitur usitatè: reperitur tamen & ὀδών, unde & κυνόδων. ὀδοντογλυφίδα interpretantur dentiscalpium. Fuit autem σχῖνος, id est lentiscus, delicatiorib. in usu, ut & Martialis in distichis indicauit: & hinc factus est σχινοτρώξ. In aratro iuxta uomerem dentalia nominantur. Apud Vitruuium uerò dēticulus in ædificijs & alijs operibus, nominatur extans quiddam. Et serra dentes, & quicquid serratū est, habet. Plaut. autem Bacchidib. iocans, dentifrāgibula, pugnos fortasse: et mox dentifrangibulū dixit, dentium excussorem. Dentire, de dolore dentiū, Plaut. in Milit: Ne dentes dentiant. Plin. hoc hoc uerbo interpretatus est græcū ὀδοντοφυεῖν. Erumpunt autē infantibus cum dolore semper, sæpe etiam cum magna corporum afflictione, neq; conferti unquam absq; periculo. Res est ὀδοντοφυΐα, dentitio. & ὀδοντοφυῆ βρέφη, dentientes pueri. Et in Phædro, τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος κνῆσις καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα, pruritus & molestia gingiuarū. Hippocrati est οὔλων ὀδαξησμὸς ἤγουν κνισμός. Verbū autem ὀδαξεῖν, dolorem, quem dentes morsu fecerunt, etiam notat, cuius aoristo secundo usus est Xenophon Conuiuio, ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον: Dolebam humerū, tanquam me bestia momordisset. ὀδακτάζοντι autem equo, id est morsicanti, frenos concuti & resonare dixit Apollonius Argonaut. lib. 4. Dolor autem dentium est ὀδονταλγία. In Polluce etiam hæc leguntur, in utraq; maxilla æquales et similes, siue oppositos dentes numerari oportere, ut suprà & infrà quatuor τομεῖς, & duos caninos. Sed μύλαι sunt latiores, quas duplices uocat Plinius. Harum igitur & partibus nomina Græci indiderunt. Qua enim gingiuæ proximi sunt, μωμίσκον dixerunt. Qua cibus manditur, τράπεζαν. Qua concaui sunt, ὁλμίσκον. Quibus autem locis maxillæ infixi sunt, ea, in maxilla quidem, ut ostendit Galenus, φάτνας & φατνία dixere, id est præsepia, in quibus singuli dentes firmi consistunt, mirabili naturæ opere comprehensi. Iam tota series dentium, φραγμὸς dicitur, id est septū, quod Homero est ἕρκος ὀδόντων. Sed in una parte

parte σιαγών, quod & in equis Xenophon nominat. Ac quidam scripsere uocabulũ per υ, συαγόνα, ut Athen. indicat libro tertio. Et γαμφηλαὶ nominatur, quo uerbo & de equorum malis Homerus usus, Ιλ. τ´.

—ἐν δὲ χαλινοὺς
γαμφηλῆς ἔβαλον. —

Carnes quæ dentes ambiunt, οὖλα extrà, ἔνουλα intrà uocantur. Interstitia autem dentium, ἁρμοί. Verba Aristotelis sunt, ἔστι δὲ γλῶττα σὰρξ μανὴ καὶ σομφή. ταύτης τι μόριον ἐπιγλωττίς. καὶ τὸ μὲν διφυὲς τοῦ στόματος παρίσθμιον. τὸ δὲ πολυφυὲς οὖλον. σαρκινὰ δὲ ταῦτα. Gaza uertit gingiuas, quod uerbum extat apud Catullum. Verba facta de nomine græco Pollux & hæc retulit: σίδηρος ὀδοντωμένος, serra. ὀδοντοξέστης, medicinæ instrumentum, ad repurgandos, ut uidet̃: & ὀδοντάγρα, ad extrahendos dentes. Edentulum, νωδόν, & à Pherecrate ἀνόδοντα uocari ait, qui est, ut diximus, Aristoteli, ἀραιοὺς ὀδόντας ἔχων, id est raris dentibus. νωδὸς uerò, qui dentes amisit. Itaq; infantes neq; νωδοί, neq; edentuli sunt: sed senes, ut illa apud Aristophanem anus, quæ ἕνα γόμφιον μόνον ἔχει. Et Aelia Martialis, de qua sic ille:

Si memini, fuerant tibi quattuor Aelia dentes,
Expuit una duos tußis & una duos.
Iam secura potes totis tußire diebus:
Nil istic quod agat tertia tußis habet.

Prouerbiali quadam figura dixit Theocritus,

—ἔχω δέ τοι οὐδ᾽ ὅσον ὥραν
χείματος, ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Plutarchus tamen dixit in primo de carnium esu, νωδὰ πρὸς τὸ δακεῖν, animalia carentia dentibus, quibus morsu lacerare alia possent. Qui eminentioribus dentibus est, προόδων, & fœmina προόδους dicitur. Addidit Pollux & historica quædã ex Aristotele, pauciores habere fœminas dentes, quàm mares: & quæ suprà de raritate dẽtium memorauimus. Item Pyrrhum regem Epiri habuisse dentes συμφυεῖς, id est, unum os æqualiter extentum, & quasi linearum notis ad speciem dentium distinctum. Valerius pro superiore modo dentium ordine, tale os habuisse Prusiæ filium tradidit: ideoq; μονόδους appellatus fuit, ut scripsit Pomp. Festus. Sed Pollux cùm in alijs hoc deprehensum ait, tum in Euryphye Cyrenæo: quin etiam iuxta Alcathoi uicum, in Cypro, talem infantẽ genitum fuisse Cyprio Mestori: eũq; propter quasdam suspiciones expositum, capram suis ubribus nutrijsse. unde illum postea appellatum αἰγινόμαν, à pastu nimirum caprino: & mox Euryptolemum, potitumq; regno fuisse Cypri. Adijcit his Timarchum, patrem Nicoclis Cypriorum regis. Sed in Isocrate Euagoram legimus, ad quem præcepta ab hoc cõscripta fuerunt, duplicem ordinem dentium habuisse, autore Aristotele. quod & de Mithridatis filia à Valerio refertur. Secundum autem Ionem Chium, Herculem tres ordines habuisse dentium. Herodotus hæc scripsit in Calliopa: ἐφάνη δὲ καὶ γνάθος, καὶ τὸ ἐπάνω τῆς γνάθου, ἔχουσα ὀδόντας μουνοφυέας ἐξ ἑνὸς ὀστέου πάντας, τούς τε ὀδόντας καὶ τοὺς γομφίους. ubi quidẽ γνάθος pro inferiore maxilla ponitur. Suspicor autem deesse προσθίους, ut ita fieret, τούς τε προσθίους ὀδόντας καὶ τοὺς γομφίους. Dẽtibus mandimus, & manducamus, & mordemus, & rodimus. Græca uerba sunt μασᾶσθαι. Theophrast. 4. de Stirpib. μασῶνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ τὸν πάπυρον, καὶ ὠμὸν, καὶ ἑφθὸν, καὶ ὀπτόν. καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπίνουσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι. Plini. lib. 13. Mandunt quoq; crudum decoctumq;, succum tantum deuorãtes. Et ille apud Maronem,

Stat sonipes, & frena ferox spumantia mandit.

Et præmãsum. & μαστητήριον μῦδον, apud medicos. & προμασητοῦ, προσίτιοι. δάκνειν, quod ad alia transfertur, ut fumus δάκνει. Et mordent quæ molesta sunt. Theocr. ιβ´.

ἦν γάρ καί τι δάκῃς. —

Si me forte offenderis. Cicero Appio: Neq; non tamẽ me mordet aliquid. Ιλ. ε.

—δάκε δὲ φρένας ἕκτορι μῦθος.

Vbi ab Eustathio annotatur & δακέθυμος ἄτα, & θυμοδακὴς μῦθος, Οδ. θ. quod utrunq; uocabulum molestiam & dolorem animi notat. Et mordet ὁ σκώπτης. στόμα δακὼν, est Græcis, qui reprimit gestientem erumpere orationem. ut θυμὸν δακὼν, iram reprimẽs, in Nebulis. δάκος autẽ, & δακετὸν, fera. Et mordet frenos equus, id est ἐνδάκνει. ἐκτείνας τὴν κέρκον, ἐνδακὼν τὸν χαλινόν, extensa cauda, &

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

mordicus correpto freno, Phædro. τρώγειν, & σαρκάζειν Ionicè, quod transfertur & ad alia. Nam Hippocrati σαρκάζουσι τὰ ἀμφόδοντα τῶν ποηφάγων, ut sunt equi, asini, id est, prata tondent. Et Scytha apud Herod. μελπομ. δέρμα capiti hostis detractum, σαρκάσας βοὸς πλευρῇ δέψει τῇσι χερσὶν, id est, tondens & nudans. ἀπὸ τοῦ τρώγειν est ἐντραγεῖν, arrodere & deuorare. et περιτραγεῖν. Luc. Timone, τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς καὶ περιτραγόντες, nudatis, & undique arrosis ossibus. & τρωγάλια, Pluto, ἰσχάδας καὶ τρωγάλια. quæ & τραγήματα, & latinè secundæ mensæ dicuntur. Iurisconsultus & uuas τρωξίμους dixit, de Verb. signific. τρώκτης Homero est lucri per fas & nefas sectator, quasi arrosor quidam hominum. Tales sunt apud illum οδυσσ. ο. φοίνικες,

τρῶκται μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα. —

Rodit & erugo, id est, consumit æs, & ferrugo ferrum. κυαμοτρὼξ, ab esu fabarum factum, per iocum posuit de populo Atheniēsi Aristoph. ἱππεῦσι, qui non calculis olim, sed fabis in suffragando & sententias ferendo usus fuit. χοινοτρὼξ autem suprà positus est. Est & βρύκειν mordere. ut in Auib. Arist. βρύκεσθ' ἀπεδέσθαι σοῦ δακτύλους. Grammatici interpretantur δάκνουσα, quasi βορύκουσα, παρὰ τὴν βοράν. Frendere quoque, id est βρυχᾶσθαι, dentium: sed & fremere. hoc tamen magis totius oris, in cōmotione animi. unde infremere. Et ἐνεβριμήσατο, in Euangelio. Aristoph. Equitib. ὡς εἰ σὺ βριμήσαιο, si tu fremas in ira. Est & stridor, id est ἄραβος, dentium, ut in frigore & consternatione. ut ιλ. κ'. de Dolone,

— ἄραβος δὲ διὰ στόματος γένετ' ὀδόντων.

Itemque τρισμὸς, & βρυγμὸς, dentium stridor. Dixerunt & broncitatem dentium Latini, & hinc broncos. Quibusdam tamen hos brocos, & brocitatē hanc esse placet. Ore hiant, & est hoc in quadam obliuione sui attentionis signum. unde & inhiare dixerunt. Græcis est χάσκειν, et χάσκειν, & ἀναχάσκειν, & apud quosdam ἀναχαίνειν. Itē διαχάσκειν. Aristoph. Equitib. διαχασκουσῶν ἁρμονιῶν, discedentibus compagibus. Et prouerbia, λύκος, & λάρος, id est fulica, κεχηνώς. & ἐγχανεῖν, quod derisionem notat. Nebulis, σὺ δ' ἐγχανὼν τέθνηκε, interea tu me deriso mortuus fueris. Et καχλάζει, inquit Pollux, apud Comicos ὁ καταγέλως, id est derisio. unde fieri potest, ut cachinnum habeamus. Et χάος apud eosdem τὸ στόμα. Item χανδὸν πίνειν, ingurgitare se potu. Et χὴν, anser, ἀπὸ τοῦ χαίνειν: hoc enim crebrò facere solet. Et Aiace, δεινὰ ῥήματα χανεῖν, maledicta effutisse. Et Icaromenippo, πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα, iam fini inhio. χασμᾶσθαι, oscitare est. et χάσμη, oscedo. & χάσμα πελάγους, μελπομένη, uastum mare. & χάος illud Hesiodeum, uastitas quædam. & ἄβυσσα χάσματα, Phœnissis. Item terram χανεῖν, id est dehiscere, dixere. θύρας κεχασμωμένης, de aperto ostio, Alexis apud Athen. lib. 4. Id quod infra labra in maxilla inferiore eminet, ὀξύγενυς & γένυς nominatur, inquit Pollux. Theocrit. ιδ'.

— καὶ ὑπὸ χλωρὸς εἰς γένυν ἕρπει.

Caniciem de tēporibus mentum rectà inuadere ait. Latinè mentum. Sub hoc carnosum ἀνθερεὼν est, quod quasi flore pilorum uestiatur. Homero planè mentum notat. Siquidem hoc in supplicando attingere, antiquis mos fuit, quod Plinius scripsit. Leguntur enim hæc ιλ. α'.

— καὶ λάβε γούνων

σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα λισσομένη προσέειπε Δία. —

Ibidem nominatur secundū quosdam λαυκανία, & λευκανία, id est gula. sed alijs græcum nomen placet esse caui quod apparet intra iugula, de quo postea. Intra labra, inquit Pollux, στόμα est, & ipsa labiorum quasi incisio. Quo quidem loco ait λογεῖον à quibusdam nominatum, à sermone, ut uidetur. Item μάσταξ, quod & Homerū ostēdisse οδυσσ. δ'. putatur:

— ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἦλθε μάσταξ χερσὶ πιέζε νωλεμέως κρατερῇσι. —

Ouidius tamen fecit in Ibin, elisus guttur, de Anticlo: cum tamen non suffocatum fuisse illū ab Vlysse, Homerus memoret. Dixerunt & μάσταξ cibum, ὁμωνύμως, id est, uno nomine significātes hūc, & quo capitur, id est os. sicut χοῖνιξ mensuram, & id quod metimur, notat, ιλ. ι'. & Theocr. Thyonicho:

μάσταξ δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν.

Intelligendum autem φέρουσα. Qualis hirūdo, allato cibo pullis, &c. Oris conuexitas, οὐρανὸς & οὐρανίσκος. Et de Ennio palatum cœli adducitur, Itemque ὑπερῴα,

quæ

quæ obducitur cute neruosa intimo in ore. Ιλ. χ.

χείλεα μέν τ' ἐδίησ', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.

Queritur Andromacha, amicos & propinquos non multum dare consueuisse. Sed desinit hæc in dentes, ut hi utrinq; in ea quæ παρίσθμια uocantur, tonsillæ, in sue glandulæ, ait Plinius: sed Celsus in homine quoq; nominauit. Hęc denominata sunt ab angustijs faucium, quarum apud Grecos nomen est ἰσθμός, terra propriè angusta intra duo maria, ut Corinthiacus: ut contrà πορθμός, fretum, id est mare angustũ, ut Siculum, Atlanticum. In summo palato supra fauces dependet μόριον σταφυλοφόρον, uel κίων ἐπίβλεφος, ut Aristoteles uocat, quæ & κιονίς. Iuxta hanc cibus & potus diuiditur, ne affluẽs copia suffocet. A' Latinis uua, & uuula: sed à Græcis quibusdam & βρόγχος, & χόνδρος, & γαργαρεών appellatur. Cum intumuit, & deinde pallet, σταφυλὴ tum Græcis est, id est φλεγμαίνουσα κιονίς. Post hanc nominat Pollux πόλον: & ait, quicquid supra gulam sit, φάρυγγα & φαρύγετρον dici, de quo paulo pòst.

Ab ore græca nomina, εὔστομος, ita equus, portus, tibia, cantus, obsequiosus, apertus, uocalis, concinnus. Et Aristophani uerbum in Nebulis, εὐστόμει, est εὐφήμει. Sed Sophocli lusciniæ εὐστομοῦσιν, id est, cantus sonoros edunt, Oedipo Coloneo. ἄστομος tibia, equus, ensis, portus: rauca, asper, obtusus, inaccessus. Gens autem ἀστόμων, sine ore, à Plinio memoratur, lib. 7. cap. 2. Dicitur et λιμένος στόμα, qua portus patet. Et Homero est,

— πολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Ιλ. κ.

id est, infesta belli prælia. & Ιλ. τ.

— πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.

& Ιλ. υ. ὑσμίνης στόμα. Dicunt & λιμένα στομῶσαι, id est portum aperire. & σίδηρον στομῶσαι, id est ferrũ durare. Nazanzenus εἰς τὰ φῶτα, ἕως θερμὸς ὁ σίδηρος τῶν ψυχῶν στομωθήτω. In Melpomena, de compactis & colligatis intra sarmẽta falsis Scytharum uatibus, dixit Herodot. χεῖρας ὀπίσω δήσαντες καὶ στομώσαντες. Aristoph. Nebulis trãslato uerbo usus est: καὶ μέμνησ' ὅπως εὖ μοι στομώσεις αὐτόν, id est, ut acuas, & loquacẽ reddas. Est & in frenis στόμιον & ὑποστόμιον, dictum utrunque à Xenophonte. Apud Calliam Comicum & μεπάλλου στόμα. Ensis acutus, πρόστομον ξίφος: obtusus, ἀπρόστομον. Apud Sophoclem στομώδη sunt εὔφημα. στομοδὸνεῖν significare Pollux ait στωμύλον, apud Pherecratem, qui est loquax. Deducitur autem στωμύλος, & στωμυλία, loquacitas, ἀπὸ τοῦ στόματος. De Platone Pollux & στομαυλεῖν adducit, neque interpretatur. στομαλγία uerò non modò oris dolorẽ, sed & loquacitatis uitiũ. In Medea legimus στομαργὸν γλωσσαλγίαν. Ponit & in Electra Sophoclis hoc nomẽ. εὐρύστομος, ore lato. ἐπιστομίσαι, obturare os alteri, id est, reprimere loquentem. Lucian. Ioue Tragœdo, ἰχθύων σε ἀφωνοτέρους ἐπιστομίζων. χαλκόστομον uult Pollux esse apud poetas, quod χαλκόπρωρον. χαλκέμβολον est, quod Latinis rostri uocabulo indicatur. ἀναστομῶσαι τὰς τάφρους, fossas repurgare, apud Herodotũ. Eurip. Cyclope, εὐρείας φάρυγγος ἀναστόμου τὸ χεῖλος, aperi labra patẽtium faucium. ἀποστομοῦν uerò, obturare. Apud Calliam Comicum, de garrula, ut uidetur:

τραυλὴ μὲν οὐκ ἦν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη.

Blæsam esse aliquam, dicitur, sed ore minimè cõcluso. In Euthydemo Platonis, ἀποστοματίζειν significat memoriter recitare: & ἀποστοματιζόμενα, quæ recitantur. ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα: Cum memorabantur à grãmatico quępiam, utri illa discebant pueri, quæ memorabantur? Sed in Polluce legitur ἀποστοματίζεσθαι esse apud Platonem, pueros interrogari à magistris, & iuberi recitare dictata: quod nondũ reperi. Ab ore autem lingua latina fecit orare, quod significat & λέγειν καὶ ἀντιβολεῖν. In Theæteto Platonis, et Symposio Xenoph. est ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, recitare memoriter. Et idem Plato alicubi, ἐξ ἑνὸς στόματος, uno ore. Aristoph. ἱππεῦσιν, οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος πάντες ἀνέκραγον, uno omnes ore exclamarunt. Terentius: Vno ore omnes omnia bona dicere. Aeneid.

— Vnoq; eadem omnes ore fremebant.

Oris morbos alibi exposuimus, in nominibus morborũ. Quod ex ore effluit & eijcitur, πτύσμα, & πτύελον, & σίελος, saliua: ac σίαλος, inquit Pollux. Sed σίαλοι sunt Homero porci opimi. ὀδυσσ. ξ.

— ἐπεὶ πρόϊαλλε συβώτης

αἰεὶ σιατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων.

In Suida etiam hoc legitur, σιελοῦν acuendum esse. In Hippocratis libris sæpe τὸ σίαλον. Verba sunt πτύειν, spuere. ἀποπτύειν, expuere. Lucret. Expuere ex animo rationem. καταπτύειν, cõspuere & despuere. Inde κατάπτυστον & ἀπόπτυστον fecere, abominandũ. Et annotauit præter consuetudinem sermonis græci, in genere fœminino, dictam ab Anacreonte, καταπτύστην Pollux, atq; hęc ferè ille. Solemus autem in offensis indignantes expuere: & sæpe quibus irascimur uehementius, quæq; contemnimus, ea conspuere. Inde ad uilia & ad futilia transferri illa solent, in usu cõmuni sermonis. Apud Hesiodum ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς, respuunt. ἀπέπτυσα in Hecuba interpretantur, nihil curo. Sed magis notat abominationem uerbũ illo in loco. Nam ut Plinius quoque annotauit lib. 23. cap. 4. Expuere inter amuleta, habitum priscis fuit. Ita despuimus, inquit, comitiales morbos. Eũ significat Plaut. Captiuis, hoc uersu,

Et illic isti qui insputatur morbus interdum uenit.

De quo postea statim:

Ne uerere, multos istic morbus homines macerat,
Quibus insputari saluti fuit.

Contra fascinationes etiam despuere soliti fuere, ut facere se ait apud Theocritum Cyclops,

ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.

Et apud Tibullũ pro amuleto usurpant sputa:

Hunc puer, hunc iuuenis turba circunstetit illa,
Despuit in molles & sibi quisq; sinus.

Atq; ita uersum aliqui Theocriti in Thalysiis interpretati fuere,

ἃς ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι,

id est ἐπιπτύουσα. De qua superstitione cùm alia, tum hoc quoq; remansit, ut si in aquas, priusquã equus bibat, aliquis despuat, & nescio quid uerborũ admurmuret, potus nocere equo non possit. κατάπτυστον dixit pro Ctesiphonte Demosthenes. Sed nos nunc etiã alia quædam exponamus. ἄστομοι, canes sunt Xenophonti ore breui aut prauo. Turpilio autem, referente Nonio, ostreæ inoræ, id est absq; ore. de quo Gellius nimirum & inora animalia appellauit, oris, ut uidetur, forma carẽtia. ἀρτίστομος, planè loquens. ἀθυρόστομος ἀχώ Philocte, garrula. Et αὐθαδόστομος, ore contumace, & improbo, ac temerario. ἀμφίστομον ὄρυγμα dixit Herod. θαλέας. Et ξίφος ἀμφίστομον, ensis est anceps. In epistola ad Hebræos, δίστομος μάχαιρα. & ἀμφίστομος φάλαγξ. Et Polyb. lib. 2. ἀμφίστομος δύναμις. ὀξυστόμους ἐμπίδας, culices cum acutis rostris, dixit Aristophan. ὄρνισι. στομαργός, nugax & loquax. Item στόματα, quæ fauces dicuntur latinè, de quibuscunq; patentibus locis. ut fauces auerni. Atque ora etiam dixit Maro in 6.

— Neq; enim antè dehiscent
Attonitæ magna ora domus. —

Et Græcis στόμα μήτρας, & στόμα φλεβὸς ἢ ἀρτηρίας. Indeq; ostia ut facta sint, fieri potest, qui sunt aditus intra ædes: & fluuiorum ἐκτροπαί, quæ sunt Herodoto στόματα, ut Nili, Istri. & ψευδόστομα Istri: nam Herodoto hic fluuius est πεντάστομος. sed Plinius ora sex numerat. ἑπτάστομον autem πύργωμα θηβαίας χθονός, dixit Eurip. propter celebratas septem portas urbis illius. Nominatur & στόμα in acie, primi ordines, ut postremi οὐρά. Et acies ὁμοιόστομος, quam Suidas interpretatur διφαλαγγίαν, id est, phalangem duplicatam. χαλκοστόμου κώδωνος, de tuba dixit Sophocles Aiace, uel ærea, συνεκδοχικῶς, uel ingentem sonitum emittẽre. Et στόμα πελάγους ποντικοῦ, fauces Bospori sunt in Melpomena. πύλας στόματος, dixit Euripid. Hippolyto,

τὸ δὲ μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις
καθέξω. —

Et στόμα ἀπύλωτον, os patulum: hac enim prodeunt & emittũtur uerba. Item στόμα, ut diximus, sicut & οὐρὰ & οὐραγία in acie. κατὰ στόμα, aduersum notat. Eurip. Reso,

τάξον μ' ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.

Rectà contra Achillem & copias Græcorum postulat se constitui. Et mox, ἰὼν κατὰ στόμα. ἀναστόμωσις, apertio seu laxatio conceptaculi. ἀναστομοῦν etiam exacuere & resuscitare apud Comicos, citante Athenæo lib. 4.

— ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων
ἀναστομεῖ τάχιστα τὰ αἰσθητήρια,
τό τε νωθρῶδες καὶ κατημβλυωμένους
οὐκέδασε. —

κακοστομοῦμεν est apud Soph. Electra, κακῶς λέγομεν. Apud grecos medicos στοματικὰ sunt oris medicamenta. στόμια, ut dixi, pars freni, id est ferrum, quod ori inseritur

seritur

ſeritur equi. Hippolyto, αἱ δ' ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις. Galenus tamen diminuta hac uoce ἀπὸ τοῦ στόματος uſus eſt, de faucibus conceptaculorum in corpore, appellans στόμιον ἀγγείου, ut lib. 5. θεραπευτικῆς. Itidemque Soph. Antigona, de aditu buſti. στόμφακα in Nebulis, aſperũ dixit de Aeſchylo, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν: mirabilem, aſperũ, præcipitem. Volũt eſſe ἀπὸ τοῦ στόματος & τοῦ ὄμφακος. Eſt & στομφάζειν uerbũ, quod notat oſtentationis uanitatem. ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας, in Veſpis, deridere te in uanitate. Eſt & uerbum στωμύλλεσθαι, garrire. & στωμύλματα, nugæ. & στωμυλεύθρος, nugator. ἀπὸ τοῦ στόματος uolunt & στόμβον eſſe, grauiſonum. & στομβάζω uerbum. Et equus στομίας, ὁ ἄστομος. ἀρτίστομος quoque, accurata oratione utens. & ἀρτιστομία. στόμους etiã conuitia interpretantur. Eſt & στόμαχος, ab ore, de quo ſuo loco. Ipſum στόμα uolunt eſſe quaſi σιτοτόμον, quòd in hoc cibus comminuatur. Eſt & στόμωσις, & στόμωμα, quibus uerbis duratio & acies notatur. εὔστομα aduerbiũ, cautionem ſermonis, & ſilentium notat. Sophocles Philoctete, εὔστομ' ἔχε παῖ, tace fili. Et Herod. οὐ τέρπει, καὶ ταύτης μοι πέρι εὔστομα κείσθω. στόμα autẽ ἔχειν, ſimili figura Teutonicæ linguæ, ſilere ſignificat. Eurip. Supplicib. σῖγ' Ἄδραστ' ἔχε στόμα, id eſt, ſilentio os cohibe. Græci & Latini, oris nomine in ſermone ita ſunt uſi, ut diceret, ἀνὰ στόμ' ἔχειν, in ore habere. Cicero Attico lib. 14. Habent in ore nos ingratos. Et uerſari in ore. In Verr. 3. Iſtius nequitiam & iniquitatem tum in ore uulgi, atque in communibus prouerbijs eſſe uerſatã. In ore eſſe, Terent. In ore eſt omni populo. ιλ. β'.

τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις.

Ponitur in utranque partem, id eſt, laudis & uituperationis. πάντες ζώπυρον ἐν στόμασιν εἶχον αἰνέοντες. Xenophon Hierone, ἀνὰ στόμα τε ἔχουσιν ἐπαινοῦντες. Sed in deterius. Κρατῖνος, Μιλτιάδη ἀχρειωσάσαντα ἔχον ἐν στόμασιν, maledicebãt Miltiadi. Actione 4. in Verr. Res percrebuit, in ore atque ſermone omniũ cœpit eſſe. Ad Leptã: Lepta ſuauiſs. ediſcat, & habeat in ore, &c. παιδείας α'. πάντες τὸν Κῦρον διὰ στόματος εἶχον, καὶ ἐν λόγοις, καὶ ἐν ᾠδαῖς. Apollon. alia forma fecit de uituperatione, ita,

— καί κεν μ' διὰ στόματος φορέουσαι

κολχίδες ἄλλυδις ἄλλη ἀεικέα μωμήσονται.

Et ἐν διὰ στόματος, Theocrito ιβ'. πᾶσι διὰ στόματος. intelligitur enim εἶναι. Homerus, μῦθον διὰ στόμα ἄγειν, id eſt, orationem ex ore emittere, dixit ιλ. ξ'. Luciano in Toxari ſunt κωφὰ προσωπεῖα διῃρημένα τὸ στόμα καὶ παμμεγέθες κεχηνότα, id eſt, perſonæ ore aperto hiantes. θρασυστομεῖν in Hecuba Euripidis, audaciam loquendi notat. στόμα διῆρε, aperuit os. & ἐμφράττει στόματα, obturant os, Demoſth. dixit in oratione de Falſa legatione. Eſt autem os Latinis, id quod Græcis πρόσωπον, ut ſuprà oſtendimus: ut & Virgilianus uerſus indicat,

Os humerosq; deo ſimilis. —

Item ὄψις, apud eundem poetam,

Quis ante ora patrum, Troiæ ſub mœnibus altis
Contigit oppetere. —

Cicero pro Roſcio Amerino: In foro atque in ore omnium uerſabatur. Ab ore in lingua latina oſculum eſt: & uerbum oſculari, id eſt ſuauiari: & exoſculari, quod transfertur ad omnia quæ ſuauiter complectimur. Græcis φίλημα, & φιλεῖν, & κῦσαι. Veteres ſolebãt manus & oculos oſculari, itemque caput & humeros. Ὀδυσσ. ω'.

κύσε χεῖρ' αὐτοῦ καρπῷ. & Ὀδυσσ. τ'.

κῦσ' ἄρα μιν κεφαλήν καὶ ἄμφω φάεα καλά.

Ὀδυσσ. φ'.

καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους
ὣς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε.

Iam lingua, quæ γλῶσσα & γλῶττα eſt, in ore, intra dentes, quaſi ſepto incluſa, uerſatur, unum de præclariſsimis membris in corpore, & cum bonorum tum malorum ingentium efficiens, ſecundum prouerbium Græcorum, γλῶττα ποῖ πορεύῃ. Hæc orationem fingit, & ſapores diſcernit. Hæc ab Euripide ἱκετήσιον, appellatur ἄγγελος λόγων, ſermonis nuncia. Et ut inquit Pollux, agilitate & flexu internæ conuerſionis, uocem conformat, & cedendo locum cibis præbet, ut intra corpus perueniãt. Exeritur etiam extra os, uel cum λείχουσιν animalia, id eſt lingunt, unde et lingua ducta uidetur. Hinc ſunt λειχῆνες. Et mures Homerici, λειχήνωρ, λειχοπίναξ, λειχομύλη. Item λιχμῶνται, lambunt. Aeneid. 2.

Sibila lambebant linguis uibrantibus ora.

Lambit

Lambit & loca aliqua flumen. Et ignis lambit, quibus inhæreſcit. A' quibuſdam uocatur guſtus & plectrũ: guſtus, ex opere ipſo: plectrum, quia feriendo aerem, ſermonẽ excudit. Textũ hoc eſt de mẽbranis & uenis, carnoſum, rarũ, uerſatile: inferius iuxta oris quaſi pauimentum, læue: ſuperius iuxta palatum, aſperius: ubi ad aerem exit, acutum: qua parte & προγλωσσὶς nominatur. Intima lingua, id eſt ortus ac radix illius, qua parte ad imam maxillã annectitur, ὑπογλωσσίς. Suprà, iuxta palatum, ἐπιγλωσσίς, minor lingua. Operculũ, ut Cicero uocat, aſperæ arteriæ. κλεῖθρον ab Hippocrate, ni fallor. Apud eundem & κλεῖθρον & ὑπογλωσσὶς etiam morborum partium illarum nomina ſunt. Sed de minore lingua, ut Plinius appellat, hæc fermè Pollux. Palato ἐπιγλωσσὶς annexa eſt. Exeritur enim de cauo oris internè lingua, & uenis alligatur: iuxtaq; radicem interius carunculam habet, ſimilem folio hederæ: cuius acutior pars, fauces uerſus ſita, iter cibi impedit, ne impetu quodã deferatur, & ut ad illud operculum reſultet. Et hæc quidem caruncula ἐπιγλωττὶς appellatur. Galenus autem in ſeptimo de Vſu partium, dicit eſſe, τὴν ἐπιγλωττίδα περιφερῆ καὶ χονδρώδη, καὶ τὸ μέγεθος ὀλίγω μείζω τοῦ κατὰ τὸν λάρυγγα ςόματος, εἰς τὰ πρὸς τὸν ςόμαχον ἐςραμμένην μέρη. Apud Pollucem & hæc leguntur: Broncho, ut uocant, & ſtomachi primis eminentijs, annectitur lingua, de cerebri membranis demiſſa. Præcipuam autem uim guſtus habet iuxta fauces, qua parte & γεῦσιν & κεφαλὴν appellant. Illas uero utrinque quaſi excauationes, χηραμοὺς & παράσυρα. γλώττας etiam & poſteriores γλωσσήματα dixere, cùm poeticas uoces, tum inuſitatas aliquibus populis. ut τράγος apud Meſſenios caprificus: et λήϊτον Achæis τὸ πρυτανήϊον, inquit Herodot. & ὀυλάλκη, uomer, ſimile'ue quid Spartanis. Tales uoces linguæ ſecretioris, ut ipſe appellat, pueris proponi Fabius uult, cum lectioni operam dare incipiunt. Puſtulæ in lingua, φλυκτίδες & ὀλοφυκτίδες dicuntur. Apud Theocritum ὀλοφυγδόνα legimus:

μηκέτ᾽ ἐπὶ γλώσσης ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.

Hanc enim pœnam ſupprimẽtium aliquid eſſe uoluerunt, φύσκαν ſeu φῦμα in lingua. Pollux linguæ eſſe ait opera γεῦσιν, φωνὴν, λόγον, id eſt guſtum, uocem, orationem. Galenus autem γεῦσιν & κίνησιν linguæ tribuens, φωνὴν ac διάλεκτον diſtinguit, cùm alibi, tum laborantiũ partium lib. 4. Dicit enim, φωνὴν opus eſſe τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, id eſt λάρυγγος, & muſculorum huius, & hos mouentium neruorum orientiũ in cerebro. διάλεκτον autem eſſe τῶν διαλεκτικῶν. Horum præcipuũ eſt ὄργανον, inquit, lingua. Momenti autem plurimum habent & nares, & labra, & dentes, de quibus aliquid poſtea etiam dicetur. Nos περὶ γεύσεως primùm aliquid dicemus: ac deinceps quæ apud Pollucem leguntur, interpretabimur, & alia quędam commemorabimus. Eſt autem guſtus is ſenſus, qui diſcernit ſapores, id eſt χυμούς. Quorũ ut in colore extremi albus & niger, ita oppoſiti quidã ſtatuuntur, dulcis & amarus, id eſt, γλυκὺς & πικρός. de quibus ſummam uoluptatem cum ſummo dolore commiſtam in nuptijs ἥρως notat, γλυκύπικρον κέντρον ἔρωτος. Transferuntur autem ſuauitatis uocabula ad iucunditatem: ut amaritudinis & acerbitatis, ad ingrata, & contraria. ut ἄνθρωπος ἡδὺς, ſuauis, id eſt cõmodus. Plato Theæteto, ταῦτα δὴ ὦ θεαίτητε ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶν; καὶ γεύσειο ἂν αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων: Nunquid hæc tibi ſuauia uidentur, & grata guſtu? Amariorẽ me ſenectus facit, inquit Cicero, Attico ſcribens, id eſt moroſiorẽ. πικρόγαμοι. Od δ'. πάντες κ᾽ ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, acerbæ eſſent illis nuptiæ. Sunt autem uerba. ἡδύνειν, dulce: & πικροῦν, & πικραίνειν, amarum facere. Et apud Hipp. ςόμα ἐκπικρούμενον, amareſcens os. Ab acerbo Latinis eſt exacerbare. Et πικρία ſignificat inhumanitatem. Sunt igitur χυμοὶ ſeptem, γλυκὺς, πικρὸς, ὀξὺς, δριμὺς, αὐςηρὸς, ἁλυκὸς, ςρυφνός. Totidem enim nominantur in Timæo. Ac uiſum eſt quibuſdam, ſeptem planetis, ſingulis ſingulos attribuere, quemadmodum & de coloribus fecerunt. Nam attributis quaſi tutelæ illorum metallis, conſequẽter & colores addiderunt. Placuit enim, Solis eſſe aurum, & colorem fuluum ac nitidum. Lunæ argentum, atq; album, ſeu cãdidum. Martis ferrum, & rutilũ. Saturni plumbum, &

bum, & liuidum. Iouis electrum, & flauum. Mercurij stannum, & cæruleum. Veneris æs, & uiridem. Ita & de saporibus fecerunt, ut ascriberēt τὸ μὲν ὀξὺ Mercurio, τὸ δὲ δριμὺ Marti, τὸ πικρὸν Lunę, τὸ γλυκὺ Soli, τὸ ἁλμυρὸν Veneri, τὸ αὐστηρὸν Ioui, τὸ στρυφνὸν Saturno. Quorum causas exquirere, hoc quidem loco superuacaneum, ac nimis longum esset, ideoq; omisimus: non quòd indignam rem eruditione, aut futilē iudicassemus, ut à Suida esse dicitur. Placet autem Theophrasto, numerum septenarium ut maximè naturalem seruari, non modò in saporibus, sed etiam in coloribus & odoribus. Fecerat enim iam Aristoteles octo, qui & λιπαρὸν nominasset. sed Theophrastus hunc quidē relinquit, ἁλμυρὸν uerò sub πικρὸν subijcit. Galenus in fine primi libri Medicamentorum simplicium scribit, non facilè numero aliquo comprehendi posse species saporū, qui sentiantur singilatim cùm in stirpibus, tum animantibus, tum ipso etiam solo: uerùm differentias tamen quasdam in gustu numerari, ab aliquibus octo, ab aliquibus septem, ab aliquib. pauciores. Ac deinceps docet, αὐστηρὸν esse, quem postea στύφοντα uocarint. Ac λιπαρὸν rectè à Platone inter sapores non nominatū, ὡς οὐδὲν προσήκοντα τῇ γεύσει. Sed & hæc, & alias de saporibus controuersias, & disputationem exquisitiorem qui requirit, Galeni scripta legere potest. Etiam differentiam esse inter γλυκὺ & ἡδὺ, dicitur in 3. Sympos. Plutarchi. Hoc, priusquam interpretationem græcorū uerborum aggrediamur, non alienū ab instituto commemorabimus, quod idem autor eo libro, quem indicauimus, retulit: à Theophrasteis, & Aristotelicis, & Mnesithei sectatoribus, eam uim quæ gustum mouet, appellari χυμὸν, posteriore syllaba exarata litera μ: sed quod de humido & arido percoctis calido cōstiterit, id χυλὸν dici, secunda syllaba notata litera λ. Verùm antiquiores non solum Atticos sed etiam Ionas in utraq; significatione usos esse uno uerbo χυμῷ, per μ scripto. Atq; hoc ita reperiri & apud Platonem philosophum, & apud Hippocratē, & apud ueteres Comicos. Se tamē, ait, docendi gratia, uim seu qualitatem, quæ gustum moueat, appellaturū esse χυμὸν, litera μ: humorem autem densatum tam in animātibus, quàm stirpibus, χυλὸν, litera λ. Plato autē præclarè rem distinxit in Timæo, ubi facit quatuor species mistę inter se humiditatis, quos quidem & ipsos χυμοὺς nominat. Sed secundū expositam paulo antè distinctionē nominū, essent χυλοί. οἶνον, τὸ τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος θερμαντικόν, id est, uinū quo tam animus quàm corpus incalescat. τὸ ἐλαιηρόν, quod sit ἰδεῖν λαμπρὸν καὶ στίλβον, λιπαρόν τε φανταζόμενον. πίτταν, κίκι, ἔλαιον αὐτό: in quo olei natura sit, uisu splendidum, & nitidum apparens, ac pingue, picem, cici, ipsum oleum, & similia. Tertium facit μέλι, id est mel, in quo sit suauis diffusio sensus in gustando. Quartum ponit ὀπόν, quod quasi guttas succi notat, urēs quoddam & spumosum genus, separatum à reliquis. Hæc ferè ille. Nunc igitur ad interpretationem accedamus. Sequemur autem Aristotelicam distinctionem. Nam Galenus, qui ὀξὺ & δριμὺ extrema constituit, non tam de gustu, quàm facultate & effectione eorum, in quibus tales χυμοὶ essent, ut medicum decuit, uidetur disseruisse. Sed interpretantes τὸν χυμὸν saporem, τὸν χυλὸν succum appellamus. Sunt igitur simplices sapores in succis, & contrarij, dulcis & amarus, γλυκὺς καὶ πικρός. Vicinus autē dulci est λιπαρός, pinguis. amaro ἁλμυρός, seu ἁλυκός, salsus. Inter hos δριμὺς & αὐστηρός, acer & austerus. nam hoc uerbo Latini, ut suo, usi fuerunt. Itemq; στρυφνός, acerbus: & ὀξύς, acutus. Atq; hæc satis ad hunc quidem modum plana uidentur esse. Sed Plin. lib. 15. cap. 27. rem aliquantulum inuoluit, enumeratis tredecim saporū generibus: quorum tamē duo diuersa sunt genera, id est χυλοί, qui & à Theophrasto memorantur, οἰνώδης & γαλακτώδης. Tertium, id est aqua, στοιχειῶδες quiddam est, & primū: ideoq; & ἄχυλον, & ἄχυμον, & ἄοσμον ὕδωρ δεῖ καθαρόν: hoc est, Aqua pura neque peculiarem succum, neq; saporem, neq; odorem habet, sed est nihil nisi humidum. Ex decem autem quomodo seiunxerit dulcē, qui certè est ἡδὺς & γλυκὺς, & idē λεῖος ἢ προσηνὴς τῆς αἰσθητικῶς, à suaui, quiq; sit illi acidus, alius quàm ὀξύς, non uideo. Nam si remissiones & inten-

intensiones, id est, τὸ ἧττον καὶ τὸ μᾶλλον, genera facere uelimus, neque numero complecti, neq; nominibus notare uniuersa discrimina poterimus. Sed uocabula de his fiunt, ἄχυλον & ἄχυμον, ut diximus. & εὔχυλον, ac εὔχυμον, boni succi. ac cōtrà κακόχυλον, & κακόχυμον, mali. ἀλμυρὸν autem & δύσχυμον est in 4. περὶ ζώων γενέσεως. Et Hippocratis uerbum, ἐκχυμοῦσθαι, humorem effundi. φλεβία δ᾽ ἐκχυμοῦται, περὶ ἀγμῶν. & effluxiones ἐκχυμώματα uocat. Sunt autem κακόχυμοι, in quib. copia unius cuiuspiam de quatuor exuberat: ut πληθωρικοί, in quibus æquè omnes. Dicuntur enim & χυμοί, illa elementa corporum animalium, quę sunt, ut est notum, αἷμα, χολή, φλέγμα. Item ἔγχυμον, succulentum dixere. Latinis autem succus τὸ εὐτραφὲς notat: ut succus & sanguis incorruptus oratorum, apud Ciceronem: & uirgo succi plena, apud Terentium. Sed de his satis. Sensus autem gustus, seu gustatus, ut apud Ciceronē, est γεῦσις, quasi δεῦσις, ut aiunt ἐτυμολόγοι, propterea quòd est ἀντιληπτικὸς hic sensus τῶν χυμῶν, id est, habet subiectos humores. Verbum γεύω actiuè significat, & est usus illius ἐν μεταβάσει ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. nam persona debet esse accusatiuus, & res genitiuus. γεύω σε αἵματος. Et in ζ΄. πολιτειῶν, γεύσειν αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας: Adducendi ad sanguinem sunt, ut illū gustent. In Cyclope tamen Eurip. hic uersus legitur,

βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ.

ubi ad accusatiuū transitur. Et ἀμεταβάλτως in Polymnia, ὁ δὲ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, degustata dulci æternitate. id quod γεύομαι significat, id est gusto: trāsferturq; ad sensus animi. γεύομαι πένθους, Alcestide ἐγεύσατο ἀρχῆς, Herod. λόγου γεύσασθαι, Plato Alcibid. α΄. Pindarus πυθίων δ΄. γεύεται δ᾽ ἀλκᾶς ἀπειράντου, immensum robur experitur. Et Homerus,

γευσόμεθ᾽ ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι:

experiamur inter nos, quid uterq; possit æratis hastis. γεύσεσθε πανδήμου στρατοῦ, Soph. Aiace. Precatur Furias, ut impetere uniuersum exercitum uelint. Et in lingua Latina, primis labris degustasse. Et Cicero Att. lib. 13. de libro quodam: Volo tamen regustare, quædam enim uix mihi credo legisse. Verbum autem compositū, οἰνογευστεῖν, uinum degustare significat. προγεύειν autem, leuiter degustare. Hinc γεῦμα gustum dixere, specimen potus propriè uenalis. ut in Acharnensibus. Et Eurip. Cyclope, ἢ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ, gustus emptionem prouocat. γευματίσαι ab hoc ductū, gustare & ipsum significat. Arist. 2. de Anima, ὥσπερ ὅταν προγευματίσας τις ἰσχυροῦ χυμοῦ, γεύηται ἑτέρου: Si quis, cum prius gustarit aliquid saporis acrioris, postea degustet aliud quippiam. Vocarunt autem γευστά, ea quæ sentiuntur gustu. γευστικὸν autem, sensum ipsum. Vsi & hoc uerbo fuerunt de cibo. Hippocr. ἐπιδημιῶν α΄. ἀπόσιτοι πάντων γευμάτων διετέλεον. & γεύεσθαι οὐκ ἠδύνατο. Et in epistola Augusti, exposita à Suetonio: Nos in essedo panem & palmulas gustauimus. Significat & πάσασθαι Homero gustare, ιλ. φ΄.

πὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτήν.

& ιλ. ω΄. νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην. & mox,

— πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Hinc & ἄπαστος, impastus. Hippocrati hæc προσάρματα sunt, quæ offeruntur ad edendum. Linguæ uocabula secundum Pollucem hæc sunt, εὔγλωττος, εὐγλωττία, facundus, facundia. θρασύγλωττος, θρασυγλωττία, audax uerbis, & audacia uerborum. γλωσσαλγία, petulantia uerborum, seu maledicentia. Eurip. Medea,

— ὑπεκδραμεῖν,
τὴν σὴν στομαργὸν ὦ γύναι γλωσσαλγίαν.

Vt effugiam loquacē tuam maledicentiam, inquit Iason. δίγλωττος, duarum linguarum peritus, ut Anacharsis Scytha, percepto sermone græco. Bilinguem autem bestiam Plaut. serpentem dixit. Et notat uerbum latinū fallaciloquentiam. πολύγλωττος, multarum linguarum gnarus. ὁμόγλωσσος Xenophonti, eiusdē linguæ. τῶν ἐθνῶν ἦρξεν οὐδ᾽ ἑαυτῷ ὁμογλώττων ὄντων, οὔτε ἀλλήλοις. παιδ. α΄. ὑπογλωσσὶς, coronæ genus quoddam, & medicamēti, ad asperitatem uocis, compositum de tragacantha, & glycyriza, & melle, & uino dulci, & gummi, ut refert Galenus lib. 7. Medicamentorum localium. περιγλωττὶς apud Athenæum, inuolucrum linguæ. Comici γλωσσογάστορας dixerunt, qui lingua uictum quærerent. Est & tibiæ ligula, γλῶττα. & uasculum harum, γλωττοκομεῖον. & γλωττοποιός, harū artifex. & tibia

ἄγλωττος,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἄγλωττος, quæ nil sonat. Aristophanes ἀγλώττου dixit, dicendi imperitũ. Sophocles ἄγλωσσον, barbariam. Nam Euripidis ἀθυρόγλωσσος improbatur. Significat autem uocabulum loquacem, cuius lingua nullis quasi foribus cohibeatur, in Oreste. Comici καταγλωττίζειν de osculis dixere. Hinc καταγλωττισμένων, & καταγλωττισμένος. In Equitib. Aristoph. ὥστε καταγλωττισμένην σιωπᾶν, id est, obturato ore. Sed ἀπηγλωττωμένων interpretat̃ Pollux, cõuiciandi uerbo, ut sit λοιδορουμένων. & οὐκ ἀπηγλωττίσμαι, conuicia non facturus sum. παλίγλωσσον autem, maledicum & leuem, & malè ominantem. Addit apud Socraticum Isæum & alios, γλώττας significare uincula calceamẽtorum. Sed uoces quoq; poeticas, γλώττας dictas: ut Homeri γλῶττα apud Aristoph. Herodotum uero appellasse χαρακτῆρας γλώσσης, linguarum differentias. Locus est Κλειοῖ, οὗτοι χαρακτῆρες γλώσσης τέσσαρες γίνονται, hæ iam sunt formæ sermonis quatuor. Vocatamq; γλῶσσαν, ἑλλάδα, βάρβαρον, περσίδα, ἀττίδα, linguam Græcam, Barbaram, Persicam, Atticam, tam gentium quàm ciuitatum. Sic & Quintilianus libro 1. usus est hoc uocabulo, & Grammatici hinc facere ausi fuerunt γλωσσηματικὰ, secretioris linguæ uerba. Item ἀπὸ γλώττης εἰπεῖν, recitare memoriter, nõ de scripto. γλῶτταν ἀφεῖναι, uerba facere. τὴν γλῶτταν ἀκρατὴς, lingua indomita. In Phędro, γλῶττα κακηγόρος, maledica lingua. Pustula quæ in lingua erumpit, φλυκτὶς, inquit, nominatur. ἀπὸ δὲ γεύσεως hęc memorat: γεύσασθαι, gustare. ἄγευστος, qui nihil adhuc gustauit. γεῦμα, gustus. γευστήριον, iudiciũ gustus. κρίνειν autem χυμοὺς, est sapores dijudicare: quos ille numerat, ὀξεῖς, δριμεῖς, πικροὺς, ἁλμυροὺς, seu ἁλυκοὺς, ut Plato, γλυκεῖς, ἡδεῖς, de quibus iam dictum est. Addit ὀδαξιστικοὺς, ut apparet, infestos dẽtibus. δυσχερεῖς, graues. ἀηδεῖς, ingratos. εὐμενεῖς, faciles & blandos. ἐκκλύζοντας, aut nescio quid. nam illud ἐκλυσῶντας non agnosco. Significat autem ἐκκλύζειν, abluere, seu diluere. Addamus his nostra. Apud Sophoclem est πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea, in Trachin. & πολύγλωσσος βοὴ, Electra, multilinguis, si ita facere liceat, ut fit elinguis. Pro Flacco: Cõuicit, & elinguem reddidit. Et, post red. in sen. Elinguem curiam, tacitam & fractam ciuitatem uidebatis. Idem Cicero elinguem & pro non diserto posuit. Sunt autem linguaces & linguaculi Latinis, qui intemperanter lingua abutuntur. Lingulaca, an lingulata, herba iuxta fontes nascens: quo nomine mulier uocatur à Plauto, quæ nunquam taceret. qui & elinguandi uerbo usus est in Aulularia. Ligulis & promontorijs, de eminentibus locis Cæsar lib. 3. usus. βούγλωσσον autẽ, & κυνόγλωσσον, & ἀρνόγλωσσον, herbarũ sunt nomina. Item βούγλωσσοι & κυνόγλωσσοι, pisces. κακόγλωσσον βοὴν, miserabiles querelarum clamores, dixit Eurip. Hecuba. In epigrammate autem exposito à Pausania ἠλιακῶν β'. est ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος, genus Clytidarum, qui uates fuerunt. μελίγλωσσον autem uocarunt eum, cuius suauis esset oratio. Hoc cognomento appellatum fuisse Aelianum, accepimus. Et μελιγλώσσων ἐπέων, mellitorum carminum, in Auib. Aristoph. Et πάθος ἀγκυλόγλωσσον, linguæ uitium, de quo alias. In Euangelio Ioannis, γλωττόκομον, marsupium, seu nidulum notat. cuius nominis ueram formam esse uolunt γλωττοκομεῖον, quod propriè ligularũ uasculum significat, ut suprà ex Polluce indicauimus. γλῶτται etiam calceorũ appellatæ fuere, quas perperam ita ut ligulas tibiarum, deminuta uoce γλωσσίδας quosdã dixisse traditur. γλωττίδα tamen de tibia dixit Lucianus Armonide. Sed de tibijs eleganter in Demosthenem transtulit Aeschines, οὗ τὴν γλῶσσαν, ὥσπερ τῶν αὐλῶν, ἐάν τις ἀφέληται, λοιπὸν οὐδέν ἐστι: Cui si linguam aliquis ueluti tibijs eximat, nihil reliquũ iam futurũ est. γλωττοκομεῖον etiam est σωλὴν μηχανικὸς, id est, quiddam ad fracta ossa accõmodatum, eo maximè tempore adhibendum, quo solidari illa incipiunt in ea quæ πώρωσις dicitur. De hoc fit mentio à Galeno lib. 6. de Ratione curationis. Descriptio huius organi, & quid inter illud ac σωλῆνα intersit, exponitur in 2. commentario εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ἀλλόγλωσσοι, diuersæ linguę, Εὐτέρπῃ. Et ἑτερόγλωσσοι, diuersarum linguarum, in prima epistola ad Corinth. ἄγλωττος autem est Aristot. κροκόδειλος, id est, sine lingua. παλίγγλωσσος, abhor-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

rente lingua, id est sermone, Pindaro. οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις, ἰσθμίων ς'. Sed νεμέων α'. diuersum & contrarium notat, id est ἐναντιόφημον, ut interpretãtur. πυθίων β'. est δίγλωσσος, διθυρρήμων, quo Cicero utitur, uerax & liber. εὔγλωσσος et βαθύγλωσσος, disertus. Aristoteli uero ὀρνίθων τῶν μάλιστα φθεγγόμενοι πλατυγλωττότεροι τῶν ἄλλων εἰσί, id est, habent linguam latiorem, quę hominis linguæ maxime est similis. ἁδύγλωσσος βοᾷ κᾶρυξ, ὀλυμπ. ιγ'. de iucundo præconio uictorię. παγγλωσσίαν clamores dixit in 2. Olymp. πολύγλωσσοι eloquentes, in α'. πυθίων. τανύγλωσσοι κορῶναι, linguis prolixiorib. sunt, ὀδυσ. ε. χαιτογλωττεῖν Aeschyli uerbum est Prometheo δεσμώτῃ, iucunda memorare. γλῶσσαν ἀποστρέφει, inquit Demosth. περὶ παραπρεσβ. id est, retorquet orationem. γλωσσοκάτοχον autem organon quoddam medici uocarunt, comparatũ ad linguam continendã. ἐγγλωττοτυπεῖν, de celebratione dixit Aristoph. Equitib. iocans. Et Nebulis, γλωττοστροφεῖν, de linguę agilitate & uersutia. γλωττοτομηθῆναι autem, de amputatione linguæ, Plut. Hyperide. γλῶσσαν, id est linguam, sermonẽ indicare, & diuersarum gentium διαλέκτους, iam diximus. Præclaraq; est hęc sententia Euripidis, καλὸν τοι γλώσσ' ὅτῳ πίστις πάρῃ. Et notus est uersus Homericus, ιλ. β'.

ἄλλη δ' ἄλλων γλῶττα πολυσπερέων ἀνθρώπων.

Et γλώσσαις λαλεῖν, diuo Paulo sermonis diuersitatẽ notat. ἀπὸ γλώσσης uerba Thucydidi, lib. 7. ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς εἰπεῖν, uerbis peregerũt mandata. Et uerba inania quoq; notat Theognidi,

ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώττης φίλος εἶν.

Verbotenus amicũ esse iubet omnium. Pindarus ἀρτιεπῆ γλῶσσαν dixit, ἔχειν πορσύματα, de carminum celebritate, ἰσθμ. ε. Et Aeschylus ait,

γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προσγίγνεται,

Stolida sibi ipsi lingua maxime nocet. Euripides uero Andromacha,

ἄγαν γ' ἐφῆκας γλῶτταν εἰς τὸ σύμφυτον,

Nimis inueheris oratione in commune genus.

ἀμφοτερογλώσσου τε μέγα σθένος οὐκ ἀπατηλοῦ Ζήνωνος, — dixit Phliasius, ut refertur à Plutarcho in Pericle, nam Zenonẽ Dialecticis præstitisse accepimus. Theognidis autem hoc est,

πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.

Multorum fore lingua caret, quæ claudat ineptam,
Qui stolidi esse sinunt curæ aliena sibi.

Ergo est θησαυρὸς γλώττης φειδωλῆς ἄριστος, secundum Hesiodum, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης. In Nebul. dicitur γλῶτταν ἀσκεῖν, linguam exercere, id est studium dicendi. Heracleti est contra Ephesios, ἐν ταῖς γλώτταις ἔχετε τὰ ὅπλα, de orationis defensione in malis facinoribus. Et Theologus contra Eunomianos, τὰς χεῖρας δήσαντες τὰς γλώττας ὡπλίσαμεν; quare constrictis manibus armauimus linguã. Hippocrati est γλῶττα ἀκρατής, lingua quę non potest fungi officio suo. γλῶττα πεπεδημένη, impedita, Luc. Ioue Tragœdo. Et γλῶσσα τεθηγμένη, Aiace, oratio uehemens. ἀγνωστότατοι autem τὴν γλῶτταν, in 3. Thucyd. lib. Eurytanes Aetoli, id est, maxime ignoto sermone utẽtes. Est & ὀλισθηρά, ac ἐκτετριμμένη, id est labilis, & detrita, quam uolunt appellari ab Aristophane λίσπην. Est & εὔστροφος, agilis. Fingit autem lingua uocem resonantem in palato, id est ἀρθροῖ. unde & uox ἔναρθρος dicitur, plectriq; est illa similis. Caro huius est μυογκώδης, ut Aristoteles uocat in Problematis, id est mollis, & musculosa. Sonus autẽ editur de gutture, sed lingua διαλέγειν gubernat. unde & διάλεκτος sermonem notat. λέγειν autem & λαλεῖν, dicere est, ac loqui. Dicere quidẽ in usu linguæ Latinæ, accuratam orationem habere etiam significat. Sed λέγειν dicere non esse apud Homerum uolunt: & illud ιλ. β'. μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα, interpretantur, ne hic incubemus: cum quo Teutonicum conuenit. Ita usus est uerbo ὀδυσ. δ'.

ἐν δ' ἡμᾶς πρώτους λέγε κήτεσι. — ιλ. ω.
ἐκτὸς μὲν δὴ λέξον. — ito cubitũ foras. &,
— ἔπειτα δὲ λέξο καὶ αὐτός.

Hinc λέκτρον deducũt, qui est lectus. Est & λέγω colligo: ut, Paruã te roscida mala uidi cum matre legentem. Sed hæc omittamus. λέγω, quando loquor significat, præcipue cum διὰ componitur, sed terminatione passiua: nam actiua διαλέγω, discerno est. Xenoph. Oeconomico, de cõfusis hordeo, tritico, leguminibus, διαλέγειν

διαλέγειν δέοι αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ διευκρινημένοις χρῆσθαι, discernere opus sit, cum utendum illis esset. διαλέγομαι enim est dissero & loquor. unde ratio quædam disserēdi, διαλεκτική. & colloquia, διάλογοι. & διάλογος ψυχῆς πρὸς αὐτὴν ἄνευ φωνῆς, est Platoni in Sophista, ἡ διάνοια, colloquium quoddam animi secum absq; uoce. πρόλογον dixere in fabulis, & uerbum inde fecerunt προλογίζω. Est autem in fabula prologus, quod in oratione rhetorica procœmiū, & in tibiarum cantu προαύλιον, teste Aristot. lib. 3. Rhet. προλέγω autem, prædico: ut oraculū προλέγει τι, id est, prædicit aliquid futurū. Et pręfinio: ut νόμος προλέγει θάνατον, præfinit suppliciū mortis. ἀπόλογος, ἀπολογισμός, & ἀπολογία, defensio. ἀπόλογος ἀλκίνου, fabulæ nomen, quę defensionem complecteretur Penelopes: quo fabulosam narrationem prouerbiali figura orationis Plato significauit in 10. Rerumpub. Mentionem fęcit Aristoteles in 3. Rhetor. his uerbis, nam uulgò est locus deprauatus: παράδειγμα ὁ ἀλκίνου ἀπόλογος, ὅτι πρὸς τὴν πηνελόπην ἐν ἑξήκοντα ἔπεσι πεποίηται. Fecit & mentionem in libro de Poetica, ubi περὶ ἀναγνωρίσεων differit, id est, quibus occasionibus cognosci aliqui in fabulis soleant, καὶ ἡ ἐν ἀλκίνου ἀπολόγῳ, ἀκούων γὰρ τοῦ κιθαριστοῦ, καὶ μνησθεὶς ἐδάκρυσεν. Talis & illa cognitio est, qua utit̃ in defensione sua Alcinus. Ibi enim audiens citharistam, et in memoriam rediens, lacrimauit. Vnde patet, Alcinū quempiam Vlysis & Penelopes cōgressum in scenam introduxisse, & indidisse nomen ἀπόλογον ἀλκίνου. Significat tamen apologus Plauto fabulam longiusculam, & in personas sparsam, in Sticho. ἀπολογία autē est rei, ut κατηγορία postulatoris. ἀπολογοῦμαι, caussam dico, seu defendo. Hinc apud Polybium lib. 1. δυσαπολόγητος ἁμαρτία, delictum, quod difficilem haberet excusationem. ἀπολογίζεσθαι, rationes referre, & quasi annumerare. ut in Demosthenis oratione κατὰ τιμοκράτους, βούλομαι τοίνυν ὑμῖν ἃ ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν. Hanc enim ueram lectionem esse iudico, quamuis in uulgatis libris sit ἀπολογήσασθαι. Hoc enim ait Rhetor, uelle se ostendere, quasi relatis rationibus, & enumerādo, perfecisse, quod initiò ostenderit. Xenophon ἑλλην. 6. καὶ τἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν, singulis annis rationes referebat. κατάλογος, enumeratio, propriè nominum eorum qui stipendia merent. ut Athenis, οἱ ἐκ καταλόγου, ætas militaris. Sed hæc, etsi καταλέγω uerbum enumero significat Herodoto οὐρανίᾳ, tamen, ut uidetur, ἀπὸ τοῦ λέγω τοῦ τίθημι ducuntur. unde & λόγος, ratio: & λογίζομαι, colligo & considero. & ἀνάλογον, ac ἀναλογία, in numeris proportio: sicut & λόγος, ratio. ut ἴσος λόγος, spondei & dactyli, seu 2.2. ἄνισος διπλοῦς, duplex, Iambi, Trochei, seu 1.2. & 2.1. ἡμιόλιος, sesquiplex, uel ut Veneti in Oratore, ubi ex Aristotele hæc referūtur, edidere, sesqui, pæanum, seu 3.2. & cęteri. ἀναλογίαι autem, comparatæ rationes, quæ pauciores quatuor numeris non complectuntur. nam cum tres modò memorātur, tum medius repetitur, ut 8.4.2. Sed hæc alieniora uidentur. λέγω est memoro: ut,

λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο.

λέγεται, fertur. αἶνός τοι λέγεταί τις. Qui appellatur, seu uocatur, ὁ λεγόμενος, & idem ὁ καλούμενος. εὖ λέγειν, dicere quod placeat, quod rectum sit, rectè narrare. δεινὸς λέγειν, peritus dicendi.

λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός.

Oedipus Sophoclis: Tu dicēdo, inquit, uales, me uerò tædet animum aduertere. Hinc λόγος, uerbū, uel potius dictum. Et λόγος Dei patris, æternus, & ortu carens filius, cogitatione nulla cōprehensibili, multoq; minus oratione effabili modo genitus, Deus de Deo, σωτὴρ generis humani: uerè, ut filius, alius quàm pater: uerè naturæ similis, id est ὁμοούσιος, ut Deus: quem adorant omnes angeli, ἐν τριάδι μόνον θεόν: in quem, et per quem creata est uniuersitas rerum, Dominum nostrum IESVM CHRISTVM, natum de uirgine Maria, excruciatum, & mortuum, & reuersum in uitam de morte, pro salute & uita omniū credentium ipsi: solum omni laude, gloria, cultu, ueneratione dignum, cum patre & sancto spiritu, Deum æternum, omni loco & tempore. Significat λόγος & sermonem: ut in Actis, τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην. Et Demosthenes Olynthiaca tertia, πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον

ἥγουμαι πρὸ τῆς τελευτῆς ὁντινοῦν ποιεῖσθαι λόγον: Priuſquam initiũ rectè conſtitutum fuerit, ineptũ eſſe duco, de fine aliquid uerborũ facere. Sed apud Herodotum κλειοῖ, τὸ παραυτίκα μὲν λόγος οὐδεὶς ἐγένετο. & οὔτε λόγον μιν ποιησάμενος οὐδένα. Et Theocriti, σὺ δὲ μὲν λόγον οὐδένα ποιεῖ, neglectionem notat, & non haberi rationem. Opponitur & contra rem λόγος, et prætextum notat. Herod. κλειοῖ, καὶ τῷ λόγῳ τῶν ὑπερακρείων προστὰς, cum prætexeret ſe defendere Hyperacrios. Et ἐρατοῖ, αὐτομόλου μὲν τῷ λόγῳ, πολεμίου δὲ καὶ ὑποθερμοτέρου τῷ ἔργῳ: A transfuga quidem uerbo, ſed re ipſa hoſte & temerario. Terent. Non ſimulare mortẽ uerbis, re ipſa ſpem uitæ dare. Similiter & ſæpe Cicero. Sed idem paulo aliter de indicatione uerborum, Philipp. 4. Nam eſt hoſtis à ſenatu nondum uerbo appellatus, ſed re iam iudicatus Antonius. Et pro S. Roſ. Tametſi uerbo non audeat, tamẽ re ipſa de maleficio confiteri. Notat & narrationem, ſeu fabulã. Et λέγω, narro. κλειοῖ, ἔλεξε σφι λόγον, narrauit illis fabulã. Hinc ἐπίλογος, concluſio narrationis, ſeu orationis habitæ. Herodoto etiam explicationem, uel etiam applicationem dicti ſignificat, κάρτα τε ἡσθῆναι κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ, admodum delectatum fuiſſe Crœſum explicatione illa. Et παραλέγειν εὐτέρπῃ, & ἱππεῦσι, ἐξηπάτων σοὺς μαγείρους παραλέγων τοιαυτί. Et rhetores ἐπίλογον extremam partem orationis uocãt. ὧ τινὲς μὲν ἐπάνοδον, ἄλλοι δὲ ἄλλο τίθενται ὄνομα, inquit Socrates in Phædro. Demoſthenes κατὰ τιμοκράτους dixit πλάττων λόγους, comminiſcens fabulas. Et κατὰ ὀνήτορος α΄. ἀλλὰ λόγοι ταῦτά εἰσι, uerba hæc, id eſt fabulæ ſunt. Et Latini, uerba dare, fallere. λόγου ἕνεκα eſt, uerbi cauſa, in Theæteto. λογοποιοὶ autem, artifices orationis. & λογοποιητικὴ τέχνη, in Euthydemo. Sed & λογοποιεῖν, falſos rumores ſerere. & λογοποιοῦντες, Iſocr. πρὸς φίλιππ. Demoſth. κατὰ τιμοκράτους, κατὰ τὴν ἀγορὰν λογοποιοὺς καθίεσαν: Subornarunt, qui in foro rumores ſpargerẽt. Sed & λογοποιὸς is eſt, qui ἱστορικὸς etiam græcè dicitur. nam ἱστορεῖν & ipſum narrandi ſignificationem habet. Hinc λόγοι, narrationes. κλειοῖ, τῶν ἐν τοῖς ἀσσυρίοισι λόγοισι μνήμην ποιήσομαι, de his in libris hiſtoriæ Aſſyriæ mẽtionem facturus ſum. Et κλειοῖ, ἐν τοῖσι ὀπίσω λόγοισι σημανέω, in ſequentibus narrabo. Et εὐτέρπῃ, ἐν τοῖς λιβυκοῖσι λόγοισι ἀπηγήσομαι. Et ἐρατοῖ, de morte Cimonis, τὸν ἐγὼ ἐν ἄλλῳ λόγῳ σημανέω ὡς ἐγένετο. quod fortaſſe latinè dici rectè poſsit, Quæ qualis fuerit, alio loco narrabo. τερψιχόρῃ, ὡς δεδήλωταί μοι ἐν προτέρῳ τῶν λόγων, id eſt, ut ſuperiore libro oſtendi. Eſt & diſputatio λόγος. Ariſtot. πολιτικῶν β΄. τοῖς ἔξωθεν λόγοις πεπλήρωκε τὸν λόγον, alienis diſputationibus referſit diſputationem. Item λόγῳ εἰπεῖν, εὐτέρπῃ, idem eſt quod ἔπος εἰπεῖν, de quo alibi iam diximus, & copioſius etiam adhuc magis idoneo loco ſumus, Deo uolente, dicturi. λογογράφος, qui orationes conſcribit. λόγιος Herodoto eſt doctus et eruditus, εὐτέρπῃ, Aegyptij, inquit, qui tenẽt ea loca, quę conſeri ſolent. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκέοντες λογιώτατοί εἰσι μακρῷ, τῶν ἐγὼ ἐς διάπειραν ἀπικόμην: Omnes homines memoria complectentes, doctiſsimi uiri ſunt omnium quos ego comperi. λόγιμος autem, unde ἐλλόγιμος, ἐλλόγιμος ῥήτωρ, Phædro, celebritatis habet ſignificationẽ. οὐρανίᾳ, καὶ παρὰ μήδοισι λόγιμος γενόμενος. Et εὐτέρπῃ, ἄνθυλλα ἐοῦσα λογίμη πόλις. λόγια uerò ſunt oracula Ariſtophani, Thucydidi, & Herodoto. etſi Grammatici falſò tradunt, λόγια propriè dici reſponſa data καταλογάδην, id eſt, oratione ſoluta: χρησμοὺς autem, uerſibus. Hæc Latinis & fata ſunt, à fando. ut,

— Arcanaq; fata
Dicta meæ genti. — &,
— Retinet longæuus aruſpex
Fata canens. —

Eſt tamẽ fatum & εἱμαρμένη, id eſt, λόγος καθ᾽ ὃν κόσμος διεξάγεται, ſecundũ Stoicos. Eccleſiaſtici ſcriptores λόγια appellant teſtimonia Prophetarum & Apoſtolorum. λογία autem Paulo eſt συλλογή, in priore ad Corinth. cap. 16. λογάδην, lectè. λογάδας νεηνίας, κλειοῖ, delectos adoleſcentes. & λογάδες λίθοι. & λογάδες oculi, ut interpretatur Suidas. Sed nihil hęc ad ſermonẽ. λόγου τυχεῖν, celebrari. λόγος κατεῖχε, Plutar. Catone, ſermo increbuerat. & λόγον παρασχεῖν, cauſam prębere orationis, Grachis. λογότροπος, argumentationis dialecticæ forma. Sed iam Pollucis uocabula inſeramus: atq; his, ſi quid

nobis forte in mentem præterea uenerit, addamus. καταλέγειν, enumerare. unde κατάλογος. ὑπόλογος, reddendæ rationis obnoxius. In Protagora autem ita, οὐδέν σε ὑπὸ λόγον τίθεμαι, nihil urgeo, non postulo rationem reddi. ἐπίλογος, conclusio. δίλογος, uanus, duplicis loquelæ. διάλογος, colloquium. ἀπόλογος ἀλκίνου, dicitur de uerbositate. Plato, quę nascantur, proportione nasci dicit, id est ἀνάλογον, in illa preclara et eximia terra, & ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id est, pro pari portione esse perfectam lapidũ naturam, in Phædone. In Timæo autẽ ἀναλογία est & ἀναλογίαι, quæ proportiones dici à Cicerone uidentur, uulgò proportionalitates. παράλογον est, non à sermone, sed ratione factũ, mirabile. ut παράλογα ὀνείρατα. παράλογος in genere masculino apud Thucydidẽ lib. 2. ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς ἄλλως τε καὶ πρῶτον ναυμαχίας πεπειρασμένοις πολὺς ὁ παράλογος εἶναι: Res inopinata illis admodũ uisa est, presertim pugnarum naualium antè inexpertis. Et ἐκ παραλόγου, ex inopinato, in Toxari Lucianico. παραλογίζεσθαι, decipere, & circumuenire. Inde παραλογισμός, fallacia. Polyb. lib. 1. τὰ μὲν καταπληξάμενοι, τὰ δὲ παραλογισάμενοι: Eiecerunt, inquit, illum cùm perculsum, tum circumuentum. Sed παραλέγειν apud Hippocratem reperitur pro delirare, cui teutonicum simile est. ἐπιδημιῶν α. πολλὰ παρέλεγον. & mox, παραλογίσασθαι, decipere. τὰ ἀμφίλογα λογίσασθαι, rationem inire de ambiguis. ἀμφιλέγειν est enim ambigere, seu disceptare. Xenophon ἀναβάσεως β'. ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ μένωνος στρατιωτῶν καὶ τοῦ κλεάρχου, ibi quadam controuersia orta inter milites Menonis & Clearchi. Hinc ἀμφίλεκτος ἔρις, Euripidi Phœnissis, contentio disceptationũ. Et ἀμφίλογον, ambiguum & cõtrouersum. διαιροίη τὰ ἀμφίλογα, id est, controuersias dijudicaret, dixit Xenoph. πόροις. Thucyd. 4. ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας, controuersias iure dirimentes. ἀναμφίλογον, extra controuersiam. In Symposio Xenophon, ἡ δικαιοσύνη καλοκαγαθία ἐστὶν ἀναμφιλογωτάτη: Iustitia est honestum & rectum sine omni controuersia. ἀντιλογίσασθαι, rationẽ contrà capere. λογισταί, magistratus Attici nomen. Horum curia λογιστήριον. ἀλόγιστος, incogitãs, ἀλογίστως, incogitanter. quæ omnia ad rationẽ, non ad orationẽ pertinent. Sicut & εὔλογον, consentaneum, seu probabile. ἀπολογία, defensio. & uerbum ἀπολογήσασθαι, μέσως. & ἀπελογήθη apud Antiphonem παθητικῶς. ἀντιλογία, contradictio. Est enim ἀντιλέγειν, contradicere. Xenoph. Conuiuio, οὐκέτι, ἔφη, ἔχω πῶς σε ἀντιλέγειν, non habeo quod contra te dicam. Et ἀντιλογικοί, qui & ἐριστικοί, contentiosi. Et ἀντιλογικὴ τέχνη, πολιτειῶν ε. ἀντιλογίαι, contradictiones. & ἀντιλογεῖσθαι, μέσως. & ἀντιλογῆσαι ἐνεργητικῶς. & ἀντίλεκτον, dubium. εὐλογεῖν, & εὐλογήσασθαι, μέσως, laudare, celebrare. & εὐλογία, celebratio, laudatio. & κακολογία, uituperatio. & apud Demosthenem κακολογεῖν, maledicere. αἰσχρολογία, turpiloquentia. ἀλογία, incogitantia, & ἄλογα, ad rationẽ pertinent: nisi quòd quæsitum fuit à quibusdam, utrum bruta ἄλογα expertia rationis dicerentur, an sermonis. Aristoteles tamen sensit, expertia esse rationis: cum ἄλογα, & λογικὰ ζῶα, homines, illis opposuit. Et uocarũt Græci λόγον προφορικόν, orationem: ἐνδιάθετον uero, rationẽ. In Sophoclis tamen Oedipo tyranno est ἀφώνως, ἀλόγως, tacitè, & cum silentio. ἄλογα autem & ἀδιανόητα Platoni, ut uidetur, ratione & cogitatione incomprehẽsibilia. Vel ἄλογα sanè inexplicabilia. ut Phædone, δόξειεν οὕτως εἶναι ἄλογον, ἀλλ' ἴσως γε ἔχειν τινὰ λόγον. ἀναλογίζεσθαι, considerare. & ἀναλογισμός, consideratio. ἀναλογεῖν autem cõuenientiam notat. Omnia rationis sunt. ἀναλέξασθαι autem legere significat. ἄξιον λόγου, & duplex, ἀξιόλογον, memorabile. ἀπαρτιλογία, integer numerus rationis, πολυμνῆ ne hoc quidem ad sermonẽ. παλιλλογεῖν, denuò memorare. διλογεῖν, iterum memorare. et διλογία, repetita expositio, Xenoph. περὶ ἱππικῆς. διλόγους autem D. Paulus in priore ad Corinthios dixit, uanos & bilingues. & in posteriore, λογομαχεῖν, rixari. unde λογομαχία, rixę. κενολογεῖν, garrire. σπουδολογεῖν, orationem seriam habere. Xenoph. Conuiuio, οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη. σεμνολογεῖν, oratione uti graui, & composita, & speciosa. et usurpatur sępe εἰρωνικῶς. δικαιολογεῖν, ius suum defendere. ὁμολογεῖν significat consensionem, cum unus alteri assentitur, ut apud Platonem sæpissime, cuius

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

est & συνομολογεῖν. Significat & confessionem. Demosth. πρὸς Σπουδίαν, ἔτι δὲ ὡς ἅπαντα τὸν χρόνον ὀφείλων ὡμολόγει μοι Πολύευκτος, quod toto tempore confiteretur se debitorem mihi esse Polyeuctus. Et sponsionem, Phædone: Item conuenta. & Critone, ὡμολογηκέναι ἔργῳ, οὐ λόγῳ, ita cõuenisse non uerbis, sed re ipsa. Demosth. πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν, τὰ δὲ παρ' ἀμφοτέρων ὁμολογηθέντα τῶν συμβαλλόντων, de quibus inter contrahentes conuenit. Idem πρὸς Κάλλιππον, ἂν δ' αὐτῷ ὁμολογήσαντα μὴ ἀποδώσειν, cum quo conuenisset, ne pecunia absente se redderet. Plato συμποσίῳ μέντοι ὡς, ἵν' ἀνομολογησάμενος τὸ αὐτοῦ, οὕτως ἤδη λέγω. & mox, ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα. ubi significat uerbum repetitionem quandam eorũ de quibus constitisset. Et ἀνθομολογεῖν confessionem atque consensum notat. ὁμολογία, consensus. & ὁμολογίας καὶ ξυνθήκας, pacta conuenta, in Critone. ὁμολογήματα, consensiones. ὁμόλογον, consentiens. & ὁμόλογοι, consentientes. Xenoph. Conuiuio, δοκοῦ μὲν δ' ἄν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω, Vniuersos de his quæ dico, consensuros esse existimo. Præterea φιλόλογος, studiosus literarum, & bonarũ artium. & studium harum, φιλολογία. Osor uerò, μισόλογος. & odium, μισολογία, in Phędone. πολυλόγος, multiloquus. πολυλογία, multiloquentia. βραχυλόγος, paucíloquus. βραχυλογία, pauciloquentia. In Vespis etiã est κοπρολόγος, sordida loquẽs. μακρολογεῖν, prolixa oratione uti. Athenæus ex Comico quodam, lib. 6. ἵνα δὲ μὴ πολλὰ μακρολογῶ, ne multis morer. κουφολογία, orationis leuitas, quæ est uanitas. Thucyd. de Cleone, τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ, Leuitate orationis, risus excitatus fuit. βραδυλογία, tardiloquentia. ὑψηλολογία, ad idem exemplum, altiloquentia. μακρολογία, orationis prolixitas. Demosthenis est ψευδολογία, fallaciloquentia. μυθολογία, narratio. & μυθολογεῖν, fabulari. & μυθολόγημα, fabula. & μυθολογικὸς ἀνήρ, ad fabulas componendas idoneus. & διαμυθολογεῖν, pergere fabulando, Platonica sunt. καλλιλογεῖσθαι, ornare uerbis. Lucianus Toxari, πλὴν ἄρξομαι ἤδη μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος. λογογραφία, orationum descriptio: & ars huius, λογογραφική. γενεαλογία, series generis. & γενεαλογεῖν, hanc memorare. & ἀντιγενεαλογεῖν. Herod. Euterpe, Ἑκαταίῳ δὲ γενεηλογήσαντι ἑωυτὸν καὶ ἀναδήσαντι ἐς ἑκκαιδέκατον θεόν, ἀντεγενεηλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει, οὐ δεκόμενοι παρ' αὐτοῦ ἀπὸ θεοῦ γενέσθαι ἄνθρωπον: Cum Hecatæus memoraret seriem generis sui, & illud ad decimum & sextũ deum deuinciret, cõtraria enumeratione & ipsi sui generis seriẽ exposuerunt, non admittentes quod ille dixerat, hominem ex Deo procreari. Et paulo antè, συγγενεηλογήσαντι ἐμωυτόν, cum & ipse simul referrem generis mei seriem. In epistola autem ad Hebræos est Melchizedech ἀγενεαλόγητος, id est, cuius progenies non enarratur. ἀναμφιλόγως, sine cõtrouersia. Apud Critiam lectam esse Pollux ait rhetoris appellationẽ λογικὸς, quo uerbo in simili significatione et Plutarchus utitur παραγγελ. πολιτικοῖς. Et Herodoto sunt λόγιοι τῶν Περσῶν. Diminutiuum est λογάρια, Platoni, & λογοποιήματα in Phædone, inquit Pollux. Nos sanè quæramus diligẽtius. Apud Theopompum Comicum legi ait ὑπολογεῖν, neq; interpretatur: mihiq; incertũ est, utrum rationis, an orationis illud uerbum sit. Nam ὑπολογίζεσθαι, rationis esse constat: & imputare, ac similia notat. λέξις, dictio. & διάλεξις, disputatio, id est, oratio accuratior. Huius ars διαλεκτική, ut diximus. & διάλογοι, permutati sermones in colloquẽdo, quod et ipsum uocabulum iam retulimus. διάλεκτος, certa forma sermonis patrij, ut Attica, Ionica, Dorica, Aeolica. διαλεκτικός, disputator. & διαλεκτικῶς, disertè. διαλέγεσθαι enim disserere significat, ut diximus, tam in passiuæ, quàm mediæ διαθέσεως forma. προσδιαλέγεσθαι, cum altero disputare. Reperitur & λεξίδιον, diminuta uoce. λεκτικὸς erit facundus, quod Pollux ex Demosthene adducit: et hinc ductum λεκτικώτατον, ex Xenophonte. Legitur autem in illius libro 5. παιδείας. & apud eundem ἑλλην. ε. dicitur aliquid esse τῶν μυριολέκτων, id est, milies dictorum. Diui Pauli autem λογομαχία, contentionem notat, & pugnam uerborum, quæ Athanasio & λογοδηρεία est. Comicum esse λεπτολόγον, ait Pollux, & λεπτολογίαν, & uerbum λεπτολογεῖν, & λεπτολόγημα. in quibus omnibus significatio

catio est futilitatis & tenuitatis. διαλεπτολογοῦμαι, inquit senex in Nebulis, alludēs ad uerbum διαλέγομαι. Hæc græca nugacem, & nugas, & nugari etiam interpretari puto. Pollux etiam πρόλογον, & uerbum προλογεῖν posuit: sicut διλογεῖν, id est, iterare orationem. ἀκριβολογεῖσθαι autem accuratè exquirere significat. καὶ ταῦτα πάνθ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι: Hæc omnia ueritatis ipsius causa exactius disputo, atq; exequor. λογισμὸς ad rationes pertinet. λογομύθιον, oratio fabulosæ narratiunculę. κακολόγος, maledicus, qui & κακηγόρος. & κακηγορεῖν, maledicere, ut κακολογεῖν. κοινολογίαν interpretantur sermonem communem. κοινολογεῖσθαι autem Aristoteli πολιτικῶν β'. est communicare sermonem. Ita utitur & Demosth. περὶ στεφάνου, ὅστις τῷ ὑπὸ τῶν πολεμίων πεμφθέντι, μόνος μόνῳ συνῄει, καὶ ἐκοινολογεῖτο, cōgressus ac collocutus fuit solus cum solo. Et Xenoph. ἑλληνικ. γ'. κοινολογησάμενος τῷ Τισσαφέρνει, collocutus cum Tisapherne. κυνολογεῖν autem de impudentia sermonis & procacitate iocās posuit in primo Athenæus, οὕτω τούτοις κυνολογήσασιν ἔδοξεν πιεῖν. Antiphonis apud Pollucē est ἡδυλόγος, suauiloquus. ἀρεσίλογος, uerbosus. & μετριολόγος, dicendi modum seruans. μετεωρολόγος Platonicum est, qui uerba facit de ijs quæ in cœlo fiunt, quæ sunt μετέωρα, id est supra nos. & uerbū μετεωρολογεῖν. μικρολόγον, ait Pollux, appellauit Hyperides illiberalem, id est parcum. Isocrates uerò querulum, Panathenaico, οὕτω μοι τὸ γῆρας ἐστὶ δυσάρεστον, καὶ μικρολόγον, καὶ μεμψίμοιρον: Ita est senecta mea morosa, & inquirens in minima quæq;, & querula. Verbum & in actiua diathesi μικρολογῆσαι annotatur. Lucianus autē Ioue Tragœdo, εἰ περὶ τῶν ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογοίμεθα: Si nunc uelimus subtiliter quęrere, quid leges permittāt. Xenoph. in 3. ἑλλην. ὑμεῖς δέ γ', ἔφη, μὴ λίαν μικρολογεῖσθε: At uos, inquit, ne persequamini nimis minuta. Hoc enim facere tenaces solēt, qui propter hanc illiberalitatem, id est, ἀνελευθερίαν, σκνιποὶ, & secundum Aristotelem βέμβικες, uermiculi tenuissimi & uilissimi cibi, arrosores lignorum & stirpium. In Teutonica lingua hos arrosores corticum uocant, ac tam rationis quàm orationis significatio in græcis animaduertitur. Sequitur in Polluce ταπεινολογία, humilitas orationis, οἰκτρολογία. itemq; ἐλεεινολογία, commiseratio. εἰκονολογία, similium explicatio. διπλασιολογία, iteratio quę à rhetoribus antiquis in oratione notata et nominata fuerunt, ut indicatur in Phędro. ἀληθινολογίαν, id est ueracitatem, ait & ipsam Platonis esse Pollux. His licet addamus γνωμολογίαν, orationem sententiosam. ἀστρολογίαν, θεολογίαν, doctrinam siderum, & de Deo. τροπολογίαν, mutatam orationem. δεινολογίαν, uehementiam in dicēdo. ἠθολογίαν, mores oratione expressos. βαττολογίαν, fictitium. & ταυτολογίαν, balbutiem et garrulitatē. μωρολογίαν, ineptias. ὀνειρολογίαν, disputationē de somnijs. χρυσολογίαν, blādiloquentiam. & ἐτυμολογίαν, exquisitionem originis uerborum. ξυλολογίαν, quæ tamen à legendo uidetur deduci, ut ὡρολογεῖον quoque: nisi magis hoc est, quod horas indicando quasi commemorare uideatur. Itemq; illam Demosthenis ἀειλογίαν. Et Luciani πρὸς ἡσίοδον, ἀστειολογίαν, οὐκ ἀχρήστω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀστειολογίας, non defutura mihi etiam est poeticæ urbanitatis responsio. Et δευτερολογίαν, secundas partes in dicēdo: & πρωτολογίαν, primas. Et τὰ δεύτερα λέγειν, quod de histrionibus dicebatur. Plut. in Cicerone, καὶ κατειργάσατο τῇ χάριτι ταύτῃ τὸν Ἀντώνιον, ὥσπερ ὑποκριτὴν ἔμμισθον αὐτῷ, τὰ δεύτερα λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. δεινολογεῖσθαι apud Herodotum, uehemēte & miserabili oratione uti. Melpom. ὁ δὲ ἀρνέεται, οὐ φάμενος ἐπιορκῆσαι, καὶ δεινολογέεται: At ille se periurasse negat, & lamētatur. Plutar. Sertorio, ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ δεινολογουμένων, rem indignā esse clamantibus. δεκατηλόγοι, & πεντηκοστηλόγοι, à ratione, exactores fuerūt Athenis uectigalium. λογοδιδάσκαλος, dicendi magister. λογοδαίδαλος, artifex orationis. Hermippi Comici refertur à Polluce περιλέγειν, oratione circumuenire. περίλεξιν autē interpretantur περίφρασιν. Plutarcho autem in libello De non inuidiosa laude propria, est περιαυτολογία, prædicatio sui ipsius: & περιαυτολογεῖν, de se ipso concionari. λόγων νᾶμα ἔξω ῥέον καὶ ὑπηρετοῦν φρονήσει, κάλλιστον καὶ ἄριστον πάντων ναμάτων, in Timæo, id est, Orationis flumen pro-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

men promanans, & inseruiens prudentiæ, flumen pulcherrimum atque præstantissimum. Et μουσεῖα λόγων, uerborũ Musea. Et τερατολόγων τινῶν φύσεων, de monstrosis quibusdam naturis dixit Plato in Phædro. Est λόγος oratio: ut λόγος Demosthenis, Lysiæ. Est uerbum, seu dictum, Phædro. παλαιὸς λόγος, uetus uerbum, id est prouerbium. Ibidem, καὶ ἐκ τῶν λόγων, καὶ ἐκ τῶν ἔργων, dictis & factis. &, τά τε λεγόμενα, καὶ τὰ πραττόμενα ἐπαινοῦσι, dicta & facta laudant. ἐν λόγῳ, Phædone, & alibi, ut semel dicam. Herodot. Terpsich. ἀποδεικνῦντες λόγῳ, planum facientes oratione. Phędro, σιμμίαν θηβαῖον ἐξαίρω λόγου, Thebanum Simmiam hac in mentione excipio. In 12. legum, ἔξω τοῦ λόγου λέγοντες, abducẽtes orationem à re proposita. Xenophon κύρου παιδ. α. καὶ ἐν λόγοις, καὶ ἐν ᾠδαῖς, sermone & carminibus celebrasse Cyrum dicit. Et ἀξιόλογον, memorabile. & ἄξιον λόγου. Polyb. οὐδὲν ἄξιον ἔπραξαν λόγου. λόγος πολὺς, longa oratio. Phædro, ἀλλὰ λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν, quę narrare longum esset. προσφέρειν λόγον, sermonem inferre. ut Cicero Off. lib. 1. In re seuera delicatum aliquem inferre sermonem. Herod. Thalia, προσέφερε δαρείῳ λόγον τοιόνδε, intulit apud Darium talem sermonẽ. Plato autem Phædro dixit, πρὸς οὓς τοὺς λόγους ποιήσει, apud quos uerba faciet. τὸν λόγον ἀποδοῦναι, Phędone, orationem persoluere. διδόναι autem, & δέχεσθαι λόγον, de disputationibus sæpe apud Platonem legitur, in Politico, Rerumpub. 7. Lachete. Herod. Thalia, ἐνταῦθα ἐκστάντες τῶν ὁδοῦ ἐδίδοσαν αὐτοῖσι σφίσι λόγους, contulerunt sermones, id est, deliberarunt. Et Terpsich. μετέπειτα μὲν δὴ λόγον σφίσι διδόντες, re inter ipsos deliberata. Et alibi, λόγον ἑωυτῷ δοὺς, intra se considerans. ὁρατοὶ autem dixit, ἐδέκοντο τοὺς λόγους, admiserunt, id est, assenserunt petitioni. Thucyd. autem 4. ξυνῆλθον εἰς λόγους, conuenerunt ad colloquium. Et libro 3. κατέστησαν εἰς λόγους. Et Herod. βουλόμενος καμβύσῃ ἐλθεῖν ἐν λόγους, uolens cum Cambyse colloqui. διδόναι λόγους, etiã est copiam dare dicendi. νόμων ια. δότω δὲ καὶ τῷ υἱῷ λόγους ἴσους, par potestas dicendi & filio detur. Et λόγος ἰὼν, sermo profectus, Hecuba. Et λόγος ἔχει, ita fertur. Et λαβύεινος λόγου μέζων, Herodoto, fidem superans. Et ἔργον ἐργάσατο μέζων λόγου, facinus fecit incredibile, καλλιόπῃ. Thucyd. πολλῶν λόγων γενομένων, multis ultro citroque dictis. Et ἦσαν ἐν λόγοις, fuerunt collocuti. Herodotus autem de Dario, δορυφόρος τε ἐὼν καμβύσεω, καὶ λόγου οὐδενός κω μεγάλου: Cum esset Cambyse satelles, nondum ualde nobilis, seu celebris. Et, τοὺς πρώτους λόγου πλείστου ἐόντας, maxime nobiles. Et, τῷ κλεομένει ἐν λόγοις ἦν, colloquebatur cum Cleomene. Et εὐτρεπὴς, καὶ τοῦ γε λόγου μάλιστα ἄξιον δεῖ ἔχειν, de quo orationem maxime habere par est. Et τὸ λέγειν, actionem esse dicit Plato, id est, μίαν τῶν πράξεων, Cratylo. Apud Thucyd. lib. 4. ἐν λόγοις ἔρχονται, id est, colloquuntur. Dixerunt & λογίδιον, uerbulum, seu oratiunculam. Isocrat. κατὰ σοφιστῶν, ὅτι μὲν τοιαῦτα λογίδια διεξιόντες, tales dictiunculas exequẽtes. Et λογεῖον, in ornatu sacerdotali, Exod. 28. quod tamen interpretati sunt rationale. Et λογεῖον, locus in theatro, pulpitum appellat Vitruuius lib. 5. De loquace et garrulo Pollux lib. 6. cùm alia, tum hæc: ἐκ τοῦ καιροῦ λέγων, ex tempore, qui & αὐτοσχεδιαστής. ἐκ τοῦ προχείρου, subitò. ἐκ τοῦ παρατυχόντος, quacunque occasione. δι' ὀλίγου, festinãter. πᾶν τὸ ἐπιὸν λέγων, quod in buccam uenerit, dicens. ἀπέραντολόγος, nullum finem faciens dicendi. εὐφολόγος, leui oratione. Et plura apud Gellium, tam rebus, quàm uerbis, lib. 1. cap. 15. Cõtrà βραχυλόγος, pauca loquẽs. & ἀκριβολογία, accurata oratio. λαλεῖν, loqui est. unde λάλος, loquax. & λαλίστερος, loquacior. & λαλίστατος, loquacissimus, in Eurip. Cyclope. λαλία, loquela. itemque λάλησις, locutio. καταλαλεῖν, obtrectare. & Apostolo καταλαλία, obtrectatio. Sed in Ranis enunciare, τί δὲ τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν; externis illa prodens. Plauto autem et Ciceroni, obloqui est obstrepere uerbis. προσλαλῶ σοι, alloquor te. & προσλαλία, allocutio. παραλαλεῖν, nõ necessaria loqui, id est blaterare, uel etiam uerbis fallere. In priore significatione posuit Aristoph. ἐκκλησιαζούσαις,

μὴ παραλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα.

Ne garriamus, neu quæramus friuolè.

Gregorius autem εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν ita, ὄρνις καταφωνεῖ τὸ ἄλσος, καὶ παραλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον: Auium uoces nemus complent,

plent, & obstrepũt hominibus. Et mox, φωναῖς ἀλαλήτοις, uocibus sermonis expertibus. ἄλαλος est, qui fari non potest. Et ἀπεριλάλητος Aeschyli, ut ait Pollux. De Aeschylo dicitur ab Euripide in Ranis, cui exprobratur fastus quidam uerborum, & copiosæ orationis inscitia: quos uersus postea referemus. In Eurip. Cyclope, διαλαλεῖν, colloqui. διαλαλήσομέν τι σοί, de re quadã tecum loquemur. λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, uersus gręcus indicat, uerbum λαλεῖν loquacitatem, λέγειν orationem prudentem significare. Et in prima Olynthiaca, ἐκλαλεῖν, effutire. μογιλάλος etiam est loquela impedita. Linguæ omnino est, motu suo sermonem in ore fingere, in quo certis neruis ex eorũ numero, qui duriusculi sunt, incitatur, προαιρετικῶς, id est, fungentibus illis officio suo ad arbitriũ nostrum. Sermonis autem sunt partes, uerba, de quibus paulo pòst. Sed sermonis Ionica appellatio est & μῦθος, et μυθεῖσθαι.

— κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.

addit duram edictionem. Et ιλ. ί. μῦθον ἀγασσάμενοι, admirantes orationem. Et μυθεῖται βασίλεια, loquitur regina, Οδυσσ. λ'. Et ἐχεμυθία Pythagoria, silentium, id est, repressionem sermonis significat. Sed postea μῦθον fabulosam narrationẽ appellarunt: & λόγον, consentaneam magis, & accuratam, & uerisimilem. Plato Protagora, πότερον ὑμῖν ὡς πρεσβύτερος νεωτέροις μῦθον λέγων ἐπιδείξω, ἢ λόγῳ διεξελθών; Vtrum demonstrare me hoc narrantem uobis, tanquam seniorem iunioribus fabulam, an potius oratione accuratiore exequi uultis? Hinc est πολύμυθος, uerbosus, ιλ. γ'. Et Thersites ἀκριτόμυθος, sine delectu uerba faciens, uel sanè seditiosus & turbulentus, qui esse clamatores solent, ut & in lingua Teutonica appellãtur. Iidem sunt μυθηταὶ, & ἀγορηταὶ, fabulatores, & concionatores. Et ita interpretantur uersum Homericum, Οδυσσ. φ'.

— οὐδέ τιν' ἄλλην
μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε.

id est, prætextum turbulentiæ. Et βραχυμυθία, breuiloquentia. ὕβριν ματέρα κόρου θρασύμυθον, dixit Pindarus ὀλυμ. ιγ'. procacem petulantiam. ὀλιγόμυθος, paucíloquus. μυθολογία, fabularum narratio. λιγύμυθος ἀηδών, luscinia uocalis. μυθολογεύειν autem narrare est, Οδυσσ. μ'. σεμνομυθεῖν, Hippolyto. σεμνολογεῖν. παραμυθία, & παραμύθιον, consolatio. & παραμυθεῖν, ac παραμυθεῖσθαι, consolari. Suidas in dictione ὦτα, memorat uerbum ἐκφορομυθεῖν, quod significat sermones arcanos proferre. Itẽ μυθεύειν, fabulã narrare. & προσμυθεύειν, fabulæ narrationem augere: ut Agamemnoni iniectam uestem fuisse, qua implicitus, propulsare à se uim obtruncantium non posset. φωνεῖν autem certè uocem emittere, & appellare alterũ, id est, humanam uocem, quæ sermonis est, notat. De hac ita Pollux: φωνή, φθέγμα, φθόγγος ἔναρθρος, ἐγγράμματος, οὐκ ἀδιατύπωτος: uox, locutio, locutio distincta, literata, non informis. ἦχος οὐκ ἄσημος, οὐκ ἀδιάρθρωτος, sonus non expers significationis, non indistinctus. ἀὴρ διὰ τῶν φωνητηρίων εἰς φωνὴν τυπούμενος, aer qui organis uocalibus ad uocem conformatur. πνεῦμα διὰ τῆς τραχείας ἀρτηρίας ἀναδιδόμενον ἐκ τοῦ πνεύμονος, καὶ πλῆττον τὴν ἐπιγλωττίδα, καὶ ὡς ἐν κυμβάλῳ ἠχοῦν, τέως ἄναρθρον, τοῖς δὲ φωνητικοῖς ὀργάνοις εἰς τὸ εὔσημον ἀποχαραττόμενον, ἢ ἀποτυπούμενον, εἰς τὸ ἐμμελὲς διατιθέμενον, ὡς ὑπὸ πλήκτρου μὲν τῆς γλώττης, χορδῶν δὲ τῶν λοιπῶν. id est: Spiritus quem per asperam arteriam emittunt pulmones, qui ferit epiglottida, & in ore conuertitur, resonatq; tanquam in cymbalo, prius quidem indistinctus, quàm organis uocalibus ad significandi commoditatem effingatur, ac conformetur, in quo modulationẽ tanquam plectrum efficit lingua, reliqua uerò fidium munere funguntur. Nam epiglottis simplicis uocis organum esse perhibetur, lingua autem distinctæ. Hinc fabula, quæ Philomelam loqui nollet, linguam illius resecat. Quòd si qui lingua indesecta, locutione tamen deficiantur, in his uitiata epiglottis fuerit: sin difficultas sit in loquendo, & impedita loquela, lingua laboret necesse est. Vox est, inquit etiam Pollux, aer ictus: icit enim epiglottida. aut est aeris ictus: icitur enim organis uocalibus, & exit sonus personus uocis, qui est per se quidem indiuisus. Sed in multorũ milium aures diffinditur, non secus atque radij luminis in oculos spectantium. Itemq; cõtrà, ut uoces multas

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

auditus, ita oculus multa quæ uidentur, apprehendit. Est quidem uocis origo in pulmonibus, ideoq; his carent pisces. Sed ὄργανον κυριώτατον huius, id est præcipuum, & quo hæc omnis perficitur, est λάρυγξ. ut Galenus ait in septimo περὶ χρείας μορίων. De uoce autem commentariorum suorum sæpe meminit, qui non extant. De uoce autẽ, quam ἀόρατον esse constat, & quibusdam tamen ἀσώματον esse non placet, exquisitior disputatio sine quærendi carere Gellio uidetur. Aristoteli certè φωνὴ ἀὴρ est ἐσχηματισμένος τὶς καὶ φερόμενος, configurata quædam cum impetu aura. Platoni hęc esse πληγὴ τοῦ ἀέρος præclarè uisa: cui & Galenus astipulatur, qui se demonstrasse ait in commentarijs de uoce, ὡς οὐχ ἅπασα πληγὴ τοῦ ἀέρος ἱκανὴ φωνὴν ἀπεργάζεσθαι, non posse unumquẽuis aeris ictum uocem efficere. Nos igitur hæc relinquamus, &, quod instituimus, uocabula persequamur. φωνεῖν igitur uocem emittere significat. Neq; est φωνὴ, collisio saxorum aut æris, item fluctuum, aut tonitrui: sed hic ψόφος dicitur. Sed ne qui ab animalibus quidem editur sonus, semper uox est, ut manuum complosio. Quin neq; screatus, & tussis, propriè uoces sunt: nam fit προαιρετικῶς, uel καθ᾽ ὁρμήν τινα uox, id est proposito, et uolũtate. ideoq; & significat aliquid. Et brutorum etiam uoces dicuntur: ut equorum hinnitus, & canum latratus. Dicuntur tamen qualescunq; soni uoces. ut φωνὴ λύρας. Aeneid. 3.

Sensit, & ad sonitum uocis uestigia torsit.

& alibi,

—Fractasq; ad littora uoces.

Et Hippolyto, φωνὴ διὸς, tonitru. Et ἱππεῦσι, κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων, de turbulento clamatore. Fuit enim illud nomen quondam torrẽtis in Attica. Aristot. de Natura animal. lib. 4. ita, φωνὴ, inquit, καὶ ψόφος, καὶ τρίτον τούτων διάλεκτος. Atq; addit, solum guttur φωνεῖν, διάλεκτον autem esse διάρθρωσιν τῆς φωνῆς. Edit itaq; uocem ὁ λάρυγξ, sermonem autem atq; cantum fingit γλῶττα. Sed ψόφος etiam est aliarum partium. Dixere & ὄπα uocem: ut de cicadis Ιλ. γ΄.

δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

& eodem libro,

ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει.

At postquam ingentem misit de pectore uocem.

φωνεῖν autem loqui. φωνὴν ἱέναι, uocem edere. εὔφημα φώνει, bona uerba loquere. Et τί φωνεῖς; quid ais? Soph. Electra. Ibidem, καὶ πρίν γε φωνεῖν, priusquã uocem emitteret. τὰ φωνηθέντα, emissæ uoces, Platoni Sophista. αἴαντα φωνῶ, Aiacem uoco, Soph. προφωνῶ, προαγορεύω. Hippolyto Eurip. φεύγειν προφωνῶ πᾶσιν. A uoce sunt hæc fermè: φώνημα, uox. & ἀντιφώνημα, apud Rhetores: quale hoc,

Tantæ molis erat Romanam condere gentem.

μεγαλόφωνος, cuius est uox sonora. εὔφωνος, uocalis, ut Orpheus Horatio. Philisti est δίφωνος, bisonus. ἔμφωνος, sonorus. λιγύφωνος, uocalis. φώνησις, appellatio. ἀντιφώνησις, eadem & ἀντιφώνημα. ἀνεκφώνητον autem est, quod enunciari nequit. σμικρόφωνος, exili: λαμπρόφωνος, clara: δύσφωνος, absona: ἰσχνόφωνος, tenui, ut Herodoto Battus ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός. & pueri, Aristot. Problem. et melancholici. ἡδύφωνος, suaui. βαρύφωνος, graui. βαρβαρόφωνος, barbarica. γυναικόφωνος, muliebri uoce. πολύφωνος, sonorus, loquax. Luc. de historijs scribendis, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν οὕτω πολυφώνῳ καιρῷ, ne solus tacerem in tam garrulo seculo. Aristoteli autem in 4. de Natura anim. πολύφωνα δέ εἰσι καὶ λαλίστερα τὰ ἐλάττω τῶν μεγάλων: Aues minores sunt magis sonoræ & garrulæ, quàm grandes. χαλκόφωνος, firma, & quasi ærea uoce. ὁμόφωνος, consonus. στενόφωνον ὄργανον, angustæ uocis. καλλίφωνοι ἀπόκειται, bona uoce. Plautus tamen Mostellaria, hac figura sermonis τὸν μεγαλόφωνον significauit: Scio te esse bona uoce, ne clama. στεντόφωνος, in Comœdia, aspera uoce. βεβήλους κενοφωνίας, legimus in posteriore ad Timoth. Significatur autem futilitas profanæ loquacitatis. ἄφωνον autem Galenus dicit, ut alia, quę cum priuãte particula α componuntur, significare, & mutum: ut ἄφωνοι pisces cum dicuntur. Et ἢ μικρόφωνον, ἢ τραχύφωνον, ἢ μελάμφωνον, id est, exili, aspera, obscura uoce, in 4. περὶ δογμάτων. ζῶον etiam ἡμίφωνον dixit in 4. locorum laborantium, intercluso spiritu ab altera utra parte pectoris. Ciceroni in 2. de Natur. deor. genera uocis sunt, canorum, fuscum, leue, asperum, graue, acutum, flexibile,

flexibile, durũ. σύριγξ ἑπτάφωνος, Theocrito, nouē uoces dispares edens. Olympiæ porticus ἑπτάφωνος dicta, quoniam septies uox eadē redderetur, ut scripsit Plin. lib. 36. cap. 15. Et κηρύκων ἠεροφώνων, Ιλ. ς'. quorum uox cœlum attingeret. Et γνάθαινα ἀνδρόφωνος, in Comœdia Ath. lib. 9. uoce uirili. ὀξύφωνος autem acuta est. σύμφωνα uerò, & ὁμόφωνα, & ἀντίφωνα, in cantu dicũtur. εὐφωνία, ἀφωνία, λαμπροφωνία, μεγαλοφωνία, σμικροφωνία, πολυφωνία, ἡδυφωνία, δυσφωνία, καλλιφωνία, βαρυφωνία, θρασυφωνία, γλυκυφωνία, ξενοφωνία, συμφωνία, ὁμοφωνία: Vox bona, mala, aut nulla, clara, magna, parua, copiosa, suauis, ingrata, aut dissona, uenusta, grauis, audax, dulcis, externa, concinna, eadem. συμφωνία enim, unde & symphoniaci pueri in Miloniana. ὁμοφωνία esse non debet. etenim exæquatione uocum corrumpi concentum necesse est, ut dicitur & πολιτικῶν β'. Theophrasti liber memoratur ab Athenæo lib. 9. περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, de diuersitate uocum in eiusdem generis animantibus. Thucydidi autem lib. 4. sunt Μεσσήνιοι ὁμόφωνοι τοῖς Λακεδαιμονίοις, id est, qui uterētur simili uocis et sermonis sono. Pollux θρασύφωνον, & θρασύστομον, & γλυκύφωνον, & ξενόφωνον, & διάφωνον reijcit, ut dura, neque σύμφωνος huic placet. Platonis autem est & διαφωνία, dissonantia. & συμφωνεῖν, atq; διαφωνεῖν, cōsentire, & dissentire. ἀντιφωνεῖν, obloqui. πολλ' ἀντιφώνεις ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται, Electra. Musicorum omnino est συμφωνία, διαφωνία, ὁμοφωνία, παραφωνία. Itemq; τρόποι φωνῆς, ὀξύς, μέσος, βαρύς. Est & uox εὔτονος, id est temperata. Et uocis est εὐκαμψία καὶ ἀκαμψία, flexibilitas ac rigiditas, περὶ ζῴων γενέσεως ε. Addit hæc Pollux: φωνὴ ὑψηλή, ὑπέρογκος, λαμπρά, πλατεῖα, βαρεῖα, λεπτή, ἐκκεκαθαρμένη, ἡδεῖα, ἐπαγωγός, εὐμελής, εὐπειθής, εὐαγωγός, εὐκαμπής, εὐέλικτος, γλυκεῖα, λιγυρά, σαφής, διαφανής, μέλαινα, φαιά, ἀειδής, σμικρά, στενή, δυσήκοος, ἀσαφής, συγκεχυμένη, ἐκμελής, ἀμελής, ἀνάγωγος, ἀπειθής, δυσκαμπής, τραχεῖα, διεσπασμένη, λυπηρά, βραγχώδης, χαλκίζουσα, ὀξεῖα. Quæ quidem uocabula uertemus, ut poterimus. nam quædam latinè satis commodè dici posse non uidentur: Vox alta, supra modum tumida, clara, lata, grauis, candida, Plinio lib. 28. cap. 6. pura, suauis, alliciens, modulata, obediens, obsequiosa, flexilis, implicabilis, dulcis, tinnula, plana, illustris, nigra, fusca Plinio, loco suprà indicato, obscura, exilis, angusta, suppressa, incerta, confusa, immodulata, negligens, contumax, refragatrix, rigida, aspera, distracta, odiosa, rauca, strepera, ut canum. Nam χαλκεόφωνος est & firma uoce præditus. ut Ιλ. ς'. ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο. Et Hesiod. Ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον. Sed & gemma est χαλκόφωνος. ὀξεῖα autem est acuta. His addi poterat et ἀπῳδός, & ἀξύμφωνος, absona. & ἄρρηκτος, Ιλ. β'. infracta. Vocem autem rumpi Virgilius dixit exprimi. Et Κροίσου παῖς ἄφωνος apud Herodotum, ἔρρηξε φωνήν, rupit uocem, hoc est, territus periculo patris exclamauit. Et εὐτρέπη, ἥν τινα φωνὴν ῥήξουσι πρώτην: de illis pueris, quorum primum uerbum fuit, cum βέκκος ἐφώνεον. Item ἀποκεκομμένη, extincta. τότε γὰρ ἀποκεκόφθαι τὴν φωνήν, inquit Galenus lib. 7. Compositionis medicamētorum ad certa loca. δεῖ μὴ δύνασθαι φθέγγεσθαι, id est, abscissam esse uocem, idem est, quod loqui non posse. τὴν φωνὴν ἐξεκέκοπτο, Lucianus Ioue Tragœdo. βεβλαμμένη, læsa. & διεφθαρμένη, corrupta. & ἀπορρήγνυται φωνή, perditur, Aristot. Problem. & eidem τρέμει, trepidat. & est λεπτή, tenuis. τετραχυσμένη, exasperata. κλαγγώδης Hippocrati, stridula, qualis est gruum. τρανής, liquida. εὐάρμονιος, concinna. εὔαρθρος, distincta, uel articulata. Nam uoces, ut ait Lucretius, articulat dædala lingua. ἄναρθρος, indistincta. Item γενναία, uirilis. ἀγεννής, mollis. & ἀμενηνή, euanida. & ἀναιδής, Equitib. Aristoph. impudens. μεγάλη, magna. θαλερά, flebilis, Odyss. δ'. & ἀμυδρά, obscura. πεπλασμένη, ficta & infracta. Vocis humanæ uariabilitas musicos concentus efficit, in quibus considerantur, ῥυθμός, numerus. ἁρμονία, concinnitas. λέξις, uerba. Habet autē numerus productionem & correptionem τῆς ἐκφωνήσεως, seu φωνηέντων, id est enunciationis, seu literarũ uocalium. ἁρμονία uerò complectitur acutum & grauem, & æquabilem sonum, qui ὁμοτόνου habet nomen, & tractum quendā lentæ pronunciationis compositæ de acuto & graui. Sed λέξις ordinat literas, ut uerba fiant,

quibus explicetur sententia animi. Est autem uox & φθόγγος, & φθογγή. & uerbum φθέγγομαι, uocẽ emitto, ac loquor. unde φθέγμα, uox. ὦ φθέγμ' ἀφίκου, ait Electra de uoce fratris. εὔφθογγος, uocalis. ἄφθογγος, mutus. βαρύφθογγα animalia, uoce graui. Hesiodo est θάνατος λαθίφθογγος, abolens uocem, ut quidam interpretantur: ut alij, occultè obrepens. sicut & eodem autore, morbis φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς. δίφθογγος, uox duplex. ὑγρόφθογγον, poculum in epigrammate, in quo liquores resonarent. μελίφθογγοι μοῦσαι, ὀλυμ. ϛ'. & ἀγαφθέγκτων ἀοιδῶν, carminum sonantium, & Musæ mellita uoce. Hoc uerbo in Thalia usus est Herodotus de equi hinnitu, ὅτευ ἵππος πρῶτος φθέγξηται. ἀπόφθεγμα autem dictum est breue, rotundumq;, ac sententiosum. φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur, quibus uox per nares erumpens stridit. Quærit Aristot. Problemat. ita, διὰ τί οἱ κωφοὶ πάντες διὰ ῥινῶν φθέγγονται; παραφθεγγόμενος, in Philebo, est plura loquẽs, quàm debeat. & παράφθεγμα, inculcatio quædam uerborum. Ciceroni effutire notat, in epistola quadam ad Atticum, lib. 6. ἐξ ὧν ἀλογευόμενος παρεφθέγγετο. παραφθεγκτήρια, inquit Pollux, festa quædam nuptialia. προσφθέγγομαι est προσφωνῶ, alloquor. & πρόσφθεγξις, προσφώνησις, allocutio. ὑπερφθέγγεσθαι, clamore uincere, id est obscurare. Lucian. Toxari, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους, præsertim facta si uerborum celebritatem superent. πραοτέρους τὰ φθέγματα, utentes uoce leniore, ex Polyzelo Comico memorat Pollux, & πραότερα ἔχοντες φθέγματα reijcit. Platoni in Philebo, φθόγγος est obscurior quàm φωνή. nam φωνῆς ἀπείρου, id est, uocis infinitæ, esse quasdã planè uocales. γράμματα hæc φωνήεντα dicuntur, id est notæ. Latinis sunt literæ. Harum igitur iam quædam uocem non habent, sed φθόγγον, quæ Græcis ἡμίφωνα sunt, quasi semiuocales literæ: non sicut ἡμιμναῖον mina dicitur dimidiata, sed sicut ἡμιθνής, semimortuus. ἄφωνα autem, mutæ: ut informis, non prorsus expers formæ, sed bonæ, aut pulcræ. Hæcq; literæ consonantes, à Græcis σύμφωνα appellantur. δίφθογγοι autẽ, in quibus duæ uoces commistæ fuerunt. φωνασκεῖν autem dixerunt exercere uocem. Demost. pro Ctesiph. πεφωνασκηκὼς καὶ συνειλεχὼς ῥήματα καὶ λόγους: exercitata uoce, & uocabulis atq; dictis conquisitis. De qua re Cicero in primo de Oratore ita: Quid est oratori tam necessarium, quàm uox? Tamen me autore, nemo dicendi studiosus, Græcorum more, & Tragœdorum uoci seruiet, qui & annos complures sedentes declamitant: & cotidie, antequam pronuncient, uocem cubantes sensim excitant: eandemq;, cum egerũt, sedentes, ab acutissimo sono usq; ad grauissimũ sonum recipiunt, & quasi quodammodo colligunt. φωνασκικὸν autem ὄργανον in Graccis Plut. fistula est Gracci apud Ciceronem lib. 3. de Oratore. Sed addamus his locutionis & alia uocabula. ἀγορεύειν, & ἀγορεῦσαι, uerba facere. ἀγορήσατο καὶ μετέειπε. Et præconium Atticum ἀχαρνῆσι, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et in oratione περὶ στεφάνου, πρῶτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; quis uult uerba facere? ἀγοράζειν autem, emere, & in foro uersari, Aristophani. Et Herod. θαλείᾳ, χλανίδα περιβαλλόμενος πυῤῥὴν ἠγόραζε ἐν τῇ Μέμφι. Et ἀγορητὴς Homero, orator. & ἀγορὰ, concio: unde uerbum deductum uidetur. Hæc autem est ἀπὸ τοῦ τὸν λαὸν ἀγείρεσθαι. ἀγορὰ μυρμήκων, conuentus formicarum. Lucian. Icaromen. μεγαληγόρος, magniloquus. & uerbum μεγαληγορεῖν. Xenoph. κύρου παιδ. ζ'. τοιαῦτα δὲ ἐμεγαληγόρει μελλούσης τῆς μάχης γίγνεσθαι, ἄλλως δὲ οὐ μεγαληγόρος ἦν. Et μεγαληγορία, magniloquentia. συνήγορος, aduocatus. συνηγορία, aduocatio. συνηγορεῖν, & συναγορεύειν, adesse in iudicio. κατηγορεῖν, accusare. In Trachin. ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ. In Vespis est συνηγορικὸν, δραχμή, id est denarius, merces aduocationis. Fuit enim mercenariũ illud Athenis munus. Et annotatur ex Aristotele, singulis annis sorte constitutos fuisse publicos aduocatos decem. ὑπερηγορεῖν, defendere. & κατηγορία, accusatio. Et uerbum significationem habet demonstrationis. Sophoc. Aiace, τὸ δ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ: hoc telum, in quod ille incubuit, declarat. Et prouerbiũ, λαγὼς κατηγορεῖ τὸν αὐτοῦ φωλεὸν, Lepus sui indicium ipsius nidi facit. Plut. C. Martio, ἀνάγκη με κατήγορον ἐμαυτοῦ γενέσθαι, me ipsum prodere cogor.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

cogor. Dixere Græci, κατηγορεῖν πρός τινας, & ἐν τισί. Plutar. Catone Utic. ὥρμησεν εὐθὺς εἰς ἀσίαν, ὡς ταῦτα πρὸς ἐκεῖνον κατηγορήσων. Plato νόμων ια΄. κατηγορείτω δὲ ἐν τούτοις. Xenophon autem ἑλλην. α΄. κατηγορούντων dixit κατὰ τῶν στρατηγῶν. Dialecticis autem κατηγορεῖται τὶ περὶ τινός, id est, aliquid dicitur de aliquo. Dicitur autem de altero, aut quod huic æquale est, aut à quo illud includitur. Hinc κατηγορήματα, & cum his coniuncta συγκατηγορήματα. Plato νόμων ς΄. κατηγόρημα & ἀπηγόρημα dixit, assertionem & recusationem, ut uidetur. κατηγορεύειν autem est deferre. Xenoph. ἑλλην. γ΄. κατηγορεύει τὶς πρὸς τοὺς ἐφόρους ἐπιβουλήν, insidiarum consilium defert ad Ephoros. Et κατηγοριῶν genera decem. προήγορος, qui προηγορεῖ, id est, prædicit. προαγορεύειν, proclamare, prædicere. Plutar. C. Martio, οἱ δὲ μάρτιε προαγορεύομεν εἰς τρίτην ἀγορὰν παρεῖναι: ut adsis ad trinundinum, prædicimus, seu edicimus. Ita & Thalia, κῆρυξ προηγόρευε σὰς ἐν μέσοις. Et προαγόρευσις, prædictio. Dicebatur præconium, quo interdicebatur templis & foro reis cædis, teste Polluce lib. 8. ἀναγόρευσις, declaratio, à uerbo ἀναγορεύεσθαι. Plutar. Aemylio, ὡς ἀνηγορεύθη κατὰ τοῦ περσέως στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ δήμου παντὸς, declaratus dux belli aduersus Persea. Cicero ita lib. 1. de Diuin. L. Paulus consul iterum, cum ei bellum, ut cum rege Perse gereret, obtigisset. Plut. C. Martio, ὡς δ᾽ ἀνηγορεύθησαν ἕτεροι, alijs Coss. declaratis. Est autem pronunciationis significatio in uerbo: ut Plutar. ibidem, τῶν λόγων ἀναγορευθέντων, sermonibus recitatis. Et mox, ἔπειτα εἰς μέσον ἀναγορεύσας, pronunciata publice sententia. In oratione περὶ στεφάνου, καὶ ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ, proclamandum coronæ honorem in theatro. Et mox, τῆς δ᾽ ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου, ἐπιμεληθῆναι τὴν πρυτανεύουσαν φυλήν: Proclamationis autem huius curam gerere debere tribū eam, cuius tum fuerit iurisdictio. κακηγορία, maledicentia. & κακήγορος, maledicus. Pollux annotat κακηγορίστερον & κακηγορίστατον, in comparatiuo & superlatiuo. δημήγορος, qui uerba facit apud populum. & concionari, δημηγορεῖν. & δημηγορία, concio. δημηγόρους τιμάς, honores oratorios, dixit Hecuba Eurip. Τηλέμαχ᾽ ὑψαγόρη, est Οδυσ. β΄. grandiloquus qui esset. ἰσηγορία, æqualis potestas dicendi. προσηγορεῖν, & προσαγορεύειν, alloqui. προσήγορος, salutans, id est alloquēs. Antigona,

ὅπως ἱκοίμην δωμάτων προσήγορος.
Supplex precibus uti salutarem deam.

εὐπροσήγορος, affabilis.

ἐσθλὸν γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον.
Affabilis etiam senex uir est bonus.

δυσπροσήγορος, inaffabilis. προσηγορία, appellatio. & nomē προσηγορικόν. παρηγορεῖν, cōsolari. & παρηγορία, cōsolatio, uel etiam admonitio. & medicamenta παρηγορικά, mitigantia & lenientia. μακρηγορεῖν, longa oratione. Thucud. 4. τί ἄν τις τοῦ τὸ γνώμην ἐκλέγων, ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; & ἀλληγορεῖν, obscura oratione uti. In Rheso autem Eurip. φύλακες νυκτηγοροῦσι, noctu aliquid nunciant. Itemq; προαγορεύσις. ἀπαγορεῦσαι, uetare. πολλὰ τῶν μαντείων ἀπαγορευόντων, Thalia, multis oraculis prohibentibus. Et ἀπαγορεύουσιν οἱ νόμοι, uetant leges. & ἀπαγορεύειν alicubi negare significat, & deficere. διαγορεύειν interpretantur definire, concionari, declarare, diuersa dicere. ὑπαγορεύειν, subijcere, exponere, dictare. In Xenoph. Oeconom. τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. Hesiodo sunt Nereidum nomina, λειαγόρη, à leni: & εὐαγόρη, à recta oratione. κυλικηγορεῖν autem apud Athenæum lib. 11. est concionari inter pocula. ἐρεῖν, dicere. εἰρηκώς, locutus. ἐρήσεται, dicetur. εἴρηκα, dixi, indicatio finis. & εἴρηται. Eurip. Oreste, εἴρηται λόγος, dicta sunt omnia. & εἱμαρμένη, αἰτία τῶν ὅλων εἰρομένη, secundum Stoicos, fatum, causa continens explicationem rerum uniuersarum. ἀπειρηκώς est Isæo, ut Pollux ait, elocutus, quod significat apud alios defectionem. ἀπερεῖν, interdicere, deficere. προσερεῖν, alloqui. συνερεῖν est συνειπεῖν. εἰρημένος μισθός, apud Hesiodum, promissa merces. κατερεῖν, prodere. Thalia, κατερέω πρὸς τὸν μάγον, indicaturus sum Mago. Plato Epitaphio, ἀλλ᾽ ὅπως μου μὴ κατερεῖς, uide ne prodas me. προερεῖν, prædicere, & edicere. Thalia, προερέοντα τῷ στρατῷ, ὡς σμέρδιος τοῦ κύρου ἀκουσέα εἴη τοῦ λοιποῦ. Et προρρητικὰ Hippocratis, prædictionum scripta. ἐρωτᾶν autem, et ἔρεσθαι, interrogare significat. Iam ῥῆμα, dictum, ac uerbum. ῥημάτιον, uerbulum. ῥηματίοις μαγειρικοῖς, Equitib. Arist. Et Gram-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Et Grammaticis ἐπίρρημα. ῥῆτραι autem Lacedæmoniorũ fuere breues edictiones. Sed ὀδυσ. ξ'. inquit Vlysses, ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθα, pactum uerbis faciamus. παράρρητα uero ἔπη, sunt consolantia uerba. Est autem ῥῆμα, id est uerbum, quicquid effamur. Sed ῥῆμα propriè rem, seu πρᾶγμα notat: ut ὄνομα, de quo postea, appellationẽ. ὑπόρρησιν Arato ἐπίκλησιν significat. In Theæteto autem sunt ῥηματίσκια αἰνιγματώδη, obscuræ dictiunculæ. ῥήτωρ, orator. Et τραπεζορήτορας, ad mensam rhetoricãtes, iocans Athen. dixit lib. 1. ῥῆσις, oratio, à uerbo inusitato ῥέω ducuntur. ἡ δὲ σκυθῶν ῥῆσις, μελπομ. Et ῥητὸς, certus. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, Ιλ. φ'. Et Thucyd. πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι, certa dicit fuisse præmia imperiorum. ῥητὸν, effabile. Philocteta, δεινὸν γὰρ οὐδὲ ῥητόν: dicit esse malum morbi sui horribile, & non effabile. Et Hippolyto, ἐπὶ ῥητοῖς, certis legibus. Itemq; apud Geometras, ῥητὴ εὐθεῖα, & ῥητὸν τετράγωνον, definita linea recta, & definitum quadratum. Platoni in Theæteto, αἱ συλλαβαὶ γνωσταί τε καὶ ῥηταὶ, notæ & certæ sunt. Hesiodo autem sunt mortales ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, id est celebres, aut secus. ῥητὰ autem καὶ ἀπόρρητα, digna atque indigna relatu, seu fanda & nefanda, κατ' ἀνθρώπινον. In prima autem Olynthiaca, ῥητῶν καὶ ἀρρήτων κύριον, uniuersorum dominum dixit Philippum. Equitib. Aristoph. ἐξαγαγὼν τἀπόρρητα, exportans merces uetitas. & ἄρρητα, infanda. Electra, δείπνων ἀρρήτων. In Conuiuio autem Platonis ait Aristophanes, καί μοι ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημένα, dicta à me indicta sunt. Platoni est ἀπόρρησις, ἀπαγόρευσις. & Demostheni, ἀπερρήθην τὸ ἀπαγορευθῆν. ὑπὸ δὲ γένους παντὸς ἀπερρῆσθαι, quasi à toto genere abdicari, Plato dixit, νόμων ια'. Apud eundem, ἐρρήθη, dictum est. & ἐν τῷ ῥηθέντι χρόνῳ, tempore memorato. ὀδυσ. autem ψ'. est προεξερεύσα, temerè effutiens. ἀντερεῖν, contradicere, negare. & ἀντίρρησις, ἀντιλογία. & ἀναντίρρητον, irrefutabile. Plut. in Themistocle dixit, ἀναντίρρητον ἱκεσίαν, supplicationem irrefragabilem. ῥησίδιον etiam diminutione dicitur, ut λεξίδιον. ἀπόρρησις, ἀπαγόρευσις est. Deq; prioribus significatio facilè patebit & horũ, πρόρρησις, ἀνάρρησις, διάρρησις. διαρρήδην, planè. ἀρρήδην fortasse idem quod ἀρρήτως. ἀρρησία Antiphonti silentium. ἀρρήμων, tacitus, uel etiam mutus. εὐρήμων, facundus. κακορρήμων, maledicus. ἐπίρρητος, uituperabilis. & ἐπίρρησις, uituperatio. μεγαλορρημοσύνη, magniloquentia. & εὐρημοσύνη, facũdia. & Demosthenis αἰσχρορρημοσύνη, turpiloquentia. & εὐθυρρημοσύνη, oratio quæ non aberret à recto. ῥησικοπεῖν, ostẽtare eloquẽtiam. ἀρρητοποιία, & ἀρρητουργία, facinus nefarium. Et super hæc omnia ars dicendi, ῥητορική. & ῥήτωρ, orator. & ῥητορεύειν, pronũciare, rhetoricari. & ῥητορεία, pronunciatio. ὅτι πάντες ὑπειλήφασιν, τὸ μὲν περὶ ἀναγκαίων πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων ῥητορεύεσθαι, Isocr. πρὸς Φίλιππον: Dicere, seu uerba facere de rebus grauibus ac necessarijs. Et mox, ἐπειδὰν ὁ λόγος ἀποστερηθῇ τῆς τε δόξης τοῦ λέγοντος, καὶ τῆς φωνῆς, καὶ τῶν μεταβολῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις γιγνομένων, de pronũciationis uarietate. ἔπος uerbum significat. Homerus,

— ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

& ἔπεα πτερόεντα, uolucria uerba. & uersum heroicum, ut ἔπη ὁμήρου. & Phædro, ἔπη φθέγγομαι. Herodotus dixit λόγον εὐεπέα, id est εὔλογον, τερψιχόρην. Et est εὐέπεια, elocutio uenusta. Et Sophocli grata oratio, Oedipo tyran. uel εὐφημία, id est, bona uerba. τῆς εὐεπείας οὕνεκα, nam bene fuerat precatus reginæ nuncius. Homer. autem Ιλ. θ'. ἥρη ἀπτοεπὲς, maledica. ἐνέπω, memoro, dico.

ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. —

& interposita litera σ,

ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι. —

εἶπον autem & εἰπεῖν in usu est. προειπεῖν, prædicere, & edicere. ἀπειπεῖν, abdicare. ut νόμων ια. ἀπειπεῖν υἱόν, id est ἀποκηρύττειν. Est & ἀπειπεῖν, deficere. ἑλλην. 6. ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωμεν. κατειπεῖν est κατηγορῆσαι. Xenophon de Laced. rep. κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα, si accusauerit apud patrem. Lucianus de calumnia, κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. ἐπανεῖπον ἀργύριον, apud Thucydidem, est ἐπικήρυξαν. quo uerbo significatur pecunia promissa interfectori, seu constituta in caput alicuius. ἀπειπεῖν est & ἀπαγορεύειν. συνειπεῖν, συναγορεύειν. Demosth. κατ' ὀλυμπιοδώρου, ἀξιῶ δὲ καὶ τῶν φίλων μοι τινὰ συνειπεῖν: Postulo, ut aliquis etiam amicorum meam

causam

causam agat. ὑπειπεῖν, prodere. ἐπειπεῖν, uerborum aliquid addere, seu inferre. ἀνειπεῖν, ὄρνισι, ἀναγορεῦσαι, proclamare, seu edicere. Et ἀχαρνῆσι, de præconio,

ὁ δ' ἀνεῖπεν, εἴσαγ' ὦ θέογνι τὸν χορόν.

In oratione περὶ στεφάνου, ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν. προειπεῖν, suadere, hortari, subijcere. ιλ. λ'.

παρειπών, ἀγαθὴ δὲ παραίφασις. —

ἀρτιεπής, ὀλυμπ. ε. uerax. ἀμετροεπὴς θερσίτης, immodice loquax. & ἡδυεπὴς πυλίων ἀγορητής. & ἀδυεπὴς λύρα, ὀλυμπ. ι. suauis. θεσπιέπεια δελφὶς πέτρα, Oedipo tyran. fatidica. Et in Phædro, ὀρθοέπεια, uirtus elocutionis. & εὐρεσιεπής, uerbosus. & εὐρεσιέπεια, uerbositas, uel sane facundia. ὡς ἔπος εἰπεῖν, ut uno uerbo dicam. ὑπειπεῖν, exponere, subijcere. οὐκ ἄιδρις ὑπείποις, tu non ignara facile exposueris, Aiace. καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπών, in oratione περὶ στεφάνου: Hoc interfatus, seu ubi hoc monuero. Hinc etiam quidam ducunt ὀδυσ. ς. ἀμφίπολον δ' ἐνένιπε, obiurgauit. δίκην εἰπεῖν, causam dicere. ἀπειπεῖν, referre. ιλ. ι. τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν: precise ait esse dicendum, quod sentiat. & ὀδυσ. π'.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπόειπε.

& ιλ. η. ἀγγελίην ἀπόειπε. Sed ιλ. γ'.

— θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους.

abdica deorum congressus. & ιλ. ι.

ἦ ῥ' ἐθέλει νόστιμον ἀμυνέμεναι δάϊον πῦρ
ἦ ἀπόειπε; — an denegauit? Arist. ὄρνισι.
— καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἑστηκόσι μὴ διαφοιτᾶν.

interdicere dis. Et apud Pausaniam legitur Messen. οὐ προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, neque prius renunciata amicitia. Et in Alceitide,

εἰ δ' ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὕπο
τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν. —

Si publice abdicandi essent paterni lares tui. ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν, Aristoteli πολιτικῶν β'. est abdicare se magistratu. ἀντειπεῖν, responsare. Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ β'. de philosophia, ἧ ὥσπερ δούλας οὐδ' ἀντειπεῖν τὰς ἄλλας ἐπιστήμας δίκαιον: Aduersus quam alias disciplinas tanquam seruas, ne os quidem aperire æquum. ἔπος πρὸς ἔπος, contentionem & permutationem uerborum in rixis notat. Nebulis, ἔπος πρὸς ἔπος ἐριζόμεθα. De eo autem, quod nihil ad rem pertineat, οὐδὲν πρὸς ἔπος, aiunt. Et χαίρειν εἰπεῖν, salute dicta. Salutem autẽ dicere, significat mandare. Et ἐρρῶσθαι εἰπεῖν, ualedicto. quæ quo transferantur, & alij exposuerunt, & nos fortasse aliquando commemorabimus. φημὶ & φάσκω, aio, & affirmo. ἔφασαν λέγοντες, καλλιόπη, aiebant.

φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα κρονίωνα.
καὶ δὴ ἐγὼ ἔφαμην. —

ἔφην, & ἔφη, quod Attici dixere ἦν δ' ἐγώ, & ἦ δ' ὅς, inquam, & inquit. φῆσαι, dicere. διαμφάδην, idem, ut puto, quod διαρρήδην. διφάδην, bifariam. Et διφάσια τρώματα, apud Herodot. bifariam inflictæ plagæ. Et τριφασίας στρατιάς posuit Thalia. Et διφασία, iterata oratio, interpretantur etiam defensionem, seu disceptationem. ἀμφάδην, aperte. & ἀμφῆσαι, promulgare. etsi ἀμφασίαν etiã interpretantur ἀφασίαν, id est obmutescentiam.

δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. —

συμφῆσαι, consentire. Hippolyto, καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι, assentietur. ἀπόφημι, declaro, ut interpretantur. Sed ιλ. η. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, est simpliciter nego. unde ἀπόφασις, negatio: ut κατάφασις, affirmatio Dialecticis. Etsi me nõ fugit, aliquos interpretari illud ἄντικρυς δ' ἀπόφημι, φανερῶς λέξω, id est, plane eloquar. Sophocles autem Oedipo Coloneo,

καὶ φημί, κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ.

Et affirmare se ait, & negare, nec habere quid dicat. ἀπόφημον autem interpretantur δύσφημον. φάσις autem, actionis nomen, ἀπὸ τοῦ φαίνω deducitur. Sed φάσις in Sophista Plat. est affirmatio ἀπόφασις, negatio. φήμη est, quæ dicitur latine fama. Pindarus ὀλυμπ. ζ'. ὁ δ' ὄλβιος ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί: Beatus est is, quem bona fama prosequit. Est & uox. ὀλυμπ. ς'. φάμας ὄπιθεν, uocem sequi illum iubet. Ea est & φάτις. Est φήμη & omen. Cyri παιδείας ultimo: ἐν οὐρανίοις, ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμαις: ostentis, augurijs, ominibus. Et εὐφημητής, εὐφημούμενος. ὀδυσ. υ. est φῆμις.

φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
ἔνδοθεν. —

Intus dici aliquid petit, quod ut faustum omen accipere possit. Hinc est ἐπιφημίζεσθαι, ominari. & ἐπιφημίσματα, omina. ἐπιφημισμοὺς uero interpretantur lamenta. & mox,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

φήμην δ' ἄρ' οἱ ἐκ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς.

Mulierem omen edidisse ait, quæ moleret in ædibus. Hæc est postea κλεηδών.

— χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος ὀδυσσεύς.

gauisus fuit omine. Latini etiam ab aio uerbo fecerunt Aium loquentem. ἄφατος, immanis suprà quàm dici potest. Aristoph. ὄρνισιν, ἄφατον ὡς φρόνιμος: dici nequit, quàm sit prudens. Et ibidem, πόλεμος ὁ φατὸς, bellum ingens, ineffabile. sed et ignobilis, ut φατὸς nobilis. Hesiod. ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε. Et ὀδυσσ. λ'. ἄνδρες ἀρίφατοι, belli laude celebres. κακόφατον & κακέμφατον Grammaticis, subobscœnū dictu. πρόσφατον, recens: quod quidam à uerbo φῶ, significante cædem, deriuant. πρόφασις, prætextus. In Trachinijs quasi subiectionē significat, ὑπὸ προφάσει θηρός. In oratione κατ' ἀριστοκράτους, ἀφαιρεῖ τὴν πρόφασιν, μεθ' ἧς ἢ καλόν ἐστι τῶν ἔργων ἕκαστον ἢ αἰσχρόν: Caussam aut occasionem, de qua omnia laudari aut uituperari solere ait. θέσφατον, quasi θεόσφατον, diuinum. Et ἀθέσφατος οἶνος, ὀδυσσ. λ'. de nimio potu. Et boues ἀθέσφατοι, ὀδυσσ. υ'. plurimæ numero, quem, inquiunt interpretes, uix Deus effari posse uideatur. προφήτης & ὑποφήτης, uates, & interpres deorum. Et προφητίζειν, prædicere aliquid, Hippocr. προῤῥητικῷ β'. Et poetæ Musarum ὑποφῆται, id est uates. & προφήτης proprium. Et uerbum προφητεύειν, futura prædicere. παράφασις est ιλ. λ'. subiectio, aut consilium. ιλ. ξ'. παράρφασις, blanda oratio. Vnum autem est uerbum παράφασις, figuratū παραγωγῇ (?) θέσει & ἀποκοπῇ. ἀπὸ τῆς φήμης, est εὔφημον. εὔφημα φώνει. & δύσφημον, abominandū. & uerbum δυσφημεῖν. Nicomachiorum 7. καὶ οὐ δὲ διὰ τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων ὑπερβάλλοντας, οὕτως ἐπιδυσφημοῦμεν. Dicit, abominantes nos excellentiam improbitatis, uti solere feritatis appellatione. Et κακόφημον, obscœnum & triste. πολύφημος, celebritatis habet significationem, nomen proprium & Homerici Cyclopis, & unius Argonautarum, Elati filij. Eadem est significatio & in προφήμῳ nomine. φῆμις uerò fuerit quasi Aius. Sed & fatuos & faunos fecerunt quidam à fando. unde infantes, νηπίους & νηπιάχους, dici certum est. εὐφημεῖν, fauere linguis, aut ore, bona uerba dicere. εὔφημον στόμα φρουτίζοντες, in Oedipo tyran. cum magna cura prementes os, id est, cauentes ne quid incogitanter effutiamus, prætereuntes ista loca. In Ione Eurip. στόμα εὔφημον φρουρεῖτε. Illa autem in Hecuba ait,

— ἢ κακοῖσι δὲ

ὑβρίζειν βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.

id est: Vel silere, uel oratione uti læta. εὐφημισμὸν Grammatici uocāt uitationem tristioris uerbi: ut cum Eumenides Furiæ dicūtur. εὐφημίαν νῦν ἴσχε, tace, in Trachinijs. & εὐφημία ἔστω, silentiū esto. Sunt & εὐφημία, & εὔφημος, nomina propria. εὐφημίας nomine appellantur ab oraculo Ammonis, preces Lacedæmoniorū, ut interpretatur siue Plato, seu Xenophon in Alcibiade secundo, ubi exponitur oraculum hoc modo: ἀθηναίοις τάδε λέγει ἄμμων· φησὶν ἂν βούλεσθαι αὐτῷ τὴν λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα ἑλλήνων ἱερά: Atheniensibus hæc respondet Ammo, Ait sibi contingere malle bonas & moderatas preces Lacedæmoniorum, quàm uniuersa sacrificia Græcorum. ἀνευφημεῖν autem significat clamorem lamentorū. Trachinijs, ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς: testatum fuisse populum, ait, uociferatione dolorē suum. Phædone, ὡς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ ξανθίππη ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ' ἄττα εἶπεν οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες: Nobis conspectis, Xanthippe cum eiulatu eiusmodi quædam locuta fuit, cuiusmodi mulieres consueuere. εὔφημα φώνει, bona uerba quæso, aut optata loquere. εὔφημα, de Platonis Rerumpub. lib. 1. uertit Cicero in libello de Senectute, Dij meliora. βλασφημεῖν autem orationis notat obscœnitatem et turpitudinem. Vsi propriè fuerunt de impijs uocibus in re diuina, ut Plato Alcibiade secundo, βλασφημούντων οὖν αὐτῶν ἀκούοντες οἱ θεοί, audientes impias preces illorum. Et conuicia significat apud Demosth. sæpe. Plutar. in Graccis, uocis deformitatem, ὑπ' ὀργῆς τήν τε φωνὴν ὀξύνειν καὶ βλασφημεῖν. Et βλάσφημος, & βλασφημία, maledicus infamator, & infamis maledicentia. Plutarchus in disputatione de utilitate quæ ex inimicis percipiatur, dicit, ὅσον ἐν αἴσχιον βλασφημίας παλινδρομούσης, id est, maledictis quæ in autorem recurrant. Est ὄσσα quoque uox, ὀλυμπ. σ'. & φήμη, id est θεία κληδών, quæ est διὸς

est διὸς ἄγγελος, ιλ. β'. Eadem & ὄσσα. unde ὀσσεύεσθαι, diuinare. Polyb. lib. 1. ὁ δὲ ἱερῶν ὀσσευσάμενός τι περὶ τῶν ὅλων πραγμάτων, præsagiente aliquid animo de totius belli euentu. Et ὀμφὴ, uox est. Oedipo tyran. κατ' ὀμφὰς τὰς ἀπόλλωνος, secundū Apollinis responsa. Grammaticis significare uocabulum placet diuinā uocem, quasi τὸ ὂν φαίνουσαν, id est, ueritatem declarantem. Et Phornutus putat Delphos fuisse ὄμφαλον γῆς appellatos, non umbilicum, sed ἀπὸ τῆς ὀμφῆς, id est, à uoce diuina: cum tamen fabula aquilarū hoc doceat, exposita à Pindaro πυθίων δ'. Et in Oreste ibi esse dicantur μεσόμφαλοι μυχοὶ γῆς. πανόμφαιος autem Iupiter, apud Homerum, uel omnium uoces intelligens, uel omnium oraculorū autor, ιλ. θ'. Est & θροῦς, uox, & rumor. ἑλληνικῶν ς'. ἀλλὰ θροῦς τις τοιοῦτος διῆλθεν, talis rumor diuagabatur. Et ἀλλόθροος, externus, diuersi sermonis. Οδυσ. γ'. ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. & κακόθρους λόγος, sermo maledicus. Et γῆρυς, ιλ. δ'.

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς.
Non sermo unus erat cunctorum, non eadem uox.

Et γηρύειν, sonare. & μελιγάρυες ὕμνοι, ὀλυμπ. ιά. dulcisoni hymni. & λύραν ποικιλόγαρυν, uarij soni. & γαρύων, sonorum idem dixit. Item αὐδὴ, φωνὴ, ὀμαδὸς, uocem & sonitum notant. Sunt & ὄαροι, ut interpretantur, ὁμιλίαι, id est, familiaria colloquia. & uerbum ὀαρίζειν, ιλ. χ'.

τῷ ὀαριζέμεναι ἅ τε παρθένος ἠΐθεός τε
παρθένος ἠΐθεός τ' ἀρίζετον ἀλλήλοιιν.

Et ὀαρισμοὶ, ὄαροι. & ὀαριστὺς, consuetudo familiaritatis. ιλ. autem ρ'. πολέμου ὀαριστὺς est, cadere, aut conseruari. φράζειν, memorare. φράζεσθαι, considerare. φράσις, elocutio. παράφρασις, explicatio. περίφρασις, ambitus quidam uerborū. ἀποφράδες ἡμέραι, nefasti dies, Platoni νόμων ζ'. & Luciano περὶ τῆς ἀποφράδος. φράδμων, doctus. & φραδμοσύνη, doctrina, seu prudentia. ἔκφρασις, descriptio copiosa. ἀριφραδὲς, dictu facile. & proprium ἀριφραδής. & δύσφραστον, difficile explicatu. βάζειν, loqui. Οδυσ. ς'.

οἱ τ' οὐ μὲν βάζουσι κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν.

& Οδυσ. θ'.

—ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
δεινόν. —

Si quid inclemētius dictum est, & βάξις, rumor. Electra,

βάξιν καλὴν λαβόντα δυσκλεῶς θανεῖν.
Rumore turpem cum bono oppetere necem.

ἑρμηνεὺς, interpres. & ἑρμηνεία, elocutio. & ἑρμηνεύειν, eloqui, interpretari. Et in epistola ad Hebræos, πολὺς λόγος καὶ δυσερμήνευτος λέγειν: oratio longa, & difficilis ad explicandum. & μεθερμηνεύειν, in aliam linguā transferre. Volunt & εἴρειν habere significationem orationis, & inde ductum εἴρωνα, simulatorem & dicacem, quem infra uerace Aristot. ponit: cuiusmodi fuisse Socratē & Africanum accepimus. Res autem est εἰρωνεία, & εἰρωνεύεσθαι. Apolog. Plat. οὐ πείσεσθέ μοι ὡς εἰρωνευομένῳ. & κατειρωνεύεσθαι, & εἰρωνευτής. Indidem ducunt σειρῆνας & ἑρμῆν: illas, quasi diuina eloquentia præditas σιειρῆνας: hunc quasi μήστωρα τοῦ εἴρειν. ἱστορεῖν utuntur etiam in significatione narrationis: ut cum dicunt ἱστορεῖν aliquid Herodotum. Et inde est ἱστορία, rerū gestarum narratio. Sed uerbum à scientia deducitur. & ἵστωρ, gnarus. & πολυΐστωρ, multarum rerum gnarus. Historiam autem soluta oratione primùm scripsisse quidam Cadmum Milesium, quidā Hecatæum tradiderunt. Accuratam uerò & distinctam compositionem, quam ξυγγραφὴν uocant, ad autorem Thucydidem referunt. In Hippolyto est, τοῦ δὲ καί μου ἀνιστορεῖς πέρι; de qua re interrogas? καλεῖν, uocare, appellare, accersere. Herod. διὐτορπῆ, οἵ τινες ἄνθρωποι βέκκος τί καλέουσι, qui homines quid beccos uocarēt. Aristophanes,

ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς.
Desideras, frustra & uocas qui non adest.

μὴ κάλει μου τοὔνομα, ne memora nomen meum, ὄρνισι. Significat autem uerbum inuocare, & inuitare. unde iocus comicus, ductus apud Athen. lib. 6.

καλῶ δ' ἄρην νίκην τ' ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς,
καλῶ δὲ χαιρεφῶντα, κἂν γὰρ μὴ καλῶ
ἄκλητος ἥξει. —

καλεῖται autē, qui in ius uocat. Aristoph. ὄρνισι, καλοῦμαι πεισθέταιρον ὕβρεως, postulo Pisthetærum iniuriarum. Hinc est κλῆσις, eadem quæ πρόκλησις. & κλητὸς, uocatus. ἄκλητος, inuocatus. ut Terentius, Inuocato ut sit locus semper. Et prouerbiali figura, κλητὸς & ἄκλητος. quod Horatius, Vocatus atq; nō uocatus. Οδυσ.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ϛ'. οὗτοι γὰρ κλητοί γε, id est, εἰώθασιν καλεῖσθαι, uocari solent. Et Ιλ. δ'. πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες, euocati de diuersis locis. & κλητοὶ ἅγιοι, uocati ad credendum Iesu Christo filio Dei. & Paulus κλητὸς ἀπόστολος. κλητεύειν est testem facere postulationis, uel fortasse attestari. & κλητὴρ, testis. ἐγκαλεῖν, accusare, postulare, crimen intendere. Plutarchus in libello de propria laude non odiosa, ὅταν ἐφ' ᾧ τις ἐγκαλεῖται τούτου τἀναντίου αἰσχρὸν ἀποδεικνύῃ καὶ φαῦλον, eius quod alicui exprobratum fuerit. & ἔγκλημα, crimen. quę & ἔγκλησις. ut in ὀνειροκριτικῷ, ἐκκλησίαις ἑστῶσιν ἔγκλησιν φέρει, in concione stantibus crimen notat. Hoc dicit autem, si quis somniet se stare in concione, significari illi criminationē, seu accusationē. Et ἔγκλητον δικαστήριον, quod appellatur in prouocatione. & δίκη ἔγκλητος, de qua prouocatione est, uel de qua est prouocatū. Non tamen etiam ἐγκαλεῖσθαι prouocare significat. εἰσκαλεῖν, uocare intrò. τοὺς μάρτυρας γὰρ εἰσκαλῶ, σφηξίν. ἐκκαλεῖν, euocare. In Vespis, ἐκκαλοῦντ' ἐκεῖνον, euocant istū. ἐκκλησία, concio. Nam fuit certè populus legitimè concitus ἐκκλησία. Atq; ita Cicero grecum uocabulum transtulisse uidetur, pro Flacco: Data concio Lælio est, id est, ἐκκλησία ἐγένετο, uel ἐποίησαν ἐκκλησίαν ἐκεῖνοι. ut Aristoph. ἀχαρνεῦσι, μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς θρᾳξί, non dare concionem Thracibus. Erant autem Athenis dies tres harum singulis mensibus, primus, decimus, ultimus. atq; hæ κυρίαι dicebantur, id est statæ, & legitimæ. A Polluce lib. 8. quatuor referuntur. Aristoph. Acharnensibus, ὅπως κυρίας ἐκκλησίας. Sed in quibus, re postulante, aliqui celeriter conuocabantur, eæ σύγκλητοι ἐκκλησίαι dicebantur. quo uerbo patres conscriptos interpretātes Graeci postea usi fuere. Pollux dicit etiā κατακλησίαν uocatam, ad quam omnes conuocarentur, tam de agris, quàm nauibus. Τὸ ἐκκλησίας autem nomen placuit Spiritui sancto indere cœtui euocato ad uitam æternam, eorum, quibus gratuita misericordia Dei, propter Christum filium ipsius, peccata remitterentur. Sed ἔκκλητοι quidam dicebantur ad certas consultationes destinati. Oreste,

— πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
πυλάδης δακρύων. —
De consilio eum Pylades ducit lacrimans.

Xenoph. ἑλλην. ε. ἐπεὶ δὲ προσῆλθον ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους τε τῶν λακεδαιμονίων τε καὶ τῶν συμμάχων, ad consilium Lacedæmoniorum & sociorū. Et lib. 2. ἀκούσαντες δὲ πάντων αὐτῶν οἱ ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι. Hinc uerbum est ἐκκλησιάζειν, & συνεκκλησιάζειν, ius habere commune cōcionis. & ἐκκλησιαστὴς, ut δικαστὴς. Hoc ius erat τοῦ θητικοῦ, id est, infimi ordinis, solum Athenis: ut Arist. πολιτικῶν γ'. et Plutar. in Solone docent. συγκαλεῖν, cogere, cōuocare. προσκαλεῖν, accersere. προσκαλεῖσθαι, in ius uocare. σφηξί,

ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.
Nam turba aderit eorum qui in ius te uocent.

Demosth. πρὸς φορμίωνα, κἀγὼ κλητῆρας ἔχων, προσεκαλεσάμην αὐτόν: Ego testes ducens, in ius illū uocaui. In Auib. tamen Aristoph. est & προσκαλεῖν in significatione accusationis, τοῦ καὶ πτερύγων τί προσκαλεῖν σοφώτερον; Et πρόσκλησις, eius rei nomen. προκαλεῖσθαι autem est arbitrum adigere, aut conditionem de lite ferre, uel etiam de concordia. Et nomen πρόκλησις. Plutar. in Sylla, δεξαμένου δὲ τοῦ σύλλα τὴν πρόκλησιν, ἐγένοντο συνθῆκαι: Petitionem illius Sylla cum admisisset, factum fuit fœdus. Et Pręceptis politicis, ἤρεσεν ἡ πρόκλησις τῷ ἑρμείᾳ, placuit conditio Hermiæ. Plato νόμων 10. ἀλλ' ὅπως χειρεῖτε λέγειν ἃ προκαλούμεθα: Videte ut dicatis de ijs quæ expetimus. Thucyd. 4. λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς, καὶ διάλυσιν πολέμου: Conditionem ferunt fœderis, & petunt pacem. Xenophon ἑλλην. β'. προεκαλοῦντο δὲ τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα σταδίους καθελεῖν ἑκατέρου: Petebant, seu conditionem eam ferebant, ut uterq; murus lōgus ad stadia decem dirueretur. In Epigram. Critiæ, contra propinationes, quod refertur ab Athenæo lib. 10. reprehenditur προκαλεῖσθαι ἐξονομακλήδην, ᾧ προπιεῖν ἐθέλει, id est, nominatim prouocare, cui propinaturus sis. Latinis autem auocare & seuocare significationem habent τοῦ ἀποτρέπειν, & ἰδίᾳ προσκαλεῖν. προκαλεῖσθαι & accusare, seu postulare est. Xenoph. ἑλλην. α. τὸν δὲ καλλίξενον προεκαλέσαντο, παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι: Accusarunt Callixenum, qui scitum fecisset contrarium legibus,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

gibus. Demosth. ὑπὲρ ἁγνίου κλήρου προσκαλέσαντο τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄρχοντα, uocarunt mulierem in ius ad prætorem. ἀνακαλεῖσθαι, reuocare. In Cynegetico, ἀνακαλεσάμενος τὰς κύνας, reuocatis canibus. Et reparare, ut Suidas ex Polybio, ni fallor, adducit. ἐσπούδαζεν ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας, id est, studebat subditorum reparare beneuolentiam, id est, gratiã recõciliare. ἀνάκλησιν etiam interpretatur allocutionem. nam ἀνακαλεῖν est appellare. παιδείας κύρου γ΄. ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα, τὸν ἀγαθόν: Appellantes illum beneficum, illum uirum, illum bonum. Et paulo aliter παιδείας γ΄. ἂν δ᾽ ἄρα ὑμᾶς καὶ οἱ ἔμπροσθεν ἀνακαλοῦντες ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν: Si præcedentes uos appellent, & sequi iubeant. ἀνακλητικὸν autem σημαίνει, id est, canitur receptui. Plut. Laconicis, ἄλλος ἐπὶ παρατάξεως τῷ πολεμίῳ τὸ ξίφος καταφέρειν μέλλων, ἐπεὶ τὸ ἀνακλητικὸν ἐσήμηνεν, οὐκέτι κατήνεγκε: Alius in acie inflicturus iam ensem hosti, cũ receptui caneretur, non peregit ictum. κατακαλεῖν, euocare, seu accersere, seu etiam conuocare. μετακαλεῖν, reuocare. παρακαλεῖν apud Aristoph. σφηξὶν, uocare significat,

— ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ συνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονί.

— Venient mox postea
Hunc euocaturi collegæ iudices.

Significat autem in usu communi, accersere et aduocare. Aeschines in defensione falsæ legationis, παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον. Thucyd. ε. παρεκάλεσαν δὲ αὐτοὺς αὐτοὶ πρότερον, accersiuerant prius. Etiam inuocare. ἰλιάδ. β΄. ὅταν δὲ τὸν ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, ubi Martem inuocauerimus. Et παράκλησις, aduocatio. In oratione περὶ στεφάνου, οἱ μὲν ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι, corrogati. & cohortatio. & παράκλητος, aduocatus. quo nomine de sancto Spiritu Christus usus fuit, quem habituri essent freti ipso, patronum, & defensorem, & explicatorem causę. Paulo & Petro, adhortor & cohortor, ad Rom. 12. & in priore Petri cap. 5. ἐπικαλεῖν, appellare, seu nominare. ἰλιάδ. β΄. ἐπεκαλεῖτο δὲ σίσυφος, cognomentũ habebit Sisyphi. Significat & accusare. Thucyd. lib. 2. ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου σφίσιν αἴτιος εἶν, non minimam belli causam in illos conferentes. Et lib. 4. ἐπικαλέσαντες ἀττικισμὸν, accusantes illos atticismi, id est, quòd partium essent Atheniensium. Et 5. ἔτι ἐπικαλοῦσιν ἀργείοις λακεδαιμόνιοι, id est ἐγκαλοῦσιν. Et in Oeconomico Xenoph. ἐν γὰρ πολλῇ ἀθυμίᾳ περὶ ἐπικλήματι τούτῳ, hoc probro. ἐπίκλητος, assumptitius, seu accitus. Et ἐπίκλητοι conuiuæ dicti fuere, qui à Latinis umbræ. ἐπίκλημα etiam est ἔγκλημα. ἐπίκλησις uerò cognomentum.

— ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. ιλ. σ.

Dixere & ἐπίκλην aduerbialiter. ἐπικαλέσασθαι, inuocare. Timæo, θεούς τε καὶ θεὰς ἐπικαλουμένους. & accersere. Thucyd. lib. 5. κατὰ στάσιν ἐπικαλεσαμένων σφᾶς, qui accersiuerant in seditione ipsos. προκαλεῖν, appellare. Et ἀπόκλητοι Polybio uidentur esse ἔκκλητοι. Et uetare. ὄρνισιν inquit chorus, ἀπεκηρύξαμεν διογενεῖς θεοὺς μηκέτι γε περᾶν τὴν ἐμὴν διὰ πόλιν: Interdiximus dis cœlestibus transitu urbis nostræ. Et reuocare. παιδείας κύρου α΄. τὸν κῦρον ἀπεκάλει, Cyrũ reuocabat. Est & in nomine κλέος, & in uerbo κλέω, quod Ionica ἐπενθέσει κλείω dicitur. & unde fit κλήζω, & κλείζω, & κληδών. In his igitur omnibus significatio inest celebritatis uerborum.

— καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει. Odyss. ι.
μή τι κλέομαι. — Odyss. ν'.
μοῦσαι ποιεῖεν ἀοιδοῖσι κλέουσαι.

quarum celebritas & gloria carmen est. ὑποκληϊζομένην δαναοῖς ἀγγελίαν, in Aiace, rumorem qui à Danais celebraretur. Hinc propria nomina, κλεάνθης, κλέαρχος, κλεαίνετος, κλεόβουλος, κλεόμβροτος, κλεώνυμος, ipsiusque κλέων, & aliorum. Itemque hęc, καλλικλῆς, διοκλῆς, μεγακλῆς, ἡρακλῆς, & περικλῆς, ὀλύμπιος, & similia. Euocati erant apud Romanos ἐθελονταὶ ἐκκεκλημένοι τινὲς, euocati ad militiam, & uoluntarij milites. Est & αὐδὴ, uox. & αὐδᾶν, loqui.

— ἠΰδα μάντις ἀμύμων.

& de Stentore,

ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. &,
ηὔδαε, μὴ κεῦθε νόῳ. —

& in epigrammate de Attalo,

πολλάκις αὐδᾶται πίσαν ἀναζάβειν.

sæpe celebratur. & δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα, Homerica Circe. Diximus autẽ suprà, ἐρωτᾶν & ἐρέσθαι esse interrogare. id & rogare dixere, & in Euangelicis scriptis signifi-

significat ἐρωτᾶν orare. Est & πυνθάνεσθαι, sciscitari, seu percontari. ζητεῖν autẽ quærere. & συζητεῖν, disputare, id est, communi sermone quærere. In Hippia maiore, εἰ δὲ βούλει ὥσπερ νῦν ἐμοὶ συζήτει. Et in Menone quoq; hoc uerbum reperitur. Item ἀνακρίνειν, Demostheni πρὸς Μακάρτατον, εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτος τίς ἐστι: Si quis, iudices, interroget, quis iste sit. Significat & ἐξετάζειν, id est inquirere. νόμων δ' ἄρχεσθαι μὲν τὸν γεραίτατον ἀνακρίνοντα. unde ἀνάκρισις. Estq; in his seuerioris etiam quæstionis significatio. Polybius lib. 4. Κρῆτές τινες ἐμπίπτουσιν εἰς τοὺς περὶ τὸν Εὐριπίδαν, οὓς ἀνακρίναντες καὶ συνέντες τὴν παρουσίαν τῶν Μακεδόνων: Cretes quidam incidunt in copias Euripidæ, de quibus habita quæstione, cum cognouisset aduentare Macedones. Verbo usus est Lucas Euangelista cap. 23. ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας, quæstione habita coram uobis. Responsionis autem uerba sunt, ἀποκρίνεσθαι passiua & media forma. Sed & κρίνεσθαι, respondere: & κρίνω, interrogare significat. Eurip Μηδείᾳ,

ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.

Nam plura non sum responsurus his tibi.

Et Electra Sophocl. σέ τοι σὲ κρίνω, tete inquam interrogo. Orat autem in lingua Latina, qui causam dicit. unde perorare, & orator: ὀρεῖ, & ῥήτωρ. Perorata enim causa, id testantur, adiecto uerbo dixi, quod est εἴρηκα. Aeschines contra Ctesiphontem, ἐγὼ βεβοήθηκα καὶ εἴρηκα: Meam operam nauaui, & dixi. Et in defensione falsæ legationis, ὁ μὲν οὖν ἐμὸς λόγος εἴρηται, causa à me perorata est. Sed & is orat, qui obsecrat, & flagitat, & supplicat, id est δέεται secundũ Ionas, ἀξιοῖ, ἀντιβολεῖ, ἱκετεύει, & cætera. τῶν λόγων πρῶτον καὶ σμικρότατον esse ait Plato, ὅταν τις κεράσῃ ὀνόμασι τὰ ῥήματα, τοῦτον τὴν πρώτην εὐθὺς συμπλοκήν, in Sophista. id est: Primum & breuissimũ sermonem, esse complexionem primam nominum & uerborum. Et hunc contextum, πλέγμα uocat ipse, nominari ait λόγον, id est orationem. ὄνομα igitur interpretantur nomen. & ὀνομάζειν est nominare, & ὀνομαίνειν. & διονομάζει, in Politico, appellat. ὀνομαστὸς nobilem Thucydidi, & uerbum nobilitationẽ significat, lib. 6. ἱππάρχῳ δὲ συνέβη τῷ πάθους τῇ δυστυχίᾳ ὀνομασθέντα, καὶ τὴν δόξαν τῆς τυραννίδος ἐς τὰ ἔπειτα προσλαβεῖν: Nobilitatũ infelici casu Hipparchũ eam dicit ad posteros reliquisse opinionem, quasi ipse tyrannus fuisset. Est & memorabilis. & οὐκ ὀνομαστόν, ἄφατον dixere. Et Hecuba, ἄρρητ' ἀνωνόμαστα, infanda, indigna dictu. Vel etiam, ut apud Aristoph. ὄρνισιν, ὀσμὴ ἀνωνόμαστος, id est πολλή, suprà quàm dici potest. Exigitur tributum aut uectigal, alicuius nomine, id est, ἐπί τινος ὀνόματι, in exceptione contra Lacritum. Et nos mergimur nomine Iesu Christi, aqua salutari. Et Cicero de prou. Coss. per legatos, nomine ipso pop. Rom. tuebamur, id est fama. ὀνομαστί, nominatim. παιδείας κοῦρος δ'. καλέσας ὀνομαστὶ αὐτόν, nominatim ipso cõpellato. ἀντωνυμίαν appellãt Grammatici pronomen. ἐπώνυμος, autor nominis. ut tribuum ἐπώνυμοι, heroes decẽ, & duo reges, Attalus ac Ptolemæus. Et πολέμων ἔγραψε περὶ τοὺς ἐπωνύμους τῶν δήμων καὶ φυλῶν, ut dicitur in scholijs ὀρνίθων. hoc est: Scripsit, de quibus, qui populi, & quæ tribus nomina accepissent. Et ἄρχων Athenis qui ita dicebatur de nouẽ, erat ἐπώνυμος anni. Hinc illud, ἐπ' ἄρχοντος Καλλιμάχου, prætore Callimacho. ut ut Romæ consulum fuit ἀρχὴ ἐπώνυμος, & Spartę unius ex Ephoris. Hac forma sermonis inquit Xenophon in 2. ἑλλην. ἐπὶ ἐχύτου μὲν ἐφορεύοντος, ἄρχοντος δὲ ἐν Ἀθήναις Ἀλεξίου. Pausanias Laconicis, ἔφοροι δὲ τά τε ἄλλα διοικοῦσι τὰ σπουδῆς μάλιστα ἄξια, καὶ παρέχονται τὸν ἐπώνυμον, καθὰ δὴ καὶ Ἀθηναίοις τῶν καλουμένων ἐννέα ἐπώνυμός ἐστιν εἷς, ἄρχων: Ephori administrant cùm alia digna pręcipuo studio, tum eum designant, cuius nomine annus insignis sit: quemadmodum Athenis, inter illos qui nouem dicuntur, unus nomine suo annum insignit, qui uocatur ἄρχων, id est prætor. Erant autem nouem illi, ut docuit Pollux lib. 8. ἄρχων, βασιλεύς, πολέμαρχος, ἓξ θεσμοθέται: prætor, rex, præfectus rei bellicæ, sex legumlatores. ἐπώνυμον etiam est cognomentum. ut apud Pausaniam Atticis, γυμνάσιόν ἐστιν ἐπώνυμον Ἀδριανοῦ, gymnasium est cognomento Adriani. & ἐπωνυμία, Aristot. Plato, ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν: prodesse admodum ait seruulus, multis cognomentis uti. ἀνώνυμος, sine nomine: qui &

νώνυμος,

νώνυμος, ignobilis. ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων, ἔνδοξοι καὶ γνώριμοι, Demosthenes. ὁμώνυμος, eiusdem nominis.

ἴσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι. — Ιλ. ρ.

Plautus meretrices cognomines dixit. Plato Phædro, ὥσπερ δὲ σώματος ἐξ ἑνὸς διπλᾶ, καὶ ὁμώνυμα πέφυκε σκαιὰ τὰ δὲ ἢ δεξιὰ κληθέντα: Quemadmodum de uno corpore propagãtur unius nominis duplicia membra, quæ dextra & læua uocantur. Et ὁμωνυμία, apud Dialecticos, cum nomine uno diuersæ res uocantur. Quidã ausi fuerũt æquiuoca appellare: ut homo uiuus, & homo mortuus, aut homo pictus: non enim uel hic, uel ille homo est, nisi ὁμωνύμως. Politicorum lib. 1. ἀναιρουμένου τοῦ ὅλου, οὐκ ἔσται πούς, οὐδὲ χείρ, εἰ μὴ ὁμωνύμως: Sublato toto, non erit iam neque manus, neque pes, nisi similitudine nominis. de qua re Dialectici subtilius disserũt. συνώνυμα autẽ sunt apud Grammaticos, plura nomina idem significantia: ut ensis, mucro, gladius. Et Dialecticis est συνωνυμία, cum duobus aut pluribus eadem definitio apta est, & conueniens: ut hominis definitio comprehendit Ciceronem, Socratem, Achillem, Vlyssem. Vel cum eidem & nomen & definitio nominis rectè tribuitur: ut homini, animantis. Cum enim hoc non fit, ὁμωνυμία est. Nam simulacrum Iouis habet illud quidem nomen Iouis, sed definitio Iouis illi non conuenit. Verùm de his satis, uel potius nimium. διώνυμοι, qui duo: πολυώνυμοι, qui plura nomina habent. ea erunt συνώνυμα. Phœnissis Eurip. sunt διώνυμοι θεαὶ, Proserpina & Ceres. παρώνυμοι, quorum nomina alicunde deducta sunt, quæ respectu quopiam παρώνυμα dicuntur: ut πλάτων, φίλων, ἀπὸ τῆς πλατύτητος καὶ φιλότητος. Et apud Arithmeticos, παρώνυμοι sunt numeri partium, qui uulgò denominatores appellantur: ut duæ partes tertię, aut tres quartæ, &c. Vel, ut τριπλάσιος παρωνόμασται ἀπὸ τοῦ τρία, & διπλάσιος παρὰ τὰ δύο. πατρωνυμικὰ sunt apud Grãmaticos, deducta de patrũ nominibus: ut ἕκτωρ πριαμίδης. μεγαλώνυμος, celebris, clarus. ἱερώνυμος, cum sacro nomine: & κλεώνυμος, præclari nominis, propria sunt. Est & alia forma propriorum: ut ὀνομακρίτου, qui leges scripsit Locrensibus, & ὀνομακλέος.

Apud Homerum quæritur, quid ὀνομάζειν significet,

—ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.

Vtrum nomine uelit compellatum aliquem, an rem expositã fuisse. Priori obstare uidetur, quòd loquentes illa nominibus ferè non utuntur. Et tamen credo, posse κατὰ τὸ σιωπώμενον id factum intelligi. Alterum autem non est contrarium usurpationi uerbi. nam & Demosth. ita περὶ στεφάνου, ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων, dicenda & indicenda efferens. ὀνοματουργὸς, in Cratylo, nominum artifex. Apud Athenæum est ὀνοματοθήρας, uenator, id est nouator nominum. & ὀνομακλήτωρ, qui nominatim uocaret conuiuas ad discumbendum, quem appellat Athen. lib. 2. ταξίαρχον τῶν δείπνων. Athenæus quoque dixit ἐπ' ὀνόματος, δι' ὀνόματος, de nominis celebritate. Eidem est ὀνοματολόγος, nominum uel elector uel memorator. πρὸς ὄνομα εἰπεῖν, ait Eustathius posterioribus id significare, quod Homero ὄνομα μυθήσασθαι, Ιλ. γ'. id est, nomen memorare. ὀνοματοποιΐα autem Grammaticis fictio nominum, ut murmur. Aristot. νικομαχείων β'. ὀνοματοποιεῖν dixit, noua nomina fingere. Plato in Euthydemo, οὑτωσὶ γάρ πως καὶ ἔπε τοῖς ὀνόμασιν, hæc enim uerba illius fuerũt. ὄνομα autem, sicut λόγος, contra rem, id est ἔργον, ponitur. Oreste,

ὄνομα γὰρ ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι,
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.

Significat nomen etiam famam: ut in 4. Tusc. Cum tantum Pythagoreorum nomen esset. Et Aeneid. 8.

Nobis ad belli auxilium pro nomine tanto
Exiguæ uires. —

Thucyd. lib. 5. de Nicia, βουλόμενος ὄνομα καταλιπεῖν ὡς οὐδὲν σφήλας τὴν πόλιν διεγένετο: Cupiẽs famam relinquere, quòd nulla unquam in re ciuitatem frustratus fuisset. Et in primo libro Halicarnaseus, ἔπραττε δὲ ἀμούλιος ταῦτα μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς τιμὴν τῷ γένει καὶ κόσμον περιτιθείς: Agebatur hoc ab Amulio, præclaro nomine adiungendi honorem ac decus generi. Leues & faciles in loquẽdo, itemque garruli, & nugaces, apud Græcos irridentur, ita ferè ut de ijs dicatur: βόρβορος, lutum. κυκλόβορος, Cycloborus, qui fuit torrens in Attica, ut diximus. χειμάρρους, torrens. χαράδρα, crepido. συρφετὸς, colluuies.

luuies. ἀηδὴς, molestus. ἐπαχθὴς, grauis. Δωδωναῖον χαλκεῖον, æs Dodonæum. ἀλκίνου ἀπόλογος, apologus Alcinoi. αὐδρμάλτιος, leuis. ἀράβιος αὐλὸς, & αὐλητὴς, Arabica tibia, & Arabicus tibicen. ἀχάλινον στόμα. Euripides Bacchis, ἀχαλίνων στομάτων, ἀνόμου τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία: effrenos, ait, & impiam dementiam desinere in calamitates. Apud Gelliũ sunt locutulei, blaterones linguaces. A' quo & Aristophanei uersus ex Ranis referuntur, quibus inuehitur Eurip. in Aeschylum. Noui enim, inquit, istum iampridem,

ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν αὐθαδόστομον

ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀπύλωτον στόμα,

ἀπεριλάλητον κομποφακελορρήμονα.

id est: Hominem introducentem sæuos & immanes, ore temerario, habentem infrene, intemperans, patulum os, dicendi copiæ expertem, in fastu molestè loquacem. Hi etiam communi apud Græcos nomine sunt ἀδολέσχαι, & ἀδόλεσχοι. & uitium ἀδολεσχία, contra quod libellum Plutar. edidit. Iidem sunt et φλύαροι, & φληνάφοι. & nomen φλυαρία, quæ & περθρεία. & λῆροι, ac ληροῦντες, & ἄκαιροι, inepti, ineptię, nugę, nugatores. & φλυαροῦσι, qui garriunt. & φληναφοῦσι μωρολογοῦντες, id est, ineptientes in stultitia. λέσχαι autem sunt nugę. & λεσχηνεύειν, procacitas. & λεσχηνώτης, procax. & ἀδόλεσχης, nugax, id est ualde loquax: ut ἀδηφάγος, uorax. In primo libro Herodoti ἔλεσχαι legimus, quasi ἐν λέσχῃ ὄντα, quæ in ore, seu sermonibus essent. Et ἀντέρπει, καί κως ἐκ λόγων τῶν ἄλλων ἀπίκετο ἐς λέσχην περὶ τοῦ νείλου, de alijs sermonib. uenisse ad mentionem Nili. λέσχαι etiam loca publica apud Homerum Οδυσσ. ς'. & Hesiodum. Fuisse multa talia passim in Græcia Pausanias existimat, & Delphicæ Leschæ meminit in Phocicis. Hinc sunt etiam hæc: στωμυλεύεσθαι, id est λεπτολογεῖν. & μετεωρολέσχαι, μετεωρολόγοι. & λογολεσχεῖν, nugari. Quæ uerò alia ad sermonẽ pertinent, ut disceptationes, quæ sunt ἀμφισβητήσεις. et uerbum ἀμφισβητεῖν: quod tamen Cicero in Protagora Platonis, referente Prisciano lib. 8. interpretatus est controuersari. Verba Platonis sunt, quæ & alibi exposuimus, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ὦ πρωταγόρα τε καὶ σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς ξυγχωρεῖν ἀλλήλοις καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή. Cicero ita: Nunc à uobis, ô Protagora & Socrates, postulo, concedatis alter alteri, & inter uos de huiusmodi rebus controuersemini, non concertetis. λόγῳ διαφέρεσθαι, contendere uerbis. δικάζεσθαι, litigare in iudicio. Item κηρυκεύματα, præconia. & quæ à uerbo κηρύσσειν, quod est præconiũ facere. & ἐπικηρυκεύειν, uel potius ἐπικηρυκεύεσθαι, de pace nuncios mittere. Thucyd. 4. καὶ γάρ τι καὶ ἀρρίβαιος ἐπεκηρυκεύετο, ἑτοῖμος ὢν βρασίδα μέσῳ δικαστῇ ἐπιτρέπειν: Mittebat legatos de pace ad Brasidam, ostendens se paratũ esse, illius arbitrio rem omnem permittere. Et ἐπικηρύττειν ἀργύριόν τινι, seu χρήματα, promulgare pecuniam, quę detur alicuius interfectori, seu proponere mercedem cædis. προσκηρυκεύεσθαι, legatos mittere, & per legatos petere. ἐξηγεῖσθαι, explicare. unde sunt ἐξηγηταὶ, qui fuere sacrorũ interpretes Athenis. Demosth. contra Euergum & Mnesibulum, ἐπειδὴ ἐτελεύτησε, ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητὰς: Mortua illa, accessi ad interpretes. Vbi ἐξηγηταὶ sunt, qui responderent de iure sepeliendi eam quæ uideretur mortua de pulsatione. Et mox, ἡμεῖς τοίνυν σοὶ τὰ νόμιμα ἐξηγησόμεθα, nos tibi explicabimus iura legitima. διηγεῖσθαι, narrare. unde διήγησις, narratio. & διηγημάτιον, narratiuncula, deminutum ἀπὸ τοῦ διηγήματος. In epistola posteriore ad Corinthios legitur, χάρις δὲ θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ αὐτοῦ δωρεᾷ, ob ineffabile donũ ipsius. Herodoto κλεινοὶ sunt ἔργα ἀξιαπηγητότατα, id est, μάλιστα ἄξια ἀφηγήσεως, id est, maximè memorabilia. τρόπον autem τινὰ βάρβαρον οὐκ εὐαπήγητον, dixit πολυμνία, id est, explicatu difficili modo. Nam est ἀφηγεῖσθαι, referre. περιηγεῖσθαι, copiosè narrare. Ita uolunt ἐκφράσεις esse περιηγηματικὰς, id est, ambitiosam expositionẽ. μηνύειν, indicare. unde μηνυτὴς, index. ἀγγέλλειν, nunciare. unde ἄγγελος, nuncius, & nuncia Atticè: ut Homerica Iris, quæ & θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι, ιλ. ό. Qui falsa autem nunciat, ψευδάγγελος est. ἀγγελία, nuncium. ἐξαγγέλλειν, efferre. Demosth. Philippica prima, εἰσὶ γὰρ εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πλείους τοῦ δέοντος: Sunt enim apud nos ipsos plures quàm oporteat, qui omnia ad illum efferunt,

efferunt, id est, omnia illi produnt. Et Thucydidi ἐξάγγελτος est κατάδηλος, manifestus. & ἐξάγγελος, index, qui in fabulis est nuncius, aliquid de scena afferens: ut in Trachiniis, nuncius Deianiræ. Κύρου παιδείας ζ'. nunciare, seu nuncium perferre, seu iussa peragere. διαγγέλλειν, dissipare, seu spargere rem, seu famam. καταγγέλλειν, deferre, & denunciare. κατάγγελτος, proditus. ἀναγγέλλειν, nunciare. Sed μάχη ἀνάγγελος, est prælium, de quo ne cladis quidem nuncius supersit. ἐπαγγέλλειν, denunciare, postulare, iubere. εὐθὺς οὖν ἐπαγγέλλεσθαι ἄδειάν τε διδόντα καὶ μεγάλα ὑποδεχόμενον: Pronunciari curasse, se impunitatem dare, & multa promittere. Xenoph. παιδ. Κύρου η'. πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις: Sæpe amici in rebus necessariis suis non implorant amicorum opem: id est, rem non deferunt ad illos. Idem, βοηθήσειν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ καθ' ὃ ἂν ἐπαγγέλλῃ: Defensuros esse cùm uos ipsos, tum Cyrum, quotiescunque denunciarit. Et ἐπαγγελεὺς, qui nomen defert. ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, Demosth. κατ' ἀνδροτ. & ἐπαγγελίαι, certæ accusationes. Et in sacris literis promissiones. Et uerbum Polybio lib. 5. promittere significat, ἐπηγγείλατο δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. Et in scriptis Apostolicis, ἐπαγγελία, promissio. εὐαγγέλιον autē est declaratio uolūtatis Dei, quod omnes homines uelit conseruare, misertus illorum, propter filium suum, credentes uerbis ipsius. Et Græci, re læta nunciata, solebant εὐαγγέλια θύειν. Et εὐάγγελος, gratus nuncius, in Phœnissis. & ὀδυσ. ξ'. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, præmiū petit læti nuncii. ἐπαγγέλλεσθαι autem est profiteri. & ἐπάγγελμα, professio. In Euthydemo Plat. & polliceri. Philippica prima, εἴ τις ἄλλος ἐπαγγέλλεταί τι. Et Xenoph. ἐπαγγελλόμενος ἀρετὴν, doctrinam uirtutis profitens. In Oeconomico posuit ita Xenophon, ἐπηγγέλλετο οὐδὲν ἧττον τὰ τῆς χώρας γεωργὸς ποιεῖν, ἢ τὰ τῆς πολεμικὸς εἶν: Iactitabat & rusticæ & militaris rei scientiam. παραγγέλλειν ἀρχὴν, cùm alia, tum petere magistratum significat: ut in Catone Plutarchi. & παραγγελία, inter alia præceptum. Ethicorum 2. οὔτε γὰρ ὑπὸ τέχνην, οὔθ' ὑπὸ παραγγελίαν οὐδεμίαν ὑποπίπτει: Neque sub artem, neque præceptionem ullam cadit. Item imperare. Thalia, οὐδὲ παρασκευὴν σίτου οὐδεμίαν παραγγείλας. Thucydides simili fermè in significatione usus est uerbo περιαγγέλλω, lib. 4. περιήγγελλον βοηθεῖν, accersebant auxilia. & περιαγγέλλοντες τὴν ἐκεχειρίαν, nuncii induciarum. Et 5. περιήγγελλον παρασκευάζεσθαι, iubebant esse paratos. ἀπαγγεῖλαι, Κύρου παιδ. 2. renunciare. εἰσαγγέλλειν, deferre. & εἰσαγγελία, delatio. προσαγγέλλειν, indicare. Lucian. Toxari, προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, defert, seu indicat seipsum apud prætorem. Et fuit προσαγγελίας lex lata de iis, qui excedēdum sibi uita putassent, cuius consilii reddenda publicè ratio erat. ἀπαγγέλλειν, referre, narrare. Polyb. lib. 1. διὰ τὸ Φιλίνου καὶ Φαβίου μὴ δεόντως ἡμῖν ἀπηγγελκέναι τὴν ἀλήθειαν. Thucydidi autē αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, sua sponte. αὐτάγγελος autem, qui non alium mittit, sed ipse nuncius est. πρεσβείας quoque, id est legationes, quarum est πρεσβεύεσθαι, de quo tamen suprà aliquid retulimus. Præterea ἐπαίνους, & ἐγκώμια, laudes, & laudationes. & ἐπαινεῖν, ἐγκωμιάζειν, laudare. & ψέγειν, uituperare. μέμφεσθαι, reprehendere. & ψόγους, uituperationes. στηλιτεύσεις, inuectiuas. μομφὰς, reprehensiones. Item λοιδορίας, & κατηγορίας, & αἰσχρολογίας, conuicia, maledicta, obscœnitates. Item λωβεύσεις, & κερτομίας, id est contumelias, & irrisiones. Nec non ψευδῆ, mendacia. & ψεύδειν, & ἀπατᾶν, fallere. Etiā νείκη, iurgia. & προπηλακισμοὺς, cōtumelias. & ἐπηρείας, insectationes. & διγυνάζειν, increpare. ὀνειδίζειν, exprobrare. Atque etiam ἀλαζονείαν, iactantiam. & σκώμματα, dicteria. & ἐρεσχελεῖν, irritare, atque exagitare uerbis. & χλευασμοὺς, irrisiones. & ἀρὰς, imprecationes, seu preces. Nam Ionibus ἀπὸ τοῦ ἀρᾶσθαι, id est, à uerbo precari, est ἀρητὴρ, sacerdos. & εὐχὰς, uota. Item ἐπιπλήττειν, & ἐπιτιμᾶν, obiurgare, & castigare. Item ἀσπάζεσθαι, & φιλοφρονεῖσθαι, salutare, & amanter complecti. In quibus Græci uerbo χαίρειν usi fuere, Latini dixerunt salue, aue, saluus sis. Discedentes etiam alios χαίρειν iussere. εἶπας ἥλιε χαῖρε. Latini uale. quod sequentes Græci, postea ὑγίαινε usurparunt. Itaque defendit præposterum usum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

horum uerborum Lucianus, ὑπὲρ τοῦ ἐν προσαγορεύσει πταίσματος. Dixerat enim Pro salute, uale, id est ὑγίαινε, salutans alterum. Præterea deierationes, quod dixere θεοὺς μαρτύρεσθαι. & ὅρκους, quod est iusiurandum. & μαρτυρίας, testimonia. & αἰτεῖν, λαθεῖν, ἀντιβολῆσαι, & huiusmodi alia. nec non uoces organorum musicorum, & harmonica. Hęc igitur & ipsa explicare, cùm nimis longũ foret, tum uideri posset alieno loco inculcata esse non conueniens instituto tractatio. Sed cantus uocabula non putauimus prætereunda. ᾄδειν igitur, & ἀείδειν, canere, cantare. & ἀοιδὴ, & ᾆσμα, carmen. ac ἀοίδιμος, celebris. Theocr. ὕλα,

ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἐγέντο.
Virtutem quibus & laudem ipse fuisset adeptus.

ᾠδεῖον autẽ, & μουσεῖον, à cantu, pars theatri fuit, quod Athenis Pericles colũnis lapideis disposuit, nauiũq; malis & antennis è spolijs Persicis pertexit. προσᾴδειν, accinere. ἀοιδὸς, carminum artifex. At epigramma Ephesum appellat ἀοιδοτάτην, & aliud Pergamum ἀοιδοτέραν, pro ἀοιδιμωτάτην, & ἀοιδιμωτέραν. Φιλαοιδὸς autem κισσὸς, id est, hedera poetarum amans, dicitur in epitaphio Machonis, apud Athen. lib. 6. Sophoc. Philoct. καί μοι προσᾴδετε, accinitis mihi. Hinc est προσῳδία, cantus quidam, id est modulatio uocis. & προσῴδιον, hymnus, quasi θεοῖς προσᾳδόμενον. κατᾴδειν, occinere. παρῳδία est, cum alterius poetæ uersus iocosè in aliud argumentum transferuntur: ut illud ex Alcestide,

χαίρεις ὁρῶν φῶς πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;

Transtulit in Nebulas Aristoph. ita,

κλαίουσι παῖδες πατέρα δ' οὐ κλαίειν δοκεῖς;

Et illud, ut aiunt, ex Aeolo Euripidis,

τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

uel, quemadmodũ alibi, τοῖσι δρωμένοις. Aristoph. in Ranis ita mutauit,

τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ;

Et rursum Euripideum ex Hippolyta, ut fertur,

τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν νομίζεται βροτοῖς;

Aristoph. in Ranis ita,

τὸ ζῆν δὲ δειπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν κῴδιον.

Huiusmodi & Homericæ παρῳδίαι reperiuntur passim in Athenæo: & est hæc detorsio uersuum poetarũ antiquorum, in primis Homeri, παροιμιακή. de qua re, peculiari in opere differemus aliquãdo, Deo uolente, copiosius. Qui hac ratione aliquod carmen cõponunt, ij uocantur παρῳδοί. in quo genere celebris fuit olim Μάτρων quidam. Est autem alia forma τῶν παρῳδιῶν, & alia eorum qui uocantur cẽtones, id est κεντρώνων. Nam in his soli Homerici, aut alterius cuiuspiã poetæ uersus quasi consuuntur, & seruatur cæsurarum consequentia, id est, ἡ τῶν κομμάτων ἀκολουθία. In parodijs autem hoc non fit, in quibus & aliena nomina, & ridiculæ sententiæ implicantur. παρᾳδείδειν est Odyss. χ'. canere apud aliquem,

—ἔοικα δέ τοι παραείδειν
ὥστε θεῷ. —

ἀντῳδὴ est in lyricis ἀντιστροφὴ, certa carminis forma. & ἀντῳδὸν, ἀντίφωνον. ἐπᾴδειν, incantare. & ἐπῳδὸς, incantator. Eurip. Hippol.

ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε;
Non' ne hic superstitiosus & incantator est?

Et ἐπᾴδουσαι μαῖαι, in Theæteto, carminibus lenientes dolores, atq; accelerantes partum grauidarum mulierum. ἐπῳδὰς θρηνεῖν, Sophoc. dixit Aiace, uel incantatione, uel lamentis uti. Et ἐπῳδὴ in lyricis, quæ accinitur post στροφὴν & ἀντιστροφήν. & incantatio, seu carmen. Homero est ἐπαοιδὴ, Odyss. τ'.

—ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
ἔσχεθον. —
—Vim carmine sanguinis atri
Compressere ambo. —

Fruges etiam excantari ueteres dixere, ut retulit Plinius lib. 28. cap. 2. ex 12. tabulis, Qui fruges excantasset. & alibi, Qui malum carmen incãtasset. συνᾴδειν, concinere. & ξυνῳδὸν, consonũ. & συνῳδία, concentus, Luciano Icaromen. ἀπᾴδειν, dissonare. Lucian. εἰκόσιν, ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς οὐκ ἀπᾴδουσαν ἀπεργάσεται: Si ex tot componat, quo pacto non abhorrentem effecturus sit. Et ἀπῳδὸν, dissonum, ac abhorrens. & ἀπῳδὸν, cantum gallorũ dixere, qui immaturus esse putatur Fabio. Et μέλη sunt carmina, siue à cura cõpositionis, id est τῆς μελέτης, seu dulcedine soni. Et ἡδυμελὴς suauitatem carminũ notat. ἐν μέλει φθεγξόμεθα, dixit Plato in Sophista, aptè & uenustè loquemur. μελῳδὸς, & μελῳδία, modorum ar-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

rum artifex, & modulatio. μελίσδεται etiam Theocrito pinus, id est, dulce sonat. Sed à cãtu est etiam κωμῳδία & τραγῳδία, comœdia & tragœdia. & κωμῳδός, comœdus, actor comœdiæ. τραγῳδός, tragœdus. τραγῳδικὰ sunt mira, miserabilia, incredibilia, grandia. Nam illius carminis talis est ratio, & argumẽta sunt istiusmodi. Hinc τραγῳδεῖν, & ἐπιτραγῳδεῖν, tragicè exaggerare. Theophrastus lib. 10. ἔτι δὲ ὡς οἱ φαρμακοπῶλαι καὶ οἱ ῥιζοτόμοι, τὰ μὲν ἴσως οἰκείως, τὰ δὲ καὶ ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι: Pręterea quemadmodum seplasiarij & radicarij aiunt, partim uerè, nisi fallor, partim etiam exaggerationibus utẽtes tragicis. Cicero tragœdias in nugis agere dixit, id est, nugas magno conatu proferre. Et in Miloniana: Nunc eiusdem Appiæ nomen quantas tragœdias excitat? Hinc ille à Luciano introducitur Ζεὺς τραγῳδός, tristis & in re magna. ἀπὸ τῆς κωμῳδίας est & κωμῳδοποιός. & κωμῳδολοιχεῖν, in ioco Aristophanico. Verbum autem κωμῳδεῖν, significat σκώπτειν, id est, incessere mordacibus dictis. Tales enim fuere comœdiæ, maximè antiquæ. De his eleganti breuitate hæc memorantur in Anacharside Luciani, quæ & ipsa placuit ascribere: καὶ μέν τοι καὶ εἰς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς, καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν εἰς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται. αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν ὡς φεύγοιεν τὸν ὡδὶ τοῖς πολλοῖς ἔλεγχον: Quin etiam ciues in theatro cogentes, publicè erudimus comœdijs & tragœdijs, dum illi spectant uirtutes & uitia ueterum: ut ab his se auertant, ad illas festinent. Iam Comœdis permittitur & conuitia iocosè facere ciuibus, si quos compererint uitã turpem, & indignam ciuitate agere. Idq; fit cùm horum ipsorum causa, ita enim probris obiectis emendantur: tum aliorum, ut caueant, ne coram multitudine & ipsi redarguãtur. ἐπικωμῳδεῖν, posuit Plato in Apologia, significans appendicẽ ridiculam & probrosam. παρατραγῳδεῖ, qui inculcat grandia, apud Plautum paratragœdiat. χρησμῳδοὶ sunt qui oracula canunt. & uerbum χρησμῳδεῖν, Apologia Plat. θρηνῳδοί, qui flebilia. κιθαρῳδοί, qui cithara. λυρῳδοί, qui lyra. αὐλῳδοί, qui tibia. Hi sunt tibicines, & fidicines. ad quod exemplum est & tubicen, σαλπιγκτής. μονῳδοί, qui soli in luctu & dolore aliquid accinunt, ut Electra apud Sophoclem. ψαλμῳδοί, κιθαρῳδοί. Nam ψάλλειν est ἐπὶ ποιημένων de sonitu fidium. Et apud Eurip. Ione sunt ψαλμοὶ τόξων. Et adducitur à Suida, τὴν νευρὰν τοῦ τόξου ψάλλων, increpans neruum arcus. Horatius retinuit græcum uerbum,

Psallimus, & luctamur Achiuis doctius unctis.

ἀπὸ τοῦ μέλους etiam est ἐμμελής, & ἐμμελῶς aduerbium, concinnus, & concinnè. & ξυμμελές, consonum. Addamus & animaliũ uoces. Canum est ὑλακτεῖν, latrare. ὑλακή, & ὑλαγμός, latratus. & apud Theocritum βαΰζειν, Idyll. 6. & in Equitib. ἀπύειν. Sic enim ibi Cleo, πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω: se quasi canem latratu defendere populum dicit. Etiam horum est κλαγγή. Vespis, ἵνα μὴ κεκλάγγω. & mox, οὐ κεκλάγξομαι. Et in Xenoph. κυνηγετικῷ, ἐπανακλαγγάνουσαι, de reuersione clamantium canum. & quod Pollux memorat, ἐπανακεκλαγκυῖαι. In Sophocl. Trachin. ἀρσένων κλαγγά, uox adolescentum. ΙΛ. autem α. ἔκλαγξαν ὀϊστοί, in festinatione intra pharetram collisæ sagittæ strepuerunt. κνυζᾶσθαι, de stridore catulorum. In Vespis, καὶ κνυζώμενα αἰτεῖται. Et κνυζηθμός, Odyss. π. canum stridor. Herodot. εὐτέρπῃ, τῶν ἀσήμων κνυζημάτων, dixit de infantium garritu. ἀράζειν item, & ἀραγμός, latrare, & latratus. Itemq; ῥύζειν. Dixere & quidam βλύζειν. Sed σκυζᾶν dixere de susurris dormientium. Hoc tamẽ uerbum interpretatur Aristoteles ἱστορίας ζ'. de appetitu uenereo canum: diciturq; appellari hanc commotionem in canibus, σκυζᾶν: in suibus, καπριᾶν: in bobus, ταυρᾶν: in equis, ἱππομανεῖν. Idem tamen & σκυζᾶν posuit de equis. Suidas exemplum adducit de camelo, ἡ κάμηλος κύει μῆνας δέκα, τῷ δὲ ἑνδεκάτῳ τίκτει, καὶ πάλιν διαλιποῦσα ἐνιαυτὸν σκυζᾷ: Camelus gestat in utero menses decem, undecimoq; parit, & post annuum interuallum rursum appetit marem. Luporũ est ὠρυγή, ὠρυγμός,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ululatus. ὠρύεσθαι, ululare. Leonum βρυχᾶσθαι, rugire. & βρύχημα, & βρυχηθμός, rugitus. In epistolę tamē prioris Petri cap. ultimo legimus, διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ. Et Tuscul. 2. Nemeæus leo frendēs efflauit grauiter extremum halitum. Et in Aiace, βρυχᾶσθαι de tauro posuit Sophocl. ταῦρος ὡς βρυχώμενος. Equi hinniunt, χρεμετίζουσι. & χρεμετισμός est hinnitus. ἐπιχρεμετίζειν, adhinnire, ut Plautus. φριμάσσεσθαι etiā dixere de strepitu flatus, seu fremitu, quem naribus equi edunt. Herodot. Thalia, φριμάξασθαί τε καὶ χρεμετίσαι. Quo tamen uerbo de hircis est Theocritus usus, Idyll. 5.

— φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
νῦν ἀγέλη. —

& φριμαγμός. Vsitatius autē est φρυάττεσθαι, & φρύαγμα. Suum est γρυλλίζειν, et γρύζειν. & apud quosdam ὑΐζειν, grunnire. & γρυλλισμός & ὑϊσμός, grunnitus. κοΐζειν etiam de sonitu est in Acharnensibus, ὅπως δὲ γρυλλιξεῖ τε καὶ κοΐξετε. Odys. uerò ξ'. κλαγγὴ ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων. Boum est μυκηθμός, Odys. μ'. mugitus, et μύκημα. & μυκᾶσθαι, mugire. & βοῦς βρίμυκος. Sed & βρύχειν dicitur βοῦς, Il. υ'. Est autem, ut credo, βοῦς ἀπὸ τῆς βοῆς, id est à boatu. Ouiū βληχή, balatus, Odys. μ'. & βληχᾶσθαι, balare. Caprarum μηκασμός. unde αἶγας μηκάδας, Il. λ'. appellāt. & μηκᾶσθαι, mutire, ut quidā latinè appellarunt. Asinorum βρώμησις. & βρωμᾶσθαι, rudere. ut in Satyra,

— Arcadiæ pecuaria rudere credas.

Eadem de mulis usurpantur. Dicuntur asini & ὀγκώμενοι. unde ausi fuerunt facere oncationem, & oncare. & ὀγκηθμός. & asinus ὀγκητής. Dicūtur & βρωμᾶσθαι, tum clamando se esurire indicant. Pollux docet, de uocibus bestiarum, quæ non habeant proprias appellationes, usurpari in grandibus quidem communiter βρύχημα, & uerbū βρυχᾶσθαι, ut ursis, pardis, pantheris: in paruis autem, ut uulpibus, & quos θῶας uocarunt, itemq; lupis, τὸ ὑλακτεῖν, καὶ ὠρύεσθαι. Autor carminis de Philomela, multas uoces tam quadrupedum quàm uolucrium commemorauit. De auibus κλάζειν dixere. οὐδ' ἄνω κλάζοντας ὄρνις, Oedipo tyranno. Sed propriè aquila κλάζει, id est, clangorē edit. Quæ clangorem fundit uastum, Tuscul. 2. Il. autem κ'. mentio fit κλάγξαντος ἐρωδιοῦ. Grus κλαγγάζει. Aristoph. autem ὄρνισι, κρώζουσα γέρανος est. Autori carminis de Philomela clangunt aquilæ, & gruiunt grues. ἱέρακας, qui sunt accipitres, dixere ῥύζειν, pipare est eidem. Sed Varroni gallina pipat. Gallus autem ᾄδει, id est cantat. Ita & Ouidius,

Iam dederat cantus lucis prænuncius ales.

Sed autor carminis paulo antè memorati, πεποιημένον uerbum retulit, cicurire. Pollux Hyperidem & Demosthenem de gallis & κοκκύζειν ait posuisse, quod proprium est cuculi, id est κόκκυγος, cuculare. Sed Theocritus & de auib. communiter, et de gallo propriè posuit, Thalysijs. Perdicum aliæ πτυβίζουσιν, aliæ κακκαβίζουσιν, id est, caccabant, secundū Theophrastum, ut refert Athen. libro 9. Et Alcman κακκαβίδας appellauit perdices. Coturnicum γρυλλίζειν. Dixerūt ᾄδειν & de cycnis. In illo carmine hi drensant. Turtur τρύζει. unde & τρυγών. τετριγῶτας autem pullos passeris deuorat anguis, Il. β'. Columba γογγύζει: hę gemunt. Cornix κρώζει, id est, cornicatur. Apud Hesiodum autē est κελαρύζα, πεποιημένως. Monedula, id est κολοιός, κλώζει, aut κολῳᾷ. Apes βομβοῦσι, bombilant. Vpupa ἐποπίζει. Noctua ὑΐζει. In illo carmine est cucubat. Sed gręcum uerbum sonat, quasi dicas, huissat. Sed huius uocem in Auib. Aristoph. uolunt esse κικκαβαῦ, & illas inde κικκαβὰς appellari. & κικυμίδας, & apud Homerum κύμινδιν. Verùm κύμινδις est Plinio nocturnus accipiter. κοψίχων dicitur esse σίζειν. Cicadarum τερετίζειν. unde & τέττιγων nomen. Meleagrides dicuntur κακκάζειν. Vespertilionum est τετριγέναι, quo uerbo stridor notatur. Angues συρίττουσιν, id est sibilant. κίττα, id est pica, κιτταβίζει. Hirundo ψιθυρίζει, susurrat. Nam illud zinzilurare, audacius factum uidetur. ἀηδόνες, id est lusciniæ, apud Sophoclem ὀδύρονται. Anser in iam sæpe adductis uersibus gratitat, Græcis χῆνες παππάζουσιν. Addamus & clamores, & lamenta, & quædam πεποιημένα uocabula: atq; ita tandem hanc partem, quæ sanè inter manus admodum excreuit, perficiamus. Βοὴ igitur est clamor, Odys. α'. βοῶντες, & βοῶσι, clamant. πεβοῶντε, Il. μ'.

ὥς τῶν γε

ὣς τώ γε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον ἀχαιῶν: inclamando excitantes, uel obeuntes cum clamoribus talibus. αὐτοβοεὶ autem aduerbium, primo impetu, subitò. & similia de clamoribus militaribus. Apud Homerum significare uolunt βοὴν ἀγαθόν, bellicosum. διαβόητος est famosus. περιβόητον aiunt esse infamem uno aliquo scelere aut flagitio, qui apud Anacreontem ἐπίβωτος: περιβόητον uerò celebrem. etsi & διαβόητον ἐπὶ καλῷ quidam interpretantur. Et Thucydidi lib. 6. est περιβόητος, celebris, in oratione Alcibiadis. etsi annotatur ibi, reperiri in alijs exemplis περιβόητος. περιβόημα autem Thucydidi est inclamatio, lib. 5. & περιβοᾶν, inclamare. περὶ ἁγιοῦ ἐπεβόησε. Lib. 3. autem significat inclamare. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν ἑλλήνων περιβοώμενοι: Communis cultus, & publica Græciæ deorum numina inuocantes. Thucyd. 5. καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια περιβοώμενα, cum propria hæc mea in hominum sermones incurrant. Nam laudem nequaquam hoc loco significari puto. ἀναβοῆσαι, exclamare. quod est ἀναβῶσαι apud Herodotum, κλεφοί, ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας εἶπε. καταβοή, reprehensio, accusatio, insectatio. & καταβοᾶν, Thucyd. 5. τοῦ ἀλκιβιάδου πολλῷ μᾶλλον ἢ πρότερον καταβοῶντος τῶν λακεδαιμονίων: Cum maioribus quàm prius clamorib. insectaretur Lacedæmonios. Est & περιβώσομαι, pro βοήσω, Ionicum, Odyss. β'. βωστρεῖν, inuocare.

— βωστρεῖν δὲ κράταιιν
μητέρα τῆς σκύλλης. — Odyss. μ'.

In Acharnensibus καταβοᾶν est uincere clamando, κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους, superasset clamando ministros publicos ter mille. Et Equitib. καταβοήσομαι βοῶν σε, superabo clamans te clamoribus. In Trachinijs est, καλλιβόας αὐλός, sonitus iucundi. βοηδρομεῖν autem, succurrere, id est, ad clamorem accurrere. itemque βοηθεῖν. Ab illo sunt festa βοηδρόμια: & mensis βοηδρομιών, qui incidit in Latinorum Septembrem, id est in Arcturum. Ab hoc βοηθός, & βοήθιος, proprium. Apud Athenæum sunt βῶκες, pisces, quasi βόακες, sacri Mercurio. Homero autem est βοήθοος proprium nomen, Il. ρ'. γεγωνῶ, sunt qui deduxerunt à uerbo φωνῶ, sunt qui à uerbo γνῶ. Significat clamorem, seu uocem, qui exaudiatur. Odyss. ε'.

— ὅσον τε γέγωνε βοήσας.

de spacio, quo exaudiri hominis uox possit. Et Odyss. θ'.

σμερδαλέον ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι.
Horrendum exclamans conciuit numina cuncta.

Suidas annotat γεγωνοκώμας γυναῖκας, mulieres replentes clamore suo uicos. γεγωνὸν autẽ dicitur, quod exaudiri potest, id est, uox clara. Vnde & Eurip. uerbo in significatione exaudiẽdi usus est, Hippolyto, σαφὲς δ' οὐκ ἔχω γεγωνεῖν ὄπα. Dixerunt & γεγωνίσκειν. αὐτὴ est βοή. & αὔω. Xenoph. παιδείας ά. ὡς δ' ἐγὼ ἄλλο αὔσαντα τοῦ μεγίστου θεοῦ σημεῖα, de tonitru. κράζουσι, clamant. Aristoph. Equitib. κατανεκράξομαί σε κράζων, obtundam te clamoribus. Et κράκτης, ac κεκράκτης, clamator. κραυγή, clamor, & imploratio. κραυγάζειν, clamores edere. Demosth. κατὰ κόνωνος, κατιδὼν δὲ ἡμᾶς καὶ κραυγάσας, conspectis nobis cum exclamasset. ἰάχω, & ἰαχῶ. & βραχῶ. Il. ε'.

— ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος ἄρης
ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι.

Et ἰαχὴ est κραυγή. & ἰαχήματα, Bacchici ululatus: cuius & cognomẽtum ἴακχος. ἰύζειν autem Il. ρ'. inclamationẽ obstreperã notat, πεποιημένον, ut uidetur. ἠχεῖν, sonare. unde κακόηχος, ὁ κακόφημος. & ἀπηχὲς ὃ ἀπῳδόν. ἀπηχὲς autẽ, ingratum, & inuisum, ac contrarium. βαρύηχον, grauisonum. & alia forma βαρυηχές. ἐνηχεῖν, resonare. Theologus de sancto Paschate, ὁ λόγος ἐνηχείσθω σοι, μᾶλλον δὲ κατάχει τὸν ἐνηχήσαντα: Sermo in auribus tuis resonet: uel tu potius, qui insonuit, eum retineto. κατήχησις dicitur nunc propriè de prima doctrina Ecclesiastica, qua imbuantur pueri & imperiti, cum ad audiendas uoces & sententias pietatis & Christianismi assuefiunt. Vocant hunc etiam κατηχισμόν. Loci autem κατηχοῦντες sunt dissonantes, ut Vitruuius interpretatur lib. 5. cap. 8. περιηχοῦντες, circũsonantes. ἀντηχοῦντες, resonãtes. συνηχοῦντες, consonantes. Dixerunt & εὔηχον, sonorũ. & ἠχήεις, sonorus est. & ἠχέτα τέττιξ Hesiodo. Solos autem mares esse uocales aiunt in hoc genere. ἠχὼ uerò est illa uel dea, secundum ueteres: uel ut Horatius ait, imago iocosa. Resonabilis Echo,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ut appellat Ouid. repulsus sonus uocis à solidis locis, in quæ incurrit. ἀπύειν etiam, & ἠπύειν, de uoce humana dixere. unde κῆρυξ ἠπύτης, id est uocalis. Lamentorum autẽ & mœroris uocabula sunt, θρηνεῖν, lamentari. & θρῆνοι, lamẽta. Sunt & θρῆνοι, θρηνῳδοί, conducti ad lugubria lamenta. Hi ιλ. ω. sunt,

θρήνων ἐξάρχοι, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν,
οἱ μὲν ἄρ᾽ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Aiax autem Sophoclis ait,

— οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ,
θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.
— Non est medici boni,
Accinere questus, cum malum ferro indiget.

θρηνητικός, flebilis, lugubris, & θρηνώδης. θρηνήτριαι uerò, quę & ἐγχυτρίστριαι, pręficæ sunt. ὀδύρεσθαι, lamentari. & ὀδυρμοί, lamenta. & ὀδυρτικός, lamentabilis. etsi procliuitatem magis hæc, ut similis formæ nomina, significãt, ut ποιητικός. κλαυθμός, & κλαυθμυρισμός, eiulatus. Itemq; ὀδύρματα, ὀλοφύρσεις, οἶκτος, οἰκτισμός, & οἰκτιρμός, οἰμωγή: lamenta, questus, miseratio, mœror. ποτνίασιν, durã: δυνοπάθειαν, leuem esse appellationẽ Pollux putat. Verba sunt κλαυθμυρίζεσθαι, eiulare. ὀδύρεσθαι, lamẽtari. & composita, ἐποδύρεσθαι, ἀποδύρεσθαι. δυνοπαθεῖν, miserum se esse dicere. οἰμώζειν, mœrere. ὀλοφύρεσθαι, lamentari. & cõpositum, κατολοφύρεσθαι. ποτνιᾶσθαι, dijs & hominibus conqueri miseriã. οἰκτίζεσθαι, miserabiliter queri, seu miserari. Est & γόων, uocabulum questus ac lamentorũ. Et πυθίων ιβ´. δρικλαγκτᾶν γόον, lamentabilem sonum. & uerbum γοᾶν, lamentari. & γοερόν, lamentabile. & Hesiodo ὀρθρογόη χελιδών, matutino quiritans. στενάζειν, & στενάχειν, non solum gemitus, sed & quiritationem significant. & στοναχή, & στόνος, questus. nam & στένω uerbum est. & στεναγμός. & στονόεις, lamentabilis. His admoniti, etiam πεποιημένα quædam, id est imitantia, seu exprimẽtia certas uoces humanas, cõmemoranda iam duximus. ἐλελεῦ, & Βρόμιος, Dionysus, ductis nominibus de clamore. idemq; θύαν. ἀναβάσεως autem α´. γυναλίῳ ἐλελίζουσι, conclamant in prælio. ἀλαλάζειν, clamore exultare. & ἀλαλαγμός, exultatio clamoris. & ἀλαλητός, ιλ. δ´. & ἀλαλή. Trachin. ἀνολολύξατε δόμοις ἐφεστίοις ἀλαλαῖς. Nam & ὀλολύζειν, & ὀλολυγμός, clamorem lætum, seu alacrẽ notat. ut in Aristoph. Equitib. ἐπολολύξαι. & ὀδυσ. γ´. αἱ δ᾽ ὀλόλυξαν. ὀλολυγὼν autem ranarum est. ποιοῦσι δὲ τὴν ὀλολυγόνα, ὅταν ἀνακαλῶνται τὰς θηλείας πρὸς τὴν ὀχείαν: Hic ululatus eliditur cientibus maribus ad coitum fœminas, qui tum dicũtur ὀλολύζοντες, ut retulit ex lib. 4. de Natura animal. Plin. lib. 11. cap. 37. Item βρυάζειν, exclamare, Aristoph. ibidem, ἀνεβρύαξαν. βεβρυχὼς autem de gemitu morientiũ, . ιλ. υ. & π´. Ad sermonem & παφλάζειν trãsfertur. Et in ιι. ὑπὸ δημηγορῶν, γλώσσῃ παφλάζουσι, grandius quiddam, et quasi fluctuans strepunt, ut in antiqua comœdia Cleon. Est autem uerbũ propriè undarum, & bullientis aquæ. λαλαγεῖν, resonare. & λαλάγημα, & λαλαγή, apud Horatium, nomen amicæ, ut uidetur. Et καναχή, uox est. & καναχίζειν, sonare. γογγυσμός est murmur indignationis. & uerbum γογγύζειν, in historia Euangelica. κωκύειν, ululare. unde κωκυτός, ululatus. μύζειν, & γρύζειν, mutire, & mussare, et mussitare. Et Pindaro, οἱ νικώμενοι ἀγρυξίᾳ δέδενται, uicti mussitant. Itemq; τρύζειν, γρυλλίζειν, στρύζειν, ῥύζειν, mussitationum strepitus & stridores notant. συρίζειν, sibilare. & συριγμοί, sibili. et συρίζεται, qui sibilis exagitatur, seu exibilatur. Aeschines in Ctesiphontem, ὥστε συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, ut exibilaretur deformitas. περὶ ἐλεγχομένων πρέπειν συριγμόν, id est, exibilandum conuictum, dicitur in Conuiuio Xenoph. ποτιψιθυρίζοισα Theocrito est admurmurãs, uel tacitè incantans. de quo & suprà. ψίθυροι sunt susurri. & ψιθυρίσαι. Virgil. de apum murmure, uel sanè uentorũ sibilis inter salices, est usus uocabulo: ut Theocritus de leni sibilo auræ resonantis in pinu,

ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα. —

Significat autem uerbũ etiam in aurem aliquid insusurrare, in Euthydemo, & Plutarcho περὶ ἀδολεσχίας. Et de obtrectationibus ponitur. nam Apostolo ψιθυρισμοὶ obtrectationes sunt. Et λόγους ψιθύρους, dixit Chorus in Aiace, obtrectationem maledicẽtiæ. Notat & blandos susurros, & occultiora uerba. Plutar. Alcibiade, de Timæa uxore Agidis, quæ ex Alcibiade diceretur suscepisse Leotychidem, τεκούσης παιδάριον ἄρρεν ἔξω μὲν Λεωτυχίδην καλεῖσθαι, τὸ δὲ γινὸς αὐτοῦ ψιθυριζόμενον

εἰζόμενον ὄνομα πρὸς τὰς φίλας, καὶ τοὺς ὀπαδοὺς ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀλκιβιάδην εἶν: Vt cum peperisset puerũ marem, palàm quidem illum uocaret Leotychidem: sed intus occultius editum, ad familiares mulieres, & famulitia, nomẽ esset Alcibiadis. Et Agesilao, τὴν δὲ οὐ πάνυ δυσκόλως τὴν τιμαίαν ἐνεγκεῖν φησι δοῦρις, ἀλλὰ καὶ ψιθυρίζουσαν οἴκοι πρὸς τὰς εἱλωτίδας, ἀλκιβιάδην τὸ παιδίον, οὐ λεωτυχίδην καλεῖν: Hoc Duris illã molestè tulisse negat. Quin etiam solitam fuisse interioribus in sermonib. apud ancillulas, puerum non Leotychidem, sed Alcibiadem appellare. Et ψιθυριστὴς Mercurius. Habet & τονθορύζειν, murmuris significationem. In Ranis,

τί δὲ τονθορύζων ᾔεις ἂν πληγὰς λαβὼν
πολλὰς ἀπ' ἧς θύραζε; —
Quid cum foras, ubi uapulasti largiter,
Cum murmure exis? —

μινυρίζειν & luctum & carmen subtilius notat. Dixere & μινύρεσθαι, ut κινύρεσθαι. Aristoph. Equit. τί κινυρόμεθα; quid quiritamur. Huc addi poterunt σχετλιαστικὰ, & quas interiectiones Latini uocarunt. Et illud, πύππαξ ἡράκλεις, in Euthydemo, & Equitib. & ὑπερεπύππαζον, id est, laudantes acclamabant, ibidem. Et παππάζειν, quod blandiẽtium puerorũ uocem notat, & pax, & tax. Posit his apponi & λακεῖν, & λασκεῖν Eurip. Andromach.

—ξυνὴς δ' ὕπερ
τοιαῦτα λάσκεις σοὺς ἀναγκαίους φίλους.

Et ἰύζειν, Ιλ. ρ΄. & ἐπισίζειν, ac ἐπιρρύξαι, quæ notant canum instigationẽ in Vespis. Et ῥοθιάζειν, in Acharnensibus, de strepitu uoracitatis. Et ποππύζειν: unde ποππυσμοὶ, ac ποππύσματα. Et κλώζειν, unde κλωγμός. His equites usos fuisse, Xenophon quoq; indicat. Nos ita aliquando interpretati fuimus, ut faceremus ποππυσμὸν, sonum acutiorem, editum labris compressis: κλωγμὸν uerò, palati ac gutturis. Explosionẽ etiam notat κλωγμός. κλώζεται enim, ac συρίττεται, qui exploditur, ac exibilatur, ut Pollux ait lib. 4. Sed in his immorari, planè fuerit alienum, atq; superuacuum. Restant igitur de ĳs quæ proposuimus, commemoranda, risus uocabula, id est γέλωτος: in quo & os aperitur, & nudantur dentes, & editur sonus aliquis intra maxillas perstrepẽs: siue hic est diffundẽtis sese caloris in sanguine quasi βρασμὸς, id est, concitati sonitus, seu προαιρετικῶς editur. Hic hilaritatis & lætitiæ index. unde & ridentia sunt læta, & colores ridentes. Et apud Matth. Beati flentes, ὅτι αὐτοὶ γελάσονται. Gelasimi, id est τοῦ γελασίμου, quasi Ridiculi nomẽ est apud Plautum in Sticho, ut uidetur. unde & καταγελάσιμον, ludẽs ille nominauit. Nam in græca lingua, etsi hoc ducitur à uerbo, sicuti βάσιμος, & περάσιμος, locus quà pergi & meari possit: non tamen usitatum est, sed γελοῖος. Sunt autem ridiculi etiam γελωτοποιοὶ, qui risum captant, hoc est, aut dictis aut gestibus hoc consequi uolunt, homines ut rideãt. cui rei παράσιτοι, id est, alieni cibi sectatores, solent studere: ut ille Plautinus, quem modò memoraui: & Philippus in Conuiuio Xenoph. γελασείω est, ad risum incitor. ut in Phædone, οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι: Ridere me fecisti, apud quẽ risui nunc nõ multũ loci est. γελαστὴς, derisor. γελοιαστὴς autem, ridiculus, id est, risum ciens. γελασῖνον dentẽ interpretantur, ut diximus: cum Grecis tamen quasi sulculos etiam esse placeat, qui in ore ridentium apparent. Hoc cognomentum fuit Democriti, perpetuo risu insectantis hominum uanitatem. Dixerunt autem γέλωτα ὀφλισκάνειν, & ὀφλεῖν, exponere se risui. et γέλωτα καταχέειν, risum effundere. & γέλωτα ποιεῖν, risum commouere. Item γέλωτα παρέχειν, excitare risum. & θήσω γέλων, Medea. Et γελοῖα sunt ridicula. γέλως etiam de futilitate ponitur, quæ derideri solet. Demosth. Philip. 4. ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἐσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι. in his rebus planè ridiculè uersamur. Plato autem Theæteto, γέλωτα δῆτα ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε, ridiculum me esse disputatorẽ ostendit. Aristoph. uerò in Vespis, κἆτ' εἰς γέλων τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, uertisti rem in risum. Et risus ἐπίθετα quædã prouerbia fecerunt. Somniĳ interpretationem Suidas retulit,

γελῶν καθ' ὕπνους δυσφόρους ἕξεις τρόπους.

Molestiam in sopore risus indicat. διαγελῶ, quod & de luce diei usurparunt. Heliodorus, ἡμέρας ἤδη διαγελώσης, καὶ ἡλίου τὰς ἀκρωρείας καταυγάζοντος: Die iam lætitia sese ostendente, & sole illustrante fastigia rupium, Et Ιλ. τ΄.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασε δὲ πᾶσα περὶ χθών.

Arua renidebant, penetrante sub æthera luce.

ἐγγελᾶν, irridere. Medea,

— λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.

Consolationem ait esse doloris, si effugiant derisionem. Et ἐπεγγελᾶν, Aiace. νεκροῖς ἐπεγγελᾶν, insultare mortuis. ὑπογελᾶν, arridere. Et γελᾶν ἐπί τινι, est ridere incitatum ab aliquo. ἐκγελᾶν, risum emittere. Hesiod.

— ἐκ δ' ἐγέλασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Et ἔκγελως, inquit Pollux apud Platonem. ὀδυσ. autem σ'. Antinous,

ἡδὺ ἄρ' ἐκγελάσας, προσεφώνεε μνηστῆρεσσι.

προσγελᾶν, arridere. Eurip. Medea,

ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

arridens imagini in speculo. καταγελᾶν, irridere. & κατάγελως. In Critone, καὶ τὸ τελευταῖον δὴ τουτί, ὥσπερ κατάγελως τῆς πράξεως: Ac erit hæc postrema, quasi risus singularis clausula. Demosth. κατὰ διονυσοδώρου, καὶ ὥσπερ ἐπὶ καταγέλωτι ἀντιδικοῦντες εἰσεληλύθασιν, quasi ridiculi gratia adsunt disceptaturi. παγγέλοιον, penitus ridiculum. γελαστικός, de homine dicitur, qui solus omnium animantium ridere soleat. καταγελαστικῶς autem, irrisoriè. πλατὺς γέλως, risus multus, apud Pollucem. et σαρδόνιος. In epigrammate, σαρδόνιον γελάσεις. Homero ὀδυσ. υ'. ridet Vlysses,

σαρδάνιον μάλα τοῖον. —

risum acerbum, & lætiferū procis, eum nimirum, quem ridet Iuno ἰλ. ό. in summo dolore,

χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέοισιν ἰάνθη. —

Negat frontem exporrectam, seu diffusam fuisse, ut in lætitia solet. Et huiusmodi hilarem risum ridet Cētaurus περυθίων θ'. ἀγανῶς χλιαρὸν γελάσας ὀφρύι. ἄσβεστον autem γέλωτα inter deos excitat Vulcani claudicatio, ἰλ. ά. ἀγέλαστον interpretātur serium, uel quod risum non mereatur. Lucilius autē ἀγέλαστον appellauit Crassum, qui semel in uita risisset, ut dicitur in 5. de Finib. ἀγελαστῶ autem inquit Heraclitus in quadam epistola sua, id est, à risu abstineo. Nam hic miseriam rerum humanarum defleuisse semper traditur, quarum inanitatem Democritus deridere consueuisset. Et ἀγελασί Euthydemo, aduerbium. καταγέλαστος, deridiculus. Et mare γελᾷ, ridet, id est, tranquillum est. & καταγέλασμα maris. Dicuntur de risu & hæc: μειδιασμός, & μειδίασμα, & μειδίασις, risus lenior atq; blādior. Et uerbum μειδιᾶν, cum compositis, ὑπομειδιᾶν, ἐπιμειδιᾶν, subridere, leuiter arridere. Et Homero μειδιᾶν. ἰλ. ά.

— μείδησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

& ἰλ. θ'.

τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.

Et Venus est φιλομειδής, ἰλ. ξ'. læta. καγχάζειν. Aiace, πάντων καγχαζόντων γλώσσαις. Xenophon Symposio, Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν, Critobulus etiam in risum effundi. Græci, ut inquit Hector ἰλ. γ'. καγχαλόωσι, ualde rident. Et καγχαλόων, est lætus & splēdidus, ἰλ. ζ'. Et καγχασμός, cachinnos significat, id est risum uehementiorem. Itemq; καταχλιώη, & καχλιώη. Apud Theocritum est καχαξῶ, Doricè, in cachinnos effundar, εἰδυλλίῳ ε'. Sed & κιχλίζειν, immodicè ridere, & ineptè, in Nubibus Aristoph. interpretantur. Risu autem inepto, secundum Catullum, ineptior res nulla est. χλευασμός, et χλεύη, & χλευασία, & uerbum χλευάζειν, & composita καταχλευάζειν, ἐπιχλευάζειν. Derisionem quidem illa, sed magis dicteria, & sales, ut dicitur, nigros notant: quemadmodum & τωθάζειν, & καταμωκᾶσθαι, & κατειρωνεύεσθαι, & διασύρειν. Esse autem διάλεκτον, id est orationem, uocem, dubium esse nequit: sed nō ideo uox etiam διάλεκτος statim est. Nam ut Galenus ait, uox efficitur ab organis ijs, quæ φωνητικὰ uocātur: διάλεκτος uerò ab ijs quę ipse appellat διαλεκτικά. Nobis aūt disputationes tales admiscere, nō est propositū, nisi quatenus interpretationis causa inde necessariò aliquid assumendū esse uideatur. Est igitur uox, sonus qui in palato resonat, ἀὴρ σφοδροτέρας ἐκπνοῆς, ἥτις ἐστὶν ἀθρόα τοῦ πνεύματος ἔξω φορά. Hæc iam est ἐκφύσησις, de qua & ipsa suprà, quæ in gutture, quam ipse λάρυγγα uocat, resultans ita ore emittitur. Nam alia est quędam ἐκφύσησις cum sonitu, quam streperam, id est ψοφώδη, nominat: quæ fit in faucibus, id est, ὑπὸ τῶν τοῦ φάρυγγος μυῶν. Vox autem, ut diximus, fingitur à lingua in ore. Sed ad hanc quasi officinam orationis, requirūtur instrumenta

dentium

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

dentium quoq;, & labiorum, atq; insuper foraminũ nasi, necnon palati, quem οὐρανίσκον diximus appellari: & gutturis, seu γαργαρεῶν(ος), de quo paulo pòst. Sed ad expeditum, et bonum, atq; liquidum sermonem, ipsius præterea linguæ modo, & apta cõnexione opus est. Itaq; dici solet de lingua, quòd sit aut πλατεῖα, aut μέση, aut περιεσφιγμένη: lata, media, impedita. Et secundũ hæc discrimina, κομψὸς, στωμύλος, κωτίλος, παιδιτραυλος. Delicias facientes in loquẽdo, garrulos uocãt, & uerbosos, & dilatatores uocis: id quod exprobratur mulierculis Doricè fabulantibus, in ἀδωνιαζούσαις,

παύσασθ᾽ ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Eobanus Hessus, clarissimus & uir & poeta, ita uertit,

Desinite ô miseræ, garritibus omnia uanis
Turturibus mos est complere loquacibus olim.

Item ἰσχνοφώνους καὶ τραυλοὺς, cuiusmodi dicitur fuisse ὁ Βάττος, in Terpsichora, ut diximus. Et ψελλοὶ, atq; ψελλίζοντες, balbi, et balbutientes omnes. Et uitium ψελλότης, balbuties: sicut τυφλότης, cęcitas. Lucret. *Balba loqui non quit, τραυλίζει.* — ὑποτραυλίζων autem est in Timone Luciani, de ebrio balbutiente. Atq; etiam ἡ γλῶσσα παίει, in Problematis Aristot. id est, uacillat, uel offendit. quod & teutonicè eodem modo dicitur de temulentis. Media est βελτίστη καὶ σαφεστάτη, id est optima & planissima, ut ait Aristoteles. Vox quidem cùm aliter, tum κατάῤῥοις, id est destillationibus, & nimio clamore corrumpitur. Hoc uitium est βράγχος. unde & βραγχώδης φωνὴ, & βραγχιῶντες, & βραγχαλέοι: raucedo, ac rauis, & rauci, quasi rauici. Raudus autem apud Catullum, quasi rauidus, à colore: & æs quoque raudum, à colore potius, quàm ruditate appellatum crediderim. Rauilij item, & Rauistelli, & similia, coloris significationem habent. In secundo Thucydidis est βράγχος, raucedo. Βάττος autem fuit Theræus, cõditor Cyrenarum, ut arbitror, propter uitium linguę ita nominatus. Et Battus pastor, Metamorph. & βαττολογία, loquacitas, seu uerbositas. & βαττολογεῖν, blaterare. & βατταρίζειν, τὴν γλῶσσαν διαστρέφειν, detorquere uocem, & hæsitare in loquẽdo. Cicero Attico lib. 6. ἔδοξέ μοι θαμὰ βατταρίζων καὶ ἀλύων ἐν τοῖς συλλόγοις, καὶ ταῖς λέσχαις: Visus mihi est crebrò garriens, & glorians in conuentibus & cõgressibus uulgaribus. Sunt autem ψελλίζοντες, & ψελλιζόμενοι, balbutientes. Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ α. ψελλιζομένῃ γὰρ ἔοικεν ἡ πρώτη φιλοσοφία περὶ πάντων, similis balbutienti. Idem inter ἰσχνοφώνους & τραυλοὺς et ψελλίζοντας ait hoc interesse, quòd τραυλότης non assequatur alicuius literę pronunciationẽ, sed ψελλότης literam uel syllabam quasi supplantet, ἰσχνοφωνία uerò non expeditè connectat syllabas syllabis. Blæsos latinè dixere & titubantes, ut ebrij solent, & in primis ρ literã non exprimentes, ut de Alcibiade & Demosthene accepimus, cum hic tamẽ uitiosam hac in parte naturam studio & industria emendauerit. Est & μογιλαλία, id est, cum magno conatu uix exprimitur oratio, inter notata linguæ uitia. Et κοιλιοστομία, cum uox in ore quasi specu obscuratur, & quasi in recessu auditur. κολοβωτοὶ autem, qui ultimas syllabas supprimunt. Iurisconsulto aliquis est, qui grauiter loquitur, qui ἀσαφῶς, id est, minus planè: qui ἀσήμως, id est obscurè. Itemq; balbus, blæsus, ἄτυπος, id est, sonos confundens, quiq; tardius loquitur. Muti autẽ sunt, qui loqui non possunt. Tacent, qui non uolunt, de quibus & ipsis aliquid dicendum putauimus. Muti igitur sunt κωφοί. & κωφὰ πρόσωπα, personæ mutæ in fabulis, ut Storacis in Adelphis. Sed & de animo inerte dicitur, ψυχὴ ὑπόκωφος. Aiace, ἐγὼ δ᾽ ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ᾽ ἄιδρις κατημέλησα: Ego penitus iners, penitus ignarus, neglexi te. Dixerũt & ὑπόκωφον, & surdastrum, & qui simularet se non audire. de quo uocabulo & postea dicetur. Infantẽ autem dixere Latini puerum, qui fari non posset, id est νήπιον: & infacundum, qui est ἄφωνος, ἀμήχανος, ἰχθὺς, ψεκὰς, infans, uecors, piscis, guttula, propter exilitatem. Silere autem est σιωπᾶν. & σιωπὴ, silentium. & σιωπηλὸς, ac σιωπηρὸς, silens. Et σιγᾶν, tacere. & σιγὴ, taciturnitas ac silentium: hæc enim non idem uocabula latina significant. Aiace,

— γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

& Oreste,

—ἔστι δ' ὁ σιγῆ λόγος
κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' ὁ σιγῆς λόγου.

Taciturnitatẽ mulieri decus addere dicitur: & esse, ubi præstet silere, quàm loqui: & contrà, ubi loqui, quàm silere. σιγαλόεντα apud Homerum, sunt ita præclarè elaborata, ut cum silentio spectari debeant, ut ἡνία σιγαλόεντα. Et Odyss. τ'. χιτῶνα σιγαλόεντα. Et Odyss. λ'. ῥήγεα σιγαλόεντα. σιγηλὸς, & σιγηρὸς, taciturnus. σιγάζειν, sedare, ad silentium hortari. ut in præconijs Hecuba,

σιγᾶτ' ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς.
σίγα, σιώπα. —

Est autem σῖγα, tacitè. σιγέρπης, tacitè arrepens. Item ἄκουε, σίγα. & σῖγα, κάθιζε. Placuit & alia quædam addere, uel quæ in ore fiunt, uel de ore emittuntur, uel ore accipiuntur: ut hęc nostra indicatio quàm maximè perfecta & absoluta esset. χρέμπτονται igitur homines, id est, screant, eijcientes ex ore illa quæ ad arteriam deferuntur, aut in arteriam delata fuere pituitosa, aut cuiuscunq; modi alieniora. Lucianus in defensione imaginũ, assentatorem quendam Cynæthum Demetrij, cognomento oppugnatoris, cum omnia dicta consumpsisset, fortè illum infestante tussi dicit collaudasse, ὡς ἐμμελῶς ἐχρέμψατο, id est, à numeroso & modulato screatu. Verbum est & ἀναχρέμπτεσθαι, & ἀποχρέμπτεσθαι, excreare. χρέμψις, screatus. & Hippocrati ἀποχρέμψιες. χρεμετίζειν etiam de hoc sonitu fecerunt. unde & pisci, & seni comico nomen factum χρέμητι, qui est & χρεμής. Sed uerbum, ut diximus, de equis propriè usurpatur.

Tussis est βήξ. & uerbum βήττειν, tussire. & βηχικὰ, remedia ad tussim. Hæc uehementior expulsio eorum quę contraria sunt pulmonibus & arteriæ. Sed de his in nominibus morborũ dicetur fortasse copiosius. Simulant aliqui tussim, ut sæpe cùm alij, tum adhærescentes in dicendo: de quibus prouerbium retulit Suidas, ἀπορία ψάλτου βήξ. Cum fidicen, inquit, hæret, tum tussit. λύζειν, singultire. & λύγξ, ac λυγμὸς, singultus. ἐρεύγειν, & ἐρυγγάνειν, ructare. & ἐρυγὴ, ructus. & ὑπερεύγειν, irructare, in Pseudolo. Athenæus autem προσερεύγειν de quodam Comico refert lib. 6. οἷς ἐπειδὴ προσερύγοι ῥαφανῖδα. Sequitur cibus, qui & ore accipitur, & in ore ad nutrimentum comminuitur: itemq; potus. Demittitur autem cibus confectus in ore, & mollitus dentibus, per stomachum in aluum. Hic igitur manditur, de quo diximus: & manducatur. unde Manducus Plauto Rudente. & Manducones & Mansutios indidem deducunt. Edere & comedere, ἐσθίειν, & ἔδειν. ἔδων καὶ πίνων, Il. ω. κατεσθίειν, ἔδεσθαι, & κατέδεσθαι. Reperitur tamen & actiua forma ἐδηδοκὼς, & media ἐδηδώς, κατὰ τοῦ χροὸς ἐδηδώς. & passiuè, ἐδήδοται. & ἀπέδεσθαι. ὄρνισι,

βρύκου σ' ἀπέδεσθαί φησι μου τοὺς δακτύλους.

Mordendo uelle abripere ait digitos. & ἐδητὺς, ac ἐδωδὴ, cibus. ἐδημόνα etiam dixere τὴν φαγέδαιναν. Et ἐδωδοὶ sunt Hippocrati, qui alijs ἐδωδίμονες, uoraces. ἐδωδοὶ καὶ ἄποτοι, multi cibi, & pauci potus, ἐν τῷ περὶ ἀέρων ὑδάτων καὶ τόπων. Adedere & ambadedere dixit Plautus Mercatore. συνεσθίειν, unà comedere. τρώγειν, rodere, ut suprà retulimus: sed et comedere. unde ἐντραγεῖν, cibum statim capere. Athen. ex Comico quodam lib. 6. ἐντραγὼν πιών. ἀποτραγεῖν, deuorare. Et est apud Suidam ἀπότρωκτον ἄλφιτον, polenta nescio quę, reperta ab Epicharmo ad uorandum. φαγεῖν, uesci. καταφαγεῖν, deuorare. Athen. ex Menandro, γῆν πατρῴαν καταφαγεῖν, paternos agros deuorare. & ex alio, καταφαγεῖν πατρῴαν οὐσίαν, deuorare patrimonium, ut Catullus. ἐμφαγεῖν, properè comedere. Placet autem esse uerbum factũ à fagis, quarum glandibus, priusquã fruges repertæ essent, homines uescerentur. Interpretantur φαγόνας, σιαγόνας. Et φάγημα, pabulũ. φαγέδαινα autẽ, à pastu, ulceris malum. At φαγήσια, & φαγησιπόσια, festa apud Athenæum lib. 7. antiqua, ab epularum & potus, ut apparet, hilaritate. φυκοφάγος, piscis est apud Athenæũ ὁ κίθαρος, sacer Apollini. σκατοφάγος autẽ Aesculapius medicus in Pluto. Et Iuno αἰγοφάγος, apud Lacedæmonios. Et Aetoli ὠμοφάγοι Thucydidi, crudiuori. Et Aristoteli τὰ γαμψώνυχα ὠμοφάγα, curuis ungulis aues sunt crudiuoræ, περὶ ζῴων μορίων δ'. ἀνθρωποφάγοι, quidam immanes populi, uictitantes carnibus humanis, ut nauigatores de Canarijs narrant. σαρκοφάγοι, & κρεωφάγοι, carniuori. σαρκοφαγία à Plu-
tarcho

tarcho uituperatur. Et σαρκοφάγον nomen lapis habet. ἰχθυοφάγοι autem, piscibus tantum uescẽtes. ἀδηφάγος, uorax. δωροφάγος, largitionum appetens. μονοφάγος in probro apud Athen. lib. 1. & uerbũ μονοφαγεῖν. Aristoteli περὶ μορίων δ΄. est βίος ποοφάγος, uictus herbarum. Eidem & alibi, & primo πολιτικῶν, sunt animalia alia ζωοφάγα, quæ animantes deuorãt: alia καρποφάγα, quæ fructibus uescuntur: alia παμφάγα, quæ omnis generis cibis utuntur. Euripidi autem Medea est πῦρ παμφάγον, omnia deuorans. Et Sophoclis sunt, referente Athenæo lib. 4. μαστιγίαι, κεντρωνίδαι, ἀλλοτριοφάγοι: mastigiæ, uerberones, alienum uorãtes cibum. Et Cyclops apud Homerũ non est similis ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, qui frugib. uescitur. Apud Hieronymum contra Iouinianum, est uermiculus Phrygiæ & Ponti, opulentis in delicijs, ξυλοφάγος, albus, obesus, nigello capite, nascens in carie lignorum. σιτεῖσθαι quoque, & σιτίζεσθαι, uesci. Aristoph. πλούτῳ, σιτεῖσθαι αὐτὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτόρθους. Et νεφέλαις, τί δαὶ κωνικὸν τὴν σοφίαν σιτούμεθα;

Theocr. μὴ πρᾶκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ. σιτεῖν autem, & σιτίζειν cum accusatiuo, pascere. Xenoph. Symposio, τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες, gallinaceis ubi cibum dederunt allia. Est autem σῖτος, cibus. & pluraliter σῖτα, ut ποτά, cibus & potus. & diminute σιτάρια. & σῖτος, annona, itemque frumenta. unde hæc temporis notatio, περὶ σίτου ἐκβολὴν & ἀκμήν, Thucyd. δ΄. & σιτοδεία, penuria annonę. Polybio autem est lib. 1. σιτολογεῖν, τὸν σῖτον συνάγειν, id est, frumentum colligere. Et Xenophonti ἑλλην. δ΄. σπανοσιτεία, est σιτοδεία. πλοῖα autẽ σιταγωγά, naues onerariæ. σιτοπομπεία, cùm alibi apud Demosthenẽ, tum in oratione περὶ στεφάνου, res frumentaria, seu procuratio annonę. βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι. σίτησις, alimentum, seu cibus, Ciceroni uictus cotidianus, in 1. de Oratore, ubi interpretat̃ id quod Plato Socratis uerbis refert, τιμῶμαι τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. σιτάρχην, cuius esset, ut puto, curatio publicorum frumentorum. & σιταρχίαν, rem. & σιτάρχημα, nescio quid dixerunt, quod est in uersu cuiusdã Comici apud Athen. lib. 6. & σιτηρέσιον, inde factum, cibaria, siue cibus cotidianus: ut in exercitu, ἀναβάσεως ς΄. & merces militaris, in 1. Philip. Demost. ἵνα δ᾽ ἑκάστου ἕκαστος τοῦ μηνὸς ὁ στρατιώτης δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνῃ: quæ est par ei quam nunc pendunt, coronati, seu ducati. Hinc etiam deducunt σιτάνιον, apud Hippocratem, ex horno tritico panem. σιτία & ipsi cibi sunt. σιτηρὸν autem, uas cibarium. Placet autem, hoc esse discrimen inter τὸν σῖτον, & τὸ σῖτον, ut illum triticum intelligere debeamus, hoc alimentum. σιτομέτριον, in 12. cap. Lucæ, est dimensum. Syracusij autem, ut Athenæus refert lib. 3. colebant Δήμητρα σιτώ, et σιμαλίδα, nominibus ductis à tritico & simila. σιτωνεῖν autem, frumenta coemere. & σιτώνης, ac σιτοκάπηλος, qui Dardanarius dictus fuit. Fuerunt tamen σιτῶναι, quidam publicè præfecti frumentis coemendis, teste Polluce. Apud Homerum σῖτος est uictus humanus, ut panis,

σῖτον δ᾽ αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.

& ιλ. ε.

οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ᾽ οὐ πίνουσ᾽ αἴθοπα οἶνον.

σιτοποιός, qui panes coquit. σιτοποιεῖν uerò, cibum parare, in 4. παιδείας κύρου. σιτοβόλια, horrea. σιτόκουρος, apud Menandrum, ut ait Athenæus, nullius frugis, et in cuius alimoniam quæ impenditur opera perit. σιτευτοὶ χῆνες, & μόσχοι, altiles anseres, ac uituli. In Matth. cap. 22. sunt σιτιστά, quæ saginantur. σιτοδοῦμαι, cibum accipio. Thucyd. 4. τούτων περὶ εἴκοσι ἡμέρας, ἐν αἷς οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπήεσαν, ἐσιτοδοτοῦντο: Cibus illis præbebatur diebus fermè uiginti, quibus fœderis faciẽdi causa legati abessent. ἀρτοσιτεῖν, pane uesci. & ἀλφιτοσιτεῖν, polenta, Xenophon κύρου παιδείας ς΄. μονοσιτεῖν, semel uesci, Hippocrati: & solum uesci, apud Athenæũ lib. 2. & insuper, ἀναγκοσιτεῖν, coactum uesci. Ad quod exemplum & ἀναγκοποτεῖν, de coactione bibendi dici posset: quæ & de cõuiuio Platonico remouetur, ubi placet, πίνειν ὅσον ἕκαστος αὐτῶν βούληται, ἐπανάγκες δὲ μηδὲν εἶναι. αὐτόσιτος autem, & οἰκόσιτος, qui domi pascitur apud se. Dixere & οἰκόσιτον, qui suo cibo alijs publicè priuatim'ue inseruiret. ἀπόσιτος, qui à cibo abstinet. & ἄσιτος, impastus. Galenus tamen significationem horum nominum distinxit, in commen

tario primo de primo libro ἐπιδημιῶν, ἀπροσίτους, inquit, appellamus τοὺς ἀπεστραμμένους προσενηνέχθαι σιτία, hoc est, auersantes cibos: ἀσίτους δὲ, τοὺς μὴ προσενηνεγμένους, qui non sumpserunt. Hippocrati est εὐσιτέων, ὁ τροφὴν λαμβάνων, id est, qui pascitur: & ἀσιτέων, qui non pascitur, quem κακόσιτον Galenus uocat. ἀπροσιτίαν etiam ἀσιτίαν interpretans, ait esse Hippocrati ἀνορεξίαν, id est, abhorrentiam à cibo. Sed in Actis apostolicis est ἀσιτία, inedia, cap. 27. πολλῆς δὲ ἀσιτίας ὑπαρχούσης. ἐπισιτία, cibaria. ἐπίσιτος & ἐπισίτιος, cui pro opere cibus rependitur. ut sunt Platonici ἐπίκουροι, nihil accipientes, nisi uictum, ob propugnationem ciuium, πολιτ. δ'. initiò. ἐπισιτίζεσθαι, uictum parare. et ἐπισίτισις, et ἐπισιτισμός. Xenoph. ἑλλην. 3. καὶ ἐγένετο αὕτη ἡ στρατιὰ ὥσπερ ἐπισιτισμὸς τῇ πελοποννήσῳ, fuit illa expeditio pro commeatus copia Peloponesiacis. In oratione περὶ στεφάνου, ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τετταράκοντα, cibum dierum quadraginta. ὁπόθεν δὲ ἐπισιτισάμενοι πορευσόμεθα, οὐκ ἔστι: Non est, unde commeatum petamus, ut pergere possimus, ἀναβάσεως ϛ'. Et antè β'. ἐτύγχανεν ἀπὼν ἐν κώμῃ τινὶ ἐπισιτιζόμενος: Aberat in quodam uico, profectus ad commeatum. Et Polybius lib. 1. οἱ ῥωμαῖοι προσεπισιτισάμενοι, re frumentaria aucta. Est & ἐπίσιτος, παράσιτος: & ἐπισιτίζειν, παρασιτεῖν, ut ostendit Athen. lib. 6. κακόσιτος, qui malè pascitur. ὀλιγόσιτος, qui modico cibo utitur. σύσσιτοι, qui simul cibũ capiunt. & συσσίτια Lacedæmoniorum, communes epulæ: φιδίτια, dicta. φιλόσιτος, cibi appetẽs. πολιτειῶν ἐ. ὥσπερ τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ, οὔτε πεινῆν φαμὲν, οὔτε ἐπιθυμεῖν σιτίων, οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι: Vt eum qui ad cibos nauseat, neq; esurire, neq; appetere cibos dicimus, neq; cupidum esse cibi, sed malè pasci. παράσιτος autem, conuictor. Neq; fuit aliquãdo inhonestum uerbum: postea uerò leuitate & uanitate hominum infamari cœpit, ut ijdem essent parasiti & assentatores, qui sunt κόλακες, homines inanes & nihili: qui non solum, ut Gnatho ille, aiant, quod alius ait: sed etiam, qui crepitum, tus dicant esse, ut ille refert apud Athenæum obscœnius quidẽ aliquanto hoc modo, ἐπειδὰν δ' ἀποπαρδῇ μετά τινος κατακείμενος, τούτῳ προσάγων τὴν ῥῖνα δεῖ ταυτῶ φράσαι, πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνεις; Eundem docet idem Athen. & παραμασήτην dictum fuisse, lib. 6. Est et βιβρώσκειν, edere. & καταβιβρώσκειν, exedere. & βρωτὸν, cibus. Item & βρῶμα, & βρῶσις, & βρώμη, & βρωτύς. Athenæus lib. 7. ex Hegesandro refert, οἱ καταβεβρώκασι τὰς οὐσίας, patrimonia comederunt. Quærit Aristoteles in Problematis, διὰ τί τὰ μὲν βρωτὰ, τὰ δὲ ἄβρωτα: Quare quædam olera comedi soleant, aut possint: quædam non soleant, aut non possint. σητόβρωτα, in Iacobi epistola, quæ à tineis eroduntur. Et in Actis Herodes, γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξε: Arrosus à uermibus, animam exhalauit. βόσκεσθαι et τρέφεσθαι, est pasci. & τροφὴ, esca, nutrimentum. & τροφὸς, nutrix. & τραφεὶς, pastus, seu nutritus. εὐτραφὴς, qui bene creuit. ἄτροφος, qui non alitur, uel qui malè alitur. ἀπότροφος, mutans nutrimentum Aristot. περὶ ζώων ἱστορ. δ'. dicit quarundam auium cantum uariare, ἂν ἀπότροφα γένωνται, id est, si non apud suum genus educentur. σύντροφοι, qui unà alũtur, quiue simul enutriti fuere. ἐκτρέφειν, educare. et ἀνατρέφειν, pascere. τρέφουσι autẽ & ἀνατρέφουσι medici eos quos curant, id est, cibum illis præbent. τροφεῖα, educationis præmia. τρόφιμος, alumnus. Et sunt τρόφιμοι in fabulis græcis, qui in latinis heriles filij. In 5. autem ἑλλην. mentio fit externorum, id est ξένων, qui in exercitu fuerint Agesilai τῶν τροφίμων καλουμένων. τροφεῖς uerò sunt educatores. Sed ἀπότροφος, aut qui apud exteros alitur, aut qui ab alimonia repulsus est. Et leo Homericus, ὀρεσίτροφος, in montibus altus. σκιατροφεῖν, in umbra adolescere. πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότι, diuiti in umbra educato, seu pasto, Plat. πολιτ. η'. τροφόεντα κύματα, magni fluctus, apud Homerũ, κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσι. *Fluctus ingentes, immanes, montibus æqui.* κατ' ἀκρόπολιν autem est τρόφι κῦμα. διοτρεφεῖς, reges & iuuenes sunt Homero egregij & diuini. Sunt & fluuij fortassis augescẽtes aquis cœlestibus. & alia forma μαμμόθρεπτος, delicatè enutritus. & ἐλεόθρεπτον σέλινον, Ιλ. β'. Sed pecudes βόσκονται, & quæ altilia dixerunt. βοτὰ μυρία βόσκω, inquit Cyclops apud Theocritum, & ἐλπίσι βόσκομαι, alor spe. Et αἱ

δ' ἐλπίδες

δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, spes alit exules. Latinis est pascere: sed in illorum lingua significatio uerbi est generalior. Nam ille oculos pictura pascit inani. Et Cicero ad Atticum scribens, ait libro 4. Pascor bibliotheca, μεταφορικῶς quidẽ. quemadmodum & ignis edax. Et, Est mollis flamma medullas. Et, Vulnus alit uenis. Et Cicero Att. lib. 6. Suos nummos nos comedisse. & similia alia multa. Et τρέφειν notat. ut cum Cato dixit, primum esse in re familiari, bene pascere. ἄργος ἱππόβοτον, equis pascendis aptũ. & βοσκήματα, pecudes, nõ porci solum, de quibus propriè dici uolũt: ut Acharnensib. ἀσέω τὼ βοσκήματε: sed etiã aliæ. Xenoph. in 7. παιδείας, de equis quoq; usus est uocabulo. Et εὔβοτα, loca pascua. σύβοτα, proprium portus Corcyræi. & alia forma compositionis, χηνοβοσκός, anseres alens, id est saginans. γηροβοσκός, senes alens. & πορνοβοσκός, leno. Est & βώτης, pastor. & Homero συβώτης, bubulcus. προβοσκὶς autem elephanti προνομαία est. Probuscida etiam Latini dixere, & manum, unde elephanti aguimani. Hic enim, ut Aristot. inquit, μυκτὴρ ἐστιν ᾧ τὴν τροφὴν προσάγεται, καθάπερ χειρὶ χρώμενος, πρὸς τὸ στόμα, quo cibum quasi manu infert ori. φρενὸς οἰοβώτης, Aiax Sophoclis, neminem audiens, seq; suis cogitationibus quasi pascens. Pascitur autẽ & animus, & oculi pascuntur, id est, satiantur. συβώτης, subulcus. & βοτῆρες, pastores. & βόσις, cibus. βορὰ quoq; cibus est. Ac placuit quibusdã, hinc esse uentum βορέαν, Aquilonem, quòd faciat edaciores: audentq; aliqui audacius & brumam pari ratione inde deriuare, cum sit βορρᾶς & idem βορέας ita appellatus de impetu ac strepitu. In sexto ἐπιδημειῶν Hippocr. legitur, ὕδωρ βορρόν, ἀγρυπνίη βορρόν. quod interpretatur Galenus de efficiẽtia, reddere enim aquam & uigilias uoraces. Et docet appellari βορροὺς, τοὺς πολλὰ δυναμένους ἐσθίειν, hi certè uoraces sunt. nam uorare est πολλὰ ἐσθίειν, seu κατεσθίειν. δημοβόρος βασιλεὺς, Homero, deuorans publica commoda. & eidem ιλ. ς'. καταδημοβορῆσαι, populũ ipsum aliquid consumere. λαοῖσι δ' οὕτω καταδημοβορῆσαι. Dicitur & esca latinè τὸ δέλεαρ. Et sunt Ciceroni in secundo de Nat. deor. esculẽta & potulenta, βρωτὰ καὶ ποτά. Brutorum est ὀρέπτεσθαι. ut de equis ιλ. β'. λωτὸν ἐρεπτόμενοι. & κάπτειν. Aristoph. εἰρήνη,

ὅλην ξυνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

Dicit scarabeũ deuorasse totam massam comprehensam pedibus. Hinc uolunt esse κάπας, præsepia. ιλ. θ'.

—ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσι.

Apud Athen. lib. 2. sunt ex Eubulo Comico Athenienses κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι: qui auras glutiant, & spe pascantur. Aristoteli autem bibẽs κάπτει ursus. λαφύσσειν, ingurgitare, ut canes solent. Lucian. ἑώρων τοὺς κύνας εἰς τοὐπτανεῖον παρεισιόντας καὶ λαφύσσοντας πολλά: Videbam canes irrepentes in culinam, multis sese ingurgitare. Hinc est λαφύστιος, & λαφύκτης, uorax. Athen. lib. 8. à uerbo λαπτειν deducit εἰλαπίνας. & ἀπὸ τῆς ὀχῆς, quæ sit τροφὴ, εὐωχίαν dictam negat. Eæ sunt dapes & epulæ. δαῖτα autem uolũt ab æquali diuisione ciborum dictam, ideoq; apud Homerum esse ἐίσην. δαίνυσθαι quidem uesci est apud Theognidẽ,

οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται. —

Homero autem ιλ. ι.

δαίνυ δαῖτα γέρουσι. —

instrue conuiuium. & ὀδυσ. γ'.

— δαίνυ τάφον ἀργείοισι.

funebres epulas prębuit Argiuis. & δαιτυμὼν, conuiuator. Sed nos in expositione horum uocabulorum non euagabimur: quamuis enim nõ fuerit alienus hic locus, magis tamen idoneo alio hæc à nobis, Deo uolente, tractabuntur, in communitatum & coniunctionum uocabulis. Nunc Athenæi modò ἐτυμολογίας ascribemus. λαφύττειν, inquit, & λαπάζειν, est conficere & euacuare. unde et poetis ἀλαπάζειν populari significat. & direptionum prædæ, κατὰ τὴν λάφυξιν, id est, cum urbes uastantur, λάφυρα appellata sunt. A' sumptibus igitur & impensis, sunt εἰλαπίναι, apud Aeschylum & Euripidem εὐωχίαι. Nam λάπτειν est cibum conficere, & per egestionem fieri gracilem, hoc est λαγαρόν. A' uerbo λαπάζειν, quod & λαπάττειν, fit, inquit, λαπάρα. λαφύττειν autem est largè & admodum λαπάττειν. Verùm ἀπὸ τοῦ δάπτειν, fit δαπάνη, impẽdium. & δαψιλὲς, largum. Itaq; de ijs qui se cibo ingurgitant, ferarum ritu, usurpari hæc uerba, δάψαι &

διαρδάψαι. Homerus,

τὸν δ' ἄρα κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατεδάψαν.

Alijs placet, significare uerbum lacerationem. Aristoteli autem canis bibens λάπτει. In Acharnensib. ῥοθιάζουσι illi simulati porcelli, id est, cum strepitu uorant. βροχθίζω, deuoro, seu deglutio. ut Equit. Aristoph. κοιλίαν ὕδαν καταβροχθίσας. Et alia forma, Odyss. δ'.

ὃς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη.

qui deglutisset mistum poculo. Et Catullo, uncta deuorare patrimonia. Et Vitruuio lib. 10. in campestri mollitudine deuorantur rotæ carrarum. Significat et λαιμάσσειν uoracitatem, à gula nimirum. λαίμαργοι autem & γαστρίμαργοι sunt helluones, & ganeones, & lurcones. & uitia, λαιμαργία, ac γαστριμαργία. Hi sunt gulæ & uentri dediti. Huc pertinet etiam lingere, de quo lingua facta Latinis uidetur, ut diximus. Græcis est λείχειν, & λιχάζειν. & ἐκλεικτόν, medicamentum quod liguritur. λάπτειν uerò de potu propriè canum dicitur, ut λαχαίνεσθαι de pabulo boum. Bruta autem, quæ νέμονται, id est, pascuntur. unde & σύννομα, quę unà pascuntur, &c. μηρυκάζουσι & μηρυκῶνται, id est, ruminant, hoc est, ἀναπολοῦσι τὴν τροφὴν, cibũ reuocant, ac remandunt: quod & ad repetitionem cogitandi transtulerunt. Lucian. ὀνείρῳ, ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα, ruminantem memoria cibos. Bibere est πίνειν. & πότος, potus, & latinum uerbum potare. & ποτίζειν græcum, quod & πιπίσκειν, & πιπῖσαι apud Hippocratem. & πῖσαι. Pindarus ἰσθμίων ς'. πίσω σφε δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ. & πίστρα, lacus, seu canales. Eurip. δινῶν ἐν ὕδωρ ποταμοῦ ἐν πίστραις κεῖται. & paulo antè, πληροῦν πίστρα, καὶ σαίρειν στέγας. Hinc est συμπότης, compotor. Terentius compotricem dixit συμπότιδα. & συμπόσιον, quod humaniore uerbo Latini conuiuium, secundum Ciceronem. συμπίνειν, societatem potus notat. Lucian. Toxar. καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶν, εἰ συνέπιόν ποτε, ἢ συνειστιάθησαν αὐτῷ. Athenæus lib. 8. Menandrum ait appellasse συνάγειν, τὸ συμπίνειν: & συναγώγιον, τὸ συμπόσιον. ποτὴς, potus. Odyss. ς'. βρωτὴν ἠδὲ ποτῆτα. & πόσις.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Verùm ubi iam compressus amor potusq; cibiq;.

Significat πόσις etiam maritum. πρόποσις & προπίνειν, latina uocabula non habẽt: res enim Græcorum propria fuit. Demosth. falsæ legationis contra Aeschinem, συνεπινίκιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προὔπινε: Exultabat cum Philippo festiuis clamoribus, & illi pocula amicitiæ propinabat. etsi alij scripsere προὔτεινε, offerebat. Sed propino de gręco fecere. Tuscul. 1. Propino hoc pulchro Critiæ. Et in Eunucho, Hunc uobis comedendum & deridendum propino. Demost. Olynth. γ'. προπέποται δὲ τῆς αὐτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, propinatur Respub. pręsenti uoluptati & delectationi. ἐκπίνειν, ebibere. καταπίνειν, obbibere, absorbere, deglutire. & καταπότια, Plinio pastilli, pilulas nunc uocãt: quas & iniurias glutiri, non manducari debere, Gallico prouerbio monemur. Annotarunt hæc esse apud Hippocratem γογγύλια, id est globulos. & καταπότης ὁ βρόγχος. Aristoteles Problem. quęrit, διὰ τί ἐνίοτε πλοῖα θέοντα ἐν τῇ θαλάττῃ, ἐνδίας καταπίνεται, καὶ ἀφανῆ γίνεται; cur naues interdum currentes in tranquillo mari absorbentur & disparent? ὑποπίνειν, largius bibere. παιδείας 8. ἐκ τούτου δὴ ἐπεὶ ὑπέπινον, ἤρετο ὁ ὑστάσπας τὸν κῦρον: Tum quidem, cum plusculũ poti essent, interrogauit Hystaspa Cyrum. Et ἑλλην. ς'. ἐν δὲ τῇ μεσημβρίᾳ ὑποπινόντων. Et Aristoph. ὄρνισιν, ὑπέπινον ἐν ἄστει. Sed ἐκ τοῦ ποτοῦ sunt & hæc: οἰνοπότης, ὑδροπότης, uinum & aquam bibens. & πολυπότης, bibulus. φιλοπότης, potus appetens. ut φίλοινος, uini. & φιλοκωθωνιστὴς, ebrietatis, secundum Athenæum lib. 10. ἀρρυθμοπότας idem appellasse ait Timonem Phliasium, eos qui sese mero ingurgitarent. ποτικὸς etiam, & συμποτικὸς, ad potus & conuiuia idoneus. & poculũ, ποτήριον. Nomina autem poculorum exponuntur ab Athenęo lib. 11. Verbi προκείμενος est πέπωκα. Lucian. ἀφ' οὗ τῶν ἀλλήλων αἱμάτων συνεπεπώκειν. Vnde & ἄμπωτις, ut quibusdam placet, deducitur, æstus freti. Verba autem cõposita sunt, οἰνοποτεῖν, ὑδροποτεῖν: uinum, aquam bibere. Sunt & ποτὰ, ut βρωτά. & πόμα, potus, seu potio. Placuit autem quibusdã, potionem medicam, potum communem esse. ἄποτος, potu carens; ut cibo, ἄσιτος, κύρου

παιδείας α.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

παιδείας ϛ. & impotus, ac impastus. Et Lucian. περὶ ἱππίας πρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, id est, quibus neque cibaria curari, neque mercedes pendi necesse esset. Plutarchus autem in libello de utilitate quae ex inimicis percipiatur, τὸ θαλάττης, inquit, ὕδωρ ἄποτόν ἐστιν, id est, non potest bibi. Apud Horatium, lib. Carm. 2. narrationem poetarum

Densum humeris bibit aure uulgus.

ῥοφεῖν, sorbere. & ᾠὰ ῥοφητά, quae oua sorbilia à medicis dicuntur. Itemque μυζεῖν, & μυζᾶν, & βδέλλειν, quod & βδάλλειν, sugere, & mulgere. & ἐκμυζεῖν, exugere. Xenoph. ἀναβάσεως δ'. ἔδει δὲ εἴτις διψώη λαβόντα εἰς τὸ στόμα μυζεῖν σὺν καλάμοις, calamis exugendus erat liquor à sitiente. Ιλ. autẽ δ'. medicus curat uulnus, αἷμ' ἐκμυζήσας, id est, expresso sanguine, uel cum exuxisset. Ita enim Dioscorides, πρὸς πᾶσαν πληγὴν ἰοβόλου ἁρμόζει ἡ διὰ τοῦ στόματος ἐκμύζησις, δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον εἶναι τὸν ἐκμυζῶντα: Ad ictus omnes uenenatae bestiae rectè adhibetur exuctio quae ore fit. Oportet autem exugentem nequaquam esse expertem cibi. φλέβες βδάλλουσαί τε καὶ μυζῶσαι, sunt in δ'. συμπτωμάτων. Et μύζησις, suctus, ibidem. Lucian. Timone, εἴτις καὶ μυελὸς αὐτῶν ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον. Puerilia sunt μαμμᾶν & βρῦν, de cibo & potu. & papa & bua, Varroni. Plaut. autem Epid. inquit, Nouo liberto opus est quod pappet. In ore, uel potius faucibus gargarissatur. Graecis est γαργαρίζεσθαι, & ἀναγαργαρίζεσθαι πεποιημένως. & ἀνακογχυλιάσαι, idem. In uentre cum cibus potus ue non concoquitur, id est πέπτεται: neque digeritur in corpus, id est διακρίνεται, tum solet reiici ex ore cum nausea. Ea est Graecis ναυτία, & ἄσαι. & uerbum ναυτιᾶν. Tum igitur uomũt, id est ἐμοῦσιν, ut crudi ab ebrietate. Graecis est ἐμεῖν, & ἐξεμεῖν. Et εὐεμεῖς, ac δυσεμεῖς Hippocrati, qui facilè & difficulter uomunt. Vomere, & euomere: quae & ad futilitatem orationis, & alia quoque transferuntur. ut ὀδυσ. μ'. de Charybdi,

— ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖθις. —

Sed de his etiam ipsis alibi fortasse copiosius. ἔνδεια autẽ τροφῆς, id est, uictus penuria, esuriũt, id est πεινῶσιν: & λιμώττουσιν, id est, cum fame conflictantur: potus uerò, sitiunt, id est διψῶσι. Nomina sunt πεῖνα & δίψα, fames & sitis, cum suctu uenarum uenter lacessitur, ut disseruit elegãter in 4. συμπτωμάτων Galenus. Plato autem πολιτειῶν δ'. definit breuiter πεῖναν & δίψαν, ἐπιθυμίαν ἐδωδῆς καὶ ποτοῦ, id est, appetitum cibi ac potus. Est & λιμός, grauis fames. βούλιμος autem, & βουλιμία, morbus, ut suo loco dicetur. Interpretantur & βούβρωστιν, ingentem famem. quae uox maximam calamitatem notat, Ιλ. ω. ἀπὸ τῆς πείνης καὶ δίψης, est πειναλέος, famelicus. & διψαλέος, sitibundus. & Hippocrati διψώδης. Et διψάς, anguis, cuius uenenum siti necat. Et διψητικὸν Aristoteli in Problemat. ὁ φόβος, id est, efficiens sitis. ἄδιψον ἡ σιγή, secundum Hippocratem, id est, obstans siti. Et herba sicca, διψακός, διὰ τὸ ὕδατα ἀπὸ τῶν δρόσων καὶ τῶν ὄμβρων συλλέγειν, quòd aquam de rore & imbribus colligat, ut ait Dioscorides. Reperitur & in neutro genere τὸ δίψος. Homericum autem ἄργος πολυδίψιον, siticulosum alij, alij noxiũ, alij etiam desideratum fecerunt, ut dictum est in Homerica explicatione. Transfertur uerbum πεινᾶν ad aliarum quoque rerum penuriam. ut κύρου παιδείας 7. καὶ μάλα πεινῶσι συμμάχων, cum nobis magna esset sociorum penuria. Et 8. πεινήσας χρημάτων. Herodoto autẽ σιτόδεια sunt γεωπεῖναι, qui agrorum penuria laborant. Et ὀξύπεινος, famis impatiens. Cicero Attic. lib. 2. Sum in curiositate ὀξύπεινος: id est, in desiderio morae impatiens. Et Cratini apud Athen. lib. 2.

— τέρπομαι γυμνοὺς ὁρῶν
τοὺς ὀξυπείνους, καὶ πρὸ τῶν καιρῶν ἀεὶ
πάντ' εἰδέναι σπεύδοντας. —

— *Libenter nudos conspicor*
Famelicos istos, priusquam tempus est,
Qui scire cuncta uolunt. —

Itemque διψᾶν, quod propriè desiderium potus notat ad alias cupiditates. ut κύρου παιδ. 4. οὕτως ἐγὼ ὑμῖν διψῶ χαρίζεσθαι, tanta est sitis in me gratificãdi uobis. Et Cicero negat se honores sitire, scribẽs Qu. fratri. Et pro Plancio: Deinde me sitientem uirtutis tuae deseruisti. Et apud Platonem, δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, popularis ciuitas in siti libertatis. Sitiunt & agri, & herbae. Omninoque est hic appetitus, id est ὄρεξις uehementissimus.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

tissimus. Vnde & Sophocles, referente Athenæo lib. 10. ait,

διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ,
οὐκ ἂν πλέον τέρψειας, μὴ πιεῖν διδούς.

Quicquid dicatur sapienter sitienti, hoc illũ delectare negat sine potu. Et quamuis Homerus affirmet esse,

λιμῷ οἴκτιστον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν,

multo tamen putatur plus cruciatus esse in siti, quàm fame. Cibi autem potusq́ penuria, etiam esse pestis creditur, quæ ira diuina totis ciuitatibus et populis immitti soleat: quemadmodum & altera τοῦ λοιμοῦ, febrium ac morbi. Itaq; ut pœnas delictorum coniunxit has Hesiodus, & significauit in Metamor. 8. Ouid. ubi quidem perquàm graphica extat famis descriptio. Grammatici λιμὸν deducunt ἀπὸ τοῦ λείπειν, id est, à deficiẽtia. ἄλιμον autem σκευασίαν τινὰ uocarunt, quæ famem & sitim pelleret, ut indicat Proclus, explicans uersum Hesiodi, οὐδ᾽ ὅσον ἐν μαλάχῃ. λιμαίνειν, fame laborare. Herodotus πολυμνίᾳ, ἵνα μὴ λιμήνειε ἡ στρατιή. λιμηρὸς autem est famelicus. unde Epidaurum quidam per cõtumeliam λιμηρὰν uocarunt, cum esset quasi λιμενηρὰ, id est portuosa. λιμόψωρος autem est apud Suidam scabies: & strigositas, qua tam homines quàm iumenta in fame corripiuntur. Ieiunant etiam homines, id est νηστεύουσι, uel cum non est quo uescãtur, uel uoluntate suã abstinentes à cibo. Et νηστεύειν κακότητος, apud Plutarchum. Ieiuni ij sunt, id est νήστεις. & res, νηστεία, ieiunium: uel ut Cicero, ieiunitas, & inedia. νήστιμος ἡμέρα, ieiunij dies. Quia autẽ attenuat corpora fames & ieiunium, ideo transferuntur hæc uerba ad exilitatis & inanitatis significationem. ut Procemio Tuscul. 2. cum obruerentur copia sententiarum & uerborum, ieiunitatem & famem se malle, quàm ubertatem & copiam diceret. Apud Empedoclem autem,

— νῆστις ἣ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον.

Vt refertur à Plutarcho, notat uocabulum humorem, seu aquam. Athen. lib. 2. annotauit apud Cratinum positum ἄνηστιν, pleonasmo literæ α, sicut ἄσταχυν: qui esset νῆστις, id est ieiunus. Contrà in copia κραιπαλῶσι καὶ μεθύουσι, id est, cibo potuq́ replentur, & sunt ebrij. Pronunciat autem Hippocrat. ὅτι ῥᾷον πληροῦσθαι ποτοῦ ἢ βρωτοῦ, de quo quærunt medici. Hinc est κραιπαλώδης καὶ μέθυσος, crapulator, & ebriosus. Et transferuntur ambo uocabula ad animi uitia, arrogantiam, impotentiam, stultitiam. Quid enim accidat distentis cibo & potu, quis ignorat? Ideoq́ & Paulus inter eos quos excludit regno Christi, nominat & μεθύσους. Apud Horatium regina est ebria fortuna. Et apud Halicarnassensem lib. 4. οὐκ ἐᾷ μεθύσκεσθαι ταῖς ἐξουσίαις τὰ ἤθη, mutatio imperij. Sed & de his satis.

In capite affixæ tẽporibus aures, ὦτα, hominũ illæ quidem immobiles, extrà, ut Cicero inquit, eminent. Apud Plin. sunt auriculę. quod uocabulum putatur propriè infimam aurem significare: etsi Persius auriculas asini dixit. Et Cicero: Auriculam mordicus abstulisset. Græcis autem uox diminuta ὠτίον est, apud Matth. cap. 26. Græci subinde excogitatis nouis uerbis, hac uel præcipuè in parte luserunt. Aristoteles autem alia esse ἀνώνυμα, id est, nominib. carere ait, præter λοβὸν, quæ est ima auricula. Pollux in mentione aurium hæc fermè refert: Carnosa pars, quæ extat supra frontẽ, iuxta tempora, μυῶν habet, inquit, nomen, à quibusdam κέρατα, id est cornua dicta. ὦτα, aures, & ἀκοαί. ἄκουσμα & ἀκοὴ, auditus est. ἀκούειν, audire. κατακούειν, obedire. ὑπακούειν, de quo postea copiosius. παρακούειν, falli audiẽdo. ὑπήκοοι, κατήκοοι, subditi, & obedientes. εὐήκοοι, δυσήκοοι, ὀξυήκοοι, & res ὀξυηκοΐα: qui benè, malè, acutum, obtusum audiunt. εὐηκοώτερον δὲ τὸ σῶφρον καὶ ἀνδρεῖον, scribitur primo ἠθικῶν, citius audit præcipientem rationem pars expers huius in temperãte & forti. αὐτήκοοι, qui ipsi auditu compererunt. Et hinc facta uocabula, ἀξιάκουστον, dignum auditu, id est memorabile. ἀνήκουστον, inauditum. & uerbum ἀνηκουστεῖν. & res ἀνηκουστία. ἀνήκοος, ignarus, qui non audiuit. Tale est & φιλήκοος, studiosus, id est cupidus multa audiendi. ἄκουσμα etiam quod auditur. Aeschini est ἀκρόαμα. quo uerbo et in oratione pro Archia Cicero utitur. Xenophon autem ἀκροατὴν auditorem appellauit, quem Menander uulgari admodum uoce ἀκουστὴν. Platoni est ξυνήκοος, qui auditu percipit. Et ξυνήκοος γενοῦ, in fabula Phrynichi, exaudi, siue percipe

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

percipe auribus. εἰσακοῦσαι, exaudire. κωφότης, surditas. κυψέλη autem & κυψελίς, sordes sunt, obturantes auditum. ἐμπεπλάσθαι autem τὼ ἀκοὼ dixere, complexas aures. & ταῖν χεροῖν φράγνυσθαι, manib. clausas esse. Itemq; ὠθιβάλλειν τὰ ὦτα, quod fortasse est in comœdia, arrigere. περιφράχθαι τὰ ὦτα, aures habere clausas. Et διατεθρύλληκέ μου τὰ ὦτα, aures garriendo meas refersit. Certaminum autem ictibus aures dicuntur κατεαγέναι, quod fractas esse significat. & res ὠτοκάταξις. ὠτογλυφίς, est qua auris ἀνασκάλλεται, id est, fodiendo repurgatur, apud Platonem Comicum. Latinè auriscalpium, ut dentiscalpium, dici possit. ἀμφωτίδες, sunt fideliæ cum duabus ansis. In aures autem suspenduntur ἐνώτια, quæ & ἐλλόβια, & ἐλικτῆρες. Fuere & ὦτα regum, quemadmodum ὀφθαλμοὶ, nuncij, & auscultatores. unde est uerbum factum ὠτακουστεῖν. In Aeschine Socratico legitur, ἐπ' ἀμφότερα τὰ ὦτα καθεύδειν, in utranq; aurem dormire. Foramen aurium, quo uox ad animum trãsit, appellatur σκολιὸς πόρος τῆς ἀκοῆς, id est meatus obliquus. Post tẽpora duo ossa obliquè committuntur, quibus aures comprehenduntur: quorum nomina sunt ζυγώματα & καρκίνοι, id est, iuga & cancri. At aurium ipsarũ exterior ambitus, κοχλίας, coclea: interior σκάφος, linter est. Quę pars ad tempora uergens inflectitur, πτερύγιον, id est ala: ima uerò, λοβός. Interius quod est, κυψέλη, alueus, & idem sordium nomen. Cauum autem, ἀστακός. in quod nomen est & piscis, quem cum carabo Oppianus coniungit. Illud autẽ quasi pauimentũ, κρότων, uel à plausu, uel quasi ricinus. Caui ea pars, quę in aure, qua se supra tẽpora hæc effert, ueluti declinat intrò, τράγος, id est hircus: & huic contraria ἀντίτραγος. Similiter & infimæ auriculæ id quidẽ, quod propendet, προλόβιον: quod uerò uergit alueum uersus, τέττιξ, quo cicada significatur. Quod autẽ supra hanc iam asperius est, tanquam contrarium imæ auriculæ, ἀντιλόβιον. Iam hirci pars iuxta tempora, ἀκόνη, id est pila. Cauitas autem prope alueũ, ἐχινίσκος. quod nomẽ iudiciarij uasculi fauces notat. Iuxta foramen pars καμάρα, id est camera: & interior κύαρ, quo significatur foramen acus. Sed μήκων, qui scapus papaueris intelligi potest, subijcitur auriculæ, quasi radix. Verùm tota circumductio auris subter alam, ἕλιξ uocatur, quo notatur implicatio: & opposita pars, ἀνθέλιξ. Et huic subiecta κόγχη. Atque hæc quidem nomina, inquit Pollux, excogitarunt medici. quæ applicare qui uolet, conabitur: qui uerò noluerit, is tamen & loqui disertè, & re ipsa medicinam facere, ut opinor, poterit. Autor libri qui Galeno ascribitur, titulo ἰατροῦ, partes auriũ breuiter ita nominauit: Quæ panduntur, inquit, πτερυγώματα, quasi pinnæ appellantur: quæ uerò reflectuntur, & cum extremo ambitu intorquentur, κυρτοειδῆ, id est, gibbosæ partes. Intra quas ueluti dimidiatus orbis extat, quem ξυστῆρα dixere, & interius cauum, κογχίον. In medio foramen teres, πόρος ἀκουστικὸς est, id est, meatus uocis. Auribus audimus, qui sensus est auditus, id est, ἀκουστικὴ αἴσθησις, παθητικωτάτη omnium, id est, quę celerrimè commouetur, secundum Theophrastum, ut Plutarchus refert περὶ τοῦ ἀκούειν. Et Herodotus ἐν τοῖς ὠσὶν, ait τὸν θυμὸν οἰκεῖν, id est, hoc esse domiciliũ iracundiæ. ἀκοὴ est auditus, & Ionicè ἀκουή. ὀδύνας. ρ.

— φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουὼ.

ut de patre aliquid audiri posset. Sunt autem aures χονδρώδεις, id est, cartilagine effictę, exterius gibbosæ, interius cauæ: id est, ἔξωθεν κυρτὰ τὰ ὦτα, ἔνδοθεν κοῖλα ὑπάρχουσι: simul ne quid in meatũ delabi, simul ne ipsę lędi facilè possint. Atque est hæc σκέπη, id est tegmen: & πρόβλημα, munimentum auditus. Nam natura, secundum Galenum lib. 11. de partium officijs, organis sensuum singulis sua tegumenta addidit: quibusdam, ne quid uicinum cerebrum offenderet, quibusdam propriæ etiam defensionis gratia. Tale uidemus esse olfactus os, cuius nomen est à colatura ἠθμοειδές. Talis est nasus totus, tales sunt aspectus, palpebræ, nasus, genæ, supercilia, & mobilis in fronte cutis. Nam de lingua quid uerbis opus? quæ quasi in specu quodam oris includitur. Hęc autem aurium eminentia non modò excidere uocem prohibet, sed resonat etiam quiddã. Ideoq; & ad sonitum animalia bruta aures ob-

uertunt. Et narrat Galenus, consulem Arianum, quòd minus liquido auditu uteretur, caua manu admota auribus, audijsse melius. ἐνώτια sunt, quæ in aures ornatus causa appendi solebant, ἕρματα uocata, ut diximus. ιλ. ξ'.

ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι
τρίγληνα μορόεντα. —

Latini inaures dixere. Plaut. Menæch. Da mihi inaures duûm nummûm stalagmia. Et in aurem. Epidico: In aurem ad te afferre natali die. ut uulgò quidem legitur. Nam hunc etiam locum in nostra editione notauimus. Pollux memorat & hæc lib. 5. λόπας, quod nomen & suprà posuimus. ἐλλόβια, ab ima auricula dicta. ἕλικας, et ἑλικτῆρας, quasi uoluulas: quas Dorienses σίγλας, & Aeolenses ἀρπίαλα appellarint. Comœdia uerò ἐγκλαστρίδια, à flexu: & στροβίλια, à forma simili strobilis pineis. & βοτρύδια, quasi uuulas. Itemque βλαστά, germina. & καρυατίδας, quæ appellatio fuit uirginum Laconicarũ, à uico dicto καρύαι, ubi choreas duxere uirgines Dianæ Caryatidi, ut Pausanias scripsit. Fuere & columnæ καρυατίδες, de quibus historiã, seu ueram, seu falsam, retulit Vitruuius lib. 1. ὑποκάμπια, à lubricitate & implicatione. Apud eundem est & ἔντροφον, nescio quomodo factum, ἀπὸ τῆς τροφῆς, uel τρόφου: nisi fortè uerum est ἔνστροφον. Et sunt λεοντωειδὲς, & τρίπους, figuræ nomina: sicut & τρίγληνα, de quibus diximus. ὦτα autẽ σκαλεύειν, Aristot. est in Problem. quod & σκάλλειν, repurgare, quod fodiendo fit. ὠτεγχύτης est in 5. libro Galeni, de uia & ratione medicandi, quo in aures aliquid infundi solet, ut μητρεγχύτης. Aristoteli etiam τὰ ὦτα ῥήγνυνται, id est, pertunduntur urinatoribus, qui sunt κολυμβῶντες. ιλ. ψ'. τρίποδ' ὠτώεντα, ansatum tripodem. Nam in uasis ansæ quasi aures extant. ιλ. σ'. de tripodib. Vulcani,

—οὔατα δ' οὔπω
δαιδάλεα προσέκειτο. —

Virgilius autem de aratro, Binæ aures. Platoni Hippia maiore sunt χύτραι τινὲς δίωτοι, ollæ. δίωτος. autem χ'. est, ἄλεισον χρύσεον ἀμφωτον, poculum cum duabus ansis aureum. Et ἀμφωτίς. & Theocrito poculum ἀμφῶες νεοτευχές. ὠτίον, diminuta uox, ut diximus. ὠτώεις, auritus. Sic enim Plautus, pluris esse oculatum testem unum, quàm auritos decem. ὦτα γὰρ ἀπιστότερα τυγχάνει ἐόντα τῶν ὀφθαλμῶν, secundum Herodotũ. Et prouerbia cùm alia, tum hoc, τὰ ὦτα πλήρεις κνᾶσθαι, in delicatos. Aristoph. Equitib. dixit, ὦτα σοῦ ἐξεπετάννυτο, aures tuæ patebant quasi expassæ. εἰς ὦτα φορεῖ λόγους, Aiace, auribus inculcat. Parcere auribus iubemus obscœna loquentes, & maledicos. Cicero pro Quintio: Cuius caput oppugnet, eius aurib. pepercisse. ἀπ' οὔατος εἶναι, non audiri, id est, non euenire, in optationibus dixere. ιλ. ς'.

— αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο.

& ιλ. χ'.

αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμοῦ ἔπος. —

Hippocrati σώματα εὐηκοώτερα faciunt aquilones, id est, liquidius audire. Et Aristoteli Problemat. est, εὐηκοωτέρα νὺξ τῆς ἡμέρας, id est, in qua uoces clarius exaudiantur. Idem mulieres alteram aurem, sinistram, ut opinor, marem: alteram, fœminam appellare scripsit. διὸ καὶ αἱ μὲν γυναῖκες τὸ μὲν ἄῤῥεν, τὸ δὲ θῆλυ καλοῦσι τῶν ὤτων. βαρυήκοοι autem νότοι Hippocrati, austri obtundentes auditum. Oculis & auribus captus, de cæco & surdo, Tusc. 5. ὠτακουστεῖν, est sermones sublegere, aut subauscultare. Herod. καλλιόπῃ, ἅμα δὲ καὶ ὠτακούστεον ὅκῃ προβήσεται τὰ μαρδονίου πρήγματα: Simul etiam rumores captabant de euentu conatuũ Mardonij. κύρου παιδείας ἐ. ὡς ὠτακουστοῦντες, καὶ εἴπως ἄλλως δύναιντο αἰσθάνεσθαί τι, σημαίνοιεν τῷ χρυσάντᾳ ὅ, τι καιρὸς δοκοίη εἶναι: Vt subauscultantes, & si quid alia ratione persentiscere posset, significarent Chrysantæ, quid fieri oporteret. De ijs uerò qui habuerunt ὤτων & ὀφθαλμῶν apud reges Persarum appellationem, placuit hæc ascribere ex 8. κύρου παιδείας· καταμανθάνομεν δὲ ὡς καὶ τοὺς βασιλέως καλουμένους ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰ βασιλέως ὦτα οὐκ ἄλλῳ ἐκτήσατο, ἢ τῷ δωρεῖσθαί τε καὶ τιμᾶν. τοὺς γὰρ ἀπαγγείλαντας ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι μεγάλως εὐεργετῶν, πολλοὺς ἐποίησεν ἀνθρώπους ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν, τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. ἐκ τούτου δὴ καὶ πολλοὶ ἐνομίσθησαν βασιλέως ὀφθαλμοὶ, καὶ πολλὰ ὦτα, &c. Cõperimus etiam, Cyrum nulla alia re, quàm largiendo & honestãdo, parasse eos quos oculos uocant, & aures regis. Nam magnis beneficijs

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ciis ornans eos qui opportunè nunciassent, quæ scire ipsius interesset, perfecit, multi ut auscultando speculandoq́ colligerent ea, quorum nuncia commoda regis complecteretur. Eam ob rem multi oculi, & aures multæ regis haberi cœptæ, &c. Plutarchus autẽ in libello περὶ πολυπραγμοσύνης scribit, ὠτακουστὰς primùm instituisse Darium posteriorem, in diffidentia quadam, & metu, & maximis suspicionibus. ὠτακουστὰς μὲν οὖν, inquit, πρῶτος ἔσχεν ὁ νέος Δαρεῖος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ, καὶ πάντας ὑφορώμενος καὶ δεδοικώς. ὠτοθλαδίας, cuius aures sint fractę, in probro. ὠτοκοπεῖν, aures obtũdere. εὖ ἀκούειν, in epistola Platonis ad Dionysium, bene audire. Et κακῶς ἀκούειν, quod Latini malè audire dixere, sicut & bene audire, in laude, significationem habet probri.

κακῶς ἀκούειν, οὐ μέλει θανόντι μοί.

inquit sanè turpiter senex in tragœdia, negans se multũ morari, quid de se mortuo homines loquantur. Quanto enim ille poeta rectius, qui non uult deplorari mortem suam, quòd uolitet docta per ora uirûm? Græci autẽ & aliter usi sunt in tali significatione uerbo, nomina apponentes. ut in oratione περὶ στεφάνου, νῦν κόλακες, καὶ θεοῖς ἐχθροί, καὶ τὰ ἄλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσιν. Ita, ἀκούει κακός, ἀοῦκ ἀναιδής, infamatur ut ignauus & impudens. Et contrà, ἀκούει μεγαλοπρεπής, laudatur à magnificentia. Herodot. Καλλιόπῃ, παρὰ δὲ τοῖς πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι δεινὸς μέγιστός ἐστι: Maximum apud Persas probrum est, dici aliquem muliere esse ignauiorem. Cicero hac forma sermonis ita est usus in 2. Tuscul. Afflictusńe, iacens, & lamentabili uoce deplorans audis ô uirum fortem? ἀκουσείω interpretantur auditurio. Et notant quędam esse uerba in ω, quorum futuri tẽporis forma sit etiam ομαι. interq́ hęc referuntur, ἀκούω, ἐπαινῶ, γελῶ, θαυμάζω, γινώσκω. ἀκουάζεσθαι Homericum est, persentiscere. Significat uerbum & assensionẽ. τοῖς ἀκούουσι λέγε, Aiace, id est τοῖς πειθομένοις, hoc est, qui mouentur. Terent. Nihil audio. φοινίσσαις, οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα. Phormione: Audio, & fateor. Inter ἀκοῦσαι & ἀκροάσασθαι hoc interesse uolunt, quòd in hoc studii, in illo sensus tantum significatio insit. Est & κλύειν, audire, & πυνθάνεσθαι, & ἀΐειν.

unde ἐπαΐστος Herodoto, de quo auditum, siue cognitum esset. οὐ τὸ ἔπειτα ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτ᾽ ἐργασμένος, hoc facinus illũ perpetrasse, cum innotuisset. Idem uerbo aliter est usus θαλείᾳ, ἐπαΐοντες σιδηρείων, id est, qui sauciantur, uel ferrum sentiunt. In Aiace Sophoclis significat uerbum intelligentiam,

τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.
Nam barbaram linguam haud intelligo tuam.

A' uerbo ἀκούω composita sunt propria nomina huiusmodi, ἀκουσίθεος, quod & epithetum est in epigrammate. φέγγος ἀκουσίθεον, quod ad aures diuinas perueniat. & ἀκουσίλαος. ἀκουτίσαι autem interpretantur διδάξαι, id est instruere. ἀκουάζεσθαι, auscultare. ἀκουάζονται ἀοιδοῦ, Odyss. ι. κατακούειν, exaudire. Plato Euthydemo, οὐ γὰρ οἷός τε ἦν προσιὼν κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου: Non enim progredi in turba, neq́ exaudire potui. Demostheni subiectionem notat. Olynth. 1. καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακούειν τινός εἰσι: Non enim assueti sunt, alterius imperio subdi. νηκουστεῖν etiã non audire est. παρακούειν, non percipere auditu, aut non intelligere, id est, hoc sensu falli. Plato Theæteto, ὅσα τε παρακούειν, ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται: Quæ perhibentur falli aut auditus, aut uisus, aut alio quopiam sensu. Et postea, παρορῶσί τε, καὶ παρακούουσι, καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα: In plurimis eos oculi, aures, mens frustratur. Aristophani clam sermonem sublegere significat. In Ranis, παρακούων δεσποτῶν. Et epigrãmate, παρακήκοα νῦν ὅτι τίκτει. Atque ita & Plato est usus in Euthydemo, ὁ κτήσιππος παρ᾽ αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, clanculum audiendo cognouerat. ἐπακούειν, exaudire.

ἠέλιός θ᾽ ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ, καὶ πάντ᾽ ἐπακούει.

& ἐπήκοος, auditor. νόμων ς'. ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν, auditores & inspectores illarum causarum. ἀναβάσεως autem β'. ita, ἐπειδὴ ἔστησαν εἰς ἐπήκοον: in locum altiorem, ut exaudirentur. ὀξύτερον ἀκούει, Plato epistola ad Dionysium: acutius, seu liquidius audit. διακοῦσαι, Aristot. πολιτ. 2. audire & cognoscere. Et Plato πολιτικῷ, τόδε τινῶν διακήκοας, ex aliquibus auditu cognouisti. ὑπακούειν obedientiæ habet significationem. ut, τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν, in epistola ad Ephesios, Obedientes estote paren-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

tibus liberi. Neque dubium est, quin obedire sit obaudire, mutata diphthongo. Et Demost. pro Ctesiph. τὸν δὲ ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφηνάμενον Κύρσιλον: Cyrsilum, qui censuisset obtemperandum, & imperata faciendum esse. In 4. Thucyd. legitur et ἀθηναίων ὑπακούοντες, & ἄλλοις ὑπακούσωμεν. Et postea, ὡς οὐδὲν ὑπήκουον οἱ μήλιοι: cum minimè parêrent, uel cum nihil mouerētur Melij. Inque eadem significatione posuit etiā ἐσακούειν, eodem libro, ὡς δὲ οὐκ ἐσήκουον. Et 5. ἐσήκουον, auscultabant. ὑπακούειν in Theocriti Thalysijs est auscultare.

— ὦ τυ γεραίρων
ἀρξεῦμ' ἀλλ' ὑπάκουσον. —

Et ὑπακούειν pro succedere posuit Lucianus μεταφορικῶς, ἐπειδὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα. Et ὑπακούειν, intelligere, cum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur. uulgò subaudire uocant. Ptolemæus μεγάλης συντάξεως α'. καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς δὲ λαμβανομένων περιφερειῶν, τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. idē intelligatur & deinceps in mentione arcuum. ὑπακούειν dicitur & accusator, & aduocatus, cum facta potestate dicendi, & rogatus in medium procedit. ut περὶ παραπρεσβ. ἠτίμωσεν ὑπακούσαντά τινα αὐτῷ κατήγορον. Et post pauca, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ψήφου, οὐδ' ὑπακοῦσαι καλούμενος ἠθέλησας. ὑπακούειν τοῖς λόγοις, νόμων i. sententiam orationis comprehendere: fortasse translato à ianitoribus uerbo, qui dicuntur ὑπακούειν, id est, cognoscere quis adsit, & intromitti uelit, & respondere quærentibus ab ostio, seu ianua. Odyss. δ.

— ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αὖθ' ὑπακοῦσαι.

aut egredi, aut intus respondere. Plato Phædone, ἐξελθὼν ὁ θυρωρὸς ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν: Egressus ianitor, qui solebat uidere quis adesset. Nam quid subauscultare, aut simile uerbum hoc loco significet, non uideo. Ita legimus & in 12. cap. Actorum, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι. Theocr. ὕλα,

τρὶς μὲν ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαρὺς ἤρυγε λαιμός,
τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ δὲ ἵκετο
φωνή.

Etiam Plauto responsare est in Mostell. Neu quisquam responset, quando has ædes pulsabit senex. Xenophonti Conuiuio sunt ἀξιάκουστα, auditu digna, ἀκουστικοὶ uerò, auditores Pythagoræ uocabantur illo biennio, quo taciti auscultabant. ἀξιήκοον est ἐξάκουστον, seu ἔκπυστον, auribus expositum, & notum. Et ἔκπυστον γενέσθαι, innotescere. ἀνηκουστεῖν autem λέγουσι, non esse dicto obedientem. Et ιλ. ο.

— οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.

Ab auribus est & ὠτάκινος, herbæ nomen. & παρωτίδες. & ὦτος, noctuæ similis auis, quæ tamen nocturna non est. Huius nomine de stolidis & elatis usi fuere: talis enim auis illa est, ut narrat Athen. lib. 9. Dicitur & ὠτίς. Xenoph. ἦσαν δὲ καὶ ὠτίδες καὶ δορκάδες. ἐνωτίζειν & ἐνωτίζεσθαι interpretantur audire. Aures fecerunt ab hauriendo, quòd his uox hauriatur, secundum Maronem,

— *Vocemque his auribus hausi.*

Sed eidem & oculi hauriunt,

— *Sæui monumenta doloris.*

Et exuuias, lib. 12. Auricularem etiam digitum ὠτίτην, & auricularia, ὠτικὰ, ut remedia auricularia dixere. Est & ὠτεγχύτης, ut diximus, medicorū, quo auribus aliquid infunditur. ὠτικὸς autem, medicus qui aures laborantes curat: ut ὀφθαλμικὸς, qui oculos. In digg. auricularius, de extraord. Iud. etiam ὦτα καρδίας dixere. ἐπωτὶς etiā pars nauis. Iphigenia Taurica, οἱ δ' ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον, demittebant ancoras de epotidibus. Et Thucyd. 7. παχυτέρας τὰς ἐπωτίδας ἐχουσῶν. Aurium autem sensu, uel auribus carētia animalia, sunt Gellio inaurita. ὦτα autem τετρυπημένα, fuere exprobratio barbariæ. Xenoph, ἀναβάσεως γ'. ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον ὥσπερ λυδὸν, ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον. Narrat quidam, se uidisse aures Apollonidis, quæ ambæ essent, quales Lydorum, perforatæ. Cicero dixit in epistola ad Qu. fratrem, in auribus omnium gētium ac nationum positam uirtutem. Et bibit aure narrationem uulgus Horatio, ut diximus. Terentianum est, Arrige aures Pāphile. Sophocleum, de equo, ὀρθὸν οὖς ἵστησι. nam ad sonos iumenta aures obuertūt. Aurem uellit Delius Maroni, id est monet, & castigat. Nam memoriæ imam aurem Plinius attribuit, & post hanc τῇ νεμέσει. Hoc uertisse Plutarchus uidetur in Catone, ὠτὸς ἀνατείνεσθαι. οὐκ ἠξίου τὸν υἱὸν ὑπὸ δούλου κακῶς ἀκούειν, ἢ ἀνατείνεσθαι τοῦ ὠτὸς: Nolebat increpitari

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

crepitari filium, aut aures illius uelli à seruo. Plinius hinc Flaccorum cognomentum ductum ostendit. ὦτα ἀνηρτῆσθαι, Lucianus, auribus suspensum teneri. In Antigona autem, φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων, ferit aures. Theocrit. Thyonicho, καί μοι τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντο. Grammatici uolunt, hæc uerba cum genitiuo propriè significare id quod ausculto Latinis cum datiuo. ut Eurip. Cyclope, ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός. secundum hoc οὐδ' ὅλως .i. οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. Et Aiace,

κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.

Parêre par est, ijs qui præsident, bonos.

Cum accusatiuo autem sensum. Sed & Sophoclis tamen est, πᾶς ὁ κλύων τοῦ λέξαντος: qui audit illum, cum hæc dicit. Et Homericum,

— σὺ δ' ἄλλων μῦθον ἄκουε. &,

— ἐπεὶ τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ,

τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστί. —

Discrimen autem inter audio & ausculto, exprimitur in uersu Pacuuiano, exposito lib. 1. de Diuinat. Magis audiendum, quàm auscultandum censeo. Herodotus quidem simplici pro composito est usus, τὸν ψιχόρη, Αἰγύπτου πολλῶν δαυείων ἠκουον, id est ὑπήκοον. Hoc sensu carentes, ἐνεοὶ, id est surdi, dicuntur. Xenoph. ἀναβάσεως δ'. τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐνεοῖς ὅτι δέοι ποιεῖν: Pueris autem significabant, tanquã surdis, manuum gestu, quid fieri uellent. qui locus, ut alij permulti, mendosè in uulgatis exemplis legitur. Sed & κωφοὶ dicũtur surdi. ut πρὸς κωφὸν πέρδειν, surdo oppedere. Et δυσκώφῳ δύσκωφος ἐκείνετο, surdaster cum surdastro disceptabat. Suidas annotauit, ὑπόκωφον dici, qui simulet surditatem. Sed Plato ita appellat eũ, qui imbecillo hoc sensu uteretur. πολιτειῶν ς'. Aristot. ἐνεὸν quoque posuit pro muto: cuius uocabuli ἔτυμον, puerilitas uideri possit. Problematis enim Physicis sic ait, μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἐνεοὶ ἐσμὲν, εἶτα ὀψέ ποτε ψελλίζομαι: A prima origine diu muti sumus, atque uix tandem balbutimus. Sic & Plato Cratylo, ἆρ' οὐκ ἂν ὥσπερ νῦν οἱ ἐνεοὶ ἐπεχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσὶν, καὶ κεφαλῇ, καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Nunquid ut muti nunc faciunt, ita & nos conaremur signa dare cùm manibus, tum capite, tum reliquo etiam corpore? Hęc uocabulorum permutatio ex eo nata creditur, quòd simul & muti & surdi nasci perhibeantur. Coniunguntur autem in Theæteto, ubi dicit, quòd quiuis possit citius aut tardius sermone uti, ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. κωφὸν βέλος, futile & obtusum est. Ιλ. λ'.

κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

Et Ιλ. ξ'. κύματι κωφῷ, fluctu silẽte. κωφῆς θαλάσσης τῆς γαληναίας, interpretatur Arateus Theon. Serpentis etiam nomen κωφίαν, à surditate memorant. Et Ιλ. ω. κωφὴν γαῖαν dixit poeta, de mortuo corpore. κωφὸν λιμένα, in Attica nominauit Xenophon ἑλλην. β'. Nomina sunt κωφότης, & Hippocrati κώφωσις, surditas. & uerbum κωφωθῆναι. ὁκόσοισι ἐν τοῖς πυρετοῖσι τὰ ὦτα κωφωθῇ, quibus in febribus aures obsurduerunt. Euripid. transtulit ad obtusitatem, Oreste,

ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;

An pulcritudine formæ, gladius est hebes?

Annotarunt & κρώνον significare eum, qui cum loquatur, non audiat.

Sed nunc tandem capite, & huius partibus, & his quæ ipsa expositio comprehendit, multis tamẽ uix tactis, pluribus etiam præteritis, ne aut nimis lõgè quædam accersita uideri, aut prolixitas nimia enarrationis tædium párere possit, aut ne etiam nihil aliorum studijs relinquere uoluisse iudicaremur, ita nunc ad alia hinc trãsibimus, et primùm quidem ad proxima.

Collo caput insistit. Græci τράχηλον uocant. Guttur pars prior, posterior ceruix. Græca sunt φάρυγξ, λάρυγξ, αὐχὴν, δειρὰ, δειρὰς, δέρη, δέρος. Item λαιμὸς, gula. Atque hæc ita dicuntur communiter: distinguere autem paulo accuratius conabimur. Sed prius ea cõmemorabimus, quæ à Polluce referuntur. Subiectum, inquit ille, capiti collum est. τράχηλος uocatur, & αὐχὴν, & δειρή. unde ὑποδερὶς dicta, extremi colli pars prior. Insistit collum σφονδύλοις, id est teretibus ossiculis septem, quos astragalos Homerus uocat, & medullã horum σφονδυλίτην. Hi etiam dicuntur στροφεῖς, hoc est uertebrę, quòd super his collũ conuertatur. apud Pherecratem στρόφιγγες. Tendunt deorsum usque ad spinam, eoque deferunt medullam

dullam à cerebro, quæ & μήνιγξι, id est membranis amicitur, et neruis munitur. Totus horũ cœtus appellatur γύης. Sed primus spondylus, qui unà cum collo circũagitur, ἐπιστροφεὺς nominatur, quasi conuersorem dicas. Hippocrates uidetur etiam ὀδόντα, id est dentem uocare. In huius obliquis partib. duo caua sunt, cui insidunt subter eam quæ παρεγκεφαλὶς appellatur, is est locus iuxta posteriorem cerebri partem. Illis igitur cauis insidunt proiectus duo eminentes, quibus nomen est κεφαλῆς κορῶναι, id est, clauiculi capitis. Sed spondylorũ secundus immobilis, appellatur ἄξων, axis. Hic habet processus duos, utrinque unum: quorum alter primo spõdylo, alter tertio insinuatur. Hi uocantur κάτοχοι, à continendo. His ferè & reliqui similes sunt. Vltimus autem, à baiulãdo, ἄτλας dicitur. Sed in collo ἀγκτῆρες, ab angẽdo, ea loca dicuntur, ubi suffocari homines solent. Supra collum intus cauum, φάρυγξ, id est fauces. Foris quod in ira inflatur ac tumescit, πρηστὴρ, ab exardescentia dicitur. In horũ medio ἀγητὴρ, quasi uector. Hinc usque ad genas, παρωτίδες: quorum pars ad iugula pertendens, τόρθρον, cornu. Posterius autem cauum, iuxta spõdylum, qui nominatur στροφεὺς, est ἀποσφαγεὺς, ducto uerbo à cæde. nam fracta hac parte, ceruice interit homo. Hæc circundant ligamenta ualida, qui sunt τένοντες. Gibbus autem tendens ad τόρθρα, appellatur παραλοφία. nam processus dorsi λοφία est. Verùm uniuersa colli circumductio, περίδειρον dicitur. Ab hoc uerbo τράχηλος dicitur ἐκτραχηλίσαι, & excutere, & collum frangere. εἰς τράχηλον ὦσαι, impellere aliquem, ut ceruix terram affligat. A' uerbo αὐχὴν, quod ceruicem propriè significat, id est, τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, ut ait Aristot. ὑψαύχην, superbus. & ὑψαυχενεῖν, superbire. Sunt autem equi ὑψαύχενες, id est, capita erectis ceruicibus alta ferunt. Verbo est usus Plutar. in libello de propria laude non odiosa, ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους, καὶ ὑψαυχενοῦντας ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κούφους: Quẽadmodum eos qui inter deambulãdum sese efferunt, & ceruicem extendunt, stolidos & leues esse ducimus. βυσαύχην est qui humeros adducens, ceruicem contrahit: quales in iudicio naturarum Aristoteles insidiosos esse ait. Aristophani sunt utres βυσαύχενες. ὀρθιαύχην autem, in quo est significatio ceruicis arduæ, nimis ait Pollux poeticum esse. ὑποτραχήλιον autẽ, locus sub collo. Sed nunc hæc persequamur diligẽtius. Collum igitur, uel secundum ueteres collus, id totum est, quod caput sustinere, & in truncum demitti cernitur. Et de equis Virgil. posuit, cum ait,

—Et colla comantia pectunt.

Hinc est decollare, collum incidere. & succollare, in collũ suscipere. Hunc planè τράχηλον Græci uocant. unde est uerbum τραχηλίζειν, collũ obtorquere, aut etiam ferire, ut solent pancratiastæ. Plato, ἦ οὐκ οἶσθα αὐτὸν ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιπλάμενος, καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; An ignoras, in tota hunc uita nihil egisse aliud, quàm ut collum preberet ictibus, et cibo ac potu repleretur, & dormiret? Interpretantur etiam uerbum de occursu & conspectu aperto: uel quia collum ueteres nudare solebãt, uel quia in mactatis pecudibus, præciso capite, reliquum collum conspicitur, uel quocunque respectu. Ita usus est uerbo autor epistolæ ad Hebræos, πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ λόγος: Omnia sunt nuda, & exposita oculis eius, cum quo nos loquimur. ἐκτραχηλίζειν autem est excutere: ut cum equus sessorem suum deturbat. παιδείας κύρου α. καὶ πῶς διαπηδῶν αὐτῷ ὁ ἵππος πίπτει εἰς γόνατα καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν: Et fortè dum prosilit equus, concidit in genua: parumque abfuit, quin illum excuteret. Hinc transfertur ad lapsus alios. Demosth. Philipp. 3. μηδὲ εἰς συνήθειαν τὴν τοῦ τότε πρὸς λακεδαιμονίους πολέμου βλέποντας, ἐκτραχηλισθῆναι, concidere, aut ruere. Lucianus Toxari, ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, multis iuuenibus euersis, seu elisis. Aristophani σφηξί, sunt τραχήλια, de quibus non conuenit inter interpretes. Apparet autẽ, ossa colli, aut quę de hac parte corporis reijci solent, illũ intelligi uoluisse. nam hordeum, aut nescio quid, nihil ad rem uidetur pertinere. τραχήλους etiam uolunt purpuras marinas significare: & haud scio, an ille Trachalus hinc factus fuerit.

Et scimus

Et scimus in Festo legi, quod Tracali appellentur muricum ac purpuræ superiores partes, & inde Ariminenses maritimos homines cognomen traxisse Trachali. ἀτράχηλον autem dixere collo breui. ὑγροτράχηλα animalia dixere εὐλύγιστα τὴν δέρην ζῶα, quibus est ceruix uersatilis, ut auium, & cameli. βαυραχαλῆσαι interpretantur τραχηλίσαι: esse enim βαυράχας, τράχηλος. Gregorius autem περὶ θεολογίας dixit τραχηλιᾶν, id est, ceruicē attollere in superbia, κατ᾽ ἐνώπιον κυρίου παντοκράτορος τραχηλιᾶν, καὶ πίπτειν ἐκ τῆς ἐπάρσεως. In parte priore est guttur, quē βρόγχον dixere, & λάρυγγα, et γαργαρεῶνα, cum quo Teutonica appellatio cōgruit. Est & πρηγορεών. Aristoph. τὸν πρηγορεῶνα σου ἐπιτιμῶ. Atq; hoc nomine propriè uocatur ille in auibus gulæ uentriculus, qui & πρόλοβος, & φύσα. Aristoph.

ἢν δὲ τοῦ διαπεινῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῶν τέμψομεν.

Hic est βρόχθος quibusdā: sed magis gulæ conuenit ista appellatio. Homero est Ιλ. χ΄. ἀσφάραγος: & κατ᾽ ἀφαίρεσιν, σφάραγος. Fuerunt & Atticis ἀσφάραγοι, qui alijs ἀσπάραγοι. Seruius λάρυγγα & βρόγχον interpretatur frumen, & inde fruges deducit. Donatus autem in explicatione Eunuchi, Frumē, inquit, summa pars gulę, à qua frui, delectatio cibi & potus. Sed & de uenerea re, & odoribus καταχρηστικῶς. Apud Hesychium autem legitur, βρὸξ, ὁ βρόγχος. Eustathius Ιλ. β΄. γάργαρον montis nomen παρώνυμον esse putat τοῦ γαργαρεῶνος: docet enim, multas multarum rerum appellationes de partibus corporis humani ductas. ut & φάραγγα ὀρεινὴν, crepidinem montanam factam esse ἀπὸ τοῦ φάρυγγος, id est, à faucibus. Nam summa gula est φάρυγξ, uel illa potius ibi in ore cauitas. Οδυσσ. τ΄.

—αὐτὰρ ὀδυσσεὺς
χεῖρ᾽ ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι.

Compressisse dicit fauces aniles Vlyssem, prehensas manu dextra. Theocritus usus est de serpentibus:

ἀγχθέντα δ᾽ ὁμῶς φάρυγος τόθι φάρμακα λυγρὰ
τέτυκται
οὐλομένοις ὄφεσι. —

Sed de hoc uerbo fortasse alibi plura.

A' fauce sunt mutatione usitata Latinis focalia, quæ faucibus circundantur. & suffocare, & præfocare. Virgilio autem sunt ·

— *Fauces graueolentis Auerni.*

Et Cerberus — *Ditis latratu regna trifauci Personat.* —

Et loca quæ Græci στενὰ, Latini fauces dixere. Liuius lib. 32. Ad occupandas, quę ad Antigoniam sunt, fauces, Græci στενὰ uocant, misit. Sed quod sua ætate dicerent ἀναγαργαρίζεσθαι, id est, colluere fauces, id ἀνακογχυλιάζεσθαι ait Pollux uocasse ueteres, lib. 6. Gula, propriè λαιμός, qua cibus descendit, desinens in stomachum, quæ in usu linguæ latinæ collum significat: ut cum dicunt, gulam laqueo frangi. Salust. Catilinaria: Iudices rerum capitalium, quibus præceptum erat, laqueo gulam fregere. Et ille apud Plautum, obstringit follem ob gulam, dum it cubitum, ne quid animæ amittat dormiens. λαιμὸν autem notat, cum dicuntur aliqui esse gulæ dediti, id est λαίμαργοι, quos ausi fuerunt gulosos appellare. Esse autem λαιμὸν, meatum cibi & potus, indicatur Homerico uersu, Ιλ. τ΄.

πρὶν δ᾽ οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις. —

λαιμότμητον tamen dixere, cui incisum esset collum. ut Phœnissis, λαιμότμητον γοργόνος κάρα. Et Hecuba, ἀπολαιμότομον, inciso collo. Guttur quidem meatus est spiritus, & hac animæ iter. etsi distinctionem hanc autores linguæ Latinæ non seruarunt: ut Cicero pro Cælio, coniunxit uentris & gutturis uitium. Et Plaut. Capt. Itaq; uenter gutturq; resident esuriales ferias. Spiritus quidem est ἐκπνοὴ, atq; ἀναπνοὴ, de quibus alibi, ut iam de uocabulis πνεύματος dictum est. ἀάζειν autem dixere propriè calidum alitum efflare. Posterior colli pars est ceruix, nullis, inquit Plinius, nisi quibus & arteria & gula. Est enim in gutture arteria, ita κατ᾽ ἐξοχὴν, uel etiam τραχεῖα cum adiecto uocata. Græcis est αὐχὴν, & δέρη. ὑπαυχένιον, ceruical. & αὐχένες, loca angusta. Herod. ὁ ῥαπτοῖ, αὐχένα Χερσονήσου dixit. Et Μελπομ. αὐχένα Βοσπόρου. Et, τὸ εὐρύτατον τοῦ αὐχένος, de faucibus Thermopylarum, quà illæ maximè paterent. In Aiace Sophoclis est uerbum αὐχενίζω.

καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ᾽ ἄνω τρέπων
ἔσφαζε. —

Dicit

Dicit enim, aliorum ceruicibus ictus intulisse, alia sublato capite mactasse, id est, iugula illorum incidisse. quod apud apud Homerũ uolunt esse αὐέρυειν. Appellatio est in Phœnissis μακραύχενοι κλίμακες, de altis scalis. In epigrammate autem, στεναύχην λάγυνος, poculum arctæ ceruicis. Suidæ est ὀρθαυχενίζειν, ceruicem habere arduam, quod faciunt elati animis. ἐριαύχενες autem ἵπποι, ιλ. λ'. arduis ceruicibus. Et Empedoclis κόρσαι ἀναύχενες, capita sine ceruicibus, apud Aristotelem περὶ ψυχῆς γ'. δέρη, & Ionicè δέρη, collum significat. ιλ. γ'.

ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν
ὅς οἱ ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.

& paulo pòst,

καί ῥ᾽ ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν.

Transfertur & hæc uox ad ardua & coacta loca.

ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο.

De quo cœli epitheto, explicãtes hunc uersum ιλ. α'. disseruimus aliquid. Et ita Sophocles fecit τραχινίαν δειράδα in Philoctete. δειροτομεῖν, decollare. ιλ. ς'.

δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀπεδειροτόμησε
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα. —

Hesiodus autem in Theogonia dixit, κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησε, amputauit caput. Et ὀδυσ. χ'.

— τῶ μὴ μὲν λιλαίεο δειροτομῆσαι.

ὀρνίθων autem ταναοδείρων, dixit Aristophanes de auibus, quibus sunt ceruices arduę. Et Hesiodus appellauit ἀηδόνα ποικιλόδειρον, ob uarietatem cantus. Colli uocabula & hæc memorantur, λόφος, λοφία, λοφιάς. Plautus in masculino genere, iocans, inferiorem gutturem dixit. Et in Milite, Amburebat gutturẽ. Idemq́ à collo collariam fecit, uinculum colli, in canibus copula est. Collo circundantur ornatus causa, περιδέραια, quę & περιτραχήλια à quibusdam uocantur. Lucianus, περιδέραια τὴν ἐγχέλεων παχύτερα, ἀλιεῦ. Polybio sunt μανιάκαι. Et Xenoph. στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, παιδ. α'. monilia, & torques. Herod. κλοιοῖ uocat ornatũ hunc, τὰ περὶ τὴν δέρην. Dixerũt & στεφάνους quosdam περιδέραιους, coronas quæ circundarentur collo, appellatas ὑποθυμίδας, ab odore, ut uidetur, teste Plutarcho συμποσιακῶν γ'. De canib. δέραια Xenophon posuit, quos latinè millos nominarunt. De mundo autem muliebri huius partis, sunt in hymno in Venerem,

πόρπαι τε γναμπταί θ᾽ ἕλικες κάλυκές τε καὶ ὅρμοι.

Fibulę, torques, bullę, monilia. In dextra sinistraq́ parte circa guttur uenæ grandes, σφαγίτιδες, à iugulis: & arteriæ, καρωτίδες appellantur, ut ait Celsus. Sub aduerso collo est illa iugulorum media lacuna, quam σφαγὴν Græci uocant, id est iugulum. Et iugulare uerbũ, σφάττειν, quod & ad refutationes uehementes transfertur. Papæ iugularas hominem, id est, euerteras, occideras, ut Medea,

— οὐ γάρ σ᾽ ἐν κτενεῖ σ᾽ ἔπος.

Et iugulantur, hoc est σφάττονται, uictimæ. Latinis est uerbũ huius rei mactare. ὀδυσ. γ'.

— ἀτὰρ σφάξεν πεισίστρατος.

Dicit iugulasse bouem, ictam quidem prius bipenni, Pisistratum filium Nestoris. Sed præbet, seu dat iugulum, qui se ad plagam accipiendam aperit, ut in arena uictori gladiator. Sunt autem iuguli, & iugula, à iungendo dicta uoce, quam & de Orionis stellis apud Plautum interpretatur. Pluraliter & Thucydides nomine usus est, lib. 4. καὶ οἰστοὺς καθιέσαν ἐς τὰς σφαγάς. In Aiace σφαγεὺς est ensis iugulator,

ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος
γένοιτ᾽ ἄν. —

σφαγεῖον uasculum dixere, quo exciperetur cruor uictimarum, quod ἀμνίον esse uolunt apud Homerum. σφαγιάζεσθαι significat cæsis uictimis rem diuinam facere, uel sacris operari. σφαγίδιον etiam cultrum notat culinarium. Et σφάκτειαι, sacerdotes fœminæ. σφάγια autem sunt uictimæ. Et σφαγίαν interpretãtur diem sacrorum, quo pecudes mactarẽtur. Dicitur autem & σφαγίς. Appellarunt quidam iugulos, ut Celsus dextrum & sinistrum. His sunt iuguli compages colli cum trunco, id est κλεῖδες. quod nomen est ιλ. χ'.

φαίνετο δ᾽ ᾗ κληῖδες ἀπ᾽ ὤμων αὐχέν᾽ ἔχουσι
λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος.

& ιλ. δ'.

— τὴν ὦμον ὅθι κληὶς ἀποέργει
αὐχένα τε στῆθός τε μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.

& ιλ. ρ'.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

τὸν βάλ᾽ ὑπὸ κληῗδα μέσην. —

Refert festiuum dictum Philippi Macedonũ regis Plutarchus, hoc modo: Philippus in prælio, læso iugulo, id est, τῆς κλειδὸς αὐτῷ κατεαγείσης ἐν πολέμῳ, cum indies aliquid ab eo postularet medicus, à quo curabatur, Quin tu, inquit, accipis quantum libet, cum in tua potestate sit clauis? Nam κλεῖς clauem significat: ideoq; hanc in corpore partem quidam clauiculam nominare non dubitarunt. Dicit & Demosthenes, se uidisse Philippum τὴν κλεῖν κατεαγότα. In salsamentis laudatæ fuerunt κλεῖδες θύννων. & deminuta uoce κλειδία. Plinius lib. 9. cap. 15. de Thynnis: Hi membratim cæsi, ceruice & abdomine commẽdantur, atq; clidio, recenti duntaxat. ὀρκύνου autem κλειδίων meminit Athenæus lib. 7. Apud Pollucem hæc leguntur: Collum fulcitur scapulis, uel illis potius ossibus, quæ scoptula operta uocarunt. Hæc desinunt supra humerorum eminentiam in iugulos, qui his sustinentur. Eorumq; partem unã nerui spondylis annectunt: altera uerò pars sub pectore in collum insidit, & appellat κατακλεὶς, quasi clausura. Scoptula autem operta, ὠμοπλάται, sunt à quibusdam ὑπονώτιοι, facto nomine à dorso, uocatę: à quibusdam πλάται, quasi remi. Sed iugulorum ea pars, quæ cum scoptulis cõnectitur, appellat ἐπωμὶς, uicina humero. Quæ pertinet ad collum, προσφαγὶς, eo quòd illud inter hos cauum σφαγὴ nominetur, à quibusdam tamen θυμός. Hinc ad humeros iam peruenitur, ἢ sunt ὦμοι. Vbi nominãtur ἀκρωμία, & ἀκρώμιον, id est, eminentia humerorum, seu humerus extremus. ὤμου κεφαλὴ, os, siue caput humeri, id quod extans κόνδυλος est. & ἀκρωλένια, extremitas membri. Et ἐπωμὶς ibidem nominatur, quod summum uolũt humerum significare. In Hecuba,

λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
ἔρρηξε. —

Etsi est hoc nomẽ etiam uestis. Iurisconsultus fortasse humerale dixit. Pollux tamen lib. 7. muliebris uestis appellationem esse ait. In epigrammate Archimeli, in naue nominatur eminens pars, ubi inscriptum esset elogium. Et ἐπωμαδὸν ἀόρταζε, super humeris saxum gestabat, Zethus apud Apollonium. Ab humero locum humerosum à rusticis appellari, scripsit Columella in uite, lib. 3. cap. 10. ἐξωμὶς fuit & amiculi, quasi penulæ, & seruilis tunicæ nomen, qui & ἀμφιμάσχαλος χιτὼν. nam ad alam intra humeros desinebat. Harum conficiendarum artificium, ἐξωμιδοποιΐα. In concione muliebri Aristoph. hæ enim sunt ἐκκλησιάζουσαι, ἐξωμισάσαις interpretantur, de nudatione brachij, ut summi appareant humeri. Hinc etiam nominatur ὠμιαῖον: ut ὠμιαία φλὲψ, uena humeri. & ἐπωμιαῖον. & aduerbium ἐπωμαδὸν, super humeris. In Lucianica auctione uitarum, est ἐξωμίας, humeris altis. κατωμαδὸν etiam dixere, cum humeris. Et chirurgicum uerbum κατωμίζειν, apud Hippocratem περὶ ἄρθρων, cum humeris adiuuatur restitutio luxati mẽbri. & res, κατωμισμός. Quidam etiam sternacem equũ, κατωμιστὴν dixerunt. Eustathius annotauit, ὤμους etiam rusticos ἀμπέλου, id est, uitis humeros appellare. Latina est apud Columellam appellatio. Nam ut idem Columel. scribit, ut in corporibus nostris propria sunt officia cuiusq; membri, sic & frugiferûm stirpium partibus propria munia. Quidam & ὑπωμίδα nominarunt, sub humeris aliquid: ut suprà, ἐπωμίδα. Humeri autẽ in solo homine nominantur, in alijs animantibus armi. Esse tamen quidam uolunt ueterem hanc & in homine appellationem, & inde factas armilllas, secundũ quod & Virgilium dixisse,

— Latos huic hasta per armos
Acta tremit. —

Xenophon & ὤμους & ἀκρωμίαν in equis nominauit. Huius iuncturæ nomen est ἐντύπωσις, quod impressionem notat. & ὠμοκοτύλη, humeri acetabulũ. Atq; neruis quidem reuincitur, demissa atq; pendente iuxta latus manu: sed erectio ad ictum, quam Pollux τάσιν uocat, εἰς τὴν γλήνην. Ea igitur insidit impressionis cauitati. Deinceps βραχίονες Aristoteli, Latinis brachia. Brachium, teres cum sit, et ut nunc legitur in Polluce, inclusum: uel ut ego malim, inflexum, ut pro κεκλεισμένος legatur κεκλασμένος: est tamẽ cubito breuius. qua parte uergit ad cubitum, dilatatur. Nam κονδύλοις τρισὶν, id

 est, pro-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

est, processibus tribus, seu tuberculis inseritur, in cubiti σιγματοειδῆ ἀναγλυφὴν, id est, sedem similem literæ σ. Significat autem ἀναγλυφή, quasi scalpturæ expolitionem. Celsus humerum uocat, quem propriè Græci βραχίονα uidentur appellasse, Latini lacertũ. Idemq́; brachia nominat eam partem, in qua est os cubiti. Quibusdam placet, utriusq; in brachio partis hanc esse appellationem. Cicero cum dicit Tusc. 2. humeros, lacertos, manus, etiam significationem horum uocabulorũ obscurat. Sunt qui lacertos, musculorum appellationem esse uelint, & lacertosum, cum sint illi insignes. ut cum Columel. lib. 6. mulos laudat, qui sint feminibus lacertosis, cruribus compactis. Sed βραχίων nobis sit lacertus. Is est etiã ὠλένη, & ὠλήν. quo nomine quidam priscus poeta appellatus fuit, patria Lycius, cuius mentio fit in Melpomena. Hinc est ὠλέκρανον, quasi ἄκρον, seu κάρανον τῶν ὠλενῶν, id est, lacertorum caput. Aristophanis εἰρήνῃ scripserũt ὀλεκρανῶν, in execratione cupidorum belli:

ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσαιθ' αὐτὸν ὦ Διόνυσ' ἄναξ
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.

Quòd si quis est, qui bella paci præferat,
Is Bache nunquam desinat pater, precor,
De tubere cuspides reuellere cubiti.

Fuit & Achaicæ urbis nomen: unde Amalthea capra, Olenia cognominata. Fuit & Aetoliæ, cuius Homerus meminit in catalogo. Hinc est λευκώλενος ἥρη, candidis lacertis Iuno. Et ἀκρωλένιον, huius partis extremum. Et πρωλένια, interiores tori. Et πρωλένη φαρέτρη, ibi dependens. ut Maro,

— Dependent scuta lacertis.

Exteriores μύες, id est musculi, appellatione generali, toros dixere, has quasi extantes partes carnosas: & inde tam musculosum, quàm torosum factum. Cicero in 2. Tuscul. O pectora, ô terga, ô lacertorum tori. interpretans Sophocleum hoc,

ὦ νῶτα, καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες.

Et Maro,

Luxuriatq; toris animosum pectus. —

βραχίων etiam uires notat, ut χείρ. Eurip. ἱκετίσι,

σφριγῶν τ' ἀμείψῃ μῦθον ἐκ βραχιόνων.

Monet præco, ne iuuenili impetu, uehemente oratione respondeat. Et in Hecuba,

— οὔτε γὰρ φέρων ὅπλα
οὔτ' ἔγχος οἷόν τ' ἦν νέῳ βραχίονι.

Ornatus autem brachij, περιβραχιόνια dixit Xenophon παιδείας 6. Athen. lib. 12. ex Asij uersibus memorat χλιδῶνας ἀμφὶ βραχίοσιν, id est, delicias in brachijs, quæ & χλιδῶναι fuerunt appellatæ. Sunt & arborum brachia. ut,

— Annosaq; brachia pandit.

Et uitis apud Columellam. & διαβῆται. Ouid. lib. 8. Metamor.

— Ex uno duo brachia ferrea nodo
Iunxit, ut æquali spacio distantibus illis,
Altera pars staret, pars altera duceret orbem.

Et in scorpionibus, ac catapultis. Et scorpij, signi cœlestis brachia, quæ χηλαὶ dicuntur, in Georgicis Virgilij. Et in munitionibus brachia dixere. Oppius: Per iugum summum cum copijs progredi cœpit, & brachia protinus ducere, & castella munire. Et uinea brachiata Columellæ. βραχίονος etiã κεφαλή, caput membri huius, id est, ubi illud iuxta humerum eminet, dicitur. Sed sub humero summo cauum, μασχάλη, axilla, & fuga uastioris literæ, ut ait Cicero, ala. Et huius partis fœtor, γράσος, ac κινάβρα: Latinis hircus, unde hircosi. μάλην hanc imperitiores dixere. quod uocabulum etsi in nominando Attici non usurparunt, ὑπὸ μάλης tamen φέρεσθαι dixerunt, de occultatione. Demosth. οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόσκλησις γέγονε, ἀλλ' ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ: Sciunt hoc permulti: in ius enim medio foro, non clam, aut in angulo uocatus est. Xenophon ἑλλην. β'. ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας, absconditas sub alis gestãtes siccas. ἀπὸ δὲ μασχάλης, est ἀμφιμάσχαλος χιτών, in Equitib. Aristoph. uestis liberalis. Et ἑκατερομάσχαλος, & ἑτερομάσχαλος, seruilis. & uerbum μασχαλίζειν, de quo passiuo usus est in Electra Sophocles,

ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς
ἐμασχαλίσθη. —

Vbi de significatione huius uerbi explicãtes hunc uersum, copiosè disseruimus. Hoc loco corpora maximè & in uestigio titillantur, id est γαργαλίζονται. quæ uerba ad uehemẽtiores motus transferri solent, Plato Phædro, γαργαλίζεται δὲ

φύουσα

φύουσι πτερά: titillationes sentit, dum pennæ erumpunt. Et est equus Xenophonti δυσγάργαλις, intractabilis. Titillatio est γαργαλισμός, qui & γιγγλισμός. Quę diximus παρωλένια uocari, id est lacertos interiores, sunt etiã ἀγκάλαι, & ἀγκαλίδες, id est ulnæ: quibus significatur & comprehensio, & sinus. ut λιμένων ἀγκάλαι, sinus portuum. Et ἀγκαλίδες, fasces, id est, δεσμαὶ τῶν ξύλων. Vtrunque accipi potest Ιλ. σ'. ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἔχοντες, id est, in fascibus, uel in ulnis tenentes. Et εὐάγκαλον τὸ εὔφορτον, quod baiulari facilè potest. Et ἀγκαλιδαγωγοὶ, baiuli, iidemque ἀγκαλιδηφόροι. ἐναγκαλίζεσθαι, complecti. & προσαγκαλίζεσθαι, ulnis comprehẽdere. Idque uerba significant, quod in lingua latina amplecti & amplexari. Sed παραγκαλίζεσθαι significat ipsos baiulos aliquid παραφορτίζεσθαι, id est, de onere subducere. Dixerunt & ἀγκάζεσθαι, in significatione complexionis. Ιλ. ρ'.

— οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
ὕψι μάλα μεγάλως. —

complexi altè sustulerunt mortuum. Et aduerbium ἀγκὰς. Ιλ. ω'.

ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν. —

modò liceat complecti filium meum. Ille autẽ spiritu sancto repletus Simeon, ἐδέξατο εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τὸ παιδίον Ἰησοῦν, id est, amplexus fuit puerũ Iesum. Sunt & ἀγκοῖναι, ulnæ. Ὀδυσ. λ'.

ἣ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι.

Gloriatam dicit Antiopen fuisse, quòd cubuisset in Iouis complexu. Ita ad cubitum peruenitur, qui Gręcis est πῆχυς. Is duo habet ossa, alterũ maius, alterum minus. Vbi nexus est lacerti, ac cubiti, ibi nominatur tota iunctura ἀγκών. unde γαλιάγκωνες sunt Hippocrati, περὶ ἄρθρων, breuibus lacertis: siue ἀπὸ τῶν γαλῶν, id est, de felibus: siue aliunde ducto nomine, ait Galenus. Quod eminet exterius, ἀγκών est Hippocrati, ut ait Galenus in secundo περὶ χρείας μορίων, ἀγκὼν δὲ ἐστὶ ᾧ ποτε στηριζόμεθα φησὶν Ἱπποκράτης, id est, quo innitimur. ut Ὀδυσ. ξ'.

ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, εἶπέ τε
μῦθον.

Dixit, & innixus cubito caput, hæc ita fatur.

Hæc pars est, inquit Galenus, maioris ossis in cubito, quod propriè πῆχυς uocatur. Attici ὠλέκρανον nominant: unde esse ὠλεκρανίζειν apud Comicos, ait Pollux, neque interpretatur. Fortasse aut trudere, aut niti cubito hoc fuerit. Addit Pollux, cubiti appellationem & ὠλένην esse: atque hinc deducit λευκώλενον, et ἀκρωλένια, extremitates cubiti. ἀγκῶνα Xenophon etiã in canibus nominauit. Ipsum autem nexum, uel illud potius acutum eminensque, cubitum uidetur appellasse Plautus Curculione, & Captiuis, Cubitus catapulta est mihi. Nexum planè appellauit Plin. lib. 11. Homini genua & cubiti contraria. Illud autem acumen cubiti, & χελιδὼν apud Suidam uocatur. Interpretantur & ἄγος, & ἀγοστὸν, ἀγκῶνα: alij tamen πῆχυν, alij χεῖρα πλήρη. Homericum est de stratis in prelio, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. ἀγκῶνος nomen transfertur & ad littorum sinus. Sophoc. Aiace,

οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνθηλίους
ζητεῖτ' ἰόντες. —

Et rupium: ut Argonauticorum 2.

— ἀγκῶνα περιγνάμψοντες.

circumflectẽtes illum petrarum sinum. In Euterpa est νείλου ἀγκών, flexus, seu brachium Nili. κλεισοὶ autẽ de muri flexibus dicuntur ἀγκῶνες, sicut & Ιλ. π'.

τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
πάτροκλος. —

Ter quidem in excelsi Patroclus brachia muri
Irruit. —

Et ἀγκών, flexus scorpionum ac catapultarum. Est & ἀγκὼν proprium nomen urbis in agro Picentino. Verbum διαγκωνίζεσθαι significat cubito inniti. παραγκωνίζεσθαι autem, cubito repellere. Lucian. Timone, τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, eum qui fortè proximè accubuit, depellens. ἐκκλησιαζούσαις autẽ Aristoph. id est concione muliebri, διαγκωνιῶ, Atticum futurum, quidã interpretantur, inseram manus lateribus, ut cubiti emineãt. quo in gestu quendam ansatum Plautus appellat. Quidam maluerunt, cubitum explicabo, & præbebo manum: sed prius esse uerius uidetur. ὑπαγκώνια Galenus nominauit in 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν, quæ cubitis supponerentur, id est cubitalia: sicut ὑπαυχένια, ceruicalia. πῆχυν cubitum interpretamur latinè: quod nomen & masculini & neutri generis est. In hoc superior pars, inquit Pollux, nominatur ἐπίπηχυ, inferior ἀγοστός. Homericum est, ἕλε

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

γύαλον ἀγοσῷ. ubi pugillum significare ἀγοσὸν quidam uolunt. Ab hoc sunt nomina uestium, περίπηχυ, & πηχυαλὲς. περίπηχυ quidem, ut ait Pollux, pallium erat album, cui esset intextus purpureus cubitus. πηχυαλὲς uerò, quod utrinque haberet attextam purpuram, Ionica dia lecto appellatum dicit: quod alij περυφὲς & περαλουργὲς uocarint. τόξου πῆχυν dixit Homerus ιλ.λ'.

— ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε.

arcum contendit, περιφραστικῶς. Duo enim in arcubus cornua utrinque, cubita uocantur, ut interpretes Homerici aiunt. & ὀδυσ.φ'.

τὸν δ' ὡς πῆχυν ἕλων ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε.

πηχυῖουσα est in 4. Argonauticorum, ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἐνὶ πηχυῖουσα.

Dicit Phaetusam reclinatam cubito gestasse manu pedum argenteum. Quidam, inquit Pollux, tam summi humeri, quàm cubiti articulum uocant κορώνας, clauas: quidam ἁρμοὺς, compages: quidam κονδύλους, tubercula. Dicit & hoc, qua parte cubitus cum lacerto committitur, ea cauum interius nominari ὠλέκρανον, quosdam arbitrari: exteriorem autem cōmissuram, ἀγκῶνα. Sed hæc indisertius memorantur. Quod sequitur in Polluce, mēdosum, & κορωνὸν scribendum esse suspicor, uel simile quiddam. Nam Galenus in 2. de usu partium corporis humani ait, duos esse processus cubiti: unā posteriore in parte maiorem, alteram sursum uersum, & priore parte minorē. Hi exterius, inquit, gibbos habent, interius caui sunt. Vno autem cauo ad alterū conuerso, efficitur una magna cauitas, repræsentans figuram literæ σ. Hos processus communiter κορωνὰ, seu κορώνας, nomine indito de rotunditate: sed posteriorem illum maiorem Hippocrates ἀγκῶνα, Athenienses ὠλέκρανον uocarunt. Hæc ille fermè. Significant autem κορῶναι, rostra, ut in arcu, ιλ.δ'. & ὀδυσ.χ'. & orbes, ut in foribus: & glandes, denique quicquid desinens turbinatur. Et in nauibus rostra appellata fuere: unde illæ κορωνίδες dictæ. Sed de his satis. Apud Pollucem præterea legitur, hanc partem appellari κύβωλον, & ab Hippocrate κύβιτον: idq; esse nomen suspicatur Doricum, dialecti Siculæ: atq; hinc Epicharmum fecisse κυβιτίζειν, cubito ferire. Legitur hoc ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον. Et hinc Latinorum cubitum factum esse, non abhorret à uero. Addit Pollux, cōmissuram lacerti cum brachio βαθμίδα uocari: neq; hoc satis explicatè. Nam Hippocrates nominat in cubito βαθμίδας, id est sedes quasdā, in quas lacerti processus insidunt, & ubi in illa appellata προχιλιώδεα χώρα, & περιφορέα à Galeno, quasi rotatione trochlearum circumagitur cubitus. Locus Hippocratis est ἐν τῷ περὶ ἀγμῶν, id est, ubi de fractorum membrorum alligatione disputat. τὸ γὰρ βραχίον@ τὸ γιγγλυμοειδὲς ἐν τῇ τοῦ πήχε@ βαθμίδι, ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἐρείδον. Galenus in secundo περὶ χρείας μορίων, etiam in brachio βαθμίδας nominat. γίγγλυμοι autem sunt commissuræ mutuæ insertionis: ut in clauibus forium, & in iunctura cubiti ac lacerti apparet. Nam quod γιγγλυμοειδὲς appellat Hippocrates, illud est in lacerto inferius, ubi hic ad cubitum annectitur, seu articulatur, id est διαρθροῦται. Sed ut γίγγλυμοι, id est, commissuræ insertionis mutuæ, habent τὰ μέν τινα κοῖλα, τὰ δὲ ἐξέχοντα, id est, quasdā partes cauas, quasdam prominentes: ita & in hoc nexu lacerti, inferior pars desinens in teretem gibbum, cum cauis extantibus, & referentibus trochlearum similitudinem. Illa igitur hoc quasi ambitu trochleari infigitur cauis cubiti: sed in extremitatibus suis habet βαθμίδας, id est quasi sedes, unam in fronte, & alteram in tergo, quibus accipit cubiti prominentes partes: quæ quia sunt teretes, κορῶναι, id est rostra, seu glandes nominātur. Nam cubitus similis literæ σ, superiore parte sui cum lacerto connectitur, atq; totum illum fermè ambitū trochlearū complectitur. Sed nimis sumus iamdudum uerbosi, præsertim extra institutū euagantes. Demonstrandū tamen fuit, id quod Pollux reliquisset incertū, ut alia quoq; non pauca, quorum in hoc libro ille meminit, studiosi diligētius uestiganda, & de anatomicis tractationibus assumēda esse scirent. Sequitur in Polluce, cubitum habere duo ossa, quorū minus appelletur κερκίς, id est radius: et περιπήχιον, id est,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

id est, cubito additum. Nam alterum os maius cubiti nomen habere, quod & quidam πρόπηχυν nominarint, ante illud alterum, nimirum τὸ προπηχὺ collocatum. A' cubito est cubitalis, πηχυαῖος, de spacio. Dixere & πηχίσκους, uectes insertos funiculis. Est & δίπηχυς hinc compositum, cum ualidis aut decentibus cubitis. Et Aurora ῥοδόπηχυς, quæ in roseis bigis fulget Maroni. & καλλίπηχυς, pulchris cubitis. Est autem πῆχυς quoque, mensuræ cubitalis spacij nomen. Βασιλήϊος uerò πῆχυς, Herodoto teste, usitato longior digitis tribus. πυγὼν autem, breuior una palma. Sed ὀργυιὰ, id est ulna, extēsio est ambarum manuum, cum spacio quod pectus comprehendit. Ita erit palmarum quinq; πυγὼν, sex πῆχυς, 24. ὀργυιὰ, ut alibi ostendimus. unde est τεσσαρακοντόργυιος, & δυόργυιος, Herodoto quadraginta ulnarum, & duarum ulnarum. Aratus dicit, spacium inter stellas Cancri, appositas præsepi, uideri, ὅσον πυγούσιον. Hoc esse Theon, uel quisquis interpres est, ait ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου εἰς μικρὸν δάκτυλον ἀνακεκαμμένον: id est, quod sit inter cubitum extremum, & minimum digitum inflexum. Hinc fecerunt πυγμαίους quidam, non ἀπὸ τῆς πυγμῆς, id est pugillares: sed ἀπὸ τοῦ πυγόνος, quasi πυγονιμαίους, homunculos non prorsus sesquipedales. Sunt autem ἀπὸ τοῦ πήχεος, cum mensuræ nomen est, δίπηχυς, τρίπηχυς. καὶ πεντεπήχεος ἀνδρὸς ὀστέα, reperta de cadaueribus Persarum, scribit Herodotus Calliopa. & πηχυαῖος, cubitalis.

Sequūtur χεῖρες, id est manus. Harum cum cubito iunctura, καρπός. unde & in stirpibus, καρποὺς, id est fructus appellatos, Grammaticis placet. Hanc partem in significatione beneuolētiæ, ut postea etiam dicetur, prehendere ueteres solebant. Ιλ. ω.

—ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.

Et indignantes retrahere: ut Ὀδυσ. β. Telemachus,

—ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν ἀντινόοιο.

Alius autem etiam, κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, id est, osculatus fuit. Veteres, ut Hippocrates, nominarunt χεῖρα, totum membrum brachij, ab humero ad extremos digitos usq; & quod nos manū, illi ἄκραν χεῖρα, Atq; ita & apud Homerū inuenitur positum hoc nomen, Ιλ. λ.

νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν.

& Ιλ. ε.

—ἔλασ' ὦμον
φασγάνῳ ἀΐξας ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

Item Ιλ. ε.

—ἄκρην οὔτασε χεῖρα
πρυμνὸν ὕπερ θέναρος.—

Et illud, χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Ita ait & Galenus, τὴν ὅλην χεῖρα diuidi in partes tres præcipuas, τὸν βραχίονα, τὸν πῆχυν, & τὸ ἀκρόχειρον. Sic enim una composita de duabus τῆς ἄκρας χειρὸς uoce, manum appellat. Iunctura autem manus cum cubito, id est, qua parte committitur manus cum ossibus illis duobus, quorum uni nomen πῆχυς, alteri κερκὶς, καρπὸς est, ut diximus. Ibi cubiti ac radij ἀποφύσεις processus quidam & sunt & nominantur. Itemq; κεφαλαὶ, & à quibusdam κόνδυλοι. καρπὸς habet ossa octo, uel sanè nouem. nam incertus numerus est, Celso teste. Ante hunc nominatur προκάρπιον. Sed & proijci uidetur καρπὸς, quasi ad speciem ἀστραγάλου. Sed μετακάρπιον est palma, quæ pars infra digitos aperitur, & in illos finditur. Interius pulpæ manus, θέναρος nomen habent. Sunt autem θέναρα, quasi tori intus in manu, παρὰ τὸ θένειν, quod uerbum ferire significat, ut uolunt quidam, gaudentes exquisitione originum, id est, ἐτυμολογίαις: quòd hos soleamus ijs infligere, quæ ferimus. Quemadmodum ait Galenus commentatione secunda εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν ἱπποκράτους. Quidam tamen, inquit, non omnes toros, id est, οὐ πάντα τὰ ἐξέχοντα, in manu ita appellant, sed illos tantummodo iuxta maximum digitum. Ir Latinè hanc partem nominari tradidere. Et Charisius flectit ir iris, alijs non flecti docentibus. Nominatur & uola. unde euolare, in Cistellaria. & inuolare, Catullo, surripere. Ex Pindaro βωμοῦ θέναρ, τὸ πλάτος, id est, planicies aræ, memoratur. Et apud eundem, ἰσθμίων quarto, est θαλάσσης θέναρ, maris patens spacium. Exterius est ὀπισθέναρ, uel potius τὸ ὄπισθε θέναρ, id est, πρυμνὴ χεὶρ, prona manus: ut uersa, ὑπτία, id est, supina.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Sed Aristoteles nomen habere negat. Quod est intra digitum maximum, & sequentem, cui nomen λιχανὸν esse constat apud ueteres: quod ideo addo, quia memini quosdam olim de hac interpretatione dubitare: inter hos igitur spacium, à Galeno appellatur εὐρυχωρία ἡ κατὰ τὸν λιχανόν. nam hic à maximo longisime recedit. ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ uerò ad minimum usq;, ὑποθέναρ dicitur, quasi minusculum θέναρ. στῆθος infrà, ubi palmæ initium est, in manu intus nominatur: et alio nomine ἄνδηρον, q̃d significat quiddam ueluti exaggeratum, ut in ripis & sulcis cernitur. Intra hęc, id est θέναρ, ὑποθέναρ, στῆθος, medius quasi lacus, cauum in manu dicitur. Quidam eam partem manus, qua aliquid prehendi solet, quæ est prior, & quasi aduersa, θέναρ appellarunt, ut Hippocrates, & ante hunc Homerus. Huic oppositã uerò totam, quæ est ueluti auersa manus, ὀπισθέναρ, posteriorem planiciẽ. Itemq; κτένας, pectines. et προκάρπια, id est, ante uel supra iuncturam loca, & δῶρα. Præterea in ambabus quod iuncturæ proximũ est, στῆθη, id est sinus. Quod ad digitos uergit, ταρσὸν, et κράτος, manus robur, & fiscinam. Sunt digitorum singulorũ ossa tria, excepto maximo, qui duo tãtum habet. Horum nodi, ἄρθρα dicũtur, id est articuli: & quę horum partes eminent, κόνδυλοι. unde et plagæ nomen ductum. secundum hoc,

ἢν οἶνον αἰτῇ κονδύλους αὐτῷ δίδου.

Puero petenti pro uino da condylos.

Hinc est uerbum κονδυλίζειν. Et est in fabulis, Herculẽ κονδυλίσαντα interemisse puerum, qui parum scitè aquam uel poculum ministrasset, ut Athen. retulit lib. 9. σκανθαρίζειν autẽ dixere, ut Pollux docet lib. 9. τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον ὑπὸ τοῦ μείζονος ἀφεθέντι τὴν ῥῖνα παίειν: id est, digitum medium emissum à maximo, in nasum infligere. Condylum, uel ut alĳs placet, percusionem illam contenti digiti, dixit in Tiberio talitrũ Suetonius: Vt caput pueri, uel etiam adolescentis, talitro uulneraret. In digitis ossa illa, σκυταλίδες, & φάλαγγες, & φαλάγγια uocantur: quasi dicas scuticulas, & perticas, ac perticulas. Aristot. ait, τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικὸν κόνδυλον uocari, τὸ δὲ ἄκαμπτον φάλαγγα, id est, ubi contrahuntur, κονδύλους nominari: ubi directi sunt, φάλαγγας. Nomina digitorũ sunt, μικρὸς, qui latinè minimus. Huic proximus παράμεσος, latinè proximus minimo. Post hunc μέσος, medius. & deinde λιχανὸς, à lingendo, qui dicitur latinè index. Quintus est ἀντίχειρ, δικόνδυλος, cum alĳ τρικόνδυλοι sint, pollex. Idemq; μέγας, id est magnus. Appellatur autem ἀντίχειρ, quòd unus instar sit reliquorum omnium. Nam absq; hoc, uel nullus, uel deterrimus fuerit usus manus. Indicem, Latini & salutarem: medium, infamem & impudicum, & uerpum: proximum minimo, medicum appellasse reperiũtur. Nam annularem & auricularem non agnoscunt eruditi. Pollux in manu auersa nominat ante condylos μετακόνδυλα: quorum, inquit, superiores partes, ἄρθρα sub phalangibus uocantur ῥιζώνυχες. Quæ, ut ingenuè fateor, siue ita ab illo perscripta, siue corrupta à librario, explicare nõ possum. Galenus & φαλάγγων κεφαλὰς, ut in alĳs artubus nominat. Sed ῥιζώνυχες sunt Polluci, illi quasi margines unguium, unde hi procedunt. Nam deinceps nominat ὄνυχας, qui sunt ungues, sub quibus ait dici solere neruos desinere, ideoq; nimirum clausulæ extremæ neruorũ existimatæ, ut ait Plinius. Idem Pollux, sub unguibus loca, κρυπτὰ, id est abscondita, appellat. Et horum ἀργέμους, ab albedine, quibus utrinq; circundãtur, παρωνυχίας. quod nomen & uitĳ unguium est, ut dicetur suo loco. Inferius nominat γωνίας, id est angulos: & illam iuxta radicem quasi lunulam candicantem, ἀνατολὴν: quod uocabulum, ortum notat. Interius in digitis sunt fines horũ, ῥάγες, & κορυφαὶ, ubi pulpulæ teretes digitos terminãt: quasi latinè dicamus uuas, & uertices. Hæc sanè subtiliter ab illo exquisita, hactenus retulisse satis sit. Galenus autem usum multo accuratius percensuit, notato etiã Platone & Aristotele, qui horum meminisẽt negligẽtius. Cui tenuitati ne quid desit, addatur sanè & hoc, obseruatum esse, ungues totos renasci tot fermè diebus, quot sol trientem signiferi pertranseat, id est, mensibus circa quatuor. Vt si quis propter radicem scalpello notam, ungui fortè apposuerit calendis, uerbi causa, Ianuarĳs, in extremo illud ungue reper-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

reperturus sit, circiter 5. aut 3 cal. Maij. Ab ungue est Latinis ungula. Græcis ὀνυχίζειν, & ἀπονυχίζειν, ungues recidere. Aristoph. Equitib. transtulit uerbum ad priuationem, ἀπονυχιῶ σου τὰς πρυτανείῳ σιτία, præcidam tuas in Prytaneo publicas epulas. ἐξονυχίζειν interpretantur, ad unguem exquirere. A teneris unguiculis, Cicero Græcorum prouerbium esse indicat. Plautus autem in Pseudolo, cocorum appellauit furtificas ungulas. Cicero item Tusc. 2. omnibus ungulis, de uehementissima contentione posuit. Eurip. uerò Cyclope ita,

ὥς τ' εἰς ἄκρους γε τοὺς ὄνυχας ἀφίκετο.

Vini ait suauitatẽ ita penetrasse totum corpus, ut ad ungulas extremas peruenerit. Castigari autẽ ad unguem, & perfici, Latinorum prouerbium. Et Maro Georg. 2.

— Nec secius omnis in unguem,
Arboribus positis secto uia limite quadret.

Equorum ἐπίθετον est, ut μώνυχες, quasi solidunguli uocent. Et Aristoteli in Problematis sunt πολυώνυχα ζῶα, plurium unguium, seu ungularum. & γαμψώνυχες aues, cum acutis ungulis. σχιδώνυχα uerò, quibus ungulæ sulcatę, seu fissæ. ἀκρώνυχα, & ἀκρωνυχίαν, extremos dixere ungues, & de iugis montium uerbo usi fuerunt. Nominantur & in rosis ungues, ima foliorum pars flauescens, quam abscindere, uel subsecare iubet Dioscorides, cum ait, παρὰ ὀνυχίζων πρόσβαλε ῥόδα. ubi docet conficere unguentum rosaceum. Reperitur et ὄνυξ ὄρους, et ἀκρονυχία, de fastigio. Est & gemmæ nomen ὄνυξ, itemq; σαρδόνυξ. & poculi nomen, quod etiam ligneũ fuisse tradidit Athenæus. Plutarchus in libello de uirtute muliebri, et de ancora usus est uocabulo, ὄνυχα significans, ut opinor, uncum Sed in re rustica ungues in ferramentis nominarunt, atq; etiam in stirpibus. Vnguium præsegmina sunt ἀπονυχίσματα. Aliqua autem apud Ouidium

— Papauereas subsecat ungue comas.

His scindunt genas, & lacerant ora propria in luctu, aliorum in ira. Apud Homerum uerbum est huius rei, ἀμύσσειν, id est σπαράττειν. ιλ. τ'.

— χερσὶ δ' ἄμυσσε
στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.

Et in lege Solonis, μὴ ἀμύσσεσθαι κοπτομένας. quod in decimam tabulam Cicero ita translatum fuisse ait, Mulieres genas ne radunto. Vnguibus etiã κνώμενοι, id est scalpimus, ut caput. Hinc illi sunt, qui uno digito caput dicuntur scalpere. Hi sunt, οἱ δακτύλῳ κνώμενοι τὴν κεφαλήν. κνήθειν autem, fricare. & κνησμός, pruritus. & κνησιᾶν, prurire. Et illi apud d. Paulum, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, quorum aures pruriunt. Item κνίζειν, quod posuerunt pro incessere. Lucianus πῶς ἡσίοδον, τὰ τοῦ ὁμήρου κατακνίζουσι, Homerica lacerant. Vngues autẽ in ulcere dixere, de irritatione. His etiam ξύειν & ξύσειν, scalpunt ac scindunt. Est & δρύψαι, ξύσαι. Et hinc ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, Laodamia, quę laceris esset genis in luctu. Pollux autorem citat Clearchum Solensem, discipulum Aristotelis, qui tradiderit totã manum constare ossibus 26. Hæc clausa, pugnus dicitur, id est πυγμή, parte exteriore sui. unde & πύκτης, pugil, qui cestibus depugnaret. & uerbum πυκτεύειν. & ἐξεπύκτευσε, excussit. & πὺξ ἀγαθὸν πολυδεύκεα, ιλ. γ'. & πὺξ ἔπαισε, pugnum impegit. quod & dixere πὺξ ἐπάταξεν, & πὺξ ἔπληξεν. & apud Theocritum illud antè quoq; commemoratum,

— πὺξ ὡδὶ κόρρας
ἤλασε καῦθις ἄλλαν. —

ἐλλειπτικῶς, ut intelligamus πληγὴν, id est, pugno plagam incussi malæ. Sunt & πυγμάχοι Homero πύκται, ὀδυσ. θ'.

οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες.

Pugillatorij folles, & pugillares tabellę, in lingua latina à pugno deduci uidentur, quod uocabulum deminuunt in pugillum. Atq; hoc placet quibusdam significari τὴν δράκα, & τὸ δράγμα, id est, quod manus comprehendit, seu capit. Nam δράττεσθαι & ἐπιδράττεσθαι capere significat, & cõprehendere. Hinc & δράγματα, manipuli. ιλ. ς'.

δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε.

Et ibidem, παῖδες δραγμεύοντες, manipulos colligentes. Et δράχμην etiã indidem quidam fecerunt Et δράκας canum: ita enim in Columella legitur, uestigiorum articulis & unguibus amplissimis. Porrectis digitis, siue dilatatis, palmam & palmum nominamus. Cicero de Orat.

Zeno

Zeno quidē ille, â quo disciplina Stoicorum est, manu demonstrare solebat, quid inter has artes interesset. Nam cum compresserat digitos, pugnumq; fecerat, dialecticā aiebat eiusmodi esse: cum autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius similem eloquentiam esse aiebat. Hinc depalmare, palmo uerberare, dixit Gellius. Et palmatus paries, in declamatione Quintiliani, nota palmæ cruentæ insignitus. Et palmata tunica, ab arbore, quæ φοῖνιξ dicitur, ut uidetur. Hęc enim palma dicta putatur, quòd non ut cęterę ferè arbores pandat ramos: sed erigat, ut tanquam digiti in manu emineant. An ἀπὸ τοῦ παλάμνυς hoc uocabulum sit factum, quærendū: quo sanè manus notatur. Ὀδυσ. α. παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος. Ιλ. autem γ'. ὑπ' ἄρηος παλαμάων, manibus Martijs. Et παλαμναῖος, αὐθέντης, uel Deus ultor cædis. quam sanè dictionem aliunde Plutarchus deduxit, id est, ἀπὸ τῶν παλαιῶν μιασμάτων μνήμης. Sophocles Electra,

ἣ τῷ ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
πατέρα τὸν ἁμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας.
Quæ cædis autori nefariè accubas,
Cum quo meum interfeceras prius patrem.

Significat & fraudes, atq; artes græcum uocabulum. Soph. Philoct. τίνα ῥέξεις παλάμαν; quid facies? aut patrabis? Pindarus autem Olymp. 10. dixit, θεοῦ σὺν παλάμᾳ, ope diuina. Theognidis est, παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι. Rationes & artes uitæ dicit esse uarias. Aristoph. σφηξί, δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφυξιν παλάμας: Varias artes oportet te nectere, ut libereris. Hinc uerbum παλαμᾶσθαι apud Aristophanem: quem locum citauit Cicero, Attico scribens:

πρὸς ταῦτα κλέων καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω,
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται. —

Cleonē iubet facere, & moliri, ac struere omnia aduersum se, dum adsit ipsi conscientia recti & iusti. In Toxari Lucianico hęc leguntur, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ὑποπαλαμησάμενοι, ὁρῶντες εὐδαίμονα ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν: Concurrebāt assentatores, correpturi fraudibus seu artibus suis Diniam, quem adhuc cernerēt arrodi posse. Gellius dixit, depalmauerat, lib. 20. cap. 1. ex Labeone: id est, palma uerberauerat. Complosio manuū, πίτυλος: quo & remigiū notatur. In Troadib. νεὼς πίτυλος. In Alcestide uerò, σκύφου πίτυλον dixit, poculi cōuersionem. & πιτυλίζειν, manibus gestum edere. Et gestire, id est incitari, & moueri. In manu sunt uariæ diuersæq; incisurę, seu lineę, id est τομαὶ, & γραμμαί: quibus inspectis ac consideratis, reperiuntur qui de hominum uita & moribus prędicturos se polliceantur. ij uocantur χειρομάντεις, & χειροσκόποι. Et χειροσκοπικὸν οἰώνισμα, uaticinia manibus inspectis. de quibus composuisse fertur libros apud Græcos Helenus quispiam Syracusius, & uersibus Eumolpus. Illi igitur partes manus his nominibus distinguunt: Post iuncturā, id est καρπὸν, ἀκρόχειρ, quicquid patet intra iuncturam & digitos, quæ fermè παλάμη, id est palma, dicitur. In ima manu est ῥίζα χειρὸς, radix manus. Illud carnosulum sub pollice, στῆθος ἀντίχειρος, montem latinè quidam appellarunt pollicis. Illud uerò alterum depressius paulo, στῆθος χειρός. Inter hæc μεταστήθιον, quasi interstitium horum monticulorum. στῆθος ἀντίχειρος includit linea recurua, quæ sub radice indicis, qui locus dicitur μετὰ τὸ θέναρ, post planiciem manus, orta, desinit in μεταστήθιον, & uocatur χρονική. Ab hac initiò coniuncta in plurimis manibus, descendit alia per mediam & cauam manū, id est, κοῖλον χειρὸς, seu κοτύλην: nam sic quoque nominarunt. (Quicquid autem cauum esset, ueteres κοτύλην uocarunt. unde & κοτυλήρυτον αἷμα, quod manibus hauriri posset.) Sed ea linea, quam diximus, est ζωηφόρος, id est uitifera: describitq; cum chronica, quæ temporum linea est, figuram triquetram. unde & spacio illi nomen τριγώνου, id est triangulo. Vbi uerò initia iungūtur plerunq;, ut diximus, συναφὴ est, id est connexio. Supra hanc subiecta monticulis seu tuberculis digitorum ἀναγκαία, latinè uocarūt mediam naturalem. Atq; hæc cum uitifera quadratum describit: itaq; ille locus τετράγωνον dicitur. Hæc de Græcorum monumentis aspersi, non ingrata futura, ut arbitrabar, lectori curiosulo, quales ferè literarum studiosi esse consueuere. Est autem manus ὑπτία, supina: πρηνὴς, prona.

A manu

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

À manu Græci multa duxerunt. εὔχειρ, promptus manu, & statuarij nomen apud Plinium. Placet autem Græcis, non esse εὔχειρα τὸν ἔχοντα καλὰς χεῖρας, sed τὸν ἀγωνιστικόν: id est, non bellis aliquem manibus, sed agilibus in decertando. θρασύχειρ, audax in utendo manibus. ἀντίχειρ, pollex. Et res εὐχειρία, θρασυχειρία. nam à tertio appellatio non ducitur. χειροτέχναι sunt opifices, & quas uocant operas, id est, ὑπηρετοῦντες τοῖς ἀρχιτέκτοσι, qui suis manibus opera elaborant. & χειροτεχνία, opificium. & uerbum χειροτεχνεῖν. & χειροτεχνικὸς, fabrilis. In Trachinijs Sophocl. est χειροτέχνης ἰατορείας, id est, opifex medicinæ, planè is quem nunc χειρουργὸν uocant. χειρίζειν Hippocrati manibus curationem exequi significat, cùm alibi, tum in libro qui inscribitur ἰητρεῖον, id est medicina. & res χείριξις: quam tamen & μεταχείρισιν interpretatur Galenus commentatione prima in librum Hippocratis de Fractis. Et significat sanè hoc uerbum Polybio lib. 2. ἀδήλως αὐτὰ διγνοεῖται χειρίζειν, administrare. & χειρισμὸς, administratio. ὥστε χειρίζειν χρὴ, ὥστε ἀποβαίνειν ἀπὸ τῆς δικαίας χειρίξιος. Eam manuum curationem esse debere ait, ut respondeat ueræ curationi exitus. χειρουργὸς Polluci uidetur futile, ac mauult χειρουργικόν. χειρουργία res est, & uerbum χειρουργεῖν. Platoni in Politico χειρουργία significat opificium, seu artificiū manus, ut & in Teutonico sermone appellatur. In Platonico Atlantico hoc legitur, ἐν δὲ πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι, καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο: Vbi sanè multa fana complurium deorum, multiq́ue horti, & multa gymnasia ædificata, uel fabricata erant. Et χειρουργοὶ artifices sunt, ut Lysippus. χειρουργίαν autem dixere medicinam sectionum & ustionum: sicut medicamentorum, φαρμακείαν. Cicero Attico lib. 4. Diæta curari incipio, nam chirurgiæ tædet. χειρουργεῖν autem Thucydidi, manu rem aggredi, libro 8. ἐλθόντες οἱ τετρακόσιοι μετὰ ξιφιδίου ἀφανοῦς ἕκαστος καὶ οἱ εἴκοσι, καὶ ἑκατὸν μετ' αὐτῶν ἕλληνες νεανίσκοι, οἷς ἐχρῶντο εἴ τι δέοι χειρουργεῖν: id est, ut interpretatur, διαχειρίζεσθαι: Affuere quadringenti uiri, singuli cum tecto pugione: itemq́ue unà centū uiginti adolescentes Græci, quorum opera, cum res manum poscebat, uti consueuerant: id est, cum aliqui è medio tollendi erant. Lucian. simpliciter de tractatione posuit, in disputatione de historia scribēda, ἐπεὶ καὶ κιθαρίζειν μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ᾤετο ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν: Hoc modo enim & cithara caneret, & tibia, qui nunquam didicisset. Nunc uerò horum nihil tractare posit indoctus. χειρώσασθαι, subijcere, seu domare. Xenophon Hierone, ἐχθροὺς χειρώσασθαι, subiugare hostes. Et Trachinijs Sophocles,

ζεὺς ἂν ξυγγνοίη σοῦ δίκῃ χειρουμένῳ.

Nam iure Iupiter domanti ignosceret.

Et Eurip. Phœnissis, ἀταλάντην κάπρον χειρουμένην, Atalantam domantē aprum. ἐγχείρημα, ἐγχείρησις, conatus, à uerbo ἐγχειρεῖν: sicut ἐπιχείρησις, & ἐπιχείρημα, aggresio, à uerbo ἐπιχειρεῖν. Xenoph. ἑλλην. α. προσαισθόμενος δὲ αἰσθανόμενος τοῦ τὸ ἐπιχείρημα, cum præsensisset conatum illum. Herodoti κλεινοὶ legimus, τίνι δὲ τρόπῳ ἐπιχειρήσωμεν αὐτῷ; quo pacto illum adoriemur? haud scio an perperam mutata litera η in ι. Thucyd. 4. ἐπ' ἐκείνης γὰρ εἶναι αὐτῶν ἐπιχείρησιν, aggresionem esse penes illos. Cyrus autē glorians in octauo παιδείας, ὅτι, inquit, ἐπιχειρήσας, ὅτι ἐπιθυμήσας οἶδα ὅτι ἠτύχησα: Nihil aggressus fui, aut concupiui, in quo me successus frustratus fuerit. Notum autem est, in argumentationibus nominari ἐπιχειρήματα. Sed ἐγχείρισιν dixere, quod alteri daretur ueluti elaborandum: ut diuisa materia à rhetore, quæ discipulis tradiſ exequenda dictione aut scriptione. Est enim ἐγχειρίζειν, tradere. ἀναβάσεως β΄. οἱ δὲ πίστεις αὐτοῖς αὐτοὺς ἐνεχείρισαν. Et Gregorius Nazan. τί τὰ ξίφη τοῖς ἐχθροῖς ἐγχειρίζομεν; cur tradimus enses hostibus in manus? Demosth. τοὺς ἐγχειροῦντας τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν, qui conantur falsa testimonia dicere. Eurip. Medea,

οὐκ οἶδ' ὁποίας πρῶτον ἐγχειρῶ φίλας.

Qua nunc uia hos primum adoriar carißimæ?

Absolutè autem ponitur in 4. lib. Thucyd. καὶ ἐγχειρήσαντες εἰργάζοντο, aggresi opus urgebant. Polyb. lib. 1. ἐγχειρεῖν τοῖς καρχηδονίοις, aggredi Carthaginiēses. ἐπίχειρ fortasse, qui præstò est, & ad manū. ἐπίχειρον autem, quod latinè manupretium. ὀργόχειρα uocarunt ea opera, quæ

manibus elaborantur: quę esse dicit edictio Iustiniani, πρέποντα μοναχοῖς: & hæc illos iubet μελετᾶν τε καὶ ἐργάζεσθαι, id est exercere & facere. ταχύχειρ, celeri manu. & res, ταχυχειρία. χειροκρατίαν dixit Plato, ut ait Pollux, manuum potestatē. Thucydides autem πολυχειρίαν, copiosam manum. ὀξύχειρα, promtum manu, esse Menandri. Athenæus autem ex Nicomacho hunc uersum retulit lib. 7.

— δειπνῶν δὲ πᾶς
τἀλλότρια γίνεται ὀξύχειρ. —

Qui aliena comedat, eos ait esse manib. rapacibus. Et ὀξυχειρίαν, subitas aggressiones, Alexidis. ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνασθαι, in conflictu se defendere. Polybius, τοὺς μὲν ἄνδρας κατ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον ἐν χειρῶν νόμῳ διέφθειρεν, illos quidem in ipso prælij discrimine interfecit. Herodotus οὐρανίᾳ, ἅτε γὰρ νέειν ἐπιστάμενοι, τοῖσιν αἱ νέες διεφθείροντο, καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι, ἐς τὴν Σαλαμῖνα διένεον: Quippe qui periti nandi, cum in prælio hostiles manus euasissent, amissis nauibus, natādo in Salamina peruenerūt. Et Vrania, πρὶν γὰρ ἢ συμμίξαι ἡμέας, ἐς χειρῶν τε νόμον ἀπικέσθαι, priusquā cōgressi manus cōseramus. ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, congredi. βουλόμενοι ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, cōgredi cupiētes, Thucyd. 4. Et Xenophonti ἑλλην. β. ἐς χεῖρας ἐδέξαντο, primum hostium impetum sustinuerunt. Apud Polybium lib. 1. συνῆλθον εἰς τὰς χεῖρας, iunxerūt manus. Et lib. 2. συμπλέκειν τὰς χεῖρας, manus conserere. Et δοῦναι αὐτὸν εἰς χεῖρας, alterius se potestati committere, lib. 4. εἰς χεῖρας autem ἄγεσθαι, in manus sumere significat. Herod. Δελφοί, αὐτός τε γὰρ δοκέω θείῃ τύχῃ γεγονὼς τάδε ἐς χεῖρας ἄγεσθαι, uideor mihi diuinitus in lucem editus hæc conari. Polybio, εἰς χεῖρας φέρειν, offerre & exponere. εἰς τὰς χεῖρας ἔφερε τοῖς ἄρχουσι τοὺς παραλογισμούς. χεῖρα ὑποσχεῖν, supponere manū. Pollux refert orationem hanc, εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα τὴν ὀργὴν ἀφῆκε, in subditos emisit iracundiā suam. Significat enim Græcis ὑπὸ χεῖρα, id q̄d Latinis in potestatem. Hoc Luciano fortuitam comprehensionem, in Hermotimo, ὅτι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, quod primùm in manus uenerit. Et Plutarcho præsens notat, in libello, Quo pacto discerni posit assentator ab amico, εἰς τὸ πρὸς εἶπεν ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ χεῖρα βλάβεροι, tum nocent & in præsentia tantummodo. Et ὑποχείριον, præsens. Οδυσσ. ο.

οἵσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅς κ' ὑποχείριος ἔλθῃ.

Quicquid auri nancisci potero, id afferam. Et Plautus: Succedit sub manum, in Milite, feliciter succedit. Et Suet. Augusto: Quo celerius ac sub manum annunciari, cognoscíq; posset. Sed ὑποχείριος, et qui in alterius potestate est, quem poetæ χείριον dixere. Eurip. Cyclope,

ἐλάβετε ποίαν τὴν ἐμὴν τε χειρίαν;

Nam & χειροῦσθαι dixere, opprimere & capere, cum aliquis superior est. ut Trachinijs, χειροῦμαι κακὴ τύχη. de quo uerbo & paulo antè diximus. Et in manu alterius. Rursum, εἰς χεῖρας ἰέναι, est cōgredi. Thucyd. 4. ἀντεπεξελάσαντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων ἱππεῖς ἐς χεῖρας ᾖσαν, inuecti contrà & Atheniensium equites congrediebātur cum Bœotijs. Latini dixere, aliquid dari præ manu, ut Terentius: & in manu, ut Cicero, ἐς χεῖρας, quo quis utatur. Et in Phormione, Quid uelis tibi dari in manum. Nisi fortasse & hoc, In manu, loco legendum est. Græci dixere etiam, τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῷ ἔχειν, tenere manus. In manu autem esse Latinis, fortasse ὑποχείριον, id est, penes aliquē. Terent. Tibi id in manu est, ne fiat. Et Virgil.

Terra autem in manibus nostris. —

χειραγωγός, manuductor. & χειραγωγεῖν uerbum, manuducere. Lucret. lib. 2. Sed magis ipsa manu ducunt. Lucianus per iocum de dracone posuit, in disputatione de mendacijs, qui est Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς φής, γεγηρακότα: Manu ne draconem senio cōfectum, ut ais, ille ductabat? Et alius sophista, Heliodorus, ut meminisse uideor, longius adhuc significationem transtulit, cum inquit, ὑπὸ τοῦ θρήνου χειραγωγούμενος, lamentorum indicationem sequens. χεῖρα ὑπέχειν, idem quod ὑποσχεῖν. χέρνιβα Homerus uocat aquam, qua abluuntur manus ante cibum. Οδυσσ. α.

χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος.

Dicit fuisse aquam uase allatam, & effusam in polubrum. Et uerbū est χερνίπτεσθαι, manus abluere. & χερνίμματα, manuum lauacra: omnia ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ τοῦ νίπτεσθαι.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

νίπτεσθαι. In ιλ. ω. χέρνιβον uas interpretati fuere, quod χερόνιπτρον alij uocarunt, seu λέβητα, polubrum latinè: ut πρόχοον, gutturniũ. Neq; alibi reperitur apud illum poetam in hac forma uocabulum. Athenæus lib. 9. Atticos χερνίβιον hoc dixisse ait. Idemq; docet, χέρνιβα, penultima acuta, apud comicos & tragicos reperiri, de aqua, qua, titione ex ara sublata, cum in illam intinxissent, conspergere quondam in sacris astantes consueuerint, sed rationẽ deductionis repugnare. Affundebatur autem aqua sumpturis cibum super manus, affundebatur & post cibũ:

τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήεον ἐν κανέοισι.

& οδυσσ. γ'.

τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.

Quorum priores uersus, cum cibum capturi essent, tum manib. affusam aquam à prędconibus fuisse memorant: posteriores, cum cepissent. Aristophanes Grammaticus, ὕδωρ κατὰ χειρὸς, seu κατὰ χειρῶν, appellasse ueteres tradidit, aquam qua abluerentur manus ante cibum: ἀπόνιμμα uerò, qua post cibum. Athenæus tamen & post cibum dixisse ait ueteres, κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Sed Aristophanes poeta, in Vespis hoc discrimen seruauit,

ὕδωρ κατὰ χειρὸς, τὰς τραπέζας εἰσφέρειν,
δεδειπνήκαμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη σπένδομεν.

Manibus dari iube aquam, apponi mensulas:
Cœnamus, abluimus nos, libamus modò.

Et annotarunt, antequam cibus inferretur, postulasse conuiuas ὕδωρ κατὰ χειρὸς: remotis mẽsis, iussisse dari aquam, quò abluerentur, cum diceret, ἀπονίψασθαι δὸς ὧ παῖ. χειρόμακτρον autem linteum appellabatur, quod alio nomine est ὠμόλινον, ad detergendũ manus, id est mantile. quod nominatur & in ornatu muliebri, itaq; uidetur posuisse Herodotus εὐτρεπῆ, καὶ μὴν πάλιν ἀπικέσθαι δῶρον ἔχοντα παρ' αὐτῆς χειρόμακτρον χρύσεον: Atq; illum reuersum à Proserpina, attulisse dono sibi datũ uelum aureolum. Plinius scripsit, cutibus humanorum capitum cum capillo Scythas ἀνθρωποφάγους uti pro mãtilibus ante pectora. Herodotus autem μελπομένῃ ita, περιταμὼν κύκλῳ περὶ τὰ ὦτα λαβόμενος σείει. μετὰ δὲ σαρκίσας βοὸς πλευρῇ δέψει τῇσι χερσί. ὀργάσας δὲ αὐτὸ ἅτε χειρόμακτρον ἔκτηται, ἐκ δὲ τῶν χαλινῶν τοῦ ἵππου ὃν αὐτὸς ἐλαύνει, ἐκ τούτου ἐξάπτει καὶ ἀγάλλεται: Cute capitis, inquit, iuxta aures circuncisa, ita acceptum illud exuit: tum deinde detonsam costa bouis, mollit manibus, & subacta utitur pro mantelio, suspenditq; de frenis equi, quo ipse utitur, & hoc facto exultat. In primo libro παιδείας κύρου, significat uocabulum mappam: ὅταν δὲ τούτων τινὸς θίγῃς, εὐθὺς ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα: Vbi quid illorum attigeris, statim manum ad mappas derterges. Pollux ex Aristophane adducit, ἀμετάχειρίστων τῶν κοινῶν, republica inaccessa, nisi fallor. Xenophonti παιδείας 8. & Herodoto Thalia, est ἀποχειροβίωτος, uictũ manibus quærens: qui & χειρόβιος, & χειροβιοτικός. χεὶρ δεξιὰ, manus scita, de operibus artificũ. ut χεὶρ πολυκλείτου, Polycleti statua. & χεὶρ ἀπελλοῦ, tabula Apellis. In epigrammate,

ταν ὀλοὰν μήδειαν ὅτ' ἔγραφε τιμομάχου χείρ.

Significat & χειρόγραφον, ut Latinis, manus. Et serui à manu, scribæ: qui & amanuenses. Et χεὶρ στρατιωτική, manus bellica. & χειρὶ πολλῇ, ingẽti manu. Et pro Cælio, mulieraria manus. Et Polybio, ἀρίστας χεῖρας, præclaræ copiæ. Virgil. lib. II.

Vel Priamo miseranda manus. — &,
Hic manus ob patriam pugnando uulnera passi.

Polyb. lib. I. προσγενομένης αὐτῷ τῆς χειρὸς ταύτης, his uiribus auctus. Et Herodoto χεὶρ βασιλῆος ὑπερμήκης, immensa regis potentia. secundum quod et Ouid. dixit

— Longas regibus esse manus.

& ιλ. ό.

— τὸν δὲ ζεὺς ὦρσεν ὄπισθεν
χειρὶ μάλα μεγάλῃ. —

magna ui. χεὶρ πολεμία, hostilis manus, Medea. &,

χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

de mutuis officijs. &,

ὅπου τις ἀλγεῖ, κεῖθι καὶ τὴν χεῖρ' ἔχει.

de sensu malorum. πολύχειρ sonat ut multimanus. ἑκατόγχειρ, centimanus, ut Briareus, quem Homerus ἑκατόγχειρον uocat. μακρόχειρ, longimanus, quemadmodum anguimanos elephãtos Lucretius dixit. Ita quidam cognominatum fuisse Darium Hystaspæ filiũ, quidam Xerxem, quidam Ochum Artaxerxem, tradiderunt: uel quòd horum potẽtia longè lateq; extenderetur, uel quia dextras ha-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

berent sinistris, uel ambas etiam manus alijs lõgiores. θρασύχειρ est audax, & manu promptus. ἀριστόχειρ autẽ ἀγών, Soph. Aiace, certamen uirtutis. χειροτονία significat manuum extensionem, quę erat suffragationis significatio. Et uerbum χειροτονεῖν, suffragari. Hic mos seruabatur in approbãdis scitis populi, et creandis magistratibus. Cicero uerbum interpretatus est in oratione pro Flacco: Data concio Lælio est, processit ille, & Græcus apud Græcos non de culpa sua dixit, sed de pœna questus est. Porrexerunt manus, psephisma natũ est. Id est enim ἀνέτειναν τὰς χεῖρας. Xenophon ἀναβάσεως ζ. καὶ ὅτῳ δοκεῖ ταῦτ᾽ ἔφη, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες: Cui hæc, inquit, placent, is porrigat manũ, & porrexere uniuersi. χειροτονεῖν igitur est τὰς χεῖρας τείνειν, uel αἴρειν. ut Aristoph. concione muliebri,

—ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε;
—Quo uerò modo
Porrigere nostras meminerimus illic manus?

Addit mox,

χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ᾽ ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
Difficilis est res, porrigendæ sed manus,
Nudato ad humeros usq; brachio altero.

Quia autem hoc gestu suffragia declarabantur, ideo χειροτονεῖν significat sciscere, iubere, creare. Aristoph.

—ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ᾽ ὁπόσ᾽ ἂν δέῃ.

Vt possimus, inquit, sciscere, quę necesse fuerit. Et postea,

—ἵνα τῆς ἀρχῆς ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι,
ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν χρῶμαι. —

De imperio, quod suffragio populi adepta esset, se consilio illarum uti uelle ait. Demosth. Philip. 1. χειροτονεῖτε σὺ ταξιάρχους, creatis. In scriptis apostolicis uerbum quidem significat idem, sed ritus fuit ἐπιθέσεως χειρῶν. Actorum 14. χειροτονήσαντες αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ᾽ ἐκκλησίαν. Et Gregorius Nazan. τί καὶ σὺ ἄλλους αὐθημερὸν πλάττεις ἁγίους, καὶ χειροτονεῖς θεολόγους; Cur alios etiã uno die effingis sanctos, & designas theologos? Sed exẽpla huius significationis passim occurrunt. χειροτονία ergo, suffragatio. & ἀντιχειροτονία, contraria suffragatio, & uerbum ἀντιχειροτονεῖν. Aristoph. concione muliebri, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν, nemo refragaretur. προχειροτονεῖν, præ alijs, seu ante tempus aliquod designari, uulgò dixerunt. & sic in Apostolica historia Lucæ, μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις, iam ante, uel præ alijs designatis testibus. Sed Attici προχειροτονεῖν & ἐπιχειροτονεῖν, de populi præcedentibus & sequentibus suffragijs dixere. Cum enim ad populum sententia cõsilij, quod προβούλευμα dixere, allatum esset, prius decernebatur, an illud ratum esse, an quæri amplius deberet: atq; hæc erat προχειροτονία. Demosth. κατὰ Τιμοκράτους, προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἐγράφη, μετὰ ταῦτα γενομένης ἐκκλησίας προὐχειροτόνησεν ὁ δῆμος: Accessit ad cõsilium, consultum perscriptum fuit, postea in concione prima suffragia de illo populus tulit. Sed de quo quærebatur, quodq; aliquis promulgasset, censuisset ue, id populus ἐπιχειροτονεῖν, aut ἀποχειροτονεῖν, id est, uelle iubere, ac uetare solebat. Eaq; erat ἐπιχειροτονία, & ἀποχειροτονία. Dicebatur autem hæc cognitio, & hoc iudicium populi, de ijs quæ relata essent, communi nomine ἐπιχειροτονία, iubẽdi quidẽ prior, uetandi uerò posterior. ut planè dicitur in lege, quę recitatur in oratione contra Timocratem, hoc quodam modo: ἐπιχειροτονία à populo de legib. fiat, prior quæ iubeat, posterior quę uetet. Quòd si quę leges ἀποχειροτονηθῶσιν, inquit, id est, improbatæ & antiquatæ fuerint, πρυτάνεις, id est, præfecti consilio, cogant de antiquatis ultimam è tribus cõcionem, &c. Philip. 1. ἃ μὲν ἡμεῖς δεδυνήμεθα εὑρεῖν, ταῦτ᾽ ἐστίν. ἐπειδὰν δὲ ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, ἃ ἂν ὑμῖν ἀρέσκῃ χειροτονήσετε: Hæc sunt, quæ excogitare nos potuimus. uos cum de sententijs suffragia feretis, ea quę placuerint, decernetis, seu approbabitis. De his poterit, nisi fallor, significatio horum uocabulorum aliquo saltem modo intelligi. καταχειροτονία autem erat quasi præiudicium populi de reo. Nam iniuriarum & fraudum publicarum delatio ad populum concedebatur passis, atq; hoc ad iudicium afferebatur, ut facit Demosth. κατὰ Μειδίου: Ego, inquit, quod uestrûm quisq;, talem iniuriam passus, faceret, id feci & ego, ad populum huius nomen ut deferrem, de ui, quam Diony

sijs

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

sijs fecisse uideretur. Tum ita uehementi indignatione & ira commotus populus fuit, ut suffragijs hic omnium uoces declararetur: id est, ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. Atq; erat καταχειροτονία contraria interdum ἀποχειροτονίας. Nam illa eum qui ad populum de ui aut dolo delatus fuisset, damnabat, hæc absoluebat. Erat enim ἀποχειροτονία, reiectio eius quod promulgatũ delatum'ue esset. Vt cum præco, uerbi causa, pronunciasset de Media, iussissetq; manus porrigere eos quibus ille nocens uideretur, ea erat καταχειροτονία. Mox cum fecisset tale prę conium, ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν ὁ Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα, tum fiebat ἀποχειροτονία. Διαχειροτονία autem est, quasi suffragiorũ diuisio. ut si latum sit, utrum uetus lex retinenda: an illa abrogata, noua ferẽda sit. utrum pecunia in hunc, an illum usum uertẽda. In his si cui fortè immorari diutius iusto uidemur, is neq; strictim huiusmodi res demonstrari posse, neq; uulgo notas esse, & nonnihil tamen ad ueterum scripta intelligenda, momenti habere cogitet. οδινος. ώ. & Xenophonti sunt χειρῖδες, manuum inuolucra, seu tegumenta, quas & χειροθήκας quidam appellarunt. Fortasse manicas has appellauit Virgilius:

Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

Plautus autem manicas in Capt. uincula manuũ appellauit, quas Herodotus χειροπέδας. Tunicæ autẽ manicatæ, sunt χειριδωτοὶ χιτῶνες. Plautus Pseudolo dixit manuleatam tunicam. χειροποίητον, manu factũ. περιτομὴ χειροποίητος, ad Ephesios. Idem sonat & χειρότευκτον, & χειροβαρὴς, pondere suo manus grauãs. χειρώνακτες, opifices, Sophocli. & res χειρωναξία. Apud Herodotum Euterpe, οὐδ' ἀπαλλαγμένους τῶν χειρωναξιῶν γηναίους νομίζοντες εἶναι, alienos ab opificijs nobiles esse statuunt. χειροήθης est mansuetus, quasi manu assuetus. & ut Virgilius, manum patiens, lib. 7.

Ille manum patiens, mensæq; assuetus herili,
Errabat syluis. —

Xenophon οἰκονομικῷ, quæ est disputatio de re familiari, ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης ἦν, καὶ ἐτιθασεύετο: Cum mansuefieret iam uxor, & cicuraretur. χειροσίδηρον, ait Pollux, ferramentum est, apparatum ad pugnas nauales. Hę Latinis sunt ferreę manus, Græcis σιδηραῖ χεῖρες. Thucyd. lib. 7. προηγγέλθη δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ ἐπιβουλὴ τῶν σιδηρῶν χειρῶν, indicium etiam factum fuerat de insidijs manuum ferrearum. Et 4. καὶ χειρὶ σιδηρᾷ ἐπιβληθείσης μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν: Iniecta manu ferrea, unam nauem euerterunt. Pollux de Hipponacte adducit χειρόχωλον, mancum. sic enim manu debilem, uel usu manus carentẽ, uocarunt. unde & Mancini fuerunt appellati. Ad ea quæ integra non sunt, manci uocabulum à Latinis transfertur, ut à Græcis τὸ χωλὸν. Cicero: Mancam ac debilem præturã suam fore Cos. Milone. Et ad futilia, ut alia quoq; nomina uitiatorum sensuum. Plaut. Mercatore,

— De hac re es argutus, ut par pari respondeas:
Ad mandata claudus, cæcus, mutus, mãcus, debilis.

Mancus igitur est χωλὸς τὴν χεῖρα. nam χωλὸν τὴν χεῖρα dixit Lucianus in Alexandro. Est & κυλλὸν, membrũ, non manus solum, sed & pedis. Galenus de manu posuit, in primo libro περὶ χρείας μορίων, κυλλὸν ταύτῃ τὸ μόριον ἐγένετο, mancũ redderetur membrum. Sed de his, cum ad pedes peruentum fuerit, etiam aliquid erit dicendũ. χειρόδοτον δάνεισμα interpretatur Pollux, mutuum datum sine obligatione, id est, ἄνευ συμβόλου δάνεισμα. χειρᾶν dixere, inquit Pollux, ruptas manus, uel in his rimas esse. unde & χειρόποδες, quibus essent rimæ in pedibus. Rimæ autem hæ sunt Gręcis χιράδες, elisione literæ ε, quasi χειράδες. & χιράγρα, quasi χειράγρα, ut ποδάγρα, uehemẽtissimus dolor manuũ. Martialis, Hæc chiragra est. χειρονομῆσαι, apto & concinno gestu manus motitare. Xenophon Symposio, ἐγὼ αὐτὸς ἐλθὼν οἴκαδε ὠρχούμην μὲν οὔ, οὐ γὰρ πώποτε τοῦτ' ἔμαθον· ἐχειρονόμουν δὲ, ταῦτα γὰρ ἠπιστάμην: Domũ reuersus, non ego quidem saltaui, nunquam enim didiceram: sed gestus manibus edebam, hæc enim noram. Herodotus autem de Hippoclide, ἀνατεὶς τοῖς ποσὶν ἐχειρονόμησεν, inquit, pedibus sublatis edidit gestus, quales manibus solent. Cratini autem esse ait Pollux χειρονομησείοντες, id est, gestiẽtes edere illos motus. Lesbonax, ut ait Lucianus Toxari, χειρισόφους hos appellauit, quod & proprium Lacedæmoniorum ducis nomen fuit. ἀκροχειρισμὸν nominarunt in

pancratij exercitatione, cum manibus alter alterum captaret, & prehensitaret. et ἀκροχεῖς, manus, id est ἄκρα χείρ. Et ἀκροχερσίτης, pancratiasta quidã Sicyonius. παραλαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τῶν ἀνταγωνιζομένων τῶν χειρῶν ἔκλα, καὶ οὐ πρότερον ἀνίει πρὶν αἴσθοιτο ἀπαγορεύσαντος. Nam aduersarij manus comprehensas non prius dimittere solebat, quàm illum defici uiribus sentiret: ut ait Pausanias ἠλιακῶν β'. Verbum de hac re, ἀκροχειρίσασθαι, manus captare, aut comprehẽdere. διαχειρίζεσθαι significat conficere manu, id est interficere. Plutarchus dictis Laconicis, μέλλοντος τοῦ βασιλέως τὸν πέρσην διαχειρίσασθαι, cum interfecturus esset. Et Herodianus lib. 3. ἀδύνατον δὲ ἀδύνατον ὂν δύο διαχειρίσασθαι βασιλέας: Fieri non posse, ut ipse duos principes interficeret. Sed διαχειρίσαι acti uè, est administrare. ut χρήματα διαχειρίσαι, administrare pecuniam. Demosth. pro Ctesiphonte, ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ, ὧν ἢ διακεχείρικα, ἢ πεπολίτευμαι: Cõfiteor me teneri ad rationes reddendas omnium quæ aut administraui, aut publicè gessi. Et κατὰ ἀφόβου α. καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν ἅπασαν διαχειρίσαντες, cum totius patrimonij administratio penes eos fuisset. Nam & minister à manu Latinis ducitur, & hinc administer, & uerbũ administro & subministro. μεταχειρίσαι interpretãtur permutare. μεταχειρίσασθαι, Platoni πολιτικῷ, est tractare. μεταχειρισάμενος, inquit, μουσικήν. Thucydides autem lib. 4. μεταχειρίζειν. τόν τε πόλεμον νομίσωσι, μὴ καθ' ὅσον ἄν τις αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν τοῦτον ξυμβαίνειν. Eos dicit esse prudẽtes, qui non qua parte ipsi uelint, ea successuros conatus in bello arbitrẽtur. εὐμεταχείριστος, qui facilè circumueniri potest. ἀναβάσεως β'. οἱ δὲ ἄδικοι ἐπεβούλευον ὡς εὐμεταχειρίστῳ ὄντι. Proxeno dicit improbos insidiatos fuisse, quòd capi facilè posset. Et contrà, δυσμεταχείριστος, qui capi aut teneri facilè nequit. Et αὐτοχειρίᾳ, aduerbium, propria manu. et αὐτόχειρ ἐργάτης, qui sua manu opus facit. Et in Medea, αὐτοχειρὶ μοίρᾳ, morte propriæ manus. Nam αὐτοχειρίσαντες, quo Philistus usus sit, dicit esse παμμίαρον Pollux, id est teterrimũ: nescio utrum significatu, an forma. Sed superiorum usus talis est. Polyb. lib. 2. τὸ γὰρ τούτων αὐτόχειρας γενέσθαι καὶ τιμωροὺς, horum carnifices. Herod. Thalia, αὐτοχειρίῃ διέφθειρε τὴν στρατιήν, sua manu exercitui dispersit. Ibidem, Κύρου υἱὸν ἀπολωλέναι αὐτοχειρίῃ, quòd Cyri filiũ sua manu peremisset. Et Isocrates in oratione ad Philippum inquit, à dijs non manu res humanas, sed consilijs geri. οὐ γὰρ αὐτόχειρες οὔτε τῶν ἀγαθῶν, οὔτε τῶν κακῶν γίνονται τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, ἀλλ' ἑκάστοις τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιοῦσιν, ὥστε δι' ἀλλήλων ἡμῖν ἑκάτερα παραγίνεσθαι τούτων. Sophocl. Aiace, δισσοὺς ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν. Ita & actis Apostolorum, αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐρρίψαμεν, nostris manibus. Idem autẽ Sophocles, inquit Pollux, dixit ἀχείρωτον, cui manus non essent admotæ, seu inelaboratum, id est ἀχειρούργητον. δυσχείρωτα autem Demostheni, subactu difficilia. Sine manu est ἄχειρ, qui & μεταπλασμῷ ἄχειρος. ἐγχειρίδετος est Herodoto, in manus traditus. τοῦ ψυχῆς, καὶ τὸν μιλήτου ἐπίτροπον ἐόντα, τὸν ταῦτα μηχανησάμενον, ἐγχειρίδετον παραδῶ: Vtq; illum, cui Mileti commissa est administratio, horum omnium autorem & structorem in manus tibi tradam. Aristophani autem ἐγχειρητής, qui, ut opinor, molitur aut tẽtat aliquid. Thucydidi uerò ἐπιχειρητὰ, aggredienda. ἐγχειρήματα, & ἐπιχειρήματα, conatus & moliones, Demost. Xenophon autem, adducente Polluce, ἐγχειρητικωτέρους ἀρετῆς dixit, id est, magis exercentes uirtutem. Verùm idem in 4. ἑλλην. sic usus est hoc uerbo, de Diphrida Lacedæmonio, ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ εὔχαρίς τε οὐχ ἧττον τοῦ θίμβρωνος, μᾶλλον δὲ συντεταγμένος, καὶ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός. οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς ᾧ ἦν ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν: Erat uir ille neq; minus comis Thimbrone, & magis compositis moribus, & dux solertior atq; attentior. Nam neq; uinci sese à corporis uoluptatibus patiebatur: & quicquid aggressus esset, id exequebatur. Est & apud Xenophontem ἐγχειρίδιον, quod pugionẽ, seu siccam significat. ἑλλην. β'. καὶ ἐπιστῆναι ἐκέλευσε πρὸς τὰ ἐγχειρίδια ἔχοντας φανερῶς τῇ βουλῇ ἔνθα τοῖς δρυφάκτοις: Iussit consistere iuxta septa illos cum siccis, & sese consilio ostendere. Nam Critiam adduxisse quosdam ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας, antè dixerat. ἐγχειρογάστορας & χειρογάστορας dixere, manibus cibum quærentes, ut opifices

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

fices faciunt. Hoc posterius Pollux lib. 1. indicat Hecatæum usurpasse. χειροκράτης autem proprium nomen, in quo significatio est roboris manuum. & χειροδάμας, ιλ. λ'. Cum præpositionibus hoc nomen ita fere apud Græcos positũ reperitur: ἀπὸ χειρὸς, manu. Luc. de componendis historijs, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον, qui & ipse magnas & præclaras res eo in bello gessisset manu sua. ιλ. μ'.

ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι

ἐν χερσὶν, conflictum & consertionẽ manuum notat. Thucyd. lib. 3. οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, quos in prælio trucidastis. Id est enim ἐν συμβολῇ, in conflictu. Item lib. 4. καὶ ἦν ἡ μάχη καρτερὰ, καὶ ἐν χερσὶ πᾶσα: Erat prælium uehemens, & res tota consertis manibus gerebatur. Et mox, δεξαμένων δὲ τῶν ἀθηναίων, ἐν χερσὶν ἦν πάλιν ἡ μάχη: Rursumq; Atheniensibus impetum illorum excipiẽtibus, manus conserebantur. ιλ. π'

ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.
Pugna manus poscit, fora sunt sermonibus apta.

Sicut Maro 10.

In manibus Mars ipse uiris. —

ἔχειν ἐν χερσὶν, habere in manibus. κλειοῖ, ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἐν χερσὶ τὸν γάμον τοῦ παιδὸς, cum adornaret nuptias filio. ἐς χεῖρας ἐλθεῖν & ἰέναι, dixere de congressibus præliorum: latine autem, ad manus uentum esse. Et συμμίξαι ἐς χεῖρας πολεμίοις, cõgredi cum hostibus, παιδείας β'. Thucyd. libro 2. προσέβαλλόν τε εὐθὺς καὶ ἐν χεῖρας ἦσαν κατὰ τάχος, ibant consertum manus. Itemq; ἐν χειρῶν νόμῳ, ut suprà indicauimus. Herodotus etiam sic locutus fuit, ut hæc coniungeret, καλλιόπῃ. Dixit enim, ἐν χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι. Conseruntur autẽ manus Latinis, tam in belli certaminibus, quàm disceptationibus ciuilibus iudiciorum. unde Ennius,

Non ex iure manu consertum. —

ἐν χεῖρας autẽ λαμβάνειν, in manus sumere. ἀναβάσεως α'. καὶ ἀναβὰς ἤδη ἐπὶ τὸν ἵππον, τὰ παλτὰ εἰς χεῖρας ἔλαβε: Cyrus equo conscenso, in manus sumpsit hastas. Eurip. Hecuba,

— καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει
πρᾶγμ' ἐν χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε.

Herodot. κλειοῖ ita, κῦρος δὲ κροῖσον ἐν τὰς χεῖρας ἐθεὶς τῷ ἑωυτοῦ παιδὶ καμβύσῃ. Et Cicero: De manu, ut aiunt, trado in manũ. Idem Herod. αὐτός τε γὰρ δοκέω θείῃ τύχῃ γεγονὼς τάδ' ἐν χεῖρας ἄγεσθαι, hæc sumere in manus. ἐκ χειρὸς, manu. Xenoph. παιδείας κύρου α'. de armatura Persica: καὶ παλτὰ δύο, ὥστε τὸ μὲν ἀφεῖναι, τὸ δ' ἂν δέῃ, ἐκ χειρὸς χρῆσθαι: Duas gestant amentatas hastas: unam, quam eminus conijciant: alteram, qua cominus manibus consertis utantur. Sophocles Aiace,

ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας
ἐκ χειρός. —

Narrat Vlysses, pecudes repertas esse uniuersas manu cæsas. Xenophon autem ἑλλην. ζ'. dixit, ἐκ χειρὸς ἐμάχοντο, id est, consertis manibus pugnarũt. Polybius autem lib. 5. ita, ἵνα τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς γινομένης: Vt coràm habito colloquio, seu communicata re in congressu. Et ἐκ χειρὸς ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, urgere rem. Item lib. 1. ὥστε πάντας ἐκ χειρὸς παραγενέσθαι δόντας αὑτοὺς εἰς τὴν πίστιν. Statim congressos omnes deditionẽ fecisse ait. ἐκ χειρῶν. Plutarchus in disputatione, utrũ Athenienses uirtute an sapientia prestiterint, ἔθεντο καρτερὰν ἱππομαχίαν καὶ κρατήσαντος ἐκ τῶν χειρῶν ἐπαμινώνδα, uictore in cõflictu Epaminonda. De manibus autem aliquid elabitur, ut in metu. ιλ. λ'.

ἐκ γάρ σφων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.

Elapsum autem statum Reip. de manibus, ait Cicero ad Att. lib. 1. iudicio Clodiano. Fugit autem aliquis è manibus, ne comprehendatur: ut in Cæliana. πρὸ χειρῶν, in manibus. Eurip. Rheso,

μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν.

Sunt in manibus prælia & hastæ. Sicut Plaut. Mostell. Agas quod in manu est. πρόχειρον, composita uoce, est promtum & paratũ. Est πρόχειρος procax & temerarius, ut Suidas docet, adducto loco Polybij hoc, ἀλλ' ἐστὶν αἴτιον τοῦ μὴ πρόχειρον ὑπάρχειν, τὸ παρ' ἐπιχάρμῳ καλῶς εἰρημένον, νῆφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Contra temeritatem, præclarum dicit esse Epicharmi præceptum hoc,

Sobrius sis, ac memineris nemini confidere.

Et addit, neruos hos esse, atque artus sapientiæ. Etsi, ut uerum fatear, suspectus à mendo ille mihi locus est, præsertim cum ita apud eundem lib. 5. reperiatur positum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

positum uocabulum, ὅτι τὰς τῶν πρότερον ἐπταικότων ἐν ἑκάστοις περιπετείας οὐ ποιούμεθα προχείρους: Quod nō habemus in promptu casus aduersos in quos priores quoque tempore incurrerunt. Idem tamen Polyb. lib. 1. sic, δεξάμενος τὴν ἐλπίδα προχειρότερον τοῦ δέοντος, cupidius & imprudentius illa spe arrepta. Et Athenæus in 4. aduerbio ita est usus, προχείρως πάντα ποιῶν, omnia faciens temerè & incogitanter. Et Heliodorus, μειρακιῶδες τὸ πρόχειρον, iuuenile quiddam esse temeritatem. Plutarch. in libello de utilitate, quę ex inimicis percipiatur, ita, κἀκεῖνο τὸ βιβλίον ὁρῶ σε πρόχειρον ἔχοντα πολλάκις, uideo te in manibus sæpe habere: uel, ut Cicero, nō ferè de manibus ponere. προχειρίζειν, parare, aut præparare. Polybius lib. 1. ἔστι δὲ παρὰ ῥωμαίοις τὰ πάντα τέτταρα στρατόπεδα, ἃ κατ' ἐνιαυτὸν προχειρίζονται: Sunt exercitus quatuor, qui singulis annis comparantur, uel etiam producuntur. Item προχειρίζεσθαι, μέσως, producere. Lucian. Toxari, ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτῶν: Productis, seu prolatis paucis quibusdam nostrorum temporum. ἀνὰ χεῖρας, in manibus. κατὰ χεῖρας, facilè. Sed ὕδωρ κατὰ χειρός, iam explicatum est. διὰ χειρός, in manibus: ut in manibus terræ. Et Cicero Attic. Res est in manibus. διὰ χειρὸς ἔχειν τὴν πόλιν, Plutar. Pericle, administrare ciuitatem. Thucyd. lib. 2. τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν. Cicero de Senectut. Tum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & prox. scripserat Oedipum Coloneū recitasse iudicibus. Hoc enim dicit, scriptam illam fabulā tractatione sua tum poetam perpolijsse. Lucianus autem dixit, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις, id est, in manibus habes, seu uersas. Et in libello de senectute ait Cato, Septimus mihi originum liber est in manibus. Alibi autem, Est in manibus uiri laudatio, id est, ἐν χερσίν: hoc est, extat. μετὰ χεῖρας, in manibus, seu inter manus. ut hoc,

Ante oculos, interq; manus sunt omnia uestras.

Et Cæsar lib. 2. bel. ciuil. Atq; hac agger inter manus proferebatur. Herodot. πολυμν. ταύτην τὴν στρατηλασίαν καὶ τὸ κάρτα εἴχομεν μετὰ χεῖρας: Habuimus in manib. expeditionem hanc uehementer, id est, tractauimus. ὀδυσσ. autem χ'. μετὰ χερσὶν γνώμα, uersabat in manibus. ὑπὲρ χειρῶν, super manibus. Theognidi autē ὑπὲρ χειρός, in manu. τὴν δ' ὑπὲρ χειρὸς ἔχεις. περὶ χεῖρας, circum manus. & περίχειρα, manuum ornamenta. Polyb. lib. 2. de Gallis, περιχείροις καὶ μανιάκαις. Et paulo pòst, τὸ δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλιον, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ γαλάται. Torquem esse ait aureum, quem gestare soleant Galli circum collum & manum. Spinter hoc esse Plauto ait Priscianus: & interpretatur ἀκροχείριον, aut fibulam in humeris, aut armillam. ὑπὸ χεῖρα, in potestatem. de quo & antè diximus. Addamus his & alia, quę fortè nobis in mentē uenerint. προσφέρειν χεῖρας, inferre & afferre manus. Polyb. 3. προσφέροντες τὰς χεῖρας ἀπαραιτήτως, inferentes manus fugiētibus hostibus. Idē lib. 5. ἀλλ' αὐτῷ προσήνεγκε τὰς χεῖρας, manus sibi intulit, seu potius attulit. Cicero pro Quintio: Domino à familia sua manus allatas esse. ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω, Homericū est, ιλ. α'. cum graues manus tibi intulero. Aliter in senario græco,

τὴν χεῖρα προσφέροντα σὺν θεοὺς καλεῖν.

adhibentem manus. παραφέρειν χεῖρα, porrigere. Demosth. ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευρὶ προὔτεινα: Aut huc, & non illuc manum porrexi. Polyb. autem lib. 5. dixit, ἐτόλμησεν ἐμβαλεῖν τὰς χεῖρας μεγακλέα, ausus fuit manus inijcere Megacli. Cicero pro Roscio Comœdo: Ipsa mihi ueritas manum iniecit, id est retinet. παρέχειν χεῖρα, manum præbere. ut, Da dextram misero. Eurip. Hecub. παράσχε χεῖρα τῇ προσδεομένῃ. Plutar. in Sylla, τοῖς ἄρχουσιν παρέχειν τὰς χεῖρας, dixit, inseruire ducibus. Homerus autem ιλ. ψ'.

καί μοι δὸς τὴν χεῖρ' ὀλοφύρομαι. —

χεῖρα ὀρέγειν. ἑλλην. 5. καὶ τὰ ἐν παγκαίῳ χρύσεια, χεῖρα ἂν αὐτοῖς ὀρέγοι, auri in pangæo metalla manum illis porrexerint, id est, accesserint. Sed ἀνασχεῖν χεῖρας, sustollere manus est, ut faciunt exultātes gaudio. ὀδυσσ. σ'.

χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον. —

& uolentes percutere. ibidem,

δὴ τότ' ἀνασχομένω. —

& precantes deos. ιλ. δ'.

— καὶ πᾶσι θεοῖσι
χεῖρας ἀνίσχοντες. —

Aeneid. 2.

— Et cœlo

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

—Et cœlo palmas cum uoce tetendit.

Hoc aliter ιλ.ό.

εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα.

Aristoph. autem ὄρνισι dixit, εὐξόμεθ' ἑαυτοῖς ἀνατείνοντες τὼ χεῖρε. χεῖρα etiã ἱκεσίαν, id est manum supplicem, posuit in Hecuba Eurip. Et ibidem, τίς σοι ξυνέσται χείρ, qua ope fulta eris. In Oeconomico autem ita, καὶ μεγάλη χειρὶ ἑκόντως οὗτος λέγοι το προσδέεσθαι, οὗ ἂν τῇ γνώμῃ πολλαὶ χεῖρες ὑπηρετεῖν ἐθέλωσι. ἀνταίρειν χεῖρας, de repugnatione dixerunt. Thucyd. lib. 3. οὔτε χεῖρας ἀνταιρομένους, οὔτε πολεμίους. Et Herod. πολυμν. οὐδὲ δ' οὐδὲν ἄλλο ἔθνος ἀνθρώπων, τὸ σὲ βασιλεῦ ὑπομενέει χεῖρας ἀνταειρόμενον: Nulla alia est gens, quæ tuam uim sustinere, aut resistere tibi possit. προΐσχειν autem χεῖρας, manus tendere, id est dedere. Lucretius lib. 2. Dede manus. &, Manus dandum est. Thucyd. lib. 3. ὅτι ἑκόντας τε ἐλάβετε καὶ χεῖρας προϊσχομένους. Virg. lib. 10.

—Frater tendebat inermes
Victori palmas. —

χεῖρας ἐκτείνειν. Polyb. lib. 1. ἐθάρσησαν ἤδη τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας ἐκτείνειν, manus extendere, id est, reliqua aggredi. Diximus autem suprà, χειρόγραφον esse, quam manum Latini uocarint. Cicero tamen in Bruto, & græco uerbo usus est, & manu tenere, id est, certum et exploratum habere, posuit: Seseq; chirographa, testificationes, indicia, quæstiones, manifestam rem deferre diceret. Et paulo pòst: Cum indicia mortis se comperisse manifestò, & manu tenere diceret. In Aiace Soph. est, σῇ κυβερνῶμαι χερί, tua manu gubernor. χεῖρας autem ἀδίκους, dixere iniurias & uim, seu atrocem iniuriam uerberum & pulsationum, quę est αἰκία. Demosth. in Euergum & Mnesibulum, ὁπότερος ἡμῶν ἦρξε χειρῶν ἀδίκων, τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ αἰκία. ἀμφοτέρῃσι χερσί, ιλ.ς΄. & οδυσ. ώ. ambabus manibus, id est uehementer, & enixè. Et οδυσ. ώ.

ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κακκεφαλῆς. —

& ιλ.ύ.ό.

ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε.

obnixè manibus & pedibus: ut Terent. Aeschin. κατὰ κτησιφῶντος, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ πάσῃ δυνάμει. Et Cicero Attico scribens lib. 2. Plena manu laudes nostras in astra sustulit. Ille autem Lacon καλλιόπη, non mortem suam deplorat, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐχρήσατο τῇ χειρί. Sauciatus enim antequam prælium cõmitteretur, interibat. Et δωροδόκοι, ὑποκατημμένος χειρὶ διπλῆ ἀργυρείῳ, de occultatione largitionũ. Hesiodo autem sunt χειροδίκαι, uiolenti, quibus ius est in manibus. Aeschines autem in oratione contra Ctesiphontem, prouerbiali figura dixit, μὴ ἐξαιρεῖν τῶν δικαστῶν τὰς ψήφους ἐκ τῶν χειρῶν, noli extorquere de manibus iudicũ suffragia. In Timone Luciani sunt χρυσόχειρες, aureis manibus. Et χείρων, proprium iustissimi Centauri nomẽ, quem optimum medicũ fuisse accepimus. ἀρτίχειρ, integris manibus est Platoni. χεῖρας ἐν μέσῳ ἴσχειν, interponere manus, Polyb. lib. 4. Et Plutar. Cimone, ἀλλὰ τραπέντες ὑπὸ δημαγωγῶν καὶ πολεμοποιῶν ἐπ' ἀλλήλους, οὐδενὸς τὰς χεῖρας ἐν μέσῳ ἴσχοντος συνερράγησαν εἰς τὸν πόλεμον: Sed uersi à plebis capitibus, & bellorum cupidis contra sese, cum nemo iam manus interponeret, neq; rixas dirimeret, commissi tanto bello fuerũt. χειράφετον, emancipatum dixerunt. χειραλειπτεῖν, manus ungere, quod trãsfertur ad exercitationes. χειραψίαι, conatus & aggressiones, ut in prælijs, cum res ad manus peruenit. χειρομύλας autem appellat Xenophon 6. κύρου παιδείας, molas manuarias. εὐχείρωτος, qui facilè uinci potest. Polyb. τοὺς ἕλληνας ποιεῖν εὐχειρώτους, lib. 5. δυσχειρώτατοι, minimè superabiles, aut expugnabiles. χειροδάϊκτα, Aiace, manibus cæsa. χειροδεικτα uerò, Oedipo tyranno, manifesta cunctis, ut quæ manibus demõstrari solent. γυνὴ χερνῆτις, ιλ.μ΄. & Apollonio 3. manu uictum quærens. & in genere masculino χερνήτης. In 3. tamen πολιτικῶν legitur χερνῆτες: ut sit χερνής, quasi γυμνής. εὐχερία & εὐχειρία, facilitas & agilitas manuũ. & εὐχερής, promtus & paratus. & εὐχερῶς, facilè, seu expeditè. Platoni autem ιβ΄. νόμων, ἐλέφας οὐκ εὐχερὲς ἀνάθημα, nõ aptum munus, quod dijs cõsecretur. βωμὸν χεράδος, dixit Apollonius primo. Interpretantur autem χεράδια, congestionem lapidum, qui una manu tolli possent. Tale autem saxum, quod una manu sustolleretur ab heroibus quidem, Homerus appellat χερμάδιον, id est, χειροπληθῆ λίθον. Et χερμάδια etiam dixere. Vel est χεράς, aceruus paruus lapidum. χειρόκμητον au-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

tem, manu elaboratum. Plutarch. αἰτίαις φυσικαῖς quærit, διὰ τί τὴν ἀρίστην φασὶ τὴν χεῖρα γλυκυτάτην. Et Lucianus Φιλοψευδεῖ dixit, χεὶρ ἡ δεξιά, de leone. Et apud Galenum, χεὶρ πιθηκεία. Et manus in elephanto latinè nominatur. De Diuin. 2. Manus etiam data elephantis, quia propter magnitudinẽ difficiles aditus habeant ad pastũ. Hæc est προβοσκίς, qua ſpirant, bibunt, odorantur, haud impropriè appellata manu, ut ait Plinius. Et Lucian. Lapithis, παίειν σκῦτος ἔχοντα ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας. Quòd tibias perperam inflasſet, dicit impegiſſe furioſum uerbera loris ſupinis manibus medici. Vnde apparet, in ludis puerilib. hoc fieri quondam etiam ſolitum. Manus etiam menſura eſt. & manipulus, quantum herbarum manu comprehenditur, δράγμα, ut diximus. quod ſignum in militia fuit priſcis Romanis. unde & ordines, manipuli: et manipularis miles. Sic enim Ouidius:

Pertica ſuſpenſos portabat longa maniplos,
Vnde maniplaris nomina miles habet.

Manum autem, cum menſuram ſignificat, latam intelligimus. Latini palmum ferè dixerũt, quod eſt δῶρον Græcis. Nomen Vitruuius à muneribus quoſdam ducere ait, quæ palma manus ſpargerentur. Et hinc πεντάδωρον & τετράδωρον, laterum genera. Ιλ. autẽ δ'. cornua ſunt ἑκκαιδεκάδωρα, id eſt, ut interpretantur, ἑκκαιδεκαπάλαιστα. nam παλαιστής, palmus eſt, quæ & δοχμή. Reperitur & παλαιστή, & παλαιστίς. hi ſunt digiti quatuor. σπιθαμή autem, dodrans, id eſt, digiti nouem. λιχὰς breuior eſt, ab indice ad pollicem extenſæ manus ſpacium. ὀρθόδωρον uerò, manus recta, à iunctura uſque ad extremos digitos. Manuum una eſt δεξιά, dextra: altera ſiniſtra, & lęua, ἀριστερά, λαιά, σκαιά, εὐώνυμος. Dextræ religio quędam eſt omnium gentiũ opinione. Hæc auerſa oſculis appetitur, in fide porrigitur, ut inquit Plinius. Eurip. Medea,

φεῦ δεξιὰ χείρ, ἣν σὺ πόλλ' ἐλάμβανες.
Heu dextra manus, ſæpe quam complexus es.

Item ἐν φιλοφρονήσεσιν, id eſt, in congreſsibus amicitiæ. Soph. Aiace,

εἰς χεῖρα τοῦ νεκροῦ δεξιὰν φιλούμενος
θείς. —

Vlyſſem ait dediſſe Teucro dextram, ut amico. Item in ſupplicationibus, Soph. Oedipo tyranno,

ἐξικετεύσει τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών.
Supplex manum obteſtatur comprehẽdens meam.

Inde hæc facta,

— Cur dextram iungere dextræ
Non datur? —

& Euripidis,

ἀδελφὲ δός μοι δεξιᾶς τῆς σῆς θιγεῖν.
Frater manum da dexteram tuam mihi.

Et δεξιὰν δοῦναι, Polyb. 5. In ſecundo uerò ἀναβάσεως ita, καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τισσαφέρνης καὶ ὁ τοῦ βασιλέως γυναικὸς ἀδελφός, τοῖς τῶν ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ λοχαγοῖς, καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν ἑλλήνων, dederunt & acceperunt fidem. Aeneid. 10.

— Pallas Euandrus in ipſis
Omnia ſunt oculis, menſæ quas aduena primus
Tunc adijt, dextræq; datæ. —

Alibi autem idem poeta dixit,

Accipe, daq; fidem. —

De oſculis autem, iuncturam manus ueteres fuiſſe oſculatos, ſuprà indicauimus. Et Lucianus περὶ ὀρχήσεως ſcribit, ueteres τὴν χεῖρα κύσαντας ἡγήσασθαι εὐτελῆ εἶναι τὴν εὐχήν, id eſt, ſi oſculati manum eſſent, ita credidiſſe uotum acceptum eſſe. Sunt & δεξιοί, gnaui. & δεξιότης, dexteritas. & δεξιῶς, dextrè. Ariſtoph. μανθάνεις γε δεξιά. Et ἐκκλησιαζούσαις, τά γ' ἄλλ' εἴπουσα δεξιώτατα, præclariſsimè. Plato Epitaphio, οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοί εἰσι, ita illi oratores ſciti ſunt. περιδέξιοι τόποι, ſunt οἱ ὑψηλοί, id eſt, ardua & opportuna loca. ἐπιδέξιος, & ἐπιδέξια aduerbium, aptè, bellè, dextrè. ἐπιδέξια quidem in Theæteto Platonis dicitur de amictu decẽte: ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλευθέρως: Qui amiciri neſciat decenter, ut libero dignum. Lyſias autem de manu dextra poſuit. Apud Eupolidem uerò eſt cõuerſio potantium, ait Pollux, quæ expreſſa eſt in uerſibus Critiæ, expoſitis ab Athenæo lib. 10.

μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντας,
μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κυκλοῦν θιάσου.
Pocula non alijs largiri nomine dicto,
Nec circum dextras ferre ſodalitium.

Itaq; dixere πίνειν ἐπιδέξια. Homero eſt ἐνδέξια. Ita enim circumfert pocula Vulcanus Ιλ. α.

αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
ὠνοχόει. —

δεξιώσασθαι ſignificat cõplecti, et dextras iungere.

iungere. Lucianus Zeuxide, προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐῴκεσαν. Plautus Aulul. Adeunt, consistunt, copulantur dexteras. δεξίωσις, gratificatio & benignitas in comiter accipiendo. δεξιὸν etiam situm notat, id est, latus dextrum. Theognis,

ἐγγύθι δ' αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστὰς
δεξιὸς ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Plautus Curcul. Quò me uortã, nescio. Si deos adoras, dextrouorsum cẽseo, id est, ἐπὶ δεξιά. ut Ιλ. ή.

οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν.

Rex Persarũ apud Xenophontem πέμπει δεξιὰν, id est, fide sua accersit. Et ἀναβάσεως β'. sunt δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες, μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς: Qui fidem facerẽt à rege, non fore memorem illum præteritorum. Ιλ. β'.

σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ αἷς ἐπέπιθμεν.

δεξιὰν Cyri negat Gobrya frustrari unquam, id est, fidem & uirtutem. ut Virgil. 11.

— Nunc te mea dextera bello
Defensum dabit. — &,
Dextra mihi Deus. —

Apud Pollucem ἀξίωμα corruptum puto, & uerum esse δεξίωμα. Est autem totus locus mendosus. Significat δεξίωμα id quod complectimur, seu quod percipimus. ut in hoc uersu Euripideo,

ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.

δεξιὰν προτεῖναι, porrigere dextrã. & ἐμβαλεῖν, iungere. Latinis autem, iniĳcere dextram, uel potius manum, significationem habet uiolentiæ. δεξιὰ est etiam δεξιτερά: & δεξιός, δεξιτερός, non συγκριτικῶς, sed παρωνύμως, ut Eustathio placet: sicut ἀριστερὰ, & ἀριστερός, & φθονερός. Sed in δεξιτερός, πλεονασμὸς ita erit literę τ. ὑπερέχειν χεῖρα, significat protectionem. Ιλ. ί.

— μάλα γάρ ἕθεν εὐρυόπα Ζεὺς
χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε. —

Theognis autem explicatius hoc de dextra manu,

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπερέχοι αἰθέρι ναίων
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ.

Hæc est forma sermonis perquàm usitata in sacris literis. Sunt & δεξιὰ, fausta, atq; prospera. ut τύχη δεξιά, & Apolline dextro. ἀριστερὰ autem, & σκαιά, contraria. Sophocles Aiace, οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ παῖ Τελαμῶνος ἔβας : Nunquam discessisti ad sinistra consilia. Et Maro,

— Si mens non læua fuisset.

σκαιός, peruersus, futilis, nihili, infelix, stultus, iners. Herodotus, φιλοτιμίη χρῆμα σκαιόν, ambitio res est peruersa. Aristophan. Nebul. ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός. & σκαιότατον γερόντιον. Herod. ἐλεγχοι, σκαιότατον μέν γε εἰ παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι ἄλλῳ περιέθηκε τὸ κράτος. Stultissimũ dicebat fuisse Harpagum, qui cum ipse potiri regno potuisset, alteri hoc cõciliasset. Plutarchus autem, expostulanti factioni Iasthenis Olynthĳ cum Philippo, quòd proditores patriæ à Macedonibus appellarentur, respondisse hunc scripsit, σκαιοὺς esse Macedonas, & appellare σκάφην τὴν σκάφην: id est, esse nationem simplicem & rusticam. Soph. Aiace,

δηλοῖς δὲ τ' οὐδὲ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.

os improbum. σκαιότης autem est rusticitas & peruersitas. Et in Suida legitur σκαιεμβατεῖν, de motu indecente saltatorum. ἐπαρίστερος Polluci est uocabulũ uulgare. Idem docet, in choro fuisse ἀριστεροστάτην, in statione sinistra: ut in dextra, δεξιοστάτην. Memoratur & δεξιότοιχος, in nauis dextra parte remigans. Et δεξιολάβοι, satellites, in actis Apostolorum. ὑπερδέξιον autem locum dixere opportunum. Et ὑπερδεξίους τοῦ πολέμου, superiores bello, Polyb. lib. 5. Dixerunt autem ἔχειν & λαμβάνειν ἐν δεξιᾷ, & ἐν ἀριστερᾷ: & ἐπὶ δεξιὰν, & ἀριστερὰν. Herodot. Polymn. τὴν ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὰν χεῖρα, ἤιε ἐς τὴν Ἰλιάδα γῆν, relicta ad sinistram Ida. Hæc enim figura in latino sermone usitatior, cui & Teutonica respõdet. ἀναβάσεως β'. ἐπορεύοντο ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν ἥλιον. Herod. Polymn. ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχοντες ὄρεα τὰ Οἰταίων, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὰ Τρηχινίων. In auspicĳs fuerunt Græcis prospera, dextra. Οδυσσ. ό.

ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις.

& Οδυσσ. ύ.

— αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις.

& Ιλ. μ'.

αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων.

Romanis uerò sinistra fuerunt prospera. De hoc ita Cicero in 2. de Diuin. Quę autem est inter augures conueniens & coniuncta constantia ad nostri augurĳ consuetudinem? Dixit Ennius,

Cum tonuit læuum bene tempestate serena.

At Homericus Aiax, apud Achillẽ quærens de ferocitate Troianorum, nescio quid hoc modo nunciat,

Prospera Iuppiter his dextris fulgoribus edit.

Ita nobis sinistra uidentur, Graijs & barbaris dextra meliora. Quanquam haud ignoro, quæ bona sint, sinistra nos dicere, etiam si dextra sint. Sed certè nostri sinistrũ nominauerunt, externi dextrum, quia plerunq; melius id uidebať. Quod autem Cicero Aiacem Homericum dicere ait, id sanè ubi ille dicat, mihi nunc in mentem non uenit: sed ab Vlysse dici scio, Ιλ. ί.

Ζεὺς δέ σφιν κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων ἀστράπτει. —

Nestor autem ita Ιλ. β΄.

ἀστράπτων ἐπιδέξι᾽ ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Itaq; & illud Virgilianum,

— Si quem
Numina læua sinunt, auditq; uocatus Apollo,

sic interpretantur, ut uelint significare prospera, quemadmodum tonitru læuum. ut Aeneid. 2.

— Subitoq; fragore
Intonuit læuum. —

Itaq; Seruius sinistrum in augurijs ideo dictum ait, quòd sinat aliquid agi. Sed hæc nos in medio relinquimus. Explicatur autem res Ιλ. μ΄. esse dextras partes, ortus: sinistras, occasus.

εἴτ᾽ ἐπὶ δεξί᾽ ἴωσι πρὸς ἠῶ τ᾽ ἠέλιόν τε,
εἴτ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

Latinè, ut mancus à manu, & inde Mancinus ducitur: ita & mancipium, manceps, mancipo, manubrium, maluium, uasis nomen. Item manu quærere, id est, labore manuũ. & asserere manu. Et Scæua, & Scæuola, à clade dextræ manus dicti. ἀμφιδέξιος quidem est ambidexter. Euripides autem Hippolyto, σίδηρον ἀμφιδέξιον appellat, id est, ferrum anceps. Homerus Asteropæum ait fuisse περιδέξιον. Et apud Athenæum Laurentius appellatur Asteropæus, qui utranque linguam æquè calleret, ut ille utraq; manu pariter expeditè usus fuisset. Hippocratis quidem aphorismus est, γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται. quod ita Plinius lib. 7. cap. 17. Vires quibusdam dextra parte maiores, quibusdam æquas utraq;, aliquibus læua manu præcipuas, nec id unquam in fœminis. Itaq; & quærendum nomen ambidextri: & notandum, non esse Plinio ἀμφιδέξιον, quem de Homero περιδέξιον interpretati sumus. Quod autem negatur, esse posse maiores uires læuæ in fœminis, fieri id posse, etiam domesticis exemplis mihi constat. Galenus uerò ἀμφιδέξιον interpretať, τὸν ἀμφοτέραις χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενον, qui utraq; manu ut dextra utatur. & adducit ex Aristophane in contraria significatione ἀμφαρίστερον. In Terpsichora est ἀμφιδέξιον χρηστήριον, præclarum & explicatum oraculum. De digitis suprà est dictũ, in quas manus σχίζεται, id est finditur: quibus numeros designarũt ueteres. unde hoc,

— Sollicitis computat articulis.

Et Cicero Hortensium ait causas in digitos constituere solitum. In Diuin. Quid cum accusationis tuæ membra diuidere cœperit, & in digitis suis singulas partes causæ constituere. Herod. Ἐρατοῖ, ὁ δὲ ἐπιλεξάμενός τε τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ἠγάγετο τὴν γυναῖκα, καὶ ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἶπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη: Hic nõ ignorans, quo tempore uxorem duxisset, & in digito constituens menses, iureiurando affirmauit, suum illũ esse non posse. Item digitũ nusquam, sicut & latum unguem, de minimo spacio, habet enim digitos 16. pes: sed & 12. quos pollices uocant, in quos diuiditur, ut as in uncias. Apud Ciceronem tollit digitum ad præconium locationis conductor. Actione 3. in Verrem: Locare incipit non præscripta, neq; edicta die, alienissimo tempore, ludis ipsis Romanis, foro ornato. Itaq; renunciat Rabonius illam decisionem tutoribus, accurrunt tamen ad tempus tutores, digitũ tollit Iunius patruus. Et actione 5. Vtrum est æquius, decumanum petere, an aratorem repetere? iudiciũ integra re, an perdita fieri? eum qui manu quæsiuerit, an eum qui digito licitus sit, possidere? A' græco nomine est δακτύλιος, annulus. & δακτυλιοθήκη, annulorum inuolucrum. & δακτυλῆθρα, pala annuli. Apud Xenophontem, ut diximus, inuolucrum digitorum, lib. 8. παιδείας, ἀλλὰ καὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσι. Et apud Athenæum, quidam δακτυλήθρας ἔχων, ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον, libro 1. Et δάκτυλοι,

fructus

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

fructus palmæ sunt: & pes in numeris, prima longa, ut in digitis ima pars, reliquis duabus breuibus. δακτυλωτὸν etiam poculum, memorat Athen. lib. 11. referens uersum Ionis Tragici,

ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἀχράντου πυρί.

Docet autem, ita fuisse hoc genus appellatum, uel quòd ansas duas, quibus digiti inseri possent, uel quòd expressas formas digitorum, uel eminens quiddam haberet. Idæi autem Dactyli, comites fuisse perhibentur matris Ideæ. Sed Apollonius ex omnibus duos tantum nominat, Titiam & Cyllenum:

οἳ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται, ἠδὲ πάρεδροι
μητρὸς ἰδαίης κεκλήαται, ὅσσοι ἔασιν
δάκτυλοι ἰδαῖοι κρηταιεῖς.

Solos ait illos fata ciuitatum moderari, & uocari assessores matris Ideæ, ex omnibus qui Dactyli Idei appellētur. Quorum numerum alij aliter retulerunt. Elegantes uersus de his memorantur autoris Phoronidos, quos et ascribere libuit,

— ἔνθα γόητες
ἰδαῖοι φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι οἰκί' ἔναιον
κέλμις δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος
ἄκμων,
εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης ἀδραστείης,
οἳ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος ἡφαίστοιο
εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις ἰόεντα σίδηρον, (ξαν.
ἐς πῦρ τ' ἤνεγκαν καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδει-
— Hic præstigiosi
Idæi loca summa Phryges coluere iugorum,
Celmis, Damnameneusq; ingens, & uirib. Acmon
Præstans, montanæ gnaui famuli Adrastiæ,
Inuenere tuas qui primi Mulciber artes,
Intra telluris depressum uiscera ferrum,
Deq; opera imposito flammis præclara dederunt.

Vt autem de numero horum inter scriptores non conuenit, ita neq; de nominibus, neq; de patria. Plutarchus in libello, quo indicat signa progressionū laudabilium, sic ait, οἱ μὲν γὰρ ἐκμεμαθηκότες τὰ τῶν ἰδαίων ὀνόματα δακτύλων χρῶνται πρὸς τοὺς φόβους αὐτοῖς, ὡς ἀλεξικάκοις, ἀτρέμα κατα λέγοντες ἕκαστον. Quosdā dicit solere memoriter referre singilatim nomina Idæorum Dactylorum, contra terrores & formidines. De his & alij, & Pausanias in priore libro Heliacorū, ubi quidem nominat quinq;: ἡρακλέα, παιωναῖον, ἐπιμήδην, ἰάσιον, ἴδαν, dicitq; eosdem illos esse Curetas. Est et herba δάκτυλος, & piscis, & Hesychio extrema pars in remo. Et uuæ δακτυλίδες. & δακτυλίδης, nomen propriū statuarij. Pollux Idæos Dactylos uel à numero, quòd quinq; fuerint, uel à Rheæ ministerio appellatos putat, cum digiti manuum artifices sint omnium rerum. A' digitis factum ῥοδοδάκτυλος, epitheton auroræ. Et Aristoteli πολυδάκτυλα ζῶα, & πόδες πεντεδάκτυλοι: animalia quæ digitos habent, & pedes quinum digitorum. ut ὦτοι τριδάκτυλοι, cum tribus digitis. & Latinorum sedigitus, à sex digitis. & δωδεκαδάκτυλος ἔκφυσις, Herophili. & δακτυλίδια, anelli. Sic enim Plautus Epidico: Lunulam, atque anellum aureolum. Hos muliebres annulos fuisse, ait Pollux. Hesychius ita distinguit, ut δακτυλίδια esse dicat, anellos simplices: sculptos uerò, σφραγίδια. σφραγὶς enim signum annuli significat. δακτυλιογλύφος, qui sculpit annulos. & δακτυλιογλυφία, artificiū, apud Platonem Alcibiade α΄. De Demosthene autem δακτυλοδεικτεῖσθαι, id est digito monstrari, dixere. Ipsi autem Demostheni κατὰ ἀριστογείτονος, ponitur uerbum de infamia. δακτυλοδεικτεῖται, ὥσπερ τὸ πονηρότατον τῶν ὄντων ἁπάντων δεικνύναι. Et Luciano, δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ῥητόρων διδασκάλῳ. Et de scribēda historia, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἅψασθαι, extremo digito, id est, leniter attingere. Et ῥητόρων διδασκάλῳ, δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενοι. Hesychio est δακτυλόδεικτον, quod digitis indicatur. ἐπὶ δακτύλων θεῖναι, rationem computare digitis: quod Cicero, ut retulimus, in digitis constituere. Dicitur & manus ἀκρατὴς, debilis: & ἐγκρατὴς, ualida. & opus manus κρατεῖν, id est tenere. & ἐγκρατὴς aliquis, ac ἀκρατὴς ἑαυτοῦ, & πραγμάτων. & πόλεως ἐγκρατής. & ἐγκράτεια, continentia. & αὐτοκράτωρ, cuius est plena potestas. & παντοκράτωρ, omnipotens. & Sophocli χρόνος παγκρατής. Herodoto autem μελπομένῃ, sunt Issedonū, ἰσοκρατέες ὁμοίως αἱ γυναῖκες τοῖσι ἀνδράσι. ἀντιλαμβάνεσθαι, quod significat in Theæteto tenere. τόδε τοίνυν πάλιν ἀντιλαβώμεθα ὅπερ τὸ πρότερον, illud teneamus. Sustinere & fulcire Demostheni, Olynth. α΄. ἕως ἔστι καιρὸς, ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων, adhibete manus. ἀντιλαβὰς autē dixit in Phędone Plato, quasi ansas carpendi. πολλὰς γὰρ

δὴ ἔτι ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβάς, εἴ γε δή τις αὐτὰ μέλλει ἱκανῶς διεξιέναι: Multa adhuc sanè in his suspecta sunt, & carpi posse uidentur, si quis uelit accuratè exequi. Item ἀντίληψις. Plutarchus ait, Solonem νόμους γράψαι πολλὰς ἀντιλήψεις ἔχοντας, quæ multis in locis carpi, aut reprehendi, uel uariè etiam torqueri possent, in obscuritate orationis. Hippia maiore, ἐάν σου ἀποκρινομένου ἀντιλαμβάνωμαι τῶν λόγων, ἵνα ὅτι μάλιστα μὲ ἐκμελετήσῃς, σχεδὸν γάρ τι ἔμπειρός εἰμι τῶν ἀντιλήψεων: Si ego, te respondente, reprehēdam dicta, quo magis me instruere possis: nam istarum reprehensionum propemodum peritus sum. Paulo autem in epistola priore ad Corint. ἀντιλήψεις, inter charismata, sunt subleuationes & opitulationes. Est & adminiculum. Xenoph. de re equestri, ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ. Euripid. autem dixit Andromacha,

ἔργοισι δ᾽ ἔργα διάδοχ᾽ ἀντιλήψεται.

recipiet facta factis conuenientia. ἀντιλήπτωρ autem in literis sacris, est qui fulcit & opitulatur. ἀντιλαμβάνειν autem ita posuit Nazanzenus de paschate, καὶ ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονήν, id est, λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. Verbum autem est simplex λαμβάνω, prehendo. unde & λαβή, ansa & occasio. Lucianus πρὸς ἡσίοδον, λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς, occasionem quæris obtrectandi. λῆψις & λῆμμα, sumtio, ut Cicero uertit. Apud dialecticos, quod sumitur ut certum. Et λῆμμα, merces, id est, λαμβανόμενον ὡς δῶρον, quod accipitur ab altero largiēte. In Aeschinem est Demosthenis probrum, ὠθεῖ τὸ λῆμμα ῥέπων, tendens ad mercedem & munera. Sed λῆμα unico μ, significat φρόνημα, ingenium, & animū fortem. Iphigenia Taurica, ὦ λῆμ᾽ ἄριστον. Alcestide uerò, κακὸν τὸ λῆμα κοὐκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν. Ingeniū esse patris ait humile, & nequaquam uirile. Herod. πολυμνία, ἀρτεμισίης δὲ τῆς μάλιστα θῶυμα ποιεῦμαι, ἥτις τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατευσαμένης γυναικός, ἥ τις ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρὸς, αὐτή τε ἔχουσα τὴν τυραννίδα καὶ παιδὸς ὑπάρχοντος νεηνίεω, ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρηΐης ἐστρατεύετο οὐδεμιῆς ἐούσης ἀναγκαίης. Dicit se solius Artemisię mentionem facturū esse, quæ mulier copias duxerit aduersum Græcos. Nam mortuo uiro, cum regnum teneret, & haberet filium adolescentem, ipsa animo magno & forti incitata, nulla adacta necessitate, in expeditionē profecta fuit. Sed hæc nihil ad manus. Ab illo lemmate est μονολήμματος & διλήμματος, pronunciatio, hoc modo: Spiras, uiuis igitur. Et, Aut dies est, aut nox. Sed non est dies, nox igitur. Est & λῆμμα, quod sumitur ad exponendum oratione: ut λήμματα epigrammatum. Martial.

Viuida cum poscas epigrammata, mortua ponis
Lemmata. —

Item ληπτόν. unde νυμφόληπτος ὁ Βάκις, & φοιβόληπτος Aristea, qui est φοιβόλαμπτος Melpomena. Sumitur autem aliquid in manus, id est, λαμβάνεται ἐς χεῖρας. Thucydides autem dixit in 6. τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον: accipiebant grauius, & agebant uehementius. Isocrates Philippo, ὅτε τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάττης ἐλάμβανον, cum imperio maritimo potiti fuerūt. λαμβάνει & oppidum, qui expugnat, id est capit. ἑλλην. γ΄. τὰς δὲ καὶ ἀσθενεῖς οὔσας καὶ κατὰ κράτος ὁ θίμβρων ἐλάμβανε, quasdā etiam minus ualidas cepit ui Thimbro. Et πλοῖα λαβών, nauibus captis, in oratione περὶ στεφάνου. Et prouerbium, εἴληφεν ἡ παγὶς τὸν μῦν, cepit murem muscipula. Xenophon autem dixit ἑλλην. δ΄. σπονδὰς λαβὼν καὶ δεξιάν, accepto fœdere & fide. & ἐλάβετο τῆς χειρὸς αὐτοῦ, comprehendit manum ipsius. Demosth. etiam γέλως ἔλαβε, risus inuasit. & συγγνώμην λήψονται, ueniam consequentur. & ὄψει λαβόντες, oculis conspicati. quod Polybius, λαμβάνουσαι πρὸ ὀφθαλμῶν, ponentes ob oculos. Et χώραν λαβεῖν, constitui. παιδ. 4. ἃ δ᾽ ἂν ἀσυντακτα ᾖ ἀνάγκη, ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχειν, ἕως ἂν χώραν λάβῃ. Ibidem, ἐλπίδα λάβοιμι, sperare ausim. Thucyd. 2. αἰτίαν ἔλαβεν, crimen incurrit. Soph. Aiace, πότερα αἵρεσιν λάβοις, utrum elegeris. Et τάχ᾽ ἄν τιν᾽ αἰδῶ λάβοι, fortè pudore tangatur. ληφθῆναι μέσον, teneri aliquem. εἰληφέναι autē, & δεδωκέναι πληγάς, accepisse plagas, & intulisse, dicitur in oratione κατὰ κόνωνος. In Vespis autem, πρὶν λαβεῖν ὑπώπια. In oratione περὶ στεφάνου, λαβόντας ἄδειαν, adeptos impunitatē. λαμβάνει aliquis & πεῖραν, seu διάπειραν, id est, periculum facit, & πράγματα. Xenoph. Lacedæm. repub. ὅτι καὶ ὅπου τάχους δεῖ ὁ βλακεύων ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

γματα λαμβάνει. quod nos, cum uerteremus illa in latinum sermonē, ita: Quod sicubi celeritate opus est, ignauus minimum utilitatis, molestiæq; plurimū percipit. τιμωρίαν & δίκην autem λαβεῖν, est supplicium sumere. Et Homero,

— ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.

tremor corripuit membra. Et alibi,

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή.

abstulit mors. Et Xenophon, πίστεις δοὺς καὶ λαβὼν, data acceptaq; fide. Et λαβεῖν λόγον, in oratione περὶ στεφάνου, accipere rationem. ὑπόνοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τοῦ ὅλου, Polyb. lib. 1. coniecturam capere totius de parte. Et idem, καιρὸν λαβεῖν, capta occasione. Et Polyb. lib. 1. ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν, gratiæ & beneficij loco accipere. ἐκλαβεῖν interpretantur ἀπολαβεῖν. συλλαμβάνω, comprehendo. Herodotus de Crœso, μηδ' ἢν συλλαμβανόμενος ἀμύνηται. Cyrū uetuisse ait interfici Crœsum, etiam si repugnās non pateretur se comprehendi. Isocrates, συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε, captos illos interemit. Lucian. de domo inquit, συλλαμβάνειν εἰς τὸ εὐμορφότερον, proficere ad formam. Significat & concipere fœtum. συλλαμβάνουσι μὲν οὖν αἱ νέαι θᾶττον, concipiunt celerius iuniores. Et σύλληψις, cōceptus. Grammaticorum autem σύλληψις, oratio quasi grauida, requirente sensu uerba. Et συλλαβὴ, est literarum comprehēsio. In oratione περὶ στεφάνου, γράψαντος ἀριστονίκου τὰς αὐτὰς συλλαβάς. Percipere etiam. Herodotus ἐν Εὐτέρπῃ, ἐπεί τε συνέλαβε τὴν ἑλλάδα γλῶσσαν, cum percepisset linguā græcā. Et συλλαβὼν χρηστήριον, est qui accipit responsum oraculi, hoc est, qui illo gaudet: ut latinè dicitur, omen accipi. παιδείας γ'. exequi: ὅτι εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ τὸ δέον συλλαμβάνοιεν: Quod beneuolentia & amore erga me, ea quibus factis opus, exequerentur: id est, συναγωνίζοιντο. Demost. περὶ στεφάνου, οἳ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὐδὲ ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ὑμῖν, adiuuerunt uos. Et fortuna συλλαμβάνει ἡμῖν, adiuuat nos. Aristoph. Vespis,

εἰ δὲ νῦν τις τῶν θεῶν πρῶν ἐμφανῶς
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος.

Deorum, inquit, aliquis nunc te manifestè in hoc negocio adiuuat. παιδείας α'. πάντα γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει: Ad hoc conferunt, seu conducunt, ut à subditis diligamur. Et ἀπομνημον. β'. uirtus συλλήπτρια πόνων, adiutrix in tolerādis laboribus. προσεξανελάβοντο τῆς ὀργῆς, dixit Thucyd. lib. 3. impetum illū auxerunt. προσλαμβάνειν, assumere. Et Dialecticis πρόσληψις, assumtio, seu assumtū, quæ uulgò minor pronunciatio dicitur. Olynth. 2. τὴν γὰρ ἑκάστων ἄνοιαν ἀεὶ τῶν ἀγνοούντων αὐτὸν ἐξαπατῶν, καὶ προσλαμβάνων οὕτως ηὐξήθη: Nam singulorum stoliditatem, quibus minus notus esset, fallens semper, & assumens, ita creuit. Xenoph. προσλαβὼν ὁ μέλλων ἓξ τοὺς ἐπιτηδειοτάτους, assumtis sex maximè opportunis. Musicis autem est προσλαμβανόμενος, qui sonus est supra ὑπάτην ὑπάτων. προσλαμβάνεσθαι, μέσως, recipere & amplecti. Paul. Rom. 15. προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ χριστὸς προσελάβετο ἡμᾶς. προλαμβάνειν, præcipere, aut occupare. Demosth. κατὰ Φιλίππου α'. ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε κρίνατε, καὶ μὴ προλαμβάνετε: Postquā omnia audieritis, tum dijudicate, non anteuertite opinione rationes meas. Hoc enim certè significāt græca. Et postea, ὅτι τοῖς πνεύμασι καὶ ταῖς ὥραις τοῦ ἔτους τὰ πολλὰ προλαμβάνων διαπράττεται ὁ Φίλιππος: Quòd uentis & anni temporibus præuertens, multa Philippus peragat. Olynth. 3. νῦν μέντοι πέπεισμαι τοῦθ' ἱκανὸν προλαβεῖν ἡμῖν εἶναι τὴν πρώτην, ὅπως τοὺς συμμάχους σώσωμεν: Nunc ita cēseo satis esse, si primùm præuertamur omnia præ salute ciuium. uel Plautina figura sermonis, præuertamur saluti ciuium. περὶ στεφάνου, νομίζων ὅπερ ἦν ἀληθὲς, ὅσα τῆς πόλεως προλάβοι, πρὸ τοῦ τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι: Quæcunq; præripuisset ciuitati, antequam iusiurandū datū esset. Et mox, καὶ μὴ προλαβὼν ἐκεῖνος τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων, ne ille occupatis locis opportunis. Hinc est πρόληψις, quam Cicero anticipationem interpretatur, id est, antè cœptam animò rei quandam informationem, sine qua nec intelligi quicquā, nec quæri, nec disputari possit. Et ait, Epicurum hanc primùm ita appellasse. In Academicis autem notitias rerum dicit Græcos tum ἐννοίας, tum προλήψεις uocare. Grammaticorū autē πρόληψις, est membri unius ad duo uel plura accōmodandi præmissio. ἀναλαμβάνειν, recreare. Et

ἀναλαμ-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἀναλαμβάνειν σῶμα, curare corpus. Hinc est medicis ἀναληπτικὴ δίαιτα, qua recreantur corpora confecta morbis. μέσον τις οὖσα τῆς ὑγιεινῆς τε καὶ θεραπευτικῆς, ut docet Galenus lib. 7. de ratione medicãdi. Xenophõti equus ἀναλαμβάνεται, id est, reprehẽditur, & cohibetur, atq; conuertitur. Plato legum 3. δεῖν φαίνεταί ἐμοί γε οἷον περ ἵππον τὸν λόγον ἑκάστοτε ἀναλαμβάνειν: id est reprehẽdere, neq; pati longius progredi. ut apud Terentium: Sed me reprehendi tamen, ne quid de fratre garrulæ illi dicerẽ. Conciliare significat uerbũ Plutarcho Pericli, ἐλαττούμενος δὲ πλούτῳ καὶ χρήμασιν, ἀφ' ὧν ἐκεῖνος ἀνελάμβανε τοὺς πένητας: Cum inferior esset opib. & pecunia, quibus ille pauperes sibi conciliabat. Et Aristot. Rhetoric. α. ἀναλαβεῖν τὸν ἀκροατήν. Xenoph. autem ἑλλην. ζ'. ἀναλαβεῖν ὅπλα, arma capere. In oratione autem περὶ στεφάνου ita, ἀντὶ τῆς νῦν ὑπαρχούσης πρὸς ἐμὲ φιλίας, τὸν πόλεμον ἀναλαβεῖν, bellum suscipere, uel etiã instaurare. Eidem repetere: ὅσα τοῖς ἐχθὲς λόγοις προσήκοντα λεχθῆναι καιρὸν οὐκ ἔσχεν, ἀναλάβωμεν: Quæ hesternæ disputationi cõuenientia non siuit tẽpus nos exequi, ea repetamus. Ita fermè & in Euthydemo, οὐ γὰρ σμικρὸν τὸ ἔργον δύνασθαι ἀναλαβεῖν διεξιόντα σοφίαν ἀμήχανον ὅσην: Non est facilis res, repetendo exequi sapientiã admirabilẽ. In Oreste autem Euripidis est, ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους, accipere ense, id est, congredi armatos. Xenophon ἑλλην. γ'. ait, τὴν ἀρχὴν, ἣν πρόσθεν ἐκέκτηνθ' ἀναλαβεῖν, recuperare imperij pristinam possessionem. Sophocles autem Philoctete,

— τὴν ἁμαρτίαν
αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.

Reprehendere se uelle ait delictum, ut corrigat. Sicut Terentius dixit, locum reprehensum, qui præteritus negligentia est. Thucyd. lib. 5. αὐτοὺς, inquit, ἀναλαβὼν ἦγε: id est, assumens illos duxit in expeditionem. ἀναλαβέσθαι autem significat induere & sumere uestẽ, in Theæteto Platonis, & σφηξί. Et κίνδυνον ἀναλαβέσθαι, itemq; ὑποδύειν. Herod. Θαλεία, δεῖ σε γεγονυῖαν εὖ κίνδυνον ἀναλαβέσθαι, τὸν ἂν ὁ πατὴρ ὑποδύειν κελεύοι: Te bono loco natam par est suscipere periculũ, quodcunq; subire pater iusserit. καταλαμβάνειν significat comprehendere. Hinc κατάληψις, quam Cicero comprehensionem interpretatur ad uerbum, id est perceptionem, & cognitionẽ. & καταληπτὸν, comprehensibile. & ἀκατάληπτον, quod comprehẽdi non posset. Stoici his uerbis usi fuere, ductis à similitudine eorum quæ manu prehenderentur: cum ijs ante Zenonem nemo tali in re usus esset. Thucydides in 3. εὐπρεπείᾳ τε λόγου καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύϊ τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτὰ, teneri res posse uidebantur. Idem, ὡς οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο: cum appareret, deprehendi magis non posse. Xenoph. παιδ. 4. τὸ μὲν γὰρ πλῆθος ἡμεῖς γε τῶν πολεμίων οὐ διωξόμεθα, πῶς γὰρ ἂν καταλάβοιμεν; nõ enim possemus assequi. Significat autem uerbum Herodoto reprimere & continere. περὶψιχόρῃ, καὶ σφεας Ἀλέξανδρος κατέλαβε σοφίῃ χρήματα δοὺς πολλά: Datis pecunijs illos repressit, ne inquirerẽt amplius. Et mox, ὁ μὲν νυν τῶν Περσέων τούτων θάνατος, οὕτω καταλαμφθεὶς ἐσιγήθη, suppressa mors Persarũ ita tacita fuit. Thalia autem sic, ὀρίζοντας δὲ Δαρεῖος κατελάμβανε, continebat, seu reprimebat. Sed καλλιόπῃ sic, οἱ Θηβαῖοι κατελάμβανον τὸν Μαρδόνιον, καὶ συνεβούλευον αὐτῷ: Thebani complectebantur, seu detinebant Mardonium, & suadebãt illi. At οὐρανίῃ sic, τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο τούτων μνήμην ποιήσομαι: Quę alij prętermiserũt, eorum mentionẽ faciam. Rursum Thalia ita, ὥσπερ τὸν Συλοσῶντα κατέλαβε εὐτυχίη τοιήδε τις, talis fortuna illi fuit oblata. Dinarchus autẽ contra Aristogitonem de Harpalo, ὃν ἤδεσθε ἥκειν καταληψόμενον τὴν πόλιν ἡμῶν, qui uenisset occupaturus largitionib. ciuitatẽ. cum quo nostrum Teutonicum conuenit. Et Polyb. καταλαβόμενοι λόφον ὑπερδέξιον, occupato colle. κατειλημμένον autem κινδύνοις, periculis circundatum dixerunt. Et Thucydidi, κλέων καταληφθεὶς ὑπὸ μυρκινίου πελταστοῦ ἀποθνήσκει, deprehẽsus. ἐγκατειλημμένος idem significat. Et Thucyd. lib. 3. νῆες ἐγκαταληφθεῖσαι, naues interclusę. Et lib. 4. ὅσοι ὑποχωροῦντες ἐγκατελάβοντο, intercipiebantur in receptu. Et ἐγκατάληψις, interceptio. ἐπικαταλαμβάνειν, assequi & occupare. Theophr. de Aethiopicis palmis lib. 2. ἐπικαταλαμβάνοντος τοῦ νέου τὸν ἕνον, occupãte nouo fructu ueterem. Plinius ita, Semper frutici pomum est subnascente

nascente alio. προκαταλαβεῖν autem, occupare, id est anteuertere. Idem lib. 5. βουλόμενος προκαταλαβεῖν τὸ μέλλον. Et postea, εἰ μὴ προκαταλήψονται ἐν τάχει, nisi celeriter anteuerterent. διαλαμβάνειν, diuidere. Aristot. Politic. 2. διαλαμβάνοντες τὸν δῆμον: turbantes populum, & partem illius assumentes. Plato dixit animam διειλημμένην ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς, perturbatam, & quasi interpolatam. Significat uerbum & ὑπολαμβάνειν, & explicare, & exequi. In epistola Philippi apud Demosthenẽ, διαλήψομαι τῶν καθ' ὑμᾶς, curæ mihi erunt ea quæ ad uos pertinent. Significat & distinguere. Et διάληψις, opinio. Polyb. libro 5. ταύτην δὲ συνέβαινε τὴν διάληψιν καὶ τοὺς πρεσβεύοντας ἔχειν: accidebat, ut eadem esset opinio & legatorum. προδιαλαμβάνειν, præuerti. καὶ παρακαλοῦντων τὰ πλήθη μὴ προδιαλαμβάνειν, ἀλλ' ἐν ἀκεραίῳ ἐᾶν: nõ anticipare, sed integrã rem relinquere. Polyb. lib. 2. μεταλαβεῖν, participem esse, & mutare. ut Thucyd. lib. 6. καὶ οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑποσκεπτέον ἡμῖν τοῖς ἄλλοις τὸ ἥσυχον, εἰ μὴ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα εἰς τὸ ὅμοιον μεταλήψεσθε: Nobis non eodẽ modo, ut alijs, circunspicienda quies est, nisi similibus studijs nostra commutare uoluerimus. Et Geometris γωνίαι μεταλαμβανόμεναι, quę permutentur. Et μετάληψις, rhetoribus translatio, & grammaticis uerborum figura, cum unũ pro altero sumitur in quadam significationis communitate. ut cæcis latebris: est enim cæcitatis nigredo atq; occultatio. Nazanzenus autem sic, μεταλάβωμεν τοῦ νόμου εὐαγγελικῶς, usurpemus legem Euangelicè. παραλαμβάνειν, accipere, seu recipere in curam atq; defensionem. τὰ παραλαμβανόμενα sunt Herodoto ἱκέσιοι, quę suscipiuntur, seu mouentur. πρὸς ὦν τὴν ὄψιν ταύτην τόν τε γάμον τοι τοῦτον ἔσπευσα, καὶ ὧδε τὰ παραλαμβανόμενα οὐκ ἀποπέμπω: Ob hoc uisum & accelerauit tibi nuptias istas, et non dimitto ad ea quæ suscipiuntur. παραλαμβάνει etiam successor magistratum, et curationẽ, & quę adhuc restant peragenda. ut in oratione Demosthen. κατ' εὐέργου καὶ μνησιβούλου. Et παράληψιν ἀρχῆς, dixit Polybius lib. 1. ἀντιλαμβάνεσθαι quid significet, diximus. In Hesychio legitur, apud tragicos breues sentẽtias minutim dictas, ἀντιλαβὰς esse. Etsi autem est etiã hic locus uix expers mendi, indicare tamen altercationes uidetur. ἀντιλαβεῖα autem dixerũt uncum, qui fibulam scuti exciperet: ἀντιλήπτορα autem opitulatorem. ἐπιλαμβάνειν, continere. ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, inquit Demosthenes, contine, aut prohibe aquam: id est, reprime, ne fluat. Hoc enim fiebat, cum aliquid recitabatur, ne quid cõcessi temporis ad dicendũ decederet. ἑλλην. β'. ὅτι μόνος ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ περὶ τῆς ἀποκοπῆς τῶν χειρῶν ψηφίσματος, quòd solus reprehendisset decretũ de amputatione manuum in cõcione. Lucianus aliter in Scytha, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων εἴσοι, εἴ σοι ἔτι μεμνῆσθαι. Dicit fore, ut ciuitas ipsum retineat, utq; hæreat ibi, oblitus uxoris & liberorum, si quos habeat: id est, ut illum sibi ciuitas uẽdicet. Sic & νόμων ιβ'. Quo aliquis in oppido anno uno, in agro uerò quinq;, apertè usus fuerit, id uetatur alius deinde ἐπιλαβέσθαι, id est uendicare. Et ibidem nominatur ἐπίληψις, uendicatio. ἐπελήφθη ἡ νὺξ περὶ τρίτης φυλακῆς, fuit nocturnum tempus tertiæ custodię. Eurip. Phœnissis, μή μ' ἐπιλαμβάνου, ne me retineas. Apud Thucyd. lib. 3. αἵ τε γυναῖκες αὐτοῖς τολμηρῶς ξυνεπελάβοντο, audacter opitulatæ fuerunt. Est & ἐπίληπτος, correptus morbo comitiali, quę dicitur ἐπιληψία. & ἀνεπίληπτος, inculpatus. Thucydides lib. 5. καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐχθροῖς ἀνεπίληπτος ὤν, irreprehẽsibilis. περιλαμβάνειν, comprehendere. Et ἐμπεριλαμβάνειν. Aristot. de partibus animalium 1. ἑνὶ ὀνόματι ἐμπεριλαβόντες, uno nomine cõplexi. Et apud Grammaticos περιληπτικὸν, significatione plura cõplectens: ut δῆμος, πληθύς. In oratione περὶ στεφάνου, οὐδὲ συμπεριειλημμένων τῶν φωκέων ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμῶν συνθήκαις, non comprehensis communi fœdere nostro. ἀμφιλαφὴς est, ut placet Grãmaticis, mutatione mediæ in crassam, quasi ἀμφιλαβὴς, plenũ, grãde, amplum. & ἀμφιλαφὴς uir, egregius. ἀπολαμβάνειν, secludere, deprehẽdere, seiungere. Thucyd. 5. ἀπολαβεῖν μεμονωμένους, se deprehensurum esse solos. Marci cap. 7. in media diathesi, ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν, abducto illo de turba seorsim. Huic Teutonica locutio respondet. Plato Hippia minore ita, καὶ ἀπολαμβάνων, ὃ ἂν ᾖ δυσχερέστατον τοῦ λόγου τούτου ἔχῃ, difficil-

limum quidq; excipiēs, seu excerpens. Sed & ἀπολαμβάνειν recipere significat. & ἀνταπολαμβάνειν. Demosth. in Leptinen, πάντες μὲν γὰρ ἴσως ἄξιοι χάριν ἀνταπολαμβάνειν οἱ προϋπάρχοντες τῶν ποιεῖν ὑμᾶς εὖ: Omnes digni sunt, quibus gratia referatur, qui autores alicuius boni fuere uobis. Et περὶ στεφάνου, τοὺς ὅρκους ἀπολαμβάνειν, accipere iusiurandū. ὑπολαμβάνειν, expectare, suspicari, arbitrari. Demosth. κατ' Ἀριστοκράτους, πολὺ τἀναντία ἢ προσῆκε ὑπειλημμένον, de contraria opinione. Et ὑπόληψις, opinio. Et ἐξ ὑπολήψεως Platoni, uicissim, de Hipparcho: ἠνάγκασε τοὺς ῥαψωδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως αὐτὰ διεξιέναι, coegit rhapsodos Panathenæis Homerica carmina alternis recitare. Hoc ἐξ ὑποβολῆς ut fieret, Solonem instituisse retulit Suidas, σόλων δὲ τὰ ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψωδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον: id est, Solon tulit, ut Homeri carmina alternis accinerentur: nempe ita, ut ubi unus desijsset canere, inde alter ordiretur. Nam & respondere uerbum significat. Herodot. κλειοῖ, ἡ δὲ ὑπολαβοῦσα ἔφη. Et sequi. Idem ἐρατοῖ, ἡ δὲ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα, naualē prælium subsecutum, uel quod priora excepit. Tale est Virgilianū lib. 6.

Suscipit Anchises, atq; ordine singula pandit.

Apud Demosthenem est, σὺ δὲ ὑπόλαβε τὸ ὕδωρ, id est ἐπίλαβε. Xenophō autem in libello de re equestri inquit, δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς, id est ἀναλαμβάνειν. In 8. Thucydidis, καὶ τὰς κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν πελοποννησίων μέρος ὑπολαβόντες πεπλανημένας, ἔκοπτον: Nauesq; eius partis quę uictrix erat, dispersas excipere ac cædere. εὐλαβὴς, est considerans & cautus, ac circunspectus. ponitur cōtra πρόχειρον. Et εὐλάβεια, cautio Stoicorum. Hi enim non metuunt, sed εὐλαβοῦνται, quasi dicamus latinè, uerētur. Aristoteles Nicomach. 4. dixit, ἐπιείκειαν καὶ εὐλάβειαν τῶν αἰσχρῶν, moderationem et uitationem turpitudinis. Polybio est, εὐλαβέστερον διακεῖσθαι, cautius se gerere. Sophocli autem est εὐλάβεια, consideratio:

— ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν εὐλάβεια τῶν ποιουμένων.

Posse rectè consuli ait, quid agendū sit, re cognita. Et Euripidi Phœnissis, εὐλάβεια χρησιμωτάτη θεῶν, circunspectio salutare maximè numen est. Scriptoribus ecclesiasticis est εὐλάβεια, religio & pietas: & εὐλαβεῖς, religiosi, ac pij. λαβὴ, ansa. Et τὰ μαθήματα λαβὰς εἶναι τῆς φιλοσοφίας, dixit Xenocrates: id est, studio bonarum artium apprehēdi philosophiam, ut retulit Laertius. κρατεῖν quidem est ἀπὸ τοῦ κράτους, quo potentia innuitur. αὐτοκράτωρ, ut diximus, cuius potestati permissa sunt omnia: ut πρέσβυς αὐτοκράτωρ. Thucyd. 5. ὡς αὐτοκράτορες ἥκουσι περὶ πάντων ξυμβῆναι τῶν διαφόρων: Quòd adessent cum potestate summa, ut de omnibus controuersijs transigere liceret. Hoc uerbo Romanorum Imperatores, Gręci appellarunt. Composita sunt, πολυκράτης, ἱπποκράτης, ἐπικράτης, propria. ἐπικρατήτωρ autem apud astrologos est ἀστὴρ, cuius in themate maximę uires sunt, exquisitæ de quinq; locis apheticis. λαβὴ autem est ansa, & apud Plutarchum inimicus. λαβὴν ζητῶν παρ' ὅλον τὸν βίον, in tota uita quærit ansam nocendi. ἀπρὶξ autem ταῖν χεροῖν λαβέσθαι, est in Theæteto, manibus complecti, aut uehementer premere. Soph. Aiace,

κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.

Etiam manus tangit aliquid, id est, ἅπτεταί τινος. Hinc ἁφὴ, & etiā ἅψις, tactus. quod communius est. Nam & tangit odor nares. Aeneid 7.

— *Noto contingit odore.*

καὶ ἅπτεται γλῶσσα χυμοῦ. Denique secundum quosdam, omnium ser sum in corpore est tactus, quia in illud quiddam corporeum incurrat, secundū quod dixit Lucretius,

Tāgere enim, aut tāgi, nisi corpus, nulla potest res.

Hinc est ἐφάπτεσθαι. ut in Theocriti Idyllio 9.

ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος ἐφαψάσθω δὲ μενάλκας.

etsi alij maluerunt ἐφεψάσθω. Sed ἐφαψάσθω uenustè dicitur. Iubet enim Daphnidem ordiri: & cum carmen absoluerit, tum secundo loco incipere Menalcam. καθάπτεσθαι, incessere, ut maledictis et conuicijs. Odyss. β'. significat simpliciter tangere. γέροντα καθαπτόμενος ἐπέεσσι, id est compellans. ἁπτὸν, quod tāgi potest: ἀναφὲς, quod non potest. ἅπτειν autem est nectere & copulare, & incendere. Significat & ψαύειν tangere. Et utrunque ad respectum & complexionem transfertur.

Plutar.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Plutar. in libello de Socratis Dæmonio, ἔστιν ὅπῃ ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες. Interdum & ueritatem fabulæ attingunt. Eurip. τῶν ἄγαν γὰρ ἅπτεται θεός, magna Deus cõplectitur. Itemq́ʒ θίγειν, tangere. & θίξις, contactus. ἀφᾶσθαι esse poeticum ait Pollux, cõtrectare, seu palpare. ὀδυσσ. θ'. est ἀμφαφόων. ψηλαφᾶν autẽ est usitatum, quod aliquis etiã ψηλαφίζειν, palpare & demulcere. & nomen ψηλάφησις. Est & μάρπτειν manuum, corripere. ιλ. ο'.

μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.
Corripiet sontes atq́; insontes simul omnes.

Itemq́ʒ ψᾶν, & ἀποψᾶν, tergere, & detergere. & καταψᾶν, demulcere. Pluto, ἀποψώμεθα δ' οὖ λίθοις ἔτι. θρασεῖ, καταψῶσα τοῦ παιδίου τὴν κεφαλήν. Item ξύειν, & ἀποξύειν, stringere & destringere. Nec non λέγειν & δρέπειν, legere & carpere. αἱμασιὰς λέξοντες, ὀδυσσ. ψ'. Et δεικνύειν, quod est propriè digitorum, ostendere. ut κνήθειν, de quo diximus. Est & λάζειν poeticũ, λαμβάνειν. Oreste, ἀντιλάζου καὶ πόνων γ' ἐμοὶ μέρει. Petit à Menelao, ut particeps sit laborum & molestiæ, qui prius fuerit prosperitatis. Et ἑλεῖν, capere. δέχεσθαι, accipere, ut accipitur hospes, omen, poculum. δέχονται etiam hostes, id est, excipiuntur. Thucyd. 7. οἱ δὲ συρακούσιοι δεξάμενοι ἠμύνοντο. Et plenius Xenophon ἑλλην. β'. οἱ δὲ εἰς χεῖρας μὲν ἐδέξαντο, exceperunt primũ impetum. Et uerbum significat approbationem. Xenoph. ἑλλην. δ'. ξένον σε ἔφη, ὦ ἀγησίλαε, ποιοῦμαι. ἐγὼ δέ γε δέχομαι: Volo te, inquit, esse hospitem meum. Ita esto. Thucyd. autem lib. 2. dixit, τοὺς λόγους δεξάμενοι, acceptis ijs quæ proposita fuerant. Et θεῶν δεξίμηλα ἀγάλματα, quibus pecora offeruntur. Et δοχεῖον, receptaculũ. & δεξαμενή, labrum, seu lacus. & δεξίδωροι, qui ijdem & δωροδόκοι, munerum & largitionum appetentes. & uerbum δωροδοκεῖν, corrumpi muneribus. Similis formæ est ἱστοδόκη, ubi malus: & δουροδόκη, ιλ. & ὀδυσσ. α'. ubi hasta reponitur: & ὀϊστοδόκη, ubi sagittæ. Et Xenoph. Oeconomico, ἀχυροδόκη, pars areæ, in quam deferri debeant paleæ. & καπνοδόκη, furnus. & si qua alia sunt huiusmodi. Atq́ʒ in his & aspiratio reperitur: ut ξυροθήκη, nouaculi theca, seu capsula. & ξενοδόκος, ιλ. γ'. qui alterum hospitio accipit. ἐνδέχεσθαι, impersonaliter, fieri posse, licere, accidere. καὶ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό γε εἰπεῖν αὐτῷ ἐνδέχεται, Demosth non potest hoc dicere. Xenophon Hierone, τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται, non cõceditur. Et τὰ ἐνδεχόμενα, quæ futura sunt, & euenire possunt. Est & ἐνδέχεσθαι, ἀποδέχεσθαι, id est admittere. unde & ἀποδοχή. D. Paulus ad Timotheum, πιστὸς ὁ λόγος, καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος: Certa est hæc doctrina, & digna quam uniuersi suscipiãt. ἀποδέκται, magistratus Atticus, qui publica debita accipiebant, κατὰ τιμοκράτους. εἰσδέχεσθαι, excipere. ἐκδέχεσθαι non putatur apud ueteres significare expectationem, sed successionem. Herodotus, τελευτήσαντος δὲ ἀλυάττεω, ἐξεδέξατο τὴν βασιληΐην κροῖσος: Mortuo Alyatte, accepit regnum Crœsus. Significat & excipere, ut tela clypeo. Notatur in oratione Demosth. de Pace, τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαί τι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Ibi enim quodãmodo expectare significat, id est operiri, & uidere quid facturi sint Lacedæmonij. Hoc significat ferè ἀναδέχεσθαι, ut ἀναδέχεσθαι τοὺς ὑστεροῦντας. & ἀναδέχεσθαι παρουσίαν τῶν πολεμίων, manere & operiri. Est ἀναδέχεσθαι & polliceri, id est recipere. Demosth. πρὸς λάκριτον, ὑπισχνεῖτο καὶ ἀνεδέχετο, promisit, ac recepit. Et mox, τουτονὶ ἀναδεχομένου μοι πάντα ἔσεσθαι, tum reciperet. Xenoph. παιδείας α'. τὸν δ' ἀγαθὸν στρατηγόν, ἐγώ, ἔφη, ἀναδέχομαι, ἅμα καὶ τὰ ἐπιτήδεια μάλιστα ἔχοντας τοὺς στρατιώτας ἀποδείξειν, καὶ τὰ σώματα ἄριστα ἔχειν παρασκευάζειν, strenuum imperatorẽ hoc perfecturum policeor, &c. Significat & suscipere, id est facere, & sustinere. συνεκδοχὴ autem est cõprehensio quædã, cum de eo quod memoratur, alia etiam intelliguntur. προσδέχεσθαι, admittere, & expectare. Thucyd. 6. καὶ ὁ μὲν νικίας προσδεχομένως ἦν τὰ περὶ τῶν ἐγεσταίων, ac Nicia quidem idipsum expectauerat ab Egestæis. διαδέχεσθαι, succedere. & διάδοχος, successor, qui alterius curationẽ aut munus suscipit. & ἐκ διαδοχῆς, uicissim, Philippica prima. Et de oratione in Vrania, ὡς δ' ἐπαύσατο λέγων ἀλέξανδρος διαδεξάμενοι ἔλεγον οἱ ἀπὸ σπάρτης ἄγγελοι: Cum Alexander finem dicendi fecisset, secuti nuncij Spartani ita dixerũt. παραδέχεσθαι, capere. οὐ πολλοῦ γεγενημένου, μείζω τῶν ὑπ' ἐκείνων πραχθέντων οὐδένος ἄλλοι παραδεξάμεθα

δεδώρηνται: Tam longo tempore maiora, quàm hi gesserunt, nulli alij concipere potuerunt. ὑποδέχεσθαι, accipere, admittere. Demosth. πρὸς τιμόθεον, ὅτε ὑπεδέξατο ἀλκέτην καὶ ἰάσονα, quando accepit hospitio. Etiam bellum ὑποδέχονται, id est suscipiunt. Venit hoc loco in mentem duorum uocabulorum, quæ sunt in quinto Polybij, μικροληψία & μικροδοσία, id est, exiguæ perceptiones, & exiguæ donationes. Nam commemorata summa munificentia, & eximia largitate erga Rhodios, regũ temporis illius, etiam illa se narrare uoluisse refert, causa regũ temporis sui μικροδοσίας, & ciuitatum μικροληψίας. His admonitus fui, ut de uerbo δίδωμι aliquid dicerem. Dant igitur, id est διδόασιν aliquid homines: & donant, ac largiuntur, id est δωροῦνται. Res autem est δῶρον, & δόσις. Vt autem manus accipiunt, ita & dant. unde de Pœnorum auaritia hoc memorasse Menander traditur,

— εὐθὺ φοίνιξ γίγνομαι
τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

— Pœno esse tum libet mihi,
Vnaq; dans manu accipio, rursum altera.

Hesiodus autem dari iubet ei qui dederit, καὶ δόμεν ὅσκεν δῷ: & δώτην, datorem uocat. unde δωτίνη, datum. & δωτινάζειν, munera colligere. εὐτέρπη, πλανώμεναι δὲ δελφοὶ περὶ τὰς πόλεις ἐδωτίναζον. Et δώς. Hesiodus,

δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα.

Donare ait esse bonum, rapere malum, & causam interitus. Homero autẽ sunt dij δωτῆρες ἐάων, bonorum largitores. Et δαίμων etiam, inquit Telemachus, κακὰ δώσει. Οδυσ. β΄. ἐπεὶ μήτηρ συγερὰς ἀρήσετ᾽ ἐριννῦς. Et Demodoco Musa δίδου ἀγαθόν τε κακόν τε, Οδυσ. θ΄. In oratione περὶ στεφάνου, καὶ ἁπλῶς ἑαυτὸν εἰς τὰ πράγματα ἀφειδῶς δοὺς, seipsum plane ac prolixe negocijs Reip. permittens. δοῦναι ἐπιγαμίαν & πολιτείαν, dare ius ciuitatis, & affinitatis iungendæ. Et ibidem, πεῖραν ἔργῳ δεδωκέναι, & re ipsa faciendi periculi copiam dedisse. & εὐθύνας δοῦναι, rationes referre. Et δεδώκατε ἐξουσίαν, dedistis potestatem. Et mox, δότε αὐτῷ τοῦτο, concedite hoc illi. Apparet igitur fuisse ω & ο in hoc uerbo permutatas. δωσίδικοι sunt, inquit Suidas, à quibus pœna exigitur, Apud Herod. θρακὶ, ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν: Vt uiri essent obnoxij, & à mutua ui & rapinis abstinerent. δωσίθεος, proprium. & δόσδοτος, significationẽ habet θεοδώρου, id est, muneris diuini. δοτικοὶ sunt Aristoteli liberales, id est ἐλευθέριοι. Et Grãmaticis casus, id est πτῶσις, ἡ δοτικὴ, in dandi significatione. Aristoteles ita, Nicomach. 4. οἱ γὰρ πολλοὶ φιλοχρήματοι μᾶλλον, ἢ δοτικοὶ, magis pleriq; amantes sunt pecuniæ, quàm ad largiendum procliues. διδόναι dixerunt Græci εὐθύνας. & πιστὰ, id est πίστεις. ἑλλην. ς. πιστὰ δοὺς καὶ λαβών. Et 2. πιστὰ δόντες, data fide. Herodot. θρακὶ, ἐμεωυτῷ λόγον ἐδίδουν, rationem mecum inij. Idem, ἀδικημάτων δοῦναι δίκας, dare pœnas delictorum. λόγον διδόναι, rationem reddere. ἔλεγχον διδόναι. Demost. πρὸς τιμόθεον, ἠξίουν γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ σώματι τὸν ἔλεγχον διδόναι: Postulabam, ut in corio ipsius quæstio haberetur. Xenoph. παιδείας 4. μὴ δῶμεν αὐτοῖς σχολὴν, μήτε βουλεύσασθαι, μήτε παρασκευάσασθαι μηδὲν ἀγαθὸν ἑαυτοῖς: Ne demus illis tempus neq; ad deliberandum, neq; apparandũ quicquam, quod illis profuturum esse uideatur. Idem, ἐπὶ τούτοις, ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος δίδωμί τε σοὶ τὴν ἐμὴν, καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν: Super his, inquit, ego sine dolo meaq; do tibi dextram, & accipio tuam. Demost. κατὰ κόνωνος dixit, δεδωκέναι πληγὰς, affecisse uerberibus. In oratione περὶ στεφάνου, δοῦναι καὶ λαβεῖν ὅρκους, dare & accipere iusiurandum. καὶ σὺ ὅρκους λαβεῖν τε παρ᾽ αὐτοῦ, καὶ δοῦναι τὴν ταχίστην. Sed πρὸς κάλλιππον, δοῦναι ὅρκον, id est, deferre iusiurandum. Phœnissis, ὅρκιούς τε δοὺς θεοὺς, deos testatus. Ibidem, λυπρὰν χάριν ἀναγκαίαν δ᾽ ἐμοὶ διδόντες: Gratificãtes mihi in re tristi, sed necessaria. Herod. τερψιχ. δίκας ἐδίδοσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ᾽ ἀλλήλων, mutuo iure utebantur. cum quo Teutonicus sermo congruit, quo dicimus, ius dare & accipere. Homericũ est, καὶ ἀνδρὶ μητέρα δοῦναι, id est, inuenire matri uirum. Οδυσ. α. & Οδυσ. ο.

τὴν μὲν ἔπειτα γάμῳ τε δόσαν. —

elocarunt. Est & δίδωμι, permitto. παιδείας 4. νῦν δέ σοι δίδωμι βουλεύσασθαι καὶ περὶ ταύτης οὕτως, ὥσπερ ἂν καὶ ἐγὼ βουλεύωμαι περὶ σοῦ φαίνωμαι: Potestatem do tibi, ita huic ut consulas, quemadmodũ tibi me consulere

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

consulere constiterit. Et ante, ἀλλὰ σὺ ἐθέλοντάς μοι ἐπιδίδου ὅς: Attribue eos mihi, qui sua sponte sequi uoluerint. Da Tityre nobis, inquit Maro, id est expone. ὀδυνώσαις ἐδίδωκεν, afflixit, Phædro. Composita sunt, ἐνδιδόναι, quod significat Polybio cōmunicare, lib. 5. μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους, καὶ διαβούλιον ἐνεδίδου: Post hęc conuocatis amicis, proposuit deliberationem. Thucyd. lib. 2. εἴ τι ἄρα μᾶλλον ἐνδοῖεν οἱ ἀθηναῖοι, ὁρῶντες ἤδη σφᾶς ἐν ὁδῷ ὄντας: Si quid remitterent Athenienses, cum uiderent copias produci. Et mox, καὶ ἔγνω ἀρχίδαμος, ὅτι ἀθηναῖοι οὐδὲν πω ἐνδώσουσι, nondū remissuros Athenienses aliquid. Et lib. 8. οἵ τε συρακούσιοι ἐτύγχανον καὶ αὐτοὶ ἤδη τοῖς περὶ τὸν θρασύλλον ἐνδεδωκότες, cædebant. Demosth. Philip. 3. κλειτάρχῳ ἐνδέδωκεν αὑτὸν, commisit sese Clitarcho. ἔνδοσις autē, laxatio, uel etiam incitatio. & ἐνδόσιμον, nomen nauticum. ἐκδιδόναι, elocare. ἐκδίδονται autem uirgines, id est, nuptum elocantur. Et hę sunt ἐκδόσεις, in Politico Platonis. Et seruitia, ut Xenophōti πόροις, sunt ἐκδεδομένα ἀνδράποδα, & ἐκδεδομένοι ἄνθρωποι. Deniqꝫ ἐκδοῦναι, locare est. In oratione περὶ στεφάνου, ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφὴν, quasi locasset statuam faciendam. Xenoph. περὶ ἱππικῆς, ὁ μὲν δὴ, ὥσπερ ἐγὼ γινώσκω περὶ πώλους, δηλονότι ἐκδώσει τὸν πῶλον. χρὴ μέντοι ὥσπερ τὸν παῖδα, ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ συγγραψάμενον, ἃ δεήσει ἐπιστάμενον, οὕτως ἐκδιδόναι. Et apud Demosthenem ἔκδοσις, nauticum mutuum, ἐκδίδοται etiam is qui παραδίδοται. unde ἔκδοτος. Aeschines κατὰ κτησιφῶντος, ἔκδοτον δὲ φιλίππῳ πεποιηκότα κερσοβλέπτην, qui prodidisset Philippo Cersobleptā. ἐκδίδοται etiā liber, id est editur. & ἀνέκδοτος, non editus. Et in oratione κατὰ νεαίρας, θυγάτηρ ἀνέκδοτος, illocabilis, secundum Plautum. προδιδόναι, prodere est, et significationem frustrationis habet. Et προδότης, proditor. διαδιδόναι, distribuere. & διάδοσις, diuisio. Demosth. πρὸς τιμόθεον, ἵνα διαδοίη τοῖς βοιωτίοις τριηράρχοις, ut diuideret Bœotijs trierarchis. πρὸς λεωχάρην, καὶ μετὰ ταῦτα ἥκει τῶν παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει τοῦ θεωρικοῦ: Venit ludis Panathenaicis magnis, cum pecunia diuideretur. μεταδιδόναι, communicare, participem facere.

ἀντιδιδόναι, rependere, & permutare. ἐπιδιδόναι, facere incrementum, proficere. Plato Hippia maiore, ὥσπερ αἱ ἄλλαι τέχναι ἐπιδεδώκασι, quemadmodum aliæ artes auctæ sunt. Et mox, ὡς σοι συνόντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν, ut tua cōsuetudine progressus facerent maiores ad uirtutem. Et in quadam epistola, ἐπεδίδου θαυμαστὸν ὅσον, mirabiliter proficiebat. Hinc ἐπίδοσις, Atticum uocabulum, significans profectum. Stoici nouo nomine προκοπὴν uocarunt, cum quidem uerbum proficere significet. Eurip. Hippol. καί τοι προκόψω γ' οὐδὲν, λυπήσω δέ σε. Nihil se profecturam ait, sed aucturam dolorem ipsius. In oratione autem περὶ στεφάνου ita, ἐπιδέδωκα τὰ χρήματα, pecuniam attribui. Et mox, τὰ ἀνηλωμένα ἐπιδέδωκα, impensas condonaui. Et, ἐπιδέδωκε ταῦτα τῷ δήμῳ. παραδιδόναι, tradere, & prodere. Ad Corinth. ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν· ὅτι ὁ κύριος ἰησοῦς, ἐν τῇ νυκτὶ, ᾗ παρεδίδοτο, &c. Ego accepi à Domino, id quod tradidi uobis. Nam Dominus IESVS, qua nocte proditus fuit, &c. Plutarchus de Pompeio, ὁ δὲ ἐγκαλυψάμενος παρέδωκεν ἑαυτὸν, obuoluto capite tradidit se illis: id est, præbuit ceruicem. Demost. ἡ ἀρχὴ ἡ παραλαβοῦσα παρὰ τῆς προτέρας ἀρχῆς ἡμῖν παρέδωκε: Magistratus qui à priore acceperat, mihi tradidit. Demosth. πρὸς τιμόθεον, ὡς δοῦλον τὸν αἰσχρίωνα παραδοὺς: quæstioni dato Aeschrione, tanquam seruo. Herodot. τερψιχ. παρέδοσαν σφέας ἑωυτοὺς τοῖσι πέρσῃσι, dediderūt sese Persis. Et οὐρανία, βασιλεὺς ξέρξης τῷ βουλομένῳ ὑμῶν παραδίδωσι, permittit uolentibus. Lucianus autem διαλεγ. πρὸς ἡσίοδον inquit, τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, obliuioni tradidisti. Et paulo pòst, οὔπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, nondum illa edidisti. Sunt & παραδόσεις, tradita ab alijs. Et Dionysius Halicarnas. 5. πατροπαράδοτος οὐσία, bona paterna. Et libro 8. δικαιοδοσία, iurisditio. Et diuo Petro est πατροπαράδοτος ἀναστροφὴ, ratio uitæ accepta à patribus. περιδοῦναι, est pignus dare. Plaut. Epid. Vel da pignus, ni ea sit filia. Virgilio est deponere:

—Ego hanc uitulam, ne fortè recuses,
Depono: tu dic, mecum quo munere certes.

Theocrito est καταθεῖναι ἄεθλον. Et idē dixit, οὐ θήσω πόκα ἀμνόν. Idyll. 8.

De grege non ausim quicquam deponere tecum.

ἀποδιδόναι, persoluere. ἐκείνω. δ'. ἀποδιδόναι χάριτας. Demosth. πρὸς τιμόθεον, οὐ μόνον οὐκ ἀπέδωκε χάριν, ἀλλὰ καὶ δοθὲν ἀποστερεῖ με: Non modò gratiam non retulit, sed insuper etiam defraudat. Idem, τιμὴν ἀπέδωκε φιαλῶν, reddidit precium phialarum. Significat & ἀποδιδόναι, & ἀποδίδοσθαι, uẽdere. In oratione περὶ στεφάνου, est ἀποδοῦναι ὅρκους, dare iusiurandũ. & λόγους ἀποδοῦναι, ibidem, rationes reddere, aut orationem exequi. Et αὗται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ νικίου, hæc testimonia dicta fuerunt prætore Nicia. Præterea ἐργοδότης, qui pensum dat: ut ἐργολάβος, qui absoluit: hoc est, qui opus faciendũ pręscribit, & qui exequitur. Nazanzenus: καὶ φαραὼ τὸν ἀόρατον τύραννον, καὶ τοὺς πικροὺς ἐργοδότας. Et μισθοδότης, qui mercedem præbet. & uerbum μισθοδοτῶ. Et μισθαποδοσία, in epistola ad Hebręos, præmium, seu mercedis persolutio. κληροδοσία est apud Nazanz. περὶ θεολογίας, partium diuisio. Ad manus etiam pertinet ponere, id est τιθέναι. quod uerbum & ipsum, & cõposita cum hoc, uariè usurpantur. Et hinc est θήκη, & in duplicatione χειροθήκη, δακρυθήκη, οἰνοθήκη, ὑποθήκη, & ἐπιθήκη. Aristoph. σφηξίν,

ἄρτους δὲ κ' ὀβολῶν κατεθήκην τέσσαρας.

Interpretantur autem προσθήκην. Ac significãtur panes propositi palàm, quos ait quatuor fuisse. διάθεσις, affectio & facies. ἀμφίθετος φιάλη, duplex, cuius una pars alteri imponitur. Ιλ. ψ'. ἀπόθετα ἔπη, dixere recondita, & non uulgata. Plato Phædro, λέγουσι δὲ, οἶμαι, τινὲς ὁμηριδαι, ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν, δύο ἔπη εἰς τὸν ἔρωτα, ὧν τὸ ἕτερον πάνυ ὑβριστικὸν καὶ οὐ σφόδρα τι ἔμμετρον. ὑμνοῦσι δ' ὧδε,

τὸν δ' ἤτοι θνητοὶ μὲν ἔρωτα καλοῦσι ποτηνὸν,
ἀθάνατοι δὲ πτέρωτα, διὰ πτεροφοίτον ἀνάγκην.

Memorant autem, ut opinor, Homerici quidam de secretioribus uersibus, duos in Amorem, quorum alter contumeliosus admodum, neque ualde numerosus est. Canunt autem hoc modo,

Hunc uocitare solet mortalis Erota uolucrem,
Cœlicolæq; pterota, quòd alis urgeat omnes.

Nam ἀπόθετον repositum est. In oratione cõtra Neæram, τὴν τε τοῦ δήμου δωρεὰν τὴν ἀπόθετον τοῖς εὐεργέταις, munus populi repositũ benefactoribus. ἀθετεῖν, loco mouere, et reijcere. & ἀθετούμενοι στίχοι, reiectitij uersus. Et in priore ad Timotheum epistola, ἔχουσαι κρίμα ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν. Sed in his sentio me immorari diutius, quàm oportere uideatur. Manibus etiam plaudunt, seu plodunt, id est κροτοῦσι. Aristoph. τὼ χεῖρε ξυγκροῦσαι dixit in Ranis. ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας. Percutiunt, quod est τύπτειν: unde τύπος. & παίειν. Et κόπτουσιν, id est plangunt, cædunt, feriunt. Hinc κοπετὸς, planctus, cum in luctu κόπτοντες homines. In Acharnensibus est, κόψω τὴν θύραν, pulsabo fores. & ἀμπέλια κεκομμένα, uites cæsæ. κόμμα, in oratione incisum. & nomismatis est κόμμα, percussio. Dicit & παραπαίειν, ac παρακόπτειν, delirare, & desipere. ἐκκόπτειν autem est excidere. ἐκκεκομμένον τὸν ὀφθαλμὸν, oculo priuatũ ictu Philippum dixit Demosth. in oratione περὶ στεφάνου. κατακόπτειν autem est concidere & trucidare. διακόπτειν, dissecare, & interpellare. Lucianus, διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν, interpellare conabatur institutam orationem. προσκόπτω, offendo. Et λίθος προσκόμματος impijs Christus, in epistola ad Romanos. ἐγκόπτω, retundo. Ita ponitur in priore ad Thessalonicenses, ἐνέκοψεν ἡμᾶς ὁ σατανᾶς, impediuit nos. Et ἐγκοπεὺς, ferramentum pertusorium. ἐγκοπὴ cùm pertusionem, tum impedimentum notat. Bion apud Laertium, τὴν οἴησιν ait ἐγκοπὴν εἶναι προκοπῆς, id est, obstare progressionibus opinionem. προκόπτω, proficio. συγκόπτω, concido, obtundo. unde συγκοπὴ Grammaticorũ & medicorum. φλᾶν etiam tundere significat. Aristoph. πλούτῳ, ἔπειτα ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ, tundebat in pila. νύττειν est ferire & fodere. Ιλ. λ'.

νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν.

& Pluto,

νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια.

Addatur sanè & τέμνειν, secare. & σχίζειν, findere. à quorũ altero, σχίσμα, & σχισμὸς, quod ad dissidia transfertur. Ab altero multa composita, & uerbalia, τομὴ, ac τόμος: quorũ hoc notat cartam, id est, resectam portionem ad scripturam. τομὸς autem acutus, id est τμητικός. In Aiace Sophoclis, ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἄν. Et τομῶντι πήματι, ibidẽ, malo quod sectionẽ requirat. & τομίαι, Eunuchi. & τόμια, recisa de uictimis. Et apud Geome-

Geometras τομεῦς, resecta pars circuli, duabus è centro ad ambitum eductis lineis. ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον, apud Apostolũ legitur. Et τέμνονται ὁδοὶ, id est, itinera designantur, seu aperiuntur, seu etiam sternuntur. νόμων ζ'. καὶ καθάπερ ὁδοὶ τέτμηνται, καθ' ἃς ἴτιον. Item ἀποτέμνειν, præcidere. & ἀποτόμως, præcisè. & ἀποτομὴ Musicorum. συντέμνειν, συντέμνειν, cõcidere. συντομὴ, succincta expositio narrationis copiosę. σύντομα φράζειν, breuiter commemorare. Et fligere latinum uerbũ, quod significationẽ habet feriendi. Hinc cùm alia, tum infligere, ut uulnus & alapam: id est, ἐντεῖναι κολάφους, & uno uerbo κολαφίσαι. βάλλειν est iácere. ut,

— ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ.

id est, abiecit sceptrum in terram. Item,

καὶ βάλεν ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα. —

coniecit hastã in clipeum Menelai. Hoc tamen interpretantur, ἔτυχε τῆς ἀσπίδος, id est, confixit clipeum. Reperitur & significatione τοῦ θεῖναι. ut,

— φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.

id est θῶμεν, iungamus amicitiam. Et ἐν φρεσὶ βάλλῃ, est, animo reponat. Eurip. autem Oreste dixit, ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω, apponam aures foribus. Et Hippolyto, ἀπ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ. ut Homericum, βαλεῖν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν, lacrimas profundere. In Ione,

οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χαράν.

gaudia committes, seu imperties. In oratione περὶ στεφάνου, χαρακώματα βαλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματα ἐπιστήσας: Vallo iacto ante urbem, & admotis machinis. Sic dixere & στρατόπεδον βαλέσθαι, castra locare, seu metari. et ὀδόντας βάλλουσιν οἱ παῖδες, ut diximus. Hinc ἐκβάλλειν. nam & de hoc uerbo plusculum uerborum facere uisum, eijcere, excutere. ἐκβαλὼν τὴν θύραν, Demosth. excusso ostio. Et de nauibus usi uerbo fuerũt. Et res, ἐκβολή. Thucyd. de pugna nauali lib. 7. αἱ μὲν ἐκβολαὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους ὀλίγαι ἐγίγνοντο. αἱ δὲ προσβολαί, ὡς τύχοι ναῦς νηὶ προσπεσοῦσα: Eruptiones quidem illæ paucæ, quòd neq; inhiberi, neq; traijci naues possẽt. Sed incursiones in conflictu nauium fortuitò fiebant. Et σίτου ἐκβολή, erumpentia, seu enascentia frumenta. Item fluuiorum ἐκβολαί, ostia. ἔκβολον οἴκων βρέφος, Phœnisis, est Oedipus, id est ἐκβόλιμος, seu ἐκβολιμαῖος, expositus infans. Et ἐκβαλεῖν τέκνον, Ione, exponere. Et ibidẽ, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ, ob quæ nemo non lacrimas profunderet. Geometris προσεκβληθεῖσαι γραμμαί, sunt lineæ ulterius productæ. ἐμβάλλειν cùm ea significat, quæ ab alijs iam exposita & nota sunt, tum nauticum est uerbum. οὐδὲ γὰρ ὑπὸ Ἐτεονίκου ἤθελον οἱ ναῦται, καίπερ ἀναγκάζοντι ἐμβάλλειν, ἑλλην. ε. Nulla ui poterat Eteonicus nautas compellere, ut remigarent. Et de pugna nauali paulo pòst, μὴ ἐμβαλεῖν ταῖς ὑστάταις, non facere impetum in ultimas. In priore significatione posuit & Aristophan. Ranis, ἐπειδὰν ἐμβάλλῃς ἅπαξ, ubi primùm agitare cœperis. Et plenius Homerus ὀδυσ. κ'. ἐμβαλέειν κώπῃσι. ἔμβολος est, inquit Suidas, æs πεπυρωμένον, id est ignitum, applicatum proris nauium: rostra dixere Latini. Sed ἐμβολὰς alij appellarunt. Thucydid. lib. 7. τῶν ἐμβολῶν τῇ παρασκευῇ ἀνερρήγνυσαν τὰς τῶν ἀθηναίων ναῦς ἐπὶ πολὺ τῆς παρεξειρεσίας: Et præparatione rostrorum iuxta remigia, naues Atheniensium pertundebant. Et ἑλλην. δ'. ἐμβολὰς ἐχούσῃ τῇ τριήρει, naui rostrata. Hinc χαλκέμβολος ναῦς, rostrata nauis. Et ἔμβολον dixerunt aciem directam, tam pedestrium quàm equestriũ copiarum. ἑλλην. ζ'. ἰσχυρὸν ἐποιήσατο τὸ περὶ αὑτὸν ἔμβολον. Et mox, καὶ τὸ ἱππικὸν ἔμβολον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο. Descriptio autẽ huius instructionis extat in primo libro Polybij. Sed apud Pindarum ancora reponitur ἐμβόλου ὕπερθε, quam trabem interpretantur eminentem in rostris, quæ ancoram sustineret, πυθίων δ'. In Phœnisis autem sunt portarum χαλκόδετα ἔμβολα, id est, uectes reuincti ære, uel trabes quædã æratæ, quę solerẽt de muro ante portas demitti. Et uerbum παρεμβάλλειν, militare est, & παρεμβολὴ nomen. Habent autem & communem & propriam significationẽ instructionis, ac ordinis, & castrorum quoq;. ἐμβόλιμοι dies, intercalares. In libello autem de Poetica, qui Aristoteli ascribitur, carmina sunt ἐμβόλιμα, quæ primùm accinuisse ait Agathonem. Emblemata autem dixere etiam Latini græca uoce, opera tessellata, & ad uarietatẽ transtulerunt. Et ἐπεμβάλλειν. Lucianus πρὸς ἡσίοδον, πολλὰ ἡμεῖς τῶν μέτρων ἕνεκα καὶ τῆς εὐ-

φωνίας

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

φωνίας ἐπεμβάλλομεν, multa inteximus numerorum & uocalitatis causa. εἰσβάλλειν, adoriri. Et εἰσβολὰς σίτου, interpretatur Suidas loca, in quæ frumentum reponitur. Et aliqui εἰσβολὴν uocarũt cogitationum exordia, quibus cum mouemur. Ea est iam προσδοχή: assensio uerò, συγκατάθεσις. συμβάλλειν, committere. Polyb. lib. 1. de pugna nauali, γενόμεναι δὲ ἐν μετώπῳ συνέβαλον τοῖς πολεμίοις: Iam autem frontibus directis, commiserunt prælium cum hostibus. ιλ. γ'.

αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον μενέλαον
συμβάλετε. —

Et συμβολή, conflictus. καλλιόπη, ἐπεὶ τοίνυν ὑπὸ ἠῶ ἡ συμβολὴ γίνεται, quoniam manè confligemus. ιλ. δ'.

σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν.

συμβάλλειν est conferre & coniungere. κύρου παιδ. Β'. τοὺς δὲ ἀπὸ φρυγίας τῆς πρὸς ἑλλήσποντον, συμβαλεῖν φασι γαβαῖον, ἔχοντα εἰς καΰστρου πεδίον ἑξακισχιλίους ἵππους: Hellespontiacos Phrygas coniungit Gabæus, ut fertur, qui dicitur habere in campis Caystri sex mil. equitum. Et comparare. Herod. μελπομ. τούτῳ γὰρ οὐκ οἷόν τε ἐστὶ συμβαλέειν ἄλλον ποταμόν. Negat ullũ fluuium cum Nilo conferri posse. συμβαλλόμενος autem ὑπὸ δακτύλων τοὺς μῦας, suprà retulimus. Et συμβλητά, conferenda. Theocritus Idyl. 5.

ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος, οὐδ' ἀνεμώνα
πρὸς ῥόδα. —

ξυμβάλλεται etiã aliquis alteri, id est, cum illo congreditur. οδυσσ. κ'.

κούρη δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ.
His ad aquam ante urbem sese tulit obuia uirgo.

προσβάλλειν, impetum facere, appellere, admouere, infligere, immittere. ἄβλητος Homero est illæsus. ιλ. δ'.

—ἔτ' ἄβλητος καὶ ἄουτατος.

προβάλλειν & προβάλλεσθαι significationem habet opponendi, obijciendi, prætexendi, defendendi, producendi. νόμων ς'. διὸ προβαλέσθω μὲν πᾶς ἀνὴρ ἐκ τῶν μεγίστων τιμημάτων ἀστυνόμων, ὃν ἂν βούληται: Producat ad ædilitatem de maximo censu, quem quisque uoluerit. In oratione περὶ στεφάνου, προβληθεὶς πυλαγόρας οὗτος, καὶ τριῶν ἢ τεττάρων χειροτονησάντων αὐτὸν ἀνερρήθη: Productus hic statim est Pylagora, factus, cum tres aut quatuor porrexissent manus. Et Aeschines, προβάλλονταί γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης, prætendunt saltẽ aliquid turpitudini. In Ranis autẽ sic dicitur, οὐκοῦν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκτενεῖς: Non proferes manus, & extendes? In oratione περὶ στεφάνου, ἐγχειρεῖν μὲν ἀεὶ ἅπασι τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. Viros bonos semper ait oportere studiosos esse honestatis, præferentes spem bonam. προβλῆτες sunt Homero eminentes rupes in littore maris. οδυσσ. ε.

οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε.
Nam neq; portus erat, quo staret tuta carina:
Sed rupes, scopuliq;, atq; ardua littore saxa.

Et στῆλαι προβλῆτες, eminentes seu extantes pali, ιλ. μ'. πρόβλημα est propriè, quod ad explicandum proponitur: ut apud Geometras, τὴν εὐθεῖαν δίχα τέμνειν. Significat & prætextum. Soph. Philoct. λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδε. Dicit Vlyssem sibi quasi prætẽdisse illum puerum. Et Aiace, μηδὲν φόβου πρόβλημα, nihil quod metum propulset. id quod & προβολὴ significat apud eundem, δείματος ἦν μοι προβολά. Et Eurip. Oreste, ὁ δὲ λισσόμενος θανάτου προβολάν, petẽs ut mortem effugere liceret, id est, aliquid morti obijcere. προβόλαιος dicitur in oraculo, de hasta, ut uidetur, directa quasi ad pugnam. εἴσω τὸν προβόλαιον ἔχων πεφυλαγμένος ἧσο, Herod. Polymnia. πρόβολος in Polymn. ἀσπίδας δὲ ὠμοβοΐνας εἶχον μικράς, καὶ προβόλους δύο λυκοεργέας ἕκαστος εἶχε: uel ut quibusdam placuit, λυκιοεργέας: Paruos clipeos habebant de bubulo corio. & bina uenabula, uel hastilia Lycij operis. πρόβλημα autem Xenoph. παιδ. 6. tegmen armorum notat. τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκεύαστο. ἀναβάλλειν & ἀναβάλλεσθαι, notat exordiũ, moram dilationis, amictum. οδυσσ. θ'.

αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Demodocum ait præclarum carmen ad fides cœpisse accinere. Aristoph. Nebulis, τὸ δ' ἀναβαλοῦ, τὸ δ' ἄφες: Partim solutionem differ, partim remitte. Et Vespis, οὐκ ἀναβαλεῖ; non amicieris? Hinc ἀναβολή, amictus. Lucian. Somnio, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. quod & ἀμπέχειν & ἀμπίσχειν dixere. Item περιβαλεῖν. Vespis, φέρ' ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ, ego te

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ego te amiciam. Et λείβανον μ' ἀμπίσχετε, induite me furno. Et Auibus, ἐπ' ἀρίστερ' οὕτως ἀμπέχῃ; amiculū ita ne sinistrè induis? quod mox reijcere iubet in dextrā, οὐ μεταβαλεῖσθ' οἱμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιά; ἀμβολιεργὸς est Hesiodo procrastinator, qui opus differt. Homerus idem duobus uerbis dixit, ιλ. β'.

— μηδέ τι δηρὸν
ἀμβαλλώμεθα ἔργον. —

Et traditur interrogatus Alexander Magnus, qua re maximè Asiam subegisset: respondisse, parendo Homerico pręcepto, μηδὲν ἀναβαλλόμενος, id est, nihil quo facto opus esset, differendo. ἀμβολὴ autem est ἀναβολὴ, mora. ut in hoc Bachylidis uersu, οὐκ ἕδρας, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον: Non desidiæ, neq; moræ locus. Ad Atticum lib. 1. Cicero dixit σκήψεις et ἀναβολὰς, prętextus & procrastinationes. Homero ἀνάβλησις, ιλ. ω. In Pausania est ἀμβολογήρα Venus, nimirum differens senium. Et ἀμβλήδην γοόωσα, effusè lamentans. In 7. παιδείας, τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτοὺς, fodientes uersus sese terram egerebant. quam & ἀμβολάδα γῆν ibi appellat, id est egestam terrā. καταβάλλειν, sternere, conijcere, & iacere, & pendere significat. παιδ. α'. καταβάλλει τὴν ἄρκτον, sternit, seu conficit. Demosth. in Timocratem, καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζημίας καταβάλλειν, legibus irrogatas multas persoluere. Et καταβολὴ, accessio in febribus. ἐκ καταβολῆς, denuò. Polyb. lib. 1. τὰ μὲν ἐπεσκεύαζον σκάφη, τὰ δὲ ἐκ καταβολῆς ἐναυπήγουν: Quædam reparabant nauigia, quædam denuò, aut de integro fabricabantur. Ὀδυσ. autem ρ'. Argus canis, οὔατα κάββαλεν ἄμφω, id est demisit. Et in oratione περὶ στεφάνου, legē καταβαλόντα τὰς ἐν ὑπωμοσίᾳ, abijcere atque relinquere, cum intercessum fuisset. Et Laco uictus in lucta, negauit fuisse aduersariū fortiorem se, sed καββαλικώτερον: quasi dicamus, si liceat, prosternatiorem. παρακαταβάλλειν, iudiciale uerbum. & παρακαταβολὴ, decima pars litis, quam addebat, seu deponebat petitor. Extat apud Demosth. cùm alibi, tum ἐν τῷ πρὸς τιμόθεον, & παραγραφῇ πρὸς πανταίνετον. διαβάλλειν, calumniari, committere, obtrectare. & διαβάλλεσθαι, fallere. Aristoph. ὄρνισι,

διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος ὦ πονηρότατε.

Imponit heu miser tuus patruus tibi.

Thucyd. 5. ὅπως ἐν τῷ δήμῳ διαβάλλωσιν αὐτοὺς ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι: Vt criminatus illos apud populum, quasi nihil ueritatis esset in sententia ipsorum. Et 4. μὴ αὐτοῖς ἐς τοὺς ξυμμάχους διαβληθῶσι, ne hoc illis apud socios crimini daretur. Herod. τερψιχόρῃ, ὁ δὲ ἀρισταγόρης τἆλλα ἐὼν σοφὸς, καὶ διαβάλλειν ἐκεῖνον εὖ, ἐν τούτῳ ἐσφάλη: Aristagoras, qui prudens esset, & bellè falleret illum, in hoc errauit. Idem Polymn. ἕλληνας γὰρ διαβάλλων ἐπαίρεις αὐτὸν βασιλέα στρατεύεσθαι: Gręcis obtrectās, regem incitas, ut in expeditionem ipse proficiscatur. Et mox, διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον, deterrima res est calumnia. Et διάβολος, obtrectator. Aristoph. Equitib. πανοῦργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα. Hoc nomine spiritus appellatur, aduersarius Dei, qui hebraicum nomē habet satanæ. διαβολίαι autem Herodiano lib. 2. pilum: τάς τε διαβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν. μεταβάλλω significationem habet mutationis. Xenophonti uertere, in Oeconomico, ἃ ἐν τῷ θέρει ὅτι πλειστάκις μεταβάλλοι τις τὴν γῆν, si quàm creberrimè uertat quis solū. Plato νόμων ί. μετέβαλε τόπον ἄγιον, mutauit locum. Vsus tamen idem autor, sicut & alij fuere, uerbo actiuo ἐλλειπτικῶς: quemadmodum latinè dicitur, prora auertit, nox præcipitat. Plato loco indicato, μεταβάλλει μὲν τοίνυν πάντα ὅσα μέτοχα ἐστὶ ψυχῆς, mutātur omnia quæ prædita sunt anima. παραβάλλω, comparationis. unde & παραβολὴ, forma orationis, qua aliquid cum altera confertur. & παραβολὴ, sectionis conicæ appellatio, sicut & ὑπερβολή. quibus uocabulis, & sermonis figuræ appellantur. Item παραβολὴ apud Arithmeticos & Geometras, qui idē μερισμὸς dicitur, partitio, seu diuisio, contraria ratio multiplicationi. Et παραβαλέσθαι, uerbum nauticum. Ranis,

ὦ παῦε παῦε παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.

Age, inquit, desine, & remigio appelle, ut opinor, nauem. Herodotus autē ita, ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, deponente utroq; liberos suos. ιλ. aūt ί. αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. id est παραθέμενος. ut alibi, ψυχὰς παρθέμενοι, periculo uitam exponētes. In primo autem Thucyd. ita, ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτοὺς ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διανοίαις παραβαλοῖντο:

u Quòd

Quòd nunquam frustratus fuisset opinionem ipsius, aut in periculum coniecisset. ἔργον παράβολον, καλλιόπη, facinus audax, seu temerarium. ὥσπερ τὸ ἔργον οὕτω παράβολον εἰργασμαι. Polyb. lib. 1. ἄππι(ος) νυκτὸς καὶ παραβόλως περαιωθεὶς τὸν πορθμὸν: superato freto noctu, & per summũ discrimen. παραβλήδην apud Homerũ ἀγορεύειν est, subdolè uerba faciens. ἀντιβάλλειν, permutare. ut apud medicos sunt ἀντιβαλλόμενα, & ἀντεμβαλλόμενα, id est, quæ pro quibus capi debeant. ἐπιβάλλειν & ἐπιβάλλεσθαι, significationem habet iniĳciendi, imponendi, attingẽdi, aggrediendi. In oratione περὶ στεφάνου, εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἅπασι καὶ μάλιστα σοί: Pars saltem pertinet ad omnes, & te maximè. Ibidẽ, τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος, pro nostra, uel nobis debita parte. Et Herod. μελπομ. ἀπολαχόντες τῶν χρημάτων τὸ ἐπιβάλλον, partem facultatum, quę ad ipsos pertinebat. In oratione περὶ στεφάνου, σὺ ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται, conatur. Plato νόμων ι. καὶ δόξωμεν μείζονα ἐπιβαλλόμενοι καὶ τῶν σμικρῶν ἀτυχεῖν: uideamurq́ maiora aggrediẽtes, etiam minora amittere. Et ἐπήβολος est gnauus, & compos. Antigona, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν, neq; compotem mẽtis. Est autem ἐπήβολος, quasi ἐπίβολος, ἐπί τα τινὸς ὄντος τοῦ ἡ, quemadmodum & in uerbo συμβολία. Apollonius, ἀριστῆες δὲ συμβολίῃ κεχάροντο, principes gauisi fuerunt casu, seu successu. ἐπιβλὴς, tignum. Lucianus autem de domo ita, εἴ τις οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἑκὼν φέρων ἐπέβαλε, se obiecit uolens. περιβάλλειν & περιβάλλεσθαι, significat complexum, accommodationem, circumiectionẽ, munitionem. Et περίβολα apud Suidam, calceamenta. Et apud Xenophontem, περιβολὴ ἀρχῆς. Et Isocratẽ, περιβολὴ λόγου, summa, id est περιοχή. In Hercule furẽte sunt περιβόλαια σαρκὸς ἡβῶντα, id est περιβλήματά τινα, incrementa iuuenilis carnis, seu corporis. Et in Ione,

τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.

applicare illi regnum. λείαν περιβαλέσθαι, præda potiri. Polyb. lib. 1. πολὺ δὲ πλῆθος τῶν τετραπόδων λείας περιεβάλοντο, copiosam prædam quadrupedũ comprehenderunt. Diodor. lib. 18. περιβαλλόμενος ταῖς ἐλπίσι, τὴν τῶν ὅλων ἡγεμονίαν, spe concipiens, aut præcipiens. ἀμφιβάλλειν, circundare, & undiq; ferire. Odyss. ψ'.

τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον ἐμόν. —

& Odyss. ρ'.

ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.

& Odyss. ψ'.

ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν ἄλλην βάλε. —

Thucyd. 4. οὗτοι τε ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες οὐκέτι ἀντεῖχον: cum undiq; ferirentur, non potuere uim hostilem sustinere: id est ἑκατέρωθεν, seu πανταχόθεν βαλλόμενοι. Et ad dubitationes & ambigua transferuntur. Est enim ἀμφιβάλλειν, dubitare, id est διστάζειν. & ἀμφίβολα, ambigua. & ἀμφιβολία, ambiguitas. ἀμφίβληστρον autem rete significat, quod pisces includat, seu circundet. Et in Phœnissis sunt πάνοπλα ἀμφιβλήματα, indumenta armorũ: quidam iacula interpretati fuere. ἀποβάλλειν, abĳcere, amittere. Polyb. lib. 1. πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀπέβαλον, multos suorum amiserunt. ἀπόβλητον, spernendum, repudiandum. Ιλ. γ'.

οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

ὑποβάλλειν & ὑποβάλλεσθαι, subĳcere. παιδείας ε. τῶν τε μηδικῶν πίλων ὑποβάλλειν ἐκέλευσεν αὐτῷ. substernere ille iussit pileos Medicos. Et suggerere, supponere. unde & ὑποβλητὰ βρέφη, & ὑποβολιμαῖα, pueri supposititĳ. Dixerũt & ὑποβολέα, suggestorem, qui aliquid insusurret dicturis. Homericum est Ιλ. τ'.

— οὐδὲ ἔοικε

ὑββάλλειν. —

quod alĳ aliter interpretati fuere. Porphyriĳ est cõmoda interpretatio: is enim ait, compescere uoluisse hoc procœmio Agamemnonem clamores ac turbas. Non, inquit, obstrepere quenquam oportet, præsertim causa huius conuentus nota. Et aduerbium ὑποβλήδην, obstrepere. ὑποβολὴ uerò in 3. παιδείας, subiectionẽ notat, ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶν: Præclarè cum eis agitur, si moniti etiã proficiant. ὑπερβάλλειν et ὑπερβάλλεσθαι, superare, excedere, differre. οἷοί τε ἔσεσθαι ὑπερβαλλόμενοι τοὺς ἐναντίους εἶν ἐλεύθεροι: uincere hostes, & potiri libertate poteritis. Et ὑπέρβολος, saxum quod iniĳci solebat ĳs qui in mare demergebantur. ad quod Aristoph. allusit,

ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας ὑπέρβολον.

Fuit enim hoc nomine Athenis quidã insigniter improbus, interfectus in Samo, ut

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

mo, ut scripsit Thucyd. lib. 8. Fecerunt et ὑπερβολιμαῖον, sicut ὑποβολιμαῖον, ἐν ὑπερβολῇ ὄντα, uel ὑπερβολαῖς χρώμενον. Est autem ὑπερβολή, quod latine dicitur nimiũ: sicut ἔλλειψις, seu ἔνδεια, quod parum. Isocrates Nicocli, αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις, ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἰσχύουσιν. Cicero Oratore, magis offẽdit nimium quàm parum. Et in oratione ὑπερβολή, usitatissima in usu sermonis communis. ut Plaut. Pseudolo, Credo equidem potesse te scelus Masſici montis uberr. fructus quatuor ebibere in hora una. Hanc ὑπερβολὴν adiuuat seruulus, cum, hiberna, inquit, addito. ἐπεσβόλον uocãt Thersitem, Ιλ. β'. id est, nugatorẽ & conuiciatorem. & res, ἐπεσβολία, quasi ἐπέων βολή. φθόγγων ταρβὸς ἐπεσβολίης, in epigrammate de Archilocho. Etiam φέρομεν & βαστάζομεν, id est, portamus, seu gestamus aliquid manibus. βαστάζειν quidem & tractare & expendere notat. τείνομεν, tendimus. Et hinc est τόνος, in Musica, uocis quædã intensio, tenor. & εὔτονος, promtus. Et in Acharnensib. εὔτονον ἀγροικότονον μέλος. In Theæteto autem sunt σύντονοι καὶ δριμεῖς, acres & uehementes. Plato Minoe, ἐν ᾗ δὴ καὶ συντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνω τιμωροῦμεθα: scriptis tragicis imponentes Minoen, hoc de illo supplicium sumimus. Dicuntur autem & τόξα συντείνεσθαι, arcus contendi. Et Odyss. φ'. est παλίντονον τόξον. ἐκτείνειν, extẽdere est, & intendere. Atque hinc ἐκτενής, intentus. & ἐκτένεια, assiduitas. προτείνειν, proferre. & πρότασις, pronunciatum. Dialectici interrogationem esse uoluerunt tam πρόβλημα, quàm πρότασιν, hocq; modo interesse, ut πρόβλημα haberet πότερον, id est utrum. πότερον ψυχὴ θνητή, ἢ ἀθάνατος; πρότασις autẽ ἆρα. ἆρά γε ὁ κόσμος ἀΐδιος; est' ne mundus æternus? Est & πρότασις in fabula argumenti tantum. πρότονοι autem sunt rudentes. Ιλ. α'.

ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.

Suidas προτόνιον amiculum interpretatur sacerdotis fœminæ. συντείνειν & παρατείνειν, sunt Geometrarũ etiã uerba. Plato Menone, εἰ οἷόν τε εἰς τόνδε τὸν κύκλον, τόδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐντεθῆναι. Et mox, οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ, οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ᾖ. Et paulo pòst, ὑποθέμενος οὖν ἐθέλω εἰπεῖν σοι τὸ συμβαῖνον περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ εἰς τὸν κύκλον. παρατείνεταί τι, prætenditur. Aristoph. Nebul.

ἡ δέ γ' Εὔβοι' ὡς ὁρᾷς —
ἡ δὶ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.

Eubœa hæc, ut uides, longo admodum tractu prætenditur. Transferturq; uerbum ad defatigationes & labefactationes. Itaq; mox ibidem infertur, οἶδ', ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους: Quid ni, inquit, Nam uos hanc labefecistis, & Pericles. Iosephus, παρατείνει δὲ τὴν Γεννησὰρ ὁμώνυμος χώρα. Ad lacum hunc extendi regionem eiusdẽ nominis, ait. Plato Lyside, παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ θαμὰ λέγοντος, enecabitur. Et Euthydemo, γελῶν τε ὀλίγου παρετάθησαν, risu penè emori. Eurip. Alcestide dixit, παρατόνους χεῖρας, deficientes & pendulas, ut in morientib. esse solent. Hoc fermè & ἄτονον notat, debile uidelicet, & infirmũ. & res ἀτονία. διατείνεσθαι, contendere. In oratione περὶ στεφάνου, τί οὖν ἐπηράμαι ταῦτα, καὶ διετεινάμην οὑτωσὶ σφόδρα: Cur imprecatus illa mihi fui, & contendo tantopere? διάτονον autem in Musica, genus harmoniæ: ut ἡμιτόνιον, tenor dimidiatus. ἀντιτείνειν est reniti. ἐντείνειν, intendere. & ἐπίτασις, argumenti dilatatio in fabulis. ἐπίτονος, lorum in naui de bubulo tergore, Odyss. μ'. ὑποτείνει, intendit. Soph. Aiace, μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, magnos dolores infligit. Et ὑποτείνει πλευρὰ γωνίαν, apud Geometras. et ὑποτείνει ὑπὸ γωνίαν, non rectam illam modò, sed qualemcunq;, sic ut sub maximo semper angulo sit longissimum latus: & supra longissimum latus, maximus angulus. Tendere iter, dixit Maro. & tendimus ac contendimus aliquò. Lucian. Icaromen. τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ. Et mox, πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Manibus insuper θλῶμεν, & κλῶμέν τι, id est frãgimus. Et panis mysticus est corpus Christi, τὸ ὑπὲρ ἡμῶν κλώμενον. Et θλᾶσις, θλάσμα: κλᾶσις, κλάσμα, fragmẽ. Item τρίβομεν, terimus: ut μέλαν, atramentum: & φάρμακα, medicamẽta. unde φαρμακοτρίβαι, κατ' ὀλυμπιοδώρου. Et τρίβων, exercitatus. τρίβων ἱππικῆς, in Vespis, peritus rei equestris. Et Eurip. Cyclope, τοῦ Βακχίου τούτου τρίβων εἰμί, gnarus sum uini istius. Aristoph. autem ὄρνισι, θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν: non futurũ, ut gestan-

do atterant dij sceptra mea. συντρίβειν est conterere. κατατρίβειν χρόνον, terere tempus. διατρίβειν, uersari, morari, degere. Xenoph. οἰκον. ἐπεὶ οὐκ οἶδα ὅπου διατρίβεις. & διατριβὴ, studium, disputatio, ludus. πρὸς ἄφοβον ψευδομαρτυριῶν, οἵ γε μήτ' ἐν ταῖς διατριβαῖς, μήτε καθ' ἡλικίαν, μὴ ὅτι ἐμοί τινες αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ σφίσιν αὐτοῖς εἰσίν: Qui neque ijsdem studijs tenētur, neque eadem ætate sunt, non modò mecum aliqui, sed ne inter se quidem. Lucianus contra indoctum, qui multos libros emeret, μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται: emit libros, ut mures ludum, seu ubi diuersentur, habeāt. Significat uocabulū & iocos: hi enim in ocio & congressibus usurpantur. Plutar. Timoleonte, οἱ καρχηδόνιοι διατριβὴν τοῖς ξενικοῖς παρεῖχον, εἰ φοινικοὶ ὄντες οὐκ ἀρέσκοιντο τοῖς δι' ἀπάτης πραττομένοις: Occasionem præbebant ioci, quòd Pœni ipsi non delectarentur rebus fraudulēter gestis. Aristoph. πλούτῳ,

— ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις
εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τοῦ βίου.

Esse ait pecudis eam uitam, in qua nulla sint studia, neque occupationes. Ita opponitur hoc loco διατριβὴ τῇ ἀργίᾳ, id est, ocio & desidiæ. Mora autem est διατριβὴ, Phœnissis,

ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν.

mora longa esset. διατρίβειν cum accusatiuo, obiectionem moræ, & impedimentum notat. Ὀδυσ. β'.

— τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν ἀχαιοί.
— Verùm hæc remorantur cuncta Pelasgi.

Differre autem, cum genitiuo, similiter Ὀδυσ. β'.

ἀλλ' ἴομεν μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

Sed eamus, assimulata Mentori Pallas inquit, neque iam differamus iter. Herod. autem ita ἠλειοῖ, τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα παρὰ περιάνδρῳ, cum ferè apud Periandrū uersaretur. Et Thucyd. 2. καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον περὶ αὐτήν, frustra apud illam tempus triuerunt. παρατρίβειν significat Theognidi attritionē in explorando auro:

εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.
Tritus at apposito postquam explorabere plumbo,
Auri clarus erit tunc nitor ille tui.

In qua significatione paulo antè ponitur & simplex uerbum,

εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
χρυσὸν ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ.
Vtque probum inuenies me rebus in omnibus aurum,
Purifico coctum sæpe quod igne nitet.

Herod. Polymn. ὥσπερ γὰρ χρυσὸν τὸν ἀκήρατον, αὐτὸν μὲν ἐπ' ἑωυτοῦ οὐ διαγινώσκομεν, ἐπεὰν δὲ παρατρίψωμεν ἄλλον χρυσὸν διαγινώσκομεν τὸν ἀμείνω: Vt enim aurum sincerum, per se quidem illud discernere non possumus: ubi autem attriuerimus iuxta alterū, tum possumus. ἐπιτρίβειν, & exercitij & impulsionis habet, & exitij significationem. Hinc ὁ ἐπίτριπτος, & Atticè οὐπίτριπτος, perditus. In Auibus iocosè deducitur à Triballis, dijs barbaris, hoc uerbum. Docet enim esse deos in cœlo barbaros Prometheus, & nominat Triballos, tum Pisthetærus,

ἐντεῦθεν ἄρα τοὐπιτριβείης ἐγένετο.

quasi diceretur latinè, hinc factum esse illud, Dij te perdant. sed allusio & iocus in latinis non est. Dion hoc uerbo detrimentum interpretatus est, lib. 40. τὸν πομπήϊον ἐπιμεληθῆναι ὥστε μηδὲν ἀπ' αὐτῆς ἀποτριβῆναι. Decretum fuisse narrat, uideret Pompeius, ne Resp. detrimentum caperet. ἀπότριψις, reiectio, remotio. ἀποτρίβεσθαι enim significat detergere, & eximere. νικομαχείων α'. διὸ καὶ χαλεπὸν ἀποτρίψασθαι τοῦτο τὸ πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ: quare difficile est hanc affectionem deponere, inhærentem uitæ. προστρίβεσθαι, imbuendo afferre, seu adiungere. Plutar. in Pompeio, ἃ δὴ νέαις προστρίβεται γυναιξὶ τὰ τοιαῦτα μαθήματα, quibus ferè adolescentes mulieres imbuunt tales disciplinæ. ὑπότριμμα, conditus certi generis cibus. τρίψις est & in medicina fricatio, seu frictio. & τριψημερῶν, apud Aristophanē, diem conterens. Teritur & uita. ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον, Aristoph. πλούτῳ. τριβὴ autem & moram, & peritiam, et usum significat. & παιδοτρίβης, magister gymnasij, id est, præfectus pueris exercendis, qui est Luciano παιδότριψ. Et οἰκότριψ, uernula. θλίβειν significat premere. & ἐκθλίβειν & ἀποθλίβειν, exprimere. συνθλίβειν, cōprimere. Hinc sunt θλιβίαι, ut θλαδίαι, ἀπὸ τῆς θλάσεως, de quibus alio loco. Volunt autem & βλιμάζειν, quod in Auib. Aristophan. ponitur, esse quasi θλιμάζειν,

digitis

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

digitis tentare, ut in gallinaceis, cum emuntur, fit. βλίσαι autem dixerũt de expressione mellis. θλίψις autem est compressio, & ponitur de anxietate & miseria, usitatum uocabulum in sacris literis. & uerbum θλίβεσθαι. Ad Thessal. priore, προελέγομεν ὑμῖν, ὅτι μέλλομεν θλίβεσθαι: prędiximus uobis, fore ut affligeremur. θραύω, frango. & θραῦσις, afflictio. & de malis ponitur in literis sacris, ut θλίψις. Regum 3. cap. ult. καὶ συνεχέθη ἡ θραῦσις ἐπάνωθεν τοῦ λαοῦ, de pestilentia grassante in populo. Volunt & τρᾶν significare percussionẽ: & hinc esse τρᾶμα, & τραῦμα, κατὰ μετάληψιν. & τιτρώσκειν, sauciare. Manuum etiam est πιέζειν, premere, & stringere. Ὅμηρος λ.

ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχεμεν μᾶλλόν τε πιέζειν.

quod & πιάζειν, & ad oppressiones atq; comprehensiones transtulerunt. ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι, καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας, Ioan. 7. Quærebant eum comprehendere, neq; quisquam tamen iniÿciebat illi manus. In Supplicibus, πιέζειν τὴν τύχην λίαν, id est, premere nimis fortunam, negat Theseus bonũ consilium. Aristoteles περὶ μορίων δ'. de pollice, οὗτος γὰρ κάτωθεν ἄνω πιέζει, hic sursum uersum premit. Et λήψεις, ac ἐκπιέσεις, dixit ibidẽ, comprehẽsiones & expressiones. σφίγγειν, stringere. Et σφίγξ, Thebanũ monstrum, quod ænigmatis implicaret & iugularet captos. ἄγχειν, angere est, id est stringere: diciturq; propriè de suffocatione. unde & ἀπάγξασθαι, suspẽdi. σπάω est traho, & uello, & lacero. & σπάσασθαι ἀκράτου, mero se ingurgitare. Et ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε, nihil attraxit, id est cepit. σπάσασθαι ξίφος, ensem stringere. διασπῶντες τὸν χάρακα, dixit Polyb. lib. 1. uellentes uallũ. σπάσμα, uulsum. σπασμός, morbus. σπάδων, spado. ῥήσσω, rumpo. & ῥῆξις atq; ῥῆγμα, ruptum. μαλάττειν est mollire. & μαλάγματα, ad molliendum apposita. Manibus etiam ἐργαζόμεθα, id est, opus facimus. ut ἐργάζου νήπιε Πέρση. & ἐργασία, opus. & ἐργάτης, qui opus facit. Et χεῖρα ἐργάτιν, manum strenuam, Sophocles dixit. Et στρατηγὸν ἐργάτην, imperatorem strenuum, Xenophon παιδ. α. Et ἔργον, quod negat esse turpe Hesiodus: sed ἀεργίην dicit iure uitio dari posse. Ex eo ducta fuit illa distinctio Prodici, πρᾶξιν & ἐργασίαν esse honestã semper, ποίησιν autem etiam turpem interdum. Sed & illa pro eo atque designata fuerint, ita bona sunt, aut mala. Est autẽ distinctio, quam dixi, Prodici, in Charmide Platonis. κατεργάζεσθαι, conficere & perficere. Plato Gorgia dixit, κατειργασμένος τὴν τυραννίδα, consecutus regnum. περιεργάζεσθαι curiositatem notat. Demosth. περὶ στεφάνου, περιείργασμαι μὲν ἐγὼ περὶ τούτων λέγων, de his ego temerè uerba feci. πάρεργον, operæprecium. Et composita, κακοῦργος, ἀγαθουργός. Platoni νόμων ι. πρωτουργοὶ κινήσεις, & δευτερουργοί, primariæ & secundariæ motiones. & uerba, κακουργεῖν. Plato αὐτουργήσαντας dixit, nefariorũ facinorum autores. Item εὐεργεσία. & εὐεργετεῖν, beneficium dare. ἐργολαβεῖν, operam locare in faciendo opere: et transfert ad omnes inhonestos quęstus. κατὰ κτησιφῶντος, μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασιν. Et Demost. κατ' ἀνδροτίωνος, δι' ὧν ἐργολάβει, καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων ἔκλεψε: quæstui uos habuit, & furta fecit multa. Et ἐργολάβοι. Et Isocrati πρὸς Φίλιπ. ἐργολαβία, quęstus. Significat ἔργον propriè opus rusticũ, ut opus in lingua latina. Opus faciam, ut dormiam. Et fœnus quoq; notat, in priore oratione κατ' ἀφόβου. Et bellũ, ac prelium. Thucyd. 1. οἱ μετέστησαν ἐν τῷ ἔργῳ παρὰ τοὺς λακεδαιμονίους: transierunt ad Lacedęmonios, dum res geritur. Et Polybius, οἱ ῥωμαῖοι πολιορκοῦντες τὰς συρακούσας ἔργου εἴχοντο, urgebant rem, id est oppugnationem. Et locum. Aiace, ἀλλ' οὐδὲν ἔργον τοῦτα θρηνεῖσθαι μάτην, non est nunc locus inanibus lamentis. Aristoph. πλούτῳ, ἀλλ' οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν. Et mox, οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, non fallaciÿs & fraudi nunc locus. Huic similis figura in lingua latina, opus esse. Alia ab aliÿs, & me alibi huc pertinentia sunt relata. Et ποιοῦμέν τι, id est facimus: ut opificia, ut artem, scripturam. Sunt enim quædam ποιητικαὶ artes, quarum opera et effectiones sunt, non tantum actio: quæ est, uerbi causa, τῆς αὐλῳδίας, & in uita honestatis. Harum eximia est eorum operum, quæ ingenio informata, oratione cõponuntur, in primis carminibus. unde & excellenti appellatione hæc ποιητική, & artifices ποιηταὶ uocantur, & opus ποίησις, ac ποίημα. Nam sunt hęc operum generales appel

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

tiones: ut cum dicitur aliud esse ποίησιν, aliud πρᾶξιν. Herod. autem Polymn. ita, ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι εἶχον χάλκεα καὶ σιδήρεα ἐξεληλαμένα ποιήματα, tegmina excusa ære ac ferro. Plato Charmide, ποίημα μὲν γίνεται ὄνειδος ἐνίοτε. ποίησιν quidē illam excellentem, uolunt esse totū opus poetæ, ut Iliada: ποιήματα uerò partes. Sed de hoc satis. Verbi quidem ποιῶ, & διαθέσει passiua, usum in lingua græca, ut facio in latina, uarium esse constat: de quo nostras obseruationes etiam, post annotatas ab alijs, exponere placuit. Est igitur ποιεῖν, facere: et ponitur cōtra πάσχειν, id est pati. Herod. πολυμν. ποιέειν ἢ παθέειν, προκέεται ἀγών: In eo res uertitur discrimine, ut aut faciendum, aut patiendum aliquid sit. Et dicitur de poetarum scriptis, qui non tam narrare, quàm producere aliquid ante oculos uidetur. Et ποιεῖσθαι non modò de adoptione liberorum, sed etiam donatione ciuitatis. Est & ποιητὸς πολίτης, ciuitate donatus: ut ποιητὸς υἱός, adoptatus filius: de quo quidem alibi fortasse copiosius uerba faciemus. Figuras autem sermonis, in quibus græca lingua usa fuit hoc uerbo, ab alijs, quod ego quidem sciam, nondum indicatas, nunc deinceps promiscuè referemus. μνήμην ποιήσομαι, διαθέσει media dixit Herod. ἐρατοῖ, id est, mentionem faciam. Et ibidem, συμμαχίαν ποιέεσθαι, & ἐπιμέλειαν: societatem iungere, & curam suscipere, seu gerere. Item ποιεῖσθαι πολλὴν σπουδήν, diligentiam & studiū adhibere. Aeschines in oratione cōtra Ctesiphontem dixit, ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, pacem facere. Et Thucyd. 3. ἀνακωχὴν ποιησάμενοι, inducijs factis. Demosth. κατὰ τιμοκράτους, κατὰ τῆς πόλεως δόξαν οὐ χρηστὴν ποιήσετε, conciliabitis famam ciuitati non bonam. Et mox, ἄξιον ὀργισθῆναι, καὶ κολάσαι, καὶ παράδειγμα ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τοῦτον: Par est, irasci, & punire illum, & facere ut alijs exemplum sit. Thucyd. lib. 7. καὶ τὴν προτέραν πέμψιν τῶν νεῶν ποιήσασθαι, ablegationem perficere nauiū. Idem, φυλακὴν ποιούμενοι, custodiam locantes. & παρὰ λόγον ποιῆσαι, fallere opinionē. Apud Aristot. β. περὶ ζώων γενέσεως, ὅταν δὲ συστῇ τὸ κύημα, παραπλήσιον ποιεῖ τοῖς σπειρομένοις: Postquam fœtus constiterit, fit in hoc idem fermè quod in satis. Et καταδρομὰς ποιουμένων, incursiones facientibus. Et ἁρπαγὴν ἐποιήσατο, prædā fecit. Item & τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, iusta facere. Xenoph. ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, fœdus inter se fecerunt. Sic enim Plautus: Pacē feci, fœdus feci. Et lib. 1. de Alcibiade, λείαν ἔχων, καὶ πίστεις πεποιημένος, cum præda & fœdere facto. Idem eodem, προνομὴν ποιούμενος, de Agide. ἐκ τῆς Δεκελείας προνομὴν ποιούμενος, πρὸς αὐτὰ τὰ τείχη ἦλθε τῶν Ἀθηναίων, pabulando à Decelia ad muros usq; Atheniensium accessit. Est enim προνομή, pabulatio. Polybius lib. 1. μετὰ ταῦτα συνέβη τοὺς μὲν Καρχηδονίους εὐλαβεστέρους διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἐπιθέσεις, τοὺς δὲ Ῥωμαίους φυλακτικώτερον χρῆσθαι ταῖς προνομαῖς: Post hæc Carthaginienses quidē cautius hostes aggredi, Romani uerò minus liberè in pabulando uagari. Xenophon lib. 2. ἑλλην. προνομὰς δὲ ποιούμενοι, καὶ λαμβάνοντες ξύλα, καὶ ὀπώραν πάλιν ἐκάθευδον ἐν πειραιεῖ: Post pabulationem, lignis & fructibus acceptis, rursum in Pyræeo quieuerunt. Idem lib. 4. ξένον ποιοῦμαι, hospitem facio. ut Plautus, Facio cellarium. Et ibidem, τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο, auxilio uenit. Et libro 5. στρατείαν ποιεῖν, exercitum cogere. Isocrates autē Philippo, πῶς οὐ χρὴ θαρρεῖν ποιούμενον τὴν στρατείαν ταύτην; cur nō cum singulari confidentia hanc expeditionem suscipias? Rursum Xenophon, ἰσμηνίᾳ κρίσιν ποιῆσαι, iudiciū dare Ismeniæ. παιδείας λόγῳ 5. θυσίαν ποιοῖτο, sacrificet. Plato Symposio, θυσίαν ποιουμένου τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἄκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν Μενέλαον: Sacrificātē Menelao (id quod Latini dixere, rem diuinam facere) ita exposuit rem, ut ueniret inuocatus Menelaus. Et ἑλλην. 7. ποιήσασθαι μάχην, prælium committere, seu decernere. ποιῆσαι ὕδωρ, pluere, in Vespis. Herod. πολυμν. πρόσοδον ἐποιέετο, adoriri hostes cœpit. Et paulo antè, ἐπεὶ ἡλίου ἀνατείλαντος σπονδὰς ἐποίησαν: libatione, sole orto, peracta. Demosth. κατὰ τιμοκράτους, ποιήσας ἱερομηνίαν, quæ festos dies instituit. Et ἔλεον μὴ ποιήσασθαι ἐπὶ τῷ πλήθει, misericordia non complexum multitudinē fuisse. Thucyd. 1. ὀργὴν μὲν φανερὰν οὐκ ἐποιοῦντο τοῖς Ἀθηναίοις, non irascebantur palàm. λόγον οὐδένα ποιεῖσθαι, λεοῖ, nihil curare, aut meminisse. Theocrit. autē, ὁ δὲ μὲν λόγον οὐδένα ποιεῖ. Aristoph. πλούτῳ, ὅστις ἐποίησε ζημίαν,

ζημίαν, qui damnum dedisti. Thucyd.3. ποιοῦνται κοινῇ ὁμολογίαν πρὸς τὸν πάχητα, conuenerunt communiter cum Pachete. Et mox, ἔπλει κατὰ τάχος ὥσπερ φυγὴν ἐποιεῖτο: nauigauit celeriter, & fecit fugam. Et ἐποιεῖτο τὴν δίωξιν, persequi cœpit. Et στρατόπεδον ποιεῖσθαι, castra locare. & ἀπόστασιν ποιεῖσθαι, deficere. & ἔλεγχον ποιήσασθαι, redarguere. Et lib.1. ἐγκλήματα ἐποιοῦντο, crimina intenderunt. Et alibi, δῆλον ἐποιήσατε, declarastis. γνώμην ἐποιοῦντο, Thucyd.2. uisum illis fuit. ἐποιεῖτο τὴν ἀναχώρησιν, Demosth. πρὸς τιμόθεον, soluit. Et ἔξοδον ποιεῖσθαι, Herod. Polymn. ὡς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεύμενοι, qui susciperent profectionem ad mortem. Polybius autem lib.1. ἅμα τῷ φωτὶ τὴν ἔξοδον ἐποιεῖτο, cum prima luce copias educere cœpit. νεώτερόν τι, & νεώτερα ποιεῖν, & compositis uerbis νεωτεροποιεῖν, est νεωτερίζειν. παιδείας 3. βουλόμενος τὰ ὄντα ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, studens res suas amouere. ἀγαθὸν καὶ κακὸν ποιεῖν τινας, benefacere, malefacere. & ἀγῶνας ἐποίει, certamina instituebat. In Calliopa autem, πρὸς γὰρ ὁπλίτας ἐόντας γυμνῆτες τὸν ἀγῶνα ἐποιεῦντο, certamen cõmittebant. δεύτερον ποιεῖται πλοῦν, inquit Nazanz. περὶ θεολογίας, mutat cursum. Et ἔκπλουν ποιεῖται, nauigat, Thucyd. lib.1. Herodot. κλεοὶ, ἑτοίμους ποιησαμένη, cum haberet paratos, seu comparatis ministris. Et περὶ στεφάνου, ἵνα ἐθίμα ποιήσηται τὰ ἐν θηβαίοις, ut rem Thebanã constituat. Idem, τροπὴν ποιήσας τῶν πολεμίων, hostibus in fugam datis. Idem, ποιητάμενός μιν οὐδενὸς λόγου, nihil illũ moratus, seu illo neglecto. Demosth. δάνεισμα ποιεῖται, debitum contrahit, seu mutuum sumit. Strabo lib.5. καὶ εἴ πού τινας ἐκστρατείας ἐποιοῦντ' ἐπ' ἀλλήλους, si quas expeditiones fecerunt inter sese. Demosth. πρὸς φαίνιππον, πολὺν καὶ σῖτον καὶ οἶνον ποιοῦντες, multum frumenti & uini percipientes. Idem, καὶ πλέον οὐδὲν ποιήσαντες, nihil proficientes. Idem, ἀντιδόσεις ποιούμεθα, permutamus facultates. Isocrates Philippo, πλεονεξίαν ποιήσασθαι, indulgere cupiditati suæ. Idem, ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι, ablegare & submouere certis precationibus: ut deos solebant quondam, quos autores esse malorum credebant, & morbos. Et πρόνοιαν ποιεῖσθαι, prouidere. οὐδ' ἐπίνοιαν ποιησάμενοι τῆς θαλάττης, Polyb. lib.1. cum antè ne cogitassent quidem de mari. δίκαια ποιήσομεν, Ἑλλήνων γ'. faciemus quæ fieri æquũ fuerit. πεποιηκότων ἐκείνων τὰ δίκαια, ὑπὲρ ὧν αὐτὸς αἰτίαν ἔχει θεῖναι τὸν νόμον: Cum illi fecerint quod debuerat fieri, quorum causa crimen latæ legis sustinet. Et mox, πεποιημένους τὴν ἔκλυσιν, quòd solutionem fecerint. κατὰ τιμοκρ. Dinarchus, ἀρὰς ποιούμενοι, execrãtes. Idem, γραφὰς ποιήσαντες, deferentes nomina. Demosth. ἀπογραφὴν ἐποιησάμην, describi curaui. Lucianus, ἴασιν ποιήσασθαι, medicari. Plato Phædro, κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους, in uijs obambulo. Demosthen. ἐκκλησίαν ποιεῖν, id est, dare concionem. Xenoph. Oeconomico, ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι, agricultura uictum quærere. In Isocratis autem Helena, ποιήσασθαι κινδύνους, adire pericula. & ἐποιήσαντο τὴν τάξιν, ordines instruxerunt. Et in Oeconomico, ἐξουσίαν ἐποίησεν, potestatem fecit. Eurip. Iphigenia τῇ ἐν αὐλίδι,

ὄρνιθα μὲν τὸν δ' αἴσιον ποιούμεθα.

Hoc ominis quidem loco accipimus boni.

Herod. θῶμα ποιεῦμαι, admiror. Plato, τεκμήριον ποιοῦμαι, coniecturã facio. Thucydidi est, μονὴν ποιούμενος, moram trahens. & ξύλληψιν ἐποιοῦντο, comprehenderunt, Herod. καλλιόπῃ. συμβολὴν ποιέεσθαι, prælium committere. Item, ἀθηναῖοι οὐ σφέας ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐποιήσαντο, adscripserũt numero sociorũ. Dixerunt & ποιεῖσθαί τι τινὸς ἐμπροσθεν. Et in Pausaniæ Messeniacis, κέρδη ἄδικα ἐπίπροσθεν ἢ πίστεως ἦν ποιούμενος, præferens fidelitati lucra iniusta. Et Ἑλλην. ς'. σιωπὴν ἐποίησε πάντων, fecit ut silerent omnes. Plautus Amphitr. Facietis huic fabulæ silẽtium. Agathyrsi, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται. & συμφορὴν ἐποιεῦντο μεγάλην, magnum dolorẽ accipiebant. &, ἅμιλλαν ἐποιεῦντο, contendebant, Vrania. ἐν κέρδεϊ ἐποιεῦντο, Herodoto, ponebant in lucro. Isocr. Philippo, πρὸ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην, nihil prius mihi fuerit. Xenophon Ἑλλην. δ'. ὅτι μὲν σοὶ φίλοι γενέσθαι περὶ παντὸς ἂν ποιησαίμεθα: Nihil pluris fecerimus, quàm si liceat tua amicitia uti. Polyb. libro 1. πρὸς τὸν ἱέρωνα ποιησάμενοι τὰς συνθήκας, qui fœdus fecerant cum Hierone. Idem, ἱερὸν ἐποιήσαντο στέφανον, coronam illam dijs consecrarunt. Xenoph. οἰκονομικῷ, βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξέτασιν ποιεῖ-

τοῦ τῶν μισθοφόρων, delectum habet. Idem ἑλλην. 6. ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενος, prandens & cœnans. ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν, exordiri. Hesiodus dixit, ποιεῖσθαι θῆτα, & ἔριθον, seruum parare, & ancillam. Ex oratione autem περὶ στεφάνου Demosthenis, has formas annotatas uisum fuit commemorare. σύμβουλον ποιήσασθαι, consilario uti. μηδεμίαν ἀναβολὴν ποιουμένος, nulla mora interposita. εὐτρεπῆ ποιήσασθαι, id est εὐτρεπίσασθαι. ἕως ἂν τὰ τῆς στρατείας τῆς ἐπὶ τοὺς φωκέας εὐτρεπῆ ποιήσαιτο, donec necessaria ad bellum Phocicum apparauisset. Et mox, μηδὲν ἔχοιθ' ὑμεῖς ποιῆσαι, uos facere nihil possetis. ὑφ' ἑαυτὸν πεποιῆσθαι, & ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι, subijcere potestati suæ. Et mox paulo aliter, ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν, donec subiecerunt Thessaliam potestati Philippi. τάξιν ποιησάμενος, instituto, seu seruato ordine. ἀπολογίαν ποιεῖσθαι, causam defendere. ἀποδείξεις ποιεῖσθαι, probationibus uti. Βλασφημίας ποιήσασθαι, conuicia facere. ἐν καιρῷ γίγνεσθαι τὰς παρασκευὰς ἐποίησα, feci ut omnia in tempore appararentur. sicut hoc, Feci, e seruo ut esses libertus mihi. ποιῆσαι ἔργον, & πρᾶγμα, facinus facere, & facere rem. φιλάνθρωπον, inquit Demosth. καὶ φιλόδωρον, humanitatis & liberalitatis plenã. ἐν αἰσχύνῃ ποιήσων τὴν πόλιν, ignominia affecturus ciuitatem. ἐχθροὺς ποιῆσαι, facere hostes. πόλεμον ποιῆσαι, bellum conflare. ἐκκηρύκτους ποιῆσαι, extorres facere.. Et τρεῖς ἡμέρας ποιήσας ἐπὶ τῆς πόλεως, moratus in urbe diebus tribus, in quadam Basilij epistola. Xenophonti in Oeconomico est, δίχα ποιῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν ὕλην, secernere solum & herbas. Sed addam etiam alia de oratione περὶ στεφάνου. Xenoph. παιδ. λόγου δ'. ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας, abducta centuria. ἀνοχὰς ποιήσασθαι, inducias facere. ἐφ' ὑμῖν ποιήσασθαι τὴν αὐτῶν αἵρεσιν, ut in uestra esset potestate consilium ipsorum. τὸ μὲν ἑαυτοῦ φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι, suam partem confirmare, & efferre animis. πόλεις δορυαλώτους πεποίηκεν, ui et armis cępit. & ἐμφρούρους ποιεῖ, urbes præsidijs occupat. ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι, sicut συμμαχίαν, affinitatem iungere. Et λόγου παιδ. α. ἐπιγαμίας πεποιημένοι ἦσαν. ὑπερβολὴν ποιοῦμαι, nimio plus dico. ἀγῶνας πεποιημένοι ἦσαν, dimicassent, seu decertassent. τὸ κελευόμενον ποιεῖν, imperatum facere. συμμάχους ὑμῖν ἐποίησα Εὐβοέας, conciliaui socios uobis Eubœenses. Et χρημάτων ὅσων ἠδυνήθην ἐγὼ πλείστην συντέλειαν ἐποίησα, cõtributionem quantam potui maximam pecuniæ ego confeci. ἐπίδειξιν ποιήσασθαι φωνασκίας, ostentare exercitatam uocẽ. οὐδὲν ἐξαίρετον, οὐδὲ ἴδιον πεποίημαι, nihil eximium aut proprium habui. ποιεῖν περίδειπνον, epulas funebres præbere. ποιεῖν δούλους, adigere in seruitutem. ἐξώλεις καὶ προώλεις ποιήσετε, facite ut pereant atq; intereant. νόμον ἐποιήσαντο, Luc. dea Syria. & alibi, τρυφὴν ἐποιούμην, sanciuerunt, & faciebam delicias. ποιεῖν absolutè, in Platonis Ione, poeticari, uel poetari. Composita autem sunt innumerabilia cum hoc uerbo, quorum quædam exempli causa recensebimus. ἀγαθοποιός, beneficus. κακοποιός, maleficus: ut ἀστὴρ φαέθων, et φαίνων, Astrologis. ἀρτοποιός, qui panes coquit. γυνὴ autem ἀρτοκόπος, quæ panes Crœso coqueret, est κλειοῖ. ἀρρητοποιός, qui patrat nefaria. ἁρματοποιός, & ἁμαξοποιός, qui currus & plaustra fabricatur. θαυματοποιός, præstigiator. Lucian. θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι, Somnia solere esse ait mirifica. διθυραμβοποιός, & ἐποποιός, poeta dithyrambicus, & heroici carminis. Et θησαυροποιὸς ἀνήρ, Platoni πολιτ. η. βελοποιός, ὁπλοποιός, telorum & armorũ fabricator. μαχαιροποιός, ensium. αὐλοποιός, tibiarum. γλωττοποιός, lingularum. πληκτροποιός, plectrorum. χορδοποιός, fidium. βυρσοποιός, cerdo. τοξοποιός, fabricator arcuum. κοσκινοποιός, cribrorum. σοροποιός, sandapilarum. τυραννοποιοί, Platoni, efficiẽtes tyrannos, πολιτ. θ'. λυροποιός, lyræ fabricator. σιτοποιός, qui cibum apparat. et σιτοποιικαὶ μηχαναί, Polyb. lib. 1. πιλοποιός, qui sub coacta pãgit. λυχνοποιός, lucernarũ opifex. στλεγγιδοποιός, ληκυθοποιός, θρονοποιός, ὀψοποιός. & ὀψοποιία σικελική, Platoni Gorgia. κλινοποιός, qui fabricatur spondas. Et πιστίας θωρακοποιός, Pistia fabricator thoracum, in 3. ἀπομνημονευμάτων. ἀνδριαντοποιός, statuarius. Et sicut εἰδωλοποιία & προσωποποιία, ita etiam εἰδοποιία. & uerbum εἰδοποιεῖν, informare. & διαφορὰ εἰδοποιός, differentia quæ genus informat, ut λογικὸν ζῶον. Diuo Paulo est πνεῦμα ζωοποιοῦν, spiritus autor uitę. Et, ὃ σπείρεις οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἀρθαὐν, non peruenit ad uitam, in epistola priore ad Corinth. Et ad Colossenses, συνεζωοποίησε σὺν αὐτῷ, unà secum in uitam restituit. ὀψοποιός, cocus. Et σιτοποιϊκὰ & ὀψοποιϊκὰ ὄργανα, instrumenta pistrini & culinæ, in Oeconomico Xenoph. κιβωτοποιός, qui arcas fabricatur. quo nomine opificium & Franci nostri appellant. Mysi à mensis nominant. Et fuit κιβωτοποιῶν ὁδὸς, id est, regio horum opificum Athenis, cuius fit mentio in libello Plutarchi de Socratis Dæmonio. Verbum ζῳοποιεῖν est in primo libro Aristot. περὶ ψυχῆς, καὶ τί ποτ' ἐστὶ τὸ ζῳοποιοῦν αὐτάς; quid'nam sit hæc ipsa uniens. γελωτοποιοῦντας autem dixit Xenoph. ἀπομνημονευμάτων γ'. id est, eos qui risum mouēt, qui sunt γελωτοποιοί, ridiculi. Et κύρου παιδ. β'. γέλωτα ποιεῖν, risum facere, id est excitare. Diodor. lib. 16. τοῦ πολέμου καινοποιηθέντος, bello renouato. Addamus his et uerbum ἔχειν: habet enim aliquis id propriè, quod comprehendit manu. De huius igitur usu obiter quædam dicemus. Primum igitur πλεονάζει hoc. Herod. ὧν τρέψαντας ἡμέας ἑωυτοὺς ἔχομεν, in illius nos potestatē tradidimus. Soph. Electr. ἐκβαλοῦσ' ἔχεις, eiecisti. Philoct. θαυμάσας ἔχω, admiror. Et alia forma, ληρεῖς ἔχων, nugaris. παίζεις ὦγαθ' ἔχων, ludis, seu iocaris. ἐν νῷ ἔχοντες, Herod. in animo habentes. Idem, μνείαν ἔχειν, mentionem habere. Idē, ἀθηναῖοι δὲ ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα ἐβοήθεον ἐς τὸ ἄστυ, quàm celerrimo cursu ferebantur ad urbis defensionem. Thucyd. autem 6. ita, ἐβοήθουν δὲ οἵ τε ἄλλοι ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε: auxilio & alij uenere, ut quisque celerrimè potuit. Herodot. κλειοῖ dixit, τοῦ ἐπ' ἡμέρην ἔχοντος, de eo qui in diem uiuit. οὐ γάρ τοι ὁ μέγα πλούσιος, μᾶλλον τοῦ ἐπ' ἡμέρην ἔχοντος ὀλβιώτερός ἐστι: Non enim admodū diues, eo cui cotidianus uictus suppetit, beatior est. Idem, μηδεμίαν ὤρην ἔχειν ἁρπασθεισέων, σωφρόνων: frugi esse, hominum nullam curam gerere raptarū. Idem, φυλακὴν ἔχειν, custodiam agere. Idem, ἔχω παρὰ σεῦ πᾶσαν τὴν δίκην, satis habeo supplicij à te. Idem, ἔχουσιν ἐν φυλακῇ, custodiunt, seu cōseruant. Idem, ἐν νόῳ ἔχουσα, cogitans, seu cupiens. Idem, οὐκέτι ἀνέστησαν, ἀλλ' ἐν τέλει τούτῳ ἔχοντο: Non surrexerūt magis, sed hic fuit finis illorū. Xenoph. ἐν πολλῇ ἀτιμίᾳ ἡμᾶς ἔχεις, sumus apud te inhonorati admodum. Idem, χαλεπῶς εἶχον τῷ ἀλκιβιάδῃ, succensebant Alcibiadi. Apud eundem est, χάριν ἔχειν, gratiā habere. ἡσυχίαν ἔχειν, quietum esse. & ἡσύχως, & ἀτρέμας ἔχειν, quiescere. & ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, καλλιόπη, incitato cursu. ἐκεχειρίαν ἔχειν, inducias habere. Item πολεμικῶς, & φιλίως ἔχειν, esse animo hostili, & amico. εὖ autem, & καλῶς, & κακῶς ἔχειν, usitatissima sunt. Xenophon ἑλλην. ε. ὅπως μὲν τοι ἔλθοι πρὸς αὐτὸν μὴ διαλεγμένος τῷ πατρὶ, περὶ ὧν ἐκεῖνος ἐδέηθη, οὐκ εἶχεν: Quo pacto accedere ipsum posset, priusquam cum patre, de qua re fuerat rogatus, uerba fecisset, non reperiebat. Apud eundem est & συγγνώμην ἔχω, ueniam do. Idem παιδείας δ'. ὡς μήτε περσῶν, μήτε μήδων μεῖον ἔχειν παρ' αὐτῷ, ne essent inferiore in loco apud se Persis & Medis. Ibidem, οἱ μὲν ἀμφὶ ταῦτα εἶχον hæc agebant. Et Xenophon οἰκονομικῷ, οἱ μὲν ἀμφὶ γῆν ἔχοντας: id est, agricolas, quorum studium est terram colere. Plato, πῶς χρὴ ἔχειν ἐμὲ καὶ σὲ πρὸς ἀλλήλους, quo modo alter erga alterum se gerere debeat. Idem, πολλὴν ἔχειν περὶ αὐτὴν σπουδήν. Multum illis studij impendisse ait. Aristoph. Vespis, ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι; necesse est ut pluat. Ibidem, αἰτίαν ἔχω, in causa esse dicor. ἀνακῶς ἔχειν, Herod. κλειοῖ, est ἐπιμελῶς ἔχειν. περίανδρον δὲ ὑπὸ ἀπιστίης ἀρίονα μὲν ἐν φυλακῇ ἔχειν οὐδαμῇ μετιέντα, ἀνακῶς δὲ ἔχειν τῶν πορθμέων: Periandrum, cui res incredibilis ea uideretur, Arionem quidem custoditum nusquam dimisisse, magna uerò cura de nautis usum fuisse. Thucyd. lib. 8. περὶ δὲ ἐρημένης φυλακῆς τοῦ φιλίου ἐπίπλου, ὅπως αὐτῶν ἀνακῶς ἕξουσιν, ἢν ἐκπλέωσιν: ut magna cura obseruarent, si illi soluerēt. Pausanias in Messeniacis dixit, ἐθελέχθρως ἔχουσι: sic affectis, ut uellent esse inimici: id est, hostiliter animatis. Soph. Electra, ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, contumeliosa non sum. Plato Hippia minore, οὕτω ἀφόβως τε καὶ πιστευτικῶς ἔχων: neque metuens, & confidens. ἀνὰ στόμ' ἔχων, in ore habens. Thucyd. lib. 5. ἀναχωρήσαντός τε αὐτοῦ, ὡς ἤκουσαν οἱ ἀθηναῖοι, οὐδὲν ἐκ τῆς λακεδαίμονος πεπραγμένον, εὐθὺς διὰ ὀργῆς εἶχον: Reuerso illo, cum audijssent nihil esse perfectum Lacedæmone, grauiter irati fuerunt. Libro autem secundo ita, οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ

πλείους τοῖς ἀθηναίοις, ita erant infensi plerique Atheniensibus. Et mox, ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, ita irascebatur uehemẽter exercitus Archidamo in mora illa. Idem, ἐν αἰτίᾳ δὲ εἶχον κατ᾽ ἀλλήλους πολλῇ τὸν ἄγιν, inter se grauiter accusabant Agidem. Et lib. 3. ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, uoluptatẽ capiunt. Plato, διάνοιαν ἔχων & ἐπιθυμίαν, in hac sententia & cupiditate. φαύλως ἔχειν, perperam habere. Xenoph. Oeconomico, καὶ εὗρον ἐπισκοπῶν πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα: Cum cogitarem hæc, consentaneum ad hunc modum fieri. Demosth. autem Philip. 1. ita, καὶ μᾶλλον ὑμῖν ἐβούλετο ἔχειν οἰκείως, ἢ ἐκείνῳ: Magis cupiebant uestra amicitia uti, quàm illius. γνώμην ἔχειν, in sentẽtia esse. Isocr. οὐκ ὠδὶ τούτῳ τὴν διάνοιαν ἔχον, non intendi in hoc animum. Et Ιλ. γ΄.

τῶ δὲ διὰ σκαιῶν πεδίον δ᾽ ἔχον ὠκέας ἵππους.

tendebant equos. & Ιλ. ω΄.

—ἔχες δ᾽ ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα.

conseruasti uxores et liberos ciuiũ. Atq; ita illic Hector ἐτυμολογεῖται, παρὰ τὸ ἔχειν. In Alcibiade autẽ priore sic, ἔχε, πῶς ἕκαστα πάσχοντες τούτων; πειρῶ εἰπεῖν. Insistere eum iubet illo in loco Socrates, & conari eloqui, quo pacto quicq; illa patiãtur. Et Gorgia, ἔχε δή, καλῶς γὰρ λέγεις. Et ἔχειν κατὰ χώραν, quiescere, id est consistere loco suo. Aristoph. βατράχοις, ἔμελλον ἕξειν κατὰ χώραν. & ἔχ᾽ ἥσυχος, & ἔχ᾽ ἀτρέμας, similiter reprimentis forma. Et in Hippia maiore, ἔχε δὴ ἠρέμα, ὦ φίλε ἑταῖρε. Isocrates Philippo, νῦν ἐν σοὶ ἐλπίδας ἔχουσι τῆς αὐτῶν σωτηρίας, spem habent in te salutis sui. Idem, ἀφορμὴν οὐδεμίαν ἄλλην ἔχων πλὴν τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν: Nihil habẽs, quo fretus esse posset, præter corpus & animum suum. Idem, ἣν πολὺ κάλλιόν ἐστι λαβεῖν, ἢ πολλὰς πόλεις τῶν ἑλληνίδων κατὰ κράτος ἔχειν: Quam beneuolentiam adipisci tibi laudabilius est, quàm ui multas urbes Græciæ obtinere. Etsi, ne quid dissimulẽ, uera lectio mihi uidetur esse ἑλεῖν, cepisse, non ἔχειν. νοῦν ἔχειν, cordatũ esse, seu cor habere, ut Ausonius dixit. & νουνεχόντως, consideratè. & νουνεχής, cordatus. γνώμην ἔχειν, sentire, existimare. Thucyd. lib. 7. καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε: Ita existimetis, quòd nequaquam reprehẽdi posint uel milites, uel duces. καλλιόπη, εἶχε ὄνειδος καὶ ἀτιμίαν, erat in probro & infamia. Isocr. Philippo, σοὶ δ᾽ ἢν πολεμεῖν πρὸς αὐτὸν βουληθῇς, συμφόρως ἕξειν. Futurum esse dicit, ut omnes nationes, si bellũ susceperit, ipsum adiuuent, uel illi se accommodẽt. πλέον ἔχειν, ἔλαττον ἔχειν. Xenoph. ἑλλην. γ΄. τοῖς τε συμπράξαντι δεομένοις, σαφῶς ἔλεγεν, ὅτι ἔλαττον ἕξοιεν εἰ αὐτὸς παρείη: À quibus aduocabatur, ijs planè dicebat, discessuros inferiores, si ipsis adesset. Xenoph. ἑλλην. δ΄. οἱ φυγάδες πράγματα εἶχόν τε καὶ παρεῖχον τοῖς ἐν τῷ ἄστει: Et affligebãtur ipsi, & molesti erant urbanis. Idẽ, κατεκλίνθη οὖν καὶ αὐτὸς ὥσπερ εἶχε χαμαί, recubuit & ipse humi in habitu suo. De Pharnabazo, induto Persico ornatu precioso. Idem, εἰ ὁσίως ἔχοι αὐτῷ: Si inuiolata religione facere posset, ut recusaret fœdus Argiuorum. Demosthenes autem dixit, γνωρίμως μοι εἶχε, & διαφόρως: intercessit inter nos notitia, & simultas. Eiusdem est, ἠπιωτέρως ἔχειν, clementius affici. ἀδυνάτως ἔχειν. Demosth. πρὸς κάλλιππον, ἐπειδὴ δὲ ᾔσθετο ἀδυνάτως ἤδη ἔχοντα τὸν πατέρα, postquam sensit uiribus iam defici patrẽ. Plato, δόξαν ἔχων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ πολὺ διαφέρειν, in opinione præstantiæ inter philosophos. Demosth. οὐκ ἔστι χαλεπώτερον οὐδὲν, ἢ ὅταν ἄνθρωπος δόξαν ἔχων, καὶ δυνάμενος εἰπεῖν, τολμᾷ ψεύδεσθαι καὶ μαρτύρων εὐπορῇ: Nihil est peius, quàm si homo, qui & in existimatione est, & dicendo ualet, ausit mentiri, & testes reperiat. Idem, ἔχοιτ᾽ εὐνοϊκωτέρως ἐμοί, beneuolentia maiore affici erga me debeatis. ἐκστατικῶς ἔχειν, similẽ esse furentis. Xenoph. Rep. Lacedæm. ποθεινοτέρως ἔχειν σφῶν αὐτῶν. & εὐχρηστότερον ἔχειν πρὸς τὰ βρῶμα. μομφὰς ἔχειν, Phœnissis, succẽsere. Plato Phædone, χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα, uenustum habens corpus. & φιλοσόφως ἔχειν, philosophicè se gerere. In Oreste autem inquit Menelaus, ἔχεις με. Terent. Captus est, habet: paulo aliter. Nam hic tertia, ille secũda persona usus fuit. ὀδὰξ ἔχει, in Vespis. Xenoph. ὀλιγώρως εἶχον, negligentes erant. Plato, φιλοτίμως πρὸς χαρμίδην ἔχων, ambiens laudem & admirationem à Charmide. Ὀδυσσ. autem κ΄.

— δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο.

æstus solis illum premebat. Aristot. de partib. animalium 1. ἔχει δὲ ἑκάτερα χρείαν.

utrunq;

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

utrunque magnam habet uoluptatem. ἔργου ἔχεσθαι, rem aggredi. Thucyd. lib. 2. ὥστε εὐθὺς ἔργου ἔχεσθαι, καὶ ἰέναι ἐπὶ τὰς οἰκίας τῶν ἐχθρῶν. Et Herod. οὐρανίας, τῶν ἐκεῖνος οὐδεμίαν ὄπιν ἔχων, quorum nullo hunc respectu tangente. Et antè, ὡς δοκέοι ἔχειν τινὰ παλάμην, quòd arbitraretur se habere rationem quandam. Et τριβὴν ἔχειν, Polyb. lib. 1. τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον, qui haberet usum mediocrẽ rei bellicæ. Et ἐκεχειρία, induciæ, quasi ἐχεχειρία, à continendis manibus. ἔχεσθαι autem μέσου, est teneri aliquem. ἀπείρως ἔχοντα τοῦ λέγειν, imperitum dicendi, in oratione κατὰ νεαίρας. Et ibidẽ, πολλὴν χάριν ἔχω, magnam gratiam habeo. ὀργίλως ἔχειν, esse commotum. In oratione Demosth. περὶ στεφάνου, hæc formæ usurpãtur: μηδὲν ἂν ἔχοιθ' ὑμεῖς ποιῆσαι, nihil uos facere possetis. Et ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοις, εἰ γὰρ εἶχον: sed nunquam poteris, nam si posses. sicut & Latini, habeo dicere, habeo policeri. τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ, cõseruare beneuolentiam erga nos. εἴπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον: Siquidem respectu tangeretur aut existimationis, aut maiorum, aut posteritatis. τάξιν ἔχων, locum tenens. οἰκέτου τάξιν οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς ἔχων. Paulo pòst, πότερα οὐχ ἡγῇ γινώσκειν αὐτοὺς ὅστις εἶ; ἢ τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἔχειν: Vtrum hos ignorare, quis sis, existimas, an tenere tantam somnolentiam aut obliuionem cunctos? Ab hoc uerbo fiunt atque ducũtur cùm alia, tum hæc, ἕξις & σχέσις: quę ita distinxere, ut ἕξεως nomine intelligeretur affectio quædam firma, id est, διάθεσις δυσλυτος. hunc Latini habitum appellarũt. σχέσεως autẽ, minus firma, ut retulit & Galenus lib. 8. rationis medicandi. κακέκτης & κακεκτικὸς, Polybio improbus. lib. 1. κακέκτας καὶ κινητικοὺς, improbos & turbulentos. ἐχέγγυον, ratum. Phœnissis, τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον τὴν πρόσθε ποιῶ, ratum facio donum. ἐχεμυθία, de qua diximus. ἐχεκρατίδας, propriũ, ut ἐχέδημος, ἐχέπωλος, de roboris, populi, equorũ copia. ἐχέφρων, mentis compos, prudens. Ιλ. ι.

— ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων
τὴν αὐτοῦ φιλέει. —

Et ἐχέφρων πηνελόπεια. ἔχετος etiam rex ille, omnium mortalium pestis, Οδυσ. ς. & ἐχέτλη, stiua aratri. & piscis ἐχενηῒς, remora à quibusdam uocata. & λυχνοῦχος, candelabrum, sustinẽs lucernam. Et ἔνοχος, qui obnoxius est, & tenetur. Demosthenes πρὸς λεπτίνην, ἔνοχον εἶναι τῇ γραφῇ, obnoxium esse accusationi. Idem, τούτοις τοῖς νόμοις ἀμφοτέροις ἐκ τῶν πεπραγμένων ἔνοχος κόνων ἐστὶν οὑτοσί: His ambabus legibus, ob ea quæ perpetrauit, tenetur Conon iste. Et contra Eubulidem, παρὰ τοὺς νόμους οἳ κελεύουσιν ἔνοχον εἶναι τῇ κακηγορίᾳ, τὸν τὴν ἐργασίαν τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ τῶν πολιτῶν, ἢ τῶν πολιτίδων ὀνειδίζοντα τινι: Postulare illum iudicio, seu reum facere, dicit, leges iubere, eum qui exprobret quæstum forensem ulli ciuium. Et Matthæus, ἔνοχός ἐστι τῇ κρίσει, tenetur iudicio. In Marco etiam legitur, ἡ δὲ ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ, erat illi infesta, urgebat eum: uel, quẽadmodum interpres, insidiabatur ei. ἐξέχειν significat eminere. unde ἔξοχος, eminens. & ἔξοχα, nimium.

— νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ
ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ ὅσ κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσι,
ἔξοχα δ' ἐχθήρῃσιν, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.

Succensere se dicit hospiti, qui nimium aut complectatur, aut auersetur externos. nam esse modum in omnibus optimum. Hinc est ἐξοχὴ, excellẽtia. Et apud Grãmaticos aliquid κατ' ἐξοχὴν: ut poeta, urbs, ius ciuile: id est, communi nomine pro proprio appellatum. Et in quadam ad Appiũ Ciceronis epistola, quid sit ἐξοχὴ, quid εὐγένεια, id est excellentia, & nobilitas. etsi aliter in quibusdã exemplis hæc legi scio. Habet ἐξέχειν & significationem τοῦ ἀνατεῖλαι, id est existere, & oriri, seu emicare significat: ut cũ solem ἐξέχειν dixere. Demost. πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, priusquam sol oriretur. Aristoph. σφηξί,

καὶ ταῦτα μὲν νῦν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον.
Atque ut decet, mox solis ubi erit orta lux,
Versaberis hic in calore luminis.

Sed in grecis est allusio ad iudicium omnium Athenis maximũ, cui nomen fuit ἡλιαία, quod expositũ esset soli: nam sub aperto cœlo fieri solebat. Est & hemistichium prouerbiale, quod de cantu puerilis ludi remansit, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. cuius & Pollux mentionem facit libro nono: sed perperam ibi ἔχοχ' ὦ φίλ' ἥλιε, scribitur. Ita inuitabãt pueri solem ad emicandum, si quando nubibus tegeretur. κα-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

τέχειν, in epistola ad Roman. τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων, qui detinent, & premunt. Platoni Gorgia, cōtinere: τὴν μακρολογίαν ὦ πῶλε ἢν καθέξῃς: si cōtineas, seu reprimas uerborum copiam. παιδ. α. κατέσχε τὸν καπνὸν, strauit, id est oppressit, ut Teutonici quoque uenatores loquuntur. & κατασχεῖν, uerbũ nauticum. Eurip. Cyclope, λῃσταί τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα. fures aut prædones tenere solum ait. Polyb. lib. 1. κατέσχον εἰς μεσσήνην, id est appulerunt. κάτοχοι autem, & κατεχόμενοι, grauiter laborant, de quibus alibi. συνέχω, cōtineo. & συνέχον, quasi summa rei, & id in quo tota res uertitur: ut apud rhetoras, quod firmamentum, seu firmissimam argumentationē dixerunt. συνεκτικῶς, summatim. & συνεκτικὸν αἴτιον, causa cum morbo coniuncta, id est, in morbi rationem implicata: ut grummus in meatu urinali, de quo rixantur medici: quidã enim non causam hanc, sed ipsum morbum esse uolunt. συνεχὲς, continuum, & densum, seu spissum. Et res συνεχεῖα. Item συνεχὴς, continuus. Demosth. περὶ στεφάνου dixit, πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρὸν, continuum & diuturnũ bellum. Est & συνεχὴς πυρετὸς. Dicitur & συνοχὴ, continuatio. Et nouitium uerbum, συνόχου πυρετοῦ: de quo, Deo uolēte, aliàs. συνέχεια, in oratione περὶ στεφάνου, significat assiduitatem & sedulitatē. συνέχεται autem aliquis malis morborum, aut alijs, id est premitur. Isocrates, συνέχεσθαι τοῖς κακοῖς τοῖς διὰ πόλεμον γιγνομένοις. In Luca Christus ait de hostili oppugnatione, περικυκλώσουσί σε, καὶ συνέξουσί σε πάντοθε, circundabunt atq; urgebunt undique. παρέχειν, præstare. Xenophon, παρέχουσαν τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἀπέδειξε, perfecit ut felicitate præstaret patria sua. Et παιδ. β'. ἐν δὲ τῇδε τῇ ὁπλίσει, οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. προέχεσθαι autē προβάλλεσθαι est, id est prætendere. Item & προέχειν. παιδείας β'. καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι τὼ χεῖρε προέχων, ἐνεπόδιζον ὅτι ἠδυνάμην τὸν παίοντα: Si nihil aliud haberem, manus obijciens impediebam percutientem, ut poteram. Et τέχνα ἑτέρα ἑτέρας προὔχει, præstat ars arti. προσέχειν, aduertere. & προσεχὴς, adiunctus, seu coherēs. καλλιόπη, ἀθηναίων ἐστὶ τῶν προσεχέων ὁ στρατός. Est & nauticum uerbum. Polyb. λιλυβαίῳ προσέσχον, appulerunt Lilybæũ. ἀνέχειν, eminere. Thucyd. lib. 7. ἐπὶ ταῖς ἀνεχούσαις ἄκραις, in promontorijs excelsis. Sustinere: οὐδεὶς ἀνεῖχε τὸν λόγον. Et continere: ἀνέχειν σὺν αὐτῷ. Et sustentare: αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσι: pecuniæ copia bella posse tolerari facit. Xenoph. ἑλλην. α. τὴν μὲν οὖν ἡμέραν οὕτως ἀνεῖχον, interdiu ita cōtinebant se. Thucyd. lib. 2. ὁ δὲ προσδεχόμενος τοὺς ἀθηναίους ἐνδώσειν ἀνεῖχεν. Xenoph. autem ἑλλην. 2. lib. ita, πότερον ἐξανδραποδίσασθαι τὴν πόλιν βουλόμενοι ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν: utrum delendę ciuitatis cōsilio, urgeant demolitionem murorum. Suidas etiam adducit de Theopompo, ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα, id est, præbe manum mihi: uel, cedo manũ, ut Plautus. ἀνέχεσθαι, sustinere est. ἀνοχὴν autē interpretantur tolerantiam. μετέχειν, participem esse. Aristotel. ὥσπερ μέτοικός γάρ ἐστιν ὁ τῶν τιμῶν μὴ μετέχων, Polit. 3. Quasi inquilinus is est, cũ quo non communicantur honores. ἑλλην. δ'. ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων ἡδέως μετέχειν: ut cuperent esse participes bonorum, si quid illorum accidisset. Et μετοχὴ, Grammaticis latinis participium. & μέθεξις, communicatio. & μέτοχος, particeps, πολιτειῶν 7. παρέχειν πράγματα, negocium facessere. Et Thucyd. 3. τότε ναυτικὸν ἡμῶν παρεῖχέ τινα φόβον, incutiebat metum. Et, φυλακὴν σφισι καὶ ἐφόρμησιν παρασχεῖν: custodias locare, & aditum parare. παιδ. δ'. μεῖζω δὲ ἡδονὴν τί παρέχει ἀνθρώποις εὐθυμίας; Quid uerò maiori esse uoluptati potest hominibus, quàm letitia? οὐδὲ μαρτυρίαν παρέχετο, testes produxit, πρὸς τιμόθεον. & μάρτυρας παράσχεσθαι, ibidē. ἄριστον παρέχειν, dare prandium, Polymnia. Item, παρέχειν αὑτὸν εὐπειθῆ, παιδείας β'. præbere se obedientem, seu morigerum. & ἴσον, æquabilem, rursum Xenophon παιδ. β. & Oeconomico, διατριβὴν παρέχειν, moram obijcere. γέλωτα παρέχεις, risum moues. 8. ὡς σε φεύγων λόγον παρέχοιμι: rumorē excitem, quasi fugiam. Et, παρεῖχε τοῖς ἴωσι πόνον δι᾽ ἡμέρης, toto die labore Ionas occupabat. Et ιλ. γ'. ὅσκεν φιλότητα παράσχῃ, qui beneuolentiam præstiterit. Item ὄχλον παρέξω, & ὄχλον παρέξεις, molestiam exhibebis, Oreste & Medea. Et in decreto, in oratione περὶ στεφάνου, ἐπειδὴ δημοσθένης πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρέχηται τῷ δήμῳ τῶν ἀθηναίων, cum multa & magna commoda conciliarit populo.

populo. Et in eadē oratione, ὁ γὰρ τὸ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος: Qui semen suppeditauit, is autor est malorum quæ enata sunt. In Oeconomico, παρέχει ἡ ὕλη πνιγμὸν τῷ σίτῳ, strangulant uel suffocant fruges herbæ. Et apud Polybium, ἄνυον πολλὴν ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν παρέχει ῥωμαίοις, multum impedimenti & difficultatis obiecit. παρέχεσθαι ἀσφάλειαν, tutos præstare. Xenoph. κύρου παιδ. δ΄. ποίαν τιν' ἡδονὴν τὸ νικᾶν παρέχει, quæ uoluptas de uictoria percipi soleat. Et, σὺ ἐάω τοὺς ἄνδρας ἀβλαβεῖς παρέχεται, præstat illæsos. ἀντέχειν, sustinere. Xenoph. ἑλλην. δ΄. οὐκ ἂν οὖν δυναίμεθα ἡμεῖς τούτων οὕτω γινομένων ἀντέχειν: Hec sustinere nō possumus, si ita fiat. Item ἀντέχειν κρύει, & ἐπιθυμίαις: non cedere frigori, neq; succumbere cupiditatibus. ἀντέχεσθαι, durare. Demosth. ἐὰν μὲν γὰρ ἀντέχῃ τὰ τῶν ὀλυνθίων, si res Olynthia erit incolumis: id est, si poterunt Olynthij sustinere uim belli. In oratione autem περὶ στεφάνου, παρακαλέσαι αὐτοὺς ἀντέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν: hortari ipsos, ut patriam suam defendant. ἐπέχειν, adhibere, immittere. Theocr. ὕλα,

ἤδη ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν.

applicuerat aquæ urnam. Illud autem ὀδυσσ. φ΄.

ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε καὶ εὐρύμαχος θεοειδής,

interpretantur bifariam. Antinous εἶχε ἤδη τὸ τόξον, id est ἐπέκειτο, capiebat iam arcum, & aggrediebatur rem. Quale est hoc in oratione περὶ στεφάνου, τὴν μὲν τοι τῶν πάντων ἀνθρώπων ἣ νῦν ἐπέχει, χαλεπὴν καὶ δεινήν. Se dicit fortunā, quæ omnes mortales urgeat, arbitrari esse difficilem & grauem. Vel ἐπεῖχεν αὐτὸν ἢ καὶ τοὺς ἄλλους, id est cohibebat. Quale est hoc in oratione περὶ στεφάνου, νῦν δὲ τότε γ' ἐξαίφνης ἐπέχον αὐτὸν ἐκεῖνοι, subitò illum represserūt. unde & ἐποχὴ τῶν σκεπτικῶν. Qui & ἐφεκτικοί, & ἐπισχεσίην μύθου, ὀδυσσ. φ. interpretātur πρόφασιν. Et ὀδυσσ. ρ΄.

—ἐπεὶ οὔ τις ἐπίσχεσις, οὐδ' ἐλεητὺς
ἀλλοτρίων χαρίσασθαι. —

Negat Antinous, procos cunctari, aut tangi misericordia in largiendis alienis. Pindarus autem, ἔπεχε σκοπῷ τόξον, dirige, seu intende in signum. Sed in priore significatione etiam utitur uerbo, ὀδυσσ. χ΄. quanquam ibi τμῆσις est,

—ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
ἀθρόοι. —

Ita & Herod. Calliopa, ἐπεῖχον οὗτοι τεγεήτας, & ἐπεῖχον κορινθίους: tendebant contra Tegeatas, seu illos adoriebantur. Item ante, præpositione repetita, ἐπεῖχέ τε ἐπὶ λακεδαιμονίους, tendebat in Lacedæmonios, seu urgebat Lacedemonios. ὀδυσσ. autem π΄. ἐπεῖχέ τε οἶνον ἐρυθρὸν, præbuit. περιέχειν, circūdare, cingere, ambire. Demosth. πρὸς καλλικλέα, ὄρους δὲ περιέχοντος κύκλῳ τοῖς χωρίοις, cum fundus undique monte cingatur. Hinc τὸ περιέχον dixere, terras ambiens cœlum, seu terras circundantem aerem. περιέχεσθαι etiam significat ἀντέχεσθαι, & uendicare, Herodoto κλῖοι, γευσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν περιέξονται, οὐδ' ἀπωσθήσονται: amplectentur illa, neq; poterunt repelli. Et Thalia, περίανδρος περιεχόμενος τοῦ νεηνίεω. Continere, seu abstinere. Polymn. οὕτω ὦν καλογίνης περὶ τὸν δημάρατον, ἐόντος ἐμοὶ ξεῖνου περιέχεσθαί τινα κελεύω: Itaq; iubeo, ut aliquis se contineat, ne maledicat hospiti meo. περιοχὴν interpretantur etiam fortunam, seu statum. Et significat uocabulum comprehēsionem, id est summam: ut περιοχὴ primi libri Aeneidos, id est argumentum. ἀμφὶς ἔχουσι, id est, distinent columnæ Atlantis cœlū & terrā, ὀδυσσ. α΄. ἀπέχειν, ἀπολαμβάνειν, & distare. ἑλλην. γ΄. ἣ ἀπέχει ἀπὸ σάρδεων τριῶν ἡμερῶν, quæ Sardibus distat tridui. sicut διέχειν, Thucyd. lib. 8. διέχει δὲ ὀλίγον ταύτῃ ὁ στόμος ἢ ἡ πέρου πρὸς τὴν μυκάλην. ἀπέχεσθαι autem, abstinere. ut ἀνέχου καὶ ἀπέχου, perfer & obdura. ἀποχὴν autem iuriscōsulti dixere recepti debiti confessionē, seu testationem. Polyb. lib. 1. τοσοῦτον ἀπεῖχον τοῦ κάμπτειν ταῖς γνώμαις ἐπὶ τὸ ποιεῖν τι τῶν λεγομένων, ὥστ' οὐδ' ἀκούοντες ὑπομένειν ἐδύναντο τὸ βάρος τῶν ἐπιταγμάτων: Tantum aberat, ut flecterentur animis ad ea facienda, quæ imperabantur, ut ne audire quidem sustinerent grauitatem illorum. ὑπέχειν est supponere, id est, tenere aliquid inferius, ad excipiendum quod indatur. Et offerre, atq; subministrare notat. ιλ. autem ε΄. ὑποσχὼν θηλέας ἵππους, summissis equabus. Sed ιλ. β΄. ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, id est, promisit & annuit. Et postea,

—ἔτι ψεῦδος ὑπόσχεσις ἢ καὶ ὅρκοι.

Hoc dicitur usitatè ὑπισχνοῦμαι, policeor, promitto. Est & δίκην, & λόγον, pœnam

 susti-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

sustinere, rationem reddere. Demosth. κατὰ κόνωνος, τίνα ἂν οὗτος ἀξίαν τῶν πεπραγμένων ὑπόσχοι δίκην; Quam dignam pœnam hic, eorum quæ perpetrauit, persoluerit? Plato Charmide, βουλόμενος μὴ αὐτὸς ὑπέχειν λόγον τῆς ὑποκείσεως, cũ ipse non uellet reddere rationem dicti. Et αἰτίαν ὑπέχειν, sustinere crimen. ὑπερέχειν, excellere. ὑπερέχων δυρέας ὤμους. ut Gregor. ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ ὑπερέχει πάντα νοῦν καὶ κατάληψιν, excedit pax Dei omnem intelligentiæ comprehensionem. Et ὑπεροχὴ, excellentia. & etiã ὑπερβολὴ, & ὑπέροχος Homero, excellens. Et eidem sol ὑπερέχεθε γαίης, de terra emicuit. ιλ. uerò ι.

— μάλα γάρ ἔθεν εὐρύοπα ζεὺς
χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε. —

Protegi Ilium dicit manu Iouis. Hinc est & illa in scolis semper uariè iactata ἐντελέχεια. Nam ἐνδελεχὴς, seu ἐντελεχὴς (idem est enim uerbum duplici scriptura) uidetur omnino, ut νουνεχὴς, ἀπὸ τοῦ ἔχειν duci. Habet autem significationem perennitatis & fluxus. Proprium etiam manuum est ἁρπάζειν, rapere. & hinc ἁρπαγμὸς, & ἁρπαγὴ, rapina. & ἅρπαξ, rapax. & Plautinum uerbum, harpagare. Item κλέπτειν, furari. & clepere, Plautinũ. Hoc uerbum transfertur ad occultationes, et dolos, & deceptiones, atq; fallacias, ut diximus, explicantes Homericum uersum ιλ. α.

μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' ἀχιλλεῦ
κλέπτε νόῳ. —

Sophoc. Aiace, εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, si falsos rumores occultè spargunt. Et Antigona, ἢ θεοῖσι κλέπτομαι, fallor à dijs. Et Herodotus composito uerbo usus est κλεοῖ, φυλακὴν ἔχων εἴκως δυναίμην ὑπὸ τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐκκλέψαι: curã gerens, ut possim te in mea uita morti suffurari. Hinc κλέμματα, de dolis. Virgilius, Furta paro belli. In oratione περὶ στεφάνου, κλέμμα φιλίππου, fraus Philippi. Thucyd. lib. 5. καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα κάλλιστην δόξαν ἔχει, ἃ τὸν πολέμιον μάλιστ' ἄν τις ἀπατήσας τοὺς φίλους μέγιστ' ἂν ὠφελήσειεν: Hæc furta in primis laudantur, quibus frustratus aliquis hostem, maximam utilitatem conciliauerit suis. In genere fœminino est κλέψια, sicut ψάλτρια. Gregorius Nazanz. μὴ γίνεσθαι κλέπται δόλης ἡδονῆς, ne suffuremini libidinis seruitium. Est & κλὼψ, & φὼρ, fur. & uerbum κλωπεύειν, ac κλωπιτεύειν, furari. & res κλωπεία, furtũ. Et φωρᾶν, quærere, deprehendere. & ἐπ' αὐτοφώρῳ, manifestò. Est & πλέκειν, nectere, manuũ. στεφανοπλόκος. & ad fraudes trãsfertur. δολοπλόκος. Et in uersu ꝓuerbiali, δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς αἰγύπτιοι. Et πολυπλόκος νοῦς. et πλεκτάναι polypi. & πλόκος, de quo dictum. & πλόκαμος, plexum. & συμπλοκὴ, conflictus. & πτωσοπλόκος, corbium textor. & δολοπλοκίαι, apud Theognidem. & πλέκων λόγους, Rheso, perplexe loquẽs, id est fraudulentè. Et Andromacha, μηχανὴ πεπλεγμένη, structa fraus. Sed finiamus tandem tractatum hunc manuum: nam si quæ applicari huic mentioni possent, ea omnia persequi uellemus, nullus exitus reperiretur operis. Concludamus igitur hæc, quasi epilogo disputatiunculæ cuiusdam de hoc membro. Atq; Anaxagoras quidem Physicus, animaduertẽs quanta cum ratione, & quàm scitè hoc membrum fabricata natura esset, quę et geminas manus attribuisset homini, & in diuersis partibus, id est, utroq; latere collocasset, & ipsas in digitos inæqualiter scissas mirabili uarietate distinxisset: pronunciauit, non posse ad ullarum rerum effectionem excogitari organum magis affabre, aut accuratius perfectũ. Ideoq; non dubitauit, ut inquit Plutarchus in libello de amore fraterno, ἐν ταῖς χερσὶν τὴν αἰτίαν τίθεσθαι τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, id est, manibus ascribere sapientiæ humanæ ortum & causam. Sed Plutarcho hoc nõ probatur: qui non quòd manus accepisset, ideo hominem sapientia pręstitisse putat cęteris animantibus: uerùm cum esset præditus ratione & mente, & hanc illi eximiã uim Deus tribuisset, ideo manibus, ut conuenientissimo organo, fuisse instructum. Hanc sententiam Galenus lib. 1. περὶ χρείας μορίων, ad Aristotelem refert, his uerbis, οὕτω μὲν σοφώτατον τῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος, οὕτω δὲ καὶ χεῖρες ὄργανα πρέποντα ζώῳ σοφῷ. οὐ γὰρ ὅτι χεῖρας ἔχει διὰ τοῦτο σοφώτατον, ὡς ἀναξαγόρας ἔλεγεν, ἀλλ' ὅτι σοφώτατον ἦν διὰ τοῦτο χεῖρας ἔσχεν ὡς ἀριστοτέλης φησὶν, ὀρθότατα γινώσκων· οὐ γὰρ αἱ χεῖρες τὸν ἄνθρωπον ἐδίδαξαν τὰς τέχνας, ἀλλ' ὁ λόγος: Est quidem hoc modo sapientissimum animal homo, hoc modo &

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

do & manus organa sunt, sapienti animali conuenientia. Non enim ideo sapientisimum animal homo, quòd manus illi contigerunt, ut dicebat Anaxagoras: sed quòd esset sapientisimũ animal, ideo manibus instructus fuit, ut rectisimè sentiens Aristoteles ait. Non enim manus hominem artibus instituerunt, sed ratio. Et paulo pòst, καλῶς μὲν οὖν καὶ ἀριστοτέλης, οἷον ὄργανόν τι πρὸ ὀργάνων ἔφασκεν εἶν τὴν χεῖρα, καλῶς δ᾽ ἄν τις καὶ ἡμῶν ἐκεῖνον μιμησάμενος, οἷον τέχνην τινὰ πρὸ τεχνῶν φήσειεν εἶν τὸν λόγον: Prçclarè igitur Aristoteles, ut organũ præ organo esse dixit manum. Præclarè etiam aliquis nostrûm, illum imitatus, dixerit esse rationem quasi artẽ præ artibus. Hæc autem elegantisimè disseruntur ab Aristotele, libro de Partibus animaliũ ultimo: quæ quia nolẽtibus assumere, cùm ipsa, tum conuersionẽ in latinum eorum in promtu esse sciebamus, ideo ascriptionis labore supersedimus. Ita nunc igitur ad ea quæ restant, post longam sanè euagationem, exequenda pergamus.

Pollux exposuit hoc loco quædam cõposita uocabula cum nomine ἄκρον. Huiusmodi igitur & nos quædam referamus, in his etiam quasi exaggerantes expositionem illius. ἀκρωνυχία est, quam diximus. ἀκρονυχία autẽ, tempus primæ noctis, quod & ἀκρονύκτιον. Et ἀκρόνυχοι, ac ἀκρόνυκτοι, stellæ orientes cum prima nocte: ut πλειάς in autumno. Dicitur & alia forma ἀκρόνυξ, ἄκρα χεὶρ, ἀκροχειρίζεσθαι, & alia huius formę suprà commemorata sunt. Similiter & ἀκροκώλια. Fines & extima digitorum in manibus ac pedibus, sunt ἀκρὰ, & ἀκρότατα. πούς ἀκρὸς, pes extremus. Hi sunt calces. ἀκρώρεια uerò est montium fastigium: ut ὑπώρεια, latus: & τόρμα, radices. Dictum & ἀκρωλένιον, & ἀκρώμιον. Sed ἀκρόδρυα sunt arborum omnis generis fructus. ἀκροθίνια autem, primitię, quę & ἀκρόλεια dixere. Hę sunt in pace frugum, aut alterius copiæ oblatæ hominibus, in qua agnoscitur beneficium diuinum. In bello ab hostibus solebant offerre & consecrare aliquid diuis. Has manubias dixerunt. Apud Euripidem Phœnissis, Chorus ait se traiecisse Tyrium pelagus: ἀκροθίνια λοξίᾳ, φοινίσσας ἀπὸ νάσου φοίβῳ. Et mox,

φοίβῳ μ᾽ ἔπεμψαν ἔνθαδ᾽ ἀκροθίνιον.

Dicunt enim, se ex omnibus uirginibus Tyrijs, capta urbe, à posteritate Agenoris delectas fuisse, quæ mitterẽtur Apollini, futuræ ἱερόδουλοι, id est, ancillæ templi Delphici. Apud eundem poetã esse participium ἀκροθινιαζόμενοι, refert Pollux: id oblationis & dedicationis significationem scilicet habebit. ἀκροφύσιον autem, folliũ extremitas. Et ἀκροτελεύτιον, uersus finis. ut apud Thucydidem lib. 2. καὶ τί καὶ πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον τοιόνδε διεκώλυε λέγον, ὡς τὸ πελασγικὸν ἀργὸν ἄμεινον. Finis etiam uersus cuiusdam ex oraculo Delphico prohibebat, talis, asserens, quod præstaret, esse Pelasgicũ inane. Apud Plautum mulierculæ nomen est Acroteleutium. Significat tamen & initiũ uersus, τὸ ἄκρον. unde ἀκροστιχίς, quæ est primarum de uersibus literarũ complexio. De Diuinat. lib. 2. Tum uerò ea quæ ἀκροστιχὶς dicitur, cum deinceps ex primis uersus literis aliquid cõnectitur: ut in quibusdam Ennianis, quæ Ennius fecit. ἀκρὸς autem significat et summum, ac præstantem. ut ἄκρον ἰατρὸν ἄκρωνα, & εἰς ἄκρον ἑλληνικῆς σοφίας: excellentem medicum, & præstans sapientia. ἀκρωτήρια sunt & promontoria, & signa fanis imposita, Vitruuio lib. 3. quædam quasi bases horum super epistyliorum simis. Et extremæ corporis partes: ut Thucyd. libro 2. καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινε. κατέσκηπτε γὰρ καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας: Quod si quis maxima uitaret, impendebat huic correptio extremarum corporis partium. nam & uerenda impetebat malum, & extremas manus ac pedes. ἀκρωτηριάσαι est truncare. quo uerbo & de nauibus usus est Xenophon ἑλληνικῶν ς´. & ἀκρωτήρια νεῶν dixit β´. ἄκρηβος, prima pubertate. Theocr. βουκολιασταῖς καὶ νύμφην ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, νηΐδα γᾶμεν. Sed hæc iamdudum ab instituto opere aberrant. Sequitur ergo pectus, hac distinctione, ut Pollux retulit. A'ceruice & collo totus truncus θώραξ, usque ad coxas. Apud Platonem est κύτος θώρακος, uas quoddam thoracis. Etymologi deducunt ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον ἤγουν τὸ διανοητικὸν ὡρεῖν, τουτέστι φυλάττειν: id est, quod includat diuinã partem mentis. Hos Stoi-

cos fuisse

cos fuisse apparet, qui in corde collocarunt τὸ ἡγεμονικόν. Fides igitur huius rei penes illos esto. Hoc etiam nomē est & uestis huius partis, & armaturæ. Et θωράκιον nominarunt in summo malo nauis, & in munitionibus turrium. Apud Homerum est λινοθώρηξ Aiax filius Oilei, & apud Sophoclem Telamonius χαλκοθώραξ: ille qui lineo, hic qui æreo thorace uteretur. Et Ιλ. δ´. sunt μὲν ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων. λινοῦς θώρακας, cùm alibi, tum in Apollinis Grynæo luco cōspici, scripsit Pausanias Atticis, non ad prælia, sed uenationes idoneos: nam refringi in ijs leonum & pardorum quoque dētes. Ibidem & fabricam exposuit Sauromaticorum thoracum de ungulis equinis, qui essent φολιδωτοί: ut dracones, aut fructus pinus. θωρήσσεσθαι, armari.

θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Ιλ. β´. & repleri uino, ac inebriari. Annotatum tamē est, inueniri θοείσσεσθαι, quod repleri significet, scriptū ὀ μικρῷ & ἰῶτα. Sed Theognis ita cecinit,

θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.
Potus eris multo lætior ac leuior.

& alibi,

— δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
— Vereor ne turpibus ausis
Ebrius accersam dedecus ipse mihi.

Hippocrates Aphorismis, λιμὸν θώρηξις λύει, id est, meracior potus. Idem, ὁμοίως καὶ τῶν θωρησσομένων καὶ τῶν ὑδροποτεόντων: tam qui uino replētur, quàm qui aquam bibunt. Qui autem hilares esse uolūt in potu, bibunt meracius, seu plenius uinum. ἀκροθώρακες sunt ἀκρομέθυσοι, qui incipiunt inebriari. Aristot Problem. Β´. οἱ σφόδρα μεθύοντες οὐ παροινοῦσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες μάλιστα: Non debachantur prorsus iam ebrij, sed incalescentes potu. Is est & ἀκροχάλιξ. nam χάλικα & χάλιν Attici merum nominarūt, quòd resoluat animum & membra, & laxet curas. Et χαλίκρατον λαρὸν μέθυ, in primo Argonauticorum, merum, & dulce uinū: quod paulo pòst ζωρὸν μέθυ dixit. In quarto uerò, de ueste donata Iasoni ab Hypsipyla, quam diuinum odorem spirasse ait,

— ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσήιος ἐγκατέλεκτο
ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι. —
— Ex quo tempore Bachus in illa
Repletus uino & requieuit nectare. —

Eadem corporis pars & ὄλμος, & γύαλον uocatur. ὄλμος autem & pilam culinariam significat, & poculi est nomen. γύαλος uerò cauum notat. ut θωράκων γύαλοι. Ιλ. ό.

— πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώραξ
τὸν γὰρ ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. —

Et Ιλ. ν´. de Oenomao, & de Phorcyne. Ιλ. ρ´.

ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον. —

Pandarus etiam Ιλ. ε´. Diomedem uulnerat sagitta,

καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον
θώρηκος γύαλον. —

Has thoracas descripsit Pausan. in Phocicis, ita ut similes fuisse uideantur armaturæ nostrati, cuius una pars pectus & aluum munit, altera tegit dorsum: itaque hæc aduerso, illa auerso corpori applicatur. Verba sunt Pausaniæ, δύο ἦν χαλκᾶ ποιήματα, τὸ μὲν στέρνῳ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὴν γαστέρα ἁρμόζον, τὸ δὲ ὡς νώτου σκέπην εἶναι. γύαλα ἐκαλοῦντο, τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὄπισθεν προσῆγον, ἔπειτα περόναις συνῆπτον πρὸς ἄλληλα. Homero etiam sunt Ιλ. τ´. θώρηκες κραταιγύαλοι, id est firmi. Sed quidam docent, fuisse duo genera thoracum: unum ἀλυσιδωτῶν, id est consertorum fibulis, ut illa lorica Virgiliana, conserta hamis: & σταδιαῖον, qui & στάδιος, longum ac rectum. ut Apollon. 3. περὶ μὲν στήθεσσιν ἕεστο θώρηκα στάδιον. Et γύαλον est κοίλωμα, ut interpretatur Eustathius: ut πέτρας γύαλον. Et γυαλὸν λίθον dixere, distinguentes quidam accentu, nimirum eum qui manu comprehenderetur. unde ἐγγυαλίξαι, conciliare, & tribuere, quod quasi manu teneatur. ἀπὸ τοῦ θώρακος est & θωρακίσαι, munire se thorace. ἱστορίας ζώων ζ´. οἱ ὕες ἄγριοι πρὸς ἀλλήλους ποιοῦνται μάχας θαυμαστάς, θωρακίζοντες ἑαυτούς, καὶ ποιοῦντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον, ἐκ παρασκευῆς πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες. Apud d. Paulum autem legimus, θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης. θώραξ fortasse lorica sit Latinis. Plinius de Ichneumone: Mox ubi pluribus se eodem modo corijs loricauit, in dimicationem pergit. Aristoteles lib. 9. fecit, πηλῷ καταπλάττουσιν ἑαυτούς. De apris uerò Plinius ita: Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoque se tergorantes. Loricam autē uolunt esse à loris.

Apud

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Apud Ciceronem est diloricare, diuidere. Hippocrati θώραξ significat thoracem, seu pectus. περὶ τόπων τῶν κατ᾽ ἄνθρωπον, ὥστε σειόμεναι ὥσπερ ἐν τῇσι ὁδοιπορίῃσι, καὶ ἔμπνοι γίνονται, ὅταν δὲ τὸν θώρακα ῥήξῃ, καὶ φθισιῶντες: Ita dum carnes concutiuntur, ut in itineribus, defluēte humore in pectus, cùm purulēti fiunt, tum tabe corripiuntur. Sub iugulis, ubi κλεῖδες sunt, in corpore aduerso nominatur στῆθος, id est pectus. Hinc ἀκροστήθιον, pectus summum. & ἐντοστήθια, quæ interius sunt. Et προστηθίδια in equis, quibus armi teguntur. & στηθόδεσμα, fasciæ pectoris. & στήθιον ac στηθίδιον, pectusculum. Et medium huius partis, ueluti sulcus ille pectoris, στηθύνιον est apud Pollucem. Qua se pectus aperit infra mãmas, ubi intus sedes esse iracundiæ creditur, στέρνον dixere, id est sinum. Apud Aristotelem tamē est στῆθος διφυὲς μαστοῖς, id est, pectus distinctum mammis duabus. Et Ιλ. ε. στῆθος μεταμάζιον. Agamemnoni autem Ιλ. κ. in maxima animi perturbatione

—κραδίη δέ μοι ἔξω

στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ᾽ ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

—Cor extra

Pectus abit saliens, omnes tremor occupat artus.

Et in Captiuis, indignatur seruus Tindarus sussultare cor, cùm ipse uix astet præ formidine. A' sinu est uerbum insinuo, quasi per angusta loca occultè intromitto. Liuius lib. 9. Intrandæ primæ angustiæ sunt: & aut eadem, qua te insinaueris, retrò uia repetenda: aut si ire porrò pergas, per alium saltum arctiorem impeditioremq́ꝫ euadendum. Plautus Cistell. Obsecro, quo is homo insinuauit pacto se ad te? Et rhetorum ἔφοδος, insinuatio dicitur, exordium, qua se insinuat in animos iudicū orator, non concedente causa, ut principio aperto utatur. Et Cicero dicit, Zenonem in antiquam se philosophiam insinuasse, id est, occultè in illam inuasisse. In sinu, occultationem notat. In sinu gaudere. Et in Verrina 3. Optatum negocium sibi in sinum esse delatū dicebat. Sed στέρνον fit compositum ita fermè. εὔστερνος, firmo et bono pectore. εὐρύστερνος, lato pectore. Et Hesiodo, γαῖ᾽ εὐρύστερνος, terra sinuosa. προστερνίζεσθαι, amplecti. & προστερνίδια, in equis, pectoralia, quæ & προστηθίδια, περίστερνα, pectus ambientia. στερνόμαντιν Pollux à Sophocle nominari ait τὴν ἐγγαστρίμυθον. Idem στερνοῦχον χθόνα dixit, sinuosam tellurem. διὰ στέρνων ἔχειν, meminisse, & animatum esse. Antigona,

οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν.

Nam sic oportet, nate mi, sentire te.

Qua forma sunt crebrò usi Græci: ut διὰ χειρὸς ἔχειν, in manu habere: id est præferre, aut tractare. δι᾽ ὀργῆς ἔχειν, ut diximus. Et διὰ γλώσσης, καὶ ἀνὰ στόμα ἔχειν, Andromacha, in ore habere, & sermone uersare. Homero etiam κῆρ, pectus notat. ut Ιλ. π.

μὴ νοι πάλαι πατροκλῆος λάσιον κῆρ.

In pectore sunt μαζοί, & μαστοί, & μασθοί quoq́ꝫ. Grammatici quidam, homines belli, ἐτυμολογοῦντες, nomina hæc discreuerunt. Placet enim illis, μαστὸν esse muliebrem, μαστὸν nimirum γάλακτος: μασθὸν autem uirilē, διὰ τὸ μὴ ἐσθίεσθαι: hinc enim certè lac pueri non sugunt. Sed concedamus hos illis lusus: atq́ꝫ hunc etiam, μαστὸς esse ἀπὸ τοῦ μαστεύειν, quæ ζήτησιν notet, quia infantes in illis quærant lac. Certè μαστεύειν quærere significat. Et ἐπιμάστιον ἀλήτην, Οδυσ. υ. interpretantur petacem & molestum mendicum. Homerus in uiro nominat, Ιλ. δ.

νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

De muliere, Ιλ. ω.

ἕκτωρ τε θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.

μαστοί, quia in corpore extãt, de locis eminentioribus etiam uerbo usi fuerunt. Et apud Xenophont. μαστὸς iugū significat. & poculi hoc est nomē apud Athenæū. Et rursum apud Xenophontem, in plagis aliquid ita nominatur, τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστούς. Latinis sunt mammę, & diminuta uoce mammillæ: & ubera, quæ grecè οὔθατα. De ouibus, Οδυσ. ι. οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, id est, ubera distendebantur. De equis, Herodotus μελλπεμένης, τὰς φλέβας τε πίμπλασθαι φυσωμένας τῆς ἵππου, καὶ τὸ οὖθαρ κατίεσθαι: & uenas equæ impleri de inflatione, & uber demitti. De solo quoq́ꝫ: ut,

Terra antiqua, potens armis, atq́ꝫ ubere glebæ.

Et Homero, οὖθαρ ἀρούρης. Hinc est ubertas. nam & uber trium generum, est in significatione fœcunditatis. Maro coniunxit utrunq́ꝫ de equa, lib. 11.

Armentalis equæ mammis, & lacte ferino

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Nutribat, teneris inuergens ubera labris.

Mammæ sunt & τιτθαί, & τιτθοί, & τιτθία: quæ etiam alicubi à Teutonibus sic appellantur, propriè mulierũ. Aristoph. ἰδ' ἀπὸ τῶν τιτθίων ἐπάπτετον σου. Hinc & τίτθαι, nutrices dictæ, quę mammam infantibus præbent sugendã. Catullo autem nutrices etiam papillæ sunt. Sic enim ille inquit de Nereidibus,

Nutricum tenus extantes de gurgite uasto.

ὑποτίτθιον παιδίον, & ὑπομάζιον, puer lactens, id est ὑπομαστίδιον, seu ὑπομάζιον βρέφος, ἢ παιδίον. Et ὀρθοτίτθιος, uirgo, cuius hæc pars nondum labefactata est. θηλαὶ, papulæ sunt, & papillæ. ut Aeneid. 11.

— Et manibus iam tangeret æquis,
Læua aciem ferri, dextra neruoq; papillam.

Atque est θηλὴ, secundum Platonem, ὅτι τεθηλυίας ποιεῖ, id est, quòd incrementum procuret. Hinc est θηλάζειν, & ὑπέχειν τὴν θηλήν. Et Eurip. Androm. μαστὸν ἐπέχων. Et Ιλ. χ'.

— εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.

Et paulo antè, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε, altera manu exeruit mammam. Latinè dixerunt, lac, seu mammam præbere, & lactare. θηλάζεσθαι, lac sugere. Hi sunt lactentes, οἱ θηλαζόμενοι. ἄθηλος πῶλος, ex Simonide memoratur, uberum appetens, & cupiens sugere.

ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς ἅμα τρέχει.

Lac, quòd eliciatur, γάλα dicitur, ab antiquo uerbo lacio: unde cõposita, elicio, illicio. & frequentatiuum lacto: unde delecto, oblecto. Sed de his fortasse alibi plura. Papillarum quasi areolam, & nigellum ambitum, φῶς dixere, ut ait Pollux. Sub hoc lactis quasi sedimentum, κύαμον. Quo uerò hoc quasi inundãs ueluti utre continetur, κόλπος est, & ἄσκωμα. κόλπον etiam sinũ interpretamur, Ιλ. ζ'. παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσα. Et Ιλ. χ'. κόλπον ἀνιεμένη, sinum aperiens. Et βαθύκολποι, amplo sinu mulieres. Ιλ. ς'. Δαρδανίδων βαθυκόλπων. Eandem partẽ & gremium dici, quibusdam placet. Et gremium ac sinum Cicero sæpe coniungit, & in uiro quoque nominat. Sed uerius esse puto, gremium significare uterum intra femora. Est autem gremiũ quasi geremium, à gerendo. Et κολποῦσθαι, sinuari, ut uela solent. Theocr. Εὐρώπη,

κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης
ἱστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.

Eobanus Hessus ita,

— Qui per longa pependit
Ex humero tremulo sinuata est flamine uestis,
Non secus ac leuibus uolitantia uela carinis,
Sic ut & Europen quadam tenus ipsa leuaret.

Item κόλπος, sinus maris. Ιλ. β'. βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχουσας. Puellæ κυαμίζειν dicuntur, cum mãmæ fratrant, id est, primùm tument: hæc enim significatio uerbi est, secundum Festum. Etsi Pollux, ut suprà retulimus, ex Aristophane aliter interpretatur. Galenus περὶ χρείας μορίων ς'. inquit, τὸ ὑπὸ τῶν πλευρῶν ἀφοριζόμενον ἐφ' ἑκάτερον, πρόσω μὲν ἐπὶ τὰ στέρνα τε καὶ τὰς φρένας ἐξικνούμενον, ὀπίσω δ' ἐπὶ τὴν ῥάχιν κατακαμπτόμενον, ἅπαν ὥσπερ τὸ κύτος ἴδιος τοῖς ἰατροῖς ἔθος ὀνομάζειν θώρακα: Quod costis utrinque definitur, aduerso quidẽ in corpore pertingẽs ad pectus & præcordia, in auerso autem ad spinam recurrens. Hoc totum cauum, medici thoracẽ nominare cõsueuerunt. Pectus autem Plinius scribit esse latum hominis, aliorum animalium carinatum, id est ὀξὺ, ut maximè in gallinis apparet. A pectore antiquum uerbum expectorare, id est, è pectore eijcere. Tum pauor sapientiam omnẽ mihi exanimato expectorat. Mammas autem in genere humano & mares habent. Sed & alijs animalibus in hoc sexu mammę existunt, quibus illæ in pectore sunt: ut elephanto, & equo. nisi si quod degenerat ad corporis materni similitudinẽ. id quod & in equis accidere annotauit Aristoteles, qui quandam Pharsalicam, reddentẽ semper similem fœtum patri, ideo scripsit δικαίαν, id est æquam, fuisse appellatam. Locus autem Aristotelis, quem hoc intellectu Galenus indicauit, est in quarto περὶ ζώων μορίων. Hæ σάρκες habent μανὴν, id est pressam: & in uiris πυκνὴν, id est densam: in mulieribus σομφὴν, id est mollem: & πόρων μεστὴν, id est foraminosam. τοῖς πιλητοῖς ἐπιθήμασιν ὁμοίαν, ἀδενώδη, ut ait Galenus περὶ χρείας μορίων ζ'. Hæc erit similis pileorum, & glandulosa. In corpore autem fœminino magis tumescunt: etsi in uirili quoque humidiore, in quibus & lac interdum colligitur. Sed cur nõ accidat hoc in omnibus uirilis sexus, ut fœminini, corporibus, προβληματικῶς quæri solet, neque

let, neq; est difficilis explicatio. A' mamma est mammosa.

Non annosa, non mammosa, nō bilosa, non procax.

Plauto etiam est amica mammeata: & unimammia, facta per iocum, in Curculione. Varro autem lib. 2. uuam dixit bumammam τὴν βούμαστον. μαστρύζειν etiam ἀπὸ τῶν μαστῶν deductū putant, de quo suprà. Herodoti ἐρατοῖ legitur, ἐπεὰν ἀποθάνῃ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, ἐκ πάσης δεῖ Λακεδαίμονος χωρὶς Σπαρτιητέων, ἀριθμῷ τῶν περιοίκων ἀναγκαστοὺς ἐς τὸ κῆδος ἰέναι: Mortuo rege Lacedemoniorum, coguntur prosequi funus aperto pectore, totius Lacedæmoniæ regionis certi numeri incolę, exceptis Spartiatis. Aliam enim interpretationem non reperio. De lacte autem, & hinc ductis nominibus, & colostra, quam τροφαλίδα uolunt esse, alio loco, si, quod animo concepimus, licebit opera studij nostri exequi, differemus. Addamus igitur quasi colophonē huic parti. Aristoteles ait, propter pectoris amplitudinē homines habere illo in loco mammas: quadrupedes, ὅτι στενόν ἐστι τοῦτο τὸ μορίον, id est, quòd coarctior hæc pars illis sit, ibi mammas non habere. Facit autem præcipuū usum harum, τὸ σκεπάζεσθαι τὰ περὶ τὴν καρδίαν, id est, ut habeat exterius cor integumentum, atque hac de causa mammas esse tributas hominibus, quarū in mulieribus sit secundarius quidam usus, ut sint quasi penus alimenti nascentiū. προσκέχρηται καὶ πρὸς ἕτερον, inquit, ἔργον ἡ φύσις, ὅπερ φαμὲν αὐτὴν πολλάκις ποιεῖν. ἀποτίθεται γὰρ ἐνταῦθα τοῖς γιγνομένοις τροφήν. Et in 4. περὶ μορίων, ὁ μαστὸς ὑποδοχὴ καὶ οἷον ἀγγεῖόν ἐστι τοῦ γάλακτος: est conceptaculum, & quasi uas lactis. Hęc Galenus ἐξειργάσατο, ut alia plurima: atq; nonnihil etiam correxit, cum præcipuum opus hoc esse uoluit mammarum, ut reciperent lac deriuatum ad se per cor, & à corde, ramis uenarum & arteriarum: ideoq; rependere has cordi gratiam istam, ut incalescentes ab ipso, uicissim ipsum calefaciant: sicut quę extrinsecus super corpus inducūtur, ea θερμανθέντα ὑπ' αὐτοῦ μικρὸν ὕστερον ἀντιθερμαίνει. Idem Aristoteles, ut Pollux annotauit, non in pectore, sed prope hoc mammas habere elephantem scripsit. Verba sunt Aristot. in lib. 4. περὶ μορίων, ὁ δὲ ἐλέφας δύο μόνον ἔχει, τούτους δὲ ὑπὸ ταῖς μασχάλαις τῶν ἐμπροσθίων σκελῶν. Plinius ita, Elephas tantum sub armis duas, nec in pectore, sed citra, occultas. Pollux ex Chrysippo addit, habere hominem mammas in pectore, & ex quadrupedib. elephantum, ex uolucribus uespertilionē. Mamma autem πεποιημένον esse puto, de sono sugentiū. A' Polluce nominatur & προκάρδιον, illud sub pectore depressū, molle, & carnosum, iuxta os uentris. Subiectum cartilagini pectoris, quod est os enatum de pectore, & desinens in hoc extremū, & nomen habet ξιφοειδὲς, quasi dicas ensiculatum. Hic finis est, ut Galenus inquit lib. 6. περὶ χρείας μορίων, pectoris, quemadmodum initium iugula. Insuper in Polluce hæc leguntur: Sub pectore depressum, à quibusdam σφαγή, à quibusdam ἀντικάρδιον, quasi pro corde, uocatur. Sub eo uerò iam, quod ὑποκάρδιον, id est infra cor, est χόνδρος, et ibi mox ὑποχόνδρια: quæ quoniam costis subijciuntur, ἀκροστάθια etiam appellata fuerunt. Charisius ὑποχόνδρια præcordia interpretatur, falsò: sunt enim φρένες præcordia. Atq; hinc iam costæ nominantur, id est πλευραί, quę sunt octonæ includentes dorsum, maioresq;, ac minores. Harum maiores γνήσιαι, id est germanę, minores νόθαι appellātur, quod uocabulum latinam interpretationem non habet. Sed ad cratem etiam pectoris costæ pertinent, quas numerarunt uniuersas duodenas. Scribitq; Galenus ἀνατομικῶν ἐγχειρήσεων η. inter mille non unum inueniri, in quo natura hunc numerum non seruarit. Pollux autem cum Aristotele, & hunc interpretāte, ut uidetur, Plinio, sensisse uidetur, costarum appellatione uenire ossa, seu cratem laterum. ut Ouidius lib. 12. Metamor.

Quæ laterum cratem perrupit. —

quam etiam spinæ cratem appellauit, de fame,

— Pendere putares
Pectus, & à spinæ tantummodo crate teneri.

Maro autem 12.

Transadigit costas & crates pectoris ense.

Hæc sunt costæ septē, in pectore coeuntes, ubi propriè στέρνον nominatur, & prima reliquarum quinq;. Idq; Pollux alio loco sanè declarasse uidetur, ubi præfatus, alias

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

tus, alias costas maiores γνησίας, alias minores νόθας uocari, quæ sub pectore sint. De dorso, inquit, suprema costa maxima uidetur: in obliquo autem corpore, mediæ. Suntque ossa laterum, σπάθαι: eaque his latiora, πλάται, quasi remos dicamus: eæque inter se concretæ sunt. Angustæ autem uocantur κώπια, quasi palmulas dicas: & adiunguntur spinæ. Atque primæ duæ ἀντίστροφοι, id est, sibi respondentes, nominãtur. Postque has duæ στερεαί, id est solidæ: duæque ultra has, στερνίτιδες, id est pectorales. Sed quæ in cartilaginem desinunt duę, παράσειροι, ueluti adiuges. Deinceps autem sunt quatuor nothæ, molles: quæ quatenus ab ijs quæ Galenus & Hippocrates exposuerũt, dissentiant, facilè fuerit unicuiuis cernere. Nam hoc definitum & planũ est, septem esse πλευρὰς, ut in Hippocrate legitur, in libro de partibus corporis humani. Idemque ἐν τῷ περὶ ἄρθρων, ad singulos ait singulas spondylos adiungi. τὰς κεφαλὰς ῥεπούσας εἰς τὸ εἴσω μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ ἔξω: id est, capitibus illorum in spondylos magis tendentibus, quàm extra illos prominentibus. Atque infra illas quinque non γνησίας. Itemque, quòd septem de spondylis eius quòd μετάφρενον nominatur, exeũtes, in pectus, & quinque aliæ ad διάφραγμα desinant, id est τελευτῶσι, ut Galenus ait περὶ χρείας ζ΄. Grecis etiam sunt σπάθαι, quasi gladios, uel remos potius dicas. Quinque illas breues, appellari Celsus ῥοὰς ait, & abdomini inhærescere. περὶ δὲ τῶν λαγόνων τῶν καλουμένων ἐπιπαπλεύρων, negat Aristoteles, se adhuc quicquam ex ullo fide digno audijsse. Pausanias scripsit, Protophanis Magnesij costas fuisse perpetuũ os, non distinctas, ut in alijs corporibus. Locus est in Atticis, quem & ascribendum putaui· μάγνησι τοῖς ἐπὶ ληθαίῳ πρωτοφάνης τῶν ἀστῶν ἀνείλετο ἐν ὀλυμπίᾳ νίκας ἡμέρᾳ μιᾷ παγκρατίου καὶ πάλης. τούτου λῃσταὶ κερδαίνειν περὶ δοκοῦντες ἐσῆλθον ἐς τὸν τάφον. ἐπὶ δὲ τοῖς λῃσταῖς ἐσῆλθεν ἤδη θεασάμενοι τὸν νεκρὸν, τὰς πλευρὰς οὐκ ἔχοντα διεστώσας, ἀλλ' οἱ συμφυὲς ἓν ὀστοῦν ἀπ' ὤμων ἐς τὰς ἐλαχίστας πλευρὰς καλουμένας δὲ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν νόθας: Magnetibus, qui Lethæum accolunt, Protophanes ciuitatis illius obtinuit palmas Olympiacas uno die pancratij & luctæ, Huius sepulchrum spe lucri intra-

uerunt prædones, & postea etiam alij, ac conspicati fuere cadauer, habens costas non disiunctas, sed cõcretum quiddam, quantum ab humeris ad minimas costas pertinet, quæ uocantur à medicis nothæ. Sed ad appellationes reuertamur: neque enim ἀνατομικὰ scribere, neque historiam componere instituimus. πλευραὶ igitur sunt costæ, & πλευρὸν, latus. Sed & πλευραὶ, ac πλευρὰ, simili significatione usurpantur. πλευρὰς autem, seu πλευρὸν, latus dixere in homine. Latini dextram partem, & sinistrã, utrinque lunatam, ut Celsus ait. Secundum has etiam dextra & sinistra nominantur sicut superiora & inferiora, à uertice ad calcem, & aduersa, ac auersa, quę sunt δεξιὰ, ἀριστερὰ. ἄνω, κάτω. τὰ ἔμπροσθεν, ὀπίσθια. Aristoteli ἱστορίας η. sunt mulieres εὔπλευροι, id est firmis lateribus. In Trachinijs, de coniugij coniunctione dicitur, πλευροῖσι τοῖς ἐμοῖς, ὅμως κλιθεῖσαν αὐτὴν, applicatam illam lateri meo. Geometris etiam πλευρὰ est in ipsorum figuris, ἀσύμμετρος illa quidem τῇ διαμέτρῳ, quæ per σχῆμα ducitur. Hinc illa sunt, τρίγωνον ἰσόπλευρον, æqualium laterum. τετράπλευρον, figura quatuor laterum. μεσοπλεύρια autẽ, & μεσοπλεύριοι μύες, nominantur à situ. & ὑποζωκὸς τὰς πλευρὰς ἤτοι ὑμὴν ἢ χιτὼν, nihil enim referre Galenus ait, est ὑπόζωμα. Et hinc πλευρῖτις νόσος, laterum morbus. & πλευρὼν in Aetolia. A' Polluce hæc referuntur: Laterũ morbus, πλευρῖτις uocatur: sicut artuum, ἀρθρῖτις: & renum, νεφρῖτις. Subter alas uerò nominantur πλευρὰ, id est latera. Ossa autem πλευραὶ, eę sunt costæ. In medio μεσόπλευρα, & μεσοπλεύρια sunt. ἐπιπαπλεύροι uerò ligures uel sunt, uel uocantur. & figura triquetra quędã, ἰσόπλευρος. παραπλευρίδια uerò, arma, quibus latera equorum muniuntur. Extremæ costæ uertebris dorsi inhærent, infixæ cauis illarum obliquis. Duodenę hæ sunt uniuersæ, quarum quædam in pectore committuntur, quædam cis thoracem desinunt, per sese ipsæ excurrentes. Infra has nominatur os quoddam χῆτι. & ibidem κενεὼν, ac ζώνη. unde uerbum ζώννυσθαι, cingi. & ζῶμα, ac διάζωμα, cingulũ, cinctus. & διαζώννυσθαι, cingi, seu præcingi. Et ζώνη, balteus, quo munitur pars illa corporis, ζωστὴρ etiam nominatur. At

Anaxan-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Anaxandrides Comicus, περιζώστραν dixit: ὡς δὲ παχεῖαν τὴν περιζώστραν ἔχει; quàm densum uerò habet cingulũ. Romanis est fascia. Hæc ferè Pollux. διάζωμα autem Aristoteles ac ὀσφὺν cõiunxit: cum quidem διάζωμα, quod & ὑπόζωμα nominat, dicat esse eas quæ appellent φρένας. Hæc sunt præcordia, in 4. περὶ μορίων. Itemq́ ὑποζώματα, nauiũ firmas trabes, continẽtes molem illam. Ita Plato in decimo Rerumpub. ait, εἶναι τὸ φῶς ξυνδεσμὸν οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων: loquens, ut uidetur, de lacteo circulo. Sed & διάζωμα interpretantur temonẽ, quod & περίζωμα uocarunt. Et nominauit διάζωμα, in extructionibus theatricis Vitruuius. ζώνη autem cingulum notat, ut dictum est, & cinctum. Idem & ζωστήρ. ιλ. λ'.

Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας,
οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον. —

Iphidamas thoracem infra, qua cingimur, ictum
Impegit, ualidæq; manus ui protinus ursit.
Non tamen est ferro transfixus balteus omni
Arte laboratus. —

ζωστὴρ enim certè est simpliciter cingulũ, ut ὀδυσσ. ξ'.

ὣς εἰπὼν, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα.

Sic fatus, properè zona tunicam ille reuinxit.

quem balteum dixere Latini. ιλ. δ'.

διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο πικρὸς ὀϊστός,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο
μίτρης τε. —

Et quidem amariferum telum per balteum abiuit,
Perq́; laboratum thoracem prorsus adactum est,
Vinculaq́;. —

& ιλ. ε'.

νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσε.

Etsi Maro balteum & bullatum facit, & humeris accommodat. Et ζωστὴρ, loci nomen, ubi terra Attica mari includitur, cuius mẽtio fit ἑλλην. ε'. & ἀπόλλων ζωστήριος. μίτρα autem uinculũ est, ut placet Grammaticis, laneũ, quasi μιτηρὰ, ἀπὸ τῶν μίτων, quæ sunt fila. Hoc est Homero etam ζῶμα circum lumbos, ιλ. δ'.

ζῶμά τε καὶ μίτρην τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

Cinctusq́; & uincli fabræ labor æreus artis.

Atq́ sunt qui huius partis propriè esse μίτραν: & etymologia, alia illa quidem, probare conentur, quòd sit περὶ τὰ ἦτρα ζώνη. Herodoto est capitis tegmẽ. In Polymnia, de Cissijs, ἀντὶ δὲ τῶν πίλων μιτροφόροι ἦσαν. Et Maroni,

Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

ζώννυσθαι est præcingi, id est armari. ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν. & ιλ. ε'.

νείατον ἐς κενεῶνα ὅθι ζωννύσκετο μίτρην.

Ilia ad infima, ubi nectuntur uincula mitræ.

unde & cognomentum Mineruæ, ζωστηρίας, in eo loco Bœotiæ, ubi illam arma induisse perhibuerũt, dimicaturam aduersus Eubœenses, ut retulit Pausanias. Colebatur & ζωστηρία Minerua apud Locros, teste Stephano. Et illud ιλ. β'. ἄρει δὲ ζώνην, interpretãtur totã armaturam, uel συνεκδοχικῶς, uel μεταφορικῶς. Sic & in Amphitruone ait Sosia: Cingitur, certè expedit se. Et accingimur ad iter, aut aliam rem aliquam, expediẽtes nos. Dixerunt & ζῶσμα, sicut ζῶμα. Mulier quidem εὔζωνος, ornata. Vir autem εὔζωνος, expeditus. In Lysistrata iubet mulier senem ξαίνειν συζωσάμενον, id est, præcinctum muliebriter lanam carpere. Vnde in Theogonia Pandoram,

ζῶσε, καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
ἀργυφέῃ ἐσθῆτι. —

Cinxit, & ornauit nitida dea ueste Minerua.

Suidas τὴν ὑπὸ ζώνην memorat, dignitatis, ut uidetur, militaris homines. Hinc ἀποζῶσαι iubebat imperator milites, quos cum ignominia mittebat, uel quos exautorabat ob delictum. Herodianus lib. 2. in oratione Seueri, τοῖς τε περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώτας κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περίκεισθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν. Et paulo pòst, τάς τε ζώνας, καὶ τὰς ἐσθῆτας, καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον στρατιωτικὸν ἀφαρπάσαντες, γυμνοὺς ἐξέπεμπον. Et cingitur Vlpiano, qui in numeros militiæ refertur. In procinctum autem testamenta fiebant αὐτοσχεδίως, id est subitò, cum miles simul armaretur. Hinc Ouidius illud transtulit,

Hæc in procinctu carmina facta leges.

Discinctus autem est ἄζωστος.

γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.

Discinctus uicinus adest, cingitq́; propinquus.

Ludunt etiam discincti, id est, curis laxatis. Horatius:

— Discincti ludere, donec
Decoqueretur olus, soliti. —

Et discinctus aut perdam, ut nepos. Succincti autem sunt διεζωσμένοι, ut ministri. ijdemq́ præcincti Et Horatio, puer altè cinctus.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

cinctus. Et fluxior cinctura, apud Suetonium in Cæsare. Et malè præcinctus, ibidem. ἄρτεμις autem est cognomento λυσιζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio. Huius fanum Athenis fuit. Hoc Apollonius 1. Argonaut. indicauit his uersibus,

— ὃν οἶον μοῦνον
μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον.

Ait enim se unicum filium Iasonem peperisse, & semel soluisse cingulum puerperij. Soluit etiam cingulum, qui uirginem ducit. ut de pomo Hippomanis dixit Catull.

Quod zonam soluit diu ligatam.

& Oδυσ. λ'.

λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. —

Et hymno in Venerem,

λῦσε δέ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἵματα σιγαλόεντα
ἔκδυε, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
ἀγχίσης. —
Tum zonam soluit, preciosumq; exuit omnem
Vestitum, inq; throno argento splendente locauit
Anchises. —

Mulieres autem sunt βαθύζωνοι. Ιλ. ι.

τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Etsi quidam hoc epithetum barbaricarum esse mulierum uoluerunt. Pindaro tamen ἰσθμίων ς'. sunt βαθύζωνοι κόραι, puellæ elegāter cinctæ. In Phœnissis aūt est,

λιπαρόζωνος ἀελίου θύγατερ σελαναία.
Solis splendore cincti filia Lucina.

Sunt & εὔζωνοι mulieres: & uir εὔζωνος, expeditus, ut diximus. Thucydid. lib. 2. ὁδοῦ δὲ τὰ ξυντομώτατα ἐς ἄβδηρον ἐς ἴστρον ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ. In Pelopida autem, τρυγίαν εὔζωνον καὶ κοῦφον, dixit Plutar. Sophocles autem, ἀνδρ' ἕν' οἰόζωνον, unum absq; comitatu uirū. Quidam acceperunt hoc uerbo significari eum, quem μονόζωνον uocarūt, id est latronem. quomodo usurpatur & in quarto libro Regum, cap. 13. μονόζωνοι μωὰβ ἦλθον ἐν τῇ γῇ, latrunculi Moabitæ uenerunt illuc. Zonæ etiam quasi cingula quædam nominantur in terra spacia inter æquabiles, id est παραλλήλους circulos, & polos. Etiam ζώνη, loci cliuosi in Thracia. Et urbis hoc nomē fuit, regionis, quam olim Cicones tenuere, ut Herodotus scripsit Polymnia. Latini hoc uerbo ut suo usi fuerunt. Plautus Curc. Quasi zona liene cinctus ambulo. Maro,

Quinq; tenent cœlum zonæ. —

Et quod suprà retulimus, Quod zonam soluit diu ligatam. A' latere interpretantes græca ausi fuerunt facere quidā, quadrilaterum, & æquilaterum, duplicatione sanè dura. παραπλευρίδια autē de equis Xenophon posuit, παιδείας ζ'. οἱ δὲ ἵπποι προμετωπιδίοις, καὶ προστερνιδίοις, καὶ παραπλευριδίοις χαλκοῖς ὡπλισμένοι ἦσαν. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ παραμηρίδια ἦν τῷ ἀνδρί: Muniti erant equi armis æneis, quæ & pectora & latera tegerent, eademq; ipsa uirorū femora defendebant. εὔπλευρος, bonis, seu firmis lateribus. ἄπλευρος, breuibus, aut non bonis ac firmis lateribus: sicut ἄφωνος, μικρόφωνος, ut retulimus suprà ex Galeno. Maroni 7. sunt costæ aheni. Aiax autem pecudes πλευροκοπῶν δίχ' ἀνέρρηγνυ. Infra pectus, in corpore aduerso, nominatur uenter, γαστὴρ, & communi appellatione κοιλία, id est cauum: & latinè aluus, κενεών. Hinc, Pollux inquit, ducitur προγάστωρ, uentriosus. Idem & γάστρων. nisi hic etiam est γάστρις, qui & γαστρίμαργος, uentri deditus. Aristophanes ὄρνισι,

τί ὦ κακόδαιμον ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ;
Quid tu miser uerò stolidus & uenter es?

Pollux de Platone comico memorat, γαστρίστερος, comparatiuum.

ἔπειτα δ' οὐδεὶς ἐστ' ἀνὴρ γαστρίστερος.
Dein nemo uentris uitio perditior homo est.

Ventres enim hos dixere. Atq; ita quidam interpretati fuere Terentianū hoc, Pugnos in uentrem ingere, εἰς τὴν γάστριν. Et adducit Donatus uersum Lucilij,

Viuite lurcones, comedones uiuite uentres.

Et γαστέρας. ut in Epimenidis uersu, de Cretensibus,

κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργοί.

Ventris uitium est γαστριμαργία, quæ & τρυφεία. & hoc laborans, dicitur etiam γαστροβόρος: quasi ille apud Ciceronem, qui tanquā nudus nuces legeret, pecuniam in uentrem abstulit. Iidem & γαστριμαργοῦντες appellātur. In Oeconomico Xenophontis sunt τὰ ἀμφὶ γαστέρα, uentris studium. ἐπεὶ τά γε ἀμφὶ γαστέρα, ἔφη, πάνυ καλῶς, ὦ σώκρατες, ἦλθε πεπαιδευμένη: Nam quod ad uentrem attinet, hac, inquit, in parte uenit illa, mi Socrates, ad me præclarè instituta, Atque ille, nescio quis,

quis, ait τὴν γαστέρα κάλλιστον εἶν' ὄνειδος. quod & prouerbium est Græcorum, & additur αἰνιγματωδῶς,

ἣ πλείων μὲν ἐλαφροτέρη, κενεὴ δὲ βαρείων.

Quomodo enim plenum leuius, & inane grauius? Vlysses autem ait ὀδυσ. η.

οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
ἔπλετο, ἥ τ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ
καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.

Nulla magis tristi est homini res uentre molesta,
Quæ meminisse sui semper iubet, inter & ipsas
Aerumnas, luctusq; graues, animiq; dolores.

Et ὀδυσ. ο.

ἀλλ' ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσι.

Est homini uenter multorum causa malorum.

Et ὀδυσ. ρ.

γαστέρα δ' οὔπως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν
οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι.

Hic famem notat, quam incitatam reprimi, ac dissimulari non posse, & esse ait malorũ causam hominibus. Hanc Maro malesuadam appellat. ἀγάστορας autem interpretantur geminos, quasi ἁμαγάστορας: ut ἄξυλον ὕλην, & ἄλοχον. Iam aliquis etiam, ut Eustathius ait, dixit γαστὴρ ᾅδου, de inferorum cauernis. γαστρισμὸς, à uerbo γαστρίσαι. γαστρίδιον autem comicis deminutum, uentriculus, qui tamen habet significationẽ κοιλίας: ut cordis uentriculus, in 2. de Nat. deor. Tale est & Alcæi fortasse γάστριον: sic enim hunc appellasse Pittacum, Pollux scribit. In Suida legimus, γάστρωνα & φύσκωνα fuisse appellatum Pittacum ab Alcæo, ut obæsum. Id legitur in uerbo Σαράπους. ὑπεγάστριζετο interpretatur Pollux ἐχορτάζετο, id est pascebatur. Significat autem uerbũ, cibum lautiorem præbere. & γαστρίζεσθαι in conuiuio, repleri cibo. Athen. lib. 4. δεῖ τὸν πρῶτον εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐρχόμενον ἐπὶ δεῖπνον, μὴ γαστρισάμενον εὐθὺς ἐπὶ τὸ συμπόσιον χωρεῖν. Item cibo conciliare: ut apud Lucianum, ἐχρῆν ὦ Δρόση γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα: Obijciendus bolus aliquis erat Dromoni, mea Drose, ut tuus ille esset. Cleon autem apud Aristophanem clamat, ὦ πόλις, ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι: id est, ut interpretantur, cæditur uẽter. In Vespis autem iubetur uenter increpari in saltatione,

στρόβει, παράβαινε, καὶ γάστριζε σεαυτόν.

Age uerte te, procede circũ huc, percute uentrem.

Herodoto est, ἐν γαστρὶ ἔχειν, gestare uterum. Hinc ille iocus negãtis ἐν γαστρὶ ἔχειν, quæ triduo nil gustasset. ἐγγαστρίμαντις, et ἐγγαστρίμυθος, uaticinatrix, quę πύθων postea uocata fuit, ut illa euocatrix animæ Samuelis. Ad hanc formam fecit Hipponax ἐν παρῳδίᾳ, ἐγγαστριμάχαιραν: ita enim quendam Hippomedontem appellat, uorantem οὐ κατὰ κόσμον. Ιλ. φ. negat Lycaon se esse Hectoris ὁμογάστριον, id est, eadem matre procreatum. Et sunt χειρογάστορες, ac ἐγχειρογάστορες, quos manus alunt, ut diximus, qui & γαστρόχειρες. Et apud Aristophanem ὄρνισι, ἐγγλωττογάστορες, quos lingua pascit. Eidem est γαστὴρ προυσίβιος, anxiam reddens hominum uitam. γαστρονομίαν autẽ scripsit Archestratus, quasi leges quasdam, & rationẽ uoluptatis cibi & potus: quem pluris fecere quidam, quàm Homerum διὰ τὴν γαστέρα, ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδὲν, ut ait Athenæus lib. 4. λαμυρὸν autem significationem habet scurrilitatis & leuitatis, & iniurgitationis, ac repletionis. Hinc et θάλασσαν λαμυρὰν dixere, maris gurgites. Eadẽ est γαστρολογία, quasi expositio quædam eorum quæ uentri seruiunt. Ille autem tribunus Cyri, cibum duplicatũ, uno quidem die præberi sibi non uult, nisi & διπλᾶς τὰς γαστέρας accipiat. γαστροκνημία, sura est. γαστρορραφία dicitur ῥαφὴ γαστρὸς τετρωμένης, id est, uulnerati uentris connexio. Reperio & μεσογάστορα & ζωνογάστορα dici, medio uentre incinctum. In Suida legitur, ῥαφὸν significare uentrem: & ῥάφειον, fœtũ. Nomina in naui, γάστρα, τὸ σκάφος. itemq; in uasis. ὀδυσ. θ. γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. & Teutonica lingua hoc nomine translato ad eadem utitur. Hinc & ἐπιγάστριον & ὑπογάστριον fit, de quibus paulo pòst. γάστριον autem & cibi Cretici nomẽ esse tradunt. Et γάστρις, qui uermibus infestetur, quorũ nomen est ἕλμινθες. Et γαστρὸς δοῦλοι, qui seruiunt γαστέρι μάργῃ, secundum Irum Homericum. γαστρώδης etiam interpretãtur γάστρωνα, qui nihil nisi uenter esse uideatur. Infra uentrem στάχυς nominatur à Polluce. Huius interpretatio est spica. Sed illud in medio uentre cauum, umbilicus uocatur. Is est ὀμφαλὸς, et duplici nomine μεσομφάλιον, umbilici medium. Et ibidem γαγγάμων, quę est nassa, quòd implectantur ibi nerui, sicut in ea quæ nassa est, &

iam

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

iam γαγγαμῶν appellatur, inquit Pollux, & à multis σπυλων. ἀκρομφάλιον, umbilici extremū: ut ἐπομφάλιον, quod supra umbilicum est. Etiam placentas quasdam appellari μεσομφάλους, Pollux ait. Obstetricis autē nomen est ὀμφαλοτόμος, quòd incidat umbilicos infantum. quoq; hoc fit, eius nomē est ὀμφαλιστήρ. Attici etiam in ficis nominarunt ὀμφαλόν, id est umbilicum, illud in imo medium. Circa umbilicum cutis γραῖα, quòd ibi rugę senectutis sint indices. Aristoteli est ῥίζα γαστρός, umbilicus. Et in 2. de Generatione: Vena hæc est, cuius δερματικὸν κέλυφος, id est cutis tegmen, ὀμφαλὸς dicitur, inhærens utero, & adducens nutrimentum fœtui. Et in 7. ἱστορίας, ὀμφαλὸν οἷον ἔλυτρον, tanquam inuolucrum esse ait. ὀμφαλοτομίας nomen est in Theæteto, quæ præcipua ars quondam habita fuit obstetricum. proferturq; nomē & per η, ὀμφαλητομία. Ὀμφάλη nomen propriū est, unius ex Herculis uxoribus, fœminæ Lydæ. Solis umbilici, interpretāte Plinio, sunt γνώμονες, id est, normæ metiētes umbrā. Hoc enim uerbum trāsfertur ad ea quæ sunt in medio cuiuscunq; rei. Iam peruenimus usq; ad umbilicū. Erat enim umbilicus, extrema pars libri explicati, implicati uerò media. Et apud Martialem, liber cultus umbilicis. ὀμφαλῶδες quiddam esse, id est umbilicatum, seu ut Gaza, umbilicare. Aristotel. περὶ γενέσεως γ'. ait, in ea parte membranæ oui, qua illud acumen habet. Et mox nominat στόλον ὀμφαλώδη, quiddam umbilici modo tendens per ouum. Latinum nomen ab umbone deducunt, quo nomine clipei medium appelletur. Homero plures sunt ὀμφαλοὶ in clipeo Agamēnonis, & unus medius. Ιλ. λ'.

ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.

Et apud eundem poetam, ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, umbilicati clipei. ὀμφαλὸν γῆς, Delphos dixere, id est, in medio orbis terrarum sitos. Fuisse autem hoc saxum elaboratum candidū, Pausanias refert. Pindarus uerò πυθίων Δ'. & aquilarum fecit mentionem, quæ consecratæ ibi aureæ, & ablatæ fuisse perhibentur, bello quod ἱερὸν dixere. Nam Ioue cupidum cognoscendi, quæ pars terrarū sita esset in medio, emisisse narrant aquilas duas, unam ab ortu, alteram ab occasu, & illas ibi in Delphica regione conuolasse. Et hoc Eurip. in Orest. planè dixit, ἵνα μεσομφάλους λέγουσι μυχοὺς γᾶς, ut antè retulimus. Sicut & hoc, tradere etymologicos, ita Delphos appellatos, ἀπὸ τῆς θείας ὀμφῆς, id est, diuinis oraculorum responsis. quam esse appellatam ait Eustathius, quasi φαίνουσαν τὸ ὄν. Quos ἐξομφάλους dixerint, & alia morborum nomina, uolente Christo, alibi commemorabimus. Á pectore ad pubem usq;, ὑπογάστριον nominarūt. Illud est molle totum, cui subest περιτόναιος, & ubi coniunguntur quatuor illi musculi, de quibus & in sexto τῆς μεθόδου mentionem Galenus fecit. Vel distinctius, supra umbilicum est ἐπιγάστριον, infra ὑπογάστριον. Pollux ἐπιγάστριον circum umbilicum nominat, impositum hepati ac lieni: & quicquid infra umbilicum sit usq; ad pubē, ὑπογάστριον uocat: idemq; ἦτρον, & ὑπήτριον, quod & ubera significat: nam & ea parte animalia hęc habēt. Hoc est Latinis sine dubio abdomen, etsi Charisius τὴν λαπάραν esse ait. Et Celsus ita περιτόναιον interpretari uidetur: de quo suo loco, Deo uolēte, dicetur. Nam & Lucilio sunt thynnia abdomina, & Plinius thynnos abdomine commendari ait: quod certè est ἦτρον, ὑπήτριον, ὑπογάστριον, ut dicetur. Idem Plinius abdominis etiam mentionē in suibus fecit, qui scribit Publium mimographum hoc sumen appellasse, quasi suimen, ut puto. Nam Lucilio & Plauto sumen esse uolunt, quasi sugimen: uel, ut alijs placet, rumen, quæ appellatio fuit uberum suillorum, id quod & ex Plinij cap 37. lib. 11. intelligi potest, ubi dicit, sumen optimum esse, quod fœtus non hauserit. Ab eo quod ἦτρον diximus nominari, ἠτριδίᾳ τεμάχη Comici fecerunt. Est autem τέμαχος, particula propriè concisorum piscium, & sectarum placentarum. Aristoph. νεφέλαις,

κεστρᾶν τεμάχη μεγάλων ἀγαθῶν κρέατ' ὀρνίθεια κιχλᾶν.

Particulas mugilū opimas magnorum, & pulpas turdi. Athenęus ex Archestrato uersus hos adducit de Thynnide, quo nomine appellari ait caudas piscium horum:

θερμαὶ

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

θερμά τ' ἔχειν τεμάχη βάπτων δριμεῖαν ἐν ἅλμῃ.

Particulasq; habeas calidas, muriaq; madentes.

Et ex Antiphane,

τῆς τε βελτίστης μεσαῖον θυννίδος Βυζαντίας τέμαχος ἐν τεύτλου λακιστοῖς κρύπτεται στεγάσμασι.

Præclarißimæq; mediæ Thynnidos Byzantiæ Particulæ, betæ crepantis implicantur tegmine.

Idem ait, Aeschylum poetam dicere solitum, τὰς αὑτοῦ τραγῳδίας τεμάχη εἶναι τῶν ὁμήρου μεγάλων δείπνων: suas esse fabulas, particulas de magnis cœnis Homeri. Platoni etiam τεμάχια sunt partes sectionis. Interpres Aristophanis de carnibus non dici τέμαχος ait. in Suida hoc aliter legitur. Casei quidem τόμον dixere: sed & chartæ, quo nomine Latini quoq; usi fuere. ut Martialis lib. 1.

Scriptura quanti constet, & tomus uilis.

Fuit autem ἤτριον, seu ἴτριον (nam utroq; modo scriptum reperitur) libum subtile, ut Athenæus scripsit lib. 14. In Acharnensibus,

ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια.

Et ἠτριαῖον porcæ autumnalis, ex Aristophane memorat Athenæus lib. 9. δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαῖον. ὑπήτριον aũt Theopompum ὑπογάστριον ait appellasse hoc uersu,

θύννων δὲ λευκῶν σικελικῶν ὑπήτρια.

Atq; idem docet tam in nono, quàm septimo libro, ὑπογάστριον ferè piscium nominari, & in primis thynnorum, de porcis & aliis animalib. rarius inueniri. Sed ἤτριον stamen significat, & uelũ. In Phædro, ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ, εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον, ὥσπερ ἐμοί: stamen dissipatum, seu hians. Subter ὑπογάστριον nominatur κενεὼν, & utrinq; λαγόνες. κενεὼν Aristoteli, ut uidetur, χολάς est: sic enim inquit, τὸ δὲ κοινὸν ὑποχονδρίου καὶ λαγόνος χολάς. de quo, fauente Christo, alias. Et νηδὺς est, aluus. λαγόνες, ilia. νείατον ἐς κενεῶνα, in aluum imam. Phœniss. κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας, cum latera flecteret & aluum miser. νηδὺν autem aiunt etymologi factam ἀπὸ τοῦ νηεῖν τοῦ σωρεύειν, quòd in hanc cibus congeratur: sicut ναῦν, in quam merces. nam propriè hoc nomen est τῆς κάτω κοιλίας. Hippocrates περὶ ἀέρων ὑδάτων καὶ τόπων, αἵ τε κοιλίαι ὑγρόταται πασέων κοιλιῶν αἱ κάτω. οὐ γὰρ οἷόν τε νηδὺν ἀναξηραίνεσθαι ἐν τοιαύτῃ χώρῃ, καὶ φύσει, καὶ ὥρης καταστάσει, negat posse aluos Scythicas siccescere. Iurisconsulti Græci alueum fluminis interpretãtur νηδὺν, ἢ κοίτην. Significat autem & uterum aluus, ut & νηδὺς. Ιλ. ω.

ἐννέα καὶ δέκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν.

Xenophon κενεῶνα & λαγόνας in canib. manifestè distinxit, μήτε ὑγρὰς λίαν, μήτε σκληρὰς λαγόνας, μεταξὺ μεγάλων μηρῶν, ἰσχία στρογγύλα ὄπισθε σαρκώδη, ἄνωθε δὲ μὴ συνδεδεμένα, ἔνδοθεν δὲ προσεσταλμένα. τὰ κάτωθε τῶν κενεώνων λαγαρὰ, καὶ αὐτοὺς τοὺς κενεῶνας: Neq; fluida, neq; rigida nimiũ ilia, intra femora grandia, coxas teretes, posterioribus partibus carnosas, suprà nequaquam coactas, interius autem substrictiores. Quæ subter aluum sunt, eas partes habebunt laxas, itemq; aluum ipsam. Dixit autem aliquis & ὄρους λαγόνας, ea erunt latera montis: & γῆς κενεῶνας, eæ erunt cauernæ, id est, caua terrarum loca. λαγόνες à laxitate sunt dictæ. & λαγαρὸν, fluxum significat: ut λαγαροὶ uersus. Sunt & λαπάραι. Herod. στρατοῦ, κλεομένης δὲ παραλαβὼν τὸν σίδηρον, ἄρχετο ἐκ τῶν κνημέων ἑωυτὸν λωβώμενος. ἐπιτάμνων γὰρ κατὰ μῆκος τὰς σάρκας, προέβαινε ἐκ τῶν κνημέων ἐς τοὺς μηροὺς, ἐκ δὲ τῶν μηρῶν ἐς τὰ ἰσχία, καὶ τὰς λαπάρας, ἐς ὃ ἐς τὴν γαστέρα ἀπίκετο: Cleomenes uerò arrepto ferro, cœpit à tibiis sese lacerare. nam cõscindens longis uulnerib. carnes à tibiis, sursum uersum ad femora perrexit, deq; femoribus ad coxas, & latera, atq; uentrem peruenit. Hoc nomen est Ionicum, à laxitate factum. nam λαπαρὸν est laxum & molle. περὶ ἀγμῶν, προσκεφάλαιον λίνεον ἢ ἐρίνεον, μὴ σκληρὸν, λαπαρόν. Et Homerus est hoc usus Ιλ. ξ.

οὖτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε.

Has Galenus cõment. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν, supra λαγόνας collocat, & ait esse medias inter thoracis ossa, & quæ propriè λαγόνες uocentur. Inferius sunt pudenda, & uerenda: & horũ τρίχωσις, pubes. unde puberes & impuberes. Hęc gręce ἥβη dicitur, & ἐπίσειον, & à medicis ἐφήβαιον. Hic est Plinio imus uenter. Sed pudenda sunt αἰδοῖα. Hanc partem κατ' ἐξοχὴν in uiro μόριον, id est membrum: & in fœmina naturam dixere, quæ est φύσις. In 2.

de Diuinat. Visa est in quiete obsignatam habere naturam. In uiro prominet uirga, is est καυλὸς, qua urina de uesica effluit. Quod in hoc pendulũ est, à medicis σῆμα ait uocari Pollux: quod suprà est, quasi infixum uentri, ὑπόσημα, quod est uesicæ collum. Virgæ extremũ, glandis nomẽ habet, is est βάλανος: in cuius medio foramen οὐρήθρα. Et pellis sine nomine, ut ait Aristoteles, quę discissa non coit: ut neq; βλεφαρίς, neq; γνάθος. Pollux tamẽ πόσθην uocari ait: et in hoc prominens, ἀκροπόσθιον. πόσθη quidẽ penem significat Xenophonti παιδείας ε. τὸ δὲ καὶ κινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων, καὶ τὸ πόσθης πάνυ αὐτοῖς κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶν: Affici uerò ciborum studio aut penis, per illis caninum & brutum uidetur esse. Aristophani & πόσθιον est. Dixere & κύσθαρον, quod cauitatis significationẽ habet, & nominatur in fauis, & pineis, & glandibus: indeq; ad hanc partem translatum fuisse nomen apparet. βάλανος autẽ non solum glandem, sed etiam seram, uel ferrum potius, quod seræ indi soleret, notat. ut σφηξί, τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μόχλον, iubet enim iterum obserari fores. Clauẽ appellasse uidetur Tibullus, cum de obserata ianua cecinit,

Clauis inest foribus. —

Thucyd. lib. 2. τῶν δὲ πλαταιῶν τις τὰς πύλας ᾗ ἐσῆλθον, καὶ αἵπερ ἦσαν ἀνεῳγμέναι, ἔκλεισε στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος: Platæensiũ quispiam portas, qua intrauerant, quæ erant apertæ, eas clausit, hastili iaculo pro claue usus. Similiter latinũ nomen & Plaut. posuit in Mostell. Clauim mihi harunce ædium Laconicam iube efferri intus. Hasce ego ædis occludam hinc foras. qui locus in editis exemplis deprauatus est. Annotauit autem Eustathius ιλ. β'. hæc, ἐστι δὲ καὶ κλεὶς λακωνικὴ καινότροπός τις, καὶ εἶδος δὲ ὑποδήματος, καὶ ὀρχήσεως. καὶ μάστιγος λακωνικῆς, καὶ σπήλαιον λακωνικόν. Sanè & κλεὶς ἀπὸ τοῦ κλείεσθαι, & clauis à claudendo ducitur. Sed ut aiebam, clauis Latinis ferè τὴν βαλανάγραν notat. Herod. Thalia, τά τε ἄλλα ἐπιτράψοντι ἐμοὶ βαβυλώνιοι, καὶ δὴ καὶ τῶν πυλέων τὰς βαλανάγρας. Inquit Zopyrus, fore, sibi ut cùm alia credãt, tum claues portarum. In Dionis tamẽ ῥωμαϊκῶν με. seram significat hoc nomen: τὴν βαλανάγραν διέκοψαν. τὴν γὰρ κλεῖν ὕπατοι εἶχον, ὥσπερ οὐκ ἐξὸν πελέκεσιν αὐτὴν χρῆσαι: Seram pertuderunt. nam clauem consules seruabant, quasi non possent aliqui pro illa securibus uti. Sed βαλανάγρα est ἀγρεύουσα τὴν βάλανον, id est, uestigans seram, seu pessulum. Sic enim Terẽtius, Pessulum ostio obdo. Et Plautus, Subsilite pessuli. Quod nomen græcam originẽ magis habere crediderim, quàm latinam, à pedibus, ut Sipontinus docuit. Nã πεσσοὶ sunt κύβοι. unde πεσσοί, & πεσσάρια, quę in morbis muliebribus indi solent laboranti parti. Et in sedem aluo astricta quæ inseruntur, βάλανοι dicũtur. Hippocrates ἐπιδημιῶν α. βάλανον προσθεμένη, πολλὰ διῆλθε. Suppositoria nũc uocant. βάλανοι autem & de torquibus reperiuntur. & βάλανος etiam palmæ. βαλανοῦν autem uerbum, obserare, seu oppessulare. Iam & hoc legitur in Suida, βαλανεῖον, id est balneum. Apud Ciceronem sunt & balneæ, & balnearia, appellatum de glandibus: quòd nuclei comederẽtur, & cortices urerẽtur. Hinc est βαλανεὺς, & fœmininũ βαλανίς. Itẽq; βαλανειώτης, & βαλανεύτης, balneator, balneatrix. Sed redeamus ad institutum. In sacris literis ἀκροβυστία est præputium: sic enim appellarunt illam cuticulam τῆς πόσθης. Et περιτομή, circuncisio huius. Et Iudæorum hoc est superbum nomen, ut aliarum gentium, τὸ τῆς ἀκροβυστίας. Aristoteles autem ἀκροποσθίαν ait esse κοινὸν τῆ βαλάνῳ, καὶ τῷ περὶ αὐτὴν δέρματι: id est, glandem & inuolucrum, illius habere commune nomen ἀκροποσθίαν. Hęc pars in uiris & πέος, mentula, uocatur. Dixere & οὐράν, id est penem, & caudam. Caudamq; salacem demeteret ferro. Translatis autẽ plurimis usi fuerunt, inter quę σαύνιον & à Polluce refertur lib. 10. quod nomen Menander posuerit in significatione hastæ. κορώνη etiam in oraculo memoratur,

ἰσοβοίῃ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

Sed de muliere hic ponitur, cum & de glande reperiatur. κωλῆ est apud Aristophan. νεφέλαις, πυγὴν μικράν, κωλῆν μεγάλην. Dixere & κάπρον, & τύλον, id est callum. & κερκὶν. Latini mutonẽ. unde mutoniati. Et colem, id est caulem, interpretantes καυλόν. Hoc membrum etiam

ἀναγκαῖον

ἀναγκαῖον dicitur, nimirum ad propagationem generis necessarium. Et genitale, & uirile: pluraliterq; genitalia, & uirilia. & in mulieribus muliebria. Sunt eadem & uerenda: haudq; scio, an ueretra quoq; fuerint appellata in uiris, à uerendo. Sueton. in Tiberio: Excogitauerat autem inter genera cruciatus etiam ut larga meri potione, per fallaciam oneratos, repentè ueretris deligatis fidicularum simul urinæq; tormento distenderet. Et αἰδοῖος. Ιλ. β΄. τά τ᾽ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Hoc secundũ Galenum μεθόδου θεραπευτικῆς ιδ΄. νεῦρόν ἐστι σηραγγῶδες συνιστῶν τὴν ἰδίαν οὐσίαν τοῦ αἰδοίου. id est: Neruus hic est rimosus, qui corpus pudendorũ propriè cõstituit. Fibulam, qua reuinciri solebat hoc membrum, κυνοδέσμιον uocarunt. Et uerbum Latinis infibulare, refibulare. Aiunt & σῦνος significationem huius partis habere: & inde ducunt σιναμωρεῖν, subagitare, seu futuere. In Nebulis, γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. Atq; hinc & σιλλαινῶν deriuant. Latini & iguen uocarunt τὸ αἰδοῖον. Et Homero sunt μήδεα tam consilia, Ιλ. β΄.

ἐν πυκὶ δὴ βουλάς τε γνοίατο μήδεά τ᾽ ἀνδρῶν.

quàm pudẽda, ut Οδυσσ. ζ΄. Vlysses frondes carpit,

— ὡς ῥύσαιτο περὶ χροὶ μήδεα φωτός.

Hesiodo sunt μέζεα,

θῆρες δὲ φρίσσουσ᾽ οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο.

Testiculi sunt ὄρχεις, & ὀρχέδια, atque horum ueluti aluta ὄσχεος, id est scortum, an scrotum? nam serotum non agnosco. Et pendulum hac parte, λακκόπεδον, nimirum flaccidum, quasiq; fluidum. unde λακκοσχέας Athenienses appellarunt, qui essent scroto laxiore. Scorti autem significationem habet κολεός, ac κουλεός, id est uaginæ. ἕλκετο δ᾽ ἐκ κουλεοῖο μέγα ξίφος. Et Ιλ. γ΄.

ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,

ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,

ἀρνῶν ἐκ κεφαλῆς τάμνεν τρίχας. —

Ita fit, ut Latini colei habeant breuem et longam syllabam primam. Aristoteli in libro de Gressu animaliũ, sunt quædam κουλεόπτερα, quæ suas pennulas quasi uagina recondunt, ut scarabei, & bruci. Sicut & ὁλόπτερα uocat quædam, quæ habent illa obliqua πτίλα, id est membranulas pennarum, ut papiliones. Itemq; ἀνέλυτρα, quæ alulas suas non recondunt, ut apes, & muscę. Sed colei & testiculos notant. Hi etiam sunt testes. ut in ioco Plautino: Quicquid ames, ama testibus præsentibus. Et Martialis: Magnis testibus ista res agetur. Græcè δίδυμοι. ἐπιδιδυμὶς autem, μορίον ἐπικείμενον κατὰ κεφαλὴν ὄρχεως, Galeno περὶ σπέρματος α΄. ἀπὸ τῶν ὄρχεων est ἐνόρχης, & ἔνορχις, & ἔνορχος. Aristoph. ἱππεῦσι, καὶ παῖδ᾽ ἐνόρχην. ὄρνισι, σέρφον ἔνορχιν σφαγιάζειν. Herod. ὁ δὲ παῖδας τε τοὺς εὐειδεστάτους ἐκλεγόμενοι ἐξέταμνον, καὶ ἐποίευν ἀντὶ ἐνόρχων εἶναι εὐνούχους: Deligentes formosissimos pueros, uirilia illis exciderunt, feceruntq; ut essent eunuchi, qui prius testes habuissent. Et τράγος ἐνόρχης, hircus cum testiculis. Et gemma ἐνόρχης. & aquilæ genus, τριόρχης. Apud Aristoph. sunt ὀρχίπεδα. ὄρνισι, μήτ᾽ ὀρχίπεδ᾽ ἕλκειν, μήτ᾽ ὀρύττειν. Itemq; ὀρχιπεδῆσαι uerbum. ὀρχοτομεῖν, est τοὺς ὄρχεις ἐκτέμνειν, id est, testiculos excidere. Et Græci uerbo hoc de equis, qui castrantur, usi fuerunt. Et ὄρχιλος, auis nomen. ἀπὸ τῆς ποσθης, πόσθων fit παρωνύμως. Sed inter eam partem, quæ in Polluce est ὑπόστημα, id est, inter radicem pudendorum, femina & scrotum, πλιχάδες nominãtur. Hinc ἀμφιπλίσσειν, obire, apud poetas, & ἀμφιπλὶξ, undiq;. Pollux Sophoclem abusum hoc uerbo ait, cum de draconibus posuerit ita, θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότα. & interpretatur περιβεβηκότα, qui undiq; complexus cardinem obierit: quid enim aliud hinc faciam, non habeo. Ex Strattide autem citat hæc,

— τὰ θυγάτρια

περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλιγμένα.

Filiæ circum uaris peluim uniuersæ cruribus. Nam uaricare & diuaricare, est distẽdere pedes. Aristoph. ἀχαρνεῦσιν, οὐδ᾽ ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο, haud facilè euasisset. πλὶξ enim, inquit interpres, gressus est. & πλίγματα, saltus. Et apud Homerum Οδυσσ. ζ΄.

αἱ δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ᾽ ἐπλίσσοντο πόδεσσι.

Et cucurrisse præclarè, & commodè ingressas ait esse mulas tollutim. Ait Aristophanis interpres, etiam πλὶξ appellatum fuisse interuallum inter pollicem et medium digitum, hoc nimirum erit dodrantis spacium. Galenus in secundo

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

commentario εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν, scribit, hoc nomen alios per γ, alios per χ literã exarare. Nominat autem Hippocrates τὸ ἄρθρον τὸ κατὰ τὴν πλιχάδα καλεομένην. κρεμαστῆρες, nerui sunt, qui sustinẽt testiculos. ταῦρος est inter pudenda & anum. & λάσταυρος, impudicus. Et apud Atheneum, βρῶμά τι παρὰ πολλοῖς λασταυροκάκκαβον καλούμενον: nimirum cibus lautus, & opiparus, & uenereus. quæ Menander appellauit ὑποβινητιῶντα βρώματα, cibos prurientes, & libidinem incendentes. Hinc & Tragicis est ἀταύρωτος ἡ παρθένος, intacta uirgo. Ad hunc per medium scrotum, subter colem, quasi discrimẽ quoddam illius transit, autore Polluce, περίνεος, Aristoteli in primo de Natura animalium, & hoc, & planè colis, περὶ γενέσεως δ', ἀναγκαῖον καὶ τῷ θήλει, καὶ τῷ ἄρρενι εἶναι ὄργανα, τῷ μὲν οὖν ἡ ὑστέρα, τῷ δὲ ὁ περίνεος. Sed hoc loco nominatur à Polluce & ὄρρος, et τράμις. Verùm superior in testiculo pars, κεφαλὴ ὄρχεως dicitur: inferior, πυθμὴν, id est fundus: & totũ membrum, αἰδοῖα, ut retulimus. ἀπὸ τοῦ ὄρρου duxere uerbum ὀρρωδεῖν, pauere, seu formidare: quoniam ibi sudare soleant metu perciti. In Supplicib. Eurip. ὑπορρωδοῦσ' ἐμοῦ, id est, de me solicita. Aliqui ὄρρον & μεσοπύγιον esse auium perhibent: quod quia tremulum est, ideo metus & trepidationis uerbum inde factum esse placet. Herodotus & α initiale in hoc uerbo fecit, κλεινοί, ὁ μὲν δὴ λέγων τοιαῦτα ἀπεμάχετο ἀρρωδέων μή τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. Et ἀρρωδία, formido, apud eundẽ. δακτύλιος est anus. & πρωκτὸς, podex, ut dicetur. ὀρροπύγιον autem in auibus propriè nominatur, & in Nebulis ponitur de culice, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. Sed Aristoteli est μελάνουρος ὀρροπυγόστικτος, id est, notas habet in cauda: sicut & σάργος. In mulieribus est ὑστέρα, uterus. Exterius κτεὶς et ἐπίσειον, Hippocrati est ἐπικτένιον. κτεὶς autem pectinem notat. σχίσμα, cunnus. In medio caruncula palpitans, νύμφη, lingua Samiorum. Et quæ Pollux addit, ὑποδεὶς, μύρτον, κλητορίς. unde κλητορίζειν, obscœnum uerbum. Vtrinque carnosæ partes, quasi labra, μυρτοχειλίδες, aut κρημνοί, quasi salebræ: aut πτερυγώματα, id est alæ. παραστάται uerò nominantur meatus, quà de testiculis ad cannalem uirgæ semen deriuatur. ἄρθρα apud Herodotum de natura equarum, θαλέα, λέγεται ὑπὸ περσέων, ὡς τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρὶ, ἔχοι αὐτὴν κρύψας ἐν τῇσι ἀναξυρίσι. Melpomena, ἐπεὰν φυσητῆρας λάβωσι ὀστεΐνους αὐλοῖσι, προσεμφερεστάτους τούτους ἐσθέντες ἐς τῶν θηλέων ἵππων τὰ ἄρθρα φυσῶσι τοῖς στόμασι. Et χοῖρος, ac χοιρεῖον, γυναικεῖον αἰδοῖον, Corinthiorum lingua. unde χοιρόθλιψ, in Vespis. Transferuntur huc βυβάλιον, & δελίαλον, & κῆπος, & alia plurima: quæ conquirere, neque studiũ, neque opus fuit. In uiro nominarunt uerpam: unde uerpi, qui sunt Aristophani ψωλοί. Pluto,

οἶμαι δὲ νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.

Et Auibus, κόκκυ ψωλοὶ πεδίον δέ. Aegyptios ibi significat. Ἀχαρνεῦσι uerò Odomantas Thracicam gentem uocat ἀπεψωλημένους. Hoc περιτέμνεσθαι appellauit Herodotus Euterpe, τὰ αἰδοῖα ὧλλοι μὲν ἐῶσι ὡς ἐγένοντο, πλὴν ὅσοι ἀπὸ τούτων ἔμαθον, αἰγύπτιοι δὲ περιτάμνονται: Pudendis alij naturalem habitum relinquunt: Aegyptij uerò, & qui ab ipsis didicerunt, circunciduntur. In eodem libro scribit, hoc fecisse & Colchos, & Aethiopes, Palæstinosque ipsos fateri se didicisse hoc ab Aegyptijs: falso quidem, cum Hebræi in Aegyptum hunc morem intulerint, non exportauerint. Sed â Colchis ad Thracas etiam uicinos peruenire idem potuit, quem illæ adhuc gentes barbarę obseruant. Fistula est uirgæ, οὐρήθρα. Hac parte mingũt, & meiunt, quod est οὐρεῖν, Hesiodo ὀμιχεῖν:

μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.

Et οὖρον, ac οὔρημα, & διαχώρημα, ac περίττωμα ὑγρὸν, urina, lotium. Et ἀμὶς, id est οὐρητρὶς, matula. Et χρώζονται αἱ ἀμίδες, id est, colorantur matulæ, Aristot. in Problematis. Eidem sunt ζῶα ὀπισθουρητικὰ, quæ urinam reddunt auersam: ut fœminina, & mariũ leo, camelus, lynx, cuniculus, id est δασύπους. Eadem οὐράνη, referente Athenæo ex Aeschylo & Sophocle, cum epitheto significante fœtorem: appellarũt enim κάκοσμον οὐράνην. οὐρητιάσαι, micturire. Aristoph. Vespis,

ἀμὶς μὲν ἢν οὐρητιάσῃς αὑτηί.
Hic matula, mingere fortè si uelis, adest.

Quibus uirilia ademta fuere, ἐκτομίαι appellantur, & eunuchi. Fuerunt enim hi

non

non modò in delicijs Orientis populis, sed fide etiam digni habiti. Disputatio hac de re est in septimo Institutionis Cyri, ubi dicitur & quietũ esse hoc genus, & attentum, & in primis fidele. Sed alij mirifica in Eunuchos conuícia congerunt, interq; hos Claudianus in Eutropium his etiam uersibus inuehitur,

Adde quòd eunuchus nulla pietate mouetur,
Nec generi natisq; cauet. —

Hos aliquis & θαλαμηπόλους appellauit, quasi cubicularios dicamus, id quod ferme & εὐνούχου nomine significatur. Verbum est ἐκτέμνειν, & εὐνουχίσαι, castrare. Matth. 19. καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Traditum est à Græcis, Gygem regem mulieres castrasse. Athen. lib. 12. refert ex antiquissimo scriptore Xãtho, ἀνδραμύττην τῶν λυδῶν βασιλέα πρῶτον γυναῖκας εὐνουχίσαντα, χρῆσθαι αὐταῖς ἀντὶ ἀνδρῶν εὐνούχων. Xenoph. 5. Institutionis Cyri, συλλαβὼν ἐξέτεμε, καὶ νῦν οὗτος εὐνοῦχός ἐστι. Et ἐκτομὴ, castratio. Herod Θαλείᾳ, Κερκυραίων παῖδας τριηκοσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων Περίανδρος ὁ Κυψέλου ἐς σάρδις ἀπέπεμψε παρὰ Ἀλυάττεα ἐπὶ ἐκτομῇ: Corcyręorum pueros primariorum uirorum trecentos Periander Cypseli F. Sardes ad Alyattem misit, ut castrarentur. Et ἐκτομίαι παῖδες. Herod. δρατοὶ, ὡς σφέων τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσωμεν. Βόες ἐκτομίαι, boues castrati, in Problematis Aristot. minora cornua habent. Hippocrati περὶ ἀέρων ὑδάτων τόπων, sunt εὐνουχίαι, illi effœminati Scythę, de quibus paulo pòst, εὐνουχίαι, inquit, γίνονται οἱ πλεῖστοι ἐν σκύθῃσι. Iidem & εὐνουχώδεις, Scythæ, ait idem Hipp. εὐνουχωδέστατοι εἰσὶν ἀνθρώπων, id est, maximè similes eunuchis. Aristot. ait lib. 2. de Generatione, καὶ γὰρ ἐκ γενετῆς ὅταν πηρωθῶσι τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν μῖξιν χρησίμους, ἄγονοι γίνονται καὶ γυναῖκες, καὶ ἄνδρες, ὥστε τὰς μὲν μὴ ἡβᾶν, τοὺς δὲ μὴ γενειᾶν, ἀλλ᾽ εὐνουχίας διατελεῖν ὄντας: Sunt & mulieres & uiri steriles à primo statim ortu, quod accidit corruptis ijs locis, quæ ad coniunctionem maris & fœminæ requiruntur. Tum mulieres non pubescunt, uiris barba non enascitur, sed perpetua est in illis mollicies. Gaza uertit, Spadones ut sint. Et Plin. sanè lib. 16. cap. 36. spadonem calamum appellauit, quem Theophrastus lib. 4. εὐνουχίαν, modica lanugine, aut omnino nulla. Spadones autem uel à conuulsione, id est, ἐκ τοῦ σπᾶσθαι, quibus testiculi euulsi essent: uel à uico Persico, nomine σπάδα, ubi primùm aliquibus uirilia exemta fuerint, ut legitur in fragmẽtis Stephani de Vrbibus. Spadones autem iurisconsultis & molles sunt, atq; effœminati, et planè ἀπόκοποι, id est, quibus tam necessaria pars corporis penitus absit, ut ædilitio edicto, spadonem non esse, & esse morbosum. Itẽ de liberis & posthumis hæredibus instituendis, spadonem posse posthumum hæredem scribere, Vlpianus refert: quoniã ei rei nec ætas, nec sterilitas impedimento sit: sed si castratus sit, non posse. ubi planè castratus εὐνοῦχον significat. In Institutionibus legitur Caij opinio, quòd & hi, qui generare non possunt, quales sunt spadones, adoptare possint, castrati autem non possint. quæ ut alia plurima in responsis iurisconſ. memorantur minus dilertè. Nam castrare certè significat uirilitatem adimere: ut Mercatore,

Profectò ego illum hircum castrari uolo,
Ruri qui nobis exhibet negocium.

Id enim dicit, uelle caprũ fieri de hirco, exectis testiculis. Sic enim appellarunt quidã hircos castratos. ut Martial. lib. 5.

Dum iugulas hircum, factus es ipse caper.

Sed Maro gregis hunc uirum dixit, id quod καταχρηστικῶς quidam factum uolunt, de quo sanè quæramus diligẽtius. In suibus uerres exectis testiculis maialis, in ouillo genere aries, ueruex, gallus gallinaceus, capus. Varro lib. 3. Mares galli, capi semimares, quòd sint castrati. Sic ex equo, demtis testiculis, fit canterius, appellatus quasi carenterius, quòd semine careat. Varro libro 2. Demtis enim testiculis, fiunt quietiores: & ideo, quòd semine carent, ij canterij appellati: ut in suibus maiales, in gallis gallinaceis capi. Hi sunt τομίαι. Atque uidentur in suillo genere Homero esse σίαλοι, id est saginati: quos cum esitarint proci, non putat Galenus illos iudicium habuisse eorum quæ facilè aut secus concoqui possent. ἀναισθητότατοι πάντων ἦσαν οἱ μνηστῆρες εἰς διάγνωσιν τῶν πεπτομένων τε ἅμα καὶ ἡδέων ἐδεσμάτων. In feris χλουνὴν esse uult τὸν τομίαν, id est μονόρχην, ut Plutar.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

αἰτίαις φυσικαῖς, apud Homerũ. Ariſtot. ἱσορίας ζώων ζ. Sic enim ait, τῶν δ᾽ ἀῤῥένων καὶ ἀγρίων οἱ τομίαι μείζους γίνονται καὶ χαλεπώτεροι, ὥσπερ καὶ ὅμηρος ἐποίησε,

θρέψεν ἐπὶ χλούνην σῦν ἄγριον, οὐδὲ ἐώκει
θηρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι.

γίνονται δὲ τομίαι διὰ τὸ νέοις οὖσιν ἐμπίπτειν νόσημα κνησμῶν εἰς τοὺς ὄρχεις. εἶτα ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα, ἐκθλίβουσι τοὺς ὄρχεις. Quę Gaza, ut omnia, præclarè uertit latinè, hoc modo: Mares caſtrati, maiores ferocioresq; euadunt, ut ſcitè Homerus fingit,

Nutrijt exectum ſyluis horrentibus aprum,
Inſtar non bruti, ſed dorſi montis opaci.

Caſtrantur, quòd recẽtibus adhuc morbus pruriens incumbit in teſtes, quo atterentes eam partem ad arbores, teſtes extinguunt. Sed ſi non prorſus ſunt deprauata exempla Ariſtotelica, cuiuſmodi libros Homericos ille habuerit, miror. Nam in noſtris hæc quæ de granditate apri adducuntur, non legimus: uerùm alibi de Cyclope, ὀδυσσ. ι.

καὶ γὰρ θαῦμ᾽ ἐτέτυκτο πελώριον, οὐδ᾽ ἐώκει
ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ᾽ ἄλλων.

Monſtrum immane, ingens erat, haud homini ſimilis, qui
Fruge alitur, uerùm ſylueſtris uerticis inſtar
Excelſi montis ſolus qui ſe arduus effert.

Apri autem meminit ιλ. ι.

ὦρσε δ᾽ ἐπὶ χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα.

Dianam iratam ait immiſiſſe aprum Calydonijs, ingentẽ feram, albis dentibus. Atque poteſt eſſe hoc μνημονικὸν ἁμάρτημα, ut alia in hoc autore indicauimus, explicantes ιλ. β'. De his igitur ſatis. Fuere qui & τόξον ἐξάλου αἰγὸς ἀγρίου, ιλ. δ'. interpretarentur, attritu caſtrati capricorni. Iuriſconſultus σπάδωνας, θλαδίας, & θλιβίας nominat: quorum duo ultima ἀπὸ τῆς θλάσεως καὶ θλίψεως, id eſt, à contuſione & attritione deducta ſunt. Plinius ait, homini teſtes tantum iniuria, aut ſponte naturæ franguntur, idq; tertium ab hermaphroditis & ſpadonibus ſemiuiri genus habent. Hi igitur erunt θλαδίαι, qui & generare poſſe perhibentur: qualem accepimus fuiſſe Hermiam, dominum Atarnei, amicum ſummum Platonis & Ariſtotelis, à quo & buſti honore affectus fuit, ſcelerata fraude Memnonis Rhodij circumuentus, & miſſus in Perſidem, ibiq; affixus patibulo. Atque ille θλαδίας ὢν, grauidam uxorem ſuam feciſſe traditur, & ex illa ſuſcepiſſe Pythiada filiam. Sed illi molles & effœminati Scythæ, quorum ſuprà facta eſt mentio, ab Hippocrate ἀνανδριεῖς, ſi nõ ſunt mendoſa exemplaria, appellantur: quibus ille quidem hoc ait accidere, uenà inciſa poſt aures, propter fluxus, quibus ferè infeſtentur, ipſe uocat κέδματα. Hi nominantur ἐνάρεες in Melpomena, & ἀνδρόγυνοι, qui aſſerant ſe à Venere habere uaticiniorũ munus. Sed κλεινοῖ, θήλειαν νοῦσον hãc uocat Herod. qua primùm correpti fuerint uiolatores fani Veneris cœleſtis apud Aſcalonitas, cum illà reuerterentur Scythæ, potiti imperio Aſię annis 28. Atq; ad ipſorum etiam poſteritatem hunc morbum propagatum fuiſſe dicit. Huius generis multa ſunt uocabula, quibus illud infamatur, quorum referre quædã placuit. ἶθεις, effœminatus, quod ſuprà memorauimus. Itemq; ἡμίανδροι, & ἡμιγύναικοι, eidẽ. & ἀπόκοποι, & βάκηλοι, & ἀνδρόγυνοι, & γύννιδες, & χλοῦναι, & ἄττεις, & Aſiatica ac Bithyna uoce γάλλοι, ab Atte, qui uerſus in furorem, deuoluit ipſe acuto ſibi pondera ſilice, ut legitur in Catulli carmine. Fabula etiam 4. Faſtorum expoſita eſt, cuius ſodalitium quoddam fuit Gallorũ. Hæ gallæ etiam ſunt Catullo, οἱ ἐξέταμον αὐτούς, qui exciderant ſe, ut Ouidius fecit, quærens,

Cur igitur Galli, qui ſe excidere, uocentur,
Cum tantum à Phrygia Gallica diſtet humus?

Atque docet, à fluuio Gallo, cuius aqua pota in rabiem homines uertere ſoleat, illos nomen habere. Hi miniſtri fuerunt Rheæ, quam eandem & deam Syriam eſſe quidam tradiderũt. βάκηλος autem ſignificat non ſimpliciter caſtratum, ſed effœminatum & mollem hominem, id eſt γυναικώδη, & τεθηλυμμένον. Itẽq; ἀνόητον, id eſt uecordẽ. Lucianus περὶ ἀκροφάδος, κἂν εἴ τις βάκηλον ἢ σύνουχον ἴδῃ. Simile probrum eſt βατάλου, quod Aeſchines iacit, defendens ſe, in Demoſthenẽ. Idem dicitur λοιμὸς τῆς φύσεως, σπίλος πολιτείας, naturæ peſtis, ciuitatis labes. ἀμφίβολα πρόσωπα περιφέρων, perſonas ambiguas gerens. πρᾶγμα νενοθευμένον, & apud Catullum, notha mulier. Dicuntur ijdem

ἄθυλοι

ἄθυλοι καὶ ἄνανδροι, neque uiri, neque mulieres. σιδηροκατάδικοι, ferro multati. γυναικομανεῖς, & θηλυμανεῖς, mulierosi. Perhibentur enim amatores esse maximi mulierum, ut & Terẽtiana Pithias ait. Item σαλμακίδες: ut in Enniano uersu, Salmacida spolia, à fonte Salmacidos. Hoc genus Theodosio imperante mirabiliter auctum fuit, studio Eutropij procuratoris Cæsarei: usqueadeò, ut multi barbati paterentur castrari sese, ut fierent Eutropio similes, è quibus non pauci cum testiculis uitam amisere. Transfertur castrationis uerbum & ad alias truncationes, seu mutilationes: ut lingua castrata, arbores castratę. Et Columella iubet caudas canum castrari, & similia. Quam tamen translationem Cicero oratori non concedit, apud quem Crassus ait, nolle se dicere, morte Africani castratã Rempub. Addamus & hoc, Georgium Vallã annotasse, quòd sit eunuchus in adolescentia, spado ætate prouectiore excisus, secundũ Aristotelem, cuius quidem rei fides penes ipsum esto. Atque hæc fermè de aduersa trunci parte, id est, quantum intra collũ est, & femora, seu coxas, quæ exponeremus, in mente fuerunt. Post quæ uertamus sanè hominẽ, ut tergum nobis appareat, & auersi etiã trunci usque ad nates uocabula exquiramus. Nominarunt igitur in auerso corpore ὑποτραχήλιον, infra ceruicẽ, & intra scoptula operta, id est ὠμοπλάτας, quæ pars desinit in μετάφρενον, de quo mox plura. ὑποτραχήλια lib. 3. & in ædificijs Vitruuius nominauit. Hęc ossa lata, de quibus & antè diximus, habent ἀποφύσεις, id est, processus duos, unum sursum uersum, contra summum, κορακοειδῆ dictum: alterum intrò uersum, uocatum ἀγκυροειδῆ, uel σιγμοειδῆ, ut ait Galenus περὶ χρείας μορίων lib. 13. Ibi iuxta ceruicem scapulæ latinè nominantur, & scapilia, & interscapilia. Ceruix autem, ubi cõmittitur cum capite, ibi διάρθρωσις κεφαλῆς à Gręcis nominatur, quæ est iunctura capitis & spinæ. Atque ibi est secundum Homerum ἰνίον. In Polluce talia quædam leguntur: Infra ceruicem est tergum, νῶτον: atque huius gibbera pars, χελώνιον, quasi testudunculam dicas. Vtrinque iuxta ὠμοπλάτας, πτερύγια nominantur, id est alæ, quę fortasse scapulæ sunt. & inter has interscapilia, μεταυχένια. In horũ & dorsi medio μετάφρενον, quod includunt ὠμοπλάται: quarum partes, quæ latiores ad tergum pertinent, dicuntur τράπεζαι, id est mensæ. His subditur ῥάχις, quę ueluti sulco dorsi descendens, media κοίλοις, id est, discrimen est: & in medio desinens, ἀντίστερνον, id est, respondens pectori: et infra ῥάχιν ὀσφὺς, usque ad nates. ῥάχιν poetę quidam κλόνιν appellarũt, ut Antimachus, cuius uersus legitur in editis libris Pollucis, mendosus ille quidem exaratus: sed talis quidam, ut opinor,

ὡς εἴ τε κλόνις τε θορύβης σπονδυλίων δέ.
Spina labat ceu uertebris cum concita motis.

σπόνδυλοι, id est uertebræ, sunt numero decem & septem, quibus omnis spinæ flexus continetur. Ipsius quidem spinæ duodecim, quos ῥαχίτας nominant: lumborum autem quinque. Quę sub Atlante dicto, quæque supra illum caro est, ἀσφάλεια nominatur, id est firmitas, & λοφαδία, & λοφία. Sub hoc σφόνδυλοι uocatur μασχαλιστῆρες, id est axillares: reliqui πλευρῖται, à costis. Duodecimus uerò nomen habet διαζωστῆρος, id est præcingentis. Lumborum, id est ὀσφύος, appellatio est & πρότμησις: cuius ossa σφονδύλια, de uertebrarũ insertione dicta. Et primus spondylus νεφρίτης, à renibus: extremus ἀσφαλίτης, id est fulciens, & firmans. Medij lumbi ἄκνησις, propriè in brutis quadrupedibus: sed Homerus etiam de homine usus est uocabulo. A' dorso hęc dicuntur. à tergo adoriri in bello, & terga dare. κατὰ νώτου ἐπελθεῖν, & νῶτα δοῦναι. Poetis est νωτίσαι, à tergo relinquere. Et Xenophōti νωτοφόρος, baiulus, tam mulus, quàm asinus. Hos νωτεῖς uocarunt, ut iugales ζυγίους. Aristophanes etiã, qui est μαστιγίας, id est uerbero, νωτοπλῆγα dixit. In dorso existunt aspera quædam septem. Prima duo, post primam spinam dictam, quæ κυνόλοφα uocatur, quasi canina ceruix. Obliqua uerò duo, κορῶναι. Reliqua despiciunt inferius. In spondylis quod extat & inseritur, mas: quod accipit & cauatur, fœmina appellat. Hos spondylos Arrianus & κύβους, id est cubos, nominauit, hoc uersu,

αὐχένος δὲ ὑπὸ πρώτοιο κύβοις ἐπιτέλλεται ἰξύς.

Dicit quadratis ossibus de prima ceruice ortam

ce ortam spinam constitui. Verùm meatus horum, quà medulla diffunditur, σωλὼ, id est canalis, dicitur, & sacra fistula. Hæc Pollux. Nos, ut antè fecimus, de his aliquid promamus & de nostra obseruatione. Est igitur tergum, seu dorsum, id est νῶτον, in corpore auerso, qua illud quasi patescit & aperitur, ut in aduerso pectus.

— Magnorum horrentia centum
Terga suûm. — &,
Vescitur Aeneas simul & Troiana iuuentus
Perpetuo tergo bouis. —

Hęc enim apponebantur quondam uiris fortibus, honoris causa. ιλ. η.

νώτοισιν δ' αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
ἥρως ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.
Perpetui Aiacem rex tergi affecit honore
Mactati bouis Atrides princeps Agamemnon.

A' tergo, tergus est, corium: ut,

Tergora diripiunt costis, & uiscera nudant.

Corium autem elephanti dixit Plautus in Milite. Græcis est σκῦτος, & βύρσα. Virgilius etiam tergum uocauit:

Taurino quantum possent circundare tergo.

Hinc quicquid auersum est, tergi nomine significatur: ut à tergo. & quod Lucretius lib. 2. à tergibus dixit,

— Neq; quicquam à tergibus obstet.

Tergiuersari, νωτίζεσθαι. Terga dare & uertere, fugere: in fuga enim terga obuertuntur hostibus. Hæc ab Assyrio in tertio παιδείας λόγῳ dicuntur τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, καὶ ἄοπλα, καὶ ἄχειρα: quæ ille ait uolentes uincere, si cõtra hostes uertant, stultos esse. Maris est etiã dorsum apud Maronem. Et Homero sunt εὐρέα νῶτα θαλάσσης. νωτίσαι interpretatur Suidas, terga uertere, & abiÿcere aliquid: ut faciant, qui fugientes uertunt terga. Sed in Phœnissis est de Baccho, ὃς ὁ σὸς ὃν περὶ στεφθεὶς ἕλικος εὐθὺς ἔτι βρέφος χλοηφόροισιν ἔρνεσι κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισεν, id est, νῶτον περιέλιξε: Quem hedera coronaria implicita statim adhuc infantem, frondentibus ramis umbrosis beatum, à tergo circundedit. In Oedipo uerò tyranno est uotum Chori, ἄρεα τὸν μαλερὸν παλίσσυτον δρόμημα νωτίσαι. Martẽ, inquit, fac conuersum impetum à tergo relinquere, seu abiÿcere: sic enim interpretantur. Vel est νωτίσαι, ἀπὸ τοῦ νωτίζομαι, μίσως, tu repelle Martem auerso impetu illius à patriæ finibus. κατὰ νώτου, à tergo, significationem habet auersi: ut κατὰ πρόσωπον, aduersi. νωτεῖς esse νωτοφόρους, retulimus ex Polluce. ιλ. λ'. autem est asinus, νωθὴς ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη. Sed hic est fortasse piger, ut νωθρὸς, & νωχελὴς, σφηνικῶς, qui incitari se non sinat: sicut νώνυμος, νωδὸς, νώδυνος, sine nomine, edentulus, doloris expers. καταναωτίσαι autem interpretãtur, & dorso impositũ portare, & abiÿcere quasi onus. Sed νωτεῖς erũt dorsuariÿ, ut uocat Varro, id est, dorso portantes onera, non trahentes uehicula, aut plaustra. ἀπὸ τοῦ νώτου & νωτιαῖος ducitur: ut μυελὸς νωτιαῖος, medulla dorsi. Hoc est Homero μετάφρενον, ιλ. θ.

μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ.

Sed μετάφρενον propriè dicitur pars subiecta scapulis ad medium usq; tergum, ubi est septum transuersum, id est, τὸ τῶν φρενῶν διάζωμα. Hæc opponitur τοῖς στήθεσι. atq; ita & Homerus fecit ιλ. ε.

— μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
— In tergo fixerat hastam
Intra humeros medio, & nitẽs trans pectus adegit.

Ibi est in medio ῥάχις: & sulcus ad lumbos usq; ὑπόρραχις. Hæc certè est spina, & Græcis ἄκανθα. Sed Galenus nomina hæc distinxit in 12. περὶ χρείας μορίων. Totam enim seriem uertebrarum, ῥάχιν nominari ait, & in hac uiginti exteriores processus, quasi munimẽta quædam, id est προβλήματα illarum, ἄκανθαν. Nouem lumborum, & undecim ceruicis. Construitur autem ῥάχις uertebris, id est σπονδύλοις uigintiquatuor, tota inquam à capite usq; ad sacrum os, per dorsum transiens. quasi τρόπις, id est, carina molis illius, secundũ Galenum. Hæc igitur construitur uigintiquatuor uertebris, opere camerato, quæ structura firmissima putatur. Septem ceruicis sunt: dorsi mediÿ, id est τοῦ μεταφρένου, duodecim, lũborum quinq;. Totus autem truncus à tergo in quatuor partes diuiditur seorsum uersum usq; ad coxas: in τράχηλον, ceruicẽ: μετάφρενον, dorsum: ὀσφῦν, lumbos: ἱερὸν ὀστοῦν, sacrum os. ῥάχιν uolũt esse dictam ab excurrentibus rupibus in mare, quæ sunt ῥαχίαι, quòd circum illas fluctus collidantur, id est, ὅτι περιρρήγνυνται ὁ κλύδων,

καὶ ἡ τῆς θαλάσσης ὁρμή. Thucyd. libro 4. ἀμυνόμενος παρὰ αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. Suidas annotauit, Iones ita uocasse τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, id est, maris gurgites & recessum. ῥαχίζειν autē est ingenti plaga concidere. ut in Aiace Sophoc. κύκλῳ ῥαχίζων, & ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε: undiq; concidens, & mactauit, & cecidit. Annotatur ab interprete, improbos ingentium damnorum autores, id est, τοὺς μεγάλα κακουργοῦντας, appellari ῥαχιστάς. Iidem & gloriosi atq; iactabundi sunt. Et prouerbium, ῥαχίας λαλίστερος, loquacior rupe marina, seu scopulo. In Melpomena dixit Herodotus, ῥάχιν ὄρεος. ῥαχίτης autem est μῦς & ῥαχιαῖος, spinæ musculus. Vertebræ sunt σφόνδυλοι, & ψιλῶς σπόνδυλοι. Horum numerum iam retulimus. Hi appellati fuere nomine translato de uertebris, seu uerticulis fusorum, quos & uerticillos dixerunt. Meminit Plato in nono Rerump. σφονδύλου in colo Necessitatis, ἀπαγορεύοντος εἰς τὰς ὀκτὼ σφαίρας τοῦ οὐρανοῦ, id est, quo octo orbes cœlestes significantur. ἦν γὰρ ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐγκέοιτο, ἁρμόττων καθάπερ οἱ κάδοι οἱ εἰς ἀλλήλους ἁρμόττοντες, καὶ οὕτω δὴ τρίτον ἄλλον καὶ τέταρτον, καὶ ἄλλους τέσσαρας, ὀκτὼ γὰρ εἶναι τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους ἐν ἀλλήλοις ἐγκειμένους: Esse enim tanquā si in uno magno uertibulo cauo & expolito, penitus inserta uertebra esset altera talis minor, apta, ut apta uascula sunt, quorū unū alteri imponit: talemq; & tertiam & quartam, & alias quatuor. nam esse uniuersa octo uertibula inserta ipsa sibi. Dicūtur & σπονδύλια: ut Ιλ. ύ. μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλτο, cum caput amputatum fuisset. Est enim certè ἔκπαλτο ἐκ τῶν σφονδυλίων, id est, erupit de uertebris. Atq; hic est μυελὸς διαυχένιος, ut aliàs dicetur, si ocium suppetet. Mediam ῥάχιν Pollux etiam ῥάχετρον docet appellari, & ῥαχετρίσαι esse dissecare. πρότμησιν, quam Pollux lumbos interpretatur, alij tradunt umbilicum notare, ἀπὸ τοῦ προτμῆσθαι, quia hęc pars prima secetur in homine. ἄκνησις autem quòd de homine dicatur apud Homerum, loco adducto, malè probat Pollux. Nam is uersus est Ὀδυσ. κ. ubi dicitur ingentem ceruum interfectum fuisse ab Vlysse: atque ipse Vlysses factū suū Phæacibus ita narrat,

τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα
πλῆξα, τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε.

Huius ego tergum medium ascendentis ab amne
Sic fixi, ut ferrum penitus transiret acutum.

Volunt Grammatici, hinc esse eam partem dictā, quòd destringi aut fricari nisi ab altero non possit. λοφάδιον, & λοφιά, & λόφος, significant propriè ceruicem imam, id est, ubi μετάφρενον incipit se demittere, qua parte onera gestātur. Ὀδ. κ'.

βῆν δὲ καταλοφάδεια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.

Hunc ego sublatum ad naues ceruice ferebam.

Hinc est εὐλόφως φέρειν, id est facilè ferre. Et λωφᾶν uerbum hinc etiam deducunt, quod propriè significare aiunt quietem iumentorū, oneribus depositis: & transferri ad remissionem laborum, & quietem. Sophoc. Aiace, κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδε λωφήσειν φόνου, cum cædis illius finem fecisset. Thucyd. lib. 6. ὅτι νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν: paululum acquieuimus, cōflictati cum acerrimo morbo & bello. νόμων θ'. καὶ ἐὰν μὲν σοὶ δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα: ac si te exequente ista, morbus quippiam remiserit. Ὀδυσ. ί.

—καδδέ κ' ἐμὸν κῆρ
λωφήσειε κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν οὖτις.

Minus dicit se molestè mala ea laturum animo suo, quæ inflixisset nihili ille Nemo. Ιλ. φ'.

ἀλλ' ὁ μὲν ἂψ τάχα λωφήσει, σὺ δὲ ἔσσεαι αὐτός.

Hic, inquit, mox desinet, aut quiescet. Quod fertur hac parte, ἄχθος est, id est onus: & qui ferunt baiuli, ἀχθοφόροι, & ἀχθοφοροῦντες. Lucian. Toxari, παρελθὼς ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις οὐκ ὀλίγον ἐπὶ φόρον ἀχθοφορῶν. Est & φορτίον, ut Demostheni de epistola Philippi, μεῖζον φορτίον ἢ κατ' αὐτὸν αἱράμενον: onus subeuntē, cui uires impares essent. Hæc tamen & in masculino genere φόρτος, sunt quę nauibus apportantur. Et φορτὶς, quæ & φορτηγὸς, oneraria nauis. & φορτίζειν, onerare. In Lucę cap. 11. φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα. Et ἀποφορτίζεσθαι, exonerare, propriè naues mercibus, ut solent negociatores. unde transfertur ad proditiones, & insidias corruptorum & emtorum pecunia. Antigona,

ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι.

Me uenditum esse sentio olim, & proditum.

φορτικὸν autem, & ἐπαχθὲς, molestum. Aeschin. Falsæ legationis, πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις, καὶ ἐπαχθής: Multus erat in laudando, & ineptus. Et φορτικώτερον, stolidius, Demosth. κατὰ τιμοκράτους. Et φορτικὸν εἰπεῖν, molestum dictu. Et ἀχθόμενοι, βαρυνόμενοι, qui grauantur, & grauiter ferunt. Lycurgus, καὶ μή μοι ἀχθεσθῆτε, ὦ ἄνδρες, ὅτι πολλάκις μέμνημαι τῶν ἀνδρῶν τούτων: Ne graui & iniquo animo feratis mentionem tam crebram istorum. Verba sunt, φέρειν, βαστάζειν, ἆραι, ἄρασθαι, ἐνεγκεῖν, κομίσαι, ἀνακουφίσαι: ferre, tollere, portare, gestare, alleuare. Nomina, φόρος, tributũ. unde φορολογεῖν. Polyb. πολλὰ μέρη τῆς σικελίας ἐφορολόγουν, partes multas habebant tributarias. Et φορολόγοι, exactores tributi. φορεῖον, lectica, feretrum, ferculum. φορεῖς, portatores. φορὰ est φόρος, Thucyd. lib. 2. καὶ φορὰν φέροντες. Et motus, impetus: ut siderum ἐγκύκλιος φορὰ, & cœlestium orbium, πρώτη καὶ δευτέρα φορὰ, prima & secũda cõuersio: est enim hæc περιφορά. Et φορὰν πολλῶν, Demost. dixit prouentum. ἐκφορὰ, de uasis, & de funeribus. Thucyd. lib. 2. ἐπειδὰν δὲ ἡ ἐκφορὰ ᾖ, λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι. Plato autem Lachete ita, οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγος, nulla exibit hinc oratio. Cadunt autem græca numerose in δίμετρον ἰαμβικόν. δύσφορον autem Xenophonti παιδ. α. τὸ ὑπερεμπίμπλασθαι, id est, grauat nimia repletio. ἀποφορὰ, tributum & reiectio, ut est uentorũ. φορηδὴν aduerbiũ, raptim. Sed hæc tantum attingere uoluimus, sicut & hæc, τευχοφόρος, armiger. τοξοφόρος, arcitenens. μαχαιροφόρος, ensiger. γραμματοφόρος, tabellarius. πλινθοφόρος αἰγύπτιος, in Auibus Aristoph. lateres aggerẽs: & πηλοφόρος, lutum. Et uerba, πλινθοφορεῖν, & πηλοφορεῖν. κωδωνοφορεῖν, tubam circumferre, ut uigiles solebant. λεωφόρος autem est publica uia. σιτοφόροι ἡμίονοι. et σιτοφόροι, ac σκευοφόροι κάμηλοι, frumẽta ac uasa portantes, Herod. θαλείας & κλειοῖ. οἰνοφόρον, uas uiniferum. quo nomine & Lucilius usus traditur, hoc uersu,

Vertitur œnophoris fundus sapientia nobis.

χρυσοφορεῖν, auro ornari. ὁπλοφορεῖν, arma ferre. πηλοφορεῖν, lutum portare, ut diximus: sicut ἀχθοφορεῖν, onera portare, seu baiulare. Est enim & φορεῖν, gerere. Antigona, μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, Ne tu modò unum mentis affectum geras. δυσφορεῖν, & δυσφορεῖσθαι, κύρου παιδ. β'. grauiter, & iniquo animo ferre, ac perturbari. Et δύσφορα, aduersa, grauia, molesta. εὔφορον, leue, ac facile, & fertile. Et εὐφορία, anni atq; agri fertilitas. Et ægroti, id est τοῦ κάμνοντος, cum meliuscule se habet. ἀφορία, sterilitas, cum tellus fruges non fert. Lycurgus, γενομένης ἀφορίας κατὰ τὴν χώραν πᾶσαν. ζωηφόρον, uitiferum, & salutare. σπονδοφόροι, libamina circumferentes. τραπεζοφόροι, uirgines in pompis sacrorum, mensas gestantes. μισθοφόροι, mercenarij. quo nomine de conductis militibus multum usi fuerũt. Sed μισθοφορεῖν significat mercede locare operam. In Auibus, ὁ δ᾽ ἀπόλλων ἰάσθω, μισθοφορεῖ δέ. Platonis in Theæteto est, πελταστικὸς ἀνὴρ μισθοφόρος ἐν λόγοις. φορμοφόρος autem Protagoras, qui, ut Gellius ait, faceret uecturas corpore: quos Græci βαστάζοντας, Latini baiulos uocant. κοππαφόρον, Lucianus contra ineruditũ, qui multos libros sibi pararet, equum uocat insignem litera κ. sicut κοππατίαν tradunt appellatum, qui haberet signum literæ s, cuius nomen κόππα fuerit. & σαμφόρας, notatos litera σ. hæc enim est Doriensibus σάν. λεωφόρος, uia publica. δορυφόρος, satelles. διάφορα, & ἀδιάφορα, inter quæ differẽtia est, & non est. & ἀδιάφορα, quę in nullo ponuntur discrimine. Et ἀδιαφορία, & ἀδιαφορεῖν, huius rei nomen ac uerbum. περιφορητός, à conuersione. & παμφόρος γῆ, fœcundũ solum. δενδροφόρος, stirpiũ ferax: οἰνοφόρος, uini: καρποφόρος, fructuum. & καρποφορεῖν, fructum afferre. σιδηροφορεῖν, arma gestare. τεττιγοφόροι, prisci fuere Athenieñses. χριστοφόρον autem ἄνδρα, diuũ Paulum uocat alicubi Athanasius. σύμφορον, conueniens, seu congruum. Theognis, οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι. Sed conuiuia συμφορητὰ apud Aristot. γ. πολιτ. sunt ea, quę Athenæus docet uocata fuisse συναγώγιμα, & ἀπὸ συμβολῶν, id est, quæ plurium impensis instruerẽtur. συμφορὰ, casus. ἀφόρητος est intolerabilis. Aeschines falsæ legationis, ἀφόρητον ὄντα καὶ βαρὺν ἄνθρωπον. φέρομεν δὲ καὶ ἀνεχόμεθα, id est, ferimus & perpetimur, seu toleramus aduersa, quæ uitari non possunt. Sed hostes φέρουσι καὶ ἄγουσι,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἄγουσι, uastãtes omnia loca igne & ferro.

— Rapiunt incensa feruntq;
Pergama. — & Ιλ. ε.
— ἀτὰρ ὅτι μοι ἐνθάδε τοῖον
οἷον κ' ἠὲ φέροιεν ἀχαιοὶ ἠὲ ἄγοιεν.

qua figura prouerbiali sermonis crebrò historici utuntur. Xenophon ἑλλην. γ'. ὁ Δερκυλίδας ἀσφαλῶς φέρων τε καὶ ἄγων τὴν Βιθυνίδα. Et mox, ἦγον τε καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. Et mox, φέρεσθαι γὰρ καὶ ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν περσῶν. Et mox, φέροντας καὶ ἄγοντας τὴν ἰωνίαν, καὶ ζῶντας ἐκ τούτου. ὑποφέρειν, subducere. Sic est ὑποφέρεσθαι in libro Aristot. de gressu animantiũ. ὑποίσω tamen interpretantur ὑπομενῶ, id est perferam: & ὑποιστόν, φορητόν, tolerabile. Locus est Aristotelis, ἐπ' ἀμφοτέραις δὲ ταῖς μεταβολαῖς ταύταις, ἀεὶ μεταβάλλει τὸ κινούμενον ἀπερειδόμενον πρὸς τὸ ὑποκείμενον αὐτῷ, διόπερ ἄν τε ὑποφέρηται θᾶττον, ἢ ὥστε ἔχειν ἀπερείδεσθαι τὸ ποιούμενον ἐπ' αὐτοῦ τὴν κίνησιν, ἐάν τε ὅλως μηδεμίαν ἔχῃ τοῖς κινουμένοις ἀντέρεισιν, οὐθὲν ἐπ' αὐτοῦ δύναται κινεῖν ἑαυτό: Siue subtrahatur, aut recedat id, quo niti debet commotũ aliquid, ac incitatum citius quàm ut stabiliri illud possit, seu nullum prorsus habeant commota stabilimentum, nihil ibi commouere se potest. Alterius significationis exemplum est in Oeconomico, καὶ εἰσφορὰς σοὶ τοσαύτας ἐπιτάξουσιν ὅσας σὺ οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις, quas sustinere facilè nequeas. Et paulo pòst, εἰς τὸ ῥᾷον ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα, ut onus necessariarum rerum facilius ferre possim. προφέρειν εἰς εὐτυχίαν, Medea, præstare ad felicitatem. Hesiodi autem,

ἠὼς μὲν προφέρει τε ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου.

Proficit & in itinere, & opere faciundo. προφορὴς dictus est. ἐπιφέρειν τιμωρίαν, pœnam infligere. πρόσφορα sunt ξύμφορα, id est utilia. & προσφορά, reditus, ac donum, Oedipo Colonæo,

ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται.
Quó nam quod affers innotescet tempore.

Et προσφέρεσθαι, congredi. ἐπιφέρειν, obijcere. ἐπίφορος, uehemẽs. ἐπίφορον τὸ οὔρειον πνεῦμα, uentus secundus. Thucyd. lib. 3. εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς αὐτήν. ἐπιφορά, impressio. Polyb. lib. tertio, τὴν μὲν πρώτην ἐπιφορὰν ἐδέξαντο. καταφορὰ autem est percussio, quę fit sublato & impacto ense. Polyb. lib. 2. Celticos enses ait μίαν ἔχειν καταφορὰν καιρίαν, semel tantum ad præsens uulnus infligere. μετὰ δὲ ταῦτα, inquit, ἀποξυστροῦνται καμπτόμεναι, id est, incuruantur & deflectũtur. Dicitur & καταφορά, depressio: ut ληθάργου καταφορὰ βαθεῖα καὶ δυσανάκλητος, depressio profundi somni, unde excitari ægrotus facilè nequeat. Et καταφέρεται aliquis εἰς ὕπνον, obruitur somno. καταφερής, decliuis & præceps: ut τόπος καταφερής. Et φυγὴ Polybio lib. 2. εἰς τὸ τὴν φυγὴν ἐπὶ πολὺ καταφερῆ καὶ κρημνώδη γενέσθαι τοῖς πολεμίοις. Et καταφερής, ac κατωφερής, leuis, & procliuis ad libidinem. συμφέρει, seu ξυμφέρει, cõducit. Et ξύμφορον, conducibile, ut Plautus. Soph. Oedip. Colon.

— θυμὸς γὰρ κακοῖς οὐ ξύμφορον.
Haud commoda est res iracundia in malis.

Et Lycurgo, νόμος καλὸς καὶ σύμφορος. Et Theognidi, ut retulimus,

οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι.

Et τὸ συμφέρον, utilitas. ἐκφέρονται mortui. Aristoph. Ranis, μίσθωσαί τινα τῶν ἐκφερομένων, conducito aliquem ex ijs qui efferuntur. Demosth. ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα. ἐκφέρειν παραδείγματα, exempla proponere, Demost. epistola de liberis Lycurgi. Thucyd. autem lib. tertio, ὀργῆς ἐκφερόμενοι, ira incitati. Et Demosth. τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται, assequuntur, seu auferunt. Et ἐκφέρονται equi ferociores, id est, non patiuntur se contineri. ἔκφορος autem est παράφορος, impos animi. Et ἔκφορα, efferẽda. & ἔκφορος λόγος, paulo antè ex Platone. Theologus contra Eunomianos, μὴ ῥίπτειν εἰς βεβήλους τὰ μὴ ἔκφορα. Et ἐκφορά, in columnis proiectura, apud Vitruuium lib. tertio, cap. 3. ἐκφόριον in Oeconomico est προσφορά, id est πρόσοδος. αὕτη δὲ τούτων πρώτη καὶ κρατίστη ἡ ἀπὸ τῆς γῆς. αὕτη δέ ἐστιν, ἣν οἱ μὲν ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσι: facultatum præcipuæ & optimæ sunt ex aruis. Hic est ille reditus à quibusdam appellatus, quidam decumam uocant. Apud Grammaticos, σχημάτων in oratione, id est figurarum, sunt nomina, ἐπαναφορά, & ἀνθυποφορά, de quibus aliàs. λόγος autem προφορικός, dictus est. κατὰ νώτου γίγνεσθαι, à tergo se ostendere. Alijs etiam de uerbis, quæ portandi habent significationem, pauca dicamus. βαστάζειν igitur, gestare. εὐβάστακτον, facile portatu. δυσβά-

βαστακτὸν, difficile portatu. Ioan. 10. ἐβάστασαν οὖν πάλιν λίθους οἱ ἰουδαῖοι, ἵνα λιθάσωσιν αὐτόν: sustulerunt, uel gestabant sublatos lapides. Nam etsi significationis huius, id est tollendi, exempla adducuntur, tamen Atticis tenere & portare, & tenendo, seu tractando expendere, uerbū hoc significat. Antigona,

νεωτέρῳ δὲ τοῦτο βαστάζειν πρόσθες.

Hæc exequenda iunioribus dato.

Vnde & ἀντὶ τοῦ δοκιμάσαι, positum βαστάσαι reperitur, quod est explorare & perpendere. βάσταγμα etiam πόλεως, apud Suidam, pōdus & moles. ἆραι & ἄρασθαι, est tollere. Horum thema est αἴρω, & αἴρεσθαι. Antigona,

ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν.

Ferrum parati ignitum eramus tollere.

Et uerbale ἄρσις: ut apud Musicos, ἄρσις καὶ θέσις. Apud Polybiū est, νίκην αἴρεται, id est, obtinet uictoriam, seu uictoria potitur. αἴρεται autem & qui commouetur. In Rheso, κἂν μὲν αἴρωνται φυγῇ, si commoti fuerint ad fugā. Paulo antè autem, αἴρεσθαι φυγὴν μέλλουσι, est, suscepturi sunt fugam. αἴρειν significat admouere, id est προσαίρειν. quod nihil aliud est quàm προσφέρειν. ut,

αἶρ' αἶρε μάζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

id est, affer ac præbe. εἰρήνη Aristophan. Hoc est Homero ἀείρειν, Ionicè. ιλ. ζ'.

μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μήτηρ.

Aiace, αἶρ' αὐτὸν αἶρε δεῦρο: admoue, seu affer illum huc. In Ioanne autem, Christus ἦρε τοὺς ὀφθαλμούς, oculos sustulit. Et ibidem Iudæi inquiunt: Venient Romani, & ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος, euertent, seu corripient. αἴρειν autem τὴν τράπεζαν, remouere mensam. In Ranis Aristophanis est, αἶρε πλῆκτρον, cape, aut attolle plectrum. Iubet enim arma expedire, ut pugnacem gallum: illorum enim stimulos plectra dixere. δάκτυλον αἴρειν, & ἐπαίρειν χεῖρα, uolunt esse manum dare, seu dedere, quæ est sessio uictoriæ. αἴρειν autē χεῖρα, est ἀνατείνειν, de quo diximus. αἴρειν μαχάλλην, exultare. αἴρειν λείαν, prædam obtinere. αἴρειν, portare, ac ferre. In Ranis Aristoph.

οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν αἰγύπτιοι.

Quos ferre centum uix queant Aegyptij.

Et in Oreste Eurip.

ἣς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπων φύσις.

Quod non natura humana patiendo ferat.

Quemadmodū Cicero conuertit Matthæi cap. 27. ἵν' ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Et Lycurgus, ἀράμενον φέρειν, cum sustulisset ita gestasse. Et adductus locus de Psalmo, Matth. 4. ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, super manibus gestabūt te. In Aiace Sophoclis hęc sunt, μηδὲ δειλίαν ἄρῃς, ne metum in te admittas. &, μηδ' ὄγκον ἄρῃς, ne concipias fastum. &, μὴ κακὴν φάτιν ἄρῃ, ne infamiam suscipiat. Et ibidē, ποδοῖν κλοπαῖν ἀρέσθαι, clam aufugere. πόλεμον ἄρασθαι, bellū suscipere. Thucyd. lib. 6. καὶ πόλεμον οὐ προσήκοντα ἄρασθαι. Sed in Auibus Aristoph. πόλεμος αἴρεται, bellū mouetur. ἐναίρειν, tollere est, id est interficere, & conficere, & cæsos spoliare. ἐξαίρω, sustollo, & excipio. Antigona, κοῦφον ἐξάρας πόδα, gressum accelerans. Plato 6. πολιτειῶν, θεῖον μέντοι κατὰ παροιμίαν, ἐξαίρω λόγου. & ἐξαίρομαι, efferor opinione. In Rheso,

ὅστις πυρὸς λαμπτῆρας ἐξήρθης κλύων
φεύγειν ἀχαιούς. —

Et poli in globo ἔξαρμα, altitudo. εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, apponitur mensa. συναίρεσθαι, opitulari, & subuenire. In Matthæi cap. 18. συνάραι λόγον, conferre rationes. προσαίρειν, afferre, & præbere. Et πρόσαρμα, cibus Hippocrati, καὶ προσάρματα πλείω δοτέον. καταίρειν, Plato Hippia maiore, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς ἀθήνας, contulisti te Athenas. significat appellere, deferri: & est nauticū uerbum. Polyb. lib. 5. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναχθεὶς ἐκ τῆς λευκάδος, καὶ πορθήσας ἐν παράπλῳ τὴν τῶν οἰανθέων χώραν, κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς κόρινθον, cum uniuersa classe delatus fuit Corinthum. Sic enim Maro,

Huc ubi delati, portus intrauimus. —

διᾶραι, attollere, intendere. itemque διάρασθαι: ut ὄμμα διᾶραι. διάρμα autem est traiectus. & διάρσις, sublatio, ut ensis ad ictū. Polyb. lib. 2. ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην: adimentes facultatē illis, sublatis ensibus dimicādi. In 19. cap. Matthæi est, μετῆρε ἀπὸ τῆς γαλιλαίας, recessit de Galilæa. μετάρσιος autem est sublimis, & μετέωρος, ac Ionicè μετήορος, & παρήορος. ιλ. η.

πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

prominens ubiq;. Et ιλ. π'.

ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι.

ad iugū equus deuinctus, quem & παράσειρον dixere. Significat autem μετέωρος non

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

non sublimem modò, ut μετέωρα cum dicuntur, quæ suprà in aere sunt: sed erectum etiã, ut equus μετέωρος, qui posterioribus pedibus insistens erigitur. Xenophon, ἦν τις βούληται καὶ πομπικῷ, καὶ μετεώρῳ, καὶ λαμπρῷ ἵππῳ χρήσασθαι. Et μετεωρίζειν apud eundem dicitur equus erigere se. Apud Lucam cap. 12. significat uerbum suspensionem animi, ut alibi apud autores linguæ Græcæ: μὴ ζητεῖτε τί φάγητε, ἢ τί πίητε, καὶ μὴ μετεωρίζεσθε, ne sitis animis suspensis. ἀντᾶραι, contrà attollere. ἐπαίρειν, ad superbiam & fraudem inducere, & inflare. ἐπήορος, suspensus. Et ἔπαρσις, ut in Stoica uoluptatis definitione, ἡδονὴ δ᾽ εἶναι ἄλογος ἔπαρσις ἐφ᾽ αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν. ἀπαίρειν, discedere, abire, ire. & ἀπήορος, ὁ ἐπήορος. ἀπαίρω, discedo, id est, ut Comici, aufero me. Polyb. lib. 2. ἀπῆρε μετὰ τῶν φίλων εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Naue conscensa, Cleomenem Alexandriam profectũ fuisse scribit. In Rheso,

ἐὰν δ᾽ ἀπαίρωσ᾽ εἰς φυγὴν ὡρμωμένοι.

Sin excitati se ad fugam commouerint.

ἐπαίρεσθαι, efferri. Polyb. lib. 1. ἐκ τῶν γεγονότων προτερημάτων ἐπαρθέντας, successu elatos. ὑπεραίρω, effero. ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων, ad Corinthios epistola secũda, ne animo efferar. Et est uerbum nauticum. Polyb. lib. 1. ἀνύων τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν τριακοσίων ναυσί, superato pelago. ἐνέγκω, fero. & ἐνεγκοῦσα, ac media forma ἐνεγκαμένη, est patria, & mater quæ gestat, & quæ produxit. ἐνεχθεὶς autem κατὰ κρημνῶν, est præcipitatus. Est autem huius uerbi usus is ferè, qui uerbi φέρω. ὑπενεχθείς, subuersus & impulsus. ἀπενεγκάμενος, potitus. ἐπενέγκειν, insimulare, imponere, inferre. Solebant & δόρυ ἐπενέγκειν, seu ἐπιφέρειν, quæ & δορατοφορά: id est, præferre hastam, cum quis uiolẽtam mortem obiisse diceretur. μετενέγκειν, est μεταφέρειν, transferre. ὑπερενέγκειν, perferre, & differre. quam significationem habet & διενέγκειν: sed hoc & producere notat, & prestare. Lycurgus inquit, τοσοῦτον οἱ πρόγονοι ἡμῶν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἀρετῇ διενηνόχασιν, prestiterunt aliis uirtute. Idem est διαφέρειν apud eundẽ: οὐ τῇ ἀρετῇ διαφέροντας, uirtute excellẽtes. κατενεχθείς, est precipitatus. & κατενέγκειν, inferre, seu impingere. ἀνενεγκών, est recipiẽs animum, & rediens ad se. προσενέγκειν, afferre. ἐξενέγκειν, efferre. ἐξενέγκειν πόλεμον, inferre bellum, quod & ἐκφέρειν. Demosth. ad epistolam Philippi, ἐξενήνοχε πόλεμον. Isocrates ad Philippum, εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν πόλεμον ἐξενεγκεῖν, bellum in Asiam transferre. Idem ibidem, μεθ᾽ ὧν δεῖ, καὶ πρὸς οὓς δεῖ σε πολέμους ἐκφέρειν. Et ἐλλω. 4. πόλεμον ἐξοίσει. εἰσενέγκειν, εἰσφέρειν. Et εἰσενεγκεῖν νόμον, ferre legem. Demosth. κατὰ Τιμοκράτους, εἰσενήνοχε νόμον. κομίζω, gesto, tollo, affero. Ιλ. λ΄.

— κόμισαν δ᾽ ἐρίηρες ἑταῖροι.

Ex epistola quadam Bruti, τὰ χρήματα ὑμῶν ἐκόμισαν οἱ πρέσβεις, attulerunt. ἐκκομίσασθαι, abducere. Ιλ. ε΄.

φίλε κασίγνητ᾽ ἐκκόμισαί τέ με. —

κομίζω, curo. Ὀδυσ. α΄. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Et κομιδή, cura, & tractatio. Ιλ. θ΄.

νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον. —

κομίζειν, adducere. Aiace, κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν. Et mox,

καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ᾽ ἐγγύθεν.

κομίζεσθαι est accipere. Soph. Oedipo tyr.

ἂν ἡ θέλουσα πάντ᾽ ἐμοῦ κομίζεται.

A me quidem omnia quæ uoluerit, accipit.

κομίζεταί τις ἐπιστολήν, id est, reddũtur alicui literæ, uel accipit aliquis epistolam. Demosthenes autẽ πρὸς Βοιωτὸν περὶ προικός, ζητοῦντι κομίσασθαι τἀμαυτοῦ. In Phœnissis autẽ, καὶ σὺ τῶν δ᾽ ἔξω κόμιζε τειχέων, aufer te extra muros. συγκομιστὰ δεῖπνα, apud Athenæum, sunt collatitiæ cœnæ. προσκομίζειν, est προσφέρειν. ἀνακομίζεσθαι, reuerti. & ἀνακομιδή, reditus. κουφίζω, leuo. In Rheso, λόγου δὲ δὶς τόσου μ᾽ ἐκούφισας. Antigona,

εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί;

an subleuabis & tolles? ἀνακουφίσαι, alleuare. ἐκκουφίσαι, onere leuare, ut cũ merces è nauibus exportantur. Sed Plutarcho in Mario, uerbum significat elationem leuitatis, ὁ δῆμος αὐτὸν ἐξεκούφιζε. κοῦφον autem leue, & ponderis parui significationem habet, & animi futilis atq; stolidi: sicut grauitas de sapientia dicitur, quæ est plenæ, & quasi solidæ mentis, id est πυκινῶν φρενῶν, seu πυκινοῦ νοῦ. Eleuare autẽ uerbis, est κατευτελίζειν. Significat tamen eleuare etiam attollere. Cæsar de Bello ciuili lib. 2. Ex qua ea contignatione rursus summam cõtabulationem, storiasq; eleuabant, ἦρον, seu ἐξῆρον. Sed

his nimis immorari alicui fortè uideamur. Verbi quidem φέρειν ac φέρεσθαι usum in lingua Græca annotare omisimus, non modò ne hæc alieniora uiderentur, sed quia pleraq; ab alijs iam indicata comperissemus. Sed tergum qui uertunt, ij fugiunt, & uertuntur in fugã, id est τρέπονται. Hinc τρόπαιον, trophæũ, monumentum uictoriæ. & τροπή, fuga. Et cõuersio solis duplex, θερινή, solstitij: χειμερινή, brumę. Quæ autem sint τροπαὶ ἠελίοιο, in Syria insula, Odyss. ο. quærunt interpretes. ἐντρέπεσθαι, uerti, quod est & ἐντροπαλίζεσθαι. Sed Sophocli Aiace & Electra, moueri, & respectu tangi:

τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τοῦ συμμάχου;

Paulus autem Corinthijs, πρὸς ἐντροπὴν, inquit, ὑμῶν λέγω, ad confusionem uestram. ἐπιτρέπειν, permittere. Polyb. lib. 1. οὐχ οἷοί τε ἦσαν ἐπιτρέπειν, ἀλλὰ διακινδυνεύειν καὶ διαναυμαχεῖν ἑτοίμως: Carthaginienses & pericula adire, et naualibus copijs decertare cupiebant, nedum concederent Romanis. Et ἐπίτροποι, curatores, ac tutores. τρόπος morem modumq; significat. & τοιουτότροπον, huiusmodi. Et βίος μονότροπος, uita solitaria, Plutar. in Pelopida. ἀποτρέπεσθαι, relinquere. Demosth. in Timocratem ἓν δὲ ὁ μέγιστον ἔχω, καὶ προχειρότατον πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, οὐκ ἀποτρέψομαι: Vnum, quod maximum habeo, & maximè in promtu ad dicendũ, non præteribo. Et ἀποτρόπαιοι dij, auerruncatores. Xenophon, ἐκεῖ τοῦτο θύοντες καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ τοῖς σωτῆρσι. πρόστροπος autem, & προστρόπαιος, supplex, & piacularis. & προστροπή, perfugiũ, in Oedipo Colonæo, & alibi. προτρέπω, impello. Antigona,

— ὁ πάντας εἰς πέδον κάρα
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν. —

Et inuoco, seu prouoco, in Aiace. Et προτροπαῖοι, famuli. & προτρέπομαι, hortor. & προτρεπτικὴ σοφία, Euthydemo. & προτροπάδην φεύγειν, in Pelopida, uertere terga, ac fugere. Et Polyb. lib. 2. τὸ μὲν ἄλλο πλῆθος ἔφυγε προτροπάδην φονευόμενον. πρότροπος, ex genere dulciũ uinorum. & ἀνατροπή, stomachi est. & διατροπὴ καὶ κατάπληξις, cõfusio, seu dissipatio, & formido, Polyb. lib. 1. Et ἐκτροπαί, fluuiorum ἐκβολαί, quæ sunt στόματα, id est ostia. Aiax autem Ιλ. λ΄. cædit,

ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
Respicit, & se conuertit, tardusq; recedit.

Annus autem uertẽs, est περιτελλόμενος καὶ τελευτῶν. Diximus autem antè, Aristotelem coniunxisse διάζωμα καὶ ὀσφῦν. Sic enim inquit, τῶν δὲ ὄπισθεν, διάζωμα μὲν ἡ ὀσφὺς, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔχει, δοκεῖ γὰρ εἶναι τις ὀπισθοφύς. Hanc enim non longè abhorrere à ueritate, uel ueram esse scripturam puto. Hic est lumbus, & multitudinis forma lumbi, quę erunt propemodũ et ilia: ibi enim certè incingimur. Sed ὀσφὺς, id est lumbus, propriè nominatur ea pars spinæ, quæ est intra μετάφρενον & ὀστοῦν ἱερὸν, ubi & intus utrinq; renes sunt. unde est delumbare, & elumbare: & elumbis, ac delumbis, πεπηρωμένος καὶ μαλακός. Nam ea parte fracta, aut luxata, corporis omnis uigor ac firmitas interit. Pollux etiam ait, ὀσφὺν esse supra os sacrum, à tergo: quemadmodum ζώνη contra hanc, in corpore aduerso: ibi enim cingimur. Atque hæc est Homero ἰξύς. Odyss. ε. περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ. τὰς ἰξύας nominauit Hippoc. ἐν τῷ περὶ ἀγμῶν. Sed & τῶν λαγόνων ossa, ἰξύας & ἰξὺν, esse λαπάραν uult, id est, partem inter ossa τῶν λαγόνων, καὶ τοῦ θώρακος. Aratus in Vrsis nominauit,

αἳ δή τοι κεφαλὰς μὲν ἐπ' ἰξύας αἰὲν ἔχουσιν
ἀλλήλων. —

Interpres dicit, esse ἄκνηστιν & ἰξὺν eandẽ, ἣν οὐκ ἔξεστι ξύσαι, οὐδὲ κνῆσαι. Hac parte annotarunt nullũ uulnerari, apud Homerum, quòd procreationi generis sacer locus sit: neq; sæpius quàm semel reperiri apud illum poetam ὀσφύος nomen. Huius musculi, seu pulpæ, sunt ψόαι: quod nomen & ita scribitur, ut υ: & ita, ut οι habeat. Sed ueram scripturam placet esse Grãmaticis ψόαι. Et in Varino legitur, simpliciter errare, qui mutet ο in υ: dupliciter, qui diphthongo utantur. Adducitur tamen uersus ab Athenæo, in quo prior in hoc nomine syllaba producitur. Relinquatur igitur scriptura ἀμφίβολος, id est incerta. Nam & in Varino hoc legitur, esse πολυκίβδηλον nomen. Sunt igitur ψόαι, ut inquit Pollux, musculi lumborum: quæ & νεφρομῆτραι, & ἀλώπεκες, interius. Clearchus tamen exteriores spinæ musculos ita uocauit. Locus Clearchi ex secundo libro σκελετῶν, refertur ab Athenæo

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Athenæo lib. 9. σάρκες μυώδεις καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψόας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρας καλοῦσι. id est: Carnes musculosæ utrinque sunt, quas alij pulpas, alij uulpes, alij renũ loculos uocant. Huius cõuersionis rationes etiam quædam referendæ sunt. Ac uertimus ψόας, seu ψύας, pulpas. nam id græcũ uerbum sonat, quod deducunt ἀπὸ τοῦ ψαῦσαι, seu ψῶσαι, ut latinum à palpando factum uidetur. νεφρομήτρας autem nos legendũ censemus, nõ νεδρομήτρας, ut in editis exemplis scribitur. Nam ibi certè renes intus sunt, & his pulpis teguntur. Versum autem, cuius paulo antè memini, retulit de poeta Athenæus, qui scripserit reditum Atridarum,

ἶσον δ' ἑρμιονεὺς ποσὶ καρπαλίμοισι μεταστὼν
ψύας ἔγχει νύξε. —

Hermioneus pariter pedibus celer inde secutus,
Transfixit lumbos hasta. —

Et addit ex Simaristo, carnes obliquas, iuxta lumbum extantes, dici ψύας, & ibidem caua utrinq; λύβους. Nomen autem τῶν ψοῶν est apud Hippocratem in libro περὶ ἄρθρων: ubi quidem in singulari numero, αἱ κορυφαὶ τῆς ψόας, dixit Hippocratem explicans Galenus. Quia uerò perquam elegans illa Hippocratea descriptio spinæ est, placuit hoc loco interpretatione eam nostra exponere: etsi me non fugit, magis ad interna, quàm externa hæc pertinere. nam horum exquisita distinctio à nobis seruata nõ fuit. Sic ergo Hippocrates ait: Ante omnia, quæ natura spinæ sit, cognoscendũ: nam ad multos morbos illa requiritur. Ac qua parte ad aluum hęc tendit, ea sunt uertebræ inter se aptæ, & deuinctæ pituitoso & neruoso uinculo, quod enatũ de cartilagine, pertingit ad medullam dorsi. Alij autẽ nexus neruosi, demissi, agnati, distenduntur hac illac iuxta ipsas. At uenarum & arteriarum communicationes alio libro explicabuntur, quotq; numero, & quales sint, & unde ortę, & ubi quid ualeant. Itemq; medulla dorsi, quibus inuolucris, & unde ortis, & quo desinentibus, & cũ quibus sociatis, et quid ualentibus, inuoluta sit. Exterius autem nodis consertæ sunt inter se uertebræ, id est, τοῖς δ' ἐπέκεινα ἄρθροισι γιγλιγγύμωνται πρὸς ἀλλήλους οἱ σφόνδυλοι. Nexusq; communes distenduntur iuxta uniuersas, tam exterioribus, quàm interiorib. partibus. Processusq; est osis exterior in omnib. uertebris, unus in singulis, tam maioribus, quàm minoribus. Superq; his processibus cartilagines enatæ sunt, de quib. pululant nerui, similiter ut exteriores illi nexus. Costæ autem agnatæ, intrò magis tendentib. capitibus, quàm foras, singilatimq; uertebrarum nodis insertæ sunt. Maximæ autẽ sunt inflexæ costæ in homine, recuruum in modum. Interuallum autem costarum & osium procedentium de uertebris, complent utrinq; musculi incipientes à ceruice, & peruenietes eousq;, ubi præcordia agnata sunt. Ipsa uerò spina deorsum uersum ἰθυσκόλιος est, id est, directionem habet obliquam. Nam ab osse sacro, ad magnam usq; uertebram, iuxta quam adhęret crurum agnatio, hactenus igitur curua est. nam hac parte uesica & genitalia, & intestini recti laxitas cõtinetur. Hinc autem usque eò, ubi præcordia ad illam pendent, ἰθυλορδὴ est, id est, in directione repanda. Et agnatos habet musculos hic solus locus intrinsecus, earũ quas ψόας, id est pulpas uocant. A' quo usq; ad magnam uertebrã, quæ est supra scapulas, ἰθυκύφη est, id est, in directione recurua: etsi magis ita esse uidet, quàm est. Nam spina in medio processus maximè arduos osium habet, & hinc ac illinc depressiores. Ipsum autem ceruicis membrum pandũ est. Hactenus Hippocrates non prorsus indisertè, de nostra etiam conuersione, situm, habitũ, formam spinæ, id est ῥάχεως, expressit. ῥάχις autẽ flexionem habet talem, qualem πόλις, etsi annotatur accusatiuus ῥάχη. Atq; sciendũ, ueteres ab osse sacro, usq; ad uertebras ceruicis constructas uertebras, ferè spinæ nomine appellasse, ut & Hippocrates fecit. Atq; ita erunt uertebræ huius 17. In libro tamen Hippocratis de Partibus corporis humani, legimus, spinam in aliquibus habere plures, in aliquibus pauciores uertebras, usque quidem ad duodeuiginti. Id accidere, cum plures, pauciores'ue costæ, quàm duodenæ fuerint, necesse est, quæ singulæ singulis uertebris προσήρθρωνται, ut ait Hippocrates: uel

tes:uel

tes: uel ut mauult Galenus, διήρθρωνται: qui etiam, ut antè retulimus, inter mille non unum reperiri scribit, in quo non repræsentetur hic numerus: id est, qui plures costis duodenis, pauciores'ue habeat. Itaq; rarò & uertebrarũ numerus mutatus inuenitur. Sed de his satis.

Os sacrum etiam latũ os appellatur, à Græcis ἱερὸν ὀστοῦν, καὶ πλατύ. Hoc quasi de uertebris quibusdam & ipsum consertum ita nodis contineri uidetur. Sed est unum os suprà, ubi cum spina committĩt, latius, infrà angustius: ibiq; Græci κόκκυγα nominant, & σφονδύλιον, & ὀρροπύγιον, proprijs appellationibus, quarum interpretationes inusitatæ sunt Latinis. Aliqui, inquit Pollux, hoc os κόκκυγα τρητὸν, id est peruium, uocarunt. In anum desinit, qui est δακτύλιος, ut diximus: & ibi κορυφὴ illius, id est uertex, nominatur. A' lateribus, seu partibus obliquis, sunt ἰσχία, & σκαφία, opposita hæc quidẽ umbilico, apposita γλουτοῖς. Sunt autem ἰσχία, infra lumbos utrinq; proiectus carnium: infrà quæ extant, γλουτοί. Hi excipiunt lumbos, à Latinis clunes dicti. Aliqui ueteres Græcos κλῶνας appellasse tradunt, indeq; latinum nomen deducunt. Plinius & in ceruis nominauit, capita imponentes præcedentium clunibus. Græci interpretantur τὸν γλουτὸν σφαίρωμα τῆς κοτύλης, id est pilas acetabuli. Ιλ. ε.

βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν, ἡ δὲ διὰ πρὸ
ἀντικρὺς κατὰ κύστιν ὑπ᾽ ὀστέον ἤλυθ᾽ ἀκωκή.

Phereclì ait percussum à Merione clunem dextrum, atq; sub osse transfixam fuisse uesicam. Os, sacrum quidem, κατ᾽ ἐξοχὴν dixit. Clunem autem tam in fœminino, quàm masculino genere usurparunt. Sunt enim pulcræ clunes Horatio. Ex Plauto autem adducitur, Quasi lupus ab armis ualeo, clunes defectos, uel ut alibi, infractos gero. Nam delumbe illud est animal: atq; ideo, quorũ lentiores ingresiones Teutones derident, eos succlaudicare dicunt tanquã lupos. Os sacrum appellatum uidetur, uel quia est grande, uel quia membra generi propagando sacra includit, atq; cõprehendit. ἰσχία & σκαφία appellantur πύγαια quoq;, à natibus. & κοχῶναι, quæ sunt apud Archippum Comicum πυχῶναι, teste Polluce. In Equitib. Aristoph. dicit, Allantopola se carnes furto subtractas in pueritia cõsueuisse abscondere εἰς τὰ κόχωνα. Interpres locum esse docet hunc subter pudenda, intra coxas & femora. Atq; mox τὰς κοχώνας dixit idem poeta, quæ nunc in neutro genere τὰ κόχωνα. Galenus apud Hippocratem significare ait, σύζευξιν ἰσχίων πρὸς ἕδραν, δι᾽ ἣν καὶ πᾶς, φησίν, ὁ περὶ τὴν ἕδραν τόπος οὕτως ὀνομάζεται: id est, iuncturam coxarum & sedis: & ideo, inquit, totus locus sedis ita uocatur. Aristoteles ita inquit, τοῦ δὲ διεξοδικοῦ, τὸ μὲν οἷον ἐφέδρανον, γλουτὸς· τὸ δὲ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μηρός, κοτυληδών: Peruię autem partis quasi sedile, clunis: sed in quo femur uertitur, id acetabulum dicitur. Ibi igitur est ἰσχίον, utrinq; iuxta sacrum os: quod & de Homericis uersibus intelligi potest, ιλ. ε.

τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ᾽ ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι,
θλάσσε δέ οἱ κοτύλην. —

Dicit saxum ingens Diomedem coniecisse in Aeneam, ea parte, qua femur in coxendice uertitur, quod acetabulum nominari soleat, et hoc tum acetabulum fuisse fractum. Aristoteli igitur hæc est κοτυληδών: & Hippocrati κοτύλη, ac κοτυλὶς, id est, sinus rotundus: secundum Celsum coxæ, cui inseritur caput femoris. ἐκπίπτουσι enim μηροὶ ἐκ τῆς κοτύλης, in luxatione. ἰσχία autem in 4. μορίων Aristot. planè sunt nates, itaq; & Gaza uertit, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἄκερκον μὲν ἐστιν, ἰσχία δὲ ἔχει. Et postea, ἰσχία σαρκώδη. Alij autẽ, ut Galenus sæpe, certè in quadrupedibus alijs, & in equis, & in simia, ἰσχία nominarunt. Pollux ait neruũ, qui reuinciat τὴν κοτύλην πρὸς τὸν μηρὸν, uocari ἰσχίον, & idem habere nomen commissuram ipsam. κοτύλης autem uerbo cauum indicari, etiam suprà ostendimus. κοτυληδόνες uerò & in polypode nominatæ fuerunt, quasi quędam conceptaculorum fibræ, quæ propter implexionem & πλεκτάναι. Οδυσ. ε.

ὡς δ᾽ ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο,
πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται.
Sic antro piscator ubi polypum extrahit udo,
Calculus ad fibras conuexas creber adhæret.

Et Hippocrates Aphorismis ita appellat, interpretante Galeno, fauces uenarum et arteriarum demissarũ in uterum. Sed

Sed ut ad ἰσχίον reuertamur, hęc est igitur coxa, & coxendix. Aristoteles ait, habere aues omnes ἰσχία, in 4. lib. de Partibus. Gaza clunes interpretatur, quæ coxæ sunt. Et morbus huius, ἰσχίας: & qui hoc laborant, ἰσχιαδικοί, ab agilitate, & πυγίαλος, & λίσφοι τὴν apud Suidam. Sequuntur nates: hæ enim sub clunibus sunt, id est, quiddam commune clunibus & femori, ut ait Aristoteles, qui nomē huius partis ait esse ὑπογλουτίδα. Hæc & πύγαια sunt. & est πυγὴ, quæ & ἕδρα, sedes: quę tamen & ani & podicis nominibus interpretamur. Sed πυγὴ nates significat: ut cum Horatius Depygem dixit τὴν λισπόπυγον & ἀπόγλουτον: quam Stratis Comicus, ut refert Pollux, διατράμιν. nam & τράμις, huius partis nomē. Nam propter uicinitatē, ut sæpe, partium appellationes confunduntur. Xenophon enim certè γλουτοὺς, nates dixit: τότε καὶ τοὺς γλουτοὺς καθέτω ἐπὶ τὸν ἵππον, tunc & natib. equo insidat. Quòd essent autem detritis natibus, irrisi fuere Athenienses, & λίσπαι, atque ὑπόλισποι in Equitibus Aristoph. & λισπόπυγοι dicti. Sunt autem λίσπαι, tali sectiles & detriti, id est, διαπεπρισμένοι καὶ ἐκτετριμμένοι. Tales uerò illi fuere, ob frequentes sessiones nauticas. Alij tamen hæc ad fabulam quandā retulerunt Pirithoi. Eadem forma fit εὔπυγος, & καλλίπυγος, quod Veneris cognomentum fuit. Nam in mulieribus & hęc pars decus corporis reddit cōspectius, cum seruat modum suum. καταπύγονα et hominem, & digitū medium uocarunt, significatione obscœna. πυγοστόλος mulier, Hesiodo, impudica.

μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω.

Ne'ue tibi eripiat sanam mala fœmina mentem.

Ita fit & λευκόπυγος, & μελάμπυγος, albis & atris clunibus, seu natibus: quorum illi ignaui, hi fortes habiti, ut & Herculis μελαμπύγου cognomētum indicat. πυγολαμπὶς autem cicindela est, ut diximus. πύγαργος, aquila certi generis, à candore pennarum in cauda. πυγαῖα etiam uocarunt in columnis spiras, id est uolumina. Et πυγίδιον apud Aristophanem, deminutum, ἀπὸ τῶν πυγῶν. Anates etiam fuere qui à breuitate eius partis dictas putarent. πυγὴν autem ἀγροῦ, quidam interpretati fuere pingue solum: quidam prouerbiali figura ita tradidere admodum rusticos appellatos fuisse, qui ruri semper desiderēt. similiterque ad aliarum rerum frequentationē posse hoc transferri putatur, ut retulit Eustathius ιλ. β'. πύγελλα autem, quæ postea φύγελλα λόγῳ παραφθορᾶς, id est, mutata litera, urbs Ioniæ, condita ab Agamemnone, cuius socij perhibētur ibi laborasse huius partis morbo, id est, facti πυγαλίαι, ut Strabo retulit. In Equitibus Aristoph. est ῥαθαπυγίζων, feriens nates. πυγηδὸν autem Aristoteli in secūdo περὶ μορίων, retrò de bubus, quos dixere ὀπισθονόμους: καὶ γὰρ ἐκείνους νέμεσθαί φασιν ἀναχωροῦντας πάλιν πυγηδόν: Ita pasci tradunt, ut retrò auersis natibus cedant. Græcorū sunt & hæc nomina, πρωκτὸς, κῶλος: Latinorum, podex, & culus. Hoc loco δακτύλιος nominatur, ut dictum est, quà de intestino recto excrementa deijciuntur. Hic est ἀρχὸς, & σφιγκτὴρ, de quo aliàs. Sed & idem κλύζεται, id est colluitur, cum φάρμακον πιέζεται, quæ & ἐνέματα. In ιβ'. θεραπευτικῆς μεθόδου, ἔκλυζον ἅλμῃ δριμυτάτῃ καὶ μετ' αὐτὴν ἐνίει φάρμακον ἰσχυρόν. Et κλυσμάτιον, Hippocrati, ὄψε δὲ ἀπὸ κλυσματίου καλῶς διῆλθε. Alibi autem & κλυσμοὶ & κλύσματα leguntur. Quo hoc fit, id ὄργανον κλυστὴρ uocatū à medicis. Ita enim ait Galenus θεραπευτικῆς μεθόδου ε. κλυστὴρ ὄργανον τῶν ἐνεμάτων τῆς κοιλίας. Vt μητρεγχύτης, quo in uterum aliquid infunditur. & ad uesicam paratur καθετὴρ ἔντροπος. Et in quarto nominauit αὐλίσκον τοῦ κλυστῆρος, id est canalem. Sed ut dicere cœpimus, hac parte cacant, & pedunt, & oletum faciunt, & crepitum edunt. Græca uerba sunt χέζειν, ad quod Teutonicum alludit. In Equitib. Aristoph. χέσαιτο μὲν εἰ μαχέσαιτο. Et ibidem, χεσείω, cacaturio: quod & χεζητιᾶν. ἀποπατῆσαι & ἀφοδεῦσαι, secedere ad deijciendū, uel desidendum: utrunque enim Celsus protulit. Et κόπρος, stercus. Et ἐκκοπρωτικὰ φάρμακα, purgantia medicamēta, ut aloe. Et σκῶρ, & ἀπόπατος, ac ἄφοδος, secessus, & excrementum. Aristophanes etiam dixit, πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον, Ἀχαρνεῦσιν. Apud Suidam legimus σπέλεθον, & σπατίλην. Hippocrati est διαχώρημα. Aristoteli est ξηρὸν περίττωμα: sicut urina, ὑγρόν. Sunt & ὑποχωρήματα & ὑποχωρήσεις, excremēta.

σκύβαλα etiam dixere excrementa duriuscula, & quæ difficulter egerũtur. Charisius autem σκύβαλα interpretatur quisquilias. Suidas adducit, nescio ex quo, hæc, κλυστῆρα προσθέμενος ὑπεξήγαγε τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς τὰ σκύβαλα: applicato clystere, eduxit dura excremẽta. Alibi tamen interpretatur κυσίβαλον, id est, quod canibus obijci soleat. Gregor. de Cypriano dixit, πάντα ἡγησάμενος σκύβαλα, ἵνα τὸν χριστὸν κερδήσῃ. Hæc autẽ transtulit de epistola Pauli ad Philippẽses. Dixerunt & εἰς ἄφοδον ἀπελθεῖν, secedere ad opus naturæ. Sic enim res, à qua sensus abhorrent, uerbis cohonestatur. Et εἰς ἀπόπατον, & εἰς ἀποσκευὴν, ad uentrem exonerandum. Et εἰς θυμάρειαν, quæ est θυμαρέη, & θυμαρηίη Ionicè. Habet autem nomen significationem secessus ac ocij. Herod. de Aegyptijs, θυμαρέῃσι χρέωνται ἐν τοῖσι οἴκοισι, ἐσθίουσι δὲ ἔξω ἐν τοῖσι ὁδοῖσι. Et Melpomena, ἐγίνοντο ἀποράδες ἐπὶ μίλια τε καὶ δύο πρόσω ἀπ' ἀλλήλεων διὰ θυμαρηίην ἀποσκιδνάμενοι. Addit Pollux, εἰς λαγόνα. Reperio autem interpretationem λαγόνος, χίσμα γῆς. Ergo erit hic secessus ad crepidinẽ, seu fossulam. Ad fimetũ, id est, εἰς κοπρῶνα: quem & ἰπνὸν nominasse tradunt Aristophanem in Cocœlo, nimirum iocosè. nam ἰπνὸς furnũ significat, in Vespis. Ex Callimacho adducunt ἴπνια λύματα, stercora animalium. Verba, præter superiora, ἀποσκευάσασθαι, exonerare aluum. ἀποψύχειν, flatus illos emittere. ἀπεματαΐσαι. Herod. Euterpa, ὁ δὲ Ἄμασις, ἔτυχε γὰρ ἐπ' ἵππου κατήμενος, ἐπάρας ἀπεματάϊσε, καὶ τοῦτό μιν ἐκέλευσε Ἀπρίῃ ἀπάγειν: At Amasis, sedebat enim fortè in equo, crure sublato, pepedit, & illud Apriæ afferri iussit. Et de quodam sene memoratur, cum thesaurum fortè reperisset, ὅτι ἐπάρας τὸ σκέλος ἀπεματάϊσε, quòd serò benignè erga se fortunæ oppederit. Et τιλᾶν Absyrtus de equis, τιλήσει λεπτὸν καὶ λιξῶδες. Aristoph. autem ὄρνισι,

μέμνησ' ὅτε τῆς στήλης κατέτιλας ἑσπέρας;
Scin' quòd columnam concacaris uesperi?

Et τίλος, sterquilinium, equi quidẽ propriè, ut & ἀπατίλη: & bouis, βόλιτος: asini, ὄνις, & ὄνθος. Sed dixere & bouis ὄνθον, ut Homerus. Porci, ὑπέλυθον: ouium οἴσπωτον: caprarum, σπυράδα, & σφυράδας, σπύραθον, σπυραθίαν, σπύρδανα: murium, μυσκέλεδρα, muscerdas. Quidam interpretati fuerunt ἄμαδραν, sterquilinium. Apud Theocritũ, βάλλεις εἰς ἀμάραν ἐμὲ, deijcis in sterquilinium. Et hinc rusticæ nomen τοῦ ἀμαρυλλίδος: ut à stercore, Stercutij latinum. Sed est ἀμάρα propriè defluxus cuiuscunque aquæ: ut Apollonio, πηγαῖαι ἀμάδραι, riuuli manantes de fontibus. lib. 3.

ἠύτε κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσι.

βδεῖν & πέρδειν, pedere. Aristoph. πλούτῳ, μέγα πάνυ ἀπέπαρδον. Item, οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Et πορδὴ, oletum, seu crepitus: cuius tantam uim esse ait Epigramma, ad seruandum & perdendum, quanta regum. quod ex Aristophaneo hoc scilicet factũ est uersu in Nebulis, ταῦτ' ἄρα καὶ τ' ὠνόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω. κακκᾶν puerile est, Aristoph. Nebulis: sed Latinis cacare commune uerbum. κάκκη etiam oletum notat. Est & φῦσα Hippocrati flatus, qui hac parte exit. Aristoteles ἱστορίας ι. de leone, προΐεται δὲ τὴν φῦσαν σφόδρα δριμεῖαν καὶ τὸ οὖρον ἔχον ὀσμὴν, admodũ grauem odore & flatum & urinã emittit. Venter ὑπεξάγεται medicinis καθαρτικοῖς, & λύεται in imbecillitate uirium. Sed hęc fortasse aggerenda huc non sunt. Animalibus plerisque de genere quadrupedũ hac parte cauda agnascitur, seu penis, quæ est οὐρὰ, & κέρκος. οὐραῖον etiam in auibus nominarunt. Hinc φοινίκουρος æstate, qui hyeme ἐριθακὸς, ut & Plinius lib. 10. cap. 29. Et οὐραῖα pisciũ. Et in excercitu instructo, οὐρὰ, (sicut, de quibus diximus, στόμα & πρόσωπον) postremi ordines. & horum ductor, οὐραγὸς, & res οὐραγία, & uerbum οὐραγεῖν. Hinc μελάνουρος, nigra cauda, piscis nomen. ut in uersu prouerbiali, ἐπιτεθήκη μελανούρου. μείουρον, deficiẽs extrema parte sui: ut uersus μείουροι, ἐν ἐλλείψει. ut ὅπως ἴδιον αἰόλον ὄφιν. qui lõgior δολίχουρος, ut ἐν δὲ καὶ ἤια, quin protinus omnia. κυνόσουρα, canis appellatio, quæ & κυνοσουρὶς. Callimach. in Dianam, θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας. Has uolunt nasci de cane & uulpe, uel esse Laconicas, ἀπὸ κυνοσουρίδος τῆς Λακωνικῆς. Eo denique nomine & minor ursa appellata fuit à Cretensib. ut ait Aratus,

οἱ τὴν μὲν κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι.

σκίουρος autẽ bestiolæ nomen, cauda sese obumbrantis, quæ latinum nomen non habet,

habet. Teutones à glandibus denominarunt. Animalia autem κόλουρα, sunt sine cauda: quæ τέλεια, id est, integra & idonea mactationi nō habebãtur. Theocritus autem μυτίλαν αἶγα dixit, quam interpretantur mutilam. Et circuli in sphæra κόλουροι, trūcati: quos in nullo situ sphæræ, nisi rectæ, conuersio cœli totos exhibet: ut æquabiles circulos, & tam signiferum, quam lacteum. Sunt & κῶνοι κόλουροι, quorum fastigia seu uertices circulis aliquibus reciduntur. λόφουρα autem sunt bruta Aristoteli, & maximè iumenta, quorum caudæ setosæ, & quasi iubatæ sint. Gaza ueterina uertit, in quarto περὶ γενέσεως, ἔλαττον δ' ἐστὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἢ τὸ τῶν λοφούρων, καὶ πολλῶν ἄλλων. ἄκερκον etiam de auibus Aristoteles dixit, lib. 4. περὶ μορίων. Eidem est ἄκερκον ἄνθρωπος, id est, animal sine cauda. ὃ ἔχει ἰσχία, id est, hoc quidem loco nates. quod nulli quadrupedū accidere ait. Nam simia, inquit, διὰ τὸ τὴν μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, ὃ μηδετέρων τέ ἐστιν, καὶ ἀμφοτέρων. διὰ τοῦτο οὔτε οὐρὰν ἔχει, οὔτε ἰσχία. id est: Quod amborum generum particeps sit, ita quidem, ut & in neutro, & in utroq; ponatur. Ideo neque caudam habet, neq; nates. Est enim γελοῖον μίμημα ἀνθρώπου, simius, ut ait Galenus: id est, ridicula expresio hominis. δασύκερκα autem sunt, quæ habent caudas densas pilis. Et πλατύκερκα, ac μακρόκερκα, latis & longis caudis. Apud Arist. ἱστορίας 9. leones φεύγουσιν ἐνίοτε κατατείνοντες τὴν κέρκον ὥσπερ κύνες, fugiunt porrecta cauda, sicut canes. Hac parte etiam homines sedēt, ideoq; & ἕδρα appellata. Sedent autem ex omnibus animantibus homines soli, nisi quòd simia imitatur et in hoc illos, sed ridiculè, sicut in aliis quoq;, ut inquit Galenus in tertio περὶ χρείας μορίων. Ita enim & ingreditur, & assidet, et currit, ut aliquis, qui per derisionem claudum & debile imitans faceret. Sed ἕδρα notat stabilimentum. Et Galeno τὴν ἕδραν παρέχουσιν οἱ πόδες, ἧς ἕνεκα ἐγένοντο, id est, stabilitatē præstant corpori. Et apud eundem, βάδισις ἑδραία, firma ingresio. Et ὁ ἕτερος πους ἑδραῖος, id est stabilis, & firmus. Et ἑδράζεσθαι, niti atq; figi, tam sedendo, quàm stando. Sedem etiā brachio præstant, apud Celsum, processus & sinus humeri inferius.

Notat & sellam, & sedile, id est καθέδραν & consessum. ut Aiace, ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας πέμπει με, illinc de consessu me misit. Et Polymnia, καὶ ἕδραι ἀσὶν Ἀμφικτύοσι, sedilia ibi sunt Amphictyonum. Et in nauibus, καθέδραι remigū. Et rursum, auium ἕδραι. Eurip. Hercule furente,

ὄρνιν δ' ἰδὼν τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις.

Sed conspicatus sede in infausta alitem.

Et Ιλ. τ. αὐτόθεν ἐξ ἕδρης. Ιλ. autem β'. ἄλλοι μὲν ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας. Et moram. Aiace, χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et in Bachylidis uersu, οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, non desidendum est. Itē καθέδρα. Thucyd. 2. ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν. In Luca autem πρωτοκαθεδρία est primus locus in consessu. In Polymnia autem, περιέδρη λίθου λευκοῦ, sedile de saxo candido in sublimi. Atque hinc Latinis deses, desidia, desidiosus.

Qui non uult fieri desidiosus, amet.

ἕδρανον autem, thronus, seu solium est. ἑδράζεσθαι est etiam, ut diximus, pedibus στηρίζεσθαι, id est consistere. Sedes Latinis & sedile est. & οἴκησις, domus, patria.

Ipsa Paphum sublimis abit, sedesq; reuisit
Læta suas. —

Et in 3.

Hoste uacare domos, sedesq; astare relictas.

& rursum,

Hæ nobis propriæ sedes. —

Sedere autem est ἧσθαι, καθῆσθαι: & ἕζεσθαι, & καθέζεσθαι. καθεσθεὶς ἐπὶ γόνυ, subsidens in genua, Plutar. C. Graccho. Et καθεζόμενοι στρατόπεδον ἐποιήσαντο: cōsederunt, & castra locarunt. Et, ὡς ἐκαθέζοντο προσβολάς, παρεσκευάζοντο ὡς τείχει ποιησόμενοι: Vbi consedissent, parabant se ad oppugnationem. Thucyd. lib. 2. Et poeticum ἑδριόωντο, assederunt. τέτλα σιωπῇ ἧσο. Et, καὶ ῥ' ἀκέουσα καθῆστο. &, σπουδῇ δ' ἕζετο λαός. ἵζειν autem est assidere. ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα, λαῶν ἱζόντων. Sidere enim habet actiuam significationem.

— Gemina super arbore sidunt.

Hinc desidere: quod faciunt, qui excernere uolunt. Considere, ut in consilio et iudicio. Consedere duces. Subsidere, flumina subsidunt. Alexander autem Macedo in Euterpa, παρίζει ἀνδρὶ πέρσῃ ἄνδρα μακεδόνα, collocat iuxta singulos Persas singulos Macedonas. Calliopa, ἐλθόντες

οἱ προσίζοντο: cum ad eum uenissent, assederunt. Est hæc προαιρετικὴ πρᾶξις in homine, sicut & alij flexus, id est ἀνακλάσεις, ac κάμψεις, ueluti ceruicis ac spinæ. Dicit autem & hoc perbellè Galenus, spinam in homine esse super linea recta ad femora, id est, ἐπ' εὐθείας τοῖς σκέλεσι. Figuram autem esse in sedente, illius & femorum, normæ, id est, σχηματίζεσθαι ἐν τῷ καθῆσθαι πρὸς ὀρθὴν γωνίαν. Sed sidere est ἵζειν. Et ἵζεσθαι, considere, seu residere. Herod. Melpomena, καὶ ἱζομένοις ἐπὶ διὸς λυγκαίου ὄχθην. Et, ἀποδραμόντες δὲ ὅσον ἑξήκοντα στάδια ἵζοντο. Desidere, καθίζειν. & collocare. Herod. θαλεία, καὶ ἔπειτα ἄλλους κάτισον, ἀγαγὼν κατὰ τὰς χαλκιδέων καλεομένας πύλας τετρακισχιλίους. Et ἐγκαθίζειν, ἐνεδρεύειν. ἐγκάθισμα autem, in quod aliquis desidit. Plato χαρμίδῃ, καὶ ἅμα μὲν καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν. Cõsidere, συνίζειν. Subsidere, ὑφίζειν. Hæc neutra forma sunt: ἱζάνειν, sedere: καθιζάνειν, desidere: συνιζάνειν, cõsidere: ὑφιζάνειν, subsidere. & ὑφίζησις, depressio. συνεδρεύειν etiam est considere. & συνεδρεία, consessus. & συνέδριον, consilium, & iudiciũ, ut aliàs dicetur. Et συνέδριος κύκλος, Aiace, orbis consilij regij. συνέδραν autem interpretantur stationẽ. ὑφεδρεία autẽ est subselliũ, & inferior sessio. In lingua latina subsidere habet insidiarum etiam significationem: & subsessor, insidiator: id est ἐλλοχῶν, et ἐπιβουλεύων. Hę sunt ἐνέδραι, apud Homerum λόχος: οὐδὲ λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν ἀχαιῶν. Nam tum non legiones educuntur, sed pauci, ac delecti uiri. ἐνεδρον, insidiosum. ἔνεδροι autẽ Hippocrati ἐν τῷ περὶ ἀέρων ὑδάτων καὶ τόπων, sunt Scythæ, id est, insidẽtes equis firmè. nisi fortè uera est scriptura εὔεδροι. In Philocteta autẽ Sophoclis, ἔνεδρος incola est, aut inquilinus. αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει. ἐνεδρεύειν autem, insidiari. In Actis Apost. ponitur cum accusatiuo, ἐνεδρεύουσι γὰρ αὐτὸν ἐξ αὐτῶν ἄνδρες πλείους τεσσαράκοντα. Vbi & ἔνεδρον sunt insidię: ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς παύλου τὸ ἔνεδρον. Præsidere est προεδρεύειν. & πρόεδρος, pręses. & προεδρεία primę. Qui honor habetᷓ uiris fortibus, & bene meritis de Republ. Herod. de regibus Spartanis, καὶ ἐν τοῖσι ἀγῶσι πᾶσι προεδρείας ἐξαιρέτους. Aeschines falsæ legationis, καὶ γὰρ τὰς εἰκόνας ἵστατου, καὶ τὰς προεδρείας, καὶ τοὺς στεφάνους, καὶ τὰς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεις δίδοτε οὐ τοῖς τὴν εἰρήνην ἀπαγγείλασιν, ἀλλὰ τοῖς τὴν μάχην νικήσασιν. πρόεδροι autẽ, & προεδρεύουσα φυλή, cuius fuit iurisdictio: ea est nimirum πρυτανεύουσα. Sorte autem designabat secundum leges Solonis, is qui inter iudices dicebat ἐπιστάτης, id est pręfectus, de aliarum omnium tribuum iudicibus, præter eam, cuius iurisdictio esset, singulos, qui erant πρόεδροι in consilijs, λαχόντες προεδρεύειν, ut Aeschines in Ctesiphontem ait, ubi & hæc leguntur, τῆς δὲ τῶν ῥητόρων ἀκοσμίας οὐκέτι κρατεῖν δύνανται οὔθ' οἱ νόμοι, οὔθ' οἱ πρυτάνεις, οὔθ' οἱ πρόεδροι, οὔθ' οἱ προεδρεύουσα φυλή, τὸ δέκατον μέρος τῆς πόλεως: Oratorum autem improbitatem non magis cohercere possunt neq; leges, neq; iudices, neq; præsides, neq; tribus ea, cuius est iurisdictio, pars ipsa decima ciuitatis. Idem fiebat & in concione. Aeschines falsæ legationis, ἐν ᾗ δημοσθένης ὁ νυνὶ κατηγορῶν ἐμοῦ λαγχάνει προεδρεύειν: In illa concione sortitus primas fuit Demosthenes, qui nunc me accusat. παρεδρεύειν, assidere. & πάρεδροι, qui assident alicui. Herod. Polymnia, οἱ μὲν δὴ πάρεδροι αὐτοῦ ὡς ἐπύθοντο πολέμια εἶναι τὰ πλοῖα ἑτοῖμοι ἦσαν αἱρέειν αὐτὰ συμβουλεύοντες τὸν βασιλῆα, ὁκόταν παραγγείλῃ. Et ὁρᾶς τι; σοὺς ἐφόρους μάρτυρας παρεχόμενος ἐκείνους, οἱ τότε ἐτύγχανον πάρεδροί τε ἐόντες, καὶ ἀκούσαντες ταῦτα ἀρίστωνος. Et Vrania, οἱ δὲ πάρεδροι εἶπαν ὑπολαβόντες, statim intulerũt ij qui illi assidebãt. Et πάρεδροι legebantur Athenis bini, tam à prætore, quàm rege, ac curatore rei bellicę, qui πολέμαρχος dicebatur. δίεδρος, cõspicuus, quasi seorsim residens. Et δίεδριον, καθέδριον interpretatur Suidas, id est sellulã. Sed διεδρίαι & συνεδρίαι fuerunt in auspicijs, ut indicatur in nono de Natura animaliũ, ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας, καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι, δίεδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα. Hinc sumunt eas, quas considentias & dissidentias uocant augures. Nam dissidentia faciũt ea, quæ sunt infesta sibi mutuò: & considentia, quæ pacifica. προσεδρεύειν, assidere, id est adhærere, & assiduum esse significat. et res προσεδρεία, assiduitas. & πρόσεδρος, assiduus. ἀφεδρὼν in historia Euãgelica legitur de secessu, Matth. 15. εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται. Et λυ-

τρῶν,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

πρωκτὸν, siue de corporis parte, id est ano: seu de latrina, barbarũ esse uocabulum à Suida dicitur. ἀφεδρεία autẽ dicta fuit impuritas adulterij, aut scortationis, id est, secessus turpis, ut Teutones quoq; loquũtur. Refert ex nescio quo Suidas, cùm alia de Heraisco Aegyptio, tum hæc: Si audijsset impudicam mulierem, tantum uocem emittentẽ, statim caput illi doluisse, de eoq; coniecturam fecisse peccati, id est, σημεῖον γὰρ ποιήσασθαι τῆς ἀφεδρείας. Dixerunt & ἔξεδρον auem, infaustam. & ἔξεδρον, qui extra sedẽ suam esset, & externum, seu alienum. Sophocles, οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἐντόπιος ἀνήρ. De auibus autem ludẽs posuit Aristophanes, ἕτερος δὴ τάχ' οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων. quasi diceret χροιὰν, id est, colorem externum, id est ignotũ. Adducitur uerò ibidem ab interprete uersus Sophoclis, ad quem allusisse poeta uideatur,

τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;
Quæ uolucris hæc est, quæ locum alienum tenet?

ἐξέδρας propriè nominarunt in ædificijs ædem additã porticibus. Vitruuius lib. 5. In duplici autem porticu collocentur hæc membra. ἐφηβεῖον in medio, hoc autem est ἐξέδρα amplissima cum sedibus. Et paulo antè: Constituuntur autem in tribus porticibus ἐξέδραι spaciosæ, habentes sedes, in quibus philosophi, rhetores, reliquiq;, qui studijs delectantur, sedentes disputare possint. In tertio de Oratore: Cum dedita opera in eam exedram uenisset, in qua Crassus lectulo posito recubuisset. Retinuit & alibi Cicero græcum nomen, à quo & deminutum ἐξέδριον posuit, in epistola ad M. Fabiũ Gallum: Exedria quædã mihi noua instituta sunt in porticula Tusculani, ea uolebam tabellis ornare. Pollux autem lib. 1. ἐξέδραν esse ait, ἵνα συγκάθηνται, id est, consessus locum. Atq; ita Cicero interpretatus uidetur esse lib. 5. Tusculan. quæst. Hic Speusippus, hic Xenocrates, hic eius auditor Polemo, cuius ipsa illa sessio fuit, quam uidemus. Et mox, Tamen ego illa moueor exedra. De eodem enim hæc loco dicuntur. ἔφεδρος, quasi obsessor, seu subsessor est. & ἐφεδρεύειν, obsidere, ac urgere, id est ἐγκαθῆσθαι. & ἐφεδρεία, assiduitas. Atq; hoc nomine præsidium Greci & subsidium interpretantur. Polyb. lib. 1. θάνατος παρὰ Ῥωμαίοις πρόστιμον τῷ φυγόντι ἐξ ἐφεδρείας. Propositum ait esse supplicium mortis desertori loci sui, aut præsidij. Et paulo antè de Hierone, βουλόμενος οἷον ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τοῦτον. De socero Hieronis hæc narrat, quem studeret ille tanquam in presidio domi relinquere, cum ipse abesset. Et lib. 2. ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, subsidij loco. Propriè autem dicebatur ἔφεδρος in certaminibus, qui obseruabat euentum certantiũ, et postea cum uictore congrediebatur, queadmodum copiosè exposuit Lucianus in Hermogene, siue sectis. Est & in Ranis Aristophanis uerbum in hac significatione positum,

νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι, κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἕξειν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.

Atq; ille, sicut rettulit Clidemides,
Subsessor erit. At Aeschylus si uicerit,
Manebit ibi quietus: si uerò minus,
Certamen artis inibit contra Euripidem.

Suidas interpretatur τρίτος ταβλιστὴς uocabulo nouo & externo. Nam tabulam lusoriam posteriores τάβλαν nominarunt: & ταβλίζειν, ad tabulã ludere, quod facere prohibentur in quadam Iustiniani edictione Episcopi. Est igitur ἔφεδρος, is qui euentum aucupatur quasi ex insidijs: sed et omnino oppositus, seu aduersarius. Eurip. Phœnissis,

λόχους γ' ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας
πύλας ἐφ' ἑπτὰ φύλακας, ἀργείου δορὸς
σὸς παῖς ἐφέδρους. —

Diuisit ordines septem, ac totidem duces,
Portas in omnes filius tuus, hostium
Aduersus impetum, & tela Argiuæ manus.

In Philocteta sessionem notat. ἔφεδρον enim uocat Chorus, matrem deûm, ταυροκτόνων λεόντων, id est, leonum agitatricem, qui iuncti essent ad currum ipsius. Herodoto successorẽ significat, in Terpsichora, τίκτει τὸν δὴ Κλεομένεα τοῦτον, καὶ αὕτη τε ἔφεδρον βασιλέα Σπαρτιήτῃσι ἀπέφαινε: Parit tamen Cleomenem hunc, atque ipsa quidem produxit eum, qui deinceps regni administrationem susciperet. In Aiace inquit Chorus, καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος. Malum insanabile Aiacis se super omnia pre-

mere ac urgere ait. Obsidij & obsidionis interpretatio est πολιορκία. & obsessi, qui & circunsessi, πολιορκηθέντες. & obsidere, πολιορκεῖν, quod & in mora προσκαθῆσθαι dixerunt. Obses autem est ὅμηρος. & ὁμηρεύειν, obsidem esse. Disidium Latinis dissensionem & distractionem notat. & disident, qui dissentiũt. Valeant, qui inter nos disidium uolunt. Græci διαφορὰν & διάστασιν uocant: sicut στάσιν, quam Latini seditionẽ. Asiduus etiam magis ab asidẽdo, quàm ære uidetur factus. Sedulus autem, qui est ἐπιμελὴς, καὶ προσέχων τὸν νοῦν, traditur dictus à culpæ uitatione, id est, sine dolo. ut sit sedulò, ἀδόλως, accuratè: sicut securus, ἀμέριμνος, sine cura. Latina uocabula sunt sedes, sedile, sella, solium. Græca, ἕδρα, καθέδρα, ἑδρανον, θῶκος, θρόνος. & θοάζειν, residere. Oedipo tyranno,

τίνας ποθ᾽ ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε;

Quæ uestra, quam residetis hic, est sessio?

Et θάσσειν, ac θήσσειν, asidere. & inde θῆτες, mercenarij. & θητεύειν, mercede seruientes. & Athenis τὸ θητικὸν, de quo alibi dicẽdi locus dabitur opportunior. & θακεῖν, residere. Aiace, ἔσω θακεῖ. & θᾶκος, sedile. Phœnissis,

θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν οὗ μαντεύομαι.

Et traditur Thebis locũ hoc quendam nomen seruasse, quasi in quo Tiresias auspicijs operã dare solitus fuisset. Item ἕδος,

γαῖ᾽ εὐρύστερνος πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

Et in theatro ἑδώλια. unde & ἑδωλιάζειν, considere, ut Pollux lib. 4. Et νεὼ καὶ ἕδη, templa ac delubra, in oratione Lycurgi contra Leocratem. ἱδρύειν autẽ est locare, & firmare. & ἵδρυσις, collocatio. & καθιδρύειν, collocare. Thucyd. lib. 2. καὶ διεξῄει γὰρ διὰ παντὸς τοῦ σώματος ἄνωθεν ἀρξάμενον τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρυθὲν κακόν: Transibat enim per totũ corpus, supernè cõmotum in capite residens malum. Herod. Melpomena, ἱδρυθέντι δὲ τῷ στρατοπέδῳ, castris locatis. ἱδρύειν de simulacris dixerunt. Herod. ἐντεῦθεν, τοῦτον καθ᾽ ὃν κύκας ἄγαλμα δαίμονος ἐξ αὐτοῦ ἐποιήσατο, καὶ ἵδρυσε τῆς πόλεως ὅκου ἦν ἐπιτηδεώτατον. Et ἵδρυσις, simulacrorum consecratio dicebatur. ut in Pluto,

ἱδρυσόμεθ᾽ οὖν αὐτὸν ἀλλὰ περίμενε
τὸν πλοῦτον, ὅπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος.

Hoc nimirum statui fuerit. εἵσατο hoc est apud Theognidem:

Ἄρτεμι θηροφόνη θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
εἵσαθ᾽ ὅτ᾽ ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς.

Nata Diana Iouis, statuit cui rex Agamemnon,
Ad Troiam tendens, hoc simulacra loco.

Et templum ἵδρυται, erectum & consecratum est. Polymnia, ἐν τῷ Δήμητρος τε ἱρὸν Ἀμφικτυονίδος ἵδρυται, καὶ ἕδραι εἰσὶν Ἀμφικτύοσι. Et ara. Suidas adducit ex Aristophanis fabula, cui nomen Danaides, hos uersus,

μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἑρκείου χύτρας,
μεθ᾽ ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ.

Testificor Hercei sacras ollas Iouis,
Hæc cum quibus quondam ara posita est hoc loco.

Qui in tergo iacent, supini, id est ὕπτιοι: ut πρηνεῖς, proni, qui super facie. Galen. lib. 3. περὶ χρείας μορίων, οὐδεὶς γὰρ οὔθ᾽ ὕπτιος ὅλως, οὔτε πρανὴς ἐργάζεται: Nemo opus facit ullum aut supinus, aut pronus. Et ὕπτια, loca plana, uel etiam decliuia. & ὕπτιοι, ac ὑπτιάζοντες, cunctantes ac cessantes. Herodianus, ἔτι γὰρ μέλλοντος καὶ ὑπτιάζοντος τοῦ Νίγρου: cunctãte, ac ueluti supino stertente Nigro. Et ὕπτια quædam κατηγορήματα Stoicorum. Atq; hi κεῖνται, id est iacent. Græcis autẽ sunt & νόμοι οἱ κείμενοι, leges, quibus ciuitas administratur. Et κεῖται aliquid apud hũc uel illum autorẽ, id est reperitur. Et apud Homerum κεῖται Patroclus, iacet, id est, cæsus est. οἱ κείμενοι, siti. Et κακὸν εὖ κείμενον, malum bene situm. κειμήλια autẽ sunt, quæ reponi atq; asseruari solent, & propter precium, & propter eos, à quibus accepimus. κεῖται enim, quod asseruatur. ut Ιλ. δ΄. Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. διακεῖσθαι, affici, & animatum esse. πρόκεινται mortui. Sophoc. Aiace,

θανόντες ἂν προὐκείμεθ᾽ αἰχίστῳ μόρῳ.

Et paulo antè, abiectus iaceo, τὰ νῦν δ᾽ ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι. quò & alia, quę huc pertinent, adiungantur.

Aduersi corporis sunt βουβῶνες, iguina, quod & de uerendis dicitur.

— Quid enim Venus ebria curat?
Iguinis & capitis quæ sunt discrimina, nescit.

Et βουβὼν, morbus. & uerbum βουβωνιᾶν. Ibidẽ est pecten, pubis os, κτεὶς τῆς ἥβης ὀστοῦν. Vtrinq; μηροὶ, id est femina. βουβὼν enim κοινὸν μηροῦ καὶ ἤτρου, inquit Aristoteles, id est, ut Gaza, femoris & imi uetris iguen.

iguen. Quin femina & femora sint μηροί, dubium non est. Femina tamen Latini, carnes huius membri, seu pulpas dixerunt: ut cum equitatu Plinius scripsit atteri & aduri femina. Nam μηροὶ equo applicantur ea parte, qua interius illũ contingunt. Xenophon de Re equestri, τοῖν τε γὰρ μηροῖν οὕτως ἂν ἔχοιτο μᾶλλον τοῦ ἵππου. Sic enim & feminibus firmius adhæserit equo, ut nos aliquãdo fecimus hunc libellum, transferentes in linguam Latinam. μηρὸς idem Xenophon interius in equis nominauit, μηροὺς γε μὴν τοὺς ὑπὸ τῇ οὐρᾷ ἢν ἅμα πλατείᾳ τῇ γραμμῇ διωρισμένους ἔχῃ. id est: Femina quidem sub cauda, si latioris interualli linea distinxerit. Huius igitur membri totius, cum carnibus pulparum, & toris, quale apparet, nomen est μηρὸς, id est femur. ut,

— Ocyus ensem
Aeneas uiso Tyrrheni sanguine lætus,
Eripit à femore. —

Etsi Seruius femine legit. Ιλ. α'.
ἢ ὅ γε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ.
Sed & ossis, quod insertum acetabulo in genu desinit, propria est hæc appellatio. Hic est nimirum μηρὸς ἀμφικέφαλος Aristoteli, utrinq; quasi caput habens. Hæc est & coxa. Ita enim Celsus, Coxis proxima sunt genua. Sed coxas & coxendices potius ἰσχία pleriq; uocarunt, ut diximus. μηρία autem sunt ὀστᾶ μηριαῖα, id est, huius membri ossa, quæ adipe tecta ueteres in sacris exurere solebant, ritu prisco, cuius originem memorat Hesiodus Theogonia. Est & Indici montis nomen μηρός. unde Dionysus, qui est Liber, μηροτραφὴς dictus. Et fabula cõficta de femore Iouis, in quo fœtus ereptus utero materno, maturuerit, & tempora materna compleuerit, ut Ouid. cecinit lib. 3. Metamor. Femoris, ut & aliorum ossium, medici κεφαλὴν nominant, atq; etiam αὐχένα. διαμηρίσαι autem apud Aristoph. uerbum est obscœnæ significationis. ὀρατοῖ, καταθρώσκοντα δὲ τὴν αἱμασιὰν τὸν μηρὸν ἀπαθλῶσαι. Salientis ait Miltiade per maceriam femur luxatum & conuulsum fuisse. A' feminibus sunt feminalia, & à femore femoralia, tegmina partis illius, quæ & subligaria. Martialis,

Si pudor est, transfer subligar in faciem.

Et subligacula, & capistra, & rhenones. Græcorũ nomina suprà etiam commemorauimus, ζῶσμα, περίζωμα, & περιζώστραν. Pollux adduxit ὤαν λουτρίδα, ex Theopompo Comico, tegumẽtum uerendorum in balneis. ἀπὸ τοῦ μηροῦ sunt εὔμηρος, firmis femoribus. καλλίμηρος, pulcris. παραμήρια, & παραμηριαῖα, Polluci τὰ γυῖος ea erunt femina. Xenophonti sunt παραμηρίδια, arma tegentia hanc partem. μεσομήρια fortassis interfeminia, secundum Apuleium. φαινομηρίδες autem uirgines Lacenæ, quarum defluentibus uestibus femora nudarentur. Hæc pars in Pythagoræ corpore quodam tempore forte nudata, aurea fuisse uisa perhibetur. Excrescentia, id est ἔκφυσις ossium, iuxta caput femoris, τροχαντὴρ est. Et apud Galenum, ὁ μικρὸς καὶ ὁ μέγας τροχαντήρ. In motu autem trepidans caro, μυῶν habet appellationem, qui sunt musculi. Hoc est os omnium in corpore maximum, non rectum, sed repandum, Hippocrati γαῦσον εἰς τὸ ἔξω μέρος. Inferius est crus, id est κνήμη, ut ait Aristoteles, δίοστεον, id est, duo ossa continens. Os est tibia Latinis, & secundũ Galenum κνήμη, in hoc membro maius: περόνη, id est fibula, minus. Pollux hoc exterius uocat παρακνήμιον: illud interius, προκνήμιον. Sũt autem hæc ἰσομήκη μὲν, id est, pariter longa: sed non ἰσοπαχῆ, id est, pariter densa. Atq; idem Pollux maius os, quod Galenus κνήμην, appellat κερκίδα, & processus illius περόνας & παρακερκίδας, dictas à quibusdam στήριγγας, id est fulcra ἀπὸ τοῦ στηρίζεσθαι, quod est sustinere, & fulcire, & etiam insistere. Vnde & stellarum στηριγμοί, quasi insistentia, cum neq; progredi, neq; retrocedere uidentur. Xenoph. autem tibiam in equis στήριγγα esse ait, id est, stabilimentum corporis. Hæc igitur pars est à genu & poplitibus, de quibus paulo pòst, usq; ad calcem. Atq; Pollux aduersam partem quosdam κνήμην, auersam ἀντικνήμιον appellasse ait. Sed uerius est, quod et ipse Pollux scripsit, priorem partem esse ἀντικνήμιον, & posteriorem γαστροκνημίαν, & γαστροκνήμιον, quæ est pulpa quasi uentricosa cruris, Latinis sura, ita & Aristoteles. Hunc torum seu musculum accipiunt Ιλ. π'. πάχιστον μυῶν. A' crure sunt κνημῖδες, ocreæ: ut à tibijs, tibialia. Et εὐκνήμιδες ἀχαιοί, elegãter ocreati. Et

ti. Et quæcunque tegumenta tibiarũ, hæc erunt tibialia. Ὀδύσσ. ω΄.

— περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας

κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο γραπτῦς ἀλεείνων.

Dicit Laertem habuisse circundatas tibias consuto corio bubulo, contra lacerationes sentium. εὐκνήμος, elegantibus seu pulcris tibijs. Est enim hoc mẽbrum in corpore uirili spectabile. σκελίδες ὀλόκνημοι, ut dicemus. & κνημοὶ ὀρῶν, iuga montium. κνημοῖς ἐν καυκασίοισιν, Apollonius lib. 3. Et Ιλ. λ΄. ἴδης ἐν κνημοῖσιν. Et Ιλ. β΄. πολύκνημον ἐτεωνόν, δύσβατον καὶ ὀρεινόν, in iugis sitam & salebrosam urbem. Et λοκροὶ ἐπικνημίδιοι, & alij ὑποκνημίδιοι, à monte, cui nomẽ κνημίς. Et prouerbium, quo præpostere facta notantur, τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περιθεῖναι, ocreas applicare capiti. Nexus femoris & cruris, γόνυ, genu. Hic est flexus contrarius illi in cubito, Græcis συγκαμπή. Apud Cratinum Comicum γονατίζειν, quod ingeniculare quidam dixerũt, id est, genua flectere. γόνατα sunt genicula, & de uitibus, & de aristis, & de arundinibus. Herod. Thalia, καλάμου δ' ἐν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιέετι. Plin. lib. 16. cap. 36. Nauigiorum etiam uicem prestant, si credimus, singulorũ internodia. Idem paulo pòst: Alia spissior densiorque geniculis, breuibus internodijs. Ex quibus manifestum fit, genicula Latinos appellasse ipsos nodos: internodia uerò, inter hos excrescentes culmos. Sed græcũ nomen est commune. A' geniculo, geniculatus. Radix Plinio geniculata, & culmus Ciceroni geniculatus, distinctus geniculis. Et panicum Plinio in culmum geniculatum. Et aliquid in geniculum nodatur, id est γονατοῦται. Apud Homerũ γουνεῖσθαι est supplicare, & aduolui ad genua. Ὀδύσσ. ζ΄. γουνοῦμαί σε ἄνασσα. Idem significat γουνάζεσθαι. Et ἅπτεσθαι γονάτων. Ιλ. α΄.

— θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων.

Hecuba,

ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὤν.

Homericum est Ιλ. α΄.

— καὶ λάβε γούνων

σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα.

Vbi totus ueterum supplicationum gestus exprimitur. In Phœnissis est, ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ, implicitis manibus circum genua. Ὀδύσσ. η΄.

— σόν τε πόσιν, σά τε γοῦναθ' ἱκάνω.

Medea,

ἀλλ' ἀντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος

γονάτων δὲ τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι.

Sed te per hoc ego mentum obtestor tuum,

Perque genua tua, supplex en fio tibi.

Ιλ. φ΄. de Lycaone, ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων.

Aeneid. decimo,

Et genua amplectens, effatur talia supplex.

Hi sunt γονυπετεῖς, ijdemque erunt καθεσθέντες ἐπὶ γόνυ. Et Phœnissis, γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ' ἄναξ, in genua ante te procumbo, ô rex. Et γονυκλινεῖς, qui prouoluuntur genibus, & abijciunt se, atque iacent ante pedes supplices. Hominis enim genibus, ut ait Plinius, quædam religio inest obseruatione gentium. Hæc supplices attingunt, ad hæc manus tendunt, hæc ut aras adorant, fortassis quia inest ijs uitalitas. unde hoc Homericũ,

ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρει.

Donec uiuos inter ero, genibusque ualebo.

Et Theocriti, ποιεῖν τι δεῖ ὥς γόνυ χλωρόν, id est, agendum est aliquid, dum uires sunt integræ, & uigẽt genua. Senibus autem in carmine Tyrtæi, οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά, non amplius agilia sunt genua. Et Turno Genua labãt. εἰς γόνυ καταβάλλειν, prosternere. θρακί, μετὰ δὲ ταῦτα ἡ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα ἐν γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε: Mox consecuta naualis pugna, ciuitatẽ prorsus prostrauit. Theocrito est ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα, genu sura propius. Et eidem tristes domi gratiæ, ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι, deposito capite super genibus. Pollux ait, qua parte genu cum coxa cõmittatur, id uocari caput tibiæ. Et sanè Galenus etiã τὴν κάτω κεφαλὴν μηροῦ nominauit. Qua autem patella tegitur genu, ea est Græcis ἐπιγονατίς, os rotundum, iuncturæ applicatum, & illam tegens. Est & μύλη, mola, quibusdã palmula: Aristoteli πλανησίεδρον, mobile quiddam, & uagum. ὀστοῦν ἐστι χονδρῶδες, cartilaginosum os. Et Hippocrati ἐπιμυλίς, quasi quiddam molare. & κόγχη concha. itemque κόγχος. Nam utraque forma hoc nomine usi ueteres reperiũtur. Hipponacti etiam μυλακεύς. Hoc tamen esse nomen uel gallinę, uel animalculi quod in molendinis generetur, apud Comicos admonet Pollux, & adducit ex Aristophane uersus duos,

ἵνα

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἵνα ξυνῶσιν ὥσπερ ἥδιστον βίον
σκώληκας ἐσθίοντε καὶ μυλακρίδας.
Vitam ut colant, qua delectantur maxime,
Vermes edentes atq; blattas de mola.

A' tergo est ἰγνύη, illud post genu cauũ, ubi poplites extant, quibus crus reuincitur. Dixerũt et ἀγκύλην. & ιλ. ψ. κώληπα, κὰδ δ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα. γνὺξ aduerbium, & ὀκλὰξ: quorum illud in genua prolapsum, hoc flexum significat. Et ὀκλάζειν, incuruare se, & obliquare. Oedipo Coloneo, λεχρίος γ' ἐπ' ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας. Obliquum iubet illum residere in summo saxo, leuiter se recuruantem. Et ὀκλασὶ, oblique. Et ὀκλαδίας δίφρος, sella quæ explicari & componi solet: quales & in nostra gente maioribus usitatæ fuerunt. Pausanias Atticis, δίφρος ὀκλαδίας ἐστὶ Δαιδάλου ποίημα. Et πρόχνυ, penitus, & in genua. ιλ. ι. πρόχνυ καθεζομένη, id est γουνπετής. Hoc enim esse uolũt quasi πρόγνυ, & μεταλήψει πρόχνυ. γουνὸς autem est γόνιμος τόπος, id est fœcundum solum. γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα, regina soli fœcũdi Eleutheris. Et γυνῶν ἄλωνης ὑπογνυΐδα, interpretantur musculum genu. Sunt autem accipiendi illi tori, qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ constitutionis indices. Odyss. σ.

ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει,
οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.
Scilicet accerset damnum sibi futilis Irus,
Talia genua senex laceris de uestibus effert.

Apollonius ἀργοναυτικῶν γ'.

— ἀν δὲ χιτῶνας
λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.

Dicit famulas Medeæ sustulisse uestes usq; ad genua, affectantes essedum dominæ. Pindarus autem τυθείων δ' ἐπιγουνίδιον βρέφος, impositũ genibus dixit. Latinis est genus, genu, genum. Græcis etiam uaria nominis flexio. Plane autem γόνυ, genu est, ut ποδὸς pedis. Aristoteli Physiognomonicis, γονύκροτοι sunt impuri, quibus genua trepidant. ἀγόνατον, idem ἐν τῷ περὶ πορείας ζώων, absq; genibus. οἷον εἴ τι ἀγόνατον εἴη τῶν βαδιζόντων, si quid ingrederetur expers genuum. ut de elephantis traditum scimus. Totum membrum a femore ad calcem, Latinis interdum pes, Græcis σκέλος uocatur. Etsi placet quibusdam, σκέλος esse proprie crus, id est tibiam, ἀπὸ τοῦ σκληναι. ut hoc nomine illa pars, quæ carne non tegitur, significetur. σκελετὸς quidem ossa nuda sunt. Et σκελετεύσαι, nudare ossa, & desiccare. σκελίδες autem sunt plane femora pecorũ & porcorũ, id est, quod a spina pertinet ad imum uentrẽ. Apud Athenæum uero lib. 6. sunt,

σκελίδες ὁλόκνημοι πλησίον τὰ ἱδρῶτα ται
ἐν πινακίσκοις. —

Appositas esse ait pernas integras in patinis, quæ quidem mollissimæ sint. ὑποσκελίζειν autem, in lucta pedes suffligere. Lucianus, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν: Alij impliciti mutuo, subiectis sese cruribus peruertunt, siue supplantãt. Et uersus est ὑπερσκελὴς, seu μακροσκελὴς, qui alio uocabulo ὑπέρμετρος, numeris abundans. κακοσκελὴς autem, prauis cruribus, qualem Euphorionem Chalcidensem poetã fuisse memorant: et insuper μελίχλουν, atq; πολύσαρκον, id est pallidum, & corpulentum: & tamen dilectum potenti in Eubœa fœminæ Niciæ. Galeno est & ἱπποσκελὴς, qui esset equinis pedibus instructus. Et βραχυσκελῆ, habentia breuia crura: & μακροσκελῆ, longa, Aristoteli. Et σκέλος βαδιστικὸν ὄργανον, sicut χεῖρ ἀντιληπτικὸν, περὶ χειρὸς 3. Et crura in uite nominauit Columella. Et Geometris est τρίγωνον ἰσοσκελὲς, æqualium crurum. περισκελία, tibialia interpretantur. περισκελὴς autem σίδηρος, Antigona, ferrum est durum. Et περισκελεῖς φρένες, Aiace, mentes præfractæ. Et Lamiæ ὀνοσκελεῖς, id est, cruribus asininis. In India narrat Plinius perhiberi, esse hominũ genus, qui μονοσκελεῖς uocentur, singulis cruribus miræ pernicitatis ad saltum: eosdemq; σκιάποδας, quod in maiore æstu humi iacentes resupini, umbra se pedum protegant, non longe eos a Troglodytis abesse. τρισκελὲς autem τράπεζα, Cratino. Latinis a crurum uitijs sunt, Vari, Vaciæ, Vatinij, ut ait Plinius. Addunt quidam & Vatienos, & Valgios. Pollux ex Menandro περισκελίδας adducit, quas gestarent uirgines. Hæ nimirum tibialia erunt. Idem lib. 7. scribit, σκελέας quosdam nominasse περίζωστρα & ἀναξυρίδας, integumenta tibiarum, itaq; Græci feminalia interpretantur. ἀσκωλιάζειν autem, quod interpre-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

tatur, altero pede subsilire, ad σκέλος origine quidem nihil pertinet, cum tamen id uerbũ notet, quod ait Pollux. Quemadmodum & Galenus ad Glauconem lib. 2. interpretatur, καὶ ἀσκωλιάζειν δὲ κατὰ θατέρου σκέλους ἐποίουν τὸ παιδάριον ὅπως ἐπ' ἐκεῖνο φέροιτο τὸ πλέον τῆς τροφῆς: Puerum iubebant insistentem altero pede exultare, ut in eam partem alimenti maior pars deferretur. Aristoteles περὶ πορείας ζώων, id est, de gressu animantium, διὸ καὶ ἀσκωλιάζουσι ῥᾷον ἐπὶ τοῖς ἀριστεροῖς: insistentes sinistris pedibus, facilius exultant. Fuit autem talis saltatio solennis quondam Athenis, ludis quibusdam rusticorum, & rei nomen ἀσκώλια. Aliqui ἀσκωλιάζειν, quasi ἀσκοκωλιάζειν, in utrem insilire. Aliqui ἀπὸ τοῦ ἀσκώλου, id est læui, uerbum deduxerunt. nam tum, ut Virgilius fecit,

—Inter pocula læti,
Mollibus in pratis unctos saliere per utres.

In Pluto iocans Cario inquit,

ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

ἀσκελὲς & ἀσκελέως perdurationem notat. Ιλ. τ.

— οὐδέ τι μεχρὴ
ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. —

Οδυσ. α.

ἀλλὰ ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
κύκλωπος κεχόλωτο. —

ἀσκελὲς interpretantur ἀμετακινήτως, id est pertinaciter, κατὰ στέρησιν τῶν σκελῶν. εὐσκελὲς autem, expeditũ. πολυσκελὴς, cum multis pedibus: sicut πολύχειρ, cum multis manibus. κατὰ σκέλος, Plinio pedatim, ut dicetur. ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ, Eteocles Phœniss. id est retrocedit. ἀσκληπιὸν etiam ludentes ἐτυμολόγοι fecerunt, ἀπὸ τοῦ τὰ ἀσκελῆ νοσήματα ἤπια ποιεῖν, quod dura mala morborũ mitigaret: uel παρὰ τὸ μὴ σκελετεῦσαι τοὺς νοσοῦντας, quòd non affligeret, neque maceraret ægrotantes. Quod etsi utrunque medicina profitetur, & medici est officium, tamen nomine etiam an declaretur, nescio, neque multum sanè refert. σκέλη propriè totum illud sunt, quod infra truncum est, id est, ubi finditur corpus. unde & διαχίδα, id est fissuram illam, & ueteres διχάλαν, dixerunt. Et ζώων μορίων δ. δίχηλος στρουθὸς λιβυκός. Nam δίχηλα sunt animalia cum fissa ungula. γενέσεως ζώων δ. τὰ δίχηλα ὁλιγοτόκα πλὴν συός. Et χηλὴ, ubi finditur mare, brachium, apud Thucyd. lib. 7. Et lib. 8. χηλὴ γάρ ἐστι τοῦ πειραιῶς ἡ ἠετιώνεια.

Poplitum neruus latus est, tendens ad calcem. is est τένων, cõmuni appellatione. et occipitij τένοντε sunt Homero. Sed de hoc aliàs. Calcem σφυρὸν dixerunt μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν χαλκευτικῶν σφυρῶν, id est, de malleis. Sunt autem σφυρὰ in ima tibia. & πέζα, eadẽ: cuius candor in mulieribus spectabilis. Hanc esse infrà sub tibia partẽ, & Homerus indicauit. Ιλ. δ.

τοῖοί τοι μενέλαε μιάνθην αἵματι μηροὶ
εὐφυέες, κνῆμαί τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.

Hel. Eobanus noster ita,

Talia nunc Menelae tibi tua crura fuerunt,
Cruraq́;, & effluxo perfusæ sanguine suræ,
Qui tibi iam ad talos etiam peruenerat imos.

Et in ocreis sunt ἐπισφύρια, quib. hi processus tibiæ teguntur. Ιλ. γ.

κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.

Hæc nos quondam sic uertimus,

Principiò suris ocreas circundat utrinq;,
Conspicua argento quas aptat fibula talis.

περισφύρια autem sunt in Melpomena, fasciæ circum talos: τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάστη φορέει. Dionysius & ἀνέμου σφυρὸν, cursum uenti uocauit,

ὁππότερος δ' ἀνέμοιο παρὰ σφυρὸν ἔσσιν ἑκάστῃ.

Hinc sunt Homero & Hesiodo καλλίσφυρος ἥβη, & εὔσφυρος ἀμφιτρίτη, elegantibus talis. σφυρήλατος autẽ elaboratus est, ἀπὸ τῶν σφυρῶν. πέζα autem, ut dixi, est eadem. Et Homero ἀργυρόπεζα θέτις, & Pindaro ἀργυρόπεζα ἀφροδίτη, niueis conspicua plantis. Et κυανόπεζαι κόραι, Lycophroni, naues, à multis quasi pedibus remigij. In Hesychio sunt κρουπέζια, soleæ ligneæ, quasi κρουοπέζια, ad calcãdas oleas. & κρουπεζόμενος, induratis pedibus. Hinc est πεζὸς et πεζίτης, pedester. Sunt autem Latinis copiæ pedestres, qui est peditatus: & iter pedestre. & πεζὸς λόγος, non elata supra communem cõsuetudinem oratio. Et πεζεύειν, pedib. iter facere, aut merere: sicut ἱππεύειν equo. πεζέταιρος est & ipse pedes. Sed in secunda Olynthiaca πεζέταιροι quidam scripsere, interpretantes eos qui alterũ pedem nudum haberent. πεζῇ autem, pedibus, aduerbialiter.

πεζῇ

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

πεζῇ βαδίζω, νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
Incedo pedibus, cum natare non sciam.

πέζα etiam in ueste fimbria, quæ & ὤα. Apollonius ἀργοναυτικῶν δ'.

ἀκρὴν ὑψόθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνος.

Et quod infrà est. Dionysius,

καὶ χίος ἠλιβάτοιο πελώριος ὑπὸ πέζαν.

Et κυανόπεζα τράπεζα, Ιλ. λ'. nigrantibus pedibus. Sed & τῆς τραπέζης ἔτυμον esse uolũt à pedibus quatuor, ut sit illa quasi τετράπεζα. Ibidem nominatur & ἀστράγαλος, quem collocat Galenus medium infra tibiam, supra calcẽ. Iuxtaq; hunc interius os σκαφοειδὲς, exterius κυβοειδὲς. Itaq; uertebram intelligemus: hæc enim significatio uocabuli. ut Ιλ. ξ'. de uertebra ceruicis,

τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνε-
οχμῷ
νείατον ἀστράγαλον. —
Hunc icit, capiti ceruix ubi iungitur, imum
Vertibulumq; subest. —

& Οδυσσ. κ.

— ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
ἀστραγάλων ἐάγη. —

Totius autem loci illius hic est sensus,

Vndiq; cum socij strepitu fecere tumultum,
Quo miser excitus subitò, gradibusq; reuerti
Oblitus, summi cecidit per culmina tecti,
Fregit & elisa talos ceruice retortos.

Cum igitur Aristoteles et Plinius negãt hominem talos habere, intelligẽda sunt ossa, quorum usus in alea ueteribus fuit: quibus ludẽtes, ἀστραγαλίζοντες dicebantur, & ἀστρίζοντες: horum enim nomina ἄστριχοι etiam, & ἄστριες fuerunt. Ludebãt autẽ talis quatuor, id quod manifestum fit de libro primo Diuinationum: Quatuor tali iacti, casu Venereum efficiunt. Num etiam centũ Venereos, si quadringentos talos ieceris, casu futuros putas? Vnde etiam hoc cognoscitur, uniuersos talos iactum Venereum efficere: qui esset, cum in diuersa latera cecidissent, ut & Lucianus declarauit. & Martialis δίστιχον,

Cum steterit uultu nullus tibi talus eodem,
Munera me dices magna dedisse tibi.

Hic enim iactus erat lucrosissimus. Tali planicies, canis & chius. Hic casus detrimentosus erat. Propert. lib. 4.

Me quoq; per talos Venerem quærente secundos,
Semper damnosi subsiliere canes.

Etsi χῖον nõnulli felicem fuisse perhibẽt. ἑξίτης ὁ κῶος, id est senio Latinis, cauum. Et κῶους significare aiunt crepidines. Fuerunt inter iactus & Vulturius, & Hercules Basilicus. Collegisse autem ludẽtes de iactibus talorũ numeros, indicat Pollux lib. 9. ibiq; docet, στοίχορον octonarium, δυεκπίδην quadragenarium fuisse. In conuiuijs autẽ talis decernebatur imperium. Horatius: Nec regna uini sortiere talis. Idem: Quem Venus arbitrũ dicet bibendi. Certabant etiam, uter alteri imperaret ebibere quantum cõstitutum fuerat, positis pignoribus. ut apud Plautum in Curculione. Et Horatius:

Post hæc ludus erat, culpa potare magistra.

Talos autem cum iaciebant, amicã quisque suam inuocare solebat. In Asinaria: Te mihi Philenium, atq; uxori mortem. Hoc Venerium est. Et Captiuis: Amator cum talos iacit, scortũ inuocat. Hæc à re proposita non prorsus aliena, fructumq; aliquem ac uoluptatem studiosis bonarum literarũ allatura, admiscenda putauimus. Sed cũ hæc nomina σφυρῶν, & ἀστραγάλων, & talorũ, simpliciter ponuntur, ima tibia intelligitur, itaq; in equis Xenophon nominauit. & Latinis inde est talaris uestis, & ad talos stola demissa. Et talos defringi seruis uicini militis senex iubet, apud Plautum. Pompeius ait, ueteres talipedare dixisse uacillare, aut identidem pedes tollere. Hoc erit nimirũ σφαδάζειν. Horatius autem scaurum appellari dicit blandius, prauis fultum male talis. Post imam tibiã, πούς, calx, & pes. & Philoctete, πούς ἄκρος, qui propriè pes: sicut χεὶρ ἄκρα, quæ propriè manus dicitur. Hæc uocabula ad finem transferuntur, ut caput ad initium. Hinc sunt ista: εὔπους, & canes εὔποδες, bonis pedibus. & ἵππος κακόπους, prauis, Xenophonti. ὠκύπους, uelocib. pedibus, idẽq; ταχύπους. & ἀρτίπους, integris pedibus. Homero est ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, ἐπὶ συστολῇ. εὐποδία, integritas pedum. ἀποδία, uel pedes, uel usus horum ademtus. ἀκροποδητὶ dixit Lucianus Prometheo, ὡς ἀκροποδητὶ πού μόλις ἑστάναι, ut summis pedibus ægrè aliquis insistere possit. ἀντίποδες dicuntur, qui aduersa aliorum uestigia habent, in eadẽ κατὰ διάμετρον plaga. πραποδιζώμεθα, impediamur.

πρὸς ποδίζειν enim impedire est. δίπους, bipes. τρίπους, tripus, cortina cum pedibus tribus. Fuere autem & τρίποδες ἄπυροι, & ἐμπυριβῆται, uasa quæ ad ignem, ut lebetes, apponebantur, quæq; erant pura. τετράπους, quadrupes. In ænigmate sphingis est, δίπουν, τετράπουν, τρίπουν. Ita enim corripiuntur huius formæ nomina. Deinceps fiet πεντάπους, ἑξάπους, ἑπτάπους, ὀκτάπους, ἐννεάπους, δεκάπους: bipes, quadrupes, tripes, quinq;, sex, septem, nouem, decem pedum. Nam Ouidius octipedem cancrum duplici uoce appellat. ἐμποδία, ἐμπόδισμα, impedimentũ. Olynthiaca 3. ἦν ἀεὶ ὥσπερ ἐμπόδισμά τι τῷ Φιλίππῳ. ἐμποδίζειν, impedire. ἐμποδὼν ἵστασθαι, obstare. & ἐμποδοστάτης, qui obstat. ἐμποδὼν autem non solum impedimento, sed etiam ante pedes, & in medio significat. Phœnissis,

ἃ δ᾽ ἐμποδὼν μάλιστα ταῦθ᾽ ἥκω φράσων.
Quæ maximè urgent, adsum ut exponam tibi.

Herod. μελπομ. τοὺς ἂν ἐμποδὼν γινομένους ἡμεροῦται πάντας: in quos incidit, eos subdit sibi. ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, referre pedẽ, retrò paulatim cedere. Xenoph. lib. 2. ἑλληνικῶν, οἱ δὲ λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴ αὐτῶν πολλοὶ ἐτιτρώσκοντο, μάλα πιεζόμενοι ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα: Lacedemonij, quòd multi ex ipsis uulnera acciperẽt, cum admodum premerentur, paulatim referre pedem cœperunt. Et παιδ. κύρου 3. παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. Cyrũ iussisse ait ordines abduci retrò, extra teli iactũ. Lucianus σκύθη, ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν, e uestigio retrò abire. Et de uocabulo ἀκριβολόγος, κἂν εἴ τις βάσκηλον, ἢ δύσχερ ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθὺς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, e uestigio conuertit iter. Polyb. lib. 2. οὐχ ὑπολειπόμενος τόπον πρὸς τὴν ἐπὶ πόδα ταῖς σπείραις ἀναχώρησιν, non relinquens locum cohortibus ad receptum. καλόπους erit pedibus bonis, aut pulcris: sicut è cõtrario κακόπους, uitiosis. Sed & καλόπους, lignea pedis figura, ad quam calcei consuuntur. Et prouerbiũ, ἑνὶ καλοπόδι πάντας ὑποδεῖν, Ad unum exemplum omnibus calceamenta consuere. Et deminutum καλοπόδιον. Vocabulo hoc & Plato usus est Symposio, ἔχων τι τοιοῦτο ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ἐυτίδας: tale habens organum, quali sutores alutas leues reddunt obductas pedi ligneo. ποδοκάκκη, catasta. ποδοκατοχὴ τῆς ἕδρας, id est pedum compressio. ποδάγρα, pedũ morbus. Et laborare ex pedibus, ποδαγρᾶν. ποδάγρα & ποδοστράβην significat, Xenoph. παιδείας κύρου. πολύπους, multipes: & piscis, ac uitij narium nomen. Platoni sunt πολύποδα, animalia multorum pedum: et pari forma ἄποδα, nullorum. Item Aristoteli de Generat. animalium, ἄποδα, δίποδα, τετράποδα, lib. 2. Itemq; de Partibus lib. 4. ubi & ἀποδία legitur, defectio pedũ. χαμαίπους appellata fuit sponsa, quæ non deduceretur bigis, sed pedibus. ποδοστράβη, tendicula ad feras capiẽdas. Xenophon, ἵστανται δὲ καὶ ποδοστράβαι ταῖς ἐλάφοις ἐν τοῖς ὄρεσι, tendiculæ ponuntur & ceruis ad montes. ποδονιπτῆρ, & ποδονιπτὴς, peluis ad pedes abluendos: ut Amasidis illa aurea, κλειοῖ, & πολιτικοὶ ἀρᾶ. ποδεὼν ἀσκοῦ, apud Herodotum, est Euripidi & in oraculo πούς. κλειοῖ, ἐπικατάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἀπαμμένους: Detractis utrium duobus aut tribus peronibus, seu sacculis, resoluisse illum laxatis uinculis. Eurip. Medea,

ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα,
πρὶν ἂν πατρῷαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Ne pendulum utris soluerem prius pedem,
Reuersus atq; essem paternos ad lares.

Oraculum autem refertur à Plutarcho,

ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν
μὴ λύσῃς, πρὶν δῆμον ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι.
Magne pedem populi princeps qui pendet ab utre,
Ne soluas, patrias nisi mox ingressus Athenas.

Iussum autem fuisse aiunt Aegeum, ne cum externa muliere cõcumberet, & se integrũ reseruaret Aethræ coniugi suæ. In Vrania angustias uocabulum notat: τῇ γὰρ Δωρίδος χώρης ποδεὼν στεινός ταύτῃ κατατείνει ὡς τριήκοντα σταδίων μάλιστά κῃ εὖρος: Regionis Doricæ hac in parte angustus est aditus, latitudine patẽs ad milia pass. circiter quatuor: id est, quasi pero extẽditur. In Vespis Aristophanis interpretantur ἀργυλόφους τῆς μηλολόνθης πόδας, qui est aureolus brucus: & hos aiũt ποδεῶνας uocari. ποδήρης χιτών, tunica demissa ad pedes usq;. Xenoph. κύρου παιδείας 6. χιτῶνα πορφυροῦν ποδήρη σολιδωτὸν κάτω: tunicam purpuream promissam, & infrà restrictam. Idem & ἀσπίδας ποδήρεις

λήρεις dixit: σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι, καὶ δόρασι μεγάλοις: cum illis prolixis scutis, & hastis grandibus. ποδαλγία, pedum dolor. & ποδαλγὴς, qui dolores hos sentit. Plato Comicus, ποδάεια pediculos, id est pedes paruulos: & ποδεῖα Critia appellauit pedũ inuolucra, quæ Aeschylo sunt πέλυτρα. Ita in Polluce legimus. πρὸς πόδα, & ut in Hesychio est, πρὸς ποδός, significat cõuenientiam, translatum à calceis aptis pedi. Lucianus ad indoctum, qui libros multos cõpararet, πρὸς πόδα δή σοι καὶ ὁ ἄγγελος οὗτος, quadrat nimirum in te & iste euãgelus. Idem de uoce ἀποφράς, οὐ πρὸς πόδα ἦν ἡ ποιοῦτο, εἰπέ μοι, ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; An nõ conuenit, dic mihi, talem Nefastum appellari? ἀνεπόδιζον τὸν γραμματέα, dixit Aeschines orator: id est, iubebant scribam iterare recitationem. Et Antiphonti sunt ἀναποδιζόμενα, quæ iterum perpenduntur. Hæc Pollux. Herodotus etiam uerbo usus est, τερψιχ. ἅμα τε διεξιὼν τὸ λόγιον, ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα κατὰ τὴν ἀπὸ Κορίνθου ἄπιξιν, interrogans & reuocans præconem ad mentionem itineris Corinthij. Herodianus autem lib. 5. de Heliogabalo ita, ὁ δὲ ἀντωνῖνος ἔθει πρὸ τοῦ ἅρματος, ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω, ὥς τε τὸν θεὸν ἀναβλέπων, καὶ τοὺς χαλινοὺς ἀντέχων τῶν ἵππων: Currebat Antoninus ante tensas, retrocedens, & simul ad Deum respiciens, simul habenas equorum retinens. Lucilianum est uerbum repedare. Hesychius annotauit, ποδίζειν esse metiri: & hinc ἀναποδίζειν. Et ἀναποδισμὸν interpretatur repetitionem, & conuersionem. & ἀνὰ πόδα, retrò. ἐν ποσὶ, iuxta pedes. Herod. εὐτέρπη, αἳ ἐν ποσὶ αὐτέων ἐφαίνοντο ἔτι καὶ ἐς ἐμέ. Manus statuarum ait uisas ad suum usq; tempus fuisse iacentes ad pedes. Aristot. πολιτικῶν 2. ἐκ τῶν ἐν ποσὶ καὶ μικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλοις. τὰ ἐν ποσὶ, sunt quæ ante pedes, apud Terentiũ, & in illo uersu de Diuin. 2.

Quod est ante pedes, nemo spectat: cœli scrutantur plagas.

Et elegantibus illis in Aetna,

Nam quæ mortali spes est, quæ amentia maior,
In Iouis errantem regno perquirere uelle,
Tantũ opus ante pedes transire, & perdere segnes.

Lucianus, τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ignorans hæc trita, quod est Platonicum in Theæteto. Eurip. Andromacha,

—τὰ δ' ἐν ποσὶν
οὐκ ἐξικμάζω, καὶ λογίζομαι κακά.

— Sed quæ ante sunt pedes,
Considero minus, atq; perpendo mala.

Pindarus πυθιονικ. η. τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχον: id quod adest, procedat. ἐμποδίζειν, planè est impedire. Plato Phædone, ἐμποδίζουσι ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν. Aristoteles ita est usus uerbo, de Partibus 4 τοῖς μὲν γὰρ αὐτῶν οὐκ ἐμποδίζουσιν οἱ πόδες οὕτω, nõ sunt impedimẽto pedes. Et de Gressu animantum, ἐνεπόδιζον ἂν οἱ ἠρεμοῦντες πόδες τοῖς κινουμένοις: commotis pedibus, impedimento essent quiescẽtes. Et ibidem, ἐμπόδιον, impedimentum: οὐδὲν ἐμπόδιον αὐτοῖς γίνεται πρὸς τὴν πορείαν. Et Xenophon Hipparchico, πολλὰ γὰρ ἐν πολέμῳ ἐμπόδια συμπίπτει. Et ἐμποδὼν, obuiã. Herod. Polymn. τοὺς δὲ ἀεὶ γινομένους ἐμποδὼν συστρατεύεσθαι ἠνάγκαζε: Quicunque obuij erãt, eos cogebat, ut ad exercitum suum se adiungerent. Impedimẽto, Plato Critone. οὐδεὶς τῶν νόμων ἐμποδών ἐστιν, οὐδ' ἀπαγορεύει: nulla lex obstat, aut uetat. de quo uocabulo & suprà diximus. ἐκ ποδὸς, e uestigiò. ut ἐδίωκεν αὐτὸν ἐκ ποδὸς, Halicarnaseus lib. 3. Polyb. lib. 5. ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐπιμελεῖσθαι προήγγελλε καὶ θαρρεῖν αὐτοὺς ἅπασιν ὡς ἐκ ποδὸς ἀκολουθήσων πρωὶ τοῖς πολεμίοις: Hęc locutus, attentos esse, & curare se iussit uniuersos, quòd e uestigiò hostes cum prima luce sequi uellet. Et lib. 2. λοιπὸν ὅσον ἐκ ποδὸς ὑπελείφθησαν, postea cum prorsus urgerent. quod fit nimirum, cum in conflictu hæret pede pes, densusq; uiro uir. & quando, secundum Heraclidas Euripidis,

—ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδί,
ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στὰς καρτερεῖ μάχῃ.

Theocritus Thalysijs,

—Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν
εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. —

Perfecisse Chalcona illum fontẽ ait, uel operi celeri, uel è primis fundamentis. Quidam addũt, uel ex fontis radice. Est enim & πούς, imum in monte. ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, in catalogo. Polyb. lib. 3. τούτοις δ' ἐκ ποδὸς τὴν δύναμιν ἔχων αὐτὸς ἐπηκολούθει κατόπιν, e uestigiò cum copijs à tergo illos secutus fuit. ἐκ ποδῶν, extra pedes. & ἐκ ποδῶν γίνεσθαι, secedere. Et prouerbiũ, ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Hoc est plane, quod Ouidius canit,

Tempora si fuerint nubila, solus eris.

Nam tum negat prouerbiũ amicos multos sese ostendere, aut obuiam ferre. Xenophon ἑλλην. 2. ἕως δὴ τοὺς πονηροὺς ἐκποδὼν ποιησάμενοι κατεστήσαντο τὴν πολιτείαν: donec è medio sublatis improbis, constituere Rempub. possent. Dionysius autem Halicarn. lib. 2. ita, ὁ δὲ ἐκποδὼν συνακολουθῶν αὐτοῖς, συνεισπίπτει τοῖς φεύγουσιν εἰς τὸ τεῖχος, euestigio insequens. συμποδίζειν significat pedes colligare. Plato Theæteto, πρὶν θαυμάσας τὴν πολυάρατον σοφίαν συνεποδίσθης ὑπ᾽ αὐτοῦ: donec in admiratione optabilis sapientiæ, ab illo quasi compedibus implicareris. πρόποδες dicti fuerunt, quibus essent grandes pedes. Et πρόπους inter sidera, ante signũ Geminorum. Et πρὸ ποδῶν, in promtu, ante pedes. πολιτειῶν δ΄. πάλαι ὦ μακάριε φαίνεται πρὸ ποδῶν ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν κυλινδεῖσθαι: Iamdudum, optime tu, ab initio ante pedes uolui uidetur. In Suidæ collectaneis annotatur prouerbium, κατὰ πόδος βάσιν. quod dici perhibet de ijs, qui accuratè & diligenter aliquid, non temerè & festinanter absoluant: id est pedetentim, ac placidè. In Xenophontis primo παιδείας κύρου, κατὰ πόδας significationẽ habet insecutionis: ὅτι δὲ ταχὺ εὑρεθείη ἄλλας κύνας εἶχον ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν: Statim autem reperto lepore, nimirum alias canes habebas instructas ad insequendũ & capiendum illum. Herod. τερψιχ. ἐόντων δὲ ἤδη ἐν χίῳ κατὰ πόδας ἐληλύθεε περσέων ἵππος πολλὴ διώκουσα τοὺς παίονας: Cum iam in Chio essent, magna affuit multitudo equitum Persicorum, insequens illos per uestigia ipsorum. Polyb. lib. 1. εἵπετο κατὰ πόδας τοῖς πολεμίοις, uestigia hostium secutus fuit. Idem lib. 3. τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμέρα, postero, id est sequente die. παρὰ πόδας, euestigio. Idem lib. 5. βραχεῖς γὰρ δὴ πάνυ καιροὶ πάντας μὲν ἀνθρώπους ὡς ἐπίπαν ὑψοῦσι, καὶ πάλιν ταπεινοῦσι, μάλιστα δὲ τοὺς ἐν τοῖς βασιλείοις. ὄντως γάρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. ἐκεῖναί τε γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν ἄρτι χαλκοῦν καὶ παραυτίκα τάλαντον ἰσχύουσιν, οἵ τε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι, καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίγνονται: Breuia enim momenta plerunq; extollunt homines, & deprimunt, in primis eos qui in familijs regum sunt. Reuera enim hi similes calculis mensularum, super quibus rationes computantur: illi enim pro eo atq; computatori libet, modò assem, modò talentum ualent. Et aulici iam beati, pro nutu regis, euestigio miseri sunt. In Theæteto, τὰ δ᾽ ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας, quę sunt ante & iuxta illum. Et, περὶ τῶν παρὰ πόδας, καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, differere de ijs quæ sunt ante pedes & oculos. Lucianus, ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι, quæ redarguere in promtu est. Idem, παρὰ πόδα ἡ ἱστορία, in promtu est historia. Et Philocteta, πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται, facilè & euestigio magnam potentiã obtinet. Sed ιλ. ό.

ταρβήσαν, πᾶσι δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
Extimuere, animusq; pedes delapsus adusq; est.

In Teutonico dicunt delabi cor in calceamenta, de ingenti formidine. ὀλυμπίων α΄. ὁ αὐτῷ πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη, propè iuxta pedes ille se huic ostendit. Et πυθίων γ΄. est τὸ πὰρ ποδός, pręsens, id est conditio uitę humanę. χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασί, γνόντας τὸ πὰρ ποδός, οἵας εἰμὲν μοίρας: Decet petere à dis, humanis animis conuenientia, animaduertentes id quod præsens est, quod sit fatum nostrũ. ὑπὸ θρῆνυς ποσίν, est in solio Homerico. Hoc posteriores uno uerbo duplici uocarunt suppedaneum, & ὑποπόδιον: sicut σύαγρον, qui est Homero ὗς ἄγριος. In secundo autẽ Polybius ὑπὸ πόδα κατάστασιν dixit, statum eundem & immutatũ. Addit enim, διὰ τὸ μὴ λιπέσθαι τόπον εἰς ἀναχώρησιν ἑαυτοῖς: quòd non reliquissent locum sibi ad retrocedendum, seu ad receptum. Plutarchus autem contra Epicurũ disputans, quòd ne suauiter quidem secundum illius dogma uiui possit, τὰς μὲν θεμιστοκλέους καὶ μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ κατευτελίζοντος, qui calcet & eleuet. Pindaro πυθίων δ΄. ἐκτὸς ἔχειν πόδα, significat expertẽ esse: φαντὶ δ᾽ ἔμμεν τοῦτ᾽ ἀνιαρότατον, καλὰ γινώσκοντ᾽ ἀνάγκᾳ ἐκτὸς ἔχειν πόδα: Aiunt hoc esse molestissimum, cogi aliquem expertem esse notorum bonorum. Sophocli Philoctete, uitare:

— κἂν τἄλλ᾽ οὕτω φρονῇς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
Sententia in qua si perseueraueris,

Fortasse

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Fortasse poteris effugere infortunium.

ποδαγός, & ποδηγός, & ποδηγής, ductor. In Antigona à pedibus,

ἐγὼ δέ σου ποδαγὸς ἑπόμην πόσει.
Virum comitabar assecla ego fidus tuum.

ποδηγέτης σκότου λαμπτήρ, fax deductrix pedum in tenebris, Lycophroni. Et uerbum ποδηγετεῖν, sicut ποδηγεῖν. ποδήνεμος ὠκέα ἶρις est, uelox, & cum uentosis pedibus. Aeripes autem cerua est Maroni, firmis ac solidis pedibus. Etsi placuit Seruio, esse συναίρεσιν, & integrum aëripes, quæ iam esset ποδήνεμος. ποδηνεκὲς δέρμα λέοντος, ιλ. κ΄. Et scutum, ποδηνεκὲς ἔρκος ἀκόντων, ιλ. ο΄. utrũque prolixum, & pedes attingens. ποδάρκης δῖος ἀχιλλεύς, est ποδώκης, agilis & celer. γυμνοποδεῖν, est nudis pedibus incedere. & γυμνοπόδης, nudis pedibus incedens. & res γυμνοποδία. ἀκαμαντόποδος ἀπήνη, currus indefessi cursus, Pindaro ὀλυμπιονίκ. Et τανύποδας ἐριννῦς inuocat Sophocleus Aiax, Furias cum prolixis pedibus. χαλκόπους autem ὀδός, in Oedipo Colonæo, & ἐριννῦς, est in Electra, id est ferripes. τρίπους, à tribus pedibus, quod retulimus. Hoc etiam diminutũ τριποδίσκιον. Sed τρίπους δελφικός, est cortina Delphica. ut Aeneid. 3.

— Et mugire adytis cortina reclusis. & 6.
— Nec te Phœbi cortina fefellit.

Et rursum 3. græco utitur uerbo,

— Qui numina Phœbi,
Qui tripodas, Clarij lauros, qui sidera sentis.

Propertius lib. 4.

Si modò Auernalis tremulæ cortina Sibyllæ
Dixit, Auentino rura pianda Remo.

Fuit autẽ cortina Delphica, similis ahenis cum tribus pedibus, quibus insisteret, qui Grẹcis est χαλκοῦς τρίπους. Idque nomen & quibusdã stellis inditum, supra Geminorum signum, quorum alterum Apollin astrologi nominant. De tripode autem Delphico placuit quædam ex Diodoro decerpta inserere huic loco, apud quem lib. 16. hẹc ferè legũtur: Cum Delphis antiquis tẽporibus ingens terrẹ hiatus extitisset, qua postea parte templi penetralia, id est ἄδυτα, fuerũt, ascendentes capellẹ, nondum enim mons incolebatur, & accedentes propius ad hiatum, mox cùm sonos, tum gestus mirificos edere cœperunt. Hoc custodem gregis miratũ, uenisse & illum ad hiatum: eique idem quod capris accidit. Quo diuulgato, alij de uicinia complures, experiri uolentes quæ res esset, progressi ad hiatum illum, statim mente se alienari, et ut Græci aiunt, ἐνθουσιάζειν, id est, numine corripi senserunt: quam terræ diuinitatem attribuentes, multis annis in rebus quisque dubijs illo pro se oraculo fuit usus, cũ Telluris esse χρηστήριον, id est, officinam quandam responsorum, statuerent. Postea cum permulti in illo furore præcipites in hiatum ferrentur, placuit uaticinandi munus uirgini delegare, quam & προφῆτιν, & πυθίαν appellarunt. Vt tamen hæc illo fungi tutò posset, machinam quandã extruxerunt, super qua sine periculo posset exultare, & oracula reddere: quẹ cum tres bases haberet, τρίποδος nomen obtinuit. Atque illius ueteris operis similes fermè sunt, & imaginem referunt lebetes ærei tripodes, quales postea excudere soliti fuerũt. Addit Diodorus, aliquãtisper huic muneri uirginem præfuisse, deinde quinquagenariam fœminam, sacerdotẽ constitutam. Sed hæc nihil ad rem. Quòd autem uerissima responsa dari crederentur Delphis, τὰ ἐκ τρίποδος, prouerbiali figura dici cœpta, quæ essent certissima. Cortinam quidã & uelum significare uolunt, cuius quidem Seruiana ridicula etymologia est. ut in uersu ex Aetna,

Carmineq́; irriguo magni cortina theatri
Imparibus numerosa modis canit arte regentis,
Quæ tenuem impellens animã subremigat undam.

De quo tamen illi uiderint. Neque in Pœnulo significatio manifesta est,

Ita replebo atritate, ut atrior multo siet,
Quàm Aegyptij, aut qui cortinam ludis per circum ferunt.

Diuus quidem Hieronymus in Mose, planè cortinam in significatione ueli usurpat. Sed de hoc satis. ποῦς est & τραπέζης, id est pes mẽsæ, qui apud priscos fuere terni. Metamor. 8.

— Mensæ sed erat pes tertius impar.

ut potius τριάπεζα, quàm τετράπεζα illa perhibẽda sit, si de numero ductum nomen esse uideatur. Propert. lib. 4.

Decidit inq́; suos mensa supina pedes.

Horatius dixit, I pedes quò te rapiunt. Theocritus, ᾇ πόδες ἄγον. Camilla autem

pedem

pedem ex hoste reportat, ἀναχωρεῖ. Et Bibulus apud Ciceronem pedem porta non extulit, οὐκ ἐξῆλθεν ἔξω πόλεως. In Comœdijs seruus iocans ille quidem ait,

ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ὁρῶ.

Sed usitata est figura sermonis de toto, seu integro, ἐκ κεφαλῆς, ἢ ἀπὸ κεφαλῆς εἰς πόδας. ut & Ιλ. ψ.

ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. —

De mense autem tribus pedibus extant quædam in epitoma Athenæi lib. 2. ubi & Cratini uersus refertur,

τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι.

Trinis acernæ mensulæ cum cruribus.

Atque ibi docet, fuisse τρίποδας mēsas appellatas. ut apud Antiphanem,

ἐπειδὰν ὁ τρίπους ἤρθη κατὰ χειρῶν τ' ἔχομεν.

Ast tripode sublato, & data manibus aqua.

Ibidem & Xenophontis locus, de 7. lib. ἀναβάσεως adducitur Et Epicharmea disputatio, quomodo mensa quadrupes possit esse τρίπους. Et Aristophanis elegantissimi uersus exponuntur,

— τράπεζαν ἡμῖν φέρε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν, τέσσαρας δὲ μὴ 'χέτω,
καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Vnde colligi posse uidetur, remansisse nomen τρίποδος etiam in quadrupede mensa, quòd priscæ mensę ternos pedes habuissent, ut accidit in multis. Tale est enim tabellarius, talis liber, tale stipendium. ἀπὸ τῆς τραπέζης diminuitur τραπέζιον, mensula, quod apud Geometras est σχῆμα inęqualium tam laterum quàm angulorum quatuor. Ponebatur autē mensa ante epulas, & postea auferebatur: id est, παρετίθετο & ᾔρετο. & posita παρέκειτο. Pone puer mensulā, Plaut. Et, Mensæque remotæ, Maro. Et ἐπὶ δὲ παρέκειτο τράπεζα, Ιλ. ω. δεύτεραι autem τράπεζαι mensæ secundæ: quas, referēte Athenæo lib. 14. Philoxenus Cytherius in fabula, cui nomen indidit δεῖπνον, id est cœnæ, κέρας ἀμαλθείας, id est cornu copiæ, appellauit. Horatius:

— Tum pensilis uua secundas
Et nux ornabat mensas cum duplice ficu.

Rursum pedes ferunt ingrediētes. Ιλ. ς.

τὴν μὲν ἄρ' Ὄλυμπόνδε πόδες φέρον.

In Plautino autē ioco, odos dimissis pedibus fertur in cœlū. Vulcanus autem est κυλλοποδίων, id est, uitiatis pedibus. Et ὀρθοποδεῖν, rectè ingredi, apud Paulum ad Galatas 2. ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Et δίκη ὀπισθόπους, assecla nocentium. Nam secundum Horatium,

Raro antecedentem scelestum
Deseruit pede pœna claudo.

σερτόποδα interpretantur μεγαλόπουν, cum magnis pedibus. λεπτόπους autem est, qui habet exiles pedes: de quo παροιμία, παρὰ δίκην σκέλος. Apud Maronem,

Stat sonipes, & frena ferox spumantia mandit.

Nam laudatur ungula caua equi, ψοφοῦσα ὥσπερ κύμβαλον, secundum Simonem. ἀγκυλόπους δίφρος, ab operis, ut uidetur, & figurę expresione, apud Plutarch. in Mario, sella curulis. δύο γάρ εἰσι τάξεις ἀγορανομιῶν, ἡ μὲν ἀπὸ τῶν δίφρων τῶν ἀγκυλοπόδων, ἐφ' ὧν καθεζόμενοι χρηματίζουσιν, ἔχουσα τοὔνομα τῆς ἀρχῆς, τὴν δὲ ὑποδεεστέραν δημοτικὴν καλοῦσι: Sunt enim duo ordines ædilitatis: unus, cui nomen magistratus est, à sellis curulibus, in quibus residētes, ius dicere solent: inferiorē autem plebeiam uocant. In Timone Luciani est αὐτόπους, proprijs pedibus: ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζεις, tuis pedibus, ducente nemine. κοινόπουν παρουσίαν, Sophocles Electra, aduentum consortē, siue socium, dixit. κονιόπους, & κονίπους, soleæ exilioris appellatio. κυνήποδες autē nominātur in equis. οἰδίπους et οἰδίποδης, ærumnosi illius Thebani nomen. δασύπους, cuniculus, ab hirtis pedibus. σκιάπους, gentis σκιαπόδων, de qua paulo antè. Nomē est in Auibus Aristophanis. Et κένταυροι sunt ἱππόποδες, pedibus equinis. γεισίπους, & γεισιπόδισμα, est suggrundiorum fulcrum, cui illa innituntur quasi pede. Pollux lib. 1. & γεισιποδίζειν, τὰ γεῖσα fulcire. & γεισιπόδισις, suggrundatio. ὑποποδίζειν, retrocedere. & προποδίζειν, procedere. & ὑποποδισμοὶ, ac προποδισμοὶ stellarum, cum uidentur de signo aliquo uel ad pręcedentia, uel ad sequētia illæ pergere, quę sunt προηγούμενα & ἑπόμενα. ποδιαῖον autem διάστημα, interuallum spacio pedali. Barbari in 3. παιδείας Κύρου, πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐν ταῖς φάτναις, pedibus alligatos. Plin. lib. 11. cap. 45. Ita reliqua, ut libitum est, gradiuntur, leo & camelus tantum pedatim: hoc est, ut sinister pes non transeat dexterum, sed tantum subsequatur. Aristot. ἱστορίας ζώων β'. ἡ δ' ἀρχὴ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πᾶσι, κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν, ὅ, τε λέων

λέων καὶ αἱ κάμηλοι ἀμφότεραι, αἵ τε Βακτριαναὶ, καὶ αἱ ἀράβιαι. Alias animãtes, quib. pedes plures sunt, ingredi ait, & stare, ita ut priores & posteriores pedes simul directè κατὰ διάμετρον promoueant: progreſsionẽ autẽ ordiri à partibus dextris, solum leonem & camelos pedatim. Libro autem 9. βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος. Plinius de leonibus: Contemtim restitansq; cedit. ἀργυρόπουν φορεῖον, est apud Athenæum lib. 5. lectica cum pedibus argenteis, quod Athenioni obuiam ait missum ab Atheniensibus, ut illò in urbem deportaretur. Et ἵππος ἀελλόπος, ἢ ποδώκεμος. Et poetis δολιχόποδες, qui pedes longos habent. Et λαγώπους, et κορωνόπους, herbarum nomina. Lepus autem Varronianus leuipes est, et uulpes uolipes, sanè nugaciter, ut & lapis ledipes. γυμνόποδες sunt, qui nudis pedibus incedunt, & res γυμνοποδία. Et ἄποδες, uel omnino sine pedibus aues, uel cum breuiſsimis. Et ἵππων ἀερσιπόδων, Ιλ. ς. altè attollẽtium pedes. Et κλίναι ἀργυρόποδες, lectuli cum pedibus argenteis. Et apud Athenæum lib. 5. κλίναι χρυσαῖ σφιγγόποδες, lectuli aurei, cum pedibus implicitis, seu referẽtibus formam sphingum. Et lib. 2. dixit, τραπέζας ἐλεφαντόποδας, mensas cum pedibus eburneis. λυκόποδες, uel ab insigni scutorum, uel à caligis hirtis, satellitium tyrannicum. Et in Lysistrata Arist. fortes milites, ἄγετ' ὦ λυκόποδες, οἵπερ ἐπὶ λειψύδριον ἤλθομεν, ὅτ' ἦμεν ἔτι. ξυλινὸς πούς est καλλιόπους, quem accõmodasse sibi Hegesistratum, scripsit Herodotus. Ille igitur fuit ξυλόπους. χειροπόδης Pittacus ab Alcæo dictus. & σαράπους, quod πλατύπους, id est, magnis pedibus, quos ueluti trahens, id est σαίρων, incederet. Auium est alia σχιζόπους, id est digitata, diuiso nimirũ pede: alia στεγανόπους, palmipes, ut Plinius. Est autem in uocabulo significatio cõtinuitatis. Tales & πλατυώνυχες uocantur: ut sunt olor, pelican, anser, anas, & aquaticæ ferè aues. πούς est & uersuũ. Hi dicuntur πόδες μετρικοί. Cum enim celerior et tardior pedũ sublatio & depositio, quæ est ἄρσις & θέσις, rationem inter se habuerit, tum ῥυθμὸς existere dicitur, qui sunt numeri. Et hinc ad connexionem syllabarum transfertur uocabulum pedum, quibus ad uersuum structuram utũtur. Est & in extructionibus podium. Lib. 3. & 6. Vitruu. Corinthij simplices habent columnas, aut in podio positas. Item 5. Supra podium columnæ cum capitulis & spiris. hoc erit ποδίου. πούς in naui nominatur. Et pes Latinis. Aeneid. 5.

Vnà omnes fecere pedem. —

id est πόδιαν, inquit Seruius, & interpretatur funem, quo tenditur uelum. Apud Plautũ nauales pedes esse aiunt, remos. Legitur autẽ in Menæchmis hic uersus,

Asseruatote, hæc sultis, nauales pedes.

Quæ sanè durius cohærent, si remos dixit. Οδυσσ. ε.

ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλως τε, πόδας τ' ἐνέδησεν
ἐν αὐτῇ.

Implicuitq; pedes, funesq;, grauesq; rudentes.

& Οδυσσ. κ.

αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων. —

Semper enim ipse pedem tenui ratis. —

Sophocles Antigona,

αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα
τείνας ὑπείκει μηδὲν ὑπτίοις κάτω
στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασι ναυτίλλεται.

Sic & gubernator nauis, tendens pedem,
Cum nihil remittit, diſsipata mox trabe,
Versæ carinæ inuehitur undas per maris.

Euripides Oreste,

καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ
ἔβαψεν. ἔστη δ' αὖθις ἢν χαλᾷ πόδα.

Ac ui citato mergitur ratis pede:
Eademq;, si remiseris, stabilis manet.

In 6. Nemæorũ, τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον, αἰεὶ κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμόν. Interpretãtur πόδα, temonem, seu clauum. Atq; hunc circum commotos fluctus maximè ait nauigãtium animos commouere. Catullus quasi uelum hoc nomine significaret, ita usus est:

— Vtcunq; Iuppiter
Simul secundus incidisset in pedem.

Interpres Apollonij lib. 3. funes ueli, qui sunt κάλω, in tria genera diuidit: aut enim detrahitur his uelum, & uocantur μεσουρίαι: aut intenditur utrinq; ad proram, & sunt πρότονοι: aut conuertitur & laxatur, hi sunt κατὰ τὰς γωνίας, ad angulos, & dicuntur πόδες, & ante hos πρόποδες. Etiam πούς montis. ὑπὸ πόδα νείατον Ἴδης. Et Ιλ. υ. πόδες πολυπιδάκου Ἴδης καὶ κορυφαί. Pedes sunt & φθεῖρες, animal capitis fœdum. Et pediculi: horum semi

narium lendes, κονίδες. Et pedicosi, immundi. Pedarius senator, & pedaneus iudex. Pediculi autem sunt in fructibus, quibus dependent, apud Theophrastũ, ut uidetur, μίσχοι. Ita enim in primo legitur ἱστορίας, τὰ μὲν μίσχον ἔχει, τὰ δὲ μή. Et 4. μίσχον δὲ ἔχει σφόδρα μακρόν. Plin. lib. 21. cap. 16. pediculo ualde longo. Aliqui μόσχον maluerunt. Pediolum etiam, & pedicinum, aiunt esse pedem. Pedale est ποδιαῖον. Sesquipedale, ποδιαῖον καὶ ἥμισυ. Propria sunt Pedio, et Pedianus. Verba autem, impedio, ἐμποδίζω, uel συμποδίζω. Expedio, ἐλεύθερον τίθημι. Cicero Acilio lib. 13. Quoquo modo autẽ se res habet, peto à te, ut honoris mei causa eum expedias, id est, πραγμάτων ἐλεύθερον θῇς, uel πραγμάτων ἀπαλλάξῃς. Silio: A' te uehementer etiam atq; etiam peto, ut quod habet in tua prouincia negocij, expedias: id est διαθῇς, uel συνεκπονήσειας. Maroni, Expediam dictis, est διηγήσομαι. Dum curis uagor expeditis, Horatius: id est, ἐλεύθερος φροντίδων, is est ἀμέριμνος. Cicero Qu. fratri: Omnia sunt ad eum frangendum expedita: id est, παρεσκευασμένα. Impeditus, συμπεποδισμένος. Expeditus, εὔζωνος, καὶ ἐλεύθερος. Expeditio autẽ, ἐκστρατεία. Præpedio, ἐμποδίζω. & præpeditus. Suppedito, χορηγῶ. Compeditos autẽ uocarunt constrictos compedibus. Compedes enim sunt pedicæ, πέδαι. Herodot. τὰς ψιχόρη, τὰς δὲ πέδας αὐτῶν ἐν τῇσι ἐδεδέατο, ἀνεκρέμασαν ἐν ἀκρόπολιν: Compedes, quibus reuincti fuerant, suspenderunt in arce. Virgil.

Tum gruibus pedicas, & ceruis uincula nectit.

Sunt enim pedicæ, pedum uincula: sicut manicæ, non solũ tegumenta manuũ, ut diximus, sed etiã uincula. Et πεδῆται, οἱ πεπεδημένοι, compedes gestantes, aut uincti. Pedum autẽ, καλαῦροψ, quod est Theocrito λαγωβόλον. & oppidi nomen. Peda autem ueteribus uestigium, uel πέζα. unde Lucilianum repedare. & Columellæ, impedare. Et pedamen, ac pedamentum, χάρακες, ac κάμακες. πέδον, solum. & πεδίον. Hoc significat propriè, quod aperitur, & patescit: ut pes, id est πούς ἀκρός, qua parte illa quasi planicies, & ueluti campus de crebris ossibus explicatur. Aristoteles πολυόστεον uocat. Est autem magna similitudo pedis & brachij. Nam ad lacertum, id est βραχίονα, ὁ μηρός, id est femur, quadrat. Ad cubitum κνήμη, crus. Ad calcem, id est ταρσόν, manus, id est χεὶρ ἄκρα. Plinius lib. 11. cap. 45. Quæ animal generant, genua ante se flectunt, & suffraginũ artus in aduersum. Homini genua & cubiti cõtraria. Idem: Aues ut quadrupedes alas in priora curuant, suffragines in posteriora. Hic est nodus in cruribus auium: sed in quadrupedibus sunt suffragines, τὰ ὀπίσθια σκέλη. Aristoteles in 4. περὶ μορίων, dicit aues duo habere crura, sicut homines, κεκαμμένα, καθάπερ τὰ τετράποδα εἴσω, καὶ ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος ἔξω, τὰς δὲ πτέρυγας κατὰ τὰ πρόσθια σκέλη τῶν τετραπόδων ὥστε τὸ περιφερές. Hunc flexum uocat & ὥστε τὴν περιφέρειαν, & ὥστε τὸ κυρτὸν τῆς περιφερείας, quæ est curuatio in priora. Illam autem suffraginum, ὥστε τὰ κοῖλα, ἐν τῇ περὶ πορείας. ubi & pedis definitionem posuit, & ἐτυμολογίαν. καλῶ γὰρ πόδα, inquit, μέρος ὥστε σημείῳ πεζῷ κινητικόν κατὰ τόπον. καὶ γὰρ τὸ ὄνομα ἐοίκασιν εἰληφέναι ἀπὸ τοῦ πέδου οἱ πόδες: Appello pedem, membrum super puncto calcabili de loco mobili. Nam & nomen habere pedes uidentur à solo quod calcant. Est enim certè πεζεύειν, calcare. ut cum ait Aristoteles, non natare cancros, sed ferè πεζεύοντα διατελεῖν, id est, terra ingredi, & calcare solum, ut animalia terrestria. Ibidem esse semper parem numerum pedum, & hoc aliter fieri nõ potuisse, nisi natura praua opera uellet edere, quod non facit. Quod autem docet, ingressionem fieri κατὰ διάμετρον, id Plato in Politico iam docuerat. Potest autẽ accipi hoc simpliciter, & crassa (ut dicitur) Minerua, ingressionem fieri duplicatis duobus pedibus, semper ita, quasi diametri linea alteram diametri lineam decussaret, id est, ut posteriores Græci uocarunt, κατὰ χιασμόν, uel exquiri etiam paulo subtilius. Sicut enim in quadrato, cuius spacium est pedis unius, diametri linea est duûm pedũ, non longitudine quidẽ, id est μήκει: sed δυνάμει, id est de illa, describitur quadratum, cuius spaciũ sit pedum duûm: ita in hoc duûm pedum quadrato, est quatuor pedum linea diametri δυνάμει. Sic igitur Plato ait humanum genus à quadrupedum discerni τῇ διαμέτρῳ, καὶ τῆς διαμέτρου διαμέτρῳ.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

διαμέτρῳ. Ingreſsio autem fit, ut ait Ariſtoteles, ἐναλλὰξ, id eſt, uicibus & alternis. Plato autem genus quoddam fecit πεζονομικὸν, quod curaret & cuſtodiret animantes terram calcantes, in Politico. Eſt autem prima hac in conſideratione animalium diſtinctio, aliud eſſe ἄπουν, ut ſerpentum genus: aliud ὑπόπουν, ut gradientium. quæ & in primo θεραπευτικῆς nomina leguntur, ἅπαν ζῶον ἢ ὑπόπουν ἐστὶν, ἢ ἄπουν. Rurſum τὰ ὑπόποδα, aut ſunt δίποδα, quemadmodum homines ſcimus bipedes eſſe, & aues: aut πολύποδα, ut τὰ τετράποδα, quadrupedes animātes, & cancros, ac uermes, & quæ ἔντομα uocantur. Præterea ſunt pedes, μέρη ἀπηρτημένα, id eſt, demiſſa membra, quemadmodum & brachia, et in auibus alæ, id eſt πτέρυγες. Ariſtoteli, ut retulimus, placet eſſe nomen ποδὸς factum ἀπὸ τοῦ πέδου, quod quidem ſignificat ſolum Latinis. πεδάρσιον eſt ſublime, id eſt, ſupra terram elatum. πεδιακὴν, à planicie, partem terræ Atticæ nominatam tradunt. πεδιᾶς certè ciuitatis illius popularium fuiſſe perhibetur. Herodoto autem eſt αἴγυπτος πεδιάς, cāpeſtris. Sed πέδον ſolum planū notat. & hinc πεδίον, campus. Virgilio eſt planicies, Aeneid. 11.

— Summoq; in uertice montis
Planicies ignota iacet. —

Apud Geometras eſt σχῆμα ἐπίπεδον, & ἀριθμὸς ἐπίπεδος: figura plana, & numerus planus: ut τρίγωνον κύκλος, & bis bina. In primo libro κύρου παιδείας, eſt ἰσόπεδον, apertus & patens campus, ἢν δέ ποτε ἄρα ἀνάγκη γένηται ἐν τῷ ἰσοπέδῳ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ὁπλισμένους καὶ ἀμφοτέρους μάχην συνάπτειν: conſerere manus aperto Marte, in planicie. Hoc & ἄπεδον eſſe tradūt, augente α, non priuāte. et ἀπεδίζειν, complanare. στρατόπεδον propriè caſtra, id eſt, ubi exercitus tendit. Et in Aegypto loca attributa Caribus & Ionibus à Pſammiticho, στρατόπεδα uocata fuiſſe, Herodotus ſcripſit εὐτέρπῃ. Et στρατοπεδεύεσθαι, locare, ponere caſtrā, quod metatione fiebat. unde & caſtra metari dixerunt, & caſtrorum metatores. στρατοπεδεία hæc fuerit. Significat tamē & exercitum ipſum, τὸ στρατόπεδον: ſicut βουλὴ, & βουλευτήριον, & οἱ βουλευταί. & concio, locum, ac populum qui ibi adeſt, etiam ipſam concionantis orationem. ιλ.ψ.

ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Conſtructum rogum fuiſſe ait quadratum, undiq; longum pedes centum. Ita fuit nimirum τὸ χωρίον, ſeu ſpacium interius, quam aream dixerunt, pedum quadratorum decies mil. Nam ſi quis diſtinguat ἔνθα καὶ ἔνθα, ἀπὸ τοῦ ἑκατόμπεδον, ut quadratum fuiſſe accipiat rogū, qui pateret ſpacio pedum centum, tum latera eſſent denum pedum. Sed hoc à magnificentia illarum exequiarum abhorret. ἔμπεδον, firmum, fixum, ſtabile. Dicitur autem ἐμπεδὸς, et ἐμπεδής. ut ille ex Hipponacte, ἐμπεδὴς γαμμορος ἀΐδης, certa mors, et immobilis, aſsignās cuiq; ſuam terræ portionem. ιλ.κ.

— οὐδέ μοι ἦτορ
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι. —

Negat ſuum animum conſtare ſibi, ſed eſſe perturbatum. Et ιλ.λ'.

— νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
— Sed mens integra manebat.

Verbum eſt ἐμπεδοῦν, firmare, & ratum facere. Iphigenia Taurica,

τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν.
Iuris fidem iurandi firmabo dati.

Et ἐμπεδορκία, iuſiurandū ratum. Et uerbum ἐμπεδορκεῖν, iuſiurandū ratum præſtare. In Demoſthenis oratione aduerſus Leocharem legitur, ἐνεργαζόμενοι καὶ ἐμπεδοτροφούμενοι τῇ τοῦ ἀρχιάδου οὐσίᾳ, de patrimonio Archiadæ fructus & alimoniam perpetuam percipientes. Sed quibuſdam ἐμπαιδοτροφούμενοι legi poſſe uiſum, id eſt, puerilem alimoniam percipientes, quod prouecti ætate illud pleriq; reliquiſſent. πεδέρχεται & πεδαμείβεται, ſubit, ſequitur, uenit, Pindaro. δάπεδον, undecunque ſanè ductum: nam eſſe quaſi γάπεδον, id eſt γήπεδον, falſum eſt: ſignificat pauimentum, id eſt, complanatum & ſpacioſum locum in ædibus. ut ιλ.δ'.

οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ. —

Atq; ego magis puto eſſe δάπεδον ἀπὸ τοῦ δάπτω τῷ κόπτω: ſicut pauimentum à pauio, quod eſt ferio. Itidem ut ἔδαφος, & ἐδαφίζειν, æquare ſolo. Significat & ἔδαφος aream. Et ἠδαφισμένη γῆ, in Problematis Ariſtotelis, æquata & ſolidata area, quæ eſt ἅλως. γήπεδον autem eſt, ut inquit Eu-

quit Eustathius, quod ædibus additur, seu quod soli adiacet prædijs urbanis, ut sunt hortuli. οἰκόπεδον uerò, area destructarum ædiũ, quod & ἐρείπιον dixerunt. Xenophon πόροις, καὶ πολλὰ οἰκιῶν ἔρημα ἦσαν ἐντὸς τῶν τειχῶν καὶ οἰκόπεδα. Et Aeschines contra Timarchum, τῆς οἰκίας ταύτης ἕστηκε τὰ οἰκόπεδα, reliqua est area domus illius collapsæ. θειλόπεδον. Odyss. η.

τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
τέρσεται ἠελίῳ. —

In una uineæ parte, exposita soli, dicit torreri & siccari uuas, quę sunt uuæ passæ, σταφίδες, & ἀσταφίδες. Theocritus, ἁ σταφυλὶς σταφὶς ἦν. Dioscorides & θειλοπεδευθεῖσαν σταφυλὴν, planè uuam passam uocat, lib. 5. ὁ δὲ ἐκ τῆς θειλοπεδευθείσης σταφυλῆς, ἢ ἐπὶ τῶν κλημάτων ὀπτηθείσης καὶ τριβομένης γινόμενος: uinum quod fit de uua passa, seu in palmitibus tosta & trita. Et ἀλωὴ οἰνόπεδος, uinea. αἰγίπεδον quidã interpretantur campum maritimum, quidam idoneum ad uolutabra equorum, quæ sunt ἀλινδήθραι: quidam etiam campum, ubi quondã fuerit mare. Decempeda, messoria uirga, longa pedes decẽ. & decempedator, messor agri. Hæc est Gręcis ἄκαινα, quam in 3. Apollonius πελασγίδα uocat, qua & boues instigare solebant.

ἐργατίνης ὥς τίς τε πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ
οὐτάζων λαγόνας. —

Narrat interpres, ἄκαιναν esse inuentum Thessalorum, & pastoralem uirgam à Pelasgis repertam, δεκάπουν, id est, longitudine pedum decem, secundum Callimachum, cuius hunc uersum refert,

ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

Pedissequus & pedissequa, est comes, ἀκόλουθος, καὶ ἡ ἄβρα. Calcaneum appellarunt πτέρναν. Et λὰξ esse uolũt digitis aut molli pede. Odyss. ο.

λὰξ ποδὶ κινήσας. — & Ιλ. ε.
αὐτὰρ ὁ λὰξ προσβάς. — & Odyss. ρ.
ὣς φάτο, καὶ παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
ἰσχίῳ. —

Alij aliter fuerunt interpretati: sed constat, uocabulum significare ictum pedis. Hinc est πτερνίζειν, & λακτίζειν, calcitrare. πτερνίζειν etiam interpretãtur ἀπατᾶν, id est fallere, seu circũducere, siue supplantare. λακτίζειν autem impingere calcem significat. Eurip. Bachis,

θύοιμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον ἢ θυμούμενος
πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῷ.

Bacho se potius diuinos honores habere uelle ait, quàm quasi stimulis Deo recalcitrare, cum sit mortalis natus. Pindarus πυθίων β'. ποτὶ κέντρον δέ τοι λακτιζέμεν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος. Esse ait lubricum iter, calcitrare aduersum stimulos. Et in Actis, σκληρόν σοι πρὸς τὰ κέντρα λακτίζειν. Xenophon prædicendũ esse censet equitibus, fore, ut λακτίζοντες ἵπποι, id est calcitrantes, reijciantur: non enim posse his esse locum in turma. Hi sunt λακτισταὶ, id est calcitrones. διαλακτίζειν, conculcare. Plutar. λόγον διαλακτίζειν ἀντιλέγοντα, euertere & conculcare contradicendo disputationem, συμποσ. γ'. Est & πτέρνα mali. Nam ex Architectonico Eratosthenis memorantur hæ partes mali. πτέρνη, quod calcẽ significat. θωράκιον, quæ est quasi lorica. ἠλακάτη, colus. καρχήσιον, carchesium. κεραῖαι, antennæ, quæ sunt cornua antennarũ Maroni. ἴκριον, summus malus. πτέρνα etiam πόλεως. Et πύργων πτέρναι Lycophroni, fundamenta & bases. Eustathius autem ἐτυμολογεῖ τὴν πτέρναν ἀπὸ τοῦ πατεῖν τὴν ἔραν, à calcanda terra. πτερνοκοπεῖν, & plaudere pedibus, ut faciebant tumultuantes in theatris. Pollux lib. 4. interpretatur, τὰ ἑδώλια ταῖς πτέρναις κατακρούειν, id est, percutere calcibus sedilia. Id faciebant eijcientes, hoc est, explodentes actores. πτερνίδα etiam dixerunt uasculorum in medicina quasi nidum, id super quo collocari illa solerent. Et esse πτερνίδα ex genere accipitrum traditur. πτέρνην lenita pronunciatione, placuit plerisq; esse Latinorum pernam. Itaq; hoc nomẽ pedem, seu calcem significare reperitur. Et apud Athenæũ lib. 6. Philoxenus πτερνοκόπης, & Poll. lib. 4. πτερνοκοπεῖν, explodere. Et compernes, uitiosis calcibus, quibus hę inter eundum atteruntur, concurrentibus genibus. Atq; hoc nomen est pedis suilli, quem & petasona, & κωλῆνα, ut diximus, uocarunt. Athenæus pernã, quo Strabo usus fuerit lib. 3. græcum esse uocabulum putat. Sed ut aiebã, magis ita græcum mollitum fuit, ut una litera eximeretur. Nam & de Hispanicis pernis scripsit Strabo, quæ gens nunc etiã hoc nomine utitur. Et constat, Strabonem floruisse

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

floruisse Tiberij Cæsaris temporibus: ut latina uoce usum illum esse, nihil sit mirum. Nam quòd in Scipionis ætatem hunc Athenæus refert, in eo fallit. Athenæi uerba sunt in lib. 14. ἐπειδὴ καὶ τετράποδος μέρος ἑκάστῳ κεῖται, ἣν πέρναν καλοῦσι. Perna cùm alibi apud Plautum reperitur, tum Captiuis, Quanta pernis pestis ueniet. Horat. Serm. lib. 2.

Non ego temerè edi in luce profesta
Quicquam, præter olus, fumoso cum pede pernæ.

Calcaneum reuincit cõspicuus neruus, & ualidissimus. τένοντα uocant, ut diximus, communi appellatione. Ιλ. χ́.

ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. —

In pede est πεδίον, idemq́; ὄρος, & πολυόστεον. Campum, & finem, seu terminum de multis ossibus compositum, uocabula notant. Hæc enim pars ossibus & neruis constat, ut ait Pollux, & desinit in digitos. Hi totidẽ sunt, quot in manu: sed cùm directiores, tum breuiores. Non enim solum fabricata hos natura fuit ad capiendum, sed etiam ad premendũ locum: id est, οὐ μόνον ψιλῆς ἕδρας, ἀλλὰ καὶ ἀντιλήψεως ἕνεκα, ut ait Galenus περὶ χρείας μορίων lib. 3. Sunt autem animalia Aristoteli πολυδάκτυλα, cum multis pedum digitis: & μακροδάκτυλα, cum longis. & τετραδάκτυλος πᾶς ὄρνις. Ita etiam πεντάδακτυλος erit ἄνθρωπος. Hi ita numerantur, ut digiti in manu: id est μέγας, pollex. nam in pede hic ἀντίχειρ dici non poterit. & huic proximus, & medius deinceps, & proximus medio, & minimus, μικρός, Plin. lib. 7. cap. 2. Quorundã corpori partes nascuntur ad aliqua mirabiles: sicut Pyrrho regi pollex in dextro pede, cuius tactu lienosis medebatur. Hũc cremari cum reliquo corpore non potuisse tradunt, conditumq́; loculo in templo. In Plutarchi Pyrrho hæc leguntur: τοῖς δὲ σπληνιῶσιν ἐδόκει βοηθεῖν ἀλεκτρυόνα θύων λευκόν, ὑπτίων δὲ κατακειμένων τῷ δεξιῷ ποδὶ πιέζων ἀτρέμα τὸ σπλάγχνον. οὐδεὶς δὲ ἦν πένης, οὐδ᾽ ἄδοξος οὕτως, ὥστε μὴ τυχεῖν τῆς ἰατρείας δεηθείς. ἐλάμβανε δὲ καὶ τὸν ἀλεκτρυόνα θύσας, καὶ τὸ γέρας τοῦτο ἥδιστον ἦν αὐτῷ. λέγεται δὲ τοῦ ποδὸς ἐκείνου τὸν μείζονα δάκτυλον ἔχειν δύναμιν θείαν, ὥστε μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ λοιποῦ σώματος κατακαέντος ἀπαθῆ καὶ ἄθικτον ὑπὸ τοῦ πυρὸς εὑρεθῆναι: Lienosis remedio esse putabatur, si re diuina facta gallo gallinaceo, pressisset membrũ illud leniter pede dextro. Nemo autem neq; tam pauper, neque tam ignobilis fuit, quin ab illo hanc medicinam obtineret. Accipiebat autẽ gallum ad sacrificium, & hoc præmium ipsi gratissimũ erat. Narrant hanc uim diuinam fuisse in pollice dextri pedis. Itaque post mortem, cõbusto toto corpore reliquo, digitus ille illęsus & intactus ab igne remãsisse fertur. Festo pollex est allux. unde allucinari, potius quàm à græco ἀλύειν, etsi hæc est significatio. Cicero Qu. fratri: Vt sermo, cum coràm sumus, nobis deesse non solet, sic epistolæ nostræ debent interdum allucinari. Ad iuncturam, ubi hæc planicies pedis tendit, ταρσὸς nominatur. In auerso autem imo pede propriè nominatur πτέρνα, calcaneus. Qui inseritur in os nominatũ, κυβοειδὲς, id est cubicum: intra quod & alterũ σκαφοειδὲς, id est, lintris simile, posuere medici ἀστράγαλον, id est talum. τὸ πεδίον à iunioribus medicis, ut Galenus ait, appellatum, uocarũt quidam montem pedis. Hic respondet τῷ μετακαρπίῳ in manu: ταρσὸς autem, qui ad iuncturã pertinet, τῷ καρπῷ, ut ait Galenus. Sed in usu linguæ Græcæ ταρσὸς significat extremum pedem, id est illud πεδίον. Herodotus Vrania, de Hegesistrato uincto, pede incluso catastæ, σταθμησάμενος ὅκως ἐξελκύσεται οἱ τὸ λοιπὸν τοῦ ποδὸς, ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ: Dimẽso spacio, quo reliquum pedis educi posset, de pede suo tantum resecuit. Infra pedem totum, τύλωμα, callus, inquit Pollux. In hoc quod eminet iuxta digitos, στῆθος ποδὸς, id est quasi pectus, à quibusdã πρόστηθις nominata. Post quam uola, cauum pedis, τὸ κοῖλον. Hoc Priscianus lib. 5. subtel interpretatur. τύλωμα est plãta, Galeno πέλμα, quod nomen Herodianus lib. 4. de camelis posuit, αἵ τε κάμηλοι μάλιστα ἔχοντες ἁπαλὰ τὰ πέλματα. Apud Suidam est ἐκπελματῶσαι, absq; interpretatione, fortasse exterere, seu atterere plantas. Illud autem τύλωμα, seu πέλμα, solum dixere, & ita de epistola Anacharsidis interpretatur Cicero 5. Tuscul. δέρμα ποδῶν, solorum callum. Plautus Bachid. Qui soccis habeat auro suppactũ solum. Sub digitis rum-

pitur cutis, id est χίμετλον: ut sunt pustulæ, quales à frigore inuruntur. Aliqui perniones & perniunculos apud Plinium χίμετλα interpretatur. Est & mensura pes, quæ uel in pollices, quasi uncias 12. uel digitos 16. diuiditur. unde sunt mensurarum appellationes, δίπουν, τρίπουν, & cæteræ. Et passus Latinis, pedum quinque, uel sanè breuior: de quo alibi apud Horat.

Metiri se quemque suo modulo ac pede, uerum est.

In Lucianica autem imaginum defensione, sunt ἔκμετρα & ὑπὲρ τὸν πόδα, quæ dixerunt enormia & abhorrentia. A pedibus Planci, λειόποδες, ut opinor, Plauti, Scauri, Pansæ, quòd uola his non esset: quam qui non habeant, ueteratores esse Aristoteles ait. Scauros, distortis talis interpretatur Horatius: sicut Varos, distortis cruribus. Serm. lib. 1.

— Hunc Varum distortis cruribus, illum
Balbutit Scaurum prauis fultum malè talis.

Planta habet & uestigij appellationem, & significat φυτόν. Vestigiũ autem propriè est ἴχνος, signum pede terræ impressum. In Aiace, ut dictum, ἐξιχνοσκοπούμενος. Plutarchus autem in libello de utilitate, quæ ex inimicis percipiatur, ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας, inuestigat, aut peruestigat peccata. Hinc ἴχνια, uestigia. & ἰχνηλατῆσαι, uestigare. & ἰχνοῦσα, Sardinia similis hominis uestigio. & ἰχνεύμων, bestia in Nilo. & κατ' ἴχνος, euestigio, id est, κατὰ πόδας. Vestigia autẽ ad signa quęuis tranferuntur. Cicero pro Roscio Amer. Non ne his uestigijs ad caput maleficij perueniri solet? Cæsar significat punctum, lib. 7. Omnemque Galliæ salutem in illo uestigio temporis positam arbitrarentur. Et euestigio, statim, παρὰ πόδα, ut dictum est. Lib. 4. de Gallis: Et his rumoribus atque auditionibus permoti, de summis sæpe rebus consilia ineunt, quorum eos euestigio pœnitere necesse est, cum incertis rumoribus seruiant, & plerique ad uoluntatẽ eorum ficta respondeant. χίμετλον etiam eam pedis partem, in qua existit, nominari aliquos putauisse, scribit Pollux. Sed προσκόμματα δακτύλων, id est, cum impingunt, ac læduntur, seu offendunt digiti pedum, πταίσματα hæc ait uocata esse, & ab Aristophane ὑποπταίσματα: qui idem in fabula, cui nomen σφῆκας, προσκόψαι id uocarit, quod alij προσπταῖσαι, id est offendere. Sic enim ibi senes, ἦ προσέκοψέ τῳ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που, Num in tenebris digitum pedis læsit? Hoc apud ueteres ominosum erat. Et annotatur à Plutarcho, inter signa cædis Graccanæ, καὶ πρὶν ἐξελθεῖν προσέπταισε πρὸς τὸν οὐδὸν, σφοδρᾶς οὕτω πληγῆς γενομένης, ὥστε τὸν μὲν ὄνυχα τοῦ μεγάλου δακτύλου ῥαγῆναι, τὸ δὲ αἷμα ὑπὸ, διὰ τοῦ ὑποδήματος ἔξω φέρεσθαι: Ac priusquã egrederetur, offendit ad limẽ, tam uehementi ictu, ut unguis maximi digiti rumperetur, sanguisque infrà per calceum erumperet. Ouidiana autem sunt hæc,

Omina sunt aliquid: modò cum discedere uellet,
Ad limen digitos restitit icta Nape.

Pedibus accommodantur calcei & calceamenta, quę sunt uincula Maroni, lib. 8. κατὰ περίφρασιν,

— Tyrrhena pedum circundat uincula plantis.

Habet enim græcum uocabulum ὑπόδημα, significationem alligationis infrà: ut suprà διάδημα, gestamen in capite regium. ὑποδεῖσθαι, calceamẽtis indui. ὑποδεδεμένος, calceatus. quod nomẽ dicitur, ut togatus, barbatus, ocreatus, forma uerbali, cum non sint uerbalia, ut ait Priscianus. Calceo tamen, & excalceo, aliqui dixerunt. ἀνυποδησία, nuditas pedũ. ἀνυπόδητος, discalceatus. Latinis sunt calcei. Pollux καλτίων nomine Rhinthonem Tarantinum Comicum ueterem, usum esse scribit. Et calceolarij, Plauto, sicut diabathrarij, sutores calceamentorum. Itẽ soleæ. Et Catullo est ferrea solea mulæ, suppactũ solo ferrum. Item socci, crepidæ, à crepitu: caligæ, calceamentũ militare & spiculatorum. Cothurni etiam græco nomine usi fuerunt Latini,

Hunc socci cepere pedem, grandesque cothurni.

Fuit enim ornatus hic tragicus, ille comicus. Græca calceamentorum nomina sunt plurima, quæ requiri poterunt de septimo libro Pollucis. ἐμβάδες, socci. Hoc calceamentum erat commune populi, acceptum à Thracibus, differens à cothurnis humilitate. ἀρβύλη, plebeium calceamentũ, & uilis operis. In Oreste, σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τιθεῖτε. In Thalysijs Theocriti sunt ἀρβυλίδες,

πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.

Sandaliũ, Græci σάνδαλον, & σανδάλιον,

delicatum

delicatum calceamentum, & muliebre, quasi σανίδαλον, ut uidetur. σανίδες autem tabellæ sunt. βλαῦται & βλαυτία, simile calceamenti genus. κρουπέζια, ἀπὸ τῆς πέζης, & κρούματος, quod significat & offensionem, & sonum, propriè quidem τῶν αὐλημάτων, lignea calceamenta theatrica fuerunt. καρβατίνη, rusticum calceamentum. & Catullus carbatinas dixit. λακωνικαί, Laconicæ, à gente, rubra calceamẽta. ἐμβάται, quæ & ἐμβάδες, socci. ἔμβαθρα, ut διάβαθρα, ab ingrediendo. ἐνδρομίδες, à cursu. Cicero & Sicyoniorum calceorum meminit. Hæc σικυώνια sunt. Athen. lib. 4. scribit, Polysperchonta Macedonem ebrium saltitare consueuisse, indutum crocotula, & cum calceis Sicyonijs, id est, σικυώνια ὑποδεδεμένον. Romanorum nobilium calcei habuerũt notam lunæ: unde & lunati appellati fuerunt, siue hæc litera C, seu cornua lunæ, id est σεληνίδες, esse debuerunt. Plutarchus quidem κεφαλαίοις ῥωμαϊκοῖς, σεληνίδας, id est lunulas, fuisse uult: et quid hoc insigne sibi uoluerit, exquirit. Calceorum autẽ materia, aluta, id est βύρσα est. & βυρσοδέψης, alutarius, seu cerdo. ὑπόδημα ῥάπτεται. Herod. ὁρᾶτοι, τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ ὁ ἀρισταγόρης. Apud Platonem Theæteto sunt ἔμπαλιν ὑποδεδεμένοι, ij quibus perperam, uel peruersè calcei inducũtur, ut sinister pro dextro: quod pro diro omine Augustum habuisse, scripsit Suetonius. Et ὑπολύεται, Nebulis, περιέφυσαν περσικὰς ταύτας ὑπολύσας. Pollux βάσιν etiam pedem dici posse ait, & adducit de Platone, θεοὺς βάσεις ὑποτιθέντας πλείους. Hinc ait duci id quod dicitur βάσιμον, peruiũ. & ἄβατον, inuium. ut, Inuia uirtuti nulla est uia. Et βάσιν Musicorum, cum numerosè pes mouetur. Itemq; βατῆρα, limen quod transimus. Adducitq; uersum Amipsiæ,

ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας.
Ad limen ipsum ianuæ nunc aduenis.

βεβῶτας etiã ex Platone & Xenophonte refert, id est ingressos. & διαβατήρια, sacra quædam. Dicere poteris, inquit, & ἐμβατήρια. & fluuiũ διάβατον, uadosum: et ἄβατον, sine uado. Demosthenis etiam διαβάται sunt, inquit: qua significatione, nescio. διαβήτης est Aristophani in Nebulis, circinus. Hyperidẽ quoq; ἐμβασίαν actionẽ appellasse. & ἐμβασίαν esse occupationẽ alienę domus, seu familię. Apud Herodotũ esse, ἐμβατεύων τῆς σμέρδιος ὀνόματος, uendicãs sibi nomẽ Smerdis. Hoc dicit de Mago, qui haberi uolebat pro fratre Cambysis, Thalia. Hæc Pollux. βάσις autem certè ingressionem notat, ἀπὸ τοῦ βαίνειν τοῦ βαδίζειν, quod uadere est. Soph. Aiace,

κενὸς λακαίνης ὥστις εὔρινος βάσις.

& mox,

ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα.

Et βάσις, cui statua insistit, hæc est basis. Et in triquetra figura basis, imum latus. Et βάσις ἐπίπεδος, in Timæo, planicies, cui corpora insistunt: hæc enim illis includi necesse est. βαδίζειν autẽ, & βαίνειν, & ἰέναι, ire est. Poeticum μολεῖν. ιλ. σ'.

ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. — prodi Vulcane.

Et αὐτόμολοι, transfugæ. In Auibus Aristoph. est,

διὰ ταῦτα τὸν δὲ τὸν βάδον βαδίζομεν.
Ideoq; nos nunc istud exequimur iter.

Demosth. κατὰ διονυσοδώρου, αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον, frumẽti precia deminuebantur. Apud Homerum est πάτος, ιλ. ζ.

ὃν θυμὸν κατέδων πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
Ipse suum cor edens, hominum uestigia uitans.

ut uertit Cicero. Vt igitur ἀπὸ τοῦ πάτου, πατεῖν, ingredi, & calcare: ita ἀπὸ τοῦ βάδου βαδίζειν. ut si latinè fiat à uia, uiare: unde uiator. Aiace Soph. τὴν δίκην πατεῖν, conculcare, id est opprimere, ius & fas. Et ἔμβαδον, quod & χωρίον dixere Geometræ, spaciũ σχήματος, seu figuræ. ut τριγώνου ὀρθογωνίου Pythagorici, cuius unum latus, includens angulũ rectum pedum 3. & alterum 4. hoc iam habebit tertium τῆς ὑποτεινούσης τὴν ὀρθὴν 5. & capiet 12. Sit unum de includentibus angulũ rectum lateribus ped. 5. alterum 12. erit τὸ τῆς ὑποτεινούσης 13. & ἔμβαδον 30. Huius exemplo est Galenus usus μεθόδου primo. ιλ. autem ό. aduerbium hoc est,

ἔμβαδον ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος.

ut pedibus reuertatur in patriam quisq; suam. βαίνω, ingredior, incedo, accedo.

βαῖνε δίκης ἄσσον, μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν
ὕβρις.

Alicubi tamẽ reperitur στείχει. nam idem hoc uerbũ significat: à quo sunt στοιχεῖα, elementa

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

elementa (de quibus Plato Theæteto) principia quædam rerum, & res simplices, in quibus cogitatio insistit, ut omnis scientiæ esse oportet. Veluti grammaticæ literæ sunt Platoni, huius mundi esse placuit aerem, ignem, aquam, terrã. Sic autem hæc principia appellarunt, quia certo ordine & ratione procedentia omnia alia constituerent. Et στοιχεῖα, ac στοιχειώσεις, sunt εἰσαγωγαὶ disciplinarũ & artium, id est, prima quædam documenta & rudimenta: qualia sunt Geometriæ Euclidis, quẽ & στοιχειωτὴν, id est, talium rudimentorũ autorem nominarunt. Solem etiam quispiam στοιχεῖον appellauit, iocãs, ut opinor, quòd manifestò indies accedere & recedere uideretur. σύστοιχα sunt consentanea. ἀντίστοιχα, opposita: ut in literis τ habet ἀντίστοιχον crassum θ. In Andromacha, de sene,

σκιᾷ γὰρ ἀντίστοιχος ὢν φωνὴν ἔχεις.

id est ἀντίστροφος. Ad umbram opponi illum posse dicit. Et Ιλ. λ΄. τριστοιχεὶ, tribus ordinibus. Et Οδυσ. μ΄. τρίστοιχοι ὀδόντες Scyllæ. Sed βαίνω, ut dixi, gressionem notat. εὖ βεβηκὸς, est firmũ & illabefactatum. Herod. Polymn. παραδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν τυραννίδα Κῶων εὖ βεβηκυῖαν, ἑκών τε εἶναι καὶ δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενὸς, ἀλλ' ὑπὸ δικαιοσύνης ἐς μέσον Κῴοισι καταθεὶς τὴν ἀρχὴν οἴχετο ἐς Σικελίην: Acceptum regnum à patre, bene constitutũ, sua sponte, cum nulla calamitate urgeretur, tantummodo iustitiæ amore, in mediũ reposuit ciuibus, & discessit in Siciliam. In quinto libro de Animalibus, βαίνειν significat animalium coitum, ὁ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι πλεῖστα ἐτῶν. ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν, ἢ ἓξ ὤν. Plin. lib. 8. Pudore nunquam nisi in abdito coeunt, mas quinquennis, fœmina decẽnis. Initur autem biennio. Erit igitur βαίνειν, inire. ἐμβαίνω, ineo. Λύρα παιδείας β΄. εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐμβαίνειν, idem periculum adire. Et Luciano, εὔτακτος ἔμβασις ποδός. &, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν. ἐπεμβαίνω, premo & insulto. Electra Soph.

ἐχθροῖσιν αὐτοῖς ζῶν τ' ἐπεμβαίνει ποδί.
Vt uiuus hostibus pede insultet suo.

Et Aiace,

οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβαίνειν σε χρή;
Non mortuo insultare te insuper decet?

εἰσβαίνω, introeo. ἐκβαίνω, exeo & absum, Iphigenia Taurica, ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε, alibi eram. Halicarnaseus lib. 6. ἐπάνειμι δὲ ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην λόγον, redeo unde digressus fui. ἔκβασις, exitus, Demostheni ἐκβάν. Olynth. 1. πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν, ἕκαστον τῶν προϋπαρχόντων, ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται. De euentu plerunq; iudicium fieri ait. At ille,

— Careat, inquit, successibus opto,
Quisquis ab euentu facta probanda putat.

ἀπόλλων ἐκβάσιος, consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, ut Apollonius lib. 1. Itemq; ἐμβάσιος, in littore consecratus, cum nauem ascensuri essent. παρεκβαίνειν, excedere. Plutar. συμποσιακῶν 4. ἐν ταῖς ἁπλαῖς καὶ μονοτρόποις ἡδοναῖς, ὃ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἡ θέλξις. παρέκβασις est euagatio, ut cum oratio à proposito recedit, & aliena quædã persequitur. συμβαίνειν, accidere. συμβεβηκὸς, accessorium. ut ad corpus accedit color, et animi συμβεβηκὸς est eruditio. Et σύμβασις, conuentio, seu consensio. Et Thucyd. lib. 5. λόγος ξυμβατήριος, pacis & compositionis. & ξυμβατικῶν, pacificum. Idem, ξύμβασιν προὐθυμεῖτο, compositionis cupidus erat. Phœnissis, καὶ σύμβασίν τιν' οἶδ' ἐπὶ τέκνοις σοῦ.

Et συνέβαινε, in Ranis, conueniebat: οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος. Non potuisse conuenire inter Athenienses & Aeschylum dicit. Et Ἠλεῖοι, συνέβησαν εἰς ταὐτό. Et Thucyd. lib. 5. ξυνέβησαν τοῖς Λακεδαιμονίοις. Stoicorum sunt συμβάματα, & παρασυμβάματα. de quibus Lucianus Βίων πράσει. ut sit claudicatio σύμβαμα: pedem claudũ lædi, παρασύμβαμα. Hoc iam erit σύμπτωμα & παρασύμπτωμα. Etiam imperfectam enunciationem, παρασύμβαμα uocarunt. ut sit hoc σύμβαμα, μωρὸς μωρὰ λέγει: & παρασύμβαμα, μωρὸς μωρὰ μέλλει: deest enim λέγειν. προσβαίνειν, accedere. Ιλ. ε. αὐτὰρ ὁ λὰξ προσβὰς, calce insistẽs. προβαίνειν, pcedere & succedere. quod Plauto est prouenire. ἀναβαίνειν & καταβαίνειν, ascendere & descendere. Equitum hæc uerba sunt, ut apud Xenophontem de Re equestri. Et oppugnatores ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τὸ τεῖχος, conscendunt muros. Et Βουκέφαλος ἀναβαινόμενος πρὸς μόνου Ἀλεξάνδρου, apud Arrianum lib. 5. quem solus Alexãder cõscendebat, ὅτι τοὺς ἄλλους πάντας ἀπηξίου ἀμβάτας, quòd alios omnes sessores respueret. ἀνάβασις, equestre uocabulum

cabulum est. & ἀνάβασις, in Persas. καταβαίνειν, in Vespis, aggredi. καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς, aggrediendi sunt. Iubebantur Athenis descendere de editiore loco ij, quorum iudices orationem audire amplius nolebant. Ea erat interpellatio lingua Attica talis. κατάβα: id enim significat κατάβηθι. Aristophanes Vespis,

κατάβα, κατάβα, κατάβα. καταβήσομαι
καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτηκεν, ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.

Iubet senex descendere deprecātes pro cane catulos, quos filius in illo ludo iudicij produxerat. Ita enim paulo antè,

— ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ' ὦ πονηρά. —

Ac uelle se quidem descendere manifesto cum discrimine ait: multos enim hoc uerbo esse deceptos, qui postea damnati fuerint sententijs iudicum. Annotauit Laertius, cum Plato dicturus pro Socrate, ita ordiretur, ut se diceret omnium natu minimum uerba facere uelle, acclamasse iudices, κατάβα τοίνυν, neq; passos esse plura illū loqui. In epistola Pauli ad Ephesios praeclarè scriptum est de Christo, ὁ καταβὰς αὐτός ἐστι, καὶ ὁ ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν. Hic est filius Dei, qui descendit de coelo, & adiunxit sibi naturam humanam, & resuscitatus in uitam, morte in carne obita, ascendit in coelum Dominus & saluator noster Iesus Christus, cui debetur laus, praedicatio, adoratio, & cultus sempiternus. Ιλ. α. Thetis,

ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε.

coelum ascendit. Ascendunt, id est ἀναβαίνουσιν etiam naues. Ιλ. α.

οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.

διαβαίνειν, transire, prodire, & consistere. ut in carmine Tyrtaei,

ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Hinc διάβαθρα, de quibus diximus. Et διάβασις, transitus, & traiectus. Et ipsos pontes διαβάσεις uocarunt. Xenoph. de Re equestri, προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον. Prius ipsum equitem transire fossam, & ita adducere equum iubet, nondū assuefactum ad saltus. διαβήτης, est dictus. hic est circinus, cuius duo brachia ita disponuntur, ut unū figatur in superficie quacunq;, alterum ad certum interuallum extendatur, & ita circumactum describat περιφέρειαν, id est lineam, quae in planicię ambiat circulum, id est κύκλον. Inuentum Perdicis, quem aiunt fuisse sororis Daedali filium, de quo Ouid. lib. 7.

— Ex uno duo ferrea brachia nodo
Iunxit, ut aequali spacio distantibus illis,
Altera pars staret, pars altera duceret orbem.

μεταβαίνειν, trāsire de uno loco in alium. & μετάβασις, transitus. & μεταβατικὰ uerba, quorū significatio transit ad alia quędam. ut ἀχαρνῆσι, ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας. transit enim ab accusatiuo ad genitiuum. & Οδυσ. δ.

δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

transit ab accusatiuo ad genitiuum. Quibus hoc non accidit, ea sunt ἀμετάβατα. ut ἐγρηγορῶ, uigilo. κοιμῶμαι, dormio. παραβαίνειν, praeterire. Thucyd. 5. παραβήσεσθαι τοὺς ὅρκους, transgressuros esse iusiurādum: id est, uiolaturos foedus. & παράβασις, error. & apud poetas παραιβασίαι. Hesiod. Theogonia de Parcis,

αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας τ' ἐφέπουσι.
Quae peccata animaduertunt hominumq; deûmq;.

Comica autem παράβασις, chori quaedam processio ad spectatores, & allocutio quaedam fuit in fabulis. Quia autem hęc plerūq; à poetis exponebatur uersibus anapaesticis, ideo & ἀνάπαιστοι illa appellatur. Erat autem παράβασις τελεία & ἀτελής. τελεία habebat & uersuum quasdam caesuras, eiusq; partis nomen erat κομμάτιον. Et uersus longos, πνῖγος uocabatur, quod notat aestum et suffocationem. Et παράβασιν eiusdem nominis cum genere. Disponebatur autem strophis & antistrophis, & ijs quae ἐπιῤῥήματα ac ἀντεπιῤῥήματα dicebantur: itemq; quae ᾠδαί, & ἀντῳδαί: quarū una pluribus'ue partium quae deficiebatur, ea ἀτελὴς perhibebatur. De hoc & uerbo παραβαίνειν, usi sunt in significatione processus. & Aristoph. σφηξὶ generaliter, στρέφε παράβαινε κύκλῳ, uerte, & circumquaq; procede. ἀντιβαίνειν, contraire, & aduersari. ἐπιβαίνειν, conscendere. & ἐπιβάται, nauiū propriè cōscensores, ut equorum ἀναβάται. In nauibus quidem ἐπιβάται dicebātur, qui aut sua, aut conducta naui uterētur. Itemq; copiae nauales, & qui non essent secundū Thucydidem προσκωποι, id est remiges. Hos uocat ipse περίνεως. In prooemio, ἐπιβαίνειν τείχους, dixit Arrianus lib. 2. & ἐπιβατεύειν, idem, transferturq; ad

coitum propriè animalium. Et Homerus dixit,

— συῶν ὑπερβήτορα κάπρον. Ὀδυσ. ψ.

In Conuiuio Xenophontis hæc leguntur, ὅτε γὰρ ὑπὲρ αὐτῷ βιβλίου ἐμβατεύετέ τι, si quando in uno libro percurritis aliquid: uel, lectioni insistitis. ὑπερβῆσαι, μεταβατικῶς, admittere, traducere, aut perducere. Ὀδυσ. ψ.

— θεοὶ, οἵ τε δύνανται
ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα
καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν.
— Dij, quorum est ista potestas,
Vt stolidum reddant, cuius sapientia summa est,
Adq; bonam frugem dementia corda reducant.

Et mox inquit Euryclia,

ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ. —

Sequere, inquit, ut iam ambò ad lætitiam adducatis animum uestrum, id est, ut exhilaretis uos. Similiter & βήσειν ac βῆσαι reperitur apud Homerū, ἐν δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ. &, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον βήσομεν: imposuit hecatomben, & imponemus Chryseida. Homericum est & ἐπιβασκέμεν. Ιλ. β.

— οὐ μὲν ἔοικεν
ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.

Non decet, inquit Thersites, principem uirum subditos obijcere malis. quod diceretur aliter, ἐμβιβάζειν, seu ἐπιβιβάζειν κακοῖς. Placet enim Grammaticis esse βίβημι: unde μακρὰ βιβὰς, Ιλ. κ'. Aiax. Et μακρὰ βιβῶσα, anima Achillis, Ὀδυσ. λ'. Vsitatum autem uerbū in lingua Græca, ἀναβιβάζειν, producere. καταβιβάζειν, reducere. Et circuli lunares, ἀναβιβάζων καὶ καταβιβάζων, qui indicantur nominibus capitis & caudæ draconis. Item ἀναβιβάζεται is qui imponitur equo: & qui imponit, ἀναβιβάζει. Ἑλληνικῶν α. ἀπεβίβασε τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας εἰς Γαύρειον, exposuit copias ad Gaurium in regione Andria. Et νόμων ι. συνδιαβιβάζειν, per fluuium διαβατὸν, id est uadosum, traducere secum. ὑπερβιβασμὸς etiam Grāmaticis est, quæ eadem μετάθεσις est: ut κρατερὸς, καρτερός. συμβιβάζειν, conferre. & συμβίβασις, conciliatio. Plato Hippia minore, ἐπιθυμῶν μαθεῖν ὅτι λέγει, διαπυνθάνομαι, καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα ἵνα μάθω: In cupiditate cognoscēdi, quid dicatur, & percontor, & iterum atq; iterum considero, & confero ea quæ dicuntur, ut intelligere possim. βιβάζειν habet significationem admissionis animalium ad coitum. Aristot. de animalib. ζ'. de suibus, θυῶσαι δὲ οὐ δεῖ εὐθὺς βιβάζειν πρὶν ἂν μὴ τὰ ὦτα καταβάλλῃ. Plin. lib. 8. cap. 51. Ne prima subatione, neq; ante flaccidas aures coitus fiat. περιβαίνειν, obire. idem & ἀμφιβαίνειν. & significat protectionem, Ιλ. ε.

οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο.

& postea,

ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθώς.

Ibidem ἀμφίβασις inclusionem notat:

δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων.

Aiacem dicit metuisse, ne â Troianis circumueniretur. Et ἀμφισβαίνα, serpentis monstrosæ nomen, quæ prorsum & retrorsum incedit: geminum enim huic caput, id est, ut Plinius ait lib. 8. cap. 23. ad caput & ad caudam. Rursum Ιλ. ρ'.

ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.

ἀποβαίνειν, discedere. Ιλ. ζ'.

ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ.

quod & διάθεσιν mediam habet. Ιλ. β'.

ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο. —

Sicut & προσεβήσατο ibidem,

ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον.

Volunt & exitus significationem habere τὴν ἀπόβασιν. ut si dicatur, τὸ πρᾶγμ' ἀπέβη οὕτως, hic rei fuit exitus. Theocritus ὕλᾳ, ἐν ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη, euaderet in egregium uirum. ἀποβάτην etiam nescio quos fuisse ludos equestres traditur. ἀποβάθρα, scalæ nauales, in Toxari Luciani. Est & nauticum uerbum. Thucyd. lib. 2. καὶ ἐν Μεθώνῃ τῆς Λακωνικῆς ἀποβάντες τῷ τείχει προσέβαλον: Et copijs ad Methonam Laconicam expositis, mœnia oppugnare cœperunt. Et mox, καὶ ἀποβάσεις ποιησάμενος, τῆς παραθαλασσίου ἔστιν ἃ ἐδῄωσε: Copijs expositis, maritima quædam loca uastauit. ὑποβαίνειν, subire. ὑποκαταβαίνειν, Hippocr. Aphoris. τοσοῦτον ὑποκαταβαίνειν ὁκόσον ἂν ἡ νόσος μαλθακωτέρη τῶν ἐσχάτων ᾖ: Tantum â tenui uictu paulatim recedi iubet, quantū remiserit morbus, ut ab extremo periculo absit. ὑπερβαίνειν, trāsire & præterire. ὑπερβαίνοντες κατὰ τὰ τείχη, Arrianus dixit, muros transcendisse, & ita peruenisse in urbem, lib. 6. Xenophon autem de conscensione equestri, ὑπερβησάτω ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευρὰς τὴν κνή-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

τὴν κνήμην, transferat. Et παραβασίαι Hesiodo, peccata. Et παράβατον uocãt Grammatici longiorem sententiæ transitum, interruptumq; contextum illius. βατὴρ, Polluci limen. Suidas adducit senarium hunc,

αὐτὸν κεκρικὼς τὸν βατῆρα τοῦ λόγου:

interpretans limitem, unde prosilirent πένταθλοι, id est quinquertiones. Id poterit, ut opinor, accipi, rem tetigisti. ἅρμασι τετραβάμοσιν, curribus quadrijugis, Phœniss. στρατὸν ἱπποβάμονα, equestres copias. Et Ranis, ῥήματα ἱπποβάμονα, grãdia uerba. In Rheso, διβάμων εἰμὶ, bigradus sum, ut tardigradus. Est autẽ βαθμός, gradus. & cantica graduum, ψαλμοὶ βαθμῶν. Et ἀναβαθμοὶ sunt ἀναβάσεις, ascensiones. In theatro erant ἀναβαθμοὶ & βάθρα, sedes et sedilia. Et Epicrates præsidem πρωτόβαθρον dixit, ut retulit Pollux lib. 4. ἀνάβασις autem est, sicut εἰσβολὴ πυρετοῦ, id est incrementum, & correptio. & ἀναβαίνουσιν οἱ πυρετοὶ ἄχρι τὴν ἀκμὴν. Galeno de Febrium differentia lib. 1. βητάρμονες, saltatores, facto uocabulo de gressus concinnitate. ὀδυσ. θ'.

ἀλλ᾽ ἄγε φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι
παίσατε. —

δύσβατον χωρίον, salebrosum. Polyb. lib. 2. κρημνώδη, dixit, καὶ δύσβατον τὴν ἀναχώρησιν. πρόβατα placet Grammaticis appellatas esse omnes pecudes, eo quòd priores βάσεις, id est gradus, alij sequantur. Sed propriè oues πρόβατα dicuntur. Hesiodi est,

μήτ᾽ ἐν ὁδῷ, μήτ᾽ ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς.

Vetat meiere procedentẽ: hoc enim fieri uult à subsidentibus, aut applicãtibus se ad parietem. πρόσβατον, & ἀπρόσβατον, quò accedi potest, aut non potest. Hoc uerbum in futuro habet mediam διαθεσιν. ut Phœnissis,

καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι᾽ αἵματος.

& Alcestide,

τὸ γὰρ τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται.

In præterito perfecto actiuam. ιλ. κ'.

ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε. — & ιλ. ζ'.

— ὡς ἠλέκτωρ ἐβεβήκει.

Compositæ sunt tales formæ: ἀεροβατῶ, Aristophani Nebulis, aëre ingredior. σχοινοβατεῖν, per extentum funem ingredi. & σχοινοβάτης, funambulus. ἀκροβατεῖν, progredi summis digitis terræ insistentem, Icaromenippo. χωροβατεῖν, peragrare. & χωροβάτης, geometricum organum ad librationes accõmodatum, apud Vitruuium lib. 8. πηλοβατεῖν, per cœnum ingredi. ναυβάται sunt Soph. Aiace, socij nauales. βάδην est pedetentim. κύρου παιδείας β'. οὔτε βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλ᾽ ἀεὶ τρέχων: Quoties uoco, non accedit ille, sed accurrit. Et lib. 3. κῦρος ἐπιλαβόμενος τοῦ βάδην, δρόμον ἡγεῖτο: non pedetẽtim magis ducebat, sed curriculo. ἀναβάδην significationem habet extensionis, aut secessus, & contentionis, & impetus. ἀναβάδην ἀναπαύομαι, quidam de loco editiore interpretati fuerunt. Et Acharnensibus, ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίαν, totus est in componendis tragœdijs. ἀναβαδὸν, Aristot. de Animal. ζ'. αἱ ἄρκτοι ὀχείαν ποιοῦνται, οὐκ ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κατακεκλιμέναι. Plin. lib. 8. Non uulgari quadrupedum more, sed ambobus cubantibus. βάθρον, fundamentũ. Aiace, σαλαμῖνος ἔχων βάθρον, sedem tenens Salaminis. Cyclope,

— κρείσσους γὰρ ἰλίου
πόνους ἀφῖγμαι κἀπὶ κινδύνου βάθρα.

Ad certissima et maxima pericula se adire ait. ὑπόβαθρον, fulcrum, uel potius solum. Xenoph. ἀπομνημ. β'. οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας, καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις: Mollia stragula, & lectuli molles, & ea quæ lectulis supponũtur, ut mollia sint curas. ἐπιβάθρα etiam γέφυρα πολιορκητικὴ, id est, pons oppugnatorius. & ἐμβάται, Xenoph. de Re equestri, calcei. & ἐπιβατήρια ὄργανα, machinæ paratæ ad mœniorum conscensionem. διαβατήρια, sacra ante expeditionem, propriè Lacedæmoniorum. Thucyd. lib. 5. ὡς δ᾽ αὐτοῖς τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προὐχώρει: cum expeditionis causa sacrificantes, non litarent. Et paulo pòst, ὡς οὐδ᾽ ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγίνετο: cum ne ibi quidem sacra addicerent, ut expeditio susciperetur. ἐμβατήρια autem dicebãtur ᾄσματα, seu αὐλήματα, ad quæ ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, committere prælium solebant, ut ostendit Thucyd. lib. 5. Etiam Pindaricã ἐπίβδαν hinc deducunt, postridianam diem feriarum, quasi ἐπιβαίνουσαν ταῖς ἑορταῖς. Est τῶν ζώων τὸ ποροδυτικόν, quæ pedes habent. ποροδύειν dicitur μεταβατικῶς: ut Oreste, ποροδύει δ᾽ αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο πυλάδης δακρύων.

Adduci narrat Orestem nuncius à Pylade lacrymante, de consilio euocatorum. Hoc uerbũ deducitur ἀπὸ τοῦ πόρου, quod uadi, & meatus, & copiæ habet significationem. unde est in Phœnissis, ἐγὼ πορεύσω χρυσόν, ego suppeditabo aurum. Et ἄπορον, idem quod ἀμήχανον, inexplicabile. & πορεία, iter. & εὔποροι, diuites. & εὐπορία, copię. & εὔποροι αἱ ὁδοί, itinera peruia & expedita, Xenoph. ἀναβάσεως 5. Et πορεῖα, inquit Pollux, ὀχήματα, id est uehicula. Diodoro sunt nauigia, lib. 20. μετὰ δὲ τοῦτο Δημήτριος παρασκευασάμενος πορεῖα πρὸς τὴν παρακομιδὴν τῶν τε στρατιωτῶν καὶ τῆς παρασκευῆς, ἀνήχθη σὺν παντὶ τῷ στόλῳ. Et mox, οὐκ ἔχων ἱκανὰ πορεῖα πρὸς τὴν τῶν στρατιωτῶν διάβασιν, cum non haberet satis nauigiorum ad traijciendum milites. εὐπορεῖν, copiæ uerbum est: ἀπορεῖν, inopiæ & dubitationis. εὐθυπορεῖν, prorsus incedere, ut Plautus. πορεύεσθαι, ambulare, proficisci. Et in Ioanne, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, id est procedit. Sunt igitur ζῶα πορευτικά, ut & ἑρπετά, quæ gradiuntur, quæque serpunt. & μόνιμα, quæ sunt Gazæ stabilia. Mercatores etiam ἔμποροι sunt, & horum oppida ἐμπόρια. & negotia, ἐμπορεῖαι, & ἐμπορεύματα. ἐμπορεύεσθαι autem & iter facere, & commercium habere significat. Aristophan. ἀχαρνεῦσι,

ὦ θῦμ' ἄνευ σκανδίκων ἐμπορευτέα.

Et ex Euripide adducuntur hi uersus,

ὅστις γὰρ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

Quicunq; cum tyranno habet commercium,
Fit seruus, quamuis liber ille aduenerit.

Etiam πολεῖν habet significationem ingressionis, estque id quod uersari dicitur latinè. Inde πρόσπολοι, & ἀμφίπολοι, ministeria obeuntes, & famuli. περίπολοι, custodes, qui obeũt certa loca. περίπολος, publica nauis Rhodiorum, cuius meminit Arrianus lib. 2. ἀμφίπολος quidem usitatè famulã significat, & ita nomine Homerus usus est. Sunt tamen & custodes ἀμφίπολοι. Et πρόπολος, qui curat, aut seruat, propriè in fanis. Aristoph. Nebulis, σεαυτὸν παράδος θαρρῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι, sacris quibusdam ministris: ut & apud Herodotum, etsi alij aliter Aristophanicum uocabulum interpretantur. πρόπολις autem in fauis apium nominatur. οἰωνοπόλοι dicebantur auspices. & ὀνειροπόλοι, somniatores. & ὀνειροπολεῖν, somniare. Et in Nebulis, ὀνειροπολεῖ ἵππους καὶ ἱππικήν, equos & rem equestrem somniat. Cœli sunt πόλοι, circũ quos illud conuertitur, uertices Latinis. ιλ. ς'. in clipeo Achillis Vulcanus

— ἐτίθει νειὸν μαλακὴν πίειραν ἄρουραν
εὐρεῖαν τρίπολον. —

πωλεῖσθαι Homericum est. ὀδυσσ. δ'.

πωλεῖταί τις δεῦρο γερόντων. — & ιλ. δ'.
ὣς ὅ γε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν.

Idem est στρωφᾶσθαι. χωρεῖν, capere. ut si dicatur, ὅτι χοῖνιξ χωρεῖ κοτύλας τέσσαρας. Sed hæc significatio nihil ad pedes. χωρεῖν igitur etiam procedere & pergere significat. χώρει σὺ δεῦρο, accede tu. Et Sophoc. Aiace, χωρῶ πρὸς ἔργον. Aristoph. Nebulis, οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσι, fœnus crescit. Plato Theæteto, καὶ ὁμόσε χωρήσεται, cõgredietur cominus. ἀποχωρεῖ τις τινός, discedit ab aliquo, seu recedit. ἀναχωρεῖν, ἀμεταβάλτως, recedere. Thucyd. lib. 2. ἀναχωρήσαντες οἱ ἀθηναῖοι τροπαῖον ἔστησαν. διαχωρήματα & διαχωρήσεις, sicut ὑποχωρήματα & ὑποχωρήσεις, excremẽta quę transeunt per anum: sicut & urina per ea loca, unde emittitur. Plautus Persa,

Di faciant ut id bibatis, quod uos nunquã transeat.

Verbo διαχωρεῖν usus est Xenoph. ἀναβάσεως 4. καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς, aluus soluebatur: uel, infrà reddebatur. διαχωρήματα tamen & διαχώρους, interualla etiam sunt. ἐγχωρεῖν, locum, fas, potestatem, tempus esse. Plato Phædone, ἀλλὰ μηδέπω ἐπείγου, ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ: Ne festina, satis enim temporis reliquũ est. Idem πολιτειῶν γ'. οὐ γὰρ οἶμαι σώματι σῶμα θεραπεύουσιν, οὐ γὰρ ἂν ἐνεχώρει κακὰ εἶναί ποτε καὶ γενέσθαι, ἀλλὰ ψυχῇ σῶμα, ἣν οὐκ ἐγχωρεῖ κακὴν γενομένην τε καὶ οὖσαν, εὖ τι θεραπεύειν, ὀρθῶς ἔφη. δικαστὴς δέ γε, ὦ φίλε, ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει, ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ ἐκ νέας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι καὶ ὡμιληκέναι, καὶ πάντα ἀδικήματα αὐτὴν ἠδικηκυῖαν διεξεληλυθέναι, ὥστε ὀξέως ἀφ' αὑτῆς τεκμαίρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων ἀδικήματα, οἷον κατὰ σῶμα νόσους, ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἠθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι, εἰ μέλλει καλὴ κἀγαθὴ οὖσα, κρίνειν ὑγιῶς τὰ δίκαια. Hũc locum integrum ascribere uisum fuit, quẽ & interpretari conati sumus: Non enim certè medici corpus curant corpore: sic enim nunquam fieret, ut hæc aut

essent,

essent, aut redderentur uitiosa. Sed corpus curant animo: qui si uitiosus sit, aut reddatur, iam rectè curare non poterit. Certè inquit. Iudex uerò imperium habet in animam animæ, quam fas non est ab initio inter improbos animos educari, & cum his uersari, & omnia ipsam facinora mala per iniuriam perpetrare, ut acutè ex sese coniecturã de aliorum malis facinorib. facere posit, ueluti de corporis morbis: sed ipsam teneram, expertem moris improbi, & sinceram produci oportet: siquidem honestate & uirtute prædita, iudicium sanum de iustitia facere debeat. προχωρεῖν, succedere, quod & succedere. ut, Meditor esse affabilis, & bene procedit. Et Lucian. ταῦτα μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ δαίμοσι. Eurip. autem Phœnisis,

οὐκ ἐν χορείαις, οὐδ' ἐν παρθενεύμασι
νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.

Non ita se fortunam dare ait, neq; rem eo loci esse, ut inter æquales illa uirgines ludat. προσχωρεῖν, accedere, & adiungere sese. ἀναχωρεῖν, reuerti. & ἐπαναχωρεῖν, reuerti domum, aut ad se. ὑποχωρεῖν & παραχωρεῖν, concedere. ἐκχωρεῖν, moueri, seu cedere loco. ut ἐκχωρῆσαι ἀστράγαλον, luxatum esse talum, id est, loco cessisse. ὑποχωρεῖν, retrocedere, & refugere. Thucyd. lib. 2. μηδ' ἰέναι ὄχλον ὑποχωρεῖν. ἔρχομαι & uenio & eo significat, & habet futuri quoq; temporis indicationẽ. ἔρχεται ἐπὶ μηδέν, quod euanescit & recidit ad nihilum. παρέρχεσθαι est præterire & differre. περιέρχεσθαι, circumuenire. μετέρχεσθαι, ulcisci, & animaduersionis significationem habet. idemq; ἐπεξέρχομαι. ὑπέρχεσθαι significat & insidiosam aggresionem, & blandam submisionem. ut in Critone Plat. ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, omnibus mortalibus obnoxius & subiectus uitã deges. Etiam εἶμι, unde ἰέναι, eundi significationem habet, tam præsentis, quàm futuri temporis.

νῦν δ' εἶμι φθίλω δέ, ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι
οἴκαδ' ἴμεν. — Aristoph. Nebulis.

ἰτητέον, eundum est. & ἴθι, ito. & εἶ. Lysistrata, οὐκ εἶ πάλιν; non redis intrò? & ἀπρόσιτον, inaccessum. διεξιέναι etiam narrando exequi notat. Plato πολιτειῶν γ΄. χρείας γὰρ τί ἄν τις διεξίοι τῶν τοιούτων, quis uelit cœtus in sacris istorum commemorare? μέτειμι est μετέρχομαι. Plato πολιτικῷ, καὶ σὲ ἀντὶ τούτων εἰσαῦθις μέτειμι, ob ista te mox ulciscar. ἐπάνειμι, redeo. ἰταὶ etiã & ἰταμοί, qui sunt procaces & proterui, ducuntur ἀπὸ τοῦ ἰέναι. Apud Thucyd. lib. 5. est, ᾔεσαν ἐς λόγους, colloquebantur. & ἰέναι εἰς τὴν ξυμμαχίαν, ad belli societatem accedere. & προϊόντος τοῦ χρόνου, procedente tempore. & Ιλ. φ΄. καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανει. Et Symposio Xenoph. καὶ διὰ πυρὸς ἰοίην, etiam per ignẽ penetrarem. & ἐπιόντων τῶν πολεμίων, accedentibus hostibus. itemq; προσιόντων. Comitia autem interpretatur Charisius ἀρχαιρεσίας. φοιτᾶν, incedere: ut Οδυσ. λ΄. umbra Achillis φοίτα μακρὰ βιβῶσα. & frequẽtare: ut φοιτᾶν ἐπὶ σκηνήν, præsto esse ad tabernaculum. & φοιτᾶν εἰς διδασκαλεῖον, frequẽtare ludum. & φοιτηταὶ sunt μαθηταί, sectatores. In Soph. Aiace,

ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσι νόσοις.

interpretantur furentem, & annotant φοῖτον significare rabiẽ. Inde esse uolunt φοιταλέον. ut in Hippolyto Eurip. ματρὸς ὀρείας φοιταλέου, de Cybela. Et φοιταλέη Medea, Apoll. lib. 4. uesana. Hinc quibusdam & φοιτάδας appellatas esse meretrices placet, ab insania libidinis, quales sunt illæ quidem, & ita à Teutonicis peculiari appellatione nominantur: sed quòd uel à uiris frequententur, uel uiros ipsæ sectentur, ita dici potuerũt. οἴχομαι, abeo. Soph. Aiace,

ἀλλ' οἴχεται τοι πρὸς τὸ κέρδιστον τραπείς.

Plato πολιτειῶν β΄. διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, loqui cœpisse tanquam de absente, uel eo qui abijsset. Sunt & mortui οἱ οἰχόμενοι. Eurip. Alcestide, οἰχομένας δὲ σοῦ ματρὸς ὄλωλεν οἶκος: te erepta nobis morte, domus perijt. Et apud Plautum: Ratio apparet, argentum οἴχεται, id est, absumtum est. Deq; pernicie & morte, Latini interitus & exitij uerbis usi sunt. Clamat igitur in illa aliquis lingua, occidisse se, & esse absumtum. Et in Captiuis γνωμολογῶν seruulus ait, Qui per uirtutẽ perit, non interit. Herodot. καλλιόπῃ dixit, οἰχωκότας τοὺς βαρβάρους, qui discesissent. Et Aiace Soph. οἴχωκ' ὄλωλα, perij, interij. Et ibidem, ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται, mihi relictis doloribus & lacrimis interijt. Apud Homerum Thersitis hu-

meri sunt κυρτῷ ἐπὶ ςήθει συνοχωκότε. ubi tamen aliqui maluerunt συνοχωκότε: ut appareat, οἰχωκὼς fuisse Græcis usitatũ, quamuis sit οἰχήσομαι. προῳχημένου, preteritum. Xenoph. ἑλλην. α. τῶν προιχημένων κακῶν, de superatis aduersis. ὀδυσ. φ. ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον, longo tempore absentis. ἀΐσσειν, titubare, nutare, currere. ἀΐσσειν δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc uagari. Et in epistola Platonis, ἀΐσσεις τότε μὲν οὕτως, τότε δὲ ἄλλως. Et ἀστέρες διάττοντες, discurrentes stellæ, quod est signum uentorum. In Aristoph. Pace sunt διατρέχοντες ἀστέρες. Hinc ducunt Grammatici uerbum ἀΐσσω, quod habet significationem impetus. Aiace Soph. εὐθέως δ᾽ ἐγὼ κατ᾽ ἴχνος ἀΐσσω. ἀναΐξαι, prorumpere. ἐπαΐξαι, irrumpere. ἀπαΐξαι, celeriter se auferre. Apud Homerũ Tiresias solus sapit. τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. Ceteri umbrarum uagantur modo, ut Cicero. σοῦσθαι etiam concitari & erumpere est. & συθεὶς, incitatus. Et Aiace, ἐσσύθη μόνος, prorupit solus. Et σῦς hinc ducitur. Etiam σφαδάζειν titubare significat. Et ἀσφάδαστον πήδημα, Soph. Aiace. Petit enim contingere sibi celerem mortem de ictu, ne diu iactetur saucius. Etiam καλπάζειν Suidas interpretatur, delicatè incedere. ut Maroni, Incedit regina. ὁδὸς uia est, seu iter. Iter quidem ab eundo factum, quod ueteres itiner dixerunt. Significat & sectam in sacris literis, seu certam rationem, & institutum uitæ, & genus, seu professionem doctrinæ. In Actis, κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ κυρίου. Et cap. 19. ἐγένετο κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ. Aristoph. Nebulis, ὁδοῦ ἀτραπὸν dixit, uiam quam ingrederetur. ὁδηγὸς, ductor. Act. 1. περὶ ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τοῖς συλλαβοῦσι τὸν ἰησοῦν. ὁδηγεῖν, ducere. ὁδεύειν improbatur, ut ueteribus doctis inusitatũ. ὁδοῦσθαι, dirigi iter. & εὐοδοῦσθαι, prospere dirigi, sacrarum literarum est. εὔχομαί σε εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν, καθὼς εὐοδοῦταί σου ἡ ψυχή. Ioann. Caio. ὁδοιπορία, iter. ὁδοιπορικὸν, quod ad iter pertinet: ut carmen, iter aliquod celebrans. Viaticum, ἐφόδιον. Hic erit & commeatus. Demosth. κατ᾽ ἀριστοκράτους, νυνὶ δ᾽ οἱ μὲν τὰ κοινὰ διοικοῦντες ἐκ πτωχῶν εἰσὶν εὔποροι, καὶ πολλοῦ χρόνου τροφὴν ἄφθονον εἰσὶν ἡτοιμασμένοι, ὑμῖν δὲ οὐδὲ μιᾶς ἡμέρας ἐφόδιά ἐστιν ἐν τῷ κοινῷ: Nunc administratores Reip. de mendicis opulenti extiterunt, & longi tẽporis cibaria præpararũt: uobis autem ne unius quidem diei cõmeatus in ærario est. Et περὶ παραπρ. τρεῖς μνᾶς ὅλας ἀποδημήσαντες, καὶ χιλίας δραχμὰς λαβόντες ἐφόδιον παρ᾽ ὑμῶν. Et ἐφόδιον δυοῖν μηνοῖν, ἑλληνικῶν α. duorum mensium stipendium. τὸν ὁδηθέντα interpretantur uenundatum. In Cyclope Eurip. ὡς ὁδηθεὶς μακράν. & accipi hoc potest, ut in lõginquas regiones abductus uenires. Nam postea significat uerbum planè uenditionem.

— ἤ τις θέλει
βορὰν ὁδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις.
—*Seu quis fortè uult*
Venundare indigentibus nautis cibos.

& mox,

ὅδησον ἡμῖν σῖτον, οὗ σπανίζομεν.

Copiam sibi fieri cupit frumenti, cuius penuria laborarent. Et rursum,

— μὴ τὰ δ᾽ ἐξοδᾶν γ᾽ ἐγὼ
ξένοισι χρήματα. —

Negat se facultates Cyclopis distraxisse, & uẽdidisse illis hospitibus. ὁδοποιεῖν, uiam sternere, seu facere & reddere peruium. Demosth. πρὸς καλλικλέα, τὸ ὕδωρ τά τε χωρία ἐλυμήνατο, καὶ μᾶλλον ὡδοποίει: Aqua corrumpebat fundum, & reddebat magis peruiũ. Aristot. α. μετὰ τὰ φυσικὰ, προϊόντων δὲ, οὕτως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησε: Progredientibus autem illis, ita res ipsa uiam fecit. Xenoph. ἀναβάσεως 4. ποιεῖν τὰς ὁδοὺς, aperire uias. Et Hippocrati περὶ φύσιος παιδίου, τὸ πνεῦμα ὁδὸν ποιέεται, καὶ χωρέει ἔξω: uiam sibi spiritus facit, & erumpit. Et προοδοποιεῖν, præparare uiam. ἔξοδος, egresio, & nomẽ libri Mosaici, quo Hebræorum egresio ex Aegypto narratur. Soph. Aiace, ἐξόδους ἕρπειν κενὰς, ut excitet itinere leui, id est incogitante & futili. Demosth. κατ᾽ ὀλυμπιοδώρου, ἔχουσαν καὶ ἱμάτια καλὰ, καὶ ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν: pulcras uestes habentem, & splendidè prodeuntem in publicum. ἑλληνικῶν α. ἐξῆλθον δέ τινες τοῦ χειμῶνος ἄλλας ἐξόδους, etiam alias quasdam illa hyeme excursiones fecerunt. Herodotus πολυμν. τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεύμενοι, suscipientes expeditionem lethalem. Thucyd. lib. 5. σπονδὰς ἐπ᾽ ἐξόδῳ εἶναι, propè esse, ut finirentur. ἐξοδεύειν. Polyb. lib. 5. ὁ τῶν ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς μολύκειαν,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

λυκείων, profectus Molycriam, uel copijs adductis. Etiã ἐξοδία est ἔξοδος. ἐξόδιοι νόμοι, modi tibicini theatrici exeunte choro. ἄνοδος, aduectus. & ἄνοδον, inuiũ. & ἀνοδία, qua uia non est. ἄμφοδος, circuitus. Xenophõti ἄμφοδος χαλεπὴ, ἀναβάσ. 5. & angiportum. ἄφοδος, secessus. & significat, sicut ἀπόπατος, secessum ad aluum exonerandum. et uerbum ἀφοδεύειν, ad opus hoc secedere. εἴσοδος, aditus. Herod. πολυμ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἐδύναντο παραλαβεῖν οἱ πέρσαι τῆς εἰσόδου πειρεώμενοι, cum nullis conatibus Persæ aditu potiri possent. Plato Critone, εἴσοδος τῆς δίκης, εἰς τὸ δικαστήριον ὡς εἰσῆλθες: Accesio ad causę accessionem, cum ad iudicium uenisti. Et εἴσοδος, ianua. Nebulis, παρὰ τὴν εἴσοδον, propter ianuam. Est autẽ ab eundo ianua, qua itur. δίεξοδος, uia. ut in Sophoclis uersibus, qui & à Plutarcho adducuntur,

λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διεξόδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

Aues uentorum tum demum uias sentire, cum instet partus, ait. λόγοι διεξοδικοὶ, copiosa oratio, qualis est oratoria, non concisa, neque breuis, qualis dialectica. δίοδος, uia. Aristoph. ἐκκλησιαζούσαις, αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους προσπίπτουσαι, in uijs applicantes se, uel irruentes. Et ὄρνισι, transitus:

—ἣν ἰέναι βουλώμεθα
πυθῶδε Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα.

Si uelint Delphos petere, orari ait Bœotos, ut transire liceat, id est commeatum. Erat enim inter Delphos & Athenas media Bœotia. Et διοδεύειν, transire. ἐνόδιον, quod incidit, seu offertur in uia. ut οἰώνισμα, ἐνόδιον, diuinatio de eo quod in itinere obseruatur. Id etiam ipsum Latinis auspiciũ est, ut Gręcis ὄρνις. Aristoph.

ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσα περὶ μαντείας διακρίνει.

Tale est parasiti auspicium. Sticho: Mustela murem mihi abstulit præter pedes. Et apud Gręcos de his librũ edidit Polles quispiam. ἔφοδος significat id quod apertum est, ut meatus. Hippocrates περὶ διαιτῶν ς. τὰς ἐφόδους ἀναστομοῦσθαι οἷον ῥῖνας: meatus aperiri iubet, ut sunt nariũ. Thucyd. lib. 5. ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδος πρὸς ἀλλήλους, erat quies & commeatus ipsis inter sese. Polyb. lib. 5. ἀγωνιῶν τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους, solicitus de aggressione, seu impressione hostiũ. Etiam procemij obliqua uia, qua aliquis occultè insinuare sese in animos auditorũ studet, ἔφοδος dicta. Aristoteles autem τοπικῶν α. ita, ἐπαγωγὴ δὲ ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος, de singulis ad genus progressio. ἐξ ἐφόδου, derepẽtè, prima aggressione, seu primo impetu. ἐξ ἐφόδου προσβάλλειν τῷ τείχει, Arrianus. Polyb. lib. 5 συνάψαντος τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντος ἐξ ἐφόδου: statim uel rectà prælio commisso, & consertis manibus. Idem, τὰς πόλεις ἐξ ἐφόδου παρελάμβανε, capiebat oppida prima aggressione. ἐφοδεύειν, obire. κάθοδος, reuersio, ut cum exules redeunt. ἑλλην. α. de Hermocrate Syracusano, παρεσκευάζετο πρὸς τὴν ἐν συρακούσαις κάθοδον ξένους τε καὶ τριήρεις. Ad reditum in patriam cõparasse illum dicit milites & naues. Thucyd. lib. 8. καὶ ψηφισαμένων αὐτῶν ἀλκιβιάδῃ κάθοδον καὶ ἄδειαν: & facto decreto de reditu Alcibiadis, & impunitate. μεθοδεύειν significat machinari, & architectari. & μεθοδεία, occulta & fraudulenta circũuentio. Paulus Ephesijs, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου. Veteres interpretantur ἐπιβουλὰς, ἐνέδρας, δόλους, mala cõsilia, insidias, fraudes. μέθοδος, uia artis. Aristot. τοπικῶν α. de dialectica, ἐξεταστικὴ γὰρ οὖσα πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει. Vestigatricem esse hanc ait, & ad omnium artium initia ac causas deducere. Galeni est μέθοδος θεραπευτικὴ, ratio & uia artis medicæ. & μεθοδικὴ, medicorum professio: de qua μεθοδικοὶ dicti, sicut & λογικοὶ, & ἐμπειρικοί. Plato Phædone, πᾶς ἂν ἔμοιγε δοκεῖ, ἦ δ' ὅς, συγχωρῆσαι, ὦ σώκρατες, ἐκ ταύτης τῆς μεθόδου, καὶ ὁ δυσμαθέστατος, ὅτι ὅλῳ καὶ παντὶ, ὁμοιότερόν ἐστι ψυχὴ, τῷ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντι μᾶλλον ἢ τῷ μή: De his rationibus nemo non, inquit, concessurus uidetur, ô Socrates, etiam tardissimo ingenio præditus, quòd penitus & omnino similior sit anima illi quod semper eodem modo sese habet, quàm quod non habet. Et νόμων α. πειρώμενος ἂν ἄρα δυνάμαι τὴν περὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων ὀρθὴν μέθοδον ἡμῖν δηλοῦν: Et conabor, si possim, de his omnibus ueram rationem & uiam explicare. Cicero quoq; cum ait, Omnis quæ à ratione suscipitur de aliqua re institutio, μέθοδον uidet̃ esse interpretatus.

πάροδος.

παρόδος, tranſitus. πάροδον παρέχειν, tranſeundi copiã facere. Ariſtoteles autem γενέσεως ζώων γ΄. τοῖς ἐκ παρόδου θεωροῦσι, dixit, qui fortuitò, & quaſi trãſeuntes, ſeu per tranſenam contemplentur. id quod eſt etiã ὁδοῦ παρέργως, ſeu πάρεργον. Lucianus Ioue Tragœdo, εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους: Niſi Theſeus fortuito itinere Trœzene proficiſcẽs Athenas, excidiſſet latrones illos. Hoc aliqui in Latina lingua obiter dixerunt. πάροδος & in theatro, inquit Pollux, duplex, dextra & ſiniſtra, hæc erit εἴσοδος. ἐπάνοδος, reuerſio. πρόοδος, Xenophon ἑλλην. γ΄. θυομένου ἀγησιλάου ὑπὲρ προόδω, de progreſsione. Ιλ. δ΄.

οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο.

proceſſerũt. Ariſtot. περὶ γενέσεως δ΄. συμβαίνει πρὸ ὁδοῦ πρὸς τὴν ὀχείαν, ad procliuitatem coitus conducit. περίοδος eſt ambitus. Herod. Polymn. circumuentio: ἐπεὶ δὲ αὐτόμολοι ἦσαν οἱ ἐξαγγείλαντες τῶν Περσέων τὴν περίοδον: cum iam uerò & perfugæ quidã indicarent circumuentionem ſeu circuitũ Perſarum. Et medicis περιοδικοὶ νόσοι, quales febres, quæ ſtatis diebus recurrũt, ut tertianæ, quartanæ: ſunt enim & πλάνητες uagæ. Ariſtot. γενέσεως ζώων δ΄. λέγω δὲ περίοδον, ἡμέραν, καὶ νύκτα, καὶ μῆνα, καὶ ἐνιαυτόν. Et περίοδοι, fatalia tempora cõuerſionum. πολιτειῶν 8. ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, diuinę ſoboli fatale tempus cõuertitur incluſum numero perfecto. Et περίοδοι orationis, circumductiones, ut Cicero, quæ habẽt partes κόμματα & κῶλα, id eſt cæſa, & membra. Et Xenophon Sympoſ. καὶ αὕτη μὲν τοι ἡ περίοδος τῶν λόγων ἀπετελέσθη: hęc comprehenſio, ſeu hic curſus orationis, iſto fine conſtitit. ξυνοδία, ſeu συνοδία, cõiunctio in uia, uel iter commune. & σύνοδος, conuentus. Thucyd. ἐκ τῶν ξυνόδων, per congreſſus, ſeu cõuentus. Idem lib. 8. καὶ δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου ὥστε διαναυμαχεῖν: cum placuiſſet habito conuentu, nauali prælio decernere. Et σύνοδοι, congreſſus hoſtiles. Idem lib. 5. καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνοδος ἦν, poſt hæc prælium committitur. ξύνοδοι μηνῶν, interlunia. Ariſtot. γενέσεως β΄. ξύνοδοι μηνῶν ψυχραί. πρόσοδος, aditus, & ἔφοδος. Herod. πολυμν. ὡς ἀγορῆς κου μάλιστα πληθώρην, πρόσοδον ἐποιέετο: quo tempore forum plenum eſſe ſolet, eo impreſsionem fecit. Reditus. Polyb. lib. 5. συναχθείσης προσόδου καὶ χορηγίας ἱκανῆς, coactis reditibus & copijs ſatis magnis. Queritur Demoſth. περὶ παραπρεσβ. illis legatis τὰς τῶν συμμάχων συμφορὰς, προσόδους γεγενῆσθαι, lucroſas fuiſſe. Significat autẽ ὁδὸς uiam publicam. ut πρὸς Καλλικλέα, τὸ καταῤῥέον ὕδωρ τῇ μὲν εἰς τὴν ὁδὸν, τῇ δὲ εἰς τὰ χωρία συμβαίνει φέρεσθαι: Aqua defluens partim in uiam publicam, partim in fundos deferri ſolet. Et Iuriſconſultis eſt uia, qua uehiculũ: iter, quà homo tranſit. Quod in oratione eſt κατ᾽ ἀριστοκράτους, ἐν ὁδῷ καθελὼν, nimis curioſa, ut uidetur, interpretatione, fecerunt ἐνεδρεύσας, cum per inſidias necaſſet, cum poſcit eſſe propalã. Similiter & Homerica hæc, Ιλ. α΄.

ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι.

interpretati fuere εἰς λόχον ἐλθεῖν, cũ poſſit rectè accipi quoduis iter. ἐν τριόδῳ ἔστηκα, inquit Theognis, in triuio. ὁδὸς autẽ, unde οὐδός, limen notat. & ὁδουροὶ, ſubſeſſores uiarum: ut ex Archelao Euripidis adducitur uocabulum, ἔπαυσ᾽ ὁδουροὺς λυμεῶνας, ſuſtulit uiarũ peſtiferos ſubſeſſores. Latinis ſunt itinera infeſta latronibus. Eſt & ὁδὸς πεδιάς, uia campeſtris & plana. & ὀρεινὴ, montana. τραχεῖα, ſalebroſa & aſpera. ἀνάντης, accliuis. κατάντης, procliuis. πλατεῖα, lata, quæ ſunt plateæ regiones urbiũ. λιθόστρωτος, ſtrata ſaxis. & his ſimilia alia multa reperiuntur, ut quæ retulit Pollux lib. 3. Xenophon ἀναβάσ. δ΄. ἄνοδον, inuium: εὔοδον, peruium dixit: τῇ μὲν ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος. εὐοδεῖν, expeditè progredi. Demoſt. πρὸς Καλλικλέα, de aqua, ἢ μὲν ἂν εὐοδῇ φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν, ἢ δ᾽ ἂν ἐνστῇ τι: qua decurrit rectà, in uia deorſum fertur: ubi uerò obſtiterit aliquid, &c. Homero Ιλ. π΄. ſunt εἰνόδιοι σφῆκες, ueſpæ propter uiam. Eſt & οἶμος, uia & iter. & αἰετοῦ οἴματα, Ιλ. φ΄. aquilini greſſus. & Ιλ. χ΄.

οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥστ᾽ αἰετὸς ὑψιπετήεις.

Collectis uiribus graſſatum Achillem fuiſſe, ut aquilã, dicit. περίπατος eſt ambulatio. & περιπατεῖν, ambulare. & περιπατητικοὶ, ſectatores Ariſtotelis. Et Lyſiſtrata Ariſtoph. περιπατεῖν ἄνω κάτω. Et Xenophon Sympoſio, ἐξανίστατο εἰς περίπατον, ſurrexit ad ambulationem.

Pedibus

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Pedibus ἁλλόμεθα, ſubſilimus, & πηδῶμεν. Hinc ἅλμα, & πήδημα, ſaltus. & ἁλτὴρ, quo utebant̃ in excercitijs ſaltus. Ad πένταθλον, id eſt quinquertiũ, ſaltus pertinebat. Horum igitur eſt ἅλλεσθαι & πηδῆσαι. Apud Homerum, ἆλτο χάμαζε, in terram deſilijt, α tenui. Apud Theocrit. inquit Comaſta, ἅλλεται μ' ὀφθαλμὸς ὁ δεξιός. & alter, εἰς οὐρανὸν ὔμμιν ἁλεῦμαι. πηδητικὸς ἁλτικὸς, excercitatus ad ſaltus. βατῆρα Pollux lib. 3. interpretatur limen ſaltus, id eſt eum locum, unde proſiliebatur. Et annotat prouerbiũ, βατῆρα κέκρουκε, neq; interpretatur. Spacium ſaltus dicit nomẽ habuiſſe κανών: ſed terminum, ἐσκαμμένα, id eſt ſcrobes. Et hinc dici πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, tranſilire ſcrobes, de ijs qui modum aliqua in re excedere uideantur. ἅλμα etiam dixere κίνησιν, fœtus in utero, id eſt motũ & iactationem. quod etiam ἀσκαρίζειν eſt Hippocrati, de natura fœtus. Alijs hoc σκίρτημα, & ita legimus in Luca, ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Eſt enim & σκιρτᾶν, ſaltare. & hinc duxerũt nomen ſerui in comœdia, σκίρτον. Huc addi non intempeſtiuè poſsit etiam adorationis uerbũ, in quo eſt abiectio ad pedes. Sic enim & Deus adoratur, & coluntur homines. Grecis eſt κυνεῖν, & προσκυνεῖν, et μετάβασιν habet ad accuſatiuum. Herod. πολυμν. ἀνάγκην σφὶ προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας, ut procidentes adorarent, ſeu uenerarentur regem. Et mox negant illi Spartiatæ, σφὶ ἐν νόμῳ εἶναι ἄνθρωπον προσκυνέειν, legitimum eſſe apud ſeſe adorare hominem. In Geneſi eſt, προσεκύνουν με, & προσκυνῆσαί σοι, capite 37. Et in ſacris literis uſitata ἡ ἐπὶ τὴν δοτικὴν μετάβασις. Ducitur autem uerbum græcum ab adulatione canum, in ſignificatione geſtus ſubmiſsi, & ſubiectionis ſeruilis. εἶτ' ἐγὼ κυνήσομαι τοῖον δὲ πόμα, inquit Silenus in Cyclope, proinde ego uenerabor & adorabo talem potum. Et oſculũ notat uerbũ, ὀδυσ. φ'. καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Eſt autem hic uenerationis geſtus antiquus. ut Regum 20. καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ τρίς. Procidiſſe in faciem ait Dauidem, & ter adoraſſe Ionatham. Sed Arrianus libro 4. hanc uenerationẽ inſtitutam eſſe à Cyro ſcripſit. Sic enim apud illũ Calliſthenes, εἰ δὲ περὶ κύρου τοῦ καμβύσου λέγεται, τὸ πρῶτον προσκυνηθῆναι τῶν ἀνθρώπων κῦρον, καὶ ἐπὶ τοῦδε ἐμμεῖναι πέρσαις τε καὶ μήδοις τὴν δὲ τὴν ταπεινότητα, χρὴ ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι τὸν κῦρον ἐκεῖνον σκύθαι ἐσωφρόνισαν: Si de Cyro narratur, quòd primũ omnium mortalium cultum adorationis admiſerit, & poſtea permanſerit hæc in Perſis & Medis humilitas: cogitetur hoc quoque, quòd caſtigauerint reuocantes ad ſanitatem mentis illum Scythæ. Pedibus etiam ὀρχοῦνται, id eſt ſaltant. & ὄρχησις ac ὄρχημα, ſaltatio. Pollux lib. 4. docet fuiſſe apud ueteres ſaltationum genera tria: ἐμμέλειαν, in quo nomine eſt concinnitatis ſignificatio, tragicam: κόρδακα, laſciuam & comicã, quam Lucianus iocans, Silenum ſaltaſſe ait, in Icaromenippo, ἐν δὲ τῷ δείπνῳ ὅ, τε ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο. Tertia fuit ſatyrica, σίκινις, uel ab agitatione & motu, uel undecunq; ita dicta. Lucianus à comitatu Liberi has ſaltationes repertas ſcripſit, & de ſingulorum in illo nominibus ſingulas fuiſſe appellatas. In Athenæi autem libri primi èpitoma, σίκινις ab inuentore σικίννῳ, uel barbaro quopiam, uel Cretenſi ducitur: & quòd hæc ſatyrica ſit ſaltatio, σικιννιστὰς appellatos eſſe ſatyros traditur. Armati ſaltabãt πυῤῥίχην & τελεσίαν, ita appellatas ſaltationes à Cretenſibus duobus, Pyrrhicho & Teleſia. Hic & τελεσιὰς nominatur in Athenæi epitoma libri primi. Quem geſtum uarietate & digitorum motu res ipſa artificioſiſsimè repræſentaſſe traditur, & actionem tragœdiæ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ θήβας, id eſt, ſeptem ducum ad Thebas Aeſchyli, ſaltatione expreſsiſſe. In Luciani tamen dialogo περὶ ὀρχήσεως, perhibet̃, ad alias formas ſaltationum unam pulcerrimam adieciſſe Pyrrhum Achillis filiũ, & ſuo nomine inſignijſſe. Interpres πυθίων β'. ſcribit Ariſtotelẽ tradidiſſe, quòd hanc ſaltationem inſtituerit Achilles ad rogum, id eſt πυρᾷ Patrocli, & inde πυῤῥίχην appellatam eſſe. Nominabatur olim inter ſaltationes & ξιφισμός, cuius haud ſcio an fecerit mentionem Xenophon Sympoſio, ubi hæc leguntur, μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν, εἰς μὲν οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυ-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

βίστα ὑπὲρ αὐτῶν: Postea illatus orbis fuit, circumquaque ensibus erectis refertus, in quos saltatrix insiliebat, & inde supra illis exiliebat. Apud eundem paulo pôst est, εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν. Item ὀρχηστρίς, ut diximus, saltatrix, & saltatricula. & ὀρχηστοδιδάσκαλος, saltationum doctor. Pollux addit ποδισμόν, saltationis genus, à pedibus facto nomine. ῥικνοῦσθαι, id est corrugari, ait de ijs dictum, qui lumbos odiose cōtorquerent. Apud eundem κῶμος, id est comessatio, similiter genus saltationum. & τετράκωμος, Herculi dedicata, quę & bellatoria. Erat & κωμαστική, inquit, cum prelio & ictibus. Et ἡδύκωμος, ac ἡδύων, & κνισμός, & ὄκλασμα, à suauitate, et pruritu, et flexu appellatę. Sic enim in Thesmophoriassusis nominari dicit Persicam saltationem, & concitatam. Ita autē ibi Aristoph. σὺ δ᾽ ὦ τερηδών, ἐπαναφύσα τὸ περσικόν, infla tu Persicos modos. Eandē uocarunt & ὑγρὰν, id est mollem. Et Xenophon meminit Persicæ saltationis, itemque aliorum generum, ἀναβάσεως lib. 6. quem locum ascribendum putaui, explicantem Pollucis annotationes. ἐπειδὴ σπονδαί τε ἐγένοντο καὶ ἐπαιάνισαν, ἀνέστησαν πρῶτοι Θρᾷκες, καὶ πρὸς αὐλὸν ὠρχοῦντο σὺν ὅπλοις, καὶ ἥλλοντο ὑψηλά τε καὶ κούφως, καὶ ταῖς μαχαίραις ἐχρῶντο. τέλος δὲ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει, ὡς πᾶσι δοκεῖν πεπληγέναι τὸν ἄνδρα. ὁ δ᾽ ἔπεσε τεχνικῶς πως, καὶ ἀνέκραγον οἱ Παφλαγόνες. καὶ ὁ μὲν σκυλεύσας τὰ ὅπλα τοῦ ἑτέρου ἐξήει ᾄδων σιτάλκαν. ἄλλοι δὲ τῶν Θρᾳκῶν τὸν ἕτερον ἐξέφερον ὡς τεθνηκότα, ἦν δὲ οὐδὲν μὴ τεθνεώς. μετὰ τοῦτο Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν, οἳ ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις. ὁ δὲ τρόπος τῆς ὀρχήσεως ἦν ὅδε, ὁ μὲν παραθέμενος τὰ ὅπλα σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ πυκνὰ μεταστρεφόμενος ὡς φοβούμενος. λῃστὴς δὲ προσέρχεται. ὁ δ᾽ ἐπὰν προΐδηται ἁρπάσας τὰ ὅπλα μάχεται πρὸ τοῦ ζεύγους, καὶ οὗτοι ταῦτα ἐποίουν ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλόν. καὶ τέλος ὁ λῃστὴς δήσας τὸν ἄνδρα, τὸ ζεῦγος ἀπάγει. ἐνίοτε δὲ ὁ ζευγηλάτης τὸν λῃστήν. εἶτα παρὰ τοὺς βοῦς ζεύξας, ὀπίσω τὼ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει. μετὰ τοῦτο Μυσὸς εἰσῆλθεν, ἐν ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἔχων πέλτην. καὶ τοτὲ μὲν ὡς δύο ἀντιταττομένων μιμούμενος ὠρχεῖτο, τοτὲ δὲ ὡς πρὸς ἕνα ἐχρῆτο ταῖς πέλταις, τοτὲ δὲ ἐδινεῖτο καὶ ἐξεκυβίστα ἔχων τὰς πέλτας, ὥστε ὄψιν ἔχειν καλὴν φαίνεσθαι. τέλος δὲ τὸ περσικὸν ὠρχεῖτο, κρούων τὰς πέλτας, καὶ ὤκλαζε, καὶ ἐξανίστατο. καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐποίει. ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐμπίνοντες οἱ Μαντινεῖς, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν Ἀρκάδων, ἀναστάντες ἐξοπλισάμενοι ὡς ἐδύναντο κάλλιστα, ᾖσάν τε ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι, καὶ ἐπαιάνισαν, καὶ ὠρχήσαντο ὥσπερ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσόδοις. ὁρῶντες δὲ οἱ Παφλαγόνες, δεινὰ ἐποιοῦντο πάσας τὰς ὀρχήσεις ἐν ὅπλοις εἶναι. ἐπὶ τούτοις ὁρῶν ὁ Μυσὸς ἐκπεπληγμένους αὐτούς, πείσας τῶν Ἀρκάδων τινὰ πεπαμένον ὀρχηστρίδα, εἰσάγει σκευάσας ὡς ἐδύνατο κάλλιστα, καὶ ἀσπίδα δοὺς κούφην αὐτῇ. ἡ δ᾽ ὠρχήσατο πυρρίχην ἐλαφρῶς. ἐνταῦθα κρότος ἦν πολύς. Libationibus peractis & Pæane, primùm surgunt Thraces. hi saltauerunt ad tibiam armati, subsilientes in altum expeditè, atque etiam enses adhibebant. Tandem alter ferit alterum, ut omnibus uideretur homo cæsus esse. At ille quodam artificio percusserat. Ibi exclamare Paphlagones: & uictor, ablatis alterius armis, abire, accinens sitalcam. Alij Thraces efferebant illum alterū, tanquam mortuum, cum nequaquam esset mortuus. Posteà Aenianes & Magnetes surrexerunt. Hi saltarunt eam quæ Carpæa uocatur, armati. Eius saltationis hæc erat forma: Vnus appositis armis serit, & boues agitat, crebroque respectat, tanquam in metu. Ac prædo aduenit, quem ille conspicatus, correptis armis, propugnat pro bobus. Fiebantque & hæc ab his ad tibiā, aptè atque concinnè. Ac tandem prædo uinctum aratorē unà cum bobus abducit. Non etiam nunquam arator prædonem, quem manibus à tergo reuinctis alligat ad boues, & ita illos agitat. Posteà Mysus prodijt, utraque manu cetram gestans: ac modò imitans duorum inter se congressum, saltabat: modò conuertebatur, & exiliebat cum cetris, ut res iucunda aspectu uideretur. Tandem concutiens cetras, saltabat Persicū in modum, & subsidebat, et resurgebat, eaque omnia faciebat aptè ac concinnè ad tibiam. Postea Mantinenses poti, & alij quidā Arcades surrexerunt: armisque pulcerrimè instructi, aptè ac cōcinnè processerunt, ad tibię modos, qui ab armis Enoplij dicuntur. Et Pæana canentes, saltarunt, sicut in processib. ad deos fieri solet. Hæc cernentes Paphlagones, molestè ferebant,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

bant, omnes ſaltationes cum armis exhiberi. Tum ille Myſus, perturbatos hos eſſe cernens, ſaltatricẽ quandam, cuius dominus erat Arcas quidam, uoluntate domini quàm potuit uenuſtiſsimè exornatam producit, cum ſcuto leui. Itaq; illa Pyrrhichẽ expeditè ſaltauit, cum magno applauſu. Addit Pollux φαλλικὸν ὄρχημα, ſaltationem Phallicam, Liberi patris: & καλλίνικον, quod nome pręclaram uictoriam notat, Herculis fuiſſe. Item κολαβρισμὸν, Thracum & Carum ſaltationem, armatã & ipſam. βαυκισμὸς, inquit, à ſaltatore Bauco, comeſſatoria ſaltatio nomen ſortita, mollicula illa quidem, & delicatos membrorum flexus habens. Niſi fortè uerum eſt βαυκισμὸς. nam in Athenæi lib. 4. βαυκιζόμενον quidam Comicus ſenem reprehendit, id eſt, laſciuè ſaltantem in conuiuio. Hinc igitur eſſet βαυκισμὸς: ut ἀπὸ τοῦ κολαβρίζεσθαι, κολαβρισμός. βακτριασμὸς autem, & ἀπόκινος, & ἀπόσεισις, nominibus ductis à gente, & motu, & quaſſatione, fuere impudicæ ſaltationes, cum lumborum cõuerſione. Itemq; στρόβιλος, quod turbinem ſignificat. Hæc nimirum βέμβιξ eſt in Veſpis. & βεμβικίζειν, circumagere ſe. μόθων moleſta erat & nautica ſaltatio: & eſt in nomine, ſtoliditatis & ineptiarũ ſignificatio. γέρανον, quod nomen gruem notat, ſaltabant plures numero, ſingulis ſingulos ordine ſequentibus, & utrinq; præeuntibus ductorib. ante alios. Hanc ad imaginem egreſsionis de labyrintho, Theſeum cum ſuis ad aram Deliacã ſaltaſſe tradunt. διποδία, à duplicatis greſsibus pedum, Laconica ſaltatio. γίγγρας erat ſaltatio ad tibias, dicta de modis tibicinis huius nominis. Nam genus quoddam tibiarum uocarũt γίγγρους Pœni, ut Athenæus refert lib. 4. quibus uterentur in luctu Adonidos, quem ipſi nominarent γίγγρην. Ab his μέλη γιγγραντὰ, futiles modi. ἑκατερίδες fortaſſe de uicibus iactationis, & permutatione flexuum. χειρονομικὸν ὄρχημα fuit, cum manuum motu. θερμαστρίδες uerò, cum ſaltu, duæ ſaltationes concitatę. Sed ἐκλακτίσματα, ſaltationes erant muliebres: tum enim ſuper humerum calces efferebantur. Et uerbum ἐκλακτίζειν. In Veſpis, σκέλος οὐράνιον γ' ἐκλακτίζων, crus in cœlum eiectans. Et ibidem, ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. Hoc et interpres inter σχήματα, id eſt geſtus ſaltationũ tragicarum, annotat. Erat Laconicæ ſaltationis genus βίβασις, quaſi admiſsionem dicas: & in hac uictoribus præmia propoſita, non modò pueris, ſed uirginibus etiam. Subſiliendum tamen erat, & pedibus attingendæ nates, & numerabantur ſaltus. Et refertur de una huius generis ſaltatione inſcriptio, χίλια πόκα βιβάντες, τὰς δὲ πινακίδας, ὠρχοῦντο. Ambiguũ autem eſt quod dicitur, utrum ſuper tabellis, ſeu patellis incedentes, an geſtantes has, ſaltauerint, & confecerint illa milia, ut mille ſtaticulos darent, ſeu facerẽt. κερνοφόρον ὄρχημα fiebat, ſaltatoribus foculos, id eſt ἐσχαρίδας geſtantibus: hæc enim κέρνα dicebantur. ἰωνικὸν ſaltabant Siculi potiſsimum, celebrãtes Dianam. ἀγγελικὸν, geſtus nunciorũ exprimebat. μορφασμὸς, id eſt cõformatio, diuerſorum animaliũ motus imitabatur. Erat inter ſaltationes & σκὼψ, & alio nomine σκωπίας: & tum crebrò collum uertebatur, quemadmodum facit auis illa, quæ ſcopis nomen habet, & admiratione ſaltationis capitur. Hæc non eſt ea quam Plinius ait à quibuſdam Aſionem uocari, quam nominant Græci ὦτον, & ὠτίδα: ſed alia quædam, cuius ſatyricos motus idem Plinius negat ſe facilè mente concipere poſſe, & ait eas aues iam non naſci. Apud Homerum etiam ὀδυσσ. ε. non σκῶπας, ſed κῶπας legendum, ex Grammaticis aliqui putauerunt, ut retulit Athenæus lib. 9. qui etiam ſaltationi hoc nomẽ inditum ait de uarietate motuum huius auis: quæ cum ſit imitatrix, inde quoq; iocoſas aſsimulationes in deridendo, σκώμματα appellata, à uerbo σκώπτειν. λέων ſaltatio erat terribilis. Sed & aliæ erant ſaltationes Laconicæ formidoloſæ. Erant autem Sileni, & circum his Satyri ſubſilientes. Itemq; qui ἴθυμβοι dicebãtur, ſaltatores Dionyſiaci. & καρυάτιδες, ſaltatrices Dianæ. & βαρυλλικὰ, de nomine inuentoris βαρυλλίχου. In his ſaltabant & mulieres, celebrãtes Apollinem & Dianam. ὑπογύπωνες ſaltabant cum ſcipionibus, ſenili ſpecie. & γύπωνες, ingrediẽtes ſuper ligneis pedibus, amicti pellucida tarãtinide. μλῶδν, neſcio quod genus & ipſum ſaltationum, Carinum,

uel qualecunque, ab inuẽtore athleta quopiam nominatum. τυρβασία nominabatur dithyrambica saltatio. μιμητικὴν uocabant imitatricem deprehensorum in furto pridianarũ partium. λαμπωτόραν saltabãt nudi cum dictis obscœnis. Erat saltationis choricæ genus, ξίφος ἕλκειν, aut ξίφος fortasse, quæ dicebantur in sacris ligna fissa ad adolendũ adipem. Et ita aliqui Ιλ. ά. καὶ δ' ὤθι σκίσης, alij σκίζης. in hac oportebat saltãdo permutari crura. Tragicarum saltationũ erant gestus, σιμή, quod uocabulum repandi significationem habet. χειροκαλαθίσκος, & χεὶρ καταπλατής, manuum gesticulationes. ξύλου παράληψις διπλῆ, duplex prehensio ligni. θερμαυστρίς, uel θερμαστρίς, quo nomine & uasculũ apud aurifices dicitur: sed hunc gestum à uehementia & concitatione nomen traxisse apparet. Apud Lucianum & uerbum legitur θερμαυστρίζειν. λυβίσκοις. παραβῆναι τέτταρα, præterire quatuor: quæ iam qualia fuerint, nemo scire possit. τετράκωμος, inquit Pollux, an pertinuerit ad eos qui dicebantur Athenis τετράκωμοι, ignoro. ij erãt pagi quatuor, πειραιεῖς, φαληρεῖς, ξυπεταιῶνες, θυμαιτάδαι. Hæc fermè Pollux. In epitoma primi libri Athenęi etiam hęc leguntur, ueteres poetas quosdam, Thespin, Pratinam, Cratinum, Phrynichum, appellatos ὀρχηστικούς, id est saltatores, quòd etiam extra scenam docerent saltare alios. A' gentibus appellatæ fuerunt saltationes, Laconicæ, Trœzeniacæ, Epizephyrij, Creticæ, Mantiniacæ, laudatæ ab Aristoxeno, propter manuũ gesticulationes. Ionicæ lasciuæ. Et in Plauti Persa, Diodori saltatoris in Ionia, mẽtio fit. ὀρχηστής, saltator: quo nomine appellatur à Pindaro Apollo. Et in hymno Homerico in Apollinem,

— ἀπόλλων
φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων χάριεν κιθαρίζει
μακρὰ καὶ ὕψι βιβάς. —

Quo loco edita exempla sunt mendosa. Hunc hymnum aliqui retulerunt ad autorem Cynæthum Homeridam: cum tamen Thucydides libro 3. de illo uersus quosdam adducens, planè Homeri esse perhibeat. Idem Athenęus narrat, quendam Siculum Catanæum Andronem tibicinos gestus & staticulos primùm dedisse, & ex eo apud ueteres σικελίζειν ὀρχεῖσθαι significare. Fuit & Atheniensium mos, in conuiuijs saltare, ut Atticã consuetudinem in hoc quoque Teutones nostri sequi uoluerint, in conuiuijs saltantes. Ac quia in hanc mentionem ingressus sum, de Romanæ saltationis & usu & probro assumat, qui uoluerit, ea quæ annotauit Macrobius Saturnal. libro 3. cap. 14. In medio theatro erat ὀρχήστρα, ibique, ut inquit Vitruuius lib. 5. senatorum sedibus loca designata. Vt autẽ scena histrionum, ita ὀρχήστρα erat chori locus. in qua, inquit Pollux lib. 3. erat θυμέλη, siue pulpitũ, seu ara: unde θυμελικοί, qui & scenici. Sed & scenam totam nomine ὀρχήστρας indicarunt συνεκδοχικῶς. Apud Aristophanem Vespis est,

ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.

Prodeat, inquit, huc decertaturus mecum saltãdo. ἐξορχήσασθαι μυστήρια, & προορχεῖσθαι fabulam, præter argumentum repræsentare, apud Lucianũ: apud quem & κατορχήσασθαι, saltando opprimere. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος, τυρρηνοὺς καὶ ἰνδοὺς καὶ λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς θιάσοις αὐτοῖς κατωρχήσατο. In epitoma libri primi Athenæi, apud Homerum in celatura clipei, Ιλ. σ'. indicari scribitur ὀρχήσεως ὑπορχηματικὸς τρόπος, quæ sit imitatio eorum quæ oratione enunciantur. Huius artificem admirabilem fuisse saltatorẽ Neronis, scribit Lucian. in dialogo περὶ ὀρχήσεως. Est autem ὄρχησις, actio ipsa: ὀρχηστική, ars quædã saltationum. Idem Lucianus genus quoddam saltationis, quod uocarint καρυατίζειν, didicisse ait Lacedemonios à Castore & Polluce Caryis, & fuisse apud eosdem saltationem appellatam ὅρμον, id est torquem, communem adolescentum et uirginum, singilatim procedentiũ, exultante adolescente iuueniliter, & uirgine decenter sequente: ut hic torques complecti uideretur duas pręclarissimas uirtutes, fortitudinẽ & modestiam. Fuisse & Gymnopædias, Laconicas saltationes. Idẽ Lucianus docet, Thessalorum præsides & principes in bello προορχηστῆρας fuisse appellatos. ὑπορχήματα, carmina dicebantur, ad quę chorus saltaret, ut fiebat in Delo, alijs chorum ducẽtibus, alijs ad tibiam & citharam simul saltantibus,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

tibus, id quod ὑπορχεῖσθαι dicebatur. Et Luciano simpliciter ὑπορχεῖσθαι significat saltationis ministerium, ὅτι αὐτὸς ὑποκρινεῖται καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα, ipsum illa repræsentaturum, & saltationem omnem executurũ esse. Traditum tamen & hoc est, ὑπορχήματα, quod nomen est in Ione Platonis, carmina ad armatas saltationes composita, quæ & ὑπορχηματικὰ & κρητικὰ dicebantur, & horum autorem Thaletẽ fuisse. Etiam Pindari ὑπόρχημα, cuius initium, συνὲς ὅτι λέγω, quod significat, gratuita opera composuisse se poeta Hieroni, πυθίων β'. uocatq; καστόρειον μέλος, quia armatas saltationes Castores instituisse perhibentur. Hanc armatam saltationem uolunt dialecto Cypria appellatam πρύλιν, quam circum Iouem infantem saltitasse crebris conuersionibus Curetas cum armis, ne uagitum Saturnus exaudiret, scripsit Callimachus, hymno Iouis,

οὖλα δὲ κουρῆτές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα κρόνος οὔασιν ἠχὴν
ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.

πρυλέες autem Homero sunt, quemadmodũ interpretes docent, pedites. ιλ. λ'.

αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
ῥώοντο. —

Salij & ipsi apud Lucianum sunt, quos scribit nobilissimos Romanos saltitauisse. Hinc carmen saliare, & cœnę saliares. Hi sacerdotes Martij quidam erant, φύλακες & ἀμφίπολοι, ut inquit Plutarchus in Numa, anciliorũ: quorum esset ὄρχησις ἄλτικὴ ἣν ὑπορχοῦντο διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, & cætera, quæ ibi à Plutarcho referuntur. Ducatur sanè & salix à saliẽdo, ut ἰτέα ἀπὸ τοῦ ἰέναι. Et saltare Cyclopem est, ac saltata poemata, Latinis. ὀρχηστὰς etiam παντομίμους, à uarietate imitationis appellatos fuisse in Italia, Lucianus ait. αἰσυμνητοὺ Homerici, ὀδυσσ. θ'.

αἰσυμνηταὶ δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν
δήμιοι. —

non saltatores, sed præsides sunt, & curatores. quo nomine Aristoteles πολιτικῶν γ'. appellatos scribit fuisse priscos Græciæ principes, quasi latinè dictatores dicas. κυβιστῆρες autem, à uerbo κυβιστᾶν, quod in saliendo iactationem indicat. ὀδυσσ. δ'.

— δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ᾽ αὐτοὺς

μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον.

Etiam λιταργισμοὺς, saltus quosdam uocarunt. Et Aristoph. Nebulis,

οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας.

Quin tu, inquit, de ianua celeriter resilis? id est, te hinc aufers. Et apud Homerum saltatores sunt ποσὶ σκαίροντες, ιλ. σ'. id est gesticulantes, seu motitantes pedes. Addatur sanè & τρέχειν, ac δραμεῖν, & θεῖν, quæ sunt cursus uerba. Hinc sunt alia quidem multa, sed hæc putauimus referenda. δρομαῖος, cursor. δρόμων, denominatum à cursu, proprium. σύνδρομος, concurrẽs. ἰσόδρομος, æquans cursu. ἐπίδρομος, incursor. Sed τεῖχος ἐπίδρομον, ιλ. ζ'. expositum irruptioni.

— ἔνθα μάλιστα
ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.

πρόδρομος, præcursor, ut Iesu Christi filij Dei in terris Ioannes Baptista. φιλιππίδης ἡμεροδρόμος, cursum die conficiens, apud Herodotum ἐρατοῖ. περίδρομον, & ἀμφίδρομον, quod cursu circuiri potest, aut solet: & ambiens, seu inuoluens. ut Soph. Aiace, κῦμα ἀμφίδρομον. ἱππόδρομος, quem & Latini hippodromum, spacium decursionis equestris, & ἱπποδρομία. Dicitur & equus ἔκδρομος, procursor. Xenoph. ἑλλην. δ'. οἱ ἵπποις σὺν τοῖς ἐκδρόμοις ἵεμένοι ποι, καὶ ἐδίωκον, καὶ ἐπέστρεφον: cum ijs qui procurrerant, et insequebantur, & reuertebãtur pariter equites. Apud Aeschinem rhetorẽ, ait Pollux, δρομοκήρυκες sunt, de cursu & præconio. Idem docet, si quis præcurrere alterum sinat, & ita insequatur, ut in uehementibus dimicationib. fieri consueuerit, tum appellari hoc προδοσίας uocabulo. δρόμων idem est quod Latinis curriculo idemq; δρομαίως. ὑποδραμεῖν ait Pollux esse κολακεύειν, id quod & ὑπορχεῖσθαι. Significat autem & hostilem circumuentionẽ. κύρου παιδ. α'. ἢ κακούργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν: uestigare maleficos, aut includere prędones. ιλ. ρ'. est, ἐγκέφαλος δὲ παρ᾽ αὐλὸν ἀνέδραμεν. δρόμος autẽ & cursum, & curriculum ipsum, ac spacium significat. Et δρόμος ad Eurotam appellatus, ubi adolescentes Spartani decurrerent. Et in Andromacha, Lacænæ uirgines & iuuenes, δρόμους παλαίστρας τε κοινὰς ἔχουσι. Et Electra Soph.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

δρόμων διαύλων πεντάεθλ' ἃ νομίζεται.

Et Polluci δρόμοι ξυστοί, spacia quibus excercebãtur ad cursum. Et τέμενος δυωδεκαδρόμων, Pindaro πυθίων ε. de spacijs duodecim cursus pleni. De cursu & cursoribus hæc dicũtur: ὠκύς, θάσσων, κοῦφος, ὀξύς, ἐλαφρός, σπουδαῖος, ποδώκης, ταχύς: celer, uelocior, leuis, acer, agilis, egregius, pedum celeritate præstans, uelox. Item ἐλαφρός ποσίν, & ταχυτῆτος ἄεθλα, Ιλ. ψ'. certamen cursus, id est, uelocitatis præmia. τρεχέδειπνοι per iocum dicebantur, qui curriculo festinarent ad cõuiuia. Medicorum sunt παλινδρομοῦντα νεῦρα, mirifico opere naturę recurrentes nerui, de quibus Galenus cùm alibi, tum lib. 4. τόπων πεπονθότων. Lepores μακροδρομώτατοι & βραχυδρομώτατοι, longissimi & breuissimi cursus, sunt Xenophonti κυνηγετικῷ. Et in Symposio inquit Socrates, ἐκυνοδρομοῦμεν, incitato cursu tanquam canes ferebamur. Nisi fortè uerum est ἐκοινοδρομοῦμεν, id est, pariter incitati currebamus. ἀμφιδρόμια, Athenis festiuitas quædam diei, quo ad peragenda ea quæ in moribus erant, ad puerperas conueniebatur, & à cognatis dona afferebantur, quod in hilaritate focus cursu obiretur. quod & à Platone in Theæteto indicatur, eumq; locũ retulit Varinus. Huius conuentus tradunt fuisse diem quintum à partu. Itaq; Lysistrata cupientem discedere mulierem remoratura, iubet expectare ἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς, iocans de galea, quam sub uestem illa subdiderat, ut tumere aluus uideretur. Pollux interpretatur lib. 3. ἐνδρομίδας, calceos cursorum. Sic & Callim. ὕμνῳ εἰς Δῆλον, ταχείας ἐνδρομίδας dixit. In Iuuenale tamen uestem interpretantur. Vitruuius scribit, hypæthras, id est, sub aperto cœlo ambulationes, à Latinis xystos dici, quas Gręci appellent περιδρομίδας. In Theæteto sunt περιτρέχοντα, obuersantia & communia. In Ranis,

οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων.

Cursu paludem igitur obibis cursitans.

Apud Hesiodũ frigus τρόχαλον γέροντα τίθησι, incitat ad cursum. ὁ ἐπιτροχασμός, figura terribilis interrogationis: ut, Quis tu homo es? Quid tibi uis? Quid cum illa tibi rei est? τροχάζειν enim concitationem ingressionis notat. κατατρέχειν & καταδραμεῖν significant καταθεῖν. καταδρομὴ & ἐπιδρομή, incursio et impressio. θεῖν, currere. περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, Ιλ. χ'. quod figurã habet prouerbialem: sicut & illud πολυμνία, περὶ ἑαυτοῦ τρέχων. Et οὔρια θεῖν, cursu prospero ferri, aut habere uentos secundos. Aristoph. Lysistrata, ἔτι γὰρ νῦν οὔρια θεῖ. Xenophon ἑλλην. θεῖν ὁμόσε αὐτοῖς, procurrere in hostes. καταθέομεν & παραθέομεν, Theæteto, ἄγαν ὦ σώκρατες τὸν ἑταῖρόν μου καταθέομεν. ἀλλά τοι, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομεν τὸ ὀρθόν; Nimis insultamus, ô Socrates, amico meo. Atq;, ô amice, quis scit, an cursu præter ueritatem feramur? Cursus festinatio est ἐγκονεῖν. Soph. Aiace, χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή. ἐγκονίσασθαι autem habet significationem excercitationis. Vt autem est ἁλτικός & πηδητικός saltator: ita & δρομικός & δρομεύς, cursor. Hoc certamen unum fuit ex ijs quæ γυμνικὰ uocarunt, quia nudi decertabant, autore Orsippo quodam, ut est in epigrammate græco,

ὀρσίππῳ μεγαρεῖς μεγαλόφρονι τῇδ' ἀρίδηλον
μνῆμα θέσαν φάμᾳ Δελφίδι πειθόμενοι.
πρῶτος δ' ἑλλήνων ἐν ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθη
γυμνός, ζωννυμένων τῶν πρὶν ἐνὶ σταδίῳ.

Orsippo Megaris populares nobile bustum
Sacrarunt, Clarij uoce monente dei.
Hic cum certassent succincti membra priores,
Obtinuit frondem nudus Olympiacam.

Dionysius tamen Halicarnassensis lib. 7. scripsit, eum qui primus Olympijs spacium nudato corpore decurrerit, Olympiade 15. fuisse Acanthum Spartiatem. Erat autem spacium cursus, stadium, στάδιον, pedũ DC. Hinc σταδιοδρόμος, qui hoc spacium decurreret. & σταδιεὺς dictus, & σταδιάρχης, præfectus huic certamini. Et Ιλ. η'. ait Hector,

οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῳ δηΐῳ μέλπεσθαι ἄρηι.

Nouisse se ait motus Martios in spacio hostili. Aliquibus tamen magis placet, ἐνὶ σταδίῃ, quę sit ἡ συστάδην μάχη, id est, certamẽ quod cominus certetur. Et στάδιον ἀγωνίζεσθαι. Herod. τερψιχόρῃ, ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τοῖς πρώτοις, in certamine cursus cum primis finem attigit. δίαυλος, spacium stadij duplicatum. & διαυλοδρόμος. δολιχὸς uel στάδιοι, nam & στάδιος reperitur: uel δίαυλοι, 12. δρόμος μακρός, id est longus cursus. & δολιχοδρόμος ὁ τὸν δολιχόν

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

δολιχὸν θέων. Ex Aeschine rhetore adduxit Pollux, τὸν δολιχοδρομήσαντα στάδιον, quasi impropriè diuersis cōiunctis. Vnde procurrebant, ἄφεσις nominabatur, id est dimissio: & ὕσπληγξ, ab instigatione. & γραμμὴ, linea. & βαλβὶς, carceres. Vbi cursus reflectebatur, νύσσα, & καμπτὴρ, meta. Finis, τέρμα. & βατὴρ, terminus: quam & βαλβῖδα aliqui uocarunt, ait Pollux. Pedibus insistimus, & stamus. ἵστημι, μεταβατικόν. Plato Theæt. στήσομεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ, sistemus illos oratione, seu faciemus insistere. Et Aristoph.

—ἕλκουσα πρυτάνειον
ἵστη βόειον δημόν. —

in trutina appendebat adipē bubulum. Et mox,

τὸν δημὸν ἡμῶν βούλεται διιστάναι.

Soph. Electra, de equo, ὀρθὸν οὖς ἵστησι, arrigit aures. Hæc bellè dicuntur in illa lingua. Sed & latinè dicitur, sistere aliquis se, aut alterum, ut sistere iudicio. Et hinc Statorem Iouem aliqui fecerunt, τὸν στήσαντα τὴν φυγήν. Demostheni autē Philip. 4. est, οὐ στήσεται, non insistet. Thucyd. lib. 2. ἀμπρακιῶται αὐτοί τε, καὶ τῶν βαρβάρων πολλοὺς ἀναστήσαντες, ἐστράτευσαν ἐπὶ τὸ ἄργος: Ampraciotæ & ipsi, & multis barbaris excitatis, copias adduxerunt Argos. Et lib. η. περιστήσας αὐτοὺς ἑαυτοῦ, κατηκόντισε: circundedit illos, & suorum iaculis confixit. Et paulo antè, ἄβυδον ἀποστήσων, ut ad defectionem Abydum solicitaret. ἑστηκὼς tamē stantem significat. Et στάντα ἀνθρώπου βίον, durantem uitam, dixit Soph. Antig. Mensis est ἱστάμενος, crescens: & dies ἱστάμεναι. ut ὁ φάβοι, ἣν γὰρ ἱσταμένη τοῦ μηνὸς εἰνάτη. Plato Phædro, σφυρήλατος ἐν ὀλυμπίᾳ στάθητι, de statua quæ poneretur in Olympia. Aiace Soph.

οὐκ ἂν τάδ᾽ ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα.

non esset hîc rerum status. Et falsæ legation. Demost. τρόπαιον εἱστήκει. Antigona,

γνώμης πατρῴας πάντ᾽ ὄπισθεν ἑστάναι.
Sententiam post patris omnia ponere.

τῶν ἐφεστώτων κλύειν, est in Aiace Sophoc. obedire principibus. Demosth. κατ᾽ ἀριστοκράτους, καθίστησιν ἀσθενεῖς, & ἰσχυρούς, imbecilles & ualidos reddit. κύρου παιδ. 4. καθεστάναι ἐν κινδύνῳ, & ἐν ἀκινδύνῳ, in periculo relinquere, & collocare in tuto. Et Hippocrati περὶ γυναικῶν, καθιστάμενον οἴδημα, tumor qui colligitur. In Actis autem interrogant discipuli, εἰ ἐν χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τοῦ ἰσραήλ; restituis'ne nunc in regnum Israelem? Herodot. πολυμν. ἐπιλεξάμενος ἄνδρας τε τοὺς καθεστεῶτας τ. καὶ τοῖσι ἐτύγχανον παῖδες ἐόντες: delectis cōstantis ætatis uiris trecentis, quibusq; erat soboles. Et Soph. Antig. dixit, καθεστῶτας νόμους, & μάντεις τῶν καθεστώτων βροτοῖς, leges & uates constitutos. Thucyd. lib. 2. est καθεστηκυῖα ἡλικία. Idem, φανερὰν καθιστὰς, manifestā reddens. Xenoph. ἑλλην. γ΄. καταστήσαντες ὑμᾶς εἰς ὀλιγαρχίαν, constituto apud uos paucorum imperio. Et β΄. ἕως δὴ τοὺς πονηροὺς ἐκποδὼν ποιησάμενοι καταστήσαιντο τὴν πολιτείαν, constituere Remp. possent. Et paulo pòst, ἕως ἂν τὸν οὖρον καταστῶσι, dum uentos secundos nanciscantur. Et δ΄. μὴ, εἴ που καταστάιη, κυκλωθεὶς πολιορκοῖτο, sicubi substitisset. Et Demosth. falsæ legationis, πόλιν ἡμετέραν δούλην κατέστησε, ad seruitutem adegit. Et in mari, πνεῦμα ἀκατάστατον, procellosi uēti. Thucyd. lib. 5. τὸν λεπρεὸν καθέστησαν, collocarūt Leprei. Et, ῥᾷον καθιστῶνται ἀθηναίοις εἰς πόλεμον, bellum cum Atheniensib. suscipere facilius posint. καταστὰς ἐπ᾽ αὐτὰ, cum coram eis constitisset, Herod. Thalia. Et Thucyd. β΄. φυλακὰς τοῦ πειραιῶς καθίσαντο, custodiā collocabant in Pyræo. περιστάδον. Herod. πολυμν. περιελθόντες πάντοθεν περιστάδον, cum cinxissent illos circūquaq;. καθέστατο φρούριον, castellum designauit. Thucyd. η. ὀλιγαρχίαν καθιστάναι, imperium paucorum constituere, ibidem. Idem lib. 5. ἡ πελοπόννησος εἰς θροῦν καθίσατο, in Peloponneso rumor erat. Et, τὸν ὑποψίαν καθίστη, ad suspicionem adduxit. Et ἐγκαθεστώτων αὐλητῶν, præsentibus & admistis tibicinibus. Et, ἄλλη ταραχὴ καθίστατο, aliæ turbæ ortæ fuerunt. ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἑλλην. α΄. de Alcibiade, consistens in transtris. περὶ πρεσβειῶν. ἐπαναστὰς δ᾽ ὁ φιλοκράτης, postea surgens. Thucyd. η. καί περ ἐπαναστάντες αὐτοὶ ἀλλήλοις: etsi ipsi inter se dissidentes, sibi mutuò insurrexerant. si tamen hoc uerbū quadrat. Dicitur autem, quòd illi bella inter se gesserint. Herod. Thalia, οἱ μάγοι εἰσί τοι οἱ ἐπανεστεῶτες: Magi sunt, qui à te defecerunt, & bellum tibi inferunt. ὦτα ἐπανεστηκότα, aures erectæ, Aristoteli. Et ὄρους ἐπανάστασις, eminentia montis. ἐκ πολλῶν ἐξεστηκότων προσώπων.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

σώπων, κύρου παιδ. 5. de multis tristibus ac exanimatis hominibus. Et ἐξεστώτων ἄρθρων, Hippocrati. Antigona Soph.

— οὐδ᾽ ὡς ἂν βλαστῇ, μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ᾽ ἐξίσταται.

Dicit eum animum, qui ante fuerit, non permanere iis qui cum malis conflictentur, sed mutari. Thucyd. lib. 2. καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι: idem sum, & non alius, uel non aliter, ut Terentius. Et ἀρχῆς ἐκστῆναι, ibidem, relinquere imperiū. Xenoph. κύρου παιδ. γ'. ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται: quando multis ea quæ olim didicerunt, excidunt. Demosth. πρὸς λεπτίνην, οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν, nullū periculum uitarunt. Et κατ᾽ ἀνδροτίωνος, οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη, laudis cupiditate nullum periculum uitauit. Aiace Soph. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ: Si apud se esset, non ego illum fugerē metuens. Demosth. κατὰ στεφάνου α. καὶ τῶν ὄντων ἐξέστη, cessit bonis. Herod. Thalia, ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, digressi de uia. Xenoph. συμποσίῳ, ἐξανίστατο εἰς περίπατον, secessit ad ambulationem. Soph. Antigona, de pecunia, ἄνδρας ἐξανίστησι δόμων, extorres agit. Aristophanes βατράχοις,

εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσι.

locum dare nostris choris. In Marco, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας, ut omnes obstupescerent. Et mox cap. 3. ἔλεγον γὰρ, ὅτι ἐξέστη: Dicebāt enim, Non est apud se. μὴ διὰ τὸ γῆρας ἐξεστηκὼς τοῦ φρονεῖν, Isocr. πρὸς Φίλιππ. ne forte non essem compos mentis præ senio. Soph. ἀντιγόνῃ, καρδίας δ᾽ ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν, abhorret animus ab hac re. Plato πολιτ. β'. εἴπερ τι ἐξίσταιτο τῆς αὑτοῦ ἰδέας, si quid suam speciem relinquat. Soph. Φιλοκτήτῃ, νῦν δὲ σοί γ᾽ ἑκὼν ἐκστήσομαι, nunc sponte mea cedam tibi. ἀνυπόστατον φρόνημα, animositatē inuictam. κύρου παιδ. 5. οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι ὅταν μὲν θαρρήσωσιν, ἀνυπόστατον φρόνημα παρέχονται: Plerique homines in confidentia tantum animi concipiunt, ut sustineri nullo modo posse uideantur. ἀπανιστάναι τὴν στρατιὰν, Herod. Thalia, abducere exercitum. ἀφίστασθαι, deficere, & recedere, aut seiūgere se. Demosth. falsæ legationis: Illos, inquit, & laudabitis, & uituperabitis, ἐγὼ δὲ ἀφίσταμαι. Et ἀπέστη τῶν αὑτοῦ, sua reliquit, ibidem. Plato Theæteto, περὶ μὲν οὖν τούτων ἀποστῶμεν. Hæc omittamus. Ouid. Metam. 11. Et quæ pars admonet, abstit: id est absistit, ut Priscianus. Et Liuius lib. 9. Abstitit magistratu. ἀποστατεῖν etiā deficere est, κύρου παιδείας δ'. ἀποσταδὸν ἀργείοισι μάρνασθαι, ιλ. ό. recedere à prælio. ἀποστάτης transfugam notat: quod nomē & Latini usurparunt, & hoc ecclesia Iulianum Imperatorem notauit, sicut & παραβάτου. διεστάναι, dissidere. Demosth. ὀλυνθ. β'. περιέσται τοίνυν ὑμῖν ἀλλήλοις ἐρίζειν καὶ διεστάναι. Herodot. οὐρανίᾳ, οὕτω δὲ ἀγωνιζόμενοι διέστησαν χωρὶς ἑκάτεροι, ita certamen diremtum fuit. Plato Charmide, τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν: alterum surgere coegimus, alterum in latus depulimus. Est enim ἀνίστασθαι, surgere. Theocrit. Thyrside, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ, id est ἀναβῇ. Xenoph. πολιτείᾳ ἀθηναίων, νῦν δὲ λέγειν ὁ βουλόμενος ἀναστάς. Et Iesus Christus filius Dei, de morte ἀναστὰς πρωῒ πρώτῃ σαββάτου, ἐφάνη πρῶτον μαρίᾳ τῇ μαγδαληνῇ. Et ἀνάστατος euersionem, & abductionem, & uastationem significat. Isocr. πρὸς Φίλιππ. ἀνάστατον ποιῆσαι τὴν σπάρτην. Soph. τραχινίαις, ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ᾽ ἀνάστατοι ξένῳ παρ᾽ ἀνδρὶ ναίομεν: Nunc hic Trachinæ, patriis pulsi sedibus, incolimus ædes hospitis. ἀναστατώσας, 21. cap. Historiæ Apostolicę, concitationem & commotionem notat. Demosth. falsæ legationis, περιείδετε ἀνασταθεῖσαν, passi estis euerti. Thucyd. lib. 2. ἀνίστησι τοὺς θρᾷκας, excitat. διανίστασθαι νύκτωρ, id est, noctu interdum surgere: & ualetudini et rei familiari conferre putat Aristoteles οἰκονομ. ὑπανίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις, Nebulis Aristoph. loco cedere, uel assurgere senioribus. In Lucæ cap. 16. est, μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, remotus fuero à curatione. Sed ἑλλην. α. χωρία πρὸς λακεδαιμονίους μεθεστηκότα, quæ ad Lacedæmonios defecerant. Et δ'. μεταστησάμενος τὸν σπιθριδάτην, remoto Spithridate. Polyb. lib. 2. ἐπὶ πόδας μεθίστασθαι, retrocedere, uel se recipere. Plato πολιτ. β'. ὑφ᾽ αὑτοῦ μεθίστασθαι ἢ ὑπ᾽ ἄλλου, moueri loco. Ibidem, ἀμετάστατος, constans, non tergiuersans. Thucyd. 5. εὖ ἑστώτων τῶν πραγμάτων, quòd bono in loco res essent. Ibidem, ἀντιστάντος αὐτοῦ τοῦ πράγματος, cum res non succederet. Demosth. πρὸς καλλικλέα, ᾗ δ᾽ ἂν ἐνστῇ τι, qua aliquid obstiterit. Et Aiace Soph.

ἐνστάτης,

ἐφεστάτης, aduersarius. Et, πόλεμον ἐφεστῶτα σοί, Isocr. πρὸς φίλιππ. instans bellum. Herodianus lib. 6. ἐπιβουλεύειν ἐπιστῆναι τῷ ἀλεξάνδρῳ, opprimere Alexandrum. Thucyd. autem lib. 2. ἐπέστησαν τὸν πλοῦν, cursum nauigationis represserunt. Et in Luca, Anna & Martha, ἐπιστᾶσα, cum propè astitisset. ἐπιστάτης, præfectus. Odyss. ρ'.

— σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλα δοίης.

Hic est Theocrito ἐργατίναις ἐπιμελητής, procurator. In Critone, τῷ ἐπιστάτῃ καὶ ἐπαΐοντι. In Protagora, ῥαβδοῦχον καὶ ἐπιστάτην καὶ πρύτανιν ἑλέσθαι: moderatorem, et præsidem, & iudicem deligere. Et, τὸν χείρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν, inferiorem potioribus præfici. παρίστασθαι, auxilio esse. Odyss. ν'.

— ἥ τε τοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι. —

Et mox, (σα.
πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖ-

Et θεσμοφοριαζούσαις, ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν, affuturos nobis auxilio deos. Hoc Maro, Ferte pedem. &, Adsis ô Tegeæe fauens. In Aiace Soph. hoc idẽ est πέλας ἵστασθαι, ἄνασσα τοῖς ἄλλοισιν ἀργείων πέλας ἴστω. Et antè, ὡς εὖ παρέστης: uel opportunè ades, uel pręclarè opitulata es. παραστάτην interpretantur manipularem: propriè significat eũ qui in acie propter alterum consistit. Herod. ἐρατοῖ, τὸ δὲ φάσμα ἑωυτοῦ παραστάτην ἀποκτεῖναι: se quidem illud monstrum præterijsse, sed eum qui proximè steterat, obtruncasse. Apud Xenophontem ἀπομνημ. β'. est uirtus εὐμενὴς παραστάτης τοῖς οἰκέταις, benignè illis adest. Et κύρου παιδ. γ'. ἡγεμόνας γίνεσθαι τῇ στρατιᾷ καὶ παραστάτας ἀγαθούς, ductores & socios. Polyb. lib. 2. δεξάμενοι δ' ἀκεραίους καὶ συνεστώσας τὰς σπείρας, integras & instructas cohortes, id est, non dissipatas. Ibidem, περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνεστάναι τὸν ὅλον ἀγῶνα, certamen esse uniuersum de salute. Plato πολιτειῶν ή. χαλεπὸν μὲν κινηθῆναι πόλιν οὕτω ξυστᾶσαν, ita constitutam ciuitatem commouere difficile. In Timæo, ξυνέδησε καὶ ξυνεστήσατο οὐρανὸν ὁρατὸν καὶ ἁπτόν. Cicero: Qua ex coniunctione cœlum ita aptum est, ut sub aspectum & tactum cadat. Et mox, ἐκ γὰρ πυρὸς παντὸς ὕδατός τε καὶ ἀέρος καὶ γῆς ξυνέστησεν αὐτὸν ὁ ξυνιστάς: Ex uniuerso enim igne, itidemq; aqua, & aere, & terra, coagmẽtauit illum, huius coagmẽtationis autor. Xenoph. ἑλλην. γ'. συνίστασαν καὶ τὰς μεγίστας πόλεις πρὸς ἀλλήλας, autores fuere maximis ciuitatibus coniunctionis inter ipsas. Et δ'. τὰς μεγίστας πόλεις ξυνεστηκυίας ἐπὶ πολέμῳ πρὸς ἑαυτάς: maximas urbes coijsse inter se, ad bellum suscipiendũ. Thucyd. lib. 2. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ξυνιστάμενοι, inter se congredientes, seu cœtus habentes. Et ἀναβάσεως ς. σύλλογοι ἐγίνοντο, καὶ κύκλοι συνίσταντο: cœtus habebantur, & in circulis consistebatur. Demosth. πρὸς εὐβουλίδην, τοὺς ὄντας πολίτας συνιστάμενοι ἐξέβαλον: cõspirantes, & factione opprimentes. Et mox, ἐπεὶ καὶ τοῦτ' ἔχω δεικνύναι τεκμήριον ὡς συνέστησαν, quòd coitionem fecerint, aut cõspirarint. Isocr. πρὸς φίλιππον, συστάντος γὰρ αὐτῷ ναυτικοῦ περὶ κνίδον, classe coacta ad Cnidum. & συστῆσαι στρατόπεδον. Item, οὐδὲν ἄτοπον εἰ καὶ ταῦτα μόνος ἂν συστῆσαι δυνηθείης, cõstituere. Demosth. πρὸς τιμόθεον, ὃν συνίστη οὗτος τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ, quem commendauit, seu conciliauit patri meo. Et mox, ᾧ συνέστησεν οὗτος τὸν πατέρα τὸν ἐμόν. Et πρὸς κάλλιππον, οὓς ὁ λύκων τῷ πατρὶ συνέστησε. Xenoph. Symposio, συνέστησάς μοι αὐτόν, cõciliasti. Polyb. lib. 2. ἐξαπέλεκον αὐτοῖς ἡγεμόνα συστήσαντες, cum prætorem illis præfecissent. Paulo est συνιστάνειν, ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν, incipimus rursum nos commendare. Sed Polyb. lib. 5. οἱ δὲ περὶ πτολεμαῖον τἀναντία τούτων ἐπειρῶντο συνιστάνειν, concinnare. Aristoteles περὶ γενέσεως ε. συνίστασθαι τοιαῦτα τῶν ζώων, tales existere animantes. Pindarus ὀλυμπ. ς'. χρυσέας ὑποστάσαντες, εὐτειχεῖ προθύρῳ, θαλάμου κίονας, suppositis columnis. Thucyd. β'. ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον τοῦ ὑποστάντος μεμπτότερος: Magis culpandus est, qui periculum uitarit, quàm qui adeundo sustinuerit. Ibidem, καὶ συμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ὑφίστασθαι, grauissimos casus sustinere. Eurip. Hercule furente,

ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται,
οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος.

Nam sustinere aduersa si quis non ualet,
Quo tela pacto sustineat ille hostium?

Isocrates πρὸς φίλιππον, ἅπαντας μὲν οὖν χρὴ τοὺς νοῦν ἔχοντας τὸ κράτιστον ὑποστησαμένους πειρᾶσθαι γίνεσθαι τοιούτους, &c. Et Demosth. falsæ legationis, ἐξαπατᾶν ὑπέστησαν, fallere sustinuerunt. Xenophon. ἑλλην. δ'. ὑπο-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

στήσας δὲ ἐκλιπόντας ταξιάρχας καὶ λοχαγούς, substitutis centurionibus. Aiace Soph. μὴ γνώμας ὑποστήσας σφάς. Apud Athen. lib. 6. ὑποστήσαντα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὥσπερ καρυάτιδες: supponentem manum sinistram, instar Caryatidum. Hæ columnæ erant facie uirginali. προΐστασθαι significationem principatus & pręsidij habet. & προστάτης, patronus. Soph. Oedipo tyranno, θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων, semper mihi patronus & defensor Deus sit. ἑλλην. γ. τοῖς προεστηκόσιν ἐν ταῖς πόλεσι, ciuitatum principibus. Et rursum, ἐπεὶ δέ γε λακεδαιμόνιοι προέστησαν, duces se præbuere. προστάς, in ædificijs porticus appellatio. Aiace Soph. πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης, gubernate, uel subleuate miserā fortunam. Isocr. πρὸς Φίλιππ. τῆς τῶν ἑλλήνων ὁμονοίας καὶ πολέμου προστῆναι, gubernare bella & pacem. Herod. Euterpa, ὦ βασιλεῦ, οὐκ ὀρθῶς σεωυτοῦ προέστηκας. cum quo consentit sermo Teutonicus. Demosth. κατὰ στεφάνου β'. προστησάμενος τούτους, subornatis istis. Idē περὶ παραπρ. ἧ προεστάναι τῶν ἑλλήνων πάτριον, ad quam ab antiquo principatus Græciæ pertinet. Xenoph. ἑλλην. δ'. ὁ δ' οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ προστησάμενος τὰ ἅρματα, curribus obiectis. Pollux lib. 3. in saltando præuentiones, uerbo προανίστασθαι indicasse scribit Stratidem comicum, hoc uersu,

τί δ' ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι;

οὐρανία ita inquit Adimantus, ὦ θεμιστόκλεες, ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται: O' Themistocles, in certamine qui ante tempus exurgunt, uapulare solent. προαφίστασθαι, in Politico Platonis, prius absistere. προστατεῖν, procedere. ut προστατῶν χρόνος, in Electra Sophoc. Plato πολιτειῶν η'. κακῶν οἰνοχόων προστατούντων, præsidentibus. Et Theologus alicubi ait se habere προστατοῦσαν ἀρρωστίαν, id est, sibi patrocinari, uel subleuare se aduersam ualetudinem. ἀπόλλων προστατήριος, patronus, cuius statuam ante ædes consecratam ponebant. Soph. Electra, κλύοις ἂν ἤδη φοῖβε προστατήριε. Demosth. περὶ παραπρεσβ. ὥστε μοι παραστάντας ἐνταῦθα βοᾶν, οἷα πεπόνθασιν: ut hic assisterent, & uociferarentur, se indignè à me habitos. Et κατ' ἀριστοκράτους, φόβον τισὶ καὶ δέος παρέστησεν ψήφισμα, quod metum & formidinem quibusdam incussit. παραστάδας, porticus dixerunt. Eurip. Phœnissis,

νὺξ ἦν, ἀδράστου δ' ἦλθον ἐν παραστάδας.

Nox erat, Adrasti accesseramq́; ad porticus.

Xenophon Hierone, τὴν πόλιν τείχεσί τε καὶ ναοῖς, καὶ παραστάσι, καὶ ἀγοραῖς, καὶ λιμέσι κατεσκευασμένην: urbis præclarè facta mœnia, templa, porticus, forum multiplex, portus. στάσις statum significat. Polyb. lib. 2. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς στάσιν ἔμενον ἐπὶ τῶν ἄκρων, ueteri loco remanebant. Et rhetorum στάσεις, Cicero status interpretatur, Tuscul. 3. κατὰ κτησιφῶντος, ὁρᾶτε συνιόντας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους. στάσις, seditio. Herodot. οὐρανία, στάσις γὰρ ἔμφυλος, πολέμου ὁμοφρονέοντος τοσούτῳ κάκιόν ἐστι, ὅσῳ πόλεμος εἰρήνης: Intestina seditio, tāto malum est grauius bello consentientibus ciuibus, quanto ipsum bellum pace. στασιῶται, seditiosi & factiosi. In Theæteto iocans Plato, στασιώτας ὅλου appellat Melissum & Parmenidem, qui uniuersitatem rerum consistere perhiberent. Thucyd. lib. η. sunt λόγοι στασιωτικοί, turbulenta oratio. Et στασιώδεις, seditiosi. & καταστασιάζεσθαι, factione opprimi. στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, equus qui in stabulo includitur. Hinc ἱπποστάσιον, τὸν ἱππῶνα, id est equile: sicut βουστάσιον, bubile dixerunt. στάσιμον, stabile. Etiam στατήρ hinc ducitur. Et στήμων, uerbali forma, stamen. Et σταθμός, quod & pondo significat. Herod. κλειοῖ, σταθμὸν ἔχοντες τριήκοντα τάλαντα, pondo talentorum triginta. Et in ianuis σταθμοί, limina. & ὑπέρθυρα, superiora limina, Herodoto ibidē. σταθμᾶσθαι, fabrile. ut νόμων α'. οἷον τέκτονα μετρεῖν ἢ σταθμᾶσθαι, de mensuris & pōderibus. In Lyside μεταφορικῶς dixit, τούτων δὲ τί ἔφη σταθμᾶ, ὦ σώκρατες, ὧν ὅδε λέγει: An hæc quæ iste narrat, pondus habere sinis? στάθμη, amussis. Odyss. ε.

ξέσσε δ' ἐπιστάμενος καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.

& Odyss. φ.

ξέσσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε,
ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε. —

Et σταθερὰ ἡλικία, & σταθερὰ μεσημβρία, ætas media, & planè dies media. ἀνάστασις, salutaris Iesu Christi resurrectio de morte in uitam. Est igitur ἀνάστασις, surrectio, ut cum de somno aliquis excitatur. Soph. Philoctete,

— ποίαν ἀνάστασιν δοκεῖς;
αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε.

Et in

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Et in Lachete Platonis est, ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, de morbo resurgere. Et Ιλ. α΄.

τοὺς μὲν ἀναστήσειεν ὁ δ᾽ Ἀτρείδην ἐναρίξοι.

Et Ιλ. ε΄.

τοῦτον δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.

alterum excitabant, qui propugnet. Et Ὀδυσσ. ξ΄. χεῖρας ἀναστήσας, manu erigens. Sed de uerbo suprà dictum est. Dicitur & ἀγαλμάτων ἀνάστασις, simulacrorũ consecratio. Et Hippocrati, προγνωστικῷ δὲ ἀνάστασις, surrectio ægrotantis. ἐπαναστάσεις θρόνων, insidias regni, Soph. Antigona. κατάστασις, constitutio, status. Phœn. δαιμόνων κατάστασις, fortuna diuina. Et Plato πολιτειῶν η. ἡ μὲν κατάστασις, ὡς ἔπος εἰπεῖν αὕτη: hæc constitutio, ut semel dicam, talis est. ἀποκατάστασις, Astronomis reuersio stellæ ad eum locũ, unde discesserat. ut solis ἀποκατάστασις, quo sol in eandem partem Signiferi per eosdẽ numeros redit, per quos cursus sui principium ceperat, ut ait Columella lib. 3. Et apud Iurisconsultos ἀποκατάστασις, restitutio. Et Terent. Restitue me in quem accepisti locum, ἀποκαθίσαθι. Soph. Aiace, κατάστασις γένοιτ᾽ ἂν οὐδενὸς νόμου, nullæ leges possint consistere. Vsi sunt Græci & καταστήματος nomine, ut sæpe medicinæ autores. Est apud rhetores κατάστασις, exhibitio: ut in oratione πρὸς Νικόστρατον. Et πρὸς Κάλλιππον, ἠξίουν ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα, postulasse ut pecunia demonstraretur. κατάστασις, stipendium equestre Athenis. Lysias, Μαντιθέῳ δοκιμαζομένῳ, ἐμὲ τοίνυν οὐδεὶς ἂν ἀποδείξειεν, οὔτ᾽ ἀπενεχθέντα ὑπὸ τῶν φυλάρχων, οὔτε παραδοθέντα τοῖς συνδίκοις, οὔτε κατάστασιν παραλαβόντα, constitutum stipendiũ accepisse. Herod. autem Εὐτέρπῃ, ἐχρῆτο δὲ καταστάσει πραγμάτων τοιῇδε, hoc rerum statu utebatur: id est, hæc erat ratio uitæ ipsius. Polyb. lib. 2. ποιῆσαι πᾶσιν ἐναργῆ καὶ γνώριμον τὴν ὑπάρχουσαν περὶ Μακεδόνας τότε καὶ τοὺς Ἕλληνας κατάστασιν, quo in statu fuerint res Macedonicę & Græcorũ. Idem, Ἠλεῖοι τὴν κατάστασιν ἐλάμβανον, locum ceperunt. ἀκαταστασία est ordinis turbatio & turbulentia. παράστασις uehementiã significat, et pręmium iudiciarium. παραστατικῶς, uehemẽter. Polyb. lib. 2. ἀλλ᾽ ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν τὴν διάθεσιν: efferari tandem, & induere animũ immanem. ἀντιπαράστασις ad translationes rhetorum seu commutationes pertinet. περίστασις, facies, accessio, occasio. Polyb. lib. 1. διὰ τὴν περίστασιν τῶν Ξανθίππου λόγων διαδοθέντων, accedente fama sermonũ Xanthippi. Idem τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως, occasionem dixit opportunitatis. Idem, ἐπιγιγνομένου δὲ χειμῶνος, καὶ περιστάσεως προφαινομένης ἐκ πελάγους ὁλοσχερεστέρας: cumq́ iam hyems superuenisset, & significationes de mari manifestæ accederent. περίστατοι, qui circumsistuntur. ἀπερίστατον autem ζήτημα, nuda est quæstio, quæ causam non habet: ut, Negat Imperator militi cõmeatum, neq́ dicit quamobrem. Hæc enim sunt tyrannica, non iudicialia, in quibus ualet pro ratione uolũtas. Non autem solum περιΐστασθαι cauere & uitare significat, & περιϊστάναι, circundare, sed deuoluere etiam. Demosth. πρὸς Βοιωτὸν, περιϊστάναι τὰς αὐτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμέ. Rhetorum περίστασιν, circunstantiam Fabius interpretatus fuit. Sunt autem περιστατικὰ ea, de quibus argumenta ducuntur: & numerantur sex, τόπος, χρόνος, τρόπος, πρόσωπον, αἴτιον, πρᾶγμα. nam ὕλην rhetores non addũt. ἀντιπερίστασις in philosophia subitò in contrarium adactus sensus, ut cutis horror in aqua calida. Et ἀντιπεριΐσταται, Plutarch. αἰτίαις φυσικαῖς, ex Theophrasto, τῷ ψυχρῷ τὸ θερμὸν ὑποχωροῦν ἀντιπεριΐσταται: frigido cedens calidum, rursum contrario modo resistit. Et in Problem. Aristot. de uẽtis, περιΐσταται τὸ ψυχρὸν εἴσω μᾶλλον, ὅταν ᾖ ἔξω τὸ θερμὸν μᾶλλον. Gaza, circumobsistit. σύστασις, conspiratio, Demosth. κατὰ Στεφάνου α΄. In Platonis Symposio est ἡ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις, constitutio temporum anni. Thucyd. β΄. κατὰ ξυστάσεις γινόμενοι, singilatim coeuntes. Xenophon de equis agitatis descensionem fieri non uult, παρὰ σύστασιν ἀνθρώπων, in cœtu hominum. Plato πολιτειῶν η. οὐδὲ ἡ τοιαύτη σύστασις τὸν ἅπαντα μενεῖ χρόνον, neq́ talis constitutio sempiterna est futura. Et Timæo, τῶν δὲ δὴ τεττάρων ἓν ὅλον εἴληφεν ἡ τοῦ κόσμου σύστασις, mundi coagmentatio. ἀσύστατα sunt apud Rhetores, quæ non ueniũt in disceptationem, uel ubi causa non potest explicari: ut si fur furem furti accuset. Apud Musicos συστήματα sunt cantuum: & χοροί, σύστημα. Hoc nomẽ cœtum significat. Polyb. lib. 2. τίς οὐκ ἂν ἐφυλάξατο τὴν αὐτοῦ τοῦ συστήματος

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἐκείνου προαίρεσιν de copijs Gallicis. Et lib. 1. τῆ γενομένη ὅλης τάξεως ἡ σύστημα διὰ τὸ βάθος τῆς ἐφεστώτων ἕως τινὸς ἀδιάσπαστον ἔμενε: Copiæ tamen uniuersę ordines aliquantisper seruabant, & suum quisque locum tenebat: quòd agmen densum esset, & præcedentes urgerentur à sequentibus. προστασία, respectus, cura. Polyb. lib. 5. ἀντίοχος δὲ προσδεξάμενος τὴν τῆς ἀρχῆς μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ προστασίας: excepit illam, & curā eius gessit, ut decuit. ἀποστάσιον uocarunt libellum repudij. μετάστασις, mutatio. Soph. Antig. ἀλλ' εἶκε θυμῷ, καὶ μετάστασιν δίδου: cōcedere illum iracundiæ, & mutare quasi statum cogitationum iubet. Aristot. περὶ ζώων γενέσ. ε. μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἴτιαι γίνονται: paruæ commotiones, causæ magnarum esse solent. Polyb. lib. 2. διὰ τὸ μὴ λιπέσθαι χώραν εἰς ἀναχώρησιν καὶ μετάστασιν αὐτοῖς, ad recedendum & recipiendum se. μετάστασις, remotio criminis apud Rhetores. & μεταστατικόν, quod ad hanc pertinet. ἐπίστασις significat attentionem, ut cum insistitur tractationi alicui. Polyb. lib. 2. ἄπερ οὐ παρέργως, ἀλλὰ μετὰ ἐπιστάσεως θεωρητέον: hæc non prætereunda, sed diligenter consideranda sunt. Soph. Antigona, πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, obstacula curarum. ὑποστάσεις sunt in ecclesia personæ diuinæ, res quæ sub captum rationis non cadunt, sed religione tantum fidei comprehenduntur: unius æterni Dei naturam, id est φύσιν, seu οὐσίαν, esse τρισυπόστατον, id est, habere tres personas, re uera ut sit in hac, & per se consistat, pater & filius & spiritus sanctus, unus Deus. Hoc nomine disertè uti cœperunt, turbantibus in Ecclesia, & impium dogma prodentibus Arianis, cuius usus fuerunt autores in primis Basilius & Gregorius. Significat autem certè ὑπόστασις etiam ueteribus philosophis id quod singularem & propriam habet rationem, & re ipsa, non specie consideratur: ut nubis est ὑπόστασις, sed arcus in nubibus ἔμφασις. sic speculi est ὑπόστασις, sed imaginis in speculo ἔμφασις. Notarunt quidam, alicubi hoc nomen Sophocli insidias significare, Menandro feces, id est ὑποστάθμην. ὑπόστημα Aristoteli περὶ πορείας ζώων, notat fulcimentum, quod et dicit ὑφεστὸς τῷ βάρει, id quod pondus fulcit ac sustinet. Eidem Problematis, ὡς τῇ κοιλίαν αὐτοῖς οὐ τοιαύτη συνθλίβεται ὑπόστασις, de excremento urinę. Et mox, γεώδη ὑποστήματα, feces quædam terreæ. Sunt & medicis in ipsa urina feces quædam subsidentes, & in illa conspicuæ, ὑποστάσεις. ἀπόστασις & ἀποστασία, defectus. & ἀπόστασις, interuallū: ut διὰ ἀποστάσεως aliquid contueri. Polyb. lib. 3. πάσης δὲ δυνάμεως προΐστησι τοὺς διαζώνους ἐν ἀποστάσει. Est & medicis tumor, qui & ἀπόστημα, quem interpretātur abscessum. ἀντίστασις apud Rhetores erit comparatio. Hermogenes ita, γίνεται ἀντίστασις, ὅταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποιηκέναι τι ὡς ἀδίκημα, ἀνθιστᾷ ἕτερον τι εὐεργέτημα μεῖζον διὰ αὐτοῦ τοῦ ἀδικήματος πεπραγμένον. Vt si in causa M. Aquilij non tantum opponeretur auaritiæ criminib. boni Imperatoris nomen, sed pecuniæ socijs ereptæ, ad usum reip. esse conuersæ, docerentur. διάστασις, diuisio. ut διάστασις συλλαβῶν: ut αἰγανέην, αἶγα νέην: hastā, & capram tenerā. Item interuallum, ut magnitudinis. Et corpus dicitur τρισδιάστατον, quod sit altum, latum, densum. ἔνστασις, obstaculum, id est quod obstat: sicut & ἐνστάτης, qui resistit, aut opponit se. & ἐνστατικός, aduersator. & ἐνστατικόν. Dialecticis est ἔνστασις, obiectio contra argumentum, mutata conclusione. Vt si de prædictis inferatur, Ergo eruditi philosophia, sunt uiri boni, erit ἔνστασις διὰ ἀντιφάσεως. Quidam non sunt boni, ut Alcibiades, & Critia. Apud Rhetores ἔνστασις & ἀντιπαράστασις ad μεταλήψεις pertinent. & est ἔνστασις uehementior, quę refutat simpliciter factum: ut, Non decet honestos iuuenes ornatus uarius, & lenocinium formæ. παράστασις est mitior: ut, Concedantur sanè & uiris munditiæ, ac liceat illis uti exquisitiore ornatu, talis tamen est inhonestus. ut uerbi causa, bracteolæ, torquium, & pictæ ac distinctæ uestes. Significat autem ἔνστασις, aduersationem, sicut uerbum apud Isocr. πρὸς Φίλιπ. τάχ' ἂν οὖν τις ἐνστῆναι τοῖς εἰρημένοις τολμήσειε λέγων, obijcere fortè aliquis ausit. ἔκστασις, alienatio mentis: ut cum aliquis non est apud se, & cum humana cogitatio non consistit intra suos fines. In historia Apostolica cap. 10. ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν πέτρον ἔκστασις, Petri mens capitur contemplatione quadam rerum cœlestium.

Corpus

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

Corpus rectum est ὀρθὸν σῶμα, & ἑστηκός. στήκετε, inquit Paulus, consistite. Et constans ac stabile, βέβαιος & στερεός. Et stat, qui ualet ac uiget. Ad Att. lib. 6. Stante modò Pompeio. Et de imperio Maro,

— Dum res stetit Ilia regno. &,
Stat casus renouare omnes. — &,
Stat sua cuique dies. —

πέπτωκε, hoc πίπτει, id est cadit. ὕπτιον, supinum. πρηνὲς, pronũ. πλάγιον, obliquum. Verbi autem πίπτειν est usus multiplex in lingua graeca. & sunt πτώσεις ac πτώματα, casus, & in uocabulis uariatio finis. Inde Grammaticis ἄπτωτα et πολύπτωτα, & figura ἀντίπτωσις, & ὁμοιόπτωτα, similiter cadentia. & παραπτώματα, lapsus, id est errata. In nono περὶ νόμων inquit Plato, ὡς γὰρ ἐν τῷ νῦν παραπεπτωκότι λέγειν: ut ita loquar, quemadmodum nunc quidem fortè mentio incidit. Et συμπτώματα, accessiones fortuitae, uel etiam necessariae, ut in morbis. μετάπτωσις, fortuita commutatio. Est & πτῶσιμα, lapsus ac ruina. Et ὀλισθεῖν casum notat. & ὀλίσθημα, lapsus. & ἐξολισθεῖν, excidere. Sed de priore uerbo plura dicamus. πίπτει igitur id quod euertitur. Soph. Antigone, τὰ σκληρ' ἄγαν φρονήματα, πίπτει μάλιστα, praefracti animi ruunt maximè, id est euertuntur. Et ἐς κακὸν πεσεῖν, ibidem. Eurip. Phoenissis. ἐς τε Βακχείου πεσὼν, uino obrutus. & πίπτει χιὼν, ac χάλαζα. Et, τὰ μεγάλα λαμβάνοντα σώματα πίπτει βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις, corruunt graui casuum infelicitate. Ruit in lingua latina, qui cadit. & ruit, qui incitatur, ὁ ὁρμῶν. ut Κύρου παιδ. 4. οἱ δὲ πλεῖστοι εἰς φυγὴν ὥρμων, in fugam ruebant. Virgil. In peius ruere, id est cadere, & ferri. Cicero lib. 7. ad Attic. Ipse me Caesar ad pacem hortatur, sed antiquiores literae quàm ruere coepit. Loquitur autem de impetu & celeritate Caesaris. Ibidem: Vt bos armẽta, sic ego bonos uiros, aut eos quicunque dicentur boni, sequar, etiã si ruent, id est, euertentur ac cadent. Et, ἀεὶ καλῶς πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, cadunt tesserae. Harum est enim ῥῖψις, id est iactus. Et Latinis aliquid cadit bene, opportunè, ὃ ἂν καὶ κατὰ καιρὸν συμβαίνει. Et casus, qui est euentus, ἡ τύχη. & casu, κατὰ τύχην. ἀναπίπτειν, resultationis et reflexionis, seu inclinationis significationem habet. In Matthaeo & Marco & Ioanne est ἀναπεσεῖν, accumbere. In Luca autem dicit Iesus discipulis, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, iubete ut accumbãt quinquageni, uel quinquaginta ordinibus. Nam ut corpus erectum stat, ita κάμπτεται sedendo, id est flectitur: & ἀνακλίνεται ac κατακλίνεται cubando. Homero quidem κλισία tabernaculum est, sed ad aediũ similitudinem extructum, cum σκηνὴ etiam tentorium sit. Descriptio hoc demonstrat tabernaculi Achillis, Ιλ. ω. Hanc esse ἀπὸ τῆς κλίσεως puto, id est, ubi iam acquiescere possit aliquis. Et κλισμὸς est solium. κλίσιον, casam rusticam, aut caulam interpretantur. Odyss. ω.

ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη.

Pollux lib. 4. κλίσιον, inquit, in comoedia prope domum apponitur, indicante uelo. Hoc est stabulum iumentorum, & ianuae huius maiores uidentur, quae sunt κλισιάδες, qua & plaustra & onusta iumenta agi possint. In quadã fabula Antiphanis, cui nomen ἀκέστριαι, quasi sutrices dicas, taberna quaedam κλίσιον esse coepit, cum antè fuisset boũ rusticorum stabulum, & asinorum. κλισιάδες tamen sunt Herodoto tabernacula. Veteres quidem cibũ capiebant sedentes, ut Homerici heroes Ιλ. ι. ἕζον δ' ἐν κλισμοῖσιν, & mox,

αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο.

Et in Athenaei epitoma libri primi legitur, quòd apud Macedones κατακλιναθῆναι ἐν δείπνῳ, id est, accũbere ad capiendum cibum, nemini concessum fuerit, εἰ μή τις ἔξω λίνου σῦν κεντήσειεν, id est, nisi aprum confixisset non irretitum: & Cassandrum triginta annos natum, adhuc sedentem cum patre cibũ cepisse, quòd legi illi nondum satisfacere potuisset. Ibidem docetur, ἀναπίπτειν uerbo autores Graecae linguae non esse usos in significatione accubitus ad mensam, sed consternationis & reclinationis: itemque ἀνακεῖσθαι consecrationem & collocationẽ notare, ut statuae. Et tamen mox utriusque uerbi in hac etiã significatione usus, de Xenophonte & Comicis probatur. Nam apud Eurip. Cyclope, ἀνέπεσε, φάρυγος αἰθέρ' ἐξανιεὶς βαρὺν. significat uerbum, illum cibo refertũ ita procubuisse, & emisisse grauem anhelitum. Plerique tamen

de accubitu, κατακεῖσθαι uerbo usi fuerūt, & κατακλίνεσθαι, quod est in Vespis Aristoph. Hinc κλίνη, sponda, seu lectulus. Et οἶκος δίκλινος, biclinium, in Bachid. Plaut. Et τρίκλινος, triclinium, quæ erat usitata instructio conuiuij. Sed & πεντάκλινος, & ἑπτάκλινος, & τριακοντάκλινος, reprehensus in quinto Symposiacorum Plutarchi. Etiam medici sunt κλινικοὶ, ἀπὸ τῶν κλινῶν, id est lectis, in quibus ægroti decumbunt: ij nimirum qui ueniunt ad hos, ut curēt. Sed redeamus ad uerbum πίπτω. Xenoph. ἀναβάσεως δ΄. ὡς δὲ αὐτοῖ συνεπεπτώκοι, cum ille ædes corruissent. Et Hippocrati sunt κρόταφοι συμπεπτωκότες, depressa seu deiecta tempora. Herodot. Τερψιχόρη, ἀγωνιζόμενος στάδιον ξυνεξέπιπτε τοῦ πρώτου. συμπίπτειν εἰς μάχην, id est, συμπίπτοντας μάχεσθαι, prælium committere. & ξυμπίπτειν, τὸ συμβαίνειν. & σύμπτωμα, quod est commemoratum. Aristoph. Θεσμοφορ. ἦν μοί τι περιπίπτῃ κακόν, si quid mali oblatum mihi fuerit. Thucyd. 8. περιέπεσον αὐτοῖς, inciderūt in ipsos. Demosth κατὰ Κόνωνος, περιπίπτοντι τοῖς ἀσελγαίνουσι, qui in petulantes inciderit. Demost. πρὸς Καλλικλέα, διότι τὸ ἐκ τῆς ὁδοῦ ῥέον ὕδωρ εἰς τὸ τούτου χωρίον εἰσέπεσε, in huius fundum delata fuit aqua. Thucyd. lib. 8. καὶ θρασύτατα προσπεσόντες τὸν μισθὸν ἀπῄτουν: audacissimè inferebāt se, & stipendium postulabant. Arist. ἐκκλησιαζούσαις, αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς ὁδοὺς προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου, occurrētes per uias de cœna redeuntibus. Demosth. κατὰ Κόνωνος, τῷ Φανοστράτῳ προσέπιπτε, irruit in Phanostratum. Xenophon Κύρου παιδ. δ΄. ἱκέτης προσπίπτω, supplex prosternor. Aristophan. Πλούτῳ, ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος, ἐμπέσοι γέ σοι, irruat in te turris. ἑλλην. α΄. Xenoph. ἐνεπρήσθη πρηστῆρος ἐμπεσόντος, fulmine tacta conflagrauit ædes Mineruæ. Hippocrati, ἐμπίπτουσιν et ἐκπίπτουσιν ἄρθρα, id est, luxantur artus, & reponuntur. ὑποπίπτειν, submittere se. Canes ὑποπίπτουσιν ἥκοντας, notos & familiares: id est, his adulantur, apud Philostratū. Sed Demosth. κατὰ Στεφάνου α΄. τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελοντὴς ὑποπίπτει, talibus se uolēs submittit. ἐκπίπτει χρησμὸς, id est, oraculum editur. μεταπίπτειν, relabi. Plato Theæteto, νῦν δ᾽ αὖ τοὐναντίον ταχὺ μεταπέπτωκε, recurrit. Isocrat. πρὸς Φίλιππ. τοσοῦτο μετέπεσον, adeò mutati fuerunt. διαπίπτειν, frustrari. διεκπίπτειν, perrumpere. Placet quibusdam, hinc etiā duci διοπετὴς, de cœlo lapsum. προπετὴς est petulans, & procliuis, apud Hippocratem quasi prociduus, περὶ γυναικῶν, εἰ δὲ καὶ προπετὴς γένοιτο, καὶ καταρρέοι ἀπὸ τῆς κλίνης: sin & hoc accidat, ut procidat ac defluat de lecto. Et προπέτεια, petulantia. Xenoph. Κύρου παιδ. 4. εὐπετῶς αὐτῶν κρατῆσαι ἄν, facilè absq; negocio. & εὐπετὴς, facilis. & εὐπέτεια, facilitas. Herodoto copia, Τερψιχόρη, τῶν δὲ γυναικῶν πολλὴ ὁδὸν ἐν ὑμῖν εὐπετείη: ut copia harum uobis fiat, omnino penes uos est. περιπέτεια, casus. & περιπετὴς ἔγχος, Aiace, in quod ille incubuerat. Antigona,

τὸν δ᾽ ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον.

Narrat Hæmona circumfusum Antigonæ, & complexum illam, ita in tumulo repertum fuisse. κλινοπετὴς, affixus lecto, qui & κλινήρης. ἕρπειν est illud quidem, sicut & ῥέπειν, propriè bestiarum quæ pedibus carent. unde ἑρπετὰ Græcis, & Plauto proserpens bestia, & serpens simpliciter. Nam ἕρπω, mutato spiritu in literam s, factum fuit serpo. Serpit autem & ulcus, qui sunt ἕρπητες. Et repunt homines. ut Horat.

— Et quos
Nunquam erepsemus, nisi nos uicina Triuici
Villa recepisset. —

Et Theocritus,

ἧς χρόνος ἀνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα
εἵρπομες ἐκ πόλιος. —

Aristoteli τὰ παιδία ἕρπουσι, repunt humi. Galeno ἕρπουσι γαλαῖ καὶ μύες, & ἰλυσπῶνται ὄφεις: repūt feles & mures, & serpunt angues. ἀναρριχᾶσθαι, quo uerbo & Aristoph. usus est εἰρών, scandere sursum rectà significat, ut scalis, aut quemadmodum nautæ malum scandunt, prehensantes manibus & pedibus adminicula. ἰλυσπᾶσθαι autem χρῆσθαι Aristoteles dicit γῆς ἔντερα καὶ βδέλλας, ταῦτα μὲν γὰρ τοῖς ἡγουμένοις προέρχεται, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα πᾶν πρὸς ταῦτα συνάγουσι: lumbrici & hirudines priore parte corporis procedunt, reliquam ponè attrahunt. τρίβος est & ipsa uia, callē interpretari possumus. Sic uocarunt loca trita à uiatoribus, τετριμμένα χωρία ὑπὸ τῶν ὁδοιπορούντων. Et Hippocrati, τρίβον λαβεῖν, assuescere & inueterascere, περὶ ἄρθρων. στίβος etiam ὁδὸν notat, hęc est se-

est semita Xenoph. κύρου παιδ. 4. στίβῳ τινὶ ἐπιπλανῶντο, aberrabant semita quadam. Apud Plutarchum αἰτίαις φυσικαῖς quæritur, διὰ τί τὸ δροσώδη γινόμενον διὰ τὸ ψύχος δυστίβευτον, quare non facilè obseruari posſint uestigia in gelidiusculo rore. Sicut autē ὀρθῶς ἱστάντοι, qui sunt membris integris, & ὀρθῶς βαδίζουσι, id est, consistunt & ingrediuntur recti: ita uitiati, id est διεστραμμένοι, sunt loripedes. Loripedi enim rectum Horatius opponit,

Loripedem rectus derideat. —

Sed de his mox: lubet enim prius percurrere præcipua uocabula ἐν τῷ περὶ πορείας ζώων Aristotelis. Ibi igitur docetur, διαστάσεις τοῦ μεγέθους esse numero sex, sed comprehensione tres. Hæc sunt spacia quædam magnitudinis. Primùm ἄνω καὶ κάτω, suprà & infrà. Deinde ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, antè & pòst, seu à fronte & à tergo. Tertiò τὸ δεξιὸν καὶ ἀριστερόν, dextrum & sinistrum, seu læuum. In secundo autem de Cœlo, τὸ ἄνω καὶ κάτω dicit esse μῆκος: δεξιὸν καὶ ἀριστερόν, πλάτος: ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, βάθος. Est autē ingresſio motus, quo animantis membra locum mutant. Nam si semel toto corpore hæc fiat mutatio, saltus hic erit, non gressus. Huius motus sunt causæ duæ: una impulsionis, hæc est ὦσις: attractionis altera, hæc ἕλξις est. Progresſionis autē omnis ratio continetur illis spacijs magnitudinum, ad quæ accommodari necesse est interualla, seu ἀποστάσεις, ad cōsentaneum modum, tam opposita, quæ sunt ἀντίστοιχα partiū in corpore, ut dextra sinistris: quàm σύστοιχα, id est in una serie: ut dextra, & contra hæc sinistra. Itaq; omnia quibus multi pedes sunt, ἀντιστοίχοις ἐρείσμασιν & ἐναλλάξ, id est, oppositis uicisſim pedibus in gradiēdo nitūtur: quod si non fiat, necesse est corpus ταλαντεύεσθαι ἐπὶ θάτερα μᾶλλον, id est, deprimi in alterum magis latus. id quod in ijs, quibus sunt ualde multi pedes, nō facilè animaduertitur, quæ etiam imparibus numero pedibus possunt procedere, etsi partem pede deficientē non procedere, sed trahi uerū est. γίνεται γὰρ τούτοις οἷον ἐφελξις τοῦ πεπηρωμένου μορίου τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' οὐ βάδισις. Corporis autem est κάμψις, inflexio, seu incuruatio. & εὔθυνσις, erectio, seu directio. ut qui ingreditur, necessariò inflectit se, incuruando id membrum, quod consistens sustinuerat molem corporis. Stantis igitur, καὶ ἐξαίροντος, id est attollentis sese, altior est facies. De ijs quæ repunt, est & ipsis subtilior Aristotelis distinctio. Nam κυμαίνοντα uocat ea, quæ uel deorsum ut serpentes: uel sursum, ut καμπαὶ, id est erucæ, quasi fluctuando procedunt, & hanc ille uocat κύμανσιν. ἰλύσπασιν, id est reptationē, attribuit, ut dictum est, hirudini & lumbricis. Fiunt autem κάμψεις, id est flexus artuum, ἐπὶ τὸ κοῖλον καὶ ἐπὶ τὸ κυρτόν, cauam partem, et gibbum uersus: ut brachia flectūtur ἐπὶ τὸ κοῖλον, crura ἐπὶ τὸ κυρτόν. Sed redeat expositio, unde discesſit. βλαισοὶ dicūtur, & ῥαιβοὶ, distortis et prauis cruribus, et quibus genua ac tibiæ conuersæ sunt. Aristoteles nomine βλαισότητος, & uerbo βλαισοῦσθαι usus est. Eidem sunt ὑποβλαισα, ea animalia, quibus exanguibus pedes sunt, subintorta. Et ita ingredi hæc ait, ut necesse sit βεβλαισῶσθαι, καὶ εἰς τὸ πλάγιον ἔχειν τὰς καμπάς, id est, contorta esse cruscula, & obliquari flexus. ἡ τε βλαισότης αὐτῶν, inquit, δεῖ, διὰ τὸ τρωγλοδυτεῖν. Intorsio idonea est ad cauernulas subeundas, quod ait fieri à plerisq; huius generis. Galenus in libris de Causſis morborum sic ait, καλῶ δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. detorta et intorta fortasse dicere posſumus. Et Xenophōti sunt equi βλαισοί. quod uitium est tale, ut interius atterantur pedes, quando gradiuntur ac procurrunt. Claudicare est σκάζειν. & uersus σκάζων, qui numeris suis non perficitur, quales sunt χωλίαμβοι. ut Martialis,

Apollinarem conueni meum scazon.

Sed & κυλλὸν claudum esse uolunt: unde Vulcanus κυλλοποδίων, apud Homerū. Latinis loripes, ut diximus. Sed κυλλὸν de manu etiam dixere, ut χωλὸν de pede. Hippocrati etiā est οὖς κυλλόν, περὶ ἄρθρων, id est auris praua. & κεκυλλωμένος, id est detorta, eidem. Et κύλλωσις, contraria τῇ βλαισώσει, ut ait Galenus. ἀπὸ τοῦ χωλοῦ est ἀκρόχωλος, succlaudicans. & uerbum χωλεύειν, claudicare, quod trāsfertur ad deficientia. Galenus συμπτωμάτων δ'. τὸ χωλεῦον περὶ αὐτοῦ τοῦ λόγου, qua parte claudicat disputatio. Et Plutarchus Cimone, μήτε τὴν Ἑλλάδα χωλὴν, μήτε τὴν πόλιν

ἑτερό-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἑτερόζυγα περὶ ἴδεῖν γεγενημένην: Ne paterentur, ut aut claudicaret Græcia, aut in alteram partem ciuitas deprimeretur. Verbo χωλαίνειν usus est Nazanzenus oratione εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν, μέχρι τίνος ἐπ' ἀμφοτέραις χωλανεῖς ἰγνύαις, quousque claudicabis utroque poplite? Et Hippocrati est χώλευμα, claudicatio. & χώλωμα, ἡ πήρωσις. πηρὸς & ἀνάπηρος, uitiosus. Et ἀνάπηρα θύουσιν ἑκάστοτε, in Alcibiade posteriore, uitiatas hostias. πηρῶσαι, lædere, seu truncare. Aristoph. Βατράχοις,

— κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.

Ait se uelle precium serui persoluere, si uerberando aliquam partem corporis corruperit. Aristoteles ζώων γενέσεως β'. ὥσπερ γὰρ καὶ ἐκ πεπηρωμένων ὁτὲ μὲν γίνεται πεπηρωμένα, ὁτὲ δ' οὔ· οὕτως ἐκ θήλεος ὁτὲ μὲν θῆλυ, ὁτὲ δ' οὔ, ἀλλὰ ἄρρεν. τὸ γὰρ θῆλυ ὥσπερ ἐστὶν ἄρρεν πεπηρωμένον: Quemadmodum ex uitiatis interdum uitiata nascuntur, interdum non nascuntur: sic ex fœmina interdum fœmina nascitur, interdum non nascitur fœmina, sed mas. nam fœmina perinde est ut mas uitiatus. πήρωσις, corruptio. νόμων θ'. τραύματα δὲ καὶ πηρώσεις ἐκ τραυμάτων: uulnera, & ex uulneribus corruptio. Etiam quod in lege Romana est, ruperit, Iurisconsulti interpretati fuere, corruperit. Aristoteles etiam πηρώσεις & μεταβολὰς internarum partium esse ait, περὶ γενέσεως δ'. id est, cõmutationes & detrimenta, ut Gaza. In epigrammate de Epicteto Stoico, γενόμην δ' ἀνὰ σώματι πηρὸς, id est ἀνάπηρος, uitiatus. Et in alio, πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν: uitiatus alter pedibus, alter oculis. Et Hippocrati est, ἔμπηρόν τι τοῦ σώματος. In epigrãmate Laertij de Theophrasto, est ἄπηρος, illæsus: & πηρομελὴς, cui essent mẽbra uitiata. Dixere has βλάβας & λώβας: etsi λώβην propriè aurium esse morbum aliqui uolunt. Dicitur & βλάβος, & σίνος, exterior alicuius in corpore partis læsio: sicut totius & interna, πάθος. διαστροφαὶ, peruersiones, siue distorsiones. ἄγματα & κατάγματα, fractiones. ἐκπτώσεις, luxationes, de quibus aliàs. κόλον & κολοβὸν, mutilum & truncatum. Et κόλον δόρυ, truncata hasta, ιλ. π'. Et Theocritus βωκολιασταῖς, de hirco, ut interpretati fuere, ιβ'. ὦ κόλε. Ibidem dixit, αἶγα μιτύλαν, id est, ut interpretibus placet, mutilam, seu ἀκέρων. Ducunt hinc & βουκόλον, bubulcum. et κόλαφον, qui Atticis est κόνδυλος, ἀπὸ τοῦ κολοῦ τῆς ἀφῆς. & κόλους Homericos, Ὀδυσσ. ρ'. frustula cibaria. κεκολοβωμένα μόρια, partes mutilatæ, Arist. περὶ ζώων γενέσεως δ'. Apud Athenæum ex Theopompo, σκευῶν κολοβῶν fit mentio, quæ erunt fracta & uitiata utensilia. Est & ἔντερον κόλον, cuius uermina κολικῆς νόσου nomine indicantur. Et Atheneus lib. 6. κόλακα hinc ducit: & κοιλίαν, aluum: & δύσκολον, morosum. & ait κόλον significationem habere cibi. Et uerba κολούειν, turbare. & δυσκολαίνειν, indignari. Aristophan. Λυσιστράτῃ, δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ, καὶ βρενθύεται. Et κολωὸς, tumultus. & κολοιὸς, monedula. & κόλουρα, pecora sine cauda, quæ τέλεια non habebãtur. & κόλουροι, circuli in globo mundi, ut diximus. κολοβοὺς etiam pumiliones uocarunt. κυρτοὶ & κυφοὶ, gibberi sunt, seu gibbosi. unde κύφωσις, quæ & κύρτωσις, gibbus. Iidem ὑβοὶ, Hippocrati & Theocrito. Hi sunt, quibus spina incuruatur, ut dorsum quasi exaggeretur. Sed λορδοὶ, unde λόρδωσις, cum spina deprimitur ut in dorso repando quasi lacuna fiat. Et Hippocrates λορδὸν τράχηλον, reflexum collum dixit. Sic Galenus in tertio commentario περὶ ἄρθρων Hippocratis. Alij sic distinxere, λόρδωσιν esse in corpore aduerso, ὕβωσιν ceruicis, dorsi κύρτωσιν. Theocriti uersus est ἐν ὁδοιπόροις,

μὴ βαθιὸν κεῖνο πυγίσματος ὕβε ταφείης.

Aristot. περὶ ζώων πορείας, ὥσπερ γὰρ οἱ μακροὶ τῶν ἀνθρώπων λορδοὶ βαδίζουσι καὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου εἰς τὸ πρόσθεν ἡγουμένου τὸ ἀριστερὸν ἰσχίον εἰς τὸ ὄπισθεν μᾶλλον ἀποκλίνει, καὶ τὸ μέσον κοῖλον γίνεται καὶ λορδόν, οὕτω δεῖ νοεῖν καὶ τοὺς ὄφεις κινουμένους ἐπὶ τῆς γῆς λορδοῖς σημείοις. Hæc quomodo alij interpretati sint, de uersionibus ipsorũ, qui uolet, requirat. Nostram autem etiam subijciemus: Vt homines proceræ staturæ ingrediendo fluctuant, & dum humerus dexter præmittitur, fit ut læua coxa magis retro flectatur, & medium cauum ac fluctuans reddatur: sic cogitandum est, & serpentes reptare humi fluctuando. Hęc enim sinuationis puncta, λορδὰ uocat. Galeni uerba sunt, τρία ταῦτα πάθη κατὰ τὴν ῥάχιν ἐν ταῖς τῶν σφονδύλων γίνεται μεταστάσεσι,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

σεσι, κύφωσις, λόρδωσις, καὶ σκολίωσις. ὀπίσω μὲν ἀποχωρούντων κύφωσις, εἰς τὰ πρόσω δὲ ἰόντων ἡ λόρδωσις, ὥσπερ δὲ τὸ πλάγιον ἐκτρεπομένων ἡ σκολίωσις. Apud Hippocratem ὁ κῦφος & κύφωμα legitur, cui erit simile κύρτωμα, itemque λόρδωμα. Et uerba sunt κυφοῦσθαι & κυρτοῦσθαι, incuruari. & λορδαίνειν ac λορδοῦν, inflectere se. & λορδούμενοι, repandi & inflexi. Et σκολιαίνεται ῥάχις, Hippocrati, id est διαστρέφεται, hoc est distorquetur. Et apud eundem est ὕβωμα, gibbus. κυρτοῦται etiā κῦμα, & dicitur hoc κυρτοῦν: id est, attolluntur fluctus, & est undabundum mare. κύφων autem & collare, ut Plautus & Lucilius: & prouerbiali metaphora, sceleratus ac improbus, id est carcer: sicut λοιμὸς, pestis, id est pestilens. Illum etiam γυρὸν ἐν ὤμοισιν, Odyss. τ. non uitiatū, καὶ κυφὸν, ut senecta ætate, sed humeris extantibus & teretibus insignem in modū, quidam acceperunt. Sunt autem corporum μεγέθη, id est staturæ, alia μικρὰ, alia μακρὰ. & παμμεγέθη, ingentia. κολοσσαῖα, γιγαντώδη. Est autem propriè μῆκος, altitudo in corporib. humanis, à uertice ad calcem. & πλάτος, latitudo intra latera, dextrū & sinistrum. & βάθος, densitas, antè & pòst. κίνησις est motus in parte nō enecta. & κινητὸν, mobile. & κινητικὸν, motionis efficiens. & αὐτοκίνητος ψυχὴ, animus ipse sibi autor motionis, secundū Platonem. & ἀεικίνητος οὐρανὸς, infinitæ motionis. πυκνοκίνητον, quod crebrò mouet. Hic dictus est κιγκλισμός. κινεῖσθαι etiam obscœnū fuit uerbum apud Atticos. Et Aristoph. Thesmophor. διακίνουμαι ἰωνικῶς. ἀκίνητον, immobile. Est & ἐντελέχεια, seu ἐνδελέχεια, motio, id est perennis fluxus, quod & ἀγήρων dixere. σχήματα sunt figuræ: ut Geometris τρίγωνον, τετράγωνον, ἰσόπλευρον, ὀρθογώνιον, & cætera. Est σχῆμα ὀρθὸν, figura recta. Et transfert nomen in utraque lingua, ad uera & integra & honesta. Sophoc. Antig. ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια ἀεί: Semper id rectum est, quod uerū est. Et, τοῖς φίλοις ὀρθῶς φίλη, planè. Et Oedipo tyran. κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, si rectè procedant, seu feliciter succedant. Et ὀρθοὶ, erecti, id est suspensi animis. Hæc est enim figura perculsorum, & attendentium, & obstupescentium. Et πόλις ὀρθή. Polyb. lib. 3. ὀρθὴ καὶ περίφοβος ἦν ἡ πόλις, ciuitas erat suspensa in metu. Et ὀρθὴ πόλις, stans. & νόμος ὄρθιος, modi fidicini incitati. & ὄρθια, altè, Ιλ. λ'. & ὀρθὴν φλέψ, Hippocrati. & ὀρθοῦν, erigere. Soph. Antig. ἡνίκ' οἰδίπους ὤρθου πόλιν, cum Oedipus ciuitatem erexit, id est recreauit, oppressam scilicet uiolentia monstri. Et Oedipo Colonæo, γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον ὃς νέος πέσῃ. Nihil ait esse, senem erigere, qui adolescentia collapsus sit. Et rursum Antig. τὸν σὸν διόρθου βίον, tuam uitā erige: id est, stabili & confirma. ἀνορθοῦν, instaurare. & ἐπανορθοῦσθαι, corrigere. ut Terentius: Quod peccatum à nobis ortum est, corrigo. Demosth. κατὰ Διονυσοδώρου, ἐπανορθούμενοι τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα, νῦν δὲ οὐχ ὅπως ἐπηνωρθώσαντο: corrigētes casum fortuitum, nunc autem tantum abest ut correxerint. κατορθοῦν, perficere. & κατόρθωμα, Stoicorum perfectum officium, seu rectum. Et in historia Apostolica Lucæ, πολλῶν κατορθωμάτων γινομένων, cum multa prèclare administrentur, uel cum multa in meliorem formam redigantur. διορθοῦν, quo frequenter uerbo & in media uoce usi fuerūt, corrigere. & ὑποδιορθοῦν, idem. Medicis est ὀρθόκυλλον, ut Galenus docet comment. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, membrum ita deprauatum, ut flecti nequeat. quod in digitis sæpe accidit: & quomodo accidat, à Galeno demonstratur. Est & εὐθὺ & ἰθὺ, directum. & ἰθυτενὲς, ad amussim directū. & ἰθὺ σχῆμα, est ὀρθὸν Hippocrati. Et eiusdem est ἰθυωρίη, & ἶξις, & ἰθυωρίη, directio. eademque & ἴθυνσις. Et uerbum ἰθύνειν, id est εὐθύνειν, dirigere. Et Hippocrati, ἐξιθυνθῆναι, extendi & dirigi. & ἀπεξιθῦναι, extendere & dirigere. Hinc illa cōposita de spina, ῥάχις ἰθυσκόλιος, in directione curua. & ἰθυλορδὴ, in directione repanda, post præcordia. Et inde ad ceruicem ἰθυκυφὴ, id est in directione gibbosa. Quod εὐθὺ & ὀρθὸν est, οὔτε τῇ οὔτε τῇ ῥέπει, id est, neque huc uergit, neque illuc. Vnde & ἄνθρωπος ὀρθὸς, erectus. & ὀρθότης, erectio, in primo ἀπομνημονευμάτων Xenophontis. Platoni autem est ὀρθότης ὀνομάτων, ueritas nominum. Et ὀρθὴ γωνία, est norma. ῥέπει autem τι, id est uergit, seu tendit, seu fertur aliquid. Et διαῤῥέπουσιν ἐν ταῖς ὁδοιπορείαις, Hippocrati, qui propter alterius pedis uitiū, nunc in hanc, nunc in alteram partem

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

corpus iactare coguntur ingrediendo: uti ij, quorum est incessus firmus, quicq; secundum Plautum, gradus grandiunt, sunt eidem πτερνοβάται, id est, qui calces figunt in solo: uel etiam πτερνοπάται. ut calceamenta quædam πηλοβατίδες, seu πηλοπατίδες, uel à transeundo, uel calcando luto. Sed quib. pedes uitiati sunt, ij nitendo, & digitis insistendo, ita claudicando pergunt. Etsi aliqui etiam malè ingrediuntur, propter planiciem plantæ, qui, ut dictum est, sunt Planci, & Græcis λειόποδες. Sed redeamus ad σχήματα. ῥοπὴ significat inclinationem: ea est κλίσις, & momentum. Demosth. πρὸς ἐπιστολὴν Φιλίππου, ῥοπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν: momenti habet aliquid, & usum quendam. Aristotel. β΄. περὶ οὐρανοῦ, μεγάλην ἂν ἔχοι ῥοπὴν εἰς πίστιν, multum momenti ad fidem faciendã habere possit. Idẽ νικομαχείων α΄. ἔχει τι βάρος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον, pondus quoddam & momẽtum habent ad uitã. Hinc sunt σχημάτων uocabula, ἰσόῤῥοπον, quod æqualitatẽ, id est ἰσοβαρὲς, & ἰσοστάσιον, idem pondus significat, æquilibrium aliqui uocarũt. Et ἰσόῤῥοπον, quod in neutram partem deprimitur, seu tendit: ut ἰσόῤῥοπος ῥὶς, Hippocrati, nasus depressus, non detortus. ἀντίῤῥοπον significat interdum quasi ἰσόῤῥοπον: ut ἀντίστροφον, ἰσόστροφον: sed intelligitur tamẽ de ijs quæ contra se ponuntur. Itaq; cum Aristoteles scripsit, ῥητορικὴν ἀντίστροφον εἶναι τῇ διαλεκτικῇ: Cicero Oratore uertit, illam artem quasi ex altera parte respõdere Dialecticæ. Sed σχῆμα ἀντίῤῥοπον est gestus seu situs cõtrarius. & ἀντιῤῥοπὴ, atq; ἀντιῤῥοπία, Hippocrati. ἀντίῤῥοπον est, uerbi causa, si uena rupta sit in brachio, non demittere lacertum, sed erigere. ἑτερόῤῥοπον, quod in alteram partem uergit aut labitur. Idem est & ἑτεροκλινές. ἀνάῤῥοπον, sursum: κατάῤῥοπον, deorsum tendens. ἄναντα & κάταντα sunt Homero ιλ. ψ΄. ἀνωφορῆ & καταφορῆ, id est, accliuia & decliuia. & πάραντα, obliqua & deuia. & δόχμια, transuersa. Est autem σχῆμα κατὰ φύσιν, habitus & figura naturalis. παρὰ φύσιν, detorsionem & deprauationem notat. ὕπτιον, ut diximus, est supinum. πρηνὲς, pronum. πλάγιον, obliquum. ἐγκάρσιον, transuersum. λοξὸν, deflexum. σιμὸν, depressum & repandũ. De his autem Galenus ita ὑγιεινῶν β΄. καλῶ δὲ ἐγκάρσιον μὲν τὸ ἐναντίον τῷ εὐθεῖ. σιμὸν δὲ τὸ βραχεῖ τούτου παρεγκλῖνον ἐφ᾽ ἑκάτερα. καθάπερ γε καὶ τὸ τῆς εὐθύτητος ἑκατέρωσε πρὸς ὀλίγον ἐκτρεπόμενον, ὀνομάζω πλάγιον. ὅσον δὲ ἀκριβῶς μέσον ἐστὶν εὐθείας τε καὶ ἐγκαρσίας φορᾶς λοξὸν τοῦτο προσαγορεύω: Voco autem transuersum quidem, id quod recto est contrarium: simum uerò, id quod paululum utrinq; deflectitur. quemadmodum & rectum, in utramuis partem nõnihil abductum, nomino obliquum. Quod autẽ exactè mediũ est, rectæ & transuersæ progressionis, id appello deflexũ. Nominarunt tamen Astrologi, deflexionis solaris circulum λοξὸν, cum non sit exactè hic medius intra rectam conuersionẽ & transuersam, sed partibus paucioribus 42. tantum ab æquinoctiali deflectatur. Hanc Plato figuram esse scripsit in Timæo literæ X. Cicero decussẽ fecit. Quę tamen propriè est λοξότης Galeni, id est quadrãtis dimidiatio. ut sit circulus α β γ δ. circũ centrum ε. & ὀρθὴν, quam εὐθεῖαν φορὰν Galenus nominat α γ designans æquinoctialẽ, & transuersa β δ finientem designans sphæræ rectæ. Erit deflexio signiferi, ut ζ κ. Latus τετραγώνου ἐγγεγραμμένου inscripti in circulum α β γ δ. Hoc est enim interuallum

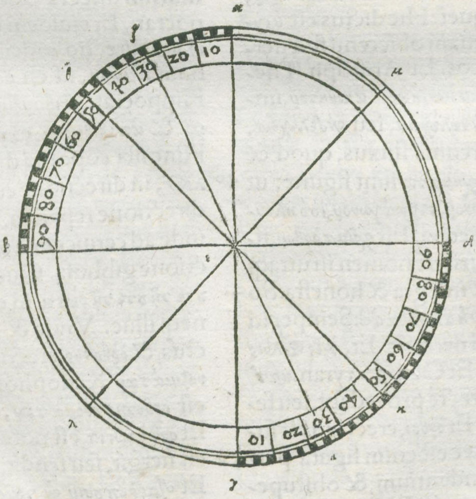

ἀστέγγισε

ὡσεγγιστα, intra uertices mundi & signiferi. Decussatio autē esset propriè θ κ. λ μ. Sed hæc attigisse hactenus satis fuerit. σκολιὸν est, quicquid non seruat æquabilitatem, neq; rectum est, sed tortum & sinuosum. Hinc σκολιὸς, uersutus dicitur, & malignus, ac fraudulentus, & ueterator. & σκολιαὶ ἀπάται Pindaro, uersuta malitia. & σκολιαὶ δίκαι, prauæ sententiæ in iudicijs. & σκολιὰ, carmina in conuiuijs. σχῆμα κεκαμμένον, est flexum. ἐκτεταμένον, extensum. ἐγκεκλιμένον, inclinatū. διεστραμμένον, distortum. Est & σχῆμα, ὀξὺ, quod fastigiatur. & ἀμβλὺ, obtusum, seu hebes. σφαιροειδὲς & κυκλῶδες, teres & rotundū & globosum, ut circuli & orbis. γωνιῶδες & ἐγγώνιον, cum angulis, quale est quincuncis. Xenophon Oeconomico, ἐπεὶ δὲ ἐθαύμαζεν αὐτὸν ὁ λύσανδρος ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δι' ἴσου δὲ τὰ πεφυτευμένα, ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, ἐγγώνια δὲ πάντα καλῶς εἴη. Cicero de Senectute: Cum autem miraretur Lysander & proceritatem arborum, & directos in quincuncem ordines. Est autem quincunx, dimidium decussis, is erit angulus normalis. Alicubi reperitur græcū εὐγώνια, sed ἐγγώνια puto uerum esse. In orbe est κοῖλον, cauum, Virgilio etiam cōuexum: ut lib. 4.

— Tædet cœli conuexa tueri.

Et κυρτὸν, gibbus. καμπύλον, curuum. Et ῥοβοειδὲς, seu ῥοικοειδὲς, nam Galenus de scriptura dubitat, leniter inflexum, sicut superior pars scipionum. Theocrito ῥοικὸν est, θαλυσίοις,

— ῥοικὰν δ' εἶχεν ἀγριελαίω
δεξιτερᾷ κορύναν. —

εὐσχήμων & εὔσχημος, honestus & grauis, qui & κόσμιος dicitur. Et aduerbia, εὐσχήμως & εὐσχημόνως. Paulus uult omnia fieri inter Christianos εὐσχημόνως, id est decenter & pulcrè. πρόσχημα, prætextus, seu quod prætenditur. Herod. ἐρατοῖ, πρόσχημα τοῦ στόλου, expeditionis prætextus. Et procemium. Plato Hippia maiore, πρόσχημα δέ μοι ἐστὶ καὶ ἀρχὴ τοῦ λόγου, in illa oratione procemium est & exordiū. Et πολιτειῶν ς'. καλῶν ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστὴν, refertam nominibus & argumentis speciosis. σχῆμα etiā πρόσχημα est, Thucydidi lib. 8. ἦν δὲ τοῦτο μὲν σχῆμα πολιτικὸν τοῦ λόγου αὐτοῖς, hac oratione ad speciem Reipub. constituendę utebantur. σχήματα, & deminutum σχημάτια, gestus sunt, & gesticulationes. Eurip. Cyclope,

— ἐν μέσῃ τῇ γαστέρι
πηδῶντες ἀπολέσαιτ' ἂν ὑπὸ τῶν σχημάτων.

— Ventris in medio mei
Edendo gestus perderetis me illico.

Herod. ἐρατοῖ, σχημάτια λακωνικὰ καὶ ἀττικά. σχηματίζεσθαι & σχηματοποιεῖν, & σχηματοποιεῖσθαι, de equo, Xenophonti περὶ ἱππικῆς, gestū fingere & edere. ἐσχηματισμένη, oratio est figurata apud Rhetores, id est callidæ & obliquæ sententiæ. Et apud eosdem pariter & Grāmaticos, tam uerbis quàm sententijs mutatis, quorū hæc σχήματα sunt λέξεως, illa διανοίας. ἀσχημάτιστον, figuræ expers & simplex. σχήματα διαγράφονται à Geometris, id est, describuntur figuræ: ideoq; διαγράμματα hæc nominantur. Plato πολιτειῶν ζ'. διαπεπονημένοις διαγράμμασι, quæ elaborata sint figuris. Fingit & animus corpus. unde σχῆμα σεμνὸν, honesta facies. σχῆμα ταπεινὸν, persona humilis. σχῆμα ὀγκῶδες, elata & tumida, &c. θέσις autem est positus atque situs, cùm corporis ipsius, tum singularum partiū in hoc. Corpora quiete indigent, ut durare possint. Hæc est pręcipuè soporis, id est ὕπνου: cuius numen quoddā poetæ εἰδωλοποιοῦντες fecerunt ὄνειρον. Et ὄνειροι sunt uisa, quæ per quietem offeruntur dormientibus: quæ & ἐνύπνια, somnia. ὄναρ enim, id est κατ' ὄναρ, uidere sibi aliquid uidētur dormientes: crediturq; & bestijs hoc usu uenire. Vnde & Theocritus,

— καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται ἰχθύδι' ἠγών.

ὕπαρ autem res ipsa, non φάντασμα, seu φάσμα, id est uisum, seu ut Catius, spectrum notat. Animātes κοιμῶνται: unde Christianorū sepulcra κοιμητήρια dicta, in quibus corpora quiescant, dum resuscitentur in uitam. Et κοιμίζειν ac κατακοιμίζειν, sopire, id est, componere aliquos ad somnum capiendum: quod & κοιμῆσαι est Ὀδυσ. γ. Hi iam ἀναπαύονται, & cubant. unde cubiculum, ὁ κοιτὼν. & cubile, ἡ κοίτη. His uestes insternuntur, stragulæ, id est στρώματα & στρωμναί. Et sunt iam hæc δέμνια apud Homerum. ἀπὸ τοῦ λέξαι autem & λέχος est, lectus: qui & στορέννυνται, id est sternūtur. Ιλ. ώ. αἶψα δ' ἄρ

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἐστόρεσαν δοιὼ λέχεα. Et mox, ἐκτὸς μὲν δὴ λέξον γέρον φίλε. Et ὀδυσσ. δ. λέξεται ἐν μέσσοισι. Et mox, ἐν δ' ἡμᾶς πρώτους λέγε κήτεσι. Eadem & εὐνή. & ὀδυσσ. λ. εὔνησε. Idem & εὐνάζειν. unde εὐνάζεσθαι, accumbere, seu decũbere. Significat poetis & ἰαύειν, quietem nocturnam capere. ὀδυσσ. ω. ἐν τοῖς σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδ' ἴαυον. ἀγρυπνεῖν autẽ & γρηγορεῖν, uigilare. Sed & de his satis nunc quidem. Totum corpus bene se habens, & rectè ualens, dicitur ὑγιὲς & ἄρτιον, sanum & integrum. & ὑγίεια, sanitas. ἀρτιότης, integritas. & ἀσινεῖς, illæsi. Hoc est corpus εὔρωστον, robustum. & ἰσχυρὸν, ualidum. Et ἰσχὺς ac δύναμις, sunt uires. νοσώδες autem & νοσερὸν, est morbidum. & βεβλαμμένον & σεσινωμένον, læsum. idemq́ ἄῤῥωστον, infirmum. & νοσοῦντες & ἄῤῥωστοι, ægroti & infirmi. Sed de his alio loco plura dicturos nos esse constituimus. Nunc huius hac in parte libri hic finis esto.

IOACHIMI CAMERARII VTRIVSQVE LINGVAE Commentariorum Finis.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἙΛΛΗΝΙΚΩ͂Ν ΛΈΞΕΩΝ ΚΑῚ ΤΩ͂Ν ἌΛΛΩΝ

ἀξιομνημονεύτων Ἔλεγχος.

Α ἄζειν 238.39
ἄβατον. ἄβατος 419.
40. 51
ἀβλαβεῖς παρέχεσθαι 329.13
ἄβλητος 303.40
ἀβλήτωρ 131.25
ἄβολος 131.25
ἄβρα 423.40
ἀβρότη νὺξ 5.10
ἄβρωτα 216.11
ἄβυσσα χάσματα 136.13
ἀγαθοειδὴς 78.39
ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες
93.23 prouerb.
ἀγαθόν τινας ποιεῖν 317.22
ἀγαθοποιὸς 320.20
ἀγαθοεργὸς 314.12
ἄγαμος 37.1
ἀγάνωρ 11.9
ἀγάστορος 349.22
ἀγάφθεγκτοι 171.14
ἀγγελία 192.48
ἀγγελικὴν saltationis genus
464. 20
ἀγγέλλειν 192.44. ἄγγελος 45
ἀγέλαστος 207.44. ἀγελαστὶ 53. ἀγελαστῶ 48
ἀγχιαλόγυντος 160.16
ἀγένειος 24.36.
καὶ 126.42
ἀγεννεῖς 11.39
ἄγευστος 149.37
ἀγήρως. ἀγήραος. ἀγήρατος
28. 32
ἀγητὴρ 235.26
ἀγκάζεσθαι 245.21
ἀγκάλαι. ἀγκαλίδος 245.6.
εἰς ἀγκάλας δέχεσθαι 30
ἀγκαλιδαγωγοὶ 245.14
ἀγκαλιδηφόροι 245.14
ἀγκὰς 245.26.
ἀγκοῖναι 32
ἀγκτῆρος 235.21
ἀγκύλη 400.7
ἀγκυλόγλωσσον 150.25
ἀγκυλόπους 416.13
ἀγκυλοχείλης 125.5.
ἀγκυλόχειλος 6
ἀγκυροειδὴς processus 365.
41
ἀγκὼν 245.39.44.
καὶ 247.29.44. in canibus 246.6. translate 246.18.inde
ἀγκῶνος littorum 246.18.
rupium 22
ἀγλαόγυιος ἥβα 40.6
ἄγλωσσος 149.3
ἄγλωττος 149.1.
ἄγλωττον 2. καὶ 150.52
ἄγματα 489.48
ἀγμοὶ 248.14
ἀγνωστότατοι τὴν γλῶτταν
152. 21
ἄγονος 17.25
ἀγορὰ 172.27.30
ἀγορανομιῶν δύο τάξεις 416.
15
ἀγόνατον 401.46
ἀγονία 17.36. ἄγονον 29
ἀγοράζειν 172.24
ἀγορεύειν. ἀγορεῖσθαι 172.19
ἀγορητὴς 172.27
ἀγορηταὶ 165.43
ἄγος. ἀγοστὸν 246.15.
ἀγοστὸς 53.inde
ἀγρυπνεῖν 497.9
ἀγρυπνίη βορρὸν 217.42
ἄγχειν 313.33
ἀγῶνα ποιεῖν 519.52
ἀγῶνας ποιεῖν 317.24
ἄδακρυς. ἀδάκρυτος 93.28
ἄδειαν λαβεῖν 284.49
ἄδειν. ἀείδειν 195.14.
καὶ 200. 7.21
ἀδέματον 42.7
ἀδενώδης σὰρξ 340.46
ἄδηκτον 84.24.
ἀδήκτως 18
ἀδηφάγος 191.33.
καὶ 213. 3
ἀδιανόητα 158.28
ἀδιάρθρωτον 39.3
ἀδιάφορα 372.31.
ἀδιαφορία. ἀδιαφορεῖν 33
ἄδιψον 222.17
ἀδολέσχης 191.32.
ἀδολέσχαι. ἀδόλεσχοι. ἀδολεσχία 24
ἀδόλως 395.16
ἀδύγλωσσος 151.11
ἀδυεπὴς λύρα 177.12
ἀδύνατοι 11.41
ἀδυνάτως ἔχειν 324.23
ἀδύπνοος μοῖσα 114.18
ἄδυτα 413.49
ἀεικίνητος 491.32
ἀειλογία 162.24
ἀείρειν 375.31
ἀελλόπος ἶρις 417.15
ἀέναον 491.40
ἀεργεῖν 313.51
ἀεροβατῶ 447.49
ἀεροειδὴς 78.39.
καὶ 100. 38
ἀερσίποδος 417.24
ἄζωστος 346.44
ἀηδὴς 191.1
ἀηδόνος 200.44
ἀήττητοι 11.32
ἀθέατον 80.22
ἀθέσφατος οἶνος 179.24.
ἀθέσφατοι 26
ἀθετεῖν 299.53
ἀθετούμενοι στίχοι 300.1
ἀθεώρητοι 80.16
ἆθλος πῶλος 339.28
ἄθηλοι 365.1
ἀθρεῖν 79.28.
καὶ 84. 33
ἄθριξ 48.21
ἀθυρόγλωσσος 149.4
ἀθυρόστομος 139.52
αἰγανέην. αἰγανέην 482.22
αἰγῦ. αἰγὶς 42.29
αἰγονόμας 134.7
αἰγοφάγος 212.45
αἰγόφθαλμος 73.8
αἰγωπὸν 108.47
αἰγωποὶ 44.27
αἴδιον 35.14
αἰδοῖον 357.25
αἰδοῖα 354.51. καὶ 359.25
αἰδοῦς ἄγαλμα 123.25
αἰδῶ λαβεῖν 284.43
αἰδὼς 357.12
ἀΐειν 229.53
αἰθίοψ 75.51
αἴθοπα οἶνον, χαλκὸν, λιμὸν, &c. 75.51
αἰκία 273.39.41
αἵρεσιν λαβεῖν 284.42
αἱρῶ. αἱρεῖσθαι 375.15.26.38
ἀΐσσω 453.15
αἰσυμνηταὶ 467.43
αἰσχρολογία 158.17
αἰσχρολογίαι 194.31
αἰσχρορρημοσύνη 176.8
ἐν Αἰσχύνῃ ποιῆσαι 319.30
αἴσωπος 85.23
αἰτεῖν 195.7
ἐν Αἰτίᾳ ἔχειν 323.5
αἰτίαν ἔχειν 322.30
λαβεῖν 284.40
ὑπέχειν 331.7
αἰὼν. αἰώνιος 34.3.10
αἰῶνα τελευτῆσαι 34.15
αἰώνιοι 33.49
ἄκαινα 423.28.33
ἄκαιροι 191.17
ἀκαμαντόπους ἀπήνη 413.20
ἀκαμψία 169.39
ἄκανθα 368.30.35
ἀκανθοστεφὴς 60.7
ἀκαρὲς 54.12
ἀκαρὴς καιρὸς. ἀκαριαῖος
πλοῦς 15
ἀκαταστασία 479.46
ἀκατάληπτον 288.4
ἀκατάστατον πνεῦμα 472.22
ἀκειρεκόμης 54.45
ἀκέλευστοι 11.27
ἀκεραῖον 97.53
ἄκερκον 389.19
ἀκέρως 490.2
ἀκερσεκόμης 54.46
ἀκέστραι 484.24
ἀκέφαλος μῦθος 63.52
ἀκίδος 127.49
ἀκίνητον 491.37
ἄκλητος 182.50
ἀκμάζουσα 37.10
ἀκμάζων 26.13
ἀκμάζοντος 25.49
ἄκνηστις 366.33. καὶ 369.
49. καὶ 380.32
ἀκοαὶ 224.30
ἀκοὰν βάλλειν 301.27
ἀκοὴ. ἀκουὴ 224.30.
καὶ 226. 28
τὴν Ἀκοὴν ἐμπιπλᾶσθαι 225.4
ἀκόλοι 490.4
ἀκόλουθος 423.40
ἄκομος 48.21
ἀκόνη 225.49
ἀκουάζεσθαι 230.17
ἀκούει καλὸς, ἀναιδὴς, &c.
229.30. μεγαλοπρεπὴς 32
ἀκούειν 224.31
ἀκούειν σοῦ ἢ κακῶς 229.15
ἀκούειν ὀξύτερον 230.46
ab ἀκούω composita 230.11
ἀκούοντος, οἱ 229.46
ἀκοῦσαι & ἀκροάσασθαι quid
differant 229.50
ἀκουσίθεος 230.12
ἀκουσίλαος 230.15
ἄκουσμα 224.30.46
ἀκουστὴς 224.51
ἀκουστικὴ αἴσθησις 226.22
ἀκουστικὸς πόρος 226.20
ἀκουστικοὶ 231.53
ἀκουστιῶ 229.40
ἀκουτίσαι 230.15
ἀκρὰ. ἀκρότατα 333.39
ἀκρὰ χεὶρ 249.53.
καὶ 267.3. καὶ 333.35
ἀκρατὴς 282.37
ἄκριβος. ἀκριβὴς 222.44.
καὶ 334. 43
ἀκριβολογεῖσθαι 161.7
ἀκριτόμυθος 165.39
ἀκρόαμα 224.47
ἀκροάσασθαι & ἀκοῦσαι quid
differant 229.50
ἀκροατὴς 224.49
ἀκροβατεῖν 447.52

ἀκροβυστία 356.29
ἀκρόδρυα 333.43
ἀκροθίνια 333.44.52
ἀκροθινιαζόμενοι 334.7
ἀκροθώρακες 335.38
ἀκροκόμαι. ἀκρόκομοι 47.48
ἀκροκώλια 39.33. καὶ 241.
41. καὶ 333.37
ἀκρόλεια. 333.45
ἀκρομέθυσοι 335.38
ἀκρομφάλιον 351.2
ἀκρὸν 334.19
ἀκρονύκτιον 333.32.
ἀκρόνυκτοι 33
ἀκρόνυξ 333.35
ἀκρονυχία 253.36. καὶ 333.
31. ἀκρόνυχοι 32
ἀκροποδιτὶ 406.48
ἀκροποδία 356.34
ἀκροπόδιον 355.13
ἀκρορίνιον 111.20
ἀκρὸς 334.25
ἀκροσπάθια 342.24
ἀκροστόμιον 337.11
ἀκροστιχὶς 334.19
ἀκροστολύτιον 334.10
ἄκρος 50.28
ἀκροφύσιον 334.9
ἀκροχάλιξ 335.43.52
ἀκρόχειρ 250.14. καὶ 256.19
ἀκροχειρίζεσθαι 333.35
ἀκροχειρίσασθαι 267.11
ἀκροχειρὶς 267.3
ἀκροχειρισμὸς 266.53
ἀκροχείριον 272.12
ἀκροχειριστὴς 267.3
ἀκρόχολος 488.48
ἀκρωλένιον 333.42. καὶ 243.36
ἀκρωλένια 246.5
ἀκρωμία. ἀκρώμιον 241.38.
καὶ 242.39. 333.43
ἀκρώνυχα 253.28. ἀκρωνυ-
χία 29. καὶ 333.30
ἀκρώρεια 333.40
ἀκρωτήρια 334.28.
ἀκρωτηριάσαι 40
ἀκτένιστος 54.31
ἄκυθοι εἶδος 14.1
ἀλαζονεία 194.39
ἀλαλαγμὸς 203.50.
ἀλαλάζειν 49
ἀλαλή. ἀλαλητὸς 203.51
ἀλαλήτοις φωναῖς 165.2
ἄλαλος 165.3
ἀλαὸς 90.49
ἀλαοσκοπίη 91.1
ἀλαοτόκοι 18.31
ἀλαπάζειν 218.40
ἀλεξάνδρα 8.7
ἀλέξανδρος unde dictus 8.3
ἀλεξίωρος 11.14
ἀληθινολογία 162.8
ἄλιμος 223.19
ἀλινδῆθρα 423.24
ἀλίπεδον 423.21
ἀλκίνου ἀπόλογος 191.3
ἅλλεσθαι 459.1
ἀλληγορεῖν 174.16
ἀλλόγλωσσοι 150.49
ἀλλόθροοι 181.21
ἀλλοτριοφάγοι 213.15
ἀλλόχρως 43.20
ἅλμα 459.2.19
ἀλμυρὸν 147.8
ἀλμυρὸς sapor 146.33
ἄλογα 158.19. 28.30
ἀλογία 158.8
ἀλόγιστος. ἀλογίστως 157.53
ἀλόγως 158.27
ἀλουργὶς 100.8.
ἀλουργὶς. ἀλουργὸν 9
ἀλουργὸς 96.40. καὶ 100.5
ἄλοχος 349.24
ἁλτὴρ 459.2
ἁλτικὸς 459.10. καὶ 470.19
ἅλτο 459.6
ἀλύειν 426.13
ἁλυκὸς sapor 146.33
ἁλυσιδωτοὶ θώρακες 336.28
ἀλφειὸν πνεῖν 117.15
ἀλφιτοσιτεῖν 214.39
ἀλωὴ οἰνόπεδος 423.21
ἀλωπεκίας musculi 380.50
ἀλωπεκὴ 42.27
ἅλως 107.22. καὶ 422.53
ἀμάλαι 126.20
ἀμαλοπάραος 123.17
ἁμαξοποιὸς 320.25
ἄμαρα 388.2
ἀμαρυγαὶ 67.47
ἀμαρυλλίδος nomẽ unde 388.5
ἄμαχος καὶ ἀπόμαχος ἡλικία,
καὶ ἀπόλεμος, ἀστράτευ-
τος 28.35
ἄμαχοι 11.33
ἀμβάλλεσθαι 305.10
ἀμβάται 432.52
ἀμβλεῖς 11.39
ἀμβάλλω 305.23
ἀμβλῶσαι 15.29
ἀμβλίσκειν. ἀμβλώσκειν 15.30
ἀμβλὺ ὁρᾶν 77.41
ἀμβλὺ σχῆμα 495.14
ἀμβλυώττειν 91.25
ἀμβλυωπία. ἀμβλυωπός. ἀμ-
βλυωπῶν 72.1
ἀμβλωθρίδιον φάρμακον 15.
40
ἀμβλῶσαι 15.29. ἄμβλω-
σις. ἄμβλωμα 32
ἀμβολὰς γῆ 305.26. ἀμ-
βολή 15
ἀμβολιεργὸς 305.6
ἀμβολογήρα 28.5. καὶ 305.21
ἄμβροτος 4.46
ἀμβῶσαι 201.27
ἀμεγαλωνὴ φωνὴ 170.38
ἀμερὴς 1.23
ἀμέριμνος 395.16. καὶ 419.24
ἀμετάβατα 444.15
ἀμετακινήτως 403.32
ἀμετάστατος 474.47
ἀμεταχειρίστων τῶν κοινῶν 262.
13
ἀμετροεπὴς 177.10
ἀμήχανον 449.7
ἀμήχανος 210.45
ἅμιλλαν ποιεῖν 318.41
ἄμις 360.39
ἄμισθος 221.3
ἄμνιον 240.35
ἄμπιλος ἄγρεια 126.1
ἀμπέχειν. ἀμπίσχειν 304.52
ἄμπωτις 220.46. καὶ 369.3
ἀμύσσειν 253.50
ἀμυστὶ πιεῖν 102.3.26
ἀμυστίζειν 102.15
ἄμυστις 102.12
ἀμφασίω 178.18
ἀμφαρίστερος 280.11
ἀμφασία 178.19
ἀμφαφόων 293.8
ἀμφήκης 62.27
ἀμφηλίκων 36.46
ἀμφῆσαι 178.18
ἀμφὶ γλῶτταν ἔχοντας 322.22
ἀμφὶ ταῦτα ἔχειν 322.20
ἀμφιβαίνειν 446.9
ἀμφιβάλλειν 307.53. καὶ 308.12
ἀμφίβολοι 308.7
ἀμφίβασις 446.13
ἀμφιβλήματα 308.17
ἀμφίβληστρον 308.14
ἀμφίβολα 308.13
ἀμφίβολα πρόσωπα περιφόρων
364. 50
ἀμφιβολία 308.13
ἀμφιβρότη 4.50. & 5.9
ἀμφίγυια ἔγχεα 40.8
ἀμφιγυήεις 40.7
ἀμφιδέξιος 279.41. & 280.8
ἀμφιδρόμια 469.24
ἀμφίδρομον 468.24
ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος 254.17
ἀμφιδίαρον 79.34
ἀμφίθυτος φιάλη 299.34
ἀμφίκρανον 66.11
ἀμφιλαβὲς λέμμα 55.3
ἀμφιλέγειν 157.35.
ἀμφίλευκος ὄφις 40
ἀμφιλαφὴς 290.42.
ἀμφιλαβὴς 44.
ἀμφιλαφὴς 45
ἀμφίλογον 157.42. ἀμ-
φίλογα 43.
ἀμφίλογα λογίσασθαι 34
ἀμφιμάσχαλος χιτὼν 242.
5. καὶ 244.41
ἀμφιπλὴξ 358.31.
ἀμφιπλίσσειν 30
ἀμφίπολος 449.44.
ἀμφίπολοι 40. καὶ 467.34
ἀμφὶς ἔχειν 330.28
ἀμφισβαίνα 446.17
ἀμφισβητεῖν 191.48.
ἀμφισβητήσεις 47
ἀμφισγόνοι 17.14
ἀμφίστομον ὄρυγμα 140.8
ξίφος 2. φάλαγξ 4
ἀμφόδλοντα ζῶα 129.32
ἀμφόδλος 455.5
ἐπ' ἀμφότερα τὰ ὦτα καθεύ-
δειν 225.23
ἀμφοτέρῃσι χερσὶ 273.45
ἀμφῶδον 227.52
ἀμφωτὶς 227.51
ἀμφωτίδες 225.16
ἄμφωτον 227.50
ἀναβάλλω 448.11.
ἀναβαλεῖν 17
ἀναβαθμοὶ 447.17
ἀναβαίνειν 432.44.
& 433. 36
ἀναβάλλειν. ἀναβάλλεσθαι 304.
42
ἀναβάλλειν γλῶτταν 305.24.
τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν 83.
34
ἀνάβασις 432.53
ἀναβάσεις 447.17.20
ἀναβάται 444.46
ἀναβιβάζειν 445.35.
ἀναβιβάζεσθαι 39
ἀναβιβάζων circulus lunæ
445. 37
ἀνάβλεμμα 83.15
ἀναβλέπειν 82.8
ἀνάβλυσις 305.23
ἀναβοῆσαι 201.25
ἀναβολὴ 304.50. καὶ 305.15
ἀναβολὴν ποιῆσαι 319.9
ἀναβρυάζειν 204.10
ἀναβῶσαι 201.26
ἀναγαργαρίσασθαι 221.35.
καὶ 238. 10
ἀναγγέλλειν 193.10
ἀνάγγελος μέγας 193.18
ἀναγκαῖα 256.46
ἀναγκαῖον membrum 357.8
ἀναγκαίως ἔχει 322.28
ἀναγκοποτεῖν 214.44
ἀναγκοσιτεῖν 214.42
ἀναγλυφὴ 243.4
ἀναγορεύεσθαι 173.27.
ἀναγόρευσις 27
ἀναγωγὴν ποιῆσαι 317.12
ἀναδεῖν 60.9. ἀνάδε-
σμος. ἀναδέσμη 13
ἀναδέχεσθαι 294.24
ἀνάδημα 60.14
ἀναδιδόναι 297.45
ἀναδρεῖν 84.34

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἀναΐξας 453.17
ἀνακαλεῖν 185.11. ἀνακαλεῖσθαι 4
ἀνακεῖσθαι 484.45
ἀνακλάσεις 391.3
ἀνακλαῦσαι 93.4.
ἀνακλαύσασθαι 5
ἀνάκλησις 185.10. ἀνακλητικὸν σημαίνειν 19
ἀνακλίνεσθαι 484.7
ἀνακογχυλιάσαι 221.35
ἀνακογχυλίσασθαι 238.11
ἀνακομιδὴ 378.35
ἀνακομίζεσθαι 378.34
ἀνακηρῦξαι 371.13. καὶ 378.39
ἀνακρίνειν 187.7.
ἀνάκρισις 12
ἀνάκυλα 101.36
ἀνακύπτειν 88.45
ἀνάκωλον χιτωνίσκον 39.26
ἀνακῶς ἔχειν 322.30.39
ἀνακωχὴν ποιησάμενοι 315.38
ἀναλαβέσθαι 287.45
ἀναλαβὼν ἦγε 287.43
ἀναλαμβάνειν 286.53. inde
ἀναλέξασθαι 158.35
ἀναληπτικὴ δίαιτα 287.2
ἀναλογεῖν 158.34
ἀναλογία. ἀναλογίαι 157.
14. καὶ 154.18
ἀναλογίζεσθαι. ἀναλογισμὸς
158. 33
ἀνάλογον. ἀναλογία 154.11.
καὶ 157. 10
ἀνανδρεῖς 364.6
ἄνανδρος 9.50. ἀνανδρία 53. καὶ 10.1.
καὶ 11.43. καὶ 365.1
ἀνανεγκὼν 377.53
ἀνανεύειν 70.18
ἄναντα. κάταντα 494.2
ἀνάντης ὁδὸς 458.32
ἀναντίρρητον 175.47
ἀναμαθεῖ 341.12
ἀναμύειν 92.5
ἀναμφίλογον 157.46
ἀναμφιλόγως 160.17
ἀναξυρίδες 402.51
ἀναπαιδεύειν 21.29
ἀνάπαιστοι 444.28
ἀναπαύεσθαι 496.47
ἀναπεπτωκότες 11.42
ἀναπεισθεὶς 484.1
ἀνάπηρος 90.45.
ἀναπηρία 46. καὶ 489.9.
ἀναπηρωθῆναι 11
ἀναπίπτειν 483.51. 484.42
ἀναπλέκειν 54.38
ἀναπνεῖν 115.16
ἀναπνεῦσαι 119.11
ἀνάπνευστος 117.31
ἀναπνοὴ 115.17. 238.38
ἀναποδίζειν 409.18.36.
ἀναποδιζόμενα 21.
ἀναποδισμὸς 36
ἄναρθρος 39.4.
φωνὴ 170.36
ἀνάρρησις 175.53
ἀναρριχᾶσθαι 486.38
ἀνάρροπον 494.1
ἀνασεσυρμένη κόμη 48.4
ἀνασιλλοι 52.45
ἀνασκάλλεσθαι 225.13
ἀνασκοπῶ 80.34
ἀνάστασις 478.47.
ἀγαλμάτων 479.9
ἀνάστατος 474.23.
ἀναστατώσας 29
ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου 479.1.
ἀναστῆσαι 3
ἀναστομοῦν 140.43
ἀναστομῶσαι τάφρους 138.18
ἀναστόμωσις 140.42
ἀνατεῖλαι 326.36
ἀνατείνειν τὰς χεῖρας 263.
14. 5
ἀνατολὴ unguium 252.37
ἀνατρέφειν 216.27
ἀνατροπὴ 379.49
ἄναυδος 117.31
ἀναύχενος 239.11
ἀναφαλαντίας 48.34
ἀναφαλαντίασις 48.43
ἀναφανδὸν 90.16
ἀναφὲς 292.50
ἀναφρίττουσα ὑπὸ τὸ μέτωπον
κόμη 48.7
ἀναχαίνειν 135.48
ἀναχαιτίσαι 48.3
ἀναχάσκειν 135.47
ἀναχρέμπτεσθαι 211.31
ἀναχωρεῖν 45.22. καὶ 451.25
εἰς ἀναχώρησιν 412.37
κατ᾽ ἄνδρα 7.50
ἄνδηρον 251.13
ἀνδραγαθεῖν 8.1
ἀνδραγαθίζεσθαι 7.53
ἀνδράγεια 7.52
ἄνδραγχος 7.51
ἀνδρακὰς 7.50
ἀνδραποδίζεσθαι 9.6.
ἀνδραποδισμὸς 10
ἀνδραποδοκάπηλος 9.34
ἀνδράποδον 9.2
ἀνδραποδωδῶς 9.5
ἀνδράριον 6.40
ἀνδραχθὲς 10.7
ἀνδρεία 9.19
ἀνδρεῖα 10.21. καὶ 13.10
ἀνδρείας 8.17
ἀνδρείκελον 9.20
ἀνδρείκελος 43.40
ἀνδρεῖοι 11.17
ἀνδρεῖος 9.23
ἀνδρεστάτειρα 7.41
ἀνδρες, ἐκ ἀνθρωποι μόνον
6. 49
ἀνδρεὺς 8.16
ἀνδρεὼν. ἀνδρὼν. ἀνδρωνίτις
9. 17
ἀνδρηλατεῖν 9.25
ἀνδρεια 10.12
ἀνδρία 7.4.32. καὶ 4.26
ἀνδρία ins. 8.33
ἀνδριαντοποιὸς 320.47
ἀνδριὰς 9.27
ἀνδρίζεσθαι 7.37. καὶ 8.1
ἀνδριζόμεναι 7.40
ἀνδρικοί. ἀνδρικώτατοι 9.30
ἀνδρικῶς 9.27
ἀνδρίσκος 6.40.
ἄνδριον 39
ἀνδριστὶ 7.36
ἀνδροβόροι 9.32
ἀνδρογενεία 10.22
ἀνδρογόνος ἡμέρα 17.12
ἀνδρόγυνοι 13.17. καὶ 364.
11. 25
ἀνδροδάμα 8.50
ἀνδροδάμας gemma 9.1
ἀνδρόκμητος τύμβος 9.37
ἀνδροκόβαλος 9.36
ἀνδροκτασίαι 9.39
ἀνδροκτόνος 10.19
ἀνδροληψία. ἀνδρολήψιον 9.
40. 46
ἀνδρολογεῖν 10.15
ἀνδρόλομος 9.33
ἀνδρομανὴς 10.16
ἀνδρόμαχος. ἀνδρομάχη 8.
14
ἀνδρομέδα 8.47
ἀνδρομίος 7.48
ἀνδρομήκης 10.17
ἀνδρόμορφον 8.47
ἀνδρόνικος 8.16
ἀνδρόπαις 9.49. καὶ 10.18
ἀνδροπληθεία 10.20
ἀνδροπολιστὴς 9.8
ἀνδροπρεπὴς μορφὴ 9.28
ἀνδρὸς ins. 8.33
ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκ-
ποδὼν φίλοι 410.53.
prouerb.
ab ἀνδρὸς propria nomina
8.3. inde
ἀνδρὸς uox pro homine sim-
pliciter 6.42
ἀνδροσάθων 10.21
ἀνδροῦσθαι 7.43
ἀνδροφόνος 10.19
ἀνδρόφωνος 169.7
ἀνδρῶδες 7.35
τὸ ἀνδρῶδες ἀφαιρεῖν 10.28
ἀνδρώδης 7.35.
ἀνδρωδῶς 36
ἀνδρωθέντες 7.46
ἀνδρωθῆναι 10.44
ἀνδρῶν aetas 25.46
ἀνδρωνυμικὰ 8.18
ἀνδρωνίτις 12.8
ἀνέκδοτος θυγάτηρ 297.42
ἀνειπεῖν 177.3
ἀνεκδιήγητον 192.34
ἀνέκδοτος 297.40
ἀνέκπληκτοι 11.28
ἀνεκφώνητον 168.18
ἀνελευθερία 161.49
ἄνελυτρα 358.1
ἀνεμιαῖον κύημα 15.35
ἀνεμώρεια 75.19
ἀνεπίληπτος 290.31
ἀνεπίτακτοι 11.27
ἀνδρὶ μητρὸς δοῦναι 296.45
ἀνδρμάτιστος 191.3
ἀνεστομωμένος 138.24
ἀνευφημεῖν 180.25
ἀνέχειν τὴν χεῖρα 328.15
ἀνέχειν 328.1.
ἀνέχεσθαι 17
ἀνέχου καὶ ἀπέχου 330.35
ἀνηβᾶν 22.27. ἀνηβητηρία
23. ἄνηβοι 21. καὶ 29
ἀνήκοος 224.44
ἀνηκουστία 224.44.
ἀνήκουστον 42
ἀνηκουστῶ 224.43
ἀνηκουστεῖν 232.5
τὰ ἀνηλωμένα ἐκδιδόναι 298.
18
ἀνὴρ 6.35. καὶ 10.29.46
ἀνὴρ νέος, μέσος 30.53
ἄνηστις 223.48
ἀνθέλιξ 226.5
ἀνθερεὼν 136.22
ἀνθίστασθαι 474.50
ἀνθομολογεῖν 159.19
ἄνθος 48.51
ἄνθος τῆς ὥρας 23.34
ἀνθοσμίας οἶνος 116.25
ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ 23.36
ἀνθῆσαι 123.20
ἀνθρακινὸν 97.36
ἀνθρωπαρέσκεια 5.38.
ἀνθρωπαρέσκοι 37
ἀνθρωπάριον 4.28
ἀνθρωπεία. ἀνθρωπεία 42.17
ἀνθρωπεία τέχνη 5.27
ἀνθρωπείως 5.19
ἀνθρωποῦσθαι 5.42
ἀνθρωπῇ 42.16.20
ἀνθρωπηΐη ead. 14.19
ἀνθρωπικὸν 5.15.
ἀνθρωπικῶς 19
ἀνθρωπίζειν 5.33
ἀνθρωπίνη φύσις 5.28
ἀνθρώπινον 5.14
ἀνθρώπινος 4.18
ἀνθρωπίνως 5.16.24.
ἀνθρώπιον 14
ἀνθρωπίσκος 4.27. καὶ 5.14
ἀνθρωπογονία 5.39
ἀνθρωποειδὲς

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἀνθρωποειδὴς 4.32. καὶ 78.39
ἀνθρωποειδῶς 5.21
ἀνθρωποθυσία 6.25
ἀνθρωποκτονεῖν 5.10
ἀνθρωπόλεθρος 5.36
ἀνθρωπόμορφος 5.12
ἀνθρωποπαθῶς 5.22
ἀνθρωποποιὸς 4.28
ἀνθρωπος 5.13.
pro seruo 46
ἡ ἄνθρωπος 5.52. καὶ 12.39
ἄνθρωποι 3.36
ἐξ ἀνθρώπων ἀπελθεῖν 6.12.
γενέσθαι 14
ἀνθρωπουργία 4.38.
ἀνθρωπουργὸς 37
ἀνθρωποφάγος 5.35
ἀνθρωποφάγοι 212.50.
καὶ 261 49
ἀνθρωποφυὴς 4.35
ἀνθρωπὼ mulier 5.51
ἀνθυποφορὰ 374.48
ἀνίκητοι 11.34
ἀνίλλωμα 88.14
ἀνίστασθαι 474.14.17
ἀνιστορεῖν 182.31
ἀνοδία 455.5
ἄνοδον 458.36
ἄνοδος 455.4
ἀνόδοντος 131.21
ἀνόδους 133.22
ἀνόητος 364.44
ἀνομολογεῖν 159.15
ἀνόπιν 76.35
ἀνορεξία 215.10
ἀνορθοῦν 492.12
ἀνοσιουργήσαντος 314.16
ἄνοσμος οἶνος 116.41
ἀνοχὴ 328.18
ἀνοχὰς ποιήσασθαι 319.42
ἀνταπολαμβάνειν 291.3
ἀντᾶραι 377.12
ἀντειπεῖν 177.44
ἀντεμβαλλόμενα 307.11
ἀντεπιρρήματα 444.36
ἀντεπίτακτοι 11.26
ἀντερεῖν 175.46
ἀντέχειν 329.14
ἀντέχεσθαι 329.19. καὶ 330.15
ἀντέχεσθαι τοῦ ἑαυτοῦ 329.23
ἀντήλια 85.45
ἀντίκνωρ 11.14
ἀντηχοῦντος loci 47
ἀντιάνειρα 8.25
ἀντιβαίνειν 444.44
ἀντιβάλλειν 307.9.
ἀντιβαλλόμενα 10
ἀντιβλέπειν 82.9
ἀντιβολεῖν 138.38
ἀντιβολῆσαι 195.7
ἀντιγενεαλογεῖν 160.2
ἀντιγόνη 17.25.
ἀντίγονος 24
ἀντιδιδόναι 298.1
ἀντιδόσεις ποιῆσαι 317.45
ἀντικάρδιον 342.20
ἀντικνήμιον 398.45
ἀντικρὺ ἀπόφημι 178.25.29
ἀντιλαβαὶ 282.52. καὶ 289.52
ἀντιλαβέκ 290.2
ἀντιλάζειν 293.24
ἀντιλαμβάνειν 283.25
ἀντιλαμβάνεσθαι 282.46.
καὶ 289. 50
ἀντιλέγειν 158.7.
ἀντίλεκτον 13
ἀντιλήπτωρ 283.23. καὶ 290.3
ἀντίληψις 283.5.
ἀντιλήψεις 17
ἀντιλόβιον 225.48
ἀντιλογεῖσθαι 158.12.
ἀντιλογῆσαι 12
ἀντιλογία 158.6.
ἀντιλογίαι 11.
ἀντιλογικὴ τέχνη 11.
ἀντιλογικοὶ 9
ἀντιλογίσασθαι 157.50
ἀντιμέτωποι 67.29
ἀντίπαις 22.21. καὶ 30.45
ἀντιπαράστασις 479.53
ἀντιπαρίστασις 482.35
ἀντιπερίστασις 480.26.
ἀντιπεριίσταται 29
ἀντίποδες 406.51
ἀντιπρόσωποι 68.7. καὶ 85.6
ἀντίπτωσις 48.15
ἀντίρρησις 175.47
ἀντιρροπὴ. ἀντιρροπίκ 493.46
ἀντίρροπον 493.29.42
ἀντίστασις 482.12
ἀντίστερνον 366.8
ἀντίστοιχα 431.18. καὶ 487.35
ἀντιστροφὴ 196.18
ἀντίστροφος 431.22
ἀντίστροφον. ἰσόστροφον 493.30
ἀντίστροφοι costæ 343.10
ἀντιτείνειν 310.27
ἀντίφραγος 225.42
ἀντίφωνα 169.9.
ἀντιφωνεῖν 34
ἀντίφωνον 196.19
ἀντίχειρ 252.6.9.
καὶ 257.7. καὶ 425.34
ἀντιχειροτονεῖν 263.53.
ἀντιχειροτονία 52
ἀντοφθαλμεῖν 72.37
ἀντῳδὴ 196.18
ἀντῳδαὶ 444.38
ἀντῳδὸν 196.19
ἀντωνυμία 188.18
ἀντωπεῖν 85.3.
ἀντώπιον 4
ἀνυποδησία 428.30.
ἀνυπόδητος 31
ἀνυπόπτευτος 75.9
ἀνύποπτος 74.9
ἀνυπόστατοι 11.34
ἀνυπόστατον φρόνημα 473.41
ἄνω 487.18
τὰ ἄνω 344.18
ἀνωνόματα 188.6
ἀνώνυμα 224.24
ἀνώνυμος 188.53
ἀνώπια 86.2
ἀνωφερῆ. καταφορὴ 494.3
ἀξιάκουστον 224.41
ἀξιάκουστα 231.53
ἀξιαπηγητότατα 192.36
ἀξιοθέατα 79.30. καὶ 107.36
ἀξιόλογον 158.37. καὶ 163.21
ἄξιον λόγου 158.36
ἄξυλος ὕλη 349.24
ἀξύμφωνος 170.14
ἄξων 235.15
ἀοιδὴ 195.15.
ἀοίδιμος 15. ἀοιδι-
μωτάτη. ἀοιδιμωτέρα 26
ἀοιδὸς 195.23.
ἀοιδοτάτη 24.
ἀοιδοτέρα 25
ἄοκνοι 11.20
τὰ ἄοπλα 367.34
ἄοπτα 73.41
ἀόρατον 78.17
ἄοσμα 114.37
ἄοψ 75.50
ἀπαγγεῖλαι 194.9.
ἀπαγγέλλειν 17
ἀπάγξασθαι 313.35
ἀπαγορεύειν 174.23.
ἀπαγορεῦσαι 20
ἀπαγόρευσις 155.39
ἀπάδειν 196.41
ἀπαίδευτοι 4.13
ἀπαῖξαι 453.18
ἀπαίρειν 377.17
ἄπαις 22.16
ἀπαλόχροος 43.26
ἀπανθρωπεύεσθαι 6.8.
ἀπάνθρωπος. ἀπανθρωπία
7. ἀπανθρώπως 8
ἀπανιστάναι τὴν στρατιὰν
473. 47
ἀπαράκλητοι 11.25
ἀπαράλεκτος 54.37
ἀπαρτιλογία 158.38
ἄπαστος 148.24
ἀπατᾶν 194.35. καὶ 423.50
ἀπέδεσθαι 212.13
ἄπεδον 421.40.
ἀπεδίζειν 41
ἀπειπεῖν 176.39.50. καὶ 177.
40. τὴν ἀρχὴν 43
ἀπειρηκὼς 174.38
ἀπείρως ἔχειν τοῦ λέγειν 325.13
ἀπεγνωκνάμενος 377.38
ἀπεξιθῶσαι 492.38
ἀπεξυρημένος 48.27
ἀπέπλυσα 139.17
ἀποραντολόγος 164.30
ἀπορᾶν 174.40
ἀπερικάλυπτος 48.22
ἀπεριλάλητος 165.4.
ἀπορίοπτος 74.12
ἀπορίστατον ζήτημα 480.11
ἀπέχειν 330.30.
ἀπέχεσθαι 34
ἀπεψιλωμένος τὰς ῥίχας 48.
33
ἀπεψωλημένοι 360.20
ἀπηγόρημα 173.12
ἀπήορος 177.18
ἄπηρα 90.48
ἄπηρος 489.41
ἄπηχους 202.32.
ἄπηχος 31
ἄπλουρος 348.15
ἁπλοῖ 97.32
ἁπλόριχους 47.10
ἀπνευστὶ 117.32.38.
ἀπνευστὶ πιεῖν 43.
ἀπνευστιάζειν 36.
ἄπνευστος 30
ἄπνοα 114.19
ἄπνοια 116.4.
ἄπνους 6.
Heraclidæ liber 10.
καὶ 117. 30
ἀποβαίνειν 446.23
ἀποβάλλειν 308.18
ἀπόβασις 446.30.
ἀποβάσεις 40
ἀποβαστήρια 459.50
ἀποβάτης 446.33.
ἀποβάθρα 34
ἀπόβλεμμα 83.16
ἀποβλέπειν 82.31. ἀπο-
βλέπεσθαι. ἀπόβλεπτος 39
ἀπόβλητον 308.20
ἀπογευσῶσαι 69.1
ἀπογένομαι 16.18.
ἀπογινόμενα 27
ἀπόγλουτος 385.16
ἀπόγονος 17.23
ἀπογραφὴν ποιῆσαι 318.18
ἄποδα 408.9
ἀποδακρῦσαι 93.3
ἀποδεικνῦσαι λόγῳ 163.14
ἀποδέξεις ποιεῖσθαι 319.22
ἀποδειροτομεῖν 239.30
ἀποδέκται 294.11
ἄποδες 417.22
ἀποδέχεσθαι 294.7
ἀποδία 406.47.
καὶ 408. 12
ἀποδιδόναι 299.2.8.
ἀποδίδοσθαι 8
ἀποδοῦναι λόγον 163.32.
ὅρκους 299.10
ἀποδοχὴ 294.8
ἀπόδρομοι 30.48
ἀποδύρεσθαι 203.28

ἀποειπεῖν

ἀποειπεῖν 177.25
ἀποζῶσαι 346.29
ἀπόθετα ἔπη 299.35.
ἀπόθετον 50
ἀποθλίβειν 312.49
ἀποιχόμενος 453.7
ἀποκαθιστάνειν 472.2
ἀποκαλεῖν 186.17
ἀποκαρτέον 54.17
ἀποκατάστασις 479.17
ἀποκεκαρμένος 54.16
ἀποκεκομμένη φωνὴ 170.22
ἀποκεφαλίσαι 63.1
ἀποκεφάλισμα 63.8
ἀπόκινος 463.22
ἀποκλαῦσαι 93.5
ἀπόκλητοι 186.18
ἀπόκοποι 362.9. καὶ 364.24
ἀποκορυφοῦν 66.28
ἀποκρανίσαι 63.2
ἀποκρίνεσθαι 187.22
ἀπολαβεῖν 285.19
ἀπολαβεῖν μεμονωμένους 290.47
ἀπολαιμότομος 238.30
ἀπολαμβάνειν 290.45. καὶ 291.2. καὶ 330.30
ἀπόλεμοι 11.37
ἀπολιταργιῶν 468.4
ἀπολογίαν ποιεῖσθαι 319.21
ἀπολογήσασθαι 158.4
ἀπολογίζεσθαι 153.45
ἀπολογία 153.40. καὶ 158.3
ἀπόλογος. ἀπολογισμός. ἀπολογία 153.17
ἀπόλογος ἀλκίνου prouerb. 153.18. καὶ 157.8
ἀπολογοῦμαι 153.41
ἀποματαῖσαι 387.34
ἀπομορίζω 2.44
ἀπομυξάμενος 111.37.
ἀπομύττειν 31
ἀπονοσεῖν 69.44
ἀπονητὶ 117.38
ἀπόνιμμα 261.26
ἀπονίψασθαι 261.38
ἀπονυχίζειν 253.3.
ἀπονυχίσματα 45
ἀποξύειν 293.18
ἀποξυστροῦσθαι 374.3
ἀπόπατος 386.47. καὶ 455.8
ἀποπατῆσαι 386.42
εἰς ἀπόπατον ἀπελθεῖν 387.15
ἀποπλίασειν 358.43
ἀποπνεῖν 188.48.
ἀποπνέων. 21
ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι 317.48
ἀποπροσωπίζεσθαι 68.25
ἄποπτος 74.5
ἀποπτύειν 139.3
ἀπόπτυστον 139.6
ἀπορεῖν 449.19
ἀπορία ψάλτου βὴξ prouerb. 211.46
ἀπορίαν παρέχειν 329.7
ἄπορον 449.7
ἀποῤῥυθεῖν 175.40.
ἀποῤῥυθῶσαι 41.
ἀπόῤῥησις 39.51.
ἀπόῤῥητα 29
ἀπόσεισις 463.23
ἀποσιμῶσαι τὰς ναῦς 112.30
ἀποσιτία 215.8
ἀπόσιτος 214.50. & 215.1
ἀποσκευάσασθαι 387.33
εἰς ἀποσκευὴν ἀπελθεῖν 387.16
ἀποσκυθίσαι 52.33.47.50
ἀποσταδὸν 474.5
ἀπόστασις. ἀποστασία 482.7
ἀποστάσεις 487.34
ἀπόστασιν ποιῆσαι 317.7
ἀποστάσιον 481.12
ἀποστατεῖν 474.4.
ἀποστάτης 6
ἀπόστημα 482.11
ἀποστῆσαι 471.32
ἀποστοματίζειν 138.27.
ἀποστοματιζόμενα 30.
ἀποστοματίζεσθαι 33
ἀποστομοῦν 138.21
ἀποστρέφειν 184.48
ἀποτέμνειν 301.7
ἀποτίκτειν 17.45
ἀποτομὴ. ἀποτόμως 301.8
ἄποτος 220.52. & 221.7
ἀποτραγεῖν 212.26
ἀποτρέπεσθαι 379.28
ἀποτρίβεσθαι 312.29.
ἀποτριβῶσαι 26
ἀπότριχος 22.22. καὶ 46.13
ἀπότριψις 312.29
ἀποτρόπαιοι 379.33
ἀπότροπος 216.36.
ἀπότροφος 21
ἀποτρώγειν τὴν ῥίνα, καὶ ἀποφαγεῖν 113.13
ἀπότρωκτον ἄλφιτον 212.27
ἄπους 421.7
ἀποφαίνειν 89.46
ἀπόφασις 178.25.36
ἀπόφημι 178.23
ἀπόφυμος. ἀπόφθεγμα 171.18
ἀποφορὰ 371.33
ἀποφορτίζεσθαι 370.47
ἀποφράδες ἡμέραι 181.41
ἀποφυσᾶν 120.42
ἀποφύσεις 250.20. καὶ 365.38
ἀποχὴ 330.36
ἀποχραίνειν 100.46
ἀποχειροβίωτος 262.16
ἀποχειροτονεῖν 264.22.
ἀποχειροτονία 24. καὶ 265.6. 16
ἀποχρέμψις 211.33.
ἀποχρέμπτεσθαι 32
ἀποχρῶσαι 100.44
ἀποψᾶν 293.15
ἄποψις 74.15
ἀποψύχειν 387.34
ἀπρὶξ 292.23
ἀπρόϊτον 459.51
ἀπρόσμαχοι 11.33
ἀπρόστομον ξίφος 138.2
ἀπρόσβατον 447.39
ἀπρόσωπος 67.52
ἀπροφάσιστοι 11.24
ἄπτειν 292.50.
ἄπτον 49
ἀπτοεπὴς 176.33
ἄπτωτα 483.14
ἀπύειν 198.23. καὶ 203.2
ἀπύλωτον στόμα 140.35
ἀπωδὸν 196.45
ἀπωδὸς 170.13
ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα, prouerb. 400.32
ἀράβιος αὐλὸς 191.4
ἄραβος 135.36
ἀραγμὸς 198.38
ἀράζειν 198.38
ἀραὶ 194.42
ἀραὶ. ἀρᾶσθαι 371.12. καὶ 375.14
ἀράμενον φέρειν 376.4
ἀρὰς ποιούμενοι 318.9
ἀρᾶσθαι 194.43
ἀρβύλη 428.48.
ἀρβυλίδες 51
ἀργέμοι 252.32
ἀργία 311.27
ἀργιόδους 131.17
ἀργοὶ 11.42
ἄργος ἱππόβοτον 217.13.
πολυδίψιον 222.23
ἀργυροειδὴς 100.32
ἀργυρόπεζα 44.14. καὶ 404.46. θέτις 97.18
ἀργυρόπους 417.25
ἀργυρόπουν φορεῖον 417.11
ἀρετὴ 7.34
ἀρηΐφατοι 179.13
ἀρητὴρ 194.44
ἄρθρα 38.19. ἄρθρα φρενῶν 20. καὶ 251.31. καὶ 252.19. καὶ 360.2
ἀρθρέμβολα 38.30
ἀρθρῖτις 38.30. καὶ 344.35
ἀρίδακρυς 93.10
ἀρίηκοον 232.3
ἀριστερὰ. ἀριστερὸς 275.40. καὶ 277.39.51. καὶ 344.17
ἐν ἀριστερᾷ 278.33.
ὦθι ἀριστεραὶ 33
ἀριστερὸν 67.40. καὶ 487.21
ἀριστεροστάτης 278.25
ἄριστον παρέχειν 328.37.
ποιῆσαι 319.2
ἀριστόχειρ 263.3
ἀριφραδὲς 181.45
ἀριφράδους 181.46
ἀρκτῶ 42.27
ἁρματοποιὸς 320.2
ἁρμοὶ 133.11. καὶ 247.24
ἁρμονία 170.44.48
ἀρνακὶς 42.30
ἀρνόγλωσσος 150.12
ἁρπαγὴ 331.26
ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι 316.2
ἁρπαγμὸς 331.25.
ἁρπάζειν 25.
ἅρπαξ 26
ἄῤῥεν 6.33. & 7.5
ἀῤῥενογονία 17.9.
ἀῤῥενογόνει 10
ἀῤῥενοῦσθαι 6.53
ἀῤῥενωπὸς 6.53
ἀῤῥηδὼν 176.1
ἄῤῥηκτος φωνὴ 170.14
ἀῤῥήμων 176.3
ἀῤῥησία 176.2
ἄῤῥητα 175.35.
ἄῤῥητοι 28
ἀῤῥητοποιΐα 176.11
ἀῤῥητοποιὸς 320.24
ἀῤῥητουργία 176.11
ἀῤῥήτως 176.2
ἄῤῥις. ἄῤῥινος 112.53
ἀῤῥυθμοπότης 220.38
ἀῤῥωδέων 359.35.
ἀῤῥωδία 36
ἄῤῥωστον 498.7.
ἄῤῥωστοι 8. καὶ 11.39
ἄρσις. ἄρσις καὶ θέσις 375.19. καὶ 417.50
ἀρτίαλα 227.18
ἄρτι ἀπὸ θηλῆς, ἀπὸ μαστοῦ 19.36
ἀρτιγενὴς, ἀρτίγονος, ἀρτίτοκον, ἄρτι ἀπὸ γονῆς 19.23
ἀρτιεπὴς 177.10
ἀρτιλογία 164.34
ἀρτιμελὴς 38.4
ἄρτιον 498.1.
ἀρτιότης 2
ἄρτιος 406.45
ἀρτίπους 406.44
ἀρτίστομος 139.51. καὶ 141.18.
ἀρτιστομία 19
ἀρτίτοκον βρέφος 18.21.
ἀρτιτόκος 18
ἀρτίχειρ 274.14
ἀρτοκόπος 320.23
ἀρτοποιὸς 320.22
ἀρτοσιτεῖν 214.38
ἀρύταινα 24.15
ἀρχαῖοι. ἀρχαῖον 36.32. καὶ 128.26
ἀρχαιολογεῖν 36.33
ἀρχαιρεσίαι 452.15
ἀρχὴν ποιήσασθαι 319.3
ἀρχιγένειος 24.38
ἀρχὸς 386.22

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἄρχων 188.25.42
ἀστακὸς 225.36
ἀσάμινθος 125.17
ἀσαφῶς 210.27
ἄσβεστος γέλως 207.42
ἄσε 221.40
ἀσήμως 210.28
ἀσθενεῖς 11.39
ἀσινεῖς 498.3
ἀσιτέων 215.7. ἀσιτία 9
ἄσιτος 214.51. καὶ 215.4.
καὶ 220. 53
ἀσκαρδαμυκτὶ βλέπειν 88.
24. καὶ 102.36.50.
ἀσκαρδάμυκτος 39
ἀσκαρίζειν 459.21
ἀσκελὲς. ἀσκελέως 403.23.32
ἀσκληπιός 403.38
ἄσκωλον 403.18
ἄσκοπος 80.51
ἀσκὸς 42.42
ἀσκώλια 403.16
ἀσκωλιάζειν 402.53. καὶ 403.17
ἄσκωμα 334.40
ᾆσμα 195.15
ᾄσματα 448.45
ἄσμηκτος 54.35
ἀσπάζεσθαι 194.46
ἀσπάραγοι 237.27
ἀσταφίδος 423.14
ἄσταχυς 223.49
ἀστέρος διάττοντος, διαβέ-
χοντος 453.11
ἀστρωπὸς 85.27
ἄστομοι 139.46
ἄστομος 137.33. ἀστό-
μων gens 35. καὶ 141.18
ἀστραγαλίζοντος 405.34.
ἀστράγαλος 11. καὶ 426.24
ἀστράγαλον ἐγχωροῦσαι 4.1.28
ἀστράτευτοι 11.37
ἀστρίζοντος 405.35
ἄστειχοι. ἄστειχας 405.36
ἀστρολογία 162.11
ἀστυολογία 162.25
ἀσύμμετρος πλευρὰ 344.24
ἀσύστατα 480.47
ἀσφάλατον πήδημα 453.5
ἀσφάλεια 365.22
ἀσφάλειαν περιέχεσθαι 329.9
ἀσφαλίτης spondylus 366.32
ἀσφάραγος 237.25
ἀσχημάτιστον 496.15
ἀσώματος 40.46
ἀταύρωτος παρθένος 359.13
ἀτεκνεῖν 17.53. ἀτεκνία 53.
ἄτεκνος 52
ἀτελῆ ποιεῖν 10.29
ἀτενὲς βλέπειν 83.53
ἀτενίσαι 84.1.44
ἐν ἀτιμίᾳ ἔχειν 321.53
ἀτιμίῃ ἔχειν 324.1
ἄτλας spondylus 235.20
ἄτοκα χρήματα 18.13
ἀτοκία 18.15.
ἄτοκος 13
ἀτονία 7.11. καὶ 310.21.
ἄτονον 20
ἀράχνη 237.5
ἀτρέμας ἔχειν 322.5
ἄτροφος 216.20
ἄττειν 453.8
ἄττεις 364.26
ἄτυπος 210.29
αὐλὴ. αὐλαῖα 185.42
αὐαίνειν 239.4
αὐθαλάστομος 139.53
αὐθαίρετοι 11.26
αὐθέντης 255.21
αὐθωρεὶ 31.26
αὐθωρὸν αὐθοὶ 87.23
αὐλήματα 448.45
αὐλητὴς 191.4
αὐλίσκος ὁ ἐρυστὴρ 386.35
αὐλοποιὸς 320.33
αὐλῳδοὶ 198.5
αὐλῶπις 71.46
αὐξάνεσθαι 45.22
αὖρα 114.15
αὐστηρὸς 145.28. καὶ 146.34
αὐτάγγελος 194.22
αὐτεπάγγελτοι 11.25.
καὶ 194. 20
αὐτὴ 181.30. καὶ 202.14
αὐτήκοοι 11.27. καὶ 224.40
αὐτοκύθρωπος 4.41
αὐτοβοεὶ 201.3
αὐτόγυον 40.20
αὐτοδὰξ 129.21
αὐτοετεῖς 18.53
αὐτοκέλευστοι 11.26
αὐτοκίνητος 491.31
αὐτοκράτωρ 282.42.
καὶ 292. 8
αὐτόμολοι 430.21
αὐτόπτης 416.23
αὐτοπρόσωπος 68.2
αὐτόπτης 74.36
αὐτόσιτος 214.47
αὐτοσχεδιαστὴς 164.26
αὐτοσχεδίως 346.40
ἐπ' αὐτοφώρῳ 332.4
αὐτόχειρ ὀργάτης 267.46.
μοῖρα 48
αὐτοχειρία 267.45.
αὐτοχειρίσαντος 48
αὐτόχρυς 43.32
αὐτοψὶ 76.11. αὐ-
τοψὶ ἑωρακέναι 12
αὐτοψίῃ μαθὼν 76.13
αὐτωπὸν 59.3
αὐχένος 238.46. αὐ-
χενίζω 51
αὐχὼ 234.38.45. καὶ 235.
41. καὶ 238.45
αὐχμεῖν 54.23. αὐχμῶν 20.
αὐχμηρὸς. αὐχμεῖν 22.
πιναρὸς 54.21
αὔω 202.15
ἀφανὲς 90.32
ἄφαντον 90.33
ἀφᾶσθαι 293.6
ἀφασία 178.20
ἄφατος 179.6.188.5
ἀφεδρεία 393.3
ἀφεδρὼν 392.51
ἀφειμένοι 23.53
ἄφεσις 471.4
ἀφὴ 292.29
ἀφηβηκυῖα 37.11
ἀφηβηκὼς 24.35
ἄφηβος 24.35
ἀφηγεῖσθαι 192.40
ἀφηλικεστάτη 36.47
ἀφῆλιξ 36.48
ἄφθογγος 171.6
ἀφίστασθαι 473.48
ἄφοβοι 11.28
ἀφόβως ἔχειν 322.45
ἀφοδεύειν 455.9
ἀφοδεῦσαι 386.42
ἄφοδος 386.47. καὶ 455.7
εἰς ἄφοδον ἀπελθεῖν 387.13
ἀφόρητος 372.48.
ἀφορία 9
ἀφορμὴν ἔχειν 323.37
ἄφωνα γράμματα 171.48
ἀφωνία 169.10
ἄφωνον 168.43.
ἄφωνοι pisces 45
ἄφωνος 168.28. καὶ 170.16.
καὶ 210.45. καὶ 348.17
ἀφώνως 158.27
ἀχάλινον στόμα 191.5
ἄχειρ 268.19.
ἄχειρος 20
τὰ ἄχειρα 367.34
ἀχειρούργητον 268.17
ἀχείρωτον 268.15
ἀχθόμενοι 371.5
ἄχθος 370.35
ἀχθοφορεῖν 371.52
ἀχθοφόροι. ἀχθοφοροῦντος 370.
36
ἀχλὺς. ἀχλύειν 106.42
ἄχροι 43.14. ἄχροια 4
ἄχρωμον 436.
ἀχρώματον 7
ἄχρων 43.20
ἄχυλον. ἄχυμον 147.5
ἀχυροδόκη 293.48
ἄψεα 40.22
ἄψις 292.29
ἀωράλειον 31.18
ἄωρος 31.6.13.
ἄωροι πόλος 8

Β

Βάδην 448.6
βαδίζειν 430.18
βαδίζειν εἰς φοινίκα, prouerb.
128. 16
βάδισις 487.50
βάδος 430.32
βάζειν 181.47
βαθμίδος 248.36. βαθμὶς 7
βαθμὸς 447.15
βάθος 487.25. καὶ 491.28
βάθρα 447.18
βάθρον 448.21
βαθυγένειος 126.42
βαθυγήρως 28.8. καὶ 37.29
βαθύγλωσσος 151.7
βαθύζωνοι 347.25
βαθύκολποι 339.43
βαθυπώγων 127.46
βαθυχαίτης 48.1
βαίνω 430.49. & 431.
25. 36
βαίνειν 430.9.18
βαίνειν uerbi cōposita 447.
49. in futuro media
διάθεσις 447.41.
in præterito actiuo 46
βάκηλος 364.41. βάκηλοι 25
βακτηλασμὸς 463.22
βαλανάγρα 355.48.
& 356. 6
βαλανεῖον 356.22.
βαλανεὺς. βαλανὶς 36.
βαλανειώτης. βαλανέστης 27
βάλανος 355.8.23
βάλανοι 356.15. inde.
βαλανοῦν 20
βαλβὶς 471.6.9
βάλλειν 301.16
βάξις 18.53
βάπτειν 54.42
βαρβαρόφωνος 168.25
βαρυήκοοι 228.26
βαρυηχὶς 202.34.
βαρύηχος 33
βαρυλλικά. βαρύλλιχος 464.
47
βαρυνόμενοι 371.7
βαρυόπης 75.47
βαρύφθογγα 171.6
βαρυφωνία 169.12
βαρύφωνος 168.24
βασιλέων ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ
225. 19
βασιλικὸς πῆχυς 249.13
βάσιμος 206.10
βάσις 429.36. βάσιμον 39
βάσις 430.8.14
βάσεις 447.33
βάσις ἐπίπεδος 430.16
βασκαίνειν 89.20
βάσταγμα 375.13
βαστάζειν 309.21.
καὶ 371.12. καὶ 374.52
βαστάζοντος 372.22
βαστάσαι 375.11

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

βατράχαι 237.9
βατραχαλῆσαι 237.8
βάταλος 364.47
βατὴρ 429.42.
καὶ 447.4. καὶ 459.11.
καὶ 471. 8
τὸν βατῆρα τοῦ λόγου κέκρουκας
447. 7
βατραχὶς 100.36
βαττarίζειν 209.52.
βαττολογεῖν 52
βαττολογία 162.15. καὶ 209.51
βάττος 209.24.47
βαυκισμὸς 463.13
βαύσζειν 198.22
βδάλλειν 221.13
βδέειν 388.11
βδεῖν 114.44
βδέλλειν 221.13
βδέλος. βδόλος 114.39
βέβαιος 483.3
βεβλαμμένον 498.6
βεβοστρυχωμένος 50.7
βεβρυχὼς 204.10
βεβῶτος 429.47
βεκκεσέληνε 35.43
βέκκος 170.21
βελοποιὸς 320.31
βέμβιξ 463.27.
βεμβικίζειν 28
βέμβικος 161.50
βὴξ 211.38
βήσσειν. βῆσαι 445.22
βηταρμονος 447.24
βήττειν 211.38
βηχικὰ 211.39
βιβάζειν 446.2
βίβασις 464.4
βίβημι 445.32.
βιβὰς. βιβῶσα 33
βιβρώσκειν 216.4
βίος. βιοτὸς 32.21. καὶ 33.29
βίου λυσμαὶ 35.23
βίον ποιεῖσθαι 318.17
βλάβαι 489.42.
βλάβος 45
βλαισότης 488.25.
βλαισοῦσθαι 20.
βλαισὸν 30
βλαισοὶ 488.16.33.
βλαισότης 19.
βλαίσωσις 47
βλάκος. βλακεύοντος 11.38
βλαστὰ 227.22
βλασφημεῖν 180.37.
βλασφημία 47
βλασφημίας ποιήσασθαι 319.
23
βλάσφημος 180.46
βλαῦται. βλαυτία 429.3
βλέμμα 83.15.19.
eius uaria epitheta 21
βλέννα 111.25.
βλεννώδης 28.30
βλεπεδαίμων 84.11
βλεπεδαίμονος 72.26
βλέπος. βλέπησις 83.18
βλέπυρος 84.11
βλέπω 81.50
βλέπειν ἄνω, κάτω 82.25.
εἴς τινα 29
βλέπειν pro uiuere 84.5
βλέφαρα 101.16
βλέφαρα συμβαλεῖν, ὠθιβαλεῖν,
καταβαλεῖν, προσβαλεῖν
102.29. &c.
βλεφαρίζειν 102.34
βλεφαρὶς 45.18.
καὶ 103. 24
βλεφαρίδος pellem discissam
non coire 355.11
βλεφαρίδος 103.13
βλεψίας. βλεψίδημος 84.9
βληχᾶσθαι. βληχὴ 199.29
βλιμάζειν 312.52
βλίσαι 313.2
βλοσυρῶπις 86.32
βλύζειν 198.40
βόακος 201.50
βοῦ 200.51
βοῦ ἀγαθὸς 201.6
βοηδρομεῖν 201.43.
βοηδρόμια. βοηδρομιὼν mensis 46
βούθειαν ποιῆσαι 316.27
βούθοος 201.51.
βοηθὸς. βούθιος 48
βοητὺς 200.52
βόλιτος 387.49
βομβεῖν 200.29
βορὰ 217.35
βόρβορος 190.50
βορέας unde dictus 217.36.39
βορρᾶς 217.39.
βορροὶ 45.
βορρὸν ὕδωρ 42
βορύκουσα 135.30
βόσις 217.35
βόσκεσθαι 216.17.50
βοσκήματα 217.14
βοστρυχίζων 50.9
βόστρυχος 49.27
βοτὰ 216.51
βοτῆρος 217.34
βοτρύδια 227.21.
βουβάλιον 360.11
βούβρωστις 222.10
βουβὼν. βουβωνιᾶν 396.49.
βουβῶνος 45
βούγλωσσος 150.12
βουκέφαλος 62.35.
βουκεφάλας 36.
βουκεφάλα urbs 37
βουκόλος 490.2
βουλὴ. βουλευτήριον. βουλευταὶ
421. 51
βούλιμος. βουλιμία 22.8
βούμασθος 341.7
βούπαις 22.18. καὶ 23.27.
καὶ 30. 45
βοῦς ἕβδομος 19.52
βοῦς unde dicatur 199.28
βουστάσιον 478.28
βοῶπις 71.43. καὶ 86.34
βοῶσι 200.52
βραγχαλέοι 209.40
βραγχιῶντος 209.39
βράγχος 209.38.47
βραγχώδης φωνὴ 209.39
βραδεῖς 11.39
βραδυλογία 159.42
βρασμὸς 206.1
βραχυλόγος. βραχυλογία 159.
32. καὶ 164.33
βραχῶ 202.24
βραχίων 243.6.18. καὶ 420.1.
translatè 243.51
βραχίονος κεφαλὴ 244.25
βραχίονος 242.47
βραχυδρομώτατοι 469.17
βραχυμυθία 165.49
βραχύπνους 114.24
βραχυσκελὴς 402.26
βρέγμα 58.35.
βρεχμὸς 37
βρέφος 19.7. καὶ 30.38
βρεχόμενα 113.48
βριμᾶν 135.35
βρόγχος 137.20. καὶ 237.
14. 27
βρόμιος 203.46
βροτὰ 220.50
βροτὸς 4.46
βρότεος χρὼς 4.49
βροτὸς in compositione assumere literam μ 5.5
βροτοὶ 3.41
βροτολοιγὸς 4.47
βρὸξ 237.34
βροχθίζω 219.7
βρόχθος 237.23
βρυάζειν 204.9
βρυγμὸς 135.40
βρύκειν 135.27
βρῦν 221.30
βρυχᾶσθαι 135.31. καὶ 199.1.
44. βρύχημα. βρυχηθμὸς
2. καὶ 43
βρῶμα. βρῶσις. βρώμη. βρωτὺς
216. 6
βρώμησις. βρωμᾶσθαι 199.
33. 39
βρωτὸν 216.5.
βρωτὰ 10. καὶ 218.1
βύρσα 42.33. καὶ 367.23.
καὶ 429. 26
βυσαύχην 235.52. & 236.3
βυρσοδέψης 429.27
βυρσοποιὸς 320.35
βώκαρος 57.3
βῶκος 201.49
βώτης 217.22
βωτρεῖν 201.33

Γ

ἐν Γάλακτι 19.33
γαγγαμὼν 350.52
γαλαξίας 97.24
γάλα 339.32
γαλάτεια 97.24
γαλλίων 97.26
γαλιάγκωνος 245.40
γάλλοι 364.27
γαλοὶ 245.41
γαμφηλὴ 133.4
γαμψώνυχοι 125.8
γάπεδον 422.41
γαργαλίζεσθαι 244.51
γαργαλισμὸς 245.4
γαργαρεὼν 137.21.
καὶ 209.4. καὶ 237.15
γαργαρίσασθαι 221.34
γάργαρον unde dictum 237.
34
γάρισον 181.29
γαστὴρ 348.21
γαστὴρ γρυπὴ, σιμὴ 112.7
γαστὴρ κάλλιστον ὄνειδος, prouerb. 349.1
γαστὴρ φυσίβιος 350.14
γαστέρες δοῦλοι 350.43
γαστρὸς ῥίζα 351.12
ἐν γαστρὶ ἔχειν 13.49.
καὶ 349. 53
τὰ ἀμφὶ γαστέρα 348.48
γαστέρος 348.39
γαστέρος διπλαὶ 350.29
γάστρα 350.35.
γάστρη 36
γαστρίδιον 349.27
γαστρίζεσθαι 349.38
γαστριμαργία 219.18.
καὶ 348. 42
γαστρίμαργος 348.26
γαστριμαργοὶ 219.16
γαστριμαργοῦντος 348.46
γάστριον 349.31. καὶ 350.
40. γάστρις 41.
καὶ 348.25. 36
γαστρισμὸς. γαστρίσαι 349.
26. 43
γαστρίστρος 348.31
γαστροβόρος 348.43
γαστροκνημία. γαστροκνήμιον
398.48. καὶ 350.29
γαστρολογία 350.25.
γαστρονομία 26.
γαστρορραφία 30
γαστρόχειρος 350.12
γαστρώδης 350.45
γάστρων 348.25.
καὶ 349.33. καὶ 350.45
γεγωνίσκειν 202.14

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

γιγνωσκῶμαι γυναικὸς 202.8
γεγωνὸν 202.10
γεγωνῶ 201.52
γέγρον 27.5
γεισιποδίζειν. γεισιπόδισις 416.38
γείσιπυς. γεισιπόδισμα 416.35
γεῖσα 416.38
γεῖσα ὀφρύων 68.53
γελᾷν ἐπί τινι 207.9
γελᾷν metaphoricè 208.2
γελασείω 206.20
γελασῖνοι dentes 130.20
γελασῖνος dens 206.25
γελαστὴς 206.23
γελαστικὸς 207.26
γελοῖα 206.35.
γελοιαστὴς 24.
γελοῖος 11
γέλως 205.50. καὶ 206.36
γέλως ἔλαβε 284.32
γέλωτα καταχέειν 206.32. ποιεῖν, παρέχειν, θήσειν, &c.33. καὶ 321.19. καὶ 328.43. ὀφλισκάνειν καὶ ὄφλειν 206.31
γελωτοποιεῖν. γελωτοποιοὶ 321.15. καὶ 206.13
γενεὰ, annus 34.50. inde
γενεαλογία 160.1.
γενεαλογεῖν 2
γενεὴ 17.37. καὶ 33.33. καὶ 34.43
γενέτης Iupiter 127.17
γενειὰ 31.41
γενειάδος 126.48
γενειάσκειν 127.9
γένειον. γένυς 124.18.21. inde. καὶ 126.39. καὶ 127.14
γενειῶν, γενειάσκων 26.3
γένεσις 17.43.
γέννα 44
γεννᾶν. γέννημα 16.16
γεννῆσαι 14.9
γέννησις 16.17
γένομαι 14.15. καὶ 16.18
γένος 17.37
γένυος 124.15
γένυς 136.17
γεραιὸς 27.38
γεραίτερα. γεραιὰ 37.18
γεραίτεροι 28.29
γέρανος 463.31
γέρας. γεραίρειν 26.22
γέροντα χρῶτα 28.19
γεροντagωγεῖν 28.27
γερόντειος. γεροντιαῖος. γεροντικὸς 28.16.17.
γερόντιον 19
γεροντοδιδάσκαλος 28.32
γέροντος 26.34.45. καὶ 31.47
γερόντων ætas 26.21
γερουσία 28.13
γερούσιον οἶνον 28.14.
γερούσιος ὅρκος 16
γέρων 31.2.
πέπλος 28.21
γεῦμα 148.3. καὶ 149.38
γευματίσαι 148.7
γεύσασθαι 149.37
γεῦσις 143.36. καὶ 147.24
γευστὰ. γευστικὸν 148.13
γευστήριον 149.38
γεύω 147.27.
γευστέον 31.
γεύομαι 39
γεφύρα πολιορκητικὴ 448.33
γεωμετρεῖν περὶ τὸ ἀθισκύνιον 87.20
γεωπεῖναι 222.31
γήπεδον 422.41.53
γηράματα 27.44.
γηραιὸς 38.
γηράλεοι 36
γήραος οὐδὸς 28.7. καὶ 35.21
γῆρας 27.3.
γηρᾶς 39
γῆρας ὠμὸν 32.7
γηράσκω 26.26
γηροβοσκὸς 27.41. καὶ 217.21
γηροκόμος 27.40
γηροτρόφος 42
γηροτροφησόντων 27.43
γηρύειν 181.27.
γῆρυς 23
γῆς κενεῶνος 354.21
γιγαντώδη 491.24
γιγγλισμὸς 245.4
γίγγλυμοι 248.20.
γιγγλυμοειδὲς 23
γιγγραντὰ μέλη 463.44
γίγγρας 463.38.
γίγγροι 41.
γίγγρη 44
γίγνεσθαι 17.43
τὸ γινόμενον ἀργύριον 16.32
τὰ γινόμενα 16.31
γλαμυρὸς γλάμων 92.8
γλαυκιόων 109.53
γλαυκὸν idem quod χαροπὸν 109.47
γλαῦκος 99.36
γλαύκωνος 72.21
γλαυκῶπις 71.42. καὶ 86.32
γλαὺξ 109.51
γλαύσσειν 109.50
γλάφειν 101.5
γλημῶντος 92.7
γλήνεα 107.55.
γλήνη 15. inde
γλοιάζειν 103.4
γλουτὸς 384.14
γλουτοὶ 383.23.25. καὶ 385.21
γλυκὺ & ἡδὺ differre 145.35
γλυκύπικρον 144.25
γλυκυφωνία 169.13.
γλυκύφωνον 29
γλῶσσα. γλῶττα 142.35
γλῶσσα παίει 209.31
γλῶσσα, sermo, & diuersarum gentium διάλεκτος 151.29
γλώσσης χαρακτῆρος 149.20
ἀπὸ γλώσσης 151.36
διὰ γλώσσης ἔχειν 338.11
γλῶσσαν ἀποστρέφειν 151.18
γλώσσαις λαλεῖν 151.35
γλωσσαλγία 148.30
γλωσσήματα 143.41
γλωσσηματικὰ 149.29
γλωσσίδος 150.32
γλωσσογάστορος 148.50
γλωσσοκάτοχον ὄργανον 151.20
γλῶττα tibiæ 148.51
γλῶττα ἀκρατὴς 152.17.
πεπεδημένη 19.
τεθυγμένη 20
γλῶττα κακηγόρος 149.34
γλῶττα ποῖ πορεύῃ; 142.40
γλώττης θησαυρὸς φειδωλῆς ἄριστος 152.7
ἀπὸ γλώττης εἰπεῖν 149.30
τὴν γλῶτταν ἀγνωστότατοι 152.21
τὴν γλῶτταν ἀκρατὴς 149.34
γλῶτταν ἀσκεῖν 152.10.
ἀφεῖναι 149.32
γλῶτται 143.40.
calceamentorum 149.17. καὶ 150.31
γλῶτται poeticæ uoces 149.18
γλωττὶς 150.34
γλωττοκομεῖον 148.52. καὶ 150.29.
γλωττόκομον 26
γλωττοποιὸς 145.53. καὶ 320.33
γλωττοστροφεῖν 151.24
γλωττοτομηθῆναι 151.25
γλωχῖνος 127.50
γνάθαινα. γναθαίνιον 124.11
γνάθοι. γναθμοὶ 123.40. καὶ 134.21
γνάθον discissum non coire 355.12
γνάθωνος 124.3
γναμπταὶ 240.4
γνήσιαι πλευραὶ 342.30. inde
γνόφος 106.46
γνὺξ 401.9
γνῶμα & γνώμων dens 131.39
γνώμην ἔχειν 323.17.49.
ποιῆσαι 317.18
γνωμολογία 162.10
γνώμονος 351.25
γνωρίμως ἔχειν 324.20
γνώω 201.53
γογγύζειν 200.25. καὶ 204.21
γογγύλια 220.22
γογγυσμὸς 204.20
γοερὸν 203.37
γομφίοι dentes 130.30.44
γόνατα. γονατίζειν 399.22.24. γονατοῦσθαι. γουνοῦσθαι 40
γονάτων ἅπτεσθαι 399.43
γονεία 16.18
γονεῖς 17.42
γονὴ 16.17.43
γόνιμον 17.30
γόνιμος τόπος 401.23
γόνος 16.34
γόνυ 399.20. καὶ 401.44
ἐς γόνυ καταβάλλειν 400.28
γονυκλινεῖς 400.13
γονύκροτοι 401.45
γονυπετὴς 401.21
γονυπετεῖς 400.10
γόνυ χλωρὸν 400.23
γόος 203.34.
γοᾶν 36
γοργεῖον 68.15
γοργεὶ 11.50
γοργὸν ἀποβλέπειν 83.52
γουνάζεσθαι 399.42
γοῦνατ' ἐλαφρὰ 400.26
γουνὸς 401.23
γραῖα 37.15. καὶ 351.11
γραΐδιον 37.17
γραμμαὶ 256.9.
προσεκβληθεῖσαι 302.5
γράμματα 101.6.
γραμματικὴ 11.
γραμμάτιον 12
γραμματοκύφων 89.13
γραμματοφόρος 371.38
γραμμὴ 101.7. καὶ 471.6
γραμμικὸς. γραμμικαὶ ἀποδείξεις 101.8

γράσος.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

γράσος 116.51
γράζου ὄζειν 52
καὶ 244 30
γράσων 117.4
γραῦς 37.12
γραφὰς ποιῆσαι 318.10
γράφειν 101.5
γραφεῖς 2
γραφικοί. γραφικὴ 101.3 γρα
φίς 13.15
γρηγορῶ 444.16
καὶ 497 9
γρύζειν 199.19 καὶ 204.23
γρυλλίζειν 200.21 καὶ 199.
19 καὶ 204.26 γρυλ
λισμὸς 199.21
γρυπὴ γαστὴρ 112.7
γρυπὸς 111.53 γρυπότης
112 5
γρῶνος 234.24
γύαι 40.14
γύαλον 336.2
γύαλος 4 καὶ 33
γυαλὸς λίθος 336.35
γύης 40.21 καὶ 235.3
γῦα 39.45
γῦον 46
γυαλκῆς 40.12
γυονόμοι μελεδῶνες 40.1
γυοπέδαις 40.5 γυοτα-
κὴς 13
γυώσω 39.50
γυμνικὰ 470.21
γυμνοπολεῖν 413.17 γυμνό
ποδες 417.20
γυμνοποδία 21 καὶ 413.19.20
γυναῖκα λαμβάνειν 12.38
γυναικεῖα 13.8
γυναικεία φύσις 12.14
γυναικεῖον 12.6
γυναικίας 12.13
γυναικίζεσθαι 18
γυναικικὸς 40
γυναίκισις 15
γυναικικώτεροι μαθεὶ 12.41
γυναικοδρανὲς 12.11
γυναικοκόσμοι 12.51
γυναικοκρατία 13.4 γυναι
κοκρατούμενοι 5
γυναικομανεῖς 365.2
γυναικομίμοι 12.4.45
γυναικόπολις 13.2
γυναικοφίλας 11.51
γυναικόφωνος 168.25
γυναικώδης 13.11
καὶ 364 44
γυναικῶν λιμὴν 13.8
γυναικωνίτις 12.8
γυναιμανὴς 12.9
γύναιον 6.41
γύνανδρος 12.43
γυνὴ 7.7 uxor 12.31
γυνὴ pro muliebris sexus in-
firmitate & contemptu
12 23
γυνὴ quomodo flectatur.
11 50
γυνὴ ἰωδρωμένη 37.8
γύννιδες 13.26 γυννίδες
364 35
γύννοι 13.27
γύπωνες 464.50
γυρὸν ἐν ὤμοισιν 491.18
γωνίαι 252.35
γωνιῶδες 495.17

Δ

Δαίνυσθαι 218.23
δαὶς. δαῖτα 218.21
δαιτυμὼν 218.30
δακέθυμος ἄτα 134.44
δάκνειν 134.36
δάκος 50 δακετὸν 51
δάκρυα βάλλειν 301.30 ἐκ-
βάλλειν 302.3
δακρυρροεῖν 93.3
δακρῦσαι 93.2
δακτυλῆθρα 280.47
δακτυλίδης 282.2
δακτυλίδες uuae 282.2
δακτυλίδια 282,14.18
δακτυλιογλύφος 282.20 δα
κτυλιογλυφία
δακτυλιοθήκη 280.45
δακτύλιος 280.46 καὶ
359.37 καὶ 383.19 καὶ
386 19
δακτυλοδεικτεῖσθαι 282.24
δακτυλόδεικτον 282.34
δάκτυλος herba & piscis
281 53
δακτύλῳ ἄκρῳ 282.32
δάκτυλον αἴρειν 375.43
δάκτυλοι 280.53
ὑπὸ δακτύλων θεῖναι 282.34
δακτύλων κρούματα 427.49
δακτυλωτὸν 281.3
δακὼν στόμα 134.48 θυ
μὸν 49
δάνεισμα ποιεῖν 317.37
δάνεισμα χειρόγραφον, ἄνευ
συμβόλου 266.28
δαπάνη 218.51
δάπεδον 422.39.47
δάπτειν 218.50 δάψαι 53
καὶ 422 48
δαρδάψαι 219.1
δασύκορνα 389.31
δασύπους 360.45 καὶ
416 31
δασυπώγων 127.47
δασὺς 46.25
δασύθριξ 47.10
δαψιλὲς 218.51
δεδορκὼς 84.30
δεῖσθαι 187.39
δεῖγμα 83.4
δεικνύειν 293.21
δειλοὶ 11.44
δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς
αἰγύπτιοι, prouerbium.
332 7
δεινολογεῖσθαι 162.34
δεινοπάθεια 203.25 δεινο
παθεῖν 29
δεινοπροσωπεῖν 68.47
δεινὸς λέγειν 154.29
δεινῶπες 86.23
δεινωποὶ 22
δεῖπνον ποιῆσαι 319.1
δειρὰ 234.38
δειρὰς 39
δείρη 238.45
δειροτομεῖν 239.26
δεῖσθαι 195.7
δεκάπους 407.10
καὶ 423 35
δεκατηλόγοι 162.41
δεκάτην ἑστιᾶσαι 19.53
δέλεαρ 217.52
δέμας 42.3
δέμνια 496.51
δεξαμενὴ 293.41
δεξιὰ 275.40 καὶ 277.36
49 καὶ 344.17 pro
fide 277.15 inde
ἐν δεξιᾷ ἔχειν, λαμβάνειν 278.
33 39
ἐπὶ δεξιὰ 277.12 ἰδὲ δε-
ξιὰν 278.33
δεξιὰν δοῦναι 276.10 καὶ
296.28 πέμπειν 277.
14 προτεῖναι 277.33
ἐμβαλεῖν ibid.
δεξιὰς φέρειν 277.16
δεξίδωροι 293.41
δεξίμηλα 293.39
δεξιὸς situs 277.5 δεξιοὶ
276 27
δεξιολάβοι 278.27
δεξιοστάτης 278.27
δεξιότης 276.27
δεξιότοιχος 278.27
δεξιτρὰ. δεξιτερὸς 277.37
δεξίωμα 277.28
δεξιῶς 276.28 δεξιώσα-
σθαι 53
δεξίωσις 277.4
δεξιώτατα 276.30
δενδραλίδες 126.29
δενδίλλειν 87.44
δενδροφόρος 372.36
δεννάζειν 194.38
δεννὸς 229.34
δέρας 42.32
δέρη. δείρη 239.13 δέ-
ρος 234.39
δέρκω 84.12
δέρκομαι 14 δέρ-
γμα 29
δέρμα 42.13
δερματικὸν κέλυφος 351.14
δερρὶς 42.33
δέρχθη 84.18
δέρρον 42.46
καὶ 62 8
δεσπότου ὀφθαλμὸς 94.12
τὰ δεύτερα λέγειν 162.30
δευτεραγωνισταὶ 3.24
δευτερολογία 162.28
δευτερουργοὶ 314.14
δέχεσθαι 293.27
δέχεσθαι λόγον 163.34.43
δεψολογία 162.13
δεψὰς 239.25
δεψὴ 234.45
δέρραια 239.53
δεξιὸν 67.40
καὶ 487 21
δηιάνειρα 8.30
δῆλον ποιῆσαι 317.10
δημηγορεῖν. δημηγορία.
173 51
δημήγορος 50
δημήγοροι τιμαὶ 173.52
δήμητρα σιτὼ Syracusios co-
luisse 214.15
δημοβόρος 217.47
δημογέροντες 28.18
διάβαθρα 429.12
καὶ 433 42
διαβαίνειν 433.39
διαβάλλειν 305.50
διαβάλλεσθαι 51
διάβασις 433.43
διαβάσεις 44
διαβάται. διαβήτης 429.
52
διάβατος 429.50
καὶ 445 44
διαβητήρια 429.48
καὶ 448 37
διαβήτης 433.48
διαβεβοθρυχωμένος 50.8
διαβόητος 201.7.11
διαβολὴ 306.15
διαβολία 20
διάβολος 16
διαβούλιον ἐνδιδόναι 297.8
διαγελῶ 206.48
διαγγέλλειν 193.7
διαγκωνίζεσθαι 246.34
διαγορεύειν 174.24
διάγραμμα 101.9
διαγράμματα 496,19
διαγράφεσθαι σχήματα.
496 16
διαδέχεσθαι 294.44
διάδημα 60.15
καὶ 428 24
διάδοσις 297.46
ἐκ διαδοχῆς 294.46
διάδοχος 294.44

διάζωμα 344.50 & 345.
4. καὶ 380.5
διαζώννυσθαι 344.51
διάθεσις 299.33
δίαιτα ἀναληπτικὴ, ὑγιεινὴ, θε
ραπευτικὴ. 287.4
διακεῖσθαι 396.38
διακλέψαι 331.40
διακόπτειν 300.22
διακοράζεσθαι 108.14
διακοῦσαι 230.47
διακρίνεσθαι 221.38
διακρίνεσθαι τὰ πνεύματα
116.22
διαλακτίζειν 424.14
διαλαλεῖν 165.9
διαλαμβάνειν 289.5
διαλέγεσθαι 160.38
καὶ 153.3
διαλέγω 152.51
διαλεκτικὴ 153.6
διαλεκτικὰ ὄργανα 208.38
διαλεκτικοὶ 160.32
διαλεκτικῶς 37
διάλεκτος 120.4 καὶ
144.10 καὶ 152.33.
καὶ 160.35 καὶ 167.45
καὶ 208.33 quatenus
uox cod. inde
διάλεξις 152.33. ϗ 160.31
διαλεπτολογοῦμαι 161.1
διάληψις 289.15
διαλήψομαι τῶν καθ' ὑμᾶς 289.13
διάλογος 157.8 διάλογοι
153.5 καὶ 160.33
διαμελεϊστὶ 38.1
διαμοβίζω 2.41
διαμηρίσαι 397.44
διαμυθολογεῖν 159.49
διαμφάδην 178.12
διανίστασθαι νύκτωρ 474.34
διάνοια 153.7
διάνοιαν ἔχειν 323.8.18
διαπαιδαγωγεῖν 21.27
διάπειραν λαβεῖν 284.50
διαπεπρισμένοι 385.27
διαπνεῖν 118.41
διαπνεῖσθαι 45
διαπίπτειν 486.1
διαπνοὴ 115.21
διάπυρον 97.19
διᾶραι, διάρασθαι 376.40
διαρθροῦν 152.28 διαρθροῦ
σθαι 248.26 καὶ 383.1
διαρθρῶσαι 38.39.44
διάρθρωσις κεφαλῆς 365.46
δίαρμα 376.41
διαῤῥέπειν 492.51
διαῤῥήδην 176.10 ϗ 178.12
διάῤῥησις 175.53
δίαρσις 376.42
διασπᾶν τὸν χάρακα 313.39
διάστασις 395.10 ϗ 482.21
διαστάσεις 487.16
διαστρέφεσθαι 491.10
διαστροφαὶ 489.47 διά
στροφος 72.7
διεστραμμένον 495.13
διασύρειν 208.32
διασχὶς 403.49
διασωστὴρ 366.27
διατείνεσθαι 310.21
διάτονον 310.25
διατράμις 385.17
διατρίβειν 311.3.31 διατρι
βὴ 5 διατριβὴν παρέ-
χειν 328.42
διατροπὴ 379.49
διάττοντος 453.11
δίαυλος. διαυλοδρόμος 470.
50 δίαυλοι 52
διαυχενίζεσθαι 239.8
διαυχένιος μυελὸς 369.42
διαφανὴς 90.30 & 96.4
διαφθείρειν 377.50
διαφθείρεσθαι λόγῳ 192.6
διάφορα 372.31
διαφορὰ 395.10
διαφόρως ἔχειν 324.21
διάφραγμα 111.15 ϗ 343.30
διαφυσᾶν 120.49
διαφωνεῖν 169.33 διαφωνία
169.32.36 διάφωνον 30
διαχάσκειν 135.48
διαχειρίζεσθαι 257.50 καὶ
267.12. διαχειρίσαι 19
διαχειροτονία 265.16
διαχωρεῖν 450.30 διαχώ
ρημα 360.38 ϗ 386.51
διαχωρήσεις 450.25 δια
χωρήματα 24 διαχώ-
ροι 450.33
δίβαμος 447.14
διγενεῖς 13.30
δίγλωττος 148.35
διδάξαι 230.16
διδόναι εὐθύνας 296.12 πι
στὰ, πίστεις 13 λόγον 163.
33 λόγους 48
δίδυμοι 18.42 καὶ 358.7
διδυμοτόκα 18.26
δίδωμι 295.17 ϗ 296.49
δίεδρα 392.43 διεδρίαι 40
διέδριον 38 δίεδρος 37
διεζωσμένοι 346.52
διειλημμένος 289.8
διεκπίπτειν 486.1
διεκτενισμένοι 54.27
διενέγκειν 377.46
διεξιέναι 459.51
διεξοδικοὶ λόγοι 455.25
διέξοδος 455.19
διέπω 75.16
διεστάναι 474.9
διεστραμμένοι 72.25 καὶ 88.
27 ϗ 487.10
διετεῖς 19.1
διέχειν 330.32
διηγεῖσθαι 192.30 διήγημα
32 διηγημάτιον. διήγη-
σις 31
διθυραμβοποιοὶ 320.28
διιστάναι 471.18
δικάζεσθαι 192.7
δικαία ῥὶς 113.3
δικαία equa Pharsalica
340.38
δίκαια ποιῆσαι 318.2
δικαιοδοσία 298.44
δικαιολογεῖν 158.50
δίκην εἰπεῖν 177.24 ἔχειν
321.47 λαβεῖν 285.5
πατεῖν 430.34 ὑπέχειν
330 53
δικὰς διδόναι καὶ λαβεῖν ἀλ-
λήλων 296.17.42
δίκλινος οἶκος 485.4
δικόνδυλος 252.7
δίκορσον 59.36
δικόρου cognomen cur Ana-
stasio Imp. Rom. 108.5
δικόρυφοι 66.39
δίκρανον 66.5
δίκωλον carnem 39.21
διλήμματος 284.5
διλογεῖν 158.40 διλογία
41 καὶ 161.6 δίλογος
157.7 δίλογοι 158.42
διμερὴς 1.21
διμηλαίνειν 125.29
δίμυξος λύχνος 110.11
διοδεύειν 455.37
διόδοτος 296.4
δίοδος 455.28
διοίχεσθαι 452.51
διοκλῆς 186.38
διὸ ὀλίγου 164.28
διονομάζειν 187.50
διόνυσος χρυσοκόμης 47.52
διόπαι 86.7 διόπου 227.15
διοπετὲς 486.3
δίοποι 75.14 διοπτεύειν 9
διοπτεύσωμ. διοπτεύων 12
διόπτηρ 75.17 διόπτης 24
διόπτραι 75.21
διορᾶν 77.40
δι' ὀργῆς ἔχειν 322.50 ὀρ
γῆς ἔχειν 53
διορθοῦν 492.24
διορχησόμενος 466.19
διόστεον 398.25
διοτρεφεῖς 216.45
δίοψις 74.13
δίπηχυς 249.33
διπλασιολογία 162.5
διπλάσιος 189.46
δίποδα 408.11 καὶ 421.12
διποδία 463.37 δίπους
407.1
διπρόσωπος 68.10
διστάζειν 308.13
δίστομος μάχαιρα 140.4
διφάδην 178.13
διφαλαγγία 140.24
διφάσια ῥώματα 178.13
διφασία 178.16
δίφθογγος. δίφθογγοι 178.
11 52
δίφωνος 168.16
δίχα ποιῆσαι 319.37
διχάλα 403.50
διχαστῆρες dentes 130.13
δίχηλος 403.51 δίχηλα 52
δίχροα ὠά. δίχροια 43.15.28
δίψα. διψακὸς 222.2.19
διψαλέος 222.13
διψᾶν 222.1.43
διψὰς 222.14 διψητικὸν 15
τὸ δίψος 23
διψώδης 222.14
διώνυμοι 189.34
δίωξιν ποιῆσαι 317.6
δίωτοι χύτραι 227.48
δνοφερὸν 106.46
δοκεῖν 95.29
δοκιμάζεσθαι τὰς ὀσμὰς 116.23
δολιχαίωνος 34.29
δολιχοδρόμος 470.53 δο
λιχοδρομήσας στάδιον 471.
2 δολιχὸς 470.52
δολίχουρος 388.48
δόλοι 456.28
δολοπλοκίαι 332.12 δολοπλό
κος 6
δολυχήποδος 417.16
δόξαν ἔχειν 324.26 ποιήσα
σθαι 315.40
δορὰ 42.13
δόρατος ἐπιφορὰ 377.42
δορίαλον 360.12
δορυαλώτους πόλεις ποιῆσαι
319 47
δορυφόρος 372.30
δοσίδικοι 296.2
δοσίδικος 296.4
δόσις 295.20
δοτικὴ, πτῶσις 296.8
δοτικοὶ 296.6.10
δούλους ποιεῖν 320.12
δοῦναι ἐπιγαμίαν 295.44
πολιτείαν 45
δουροδόκη 53.51 καὶ 293.45
δουροθήκη 299.28
δοχεῖον 293.40
δοχμὴ 275.34
δόχμια 494.5
δράγμα 275.19 δράγμα
τα 254.44
δρακὸς 254.49
δράκοντος unde dicti 84.13
δράκος, τὸ 254.40
δραμεῖν 468.10

δρὰξ

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

δράξ 254.40
δράττεσθαι 254.42
δραχμοῦν 254.47
δραχμὴ 254.48
δρέπειν 293.20
δριμέως 309.26 δριμὺ
146 24.34
δρομαίως 468.41
δρομικὸς. δρομεύς 470.20
καὶ 468 13
δρομοκήρυκος 468.35
δρόμος 468.47
δρόμοι ξυστοὶ 469.2 δρο-
μὸς μακρὸς 470.52
δρόμῳ. δρόμων 468.13.39
δρυὸς κεφαλαὶ 65.6
δρύψαι 254.16
δρώπαξ 55.25
δύναμις 498.4
δύσεργος 249.20
δυσανταγώνιστοι 11.34
δυσαντίβλεπτοι 11.33
δυσαπολόγητος ἁμαρτία.
153 43
δυσαριστοτοκία 18.35
δυσβάστακτον 374.53
δύσβατον χωρίον 447.29
δυσγάργαλις 245.3
δυσειμεῖς 221.43
δυσερμήνευτος λόγος 182.7
δυσήνιοι 224.34
δυσήττητοι 11.32
δυσθέατον θέαμα 80.22
δυσκολαίνειν 490.15
δύσκολος 490.13
δυσκώφῳ δύσκωφος κρίνεται.
233 38
δύσμαχοι 11.33
δυσμεταχείριστος 267.44
δυσοδία. δυσοσμία 114.35.38
δυσόρατα 28.28
δύσοσμον 114.29
δύσπνοια 116.2 δύσπνοιαν
114 29
δυσπολέμητοι 11.34
δυσπρόσιτος 174.10
δυσπρόσωπος 67.52
δυστίβευτον 487.5
δυστοκεῖν 18.33
δυσφημεῖν 179.39
δύσφημον 38 δύσφη-
μος 178.34
δύσφορα 372.5 δυσφο-
ρεῖν. δυσφορεῖσθαι 3
δύσφορον 371.31
δύσφραστον 181.46
δυσφωνία 169.12 δύσφω-
νος 168.21
δυσχέρωτα 268.17 δυσχε-
ρώτατοι 274.32
δυσχρηστίαν παρέχειν 329.7
δύσχυμον 147.8
δυσωδία 116.49 δυσω-
δίαν ἐκρίπτεσθαι 114.12
δυσωπεῖσθαι 85.28 δυσωπεῖα
30 δυσωπία 108.14
δωδεκαδρόμων τέμενος.
469 3
δωδεκαδάκτυλος 282.13
δωδωναῖον χαλκεῖον 191.2
δῶρα 251.25 δωρεῖσθαι
295 19
δωροδοκεῖν 293.43 δωρο-
δόκοι 42
δῶρον 275.27 καὶ 295.20
δωροφάγος 213.4
δῶς 295.32
δωσίδικοι 295.52
δωτινάζειν. δωτίνη 295.30
δωτῆρες ἐάων 295.37
δώτης 295.29
Ε
Εαρ πολιὸν 27.23
ἑβδομηκοντόμηνα παιδία 18.51
ἕβδομος βοῦς 19.52
ἐγγαστρίμαντις. ἐγγαστρίμυθος
350.3 καὶ 338.2
ἐγγαστριμάχαιρα 350.6
ἐγγελᾶν 207.4
ἐγγεγραμμένον αὐτῷ 16.29
ἐγγύραμα 28.2 ἐγγηρᾶσαι 4
ἐγγλωττογάστορες 350.13
ἐγγλωττοτυπεῖν 151.22
ἔγγονος 17.22
ἐγγυαλίξαι 336.37
ἐγγώνιον. ἐγγώνια 495.17.28
ἐγκαθίζειν. ἐγκάθισμα 391.17
ἐγκαλεῖν 183.8 ἐγκαλέσα-
σθαι 22
ἐγκάρσιον 494.10.13
ἐγκαταγεγηρακυῖα πονηρία.
27 52
ἐγκαταληφθεῖσαι νῆες 283.46
ἐγκατάληψις. ἐγκαταλελημμένος
288 44
ἐγκεκλιμένον 495.12
ἐγκέφαλος 62.13
ἐγκλαστρίδια 227.20
ἔγκλημα 183.13 καὶ 186.10
ἐγκλήματα ποιῆσαι 317.9
ἔγκλησις 183.13
ἔγκλητον δικαστήριον 183.18
ἔγκλητος δίκη 20
ἐγκονεῖν 470.16 ἐγκονί-
σασθαι 17
ἐγκοπεύς. ἐγκοπή. ἐγκόπτω.
300 27.30
ἐγκράτεια. ἐγκρατὴς 282.
38 41
ἐγκύκλιος φορὰ 371.21
ἐγκυμονεῖν. ἐγκύμονες. ἐγκυοι,
13 50.51
ἐγκύπτειν 88.29
ἐγκώμια. ἐγκωμιάζειν 194.
26 27
ἐγχανεῖν 135.51
ἐγχειρεῖν 258.19 ἐγχείρημα
ἐγχείρησις 34 ἐγχειρήμα-
τα 268.29
ἐγχειρητικώτεροι 268.31
ἐγχειρίδιον 268.45
ἐγχειρίζειν 258.38
ἐγχειρίθετος 268.20 ἐγχει-
ρίτης 26
ἐγχειρογάστορες 268.52 καὶ
350 11
ἔγχουσα 86.43 ἐγχουσίζε-
σθαι 46
ἔγχυμον 147.17
ἐγχυβίστειαι 203.17
ἐγχωρεῖν 450.34
ἐδαφίζειν. ἔδαφος 422.
49 50
ἔδεσθαι 212.10
ἕδη 395.56
ἐδηδοκὼς 212.11 ἐδηδὼς 12
ἐδήδοται 13
ἐδήδομεν. ἐδητὺς 212.16
ἕδος 395.33
ἕδρα 385.12 καὶ 389.37
45 ἑδραία βάδισις 48
καὶ 395.18 ἕδραι 390.7
ἐχ᾽ ἕδρας ἔργον 390.13
ἑδράζεσθαι 389.50
καὶ 390 24
ἕδρανον 390.23
καὶ 395 19
ἑδριόωντο 390.41
ἐδωδὴ 212.16 ἐδωδίμα-
νες. ἐδωδοὶ 17.18
ἐδώλια. ἐδωλιάζειν 395.35
ἕζεσθαι 390.33
ἐθεῖραι 45.29 ἐθεῖραι 49.
27 ἐθειράζοντες 28
καὶ 126 49
ἐθελέχθρως ἔχειν 322.41
ἐθελονταὶ 11.25
ἐθελουργοὶ 11.21
εἶ 459.49
εἰδεχθὴς 78.41
εἰδομένη. εἰδόμενος 79.9.11
εἶδον 78.36 εἶδος 37
καὶ 83 2
εἰδοποιΐα. εἰδοποιεῖν 320.49
εἰδοποιὸς διαφορὰ 50
εἴδωλον 78.44
εἰδωλοποιεῖν 79.3
εἰδωλοποιΐα 4
καὶ 320 48
εἰκονολογία 162.4
εἰλαπίναι 218.19.44
εἴλιγγες 101.49
εἰλυσπάσθαι χρῆσθαι 486.43
εἱμαρμένη 156.39
καὶ 174 35
εἶμι 451.44
εἰνόδιοι σφῆκες 458.43
εἶπον, εἰπεῖν 176.38
εἴρξειν 182.9
εἰρέναι 22.10
εἴρηκα. εἴρητο 174.33 καὶ
187 33
εἰρηκὼς 174.32 εἰρημέ-
νος μισθὸς 42
εἰρήνην ποιήσασθαι 315.37
εἴρων 182.11 εἰρωνεία. εἰρω-
νεύεσθαι 14 εἰρωνευ-
τὴς 16
εἰσαγγέλλειν 194.10 εἰσαγ-
γελία 11
εἰσαγωγοὶ 431.10
εἰσαίρεσθαι 376.24
εἰσακοῦσαι 225.1
εἴσατο 396.1
εἰσβαίνω 431.53
εἰσβάλλειν 303.2
εἰσβολὴ 5
εἰσβολαὶ σίτου 303.3 πυ-
ρετοῦ 447.21
εἰσδέχεσθαι 294.13
εἰσδρέχειν 378.9
εἰσκαλεῖν 183.13
εἰσκρίνεσθαι τὸ πνεῦμα κατὰ
ῥῖνας 114.52
εἰσκύπτειν 89.9
εἴσοδος 455.10 καὶ 457
14 παρὰ τὴν εἴσοδον.
455 18
εἴσοπτος 75.25
εἴσοπτρον 75.26
εἰσπίπτειν 485.28
εἰσπνεῖν 115.15
εἴσπνουν 118.52
εἰσρεῖν 114.53
εἰσφθείρειν 378.9
εἰσχεῖσθαι 114.53
εἴσω ξίφους ἀναλαβεῖν.
287 32
εἰσωποὶ 85.5
ἐκ τῶν λόγων καὶ ἔργων.
163 10
ἐκάτη βίβλιος 107.39
ἑκατοντάβιος 463.45
ἑκατονταμάσχαλος 244.43
ἑκατογκεφάλης 62.35
ἑκατόγχειρ 262.45
ἐκβαίνω 431.53
ἐκβαλεῖν τέκνον 302.2
ἐκβάλλειν 301.38
ἔκβασις 432.4
ἐκβαίη 5
ἐκβάσιος ἀπολλὼν 432.18
ἐκβολὴ 301.43
ἐκβολαὶ 45 καὶ 52
καὶ 379 52
ἐκβόλιμος. ἐκβολιμαῖος.
302 1
ἔκβολον βρέφος 301.52
ἐκγελᾶν. ἐκγελως 207
3 10
ἔκγονος. ἔκγονοι 17
15 23

ἐκδιδομένα

ἐκδεδομένα ἀνδράποδα. ἐκδε-
δομένοι ἄνθρωποι 297.25
ἐκδέχεσθαι 294.13
ἐκδιδόναι 297.22
ἐκδιδόσεις 24
ἔκδοσις 297.35 ἔκδοτος 37
ἐκδῦναι 27 καὶ 36
ἔκδρομος 468.29
ἐκεχειρία 325.11 ἐκεχειρίαν
ἔχειν 322.7
ἐκθεαρίζειν 79.35
ἐκθηλύνειν 7.9
ἐκθήλωσις 10
ἐκθλίβειν 312.49
ἐκκαγχάζειν 208.13
ἐκκαιδεκάδωρα 275.32
ἐκκαιδεκαπάλαιστα 33
ἐκκαλεῖν 183.24
ἐκκηρύττειν ποιῆσαι 319.33
ἐκκλησιάζουσαι Aristophanis
246 39
ἐκκλησιάζειν 184.8
ἐκκλησία 183.26 ἐκκλησίαν
ποιεῖν 30 καὶ 318.15
ἐκκλησίαι κύριαι σύγκλητοι,
&c. 183.40
ἐκκλησιαστής 184.9
ἔκκλητοι 183.50 καὶ 186.19
ἐκκλύζειν 149.48
ἐκκομίσασθαι 378.15
ἐκκοπρωτικὰ φάρμακα 386.45
ἐκκόπτειν 300.17
ἐκκορυφοῦν 66.34
ἐκκουφίσαι 378.40
ἐκλαβεῖν 285.19
ἐκλακτίζειν 463.51
ἐκλακτίσματα 49
ἐκλαλεῖν 165.14
ἐκλεικτὸν 219.22
ἔκμετρα 417.13
ἐκμυζᾶν 221.14.18
ἐκμύζησις 22
ἐκνεύειν 69.32
ἐκπελματῶσαι 426.46
ἐκπιέσαι 313.29
ἐκπικρούμενον στόμα 144.40
ἐκπίνειν 220.16
ἐκπίπτειν 485.43
ἐκπίπτει χρησμὸς 50
ἐκπληκτικοὶ 11.30
ἔκπλουν ποιεῖσθαι 317.29
ἐκπνεῖν 115.15 καὶ 118.13.22
ἐκπνοὴ 208.43 καὶ 238.37
ἔκπνουν 118.52
ἐκποδὼν ποιεῖσθαι 317.21
ἐκπορεύεσθαι 449.23
ἐκπτώσεις 489.49
ἐκπυκτεύειν 254.25
ἔκπυστον. ἔκπυστον γενέσθαι
232 3.4
ἐκρεῖν 115.2
ἔκρυσις 15.33
ἐκ ταὐτοῦ τῆς ὁδοῦ 473.24

ἔκστασις 482.48
ἐκστατικῶς ἔχειν 324.36
ἐκστῆναι ἀρχῆς 473.11 κίνδυ-
νον 16 τῶν ὄντων 22 δαί-
μων 27
ἐκστρατεία 419.29
ἐκστρατείας ποιῆσαι 317.39
ἐκτείνειν 309.33
ἐκτέμνειν 361.14
ἐκτένεια 309.35 ἐκτενὴς 34
ἐκτετρισμένοι 54.27
ἐκτεταμένον 495.11
ἐκτεθριμμένη γλῶττα 152.24
ἐκτεθριμμένοι 385.28
ἔκτισιν ποιῆσαι 318.7
ἐκτιτρώσκειν 15.31
ἐκτομὴ 361.23 ἐκτομίαι 360.
52 παῖδες 361.30 βόες 32
ἐκτόρειος coma 51.25
ἐκτὸς 3.28
ἐκτυφλοῦν 91.2
ἐκβάπελοι 22.33
ἐκβαχηλίζειν 236.33
ἐκβαχηλίσαι 235.38
ἐκβρέφειν 216.27
ἐκβοπαὶ 140.17 καὶ 379.51
ἐκβωμα. ἐκτρωσμος. ἐκτρῶ-
σαι 15.31.33
ἐκφορεῖν 14.6 καὶ 378.3
ἐκφορεῖσθαι 374.22
ἐκφορούμενοι 29
ἐκφέρειν παραδείγματα 374.26
ἐκφρομυθεῖν 166.6
ἐκφορὰ 371.25 καὶ 374.37
ἐκφορα 34 ἐκφόριον 39
ἔκφορος 3 ἐκφορος λό-
γος 371.28
ἐκφορτίζεσθαι 370.52
ἔκφρασις 181.44
ἐκφυσᾶν 119.49 ἐκφύση-
σις 51 καὶ 208.45.inde
ἔκφυσις 398.17
ἐκχειρουργεῖν 257.37
ἐκχυμοῦσθαι 147.9
ἐκχυμώματα 11
ἐκχωρεῖν 451.27
ἐλαικρόν. ἔλαιον 146.11
ἔλαττον ἔχειν 324.6
ἐλαφρὸς 469.7
ἔλεγχον διδόναι 296.19 ποιή-
σασθαι 317.18
ἐλεεινολογία 162.4
ἐλεῖν 293.27
ἐλελεὺς 203.46
ἔλεον ποιῆσαι 316.47
ἐλευθέριοι 97.32. & 296.7
ἐλεύθερος 419.28
ἐλεφαντόποδες 417.30
ἐλθεῖν εἰς λόγους 163.47
ἑλικοῦ. ἑλικτῆρος 45.30 καὶ
227.17 καὶ 240.4 καὶ 225.19
ἑλικώπιδες 71.44
ἕλιξ 226.4

ἔλλειψις 309.5
ἔλλεσχα 191.34
ἐλλόβια 225.18 καὶ 227.16
ἔλλογα 158.23
ἐλλόγιμος 156.25
ἐλλοχῶν 391.32
ἕλμινθος 350.43
ἕλξις 487.31
ἐλπίδα λαβεῖν 284.40
ἐλπίδας ἔχειν 323.35
ἔλυτρα 101.18 ἔλυτρον 104.1
ἐλλύχνιον 110.16
ἐμβάδες 428.45
ἔμβαδον 430.36
ἐμβαδὸν 47
ἔμβαθρα 429.12
ἐμβαίνω 431.42
ἐμβάλλειν 302.6
ἐμβάσιος 432.13
ἐμβάτου. ἐμβάδες 429.11 καὶ
448.34 ἐμβατήρια 44
ἐμβιβάζειν 445.31
ἐμβλέψαι 81.50
ἔμβολα χαλκόδετα 302.39
ἐμβολαὶ 21 ἐμβόλιμα 48
ἐμβόλιμοι dies 302.46
ἔμβολος ead.18.28.35
ἐμβρυοθλάστης 16.8
ἔμβρυον 15.43 & 16.7
ἐμεῖν 221.41
ἐμμέλεια 460.16 ἐμμελής.
ἐμμελῶς 198.17
ἐμπαιδοτροφούμενοι 422.35
ἐμπεδορκεῖν. ἐμπεδορκία 422.
28 29
ἐμπεδός. ἐμπεδὴς 422.14
ἐμπεδὸν 19 ἔμπεδον 13
ἐμπεδοτροφούμενοι 422.32
ἐμπεδοῦν 422.24
ἐμπειρικοὶ 456.37
ἐμπεπλάσθαι 225.3
ἐμπεριλαμβάνειν 290.34
ἔμπηρον 489.39 ἔμπηρα
βρέφη 90.47
ἐμπίπτειν 485.39
ἐμπνεῖν 117.20.49
ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου 117.16
ἔμπνοος 114.27 ἔμπνους
ἔτι 117.29
ἐμποδία. ἐμπόδισμα 407.14
ἐμποδίζειν 16 καὶ 410.7
καὶ 419.13.29 ἐμπόδιον
410 16
ἐμποδοστάτης 407.17
ἐμποδὼν 407.18 καὶ 410
19 ἐμποδὼν ἵστασθαι
407.16 (28
ἐμπορεῖαι. ἐμπορεύματα 449.
ἐμπορεύεσθαι 29. ἐμπό-
ρια 27 ἔμποροι 26
ἔμπροσθεν 487.19 τὰ ἔμπρο-
σθεν 344.18 ἔμπροσθεν
ποιεῖσθαί τινος 318.33

ἐμπυρευθῆναι 407.4
ἐμφαγεῖν 212.34
ἐμφανὲς 90.32
ἔμφασις 481.47
ἐμφράττειν στόματα 142.10
ἐμφρουροὺς ποιεῖν 319.47
ἐμφυσᾶν 120.40
ἔμφωνος 168.16
ἐναγκαλίζεσθαι. ἐνάγκαλον
245.12 15
ἔναιμος 43.40
ἐναίρειν 376.15
ἐνακμοι. ἐν ἀκμῇ ὄντος 25.48
ἐναλλὰξ 421.2 καὶ 487.40
ἐνανθρωπῆσαι 6.20 ἐνανθρω-
πήσεως λόγος 24
ἐναντιόφημον 151.4
ἐναργὲς 90.2
ἔναρθρος 152.29
ἐναρίθμου 364.11
ἐναρίμβροτος 5.7
ἐνατενίσαι 84.44
ἐνδάκνειν 134.52
ἔνδεια 309.5 ἔνδεια τροφῆς
221 51
οἱ ἔνδεκα 8.40
ἐνδελεχὴς 331.20 ἐνδελέχεια
491 38
ἐνδέχεσθαι 293.53 τὰ ἐνδεχό-
μενα 29.45
ἐνδιάθετος λόγος 158.25
ἐνδέξια 276.49
ἐνδιατρίβειν 311.44
ἐνδιδόναι 297.6
ἐνδέσιμον 297.21 ἔνδοσις 20
ἐνδρομίδος 429.12 καὶ 469.37
ἐνεβριμᾶν 135.34
ἐνεγκοῦσα. ἐνεγκαμένη 377.33
ἐνεχθεὶς κατὰ κρημνῶν 377.35
ἐνέγκω 377.32
ἐνέδραι 391.33 καὶ 456.28
ἐνεδρεύειν 391.17.42 ἔνε-
δροι 37 ἔνεδρον 391.36.45
ἔνεδρος 41
ἐνέματα 386.24
ἐνένιπτε 177.24
ἐνσρούγειν 211.50
ἐνσρουθεὶς 44.4
ἐνέχειν τινὶ 326.17
ἐνηβητήρια 24.22
ἐνηχεῖν 202.34
ἐνθουσιάζειν 414.6
ἐνθυμήματα τῆς πίστεως σώμα-
τα 41.31
ἐνὶ καλόποδι πάντας ὑποδεῖν
prouerb. 407.47
ἐνίεσθαι φάρμακον 386.24
ἐννεάπους 407.10
ἐννεᾶσαι 25.9
ἐννεάφωνος σύριγξ 169.1
ἐννεὸς 233.43 ἐννεοὶ 30
ἐννέπω 176.34
ἐννέωροι 31.17

ἔννοιαν

ἔννοιαν λαβεῖν 285.14
ἐννοῖαι 286.50
ἐνόδιον 455.37
ἐνοπὴ 181.30
ἐνοπλεῖν 321.13
ἔνοπτρον 75.27
ἐνορᾶν 77.22
ἐνόρχης. ἔνορχις. ἔνορχος 358.
10. 18
ἐνόρχης gemma 358.19
ἐνοσίχρως 43.15
ἔνουλα 133.10
ἐνοφθαλμιᾶν 72.50
ἐνοφθαλμισμὸς 73.1
ἔνοχος 326.3
ἐνσπονδύλια 366.29
ἐνστὰς πόλεμος 475.2
ἔνστασις 482.25.29.44.
ἐξ ἀντιφάσεως 32
ἐνστάτης 475.1.καὶ 482.27.
ἐνστατικὸς 28
ἐνστῆναι 474.52.καὶ 482.46
ἔντροφον 227.32
ἐντελεῖς τὴν ἡλικίαν 25.47
ἐντελέχεια 331.19. καὶ 491.38
ἐντελεχὴς 331.20
ἐντεῖναι κολάφους 301.15
ἐντείνειν 309.28.47.
ἐντείνεσθαι 31
ἔντομα 421.16
ἔντονοι 11.17.καὶ 309.26
ἔντονον βλέμμα 83.19
ἐντὸς 3.27
ἐντοσθίδια 337.12
ἐῤῥαγεῖν 135.9.καὶ 242.24
ἐῤῥίπτεσθαι 379.13
ἔῤῥυτος καθετὴρ 386.34
ἔῤῥιμμα 86.42
ἐῤῥίχωμα 104.1
ἐῤῥοπαλίζεσθαι 379.14
ἐῤῥοπαλιζόμενος 380.1
ἐῤῥοπὴ 379.17
ἔῤῥοφον 227.30
ἐντύπωσις 242.41
ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι 203.48
ἐνύπνια 496.33
ἐνωπῆ 86.29
ἐνώπια 85.49. ἐνώπιον 53
ἐνώτια 225.28. καὶ 227.4
ἐνωτίζειν. ἐνωτίζεσθαι 232.14
ἐξαγγέλλειν 192.49
ἐξάγγελος. ἐξάγγελτος 193.2.3
ἐξαγκωνίω 246.40
ἐξαίρω 376.17. ἐξαίρομαι 20
ἐξαίρων 488.3
ἐξάκεστον 232.3
ἐξαμβλῶσαι 15.31
ἐξαμυστίζειν 102.17
ἐξανάστασις 479.10
ἐξανδραποδίσασθαι 9.7.11
ἐξανδρούμενος 7.43
ἐξανθρωπῆσαι. ἐξανθρωπισθῆναι 6.13.16
ἐξάπους 407.9
ἐξαρθρεῖν 38.45
ἐξαρθρηκὸς κῶλον 51.
ἐξαρθρήματα. ἔξαρθροι 52
ἔξαρμα 376.24
ἐξέδρα 393.24. ἐξέδριον 38
ἔξεδρος 393.12
ἐξειπεῖν 177.1
ἐξεμεῖν 221.43
ἐξερεύγειν 378.2
ἐξεστῶτα ἄρθρα 473.2
ἐξεστηκότος 472.53
ἐξετάζειν 187.10
ἐξέτασιν ποιῆσαι 318.53
ἐξέχειν 326.19.35
ἐξηγεῖσθαι 192.21. ἐξηγηταὶ 21.26
ἐξηρθρωμέναι ἐπωμίδος 38.43
ἐξιθυνθῶσαι 492.37
ἕξις 325.35
ἐξίσταμαι. ἐξίσταται νοῦς 473.5.9
ἐξίστασθαι 473.31. τοῦ φρονεῖν 34. τῆς καρδίας 36. τῆς αὐτῆς ἰδέας 38
ἐξίτυς ὁ κῶλος 406.2
ἐξιχνεύειν 427.28
ἐξιχνοσκοπούμενος 81.45
ἐξοδᾶν 454.22. ἐξοδεύειν 52
ἐξοδία. ἐξόδιοι νόμοι 455.2
ἔξοδος 454.38.
ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι 51
ἔξοδον ποιεῖσθαι 317.14
ἐξολισθεῖν 483.25
ἐξόμφαλοι 352.10
ἐξομμάτωσις 76.17.
ἐξομμάτωται 15
ἐξονομακλήδην προκαλεῖσθαι 184. 45
ἐξονυχίζειν 253.7
ἐξορθοῦν 492.11
ἐξορχήσασθαι μυστήρια 466.21
ἐξουσίαν δοῦναι 295.49.
ποιῆσαι 318.21
ἐξόφθαλμοι 72.28
ἔξοχα 326.21. ἐξοχὴ 28.33.
κατ' ἐξοχὴν 29. ἔξοχος 20
ἐξυποβολῆς 291.18
ἔξω βελῶν ποιῆσαι τὴν τάξιν 319 40
ἐξώλεις ποιεῖν 320.12
ἐξωμίας 242.15
ἐξωμιδοποιΐα 242.8
ἐξωμὶς 242.4. ἐξωμίσασαι 10
ἐξώπιος 85.45
ἔξωρα 31.11. ἔξωροι 35.26
ἐπ' ἄρχοντος 188.28
ἐπαγγελία. ἐπαγγελίαι 193.27. 32. ἐπαγγέλλειν 13.25.
ἐπαγγέλλεσθαι 40.
ἐπάγγελμα 41
ἐπαγωγὴ 456.5
ἐπάδειν 196.20.
ἐπάδουσαι μαῖαι 24
ἐπαινεῖν. ἔπαινοι 194.26.27
ἐπαῖξαι 453.18
ἐπαΐοντος. ἐπαΐστος 230.1.5
ἐπαίρειν 377.13. ἐπαίρεσθαι 25
ἐπακούειν 230.38
ἐπανακλαγγάνουσαι 198.28.
ἐπανακεκλαγγυῖαι 30
ἐπανάστασις ὄρους 472.52
ἐπαναστάσεις 479.11
ἐπαναφορὰ 374.47
ἐπαναχωρεῖν 451.25
ἐπάνειμι 452.4
ἐπανειπεῖν ἀργύριον 176.46
ἐπανεστηκότα ὦτα 472.51
ἐπανίστημι 472.41
ἐπάνοδος 457.14
ἐπαοιδὴ 196.31
ἐπανορθοῦσθαι 492.13
ἐπαριστερὸς 278.24
ἔπαρσις 377.15
ἐπαύλεις 24.30
ἐπαχθὲς 371.1
ἐπαχθὴς 191.1
ἔπεα πτερόεντα 176.25
ἐπεγγελᾶν 207.7
ἐπειπεῖν 177.1
ἐπεμβαίνειν 431.46
ἐπεμβάλλειν 302.52
ἐπεμβρίθειν 87.11
ἐπερεύγειν 377.39
ἐπεξέρχομαι 451.38
ἐπέσβολος. ἐπεσβολία 309.15
ἔπεται πόρνη μελανούρῳ 388.40
ἐπέχειν 329.25. τινὰς 330.3.
καὶ ἐπί τινας 5
ἔπη ἀπόθετα 299.35
ἔπη ὁμήρου 176.26
ἐπήβολος 307.27
ἐπήκοος 230.41
ἐπήορος 377.14
ἐπήρειαι 194.37
ἐπιβάθρα 448.32
ἐπιβαίνειν 444.45.52
ἐπιβάλλειν. ἐπιβάλλεσθαι 307.12
ἐπιβασία 430.2
ἐπιβάσκειν 445.26
ἐπιβάται 444.45.
ἐπιβατεύειν 53
ἐπιβατεύων 430.4
ἐπιβατήρια ὄργανα 448.35
ἐπίβδα 448.48
ἐπιβῆσαι. ἐπιβήτωρ 445.3.7
ἐπιβιβάζειν κακοῖς 445.31
ἐπιβλὴς 307.33
ἐπιβοᾶν 201.16. ἐπιβόημα 15.
ἐπιβόητος 8. καὶ 12
ἐπιβουλαὶ 456.27
ἐπιβουλεύων 391.32
ἐπιβώσομαι 201.33
ἐπίβωτος 201.10
ἐπιγαμίαν δοῦναι 295.44.
ποιήσασθαι 319.49
ἐπίγαμος 37.1
ἐπιγάστριον 350.39. καὶ 352.13. 18.32. καὶ 353.40
ἐπιγελᾶν 207.9
ἐπιγινόμενοι 16.27.
ἐπιγινόμενα 25
ἐπιγλωσσὶς 143.13.20.inde
ἐπιγλωττίζεσθαι 149.13
ἐπιγλωττὶς 143.27
ἐπιγλωττόμενοι 149.11
ἐπιγονατὶς 400.40
ἐπίγονοι 17.15
ἐπιγουνίδιον βρέφος 401.40.
ἐπιγουνὶς 26
ἐπίγρυπος 111.53
ἐπίδειξιν ποιήσασθαι 320.7
ἐπιδορὶς 319.48
ἐπιδέξιος. ἐπιδεξιὰ 276.34.
ἐπιδεξιὰ πίνειν 48
ἐπιδιδόναι 298.1
ἐπιδιδυμὶς 58.7
ἐπιδιορθοῦν 492.26
ἐπίδοσις 298.10
ἐπιδράττεσθαι 254.42
ἐπιδρομὴ 470.2
ἐπίδρομος 468.15
ἐπιδυσφημεῖν 179.41
ἐπιθήκη 299.29
ἐπιθυμίαν ἔχειν 323.9
ἐπιθυμίαις ἀντέχειν 329.17
ἐπικαθῆσθαι 393.51
ἐπικαλεῖν 185.48
ἐπικαλέσασθαι 186.14
ἐπικαυθίδος 107.28
ἐπικαταλαμβάνειν 288.49
ἐπικεφάλαιον 63.37
ἐπικηρυκεύειν. ἐπικηρυκεύεσθαι 192.10. ἐπικηρύττειν 16
ἐπίκλην 186.13.
ἐπίκλημα 6. καὶ 9
ἐπίκλησις. ἐπίκλητος 186.7.10
ἐπικνημίδιοι λοχοὶ 399.15
ἐπικομᾶν 47.45
ἐπίκουροι 215.15. ἐπικράνιον. 66.1
ἐπίκρανον 65.53
ἐπικράτης 292.16
ἐπικρατήτωρ 292.17
ἐπικτένιον 359.45
ἐπικυλίδος 101.37
ἐπικύπτειν εἰς τὰ βιβλία 88.53
ἐπικωμωδεῖν 197.51
ἐπιλαβεῖν ῥῖνα 122.12
ἐπιλαβέσθαι. ἐπιλαμβάνειν 290. 4. 22
ἐπιλέγειν 155.31
ἐπίληπτος 290.29
ἐπιληψία. ἐπίληψις 290.23.31
ἐπιλλίζειν 87.48.inde
ἐπιλλὸς 88.2
ἐπίλογος 157.6. καὶ 155.26.33
ἐπιμαστίδιον. ἐπιμάστιον 19.35
ἐπιμάσθιον βρέφος 339.12
ἐπίμαστος ἀλήτης 338.26
ἐπιμειδιᾶν 208.7
ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι 315.32

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἐπιμελὴς 395.13
ἐπιμελητὴς 475.10
ἐπιμελῶς ἔχειν 322.31
ἐπιμερὴς 1.23
ἐπιμερίζω 2.43. ἐπιμόριον 20
ἐπιμύειν 101.51
ἐπιμύζειν 112.36
ἐπιμυλὶς 400.45
ἐπινεύω 69.26
ἐπίνοιαν ποιῆσαι 317.52
ἐπινώτιοι 241.29
ἐπιπαλαμᾶσθαι 255.49
ἐπίπεδον σχῆμα 421.32
ἐπίπηχυ 246.53
ἐπιπλήττειν 194.45
ἐπιπνεύσας στρατὸν 119.23
ἐπίπνοι 116.20. ἐπίπνοια 19
ἐπιπόλαιος 125.4
ἐπίπροσθεν ποιεῖν 318.34
ἐπιπταίσματα 427.53
ἐπιπτύειν 139.39
ἐπιπωλεῖσθαι 450.12
ἐπιρρήδην 175.9
ἐπίρρημα 175.1
ἐπιρρήματα 444.36
ἐπίρρησις. ἐπίρρητος 176.5
ἐπιρρυγχὶς 62.7
ἐπιρρύξαι 205.34
ἐπίσειον 354.49. καὶ 359.44
ἐπισίζειν 205.34
ἐπισιτία 215.13. ἐπισιτίζειν. ἐπισιτίζεσθαι 215.17.24.32. ἐπισίτισις. ἐπισιτισμὸς 8. ἐπίσιτος. ἐπισίτιος 13. καὶ 31
ἐπισκοπεῖν 81.34.39. ἐπισκοπὴ 35. ἐπίσκοπος 17. ἐπίσκοπα τοξεύοντα 18
ἐπίσκοποι magistratus Athenis 81.28. apud Indos 36
ἐπισκύνια 101.29
ἐπιστάθμη 478.42
ἐπιστατεῖν 475.15
ἐπιστᾶσα 475.7
ἐπιστασία 481.24
ἐπιστατὴς 392.7
ἐπιστάτης 47.8
ἐπιστεφὴς 60.5
ἐπιστῆναι 475.3
ἐπιστομίσαι 138.12
ἐπιστροφεὺς 235.5
ἐπισφραγεὺς 235.30
ἐπισφύρια 404.19
ἐπισχεσίη μύθου 329.43
ἐπίσχεσις 329.45
ἐπίτασις 310.28
ἐπιτείνειν 310.27
ἐπίτεκνοι 17.49. καὶ 18.3
ἐπιτέμνειν 301.9
ἐπίτεξ 17.47
ἐπιτιμᾶν 194.45
ἐπίτοκος 17.48
ἐπιτομὴ 101.10
ἐπίτονος 310.29
ἐπιτραγῳδεῖν 197.9
ἐπιτρέπειν 379.19
ἐπιτρίβειν 312.13. ἐπίτριπτος 15
ἐπίτροποι 379.24
ἐπιτροχασμὸς 469.49
ἐπιφαίνειν 90.30. ἐπιφανής. ἐπιφάνεια 28
ἐπιφέρειν 373.46
ἐπιφέρειν τιμωρίαν 373.49
ἐπιφημητὴρ 178.45
ἐπιφημίζεσθαι 178.50. ἐπιφημίσματα 51. ἐπιφημισμοὶ 52
ἐπιφθύζουσα 204.34
ἐπιφορὰ 373.50
ἐπίφορος 17.48. καὶ 372.47
ἐπιφυσᾶν 120.37
ἐπιφύσδοισα 139.38
ἐπιφώνημα 168.11.18. ἐπιφώνησις 18
ἐπιχειλὲς 125.20
ἐπιχειλὴς 125.4
ἐπίχειρ 258.50. ἐπίχειρον 52
ἐπιχειρήματα 268.29
ἐπιχείρησις. ἐπιχείρημα 258.19.33. ἐπιχείρητα 268.28
ἐπιχειροτονεῖν 264.8.22. ἐπιχειροτονία 24.27
ἐπιχλευάζειν 208.28
ἐπιχρᾶναι 100.47
ἐπιχρεμετίζειν 199.10
ἐπιχρῶσαι 100.45
ἐπιχωρεῖν 451.26
ἐποδύρεσθαι 203.28
ἐπολολύξαι 204.2
ἐπόμβρα 416.44
ἐπομφάλιον 351.3
ἐποπίζειν 200.29
ἐποποιὸς 320.29
ἐπόπτης 76.8. καὶ 75.1. ἐπόπται 2. ἐποπτεία. ἐποπτεύειν 5. ἐποπτικὰ 6
ἔπος 176.22.26
ἔπος εἰπεῖν 156.13
ἔπος πρὸς ἔπος 177.50
ἐποφθαλμιᾶν 72.48
ἐποχὴ 329.42
ἐπόψ 76.8. ἔποψις 74.13. ἐπόψιοι 75.26. ἐπόψιοι θεοὶ 76.22
ἑπταετία 29.41
ἑπτάκλινος 485.7 (44
ἑπτάμηνα. ἑπταμηνιαῖοι 14.27.
ἑπτάπλευροι 344.39
ἑπτάπους 407.9
ἑπτάστομος 140.20
ἑπτάφωνος 169.3
ἐπῳδὴ 196.28. ἐπῳδὸς 20. ἐπῳδὰς θρηνεῖν 26
ἐπωμαδὸν 241.52. καὶ 242.14
ἐπωμιαῖον 242.13
ἐπωμὶς 241.32.41. καὶ 242. 30
ἐπωνυμία 188.50. ἐπώνυμον 46. ἐπώνυμος. ἐπώνυμοι tribuum 188.19.20.27
ἐπωτὶς 232.29
ἐραμένη 174.36
ἐργάζεσθαι 313.45
ἐργαλεῖα 53.47
ἐργασία 313.46
ἐργασία semper honesta. 314.1
ἐργάτης. ἐργάτις χεὶρ 313.47
ἐργοδότης 299.14. ἐργολαβεῖν 314.18. ἐργολαβία 25. ἐργολάβος 299.15. καὶ 314.24
ἔργον 313.50. καὶ 314.26. οὐδὲν ἔργον 35. οὐκ ἔργον 38
ἔργον λόγου μεῖζον 164.1
ἔργον παράβολον 307.3
ἔργον ποιῆσαι 319.27
ἔργου ἔχεσθαι 325.1. ἔχεσθαι 314. 33
ἐργόχειρα 258.53
ἐρεῖν 174.32. καὶ 187.31
ἐρείπιον 423.4
ἐρείπεσθαι 218.1
ἐρέσθαι 174.51. καὶ 186.52
ἐρεσχελεῖν 194.40
ἐρεύγειν 211.48
ἔρευθος 44.3. καὶ 99.19
ἐρήσεται 174.33
ἐριαύχην 236.3
ἐριαύχενες 239.10
ἐριθακὸς 388.33
ἔριθος χερνῆτις 126.30
ἔριθον ποιεῖσθαι 319.5
ἐρίμυκος 199.26
ἐριόδων 129.32
ἐριστικοὶ 158.10
ἕρκος ὀδόντων 132.53
ἕρματα 227.5
ἕρματα δίγλωσσα 107.37
ἑρμαφρόδιτοι 13.18
ἑρμηνεία 182.4. ἑρμηνεύειν 5. ἑρμηνεὺς 4. ἑρμῆς 17
ἕρπειν 486.21
ἑρπετὰ 449.24. καὶ 486.23. ἕρπητες 27
ἐρρὴ η 175.43
ἔρρινα 113.42
ἐρρωμένη 11.21
ἐρρῶσθαι εἰπὼν 178.3
ἐρυγγάνειν 211.49
ἐρύγειν 199.27
ἐρυγὴ 211.49
ἐρύθημα 44.2. ἐρυθριᾶν 6
ἐρυθρόδανον. ἐρευθέδανον 99. 18
ἐρυθρὸς 96.40. καὶ 98.11
ἐρυθρόχλωροι 44.43
ἔρχομαι 451.31
ἔρχεσθαι ἐπὶ μυλὴν 451.33
ἐρωτᾶν 174.50. καὶ 186.52. καὶ 187. 1
ἐσαυθεῖν 231.11
ἐσθίειν. ἔσθειν 212.9
ἐσιδεῖν 79.8
ἐσκαμμένα 459.16
ἔσπετε 176.37
ἑστηκὸς 483.1. ἑστηκὸς βλέμμα 83.9. ἑστηκῶς 471.34
ἐσχαρίδες 464.17
ἐσχατογήρως 28.8. καὶ 31.3. καὶ 37. 29
ἐσχηματισμένα 496.11
ἐτεοί 19.1
ἑτεροκεφαλαῖν 64.17
ἑτερόγλαυκοι 100.52
ἑτερόγλωσσοι 150.50
ἑτερόγναθος 123.46
ἑτεροκλινὲς 494.1
ἑτερομάσχαλος 244.43
ἑτερόρροπον 493.52
ἑτερόφθαλμοι 91.41.43
ἑτεροφωνία 169.23
ἑτοιμοδάκρυες 93.20
ἕτοιμοι 11.18
ἕτοιμα ποιῆσαι 317.32. ἑτοίμους ποιῆσαι τινὰς 30
ἐτυμολογία 162.19
ἐτυμολογίαι 250.39
εὖ ἀκούειν 229.15
εὐαγόρη 174.30
εὐαγγέλιον 193.32. εὐαγγέλια θύειν 37. εὐάγγελος 193.38
εὐαίων 34.27
εὖαν 205.43
εὐανδρία 7.32
εὐάνωρ 11.7
εὐαπήγητος 192.39
εὐβάστακτον 374.53
εὖ βεβηκὸς 431.26
εὐβόστρυχος 50.10
εὔβοτα 217.18
εὐγένειος 126.43
εὔγηρα 28.9. εὐγηρία 28.11. εὐγήρως 12
εὔγλωσσος 151.7
εὔγλωττος. εὐγλωττία 148.27
εὐδίοπτος 75.11
εὐδιοπτότερα 75.10
εὐδυσώπητος 85.32
εὖ ἔχειν 322.9
εὐειδὴς 78.38. καὶ 83.3
εὔεδροι 391.40
εὐέκφοροι 14.8
εὐεμεῖς 221.43
εὐέπεια 176.29. εὐεπείας ὄνια-
να 31. εὐεπὴς λόγος 27
εὐεπιχείρητοι 11.45
εὐεργεσία. εὐεργετεῖν 314.17
εὔζωνος 346.19
εὔζωνοι 347.34. καὶ 419.8
εὐήκοος 224.34.52
εὐηκοώτερα 228.18.20
εὐήνωρ 11.9
εὔηχος 202.42

εὐθαλ

εὐθεῖα φορὰ 494.42
εὐθαρσεῖς 11.28
εὔθριξ 45.50
εὐθὺ 492.32.43
εὐθύγλωσσος 151.5
εὐθύγραμμον σχῆμα 101.10
εὔθυμοι 11.22
εὐθύνειν 492.36
εὐθύνας δοῦναι 295.48. διδόναι 296.13
εὔθυνσις 487.52
εὐθυπορεῖν 449.20
εὐθυρρημοσύνη 176.9
εὐθυρρήμων 151.6
εὐθύρρις 113.2. εὐθυτενὴς ῥὶς 4
εὐθύθριξ 45.50
εὐκαμψία 169.39
εὐκνημῖδες ἀχαιοὶ 398.53
εὔκνημος 399.7
εὔκομος. εὐκόμης 47.40
εὐλάβεια 291.41.48. καὶ 292.2. εὐλαβεῖς 3
εὐλαβεῖσθαι 291.41. εὐλαβέστερον διακεῖσθαι 46
εὐλαβὴς 291.39
εὐλάκη 143.45
εὖ λέγειν 154.27
εὐλογεῖν. εὐλογήσασθαι. εὐλογία 158.14. εὔλογον 30
εὐλόφως φέρειν 370.14
εὐλύγιστα τὴν δέρην ζῷα 237.6
εὐμάρεια. εὐμαρὴς. εὐμαρυῖη 387.17
εὐμελίης 38.5
εὐμεταχείριστος 267.39
εὔμηρος 398.5
εὐνή. εὐνάζειν. εὐνάζεσθαι 497.4
ἐν εὐνοίᾳ ἔχειν τὰ πρὸς ὑμᾶς 325.22
εὔνοιαν λαβεῖν 285.14
εὐνοικωτέρως ἔχειν 324.34
εὐνουχίας calamus 362.1
εὐνουχίαι 361.35.44. εὐνουχίσαι 14. εὐνοῦχος 13. εὐνουχώδεις 37
εὐοδεῖν 458.38
εὐοδμία 114.35
εὔοδον 458.36
εὐοδοῦσθαι 453.43
εὔοπλοι 11.31
εὔοπτος 71.40
εὐοσμία 114.34. καὶ 46. εὔοσμον 29
εὐόφθαλμος 71.39
εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι 72.52
εὐπάρειος 123.6
εὐπειθῆ παρέχειν αὐτὸν 328.38
εὐπετὴς 486.11. εὐπέτεια. εὐπετῶς 9
εὔπηχυς 249.7
εὔπλευρος 348.14. καὶ 344.19
εὐπλόκαμος 50.4
εὔπνοια 114.34. καὶ 116.1
εὔπνουν 114.28
εὐπνοώτεροι μυκτῆρες 116.18
εὐπτελία 406.46
εὐπολέμητοι 11.45
εὐπορεῖν 449.18
εὔποροι. εὐπορία 449.8
εὔποροι αἱ ὁδοὶ 449.9
εὔπους. εὔποδες 406.41
εὐπροσήγορος 174.7
εὐπρόσωπος 67.49
εὔπυγος 385.31
εὐπώγων 127.40
εὐρεσιέπεια 177.16. εὐρεσιεπὴς 15
εὑρεσίλογος 161.29
εὑρήμων 176.4
εὑρημοσύνη 176.7
εὔρις. εὔρινος 112.52
εὐρυμέτωπος 67.7
εὐρύοψ. εὐρυόπης 75.46
εὐρύστερνος 337.50
εὐρύστομος 138.12
εὐρυχωρία ἡ κατὰ τὸν λιχανὸν 251.7
εὐρύοψ Iupiter 75.48
εὐρώπη 85.28
εὐρώς. εὐρώεντα 99.10
εὔρωστοι 11.21
εὔρωστον 498.3
εὐσιτείων 215.6
εὐσκελὲς 403.33
εὔσκοπος 80.42
εὔστερνος 337.49
εὐστέφανος 61.1
εὔστομα 141.25
εὐστομεῖν 137.30. καὶ 200.45
εὔστομος 137.27
εὔστροφος γλῶττα 152.26
εὐσύνοπτον 74.45
εὔσφυρος 404.33
εὐσχήμων. εὔσχημος 495.39. εὐσχήμως. εὐσχημόνως 40
εὐσωματεῖν. εὐσώματος 41. 21. 33
εὐτενοτάτη 18.1
εὐτοκεῖν 18.33
εὔτολμοι 11.28
εὔτονος 169.38. καὶ 309.24
εὐρραφὲς 147.19
εὐρραφὴς 216.19
εὐρριπῆ ποιήσασθαι 319.10. εὐρριπίσασθαι 11
εὔρριχον 52.17
εὔρριχος 46.12
εὔφημα φώνει 168.4. καὶ 180.34
εὐφήμει 137.30. καὶ 180.35
εὐφημεῖν 179.52
εὐφημία 176.30. καὶ 180.13. εὐφημίαν ἴσχε 11
εὔφημος 180.13. εὐφημισμὸς 19
εὔφημον 179.37
εὐφημούμενος 178.45
εὔφθογγος 171.5
εὐφορία 372.7. εὔφορον 6
εὔφορτον 245.13
εὐφυεῖς 404.14
εὐφωνία 169.10
εὔφωνος 168.14
εὐχαὶ 194.44. εὐχαίτης 48.1
εὔχαρι σχῆμα 112.48
εὔχειρ 257.1. εὐχειρία 8. καὶ 274.41. εὐχείρωτος 30
εὐχρούστερον ἔχειν 324.38
εὐχροὺς 274.42. εὐχροία 40. εὐχρόως 42
εὔχυλον. εὔχυμον 147.6
εὔψυχοι 11.28
εὐώδη εἰδέναι 114.13
εὐωδίαν ὀσφραίνεσθαι 114.10
εὐώνυμος 275.42
εὐῶπις 86.30. καὶ 71.52. εὐῶπα παρειὰν 53
εὐωχία 218.20. εὐωχίαι 45
ἐφάπτεσθαι 292.39
ἐφεδρεία 393.52. ἐφεδρεύειν 90. ἔφεδρος 49. καὶ 394.11.31
ἐφεκτικοὶ 329.42
ἔφελξις 487.49
τῶν ἐφεστώτων κλύειν 471.46
ἐφήβαιον 354.49
ἐφηβεῖον 393.27
ἐφηβία 23.21
ἐφηβικαὶ χλαμύδες 22.43
ἐφηβικὸν 24.30
ἔφηβοι 22.42. καὶ 30.46. ἔφηβον 24.15
ἔφυν. ἔφυ 178.10
ἑφθημιμερὴς 8.22.42
ἐφοδεύειν 456.14
ἐφόδιον 453.48
ἔφοδος 337.39. καὶ 455.47. & 456.4. καὶ 457.53
ἐξ ἐφόδου 456.7
ἐφορᾶν. ἐφορατικὸς 77.42. ἐφορεύειν. ἐφορεία. ἐφορία 46
ἐφόρμησιν παρασχεῖν 328.31
ἔφοροι χώρας. ἔφοροι 77.45
ἔχ' ἥσυχος, ἢ ἀτρέμας 323.32
ἔχε δή 323.29. ἠρέμα 34
ἐχέγγυον 325.43
ἐχέδημος 325.46
ἔχειν ποιῆσαι 319.14
ἔχειν πρός τινα 322.24
ἔχειν, posse 325.18
ἔχειν uerbi usus uarius 321.22. inde
ἔχεις με 324.43
ἐχεκρατίδας 325.45
ἐχεμυθία 165.28. καὶ 325.45
ἐχενηῒς 325.53
ἐχέπωλος 325.46
ἔχεσθαι 325.12
ἐχέτλη 325.53
ἔχετος 325.51
ἐχέφρων 325.47
ἐκεχειρία 325.11
ἐχθροὺς ποιῆσαι 319.32
ἐχινίσκος 225.50
ἔχω cum participio πλεονάζον 321.25
ἐψήσασθαι τὴν κόμην 54.40

Z

Ζῆλος συγγρώπης 86.21
ζημίαν ποιῆσαι 317.1
ζημίας καταβάλλειν 305.31
ζητεῖν 187.2
ζοφὸς 106.45
ζυγίοι 366.41
ζυγώματα 225.29
ζωγράφοι 101.2
ζωὴ 32.21
ζωηφόρον 372.11
ζωηφόρος 256.39
ζῶμα 344.50. καὶ 345.45. καὶ 346.18
ζώννυ. ζώννυσθαι 344.49. & 345.17. καὶ 380.21
ζώνη, tota armatura 346.13
ζώνη regio & urbs 347.50
ζωνογάστωρ 350.32
ζώννυσθαι 346.3
ζωοποιοῦν πνεῦμα 320.52
ζωοτόκα 18.24
ζῳοτοκεῖν 18.22
ζωοφάγα 213.9
ζωρὸν 335.48
ζῶσμα 346.18. καὶ 398.2
ζωστὴρ 344.53. & 345.18.26. loci nomen 40. ζωστήριος ἀπόλλων 42

H

ἡβᾶν. ἡβάσκειν 25.4. καὶ 23.1
ἡβάσκοντες ἄρτι 24.32
ἥβη 22.45. καὶ 24.7.49. καὶ 45.19. καὶ 354.48
ἡβηδὸν 24.17
ἀφ' ἥβης 23.18. ἀφ' ἥβης annos numerare, Laconum mos 5
ἡβητῆρες. ἡβηταὶ 24.21. ἡβητήρια 23
ἥβοι 488.17
ἡβυλλιῶσαι 24.16
οἱ ἡβῶντες 22.47. καὶ 23.36. καὶ 29. 38
ἡβῶσα 24.21
ἡδίων 461.16
ἐν ἡδονῇ ἔχειν 323.7
ἡδονὴν παρέχειν 328.33. καὶ 329.11
ἦδ' ὃς 178.11

ἡδὺ καὶ γλυκὺ differre 145.35
ἡδυεπὴς 177.11
ἡδύκωμος 461.15
ἡδυλόγος 161.28
ἡδυμελὴς 196.50
ἡδύνειν 144.38
ἡδὺς 144.29
ἡδυφωνία 169.12
ἡδύφωνος 168.24
ἡδύχρους σκευασία 43.30
ἡδρόφωνοι 169.5
ἠθμοειδὴς ος 226.45
ἠθμὸς 111.7
ἠθολογία 161.14
ἠλακάτη 424.21
ἡλιαία 326.46
ἡλικὸς 37.30
ἡλικία ἀπόμαχος, ἄμαχος, ἀπόλεμος, ἀστράτευτος 28.
35. ὑπὲρ τὸν κατάλογον 37
ἡλικία καθεστηκυῖα 25.50
εἰ ἐν ἡλικίᾳ 26.16
τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκὼς 31.1
τὴν ἡλικίαν ἐντελεῖς 25.47
ἡλικίαι 13.41
ἡλίκος 37.32
ἧλιξ ἥλικα τέρπει 37.32
ἡλιῶσα κόμη 44.1
ἠλύγη 106.53
ὁ ἐπ' ἡμέραν ἔχων 321.39
ἡμεροδρόμος 468.22
ἡμεροσκόποι 81.46
ἡμίανδροι 13.29. καὶ 364.23
ἡμιγύναικος 13.30. καὶ 364.24
ἡμιθνὴς 171.48
ἡμίκραιρα 57.36
ἡμιμορφὴς 1.22
ἡμίμναιον 171.46
ἡμιόλιος λόγος 154.15
ἡμίπνους 117.46
ἡμιτόνιον 3.0.26
ἡμίφωνον 168.49
ἡμίφωνα 171.45
ἦν δ' ἐγώ 178.11
ἠνδρωμένη 7.43. καὶ 37.8
ἠνθισμένος 48.52
ἠνορέη 10.51
ἠπεροπεύειν 77.2
ἠπιωτέρως ἔχειν 324.22
ἠπύειν 203.3. ἠπύτης 4
ἡρακλῆς 186.38
ἐν ἦρι 23.35
ἧσθαι 390.33
ἡσυχίαν ἔχειν 322.4.
ἡσύχως ἔχειν 5
ἠτιαῖον 353.26
ἡρίδια τεμάχη 352.42
ἠρίον 353.36. καὶ 357.21
ἦρον 352.23.31. καὶ 396.52
ἠύκομος 47.41
ἠχεῖν 202.30
ἠχέτα τέττιξ 202.49
ἠχήεις 202.49
ἠχὼ 202.51
ἠὼν 107.31

Θ

Θακεῖν. θᾶκος 395.27
θαλάμαι 111.5
θαλαμηπόλοι 361.11
θαρσαλέοι 11.29
θάσσειν 395.23
θάσσων 469.6
θαῦμα ποιῆσαι 318.25
θαυματοποιὸς 320.26
θέα 79.30. θέαμα, θεᾶσθαι 29. θεατὴς 43
θεατὸν 80.22
θεατρεῖον 79.35
θέατρα 80.23
θέατρον 79.34
θειλοπεδοῦσα σταφυλὴ 423.15. θειλόπεδον 9
θεῖν 468.11. καὶ 470.2.
θεῖν ὁμόσε αὐτοῖς 9.
θεῖν ὄρια 6
θέναρα. θέναρ 250.31.47. καὶ 251. 19
θεόδωρος 296.5
θεοειδὴς 78.39
θεολογία 262.12
θεόπαις 22.13
θεοποιοὶ 4.31
θεοῦ σὺν παλάμαις 255.32
θεοὺς μαρτύρεσθαι 195.5
θεοφάνεια 90.29
θερινὴ ῥοπὴ 379.10
θερμαυστρίζειν. θερμαυστρίς. θερμαστρὶς 465.17.21
θερμαστρίδος 463.48
θέσις 417.50. καὶ 496.25
θεσπιέπεια 177.13
θέσφατον 179.23
θεωρεῖν. θεωροὶ 79.45.51.53.
θεωρία. θεωρικὸν 44
θεωρικὴ ὁδὸς. θεωρὶς ναῦς 79. 47. θεωρὸς 43
θηεῖτο 80.30
θηήσαιτο 80.30.
θηήσασθαι 24. καὶ 30
θήκη 299.27
θηλαί. θηλάζειν 339.14.20.
θηλάζεσθαι 27
θήλεια 7.8. θήλεια νόσος 22. καὶ 364.13
θηλὴ 339.18. θηλὴν ἐπισχεῖν 20
θῆλυ 7.6. θῆλυς 19
θηλυγενὴς 7.26
θηλυγονία 17.9. θηλυγόνοι 11
θηλυδρίας 7.12. θηλύδριον. θηλυδριώδης 25
θηλυμανὴς 7.11
θηλυμανεῖς 365.3
θηλύνεσθαι 7.8. θηλύνους 27.
θηλυπρεπὴς 23. θηλυτέραι 14
θηλυτοκῆσαι 18.25
θηλύφρων 7.21
θησαυροποιὸς 320.30
θυσκὶς tonsura 51.32
θήσειν 395.23
θῆτα ποιεῖσθαι 319.4
θῆτες 395.23. θητεύειν 24.
θητικὸν 25
θητικὸς ordo 184.10
θυΐλης ἄρτος 7.20
θίγειν 293.50. θίξις 6
θλαδίαι 312.50. καὶ 363.40.47
θλᾶν 310.42. θλάσις. θλάσμα 45. καὶ 363.42
θλίβειν 312.48. θλίβεσθαι 313.6
θλιβίαι 312.50. καὶ 363.40
θλιμάζειν 312.53
θλίψις 313.3.10. καὶ 363.43
θνητοὶ 3.41. θοάζειν 395.19
θορίσεσθαι 335.22
θρασύγλωττος. θρασυγλωττία 148. 28
θρασύγγυος νίκα 40.3
θρασύμυ ος 165.51
θραῦσις 313.9. θρασυστομεῖν 142.8. θρασύστομον 169.29
θρασυφωνία 169.13.
θρασύφωνον 28
θρασύχειρ 257.6. καὶ 263.2
θρασυχειρία 257.8. θραύω 313.9
θρεπτήριος πλόκαμος 51.39
θρηνεῖν 203.6. θρηνητικὸς 16. θρηνήθεμαι 17. θρῆνοι.
θρηνῳδοὶ 7
ὑπὸ θρήνους ποιεῖν 412.30
θρηνώδης 203.16
θρηνῳδοὶ 198.3. θρυαλλὶς 110.16
θρονοποιὸς 320.43.
θρόνος 395.19. θρῦς 181.19
θυγάτηρ 20.49
θυμέλη 466.14. θυμελικοὶ 15
θυμιώμενα 113.49
θυμοδακὴς μῦθος 134.45
θυμοφθεὶς 11.23. θυμὸς 241.36
θυμὸν δάκνων 134.50
θύραν ἐκβαλεῖν 301.41
θυσίαν ποιῆσαι 316.33
θώκου 199.46. θῶκος 395.19
θωράκιον 335.4. καὶ 424.20
θωρακίσαι 337.39
θωρακοποιὸς 320.45
θώραξ 334.48
θώρακος μῦθος 115.20
θώρακος λινοῦ 335.11
θώρηξις 335.32. θωρήσσεσθαι 19

I

ἰακχὸς 202.28
ἴασιν ποιῆσαι 318.12
ἰαύειν 497.6
ἰαχὴ. ἰαχήματα 202.27
ἰάχω. ἰαχῶ 202.23. ἰγνύη 400.5
ἰδέα. ἰδεῖν 78.31
ἱδρύειν. ἵδρυσις 395.39.46.50
ἱερὸν στέφανον ποιεῖν 318.51
ἱέναι 430.19. καὶ 451.44
ἱέναι εἰς λόγους, εἰς ξυμμαχίαν 452.7. ἱέρακος 200.5
ἱερόγλωσσον 150.18
ἱερόδουλοι 334.5
ἱερὸν ὅσιον 368.49. καὶ 383.9
ἱερὸς πόλεμος 351.52
ἱεροφάντης 90.18
ἱερώνυμος 189.49
ἱερομηνίαν ποιῆσαι 316.47
ἱζάνειν 391.21
ἵζειν 390.43. καὶ 391.10.
ἵζεσθαι 11
ἰθῤῥέειν 257.19
ἴθι 459.49
ἰθυκύφη 381.31. καὶ 492.42
ἴθυμβοι 464.44
ἴθρις 13.31. καὶ 364.22
ἰθὺ 492.31
ἰθυλόρδη 381.26. καὶ 492.40
ἰθύνειν 492.36
ἰθυνίη. ἰθύνσις 492.35
ἰθυσκόλιος 381.19. καὶ 492.39
ἰθυτενὴς 492.32
ἰθύτριχος 45.50
ἰθυωρίη 492.34
ἴκριον 424.23
ἰλλαίνειν 88.13. ἴλλεσθαι 17
ἴλλος proprium 88.14
ἰλλοὶ 87.41. καὶ 88.11
ἰλλώπτειν 87.42. καὶ 88.23
ἰλύσπασις 488.10
ἵμερος 94.38
ἰνδάλλομαι 89.33
ἶνος 59.14
ἰνίον 13. καὶ 365.49
ἴξαλος 363.38. ἰξὶς 492.34
ἰξὺς 380.23. ἰοβόστρυχος 50.18
ἰοειδὴς 100.29
ἴονθος 47.21. ἰονθὰς 23
ἴονθοι 112.38.
ἰοπλόκαμος 50.5
ἰοστέφανοι 61.2
ἰουλόπεζαι κόραι 404.38
ἴουλος 126.8. ἴουλοι 15
ἰούλῳ ὑπανθῶν 24.40
ἰουλὼ Ceres 126.19
ἴπνια λύματα 387.31
ἰπνὸς ibid. 28.10
ἱππαγρέται, ἱππεῖς 30.51
ἱπποσύνη 404.48
ἱππεὺς 53.34
ἱπποβάμων 447.12
ἱππόβατον ἄργος 217.13
ἱπποδρομία 468.28.
ἱππόδρομος 26
ἱππόκομοι galeæ 47.52
ἱπποκράτης 292.16
ἱππομανεῖν 198.46
ἱππόποδες 416.34
ἱπποσκελὴς 402.25
ἱπποστάσιον 478.27
ἱππῶν 478.28

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ἶρις oculi 107.17
καὶ 108 38
ἶς 13.31
ἰσηγορία 174.2
ἰσῆλιξ 34.32
ἰσοβαρὶς 493.24
ἰσθμὸς 137.11
ἰσόδρομος 468.15
ἰσοκόρυφοι 66.40
ἰσοκρατεῖς 281.45
ἰσομέτωποι 67.36
ἰσομήκη 398.30
ἴσον αὐτῷ παρέχειν 328.40
ἰσοπαχῆ 398.31
ἰσόπεδον 421.35
ἰσόπλευρον 344.26
ἰσόπλευρος 41
ἰσόῤῥοπον 493.23.26
ἴσος λόγος 154.13
ἰσοσκελὲς τρίγωνον 402.31
ἰσοστάσιον 493.25
ἰσοχειλῆ 125.17
ἱστάμενος μηνὸς 471.36 ἱστά-
μεναι ἡμέραι 37
ἵστημι 471.11
ἱστοδόκη 293.45
ἱστορεῖν 195.39 καὶ 182.19
ἱστορία 22
ἱστορία σωματοειδὴς 41.18
ἰστρυχὶς 46.45
ἴστωρ 182.24
ἰσχία. 383.22.24.51 καὶ 384.
33 καὶ 385.3 ἰσχίας 5
ἰσχιαδικοὶ 6 ἰσχίον 384.
18 καὶ 397.31
ἰσχνοφωνία. ἰσχνοφώνοι 210.10
14 καὶ 168.21 καὶ 209.23
ἰσχυρὸν. ἰσχὺς 498.4
ἰτέα. ἰταμοὶ 452.4 καὶ 11.24
ἰτέα ἀπὸ τοῦ ἱέναι 467.39
ἰτητίον 451.49
ἴφιον 357.21
ἰύζειν 205.34
ἰύζουσιν 202.29
ἰχθυοφάγοι 213.2
ἰχθῦς 210.45
ἰχνεύμων 427.32
ἰχνηλατῆσαι 427.30
ἴχνια 427.30
ἴχνος 25
κατ' ἴχνος 427.33
ἰχνοῦσα 427.31
ἰωνικὸν saltationis genus.
464. 18

K

Καββαλικώτερος 305.44
καγχάζειν 208.12
καγχαλόων 208.17
καγχασμὸς 208.18
καθάπτεσθαι 292.46
καθέδρα 390.1
καθέδραι 6 καὶ 395.18
καθέλκειν 392.38
καθέζεσθαι 390.34
καθεσθεὶς ἐπὶ γόνυ 390.34
καθεστῶτος 472.5.8
καθεστηκότος 25.49
καθεστηκυῖα ἡλικία. 25.50 καὶ
472 10
καθετὴρ ἔνρατος 386.34
καθῆσθαι 390.33
καθιδρύειν 395.39
καθιζάνειν 391.21
καθίζειν 14
καθιστάμενον οἴδημα 471.52
καθιστάναι ὀλιγαρχίαν, φρούρι-
ον, φυλακὰς 472.29.34
καθίστημι 471.48 καθεστά-
ναι ἐν κινδύνῳ, ἐν ἀκινδύ-
νῳ 50
κάθοδος 456.15
καθορᾶν 177.16
καθύποπτος 74.8 (20
καινοποιηθέντος τοῦ πολέμου. 321
καιρὸν λαβεῖν 285.16
ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν 164.26
κακαμύειν 101.50
κακανδρία 9.53
κακέμφατον 179.14
κακηγορία 173.46
κακηγορίαι 194.31
κακηγορίστερον. κακηγορίστα-
τον 173.48
κακηγόρος 161.14 κακηγο-
ρεῖν. κακήγορος 173.47
κακκαβίζουσι 200.20
κακκαβίζειν 200.17
κακκάζειν 39
κακκᾶν. 88.19 κάκκη 21
κακογενὴς 126.46
κακόγλωσσον 150.15
κακόηχος 202.31
κακόθρους 181.22
κακολογεῖν 158.17 καὶ 161.15
κακολογία 158.16 κακο-
λόγος 161.13
κακόν τινας ποιεῖν 317.22
κακοποιὸς 320.20
κακοπρόσωπος 67.53
κακόπους 406.42 καὶ 407.44
κακοῤῥήμων 176.4
κακόσιτος 215.8.33.40
κακοσκελὴς 402.19
κακοσμία 114.38
κάκοσμος 360.48
κακοστομοῦμεν 140.50
κακουργεῖν 314.15
κακοῦργος 314.12
κακουχικὸς 325.40
κακόφατον 179.14
κακόφημον 179.43
κακόχυλον. κακόχυμον 147.
7 12
κακῶς ἀκούειν 229.17 ἔχειν
322 10
καλαμὶς 55.35
καλαῦροψ 419.42
καλεῖν. καλεῖσθαι 182.32.46
κάλλαια 182.20
καλλιάνειρα 8.33
καλλιβλέφαρα 104.15
καλλιβόας 201.42
καλλιγραφεῖν 87.12
καλλιγύναικα Ἑλλάδα Homero
dictam 13.12
καλλιέπεια 8.12
καλλικλῆς 186.38
καλλίκομοι ὧραι 47.51
καλλιλογεῖσθαι 159.50
καλλίμηρος 398.6
καλλιπάρειος 123.6
καλλιπάρηος 7
καλλιπλόκαμος 50.6
καλλίπυγος 385.31
καλλίνικος 463.10
καλλίπηχυς 249.10
καλλίσφυρος 404.34
καλλίθριχος 46.12
καλλιφωνία 169.12 καλλί-
φωνοι ὑποκριταὶ 168.36
καλλωπίζεσθαι 86.36 καλ-
λωπισμοί. καλλωπίσματα.
40 καλλωπιστὴς 37
καλοπόδιον 407.49
καλόπους 407.43
καλπάζειν 453.28
καλτίον 428.32
κάλυκος 240.4
καλύμματα 101.17
κάλω 418.44
καλῶς ἔχειν 322.9
κάμακος 419.47
καμάρα 225.52
κάμνων 372.8
καμπίλη ῥὶς 112.24
καμπαὶ 488.8
κάμπτεσθαι 484.6
καμπτὴρ 471.7
καμπύλον 495.32
κάμψις 487.51 κάμψεις
391.4 καὶ 488.12
καναχή. καναχίζειν. 204.19
κάνθοι 107.26 καὶ 108.48
κανὼν 459.15
κάπαι 218.7 (9
καπηλεύειν ἀσκεῖν προσώπῳ. 87
καπνοδόκη 293.49
κάπος 121.4
καπειᾶν 198.45
κάπρος 356.50
καπποφόρος 372.23
κάπτειν 218.3
καπύειν 121.6
ἐπὶ κὰρ 64.32
κάρα. κάρη. κάρηατα. κάρηνα
56 35
καραδοκεῖν 57.5
κάρανος 56.44
καρβατίνη 429.8
καρηβαρεῖν 55.47 καρηβα-
ρία 50 καρηβαρίτης 48
καρηβαρίτης οἶνος 116.40
καρηκομῶν 47.43
καρηνοι 225.29
κάρηνον unde dictus 18.16
κάρος 56.52 καροῦσθαι 51
καρπὸς 249.38 καὶ 250.19
καὶ 426 29
καρποὶ unde dicti 249.39
καρποφάγα 213.10
καρποφόρος 372.37 καρ-
ποφορεῖν 38
καρύαι 227.24 καρυάτιδες
227.22 καὶ 227.26
καὶ 464 45
καρυατίζειν 466.37
καρχαρόδοντα 129.33 καὶ 131.5
κάρχαρον 129.37
καρχήσιον 424.21
καρφαλέον 45.9
καρώδης 78.41
καρωτίδες 240.8
κάσσανδρος. κασσάνδρα 8.8
κασιέπεια 8.11 κασσὸν 8.10
καστόρειον μέλος 467.14
κατάβα 433.7 κατάβηθι 8
καταβ..ς 27
καταβαίνειν. 432.44 καὶ 433.1
καταβάλλειν 305.27.29
καταβιβάζειν 445.36
καταβιβάζων 37
καταβιβρώσκειν 216.5
καταβλέπειν 81.51 (27
καταβοᾶν 201.37 καταβοὴ 201
καταβολή. ἐκ καταβολῆς 305.33
καταβοῶ 201.28
καταβρόξειν 219.10 καταβρο-
χθίζω 8
καταβρώσκειν 216.8
καταγγέλλειν 193.9 κατάγ-
γελος 10 καταγελᾶν 207
18 καταγελάσιμον 206.8
καταγέλασμα 208.3
καταγελαστικῶς 207.28
καταγέλαστος 208.1
κατάγελως 207.19
καταγλωττίζειν 149.7
κατάγματα 489.48
καταδακρῦσαι 93.4
καταδάψαι 219.2
καταδεῖς 11.44
κατάδειν 195.33
κατάδηλος 193.2
καταδημοβορῆσαι 217.49
καταδραμεῖν. καταδρομή. 470
1 καταδρομὰς ποιεῖν. 315.53
καταθεῖν 470.1.10
καταθεῖναι ἄεθλον 298.52
καταίρειν 376.30
κατακεῖσθαι 485.1
κατακαλεῖν 185.25
κατακλεὶς 241.27

κατακλίνασθαι 484.34
& 485 2
κατακλίνεσθαι 484.7
κατακνίζειν 254.13
κατακοιμίζειν 496.44
κατακόπτειν 300.21
κατακύειν 224.31 καὶ 230.13
κατακρυβῆναι 57.27
κατακύπτειν 89.6
καταλαλεῖν 164.38
καταλαλία 39
καταλαμβάνειν 287.52
καταλέγεσθαι 26.12 κατα
λέγειν 154.7 157.2
καταληπτὸν. κατάληψις.
288 1.3
καταλογάδην 156.32
κατάλογος 154.4 καὶ 157.3
εἰ ἐκ καταλόγου 154.6
ὑπὲρ τὸν κατάλογον ἡλικία.
28 37
καταμβρίζω 2.44
καταμωκᾶσθαι 208.31
καταναύειν 70.18
καταύτης ὅλος 458.31
καταυστάξαι 103.2
καταυωτίσαι 368.9
κατὰ νώτου γίγνεσθαι 374.49
κατὰ ξυστάσεις 480.39
καταπίνειν 220.16
καταπίνεσθαι 25
καταπλάττειν 336.50
κατάπληξις 379.50
καταπυσύματα λώτου 119.20
καταπότης 220.22 καται
πότια 17
καταπτύειν 139.5 καταπτύ
στου 10 κατάπτυστον 6 καὶ 44
καταπύγων 385.35
κατάρροπον 494.2
καταρροῦς 111.24 κα
τάρροι 209.36
κατάσαγμα 11.24
καταστασιάζεσθαι 478.25
κατάστασις 479.13.29 κα
τάστημα 27 καταστῆ
σαι 32
κατασκόπος 80.38
κατασχεῖν 327.8
κατατιλᾶν 387.45
κατατομεῖν 56.52
κατατόμος 57.1
καταβρέχειν 469.51
καταβίβειν 311.2
καταφάγειν 212.29
κατάφασις 178.26
καταφέρεσθαι εἰς ὕπνον 374.9
καταφορής 10
καταφανὴς 90.33
καταφορὰ 373.50
καταχειροτονία 264.45
& 265 5.14
καταχλών 208.20

καταχλευάζειν 208.28
καταψᾶν 293.16
κατεαγέναι τὼ ὦτα 225.11
κατεγλωττισμένος 149.8
κατέδεσθαι 212.10
κατειλημμένον κινδύνοις.
288 41
κατειπεῖν 176.42
κατειργασμένος τὴν τυραννί-
δα 314.7
κατειρωνεύεσθαι 182.16
208 32
κατεκκλησία 183.43
κατεγνέγκειν 377.52
κατενεχθεὶς 377.51
κατεγνῶπα ἰδὼν 85.53
κατεργάζεσθαι 314.6
κατερεῖν 174.43
κατερρινημένον 122.20
κατεσθίειν 212.9 καὶ 217.47
κατεσχημένοι 327.12
κατευτελίζειν 378.49
κατέχειν 327.10 κατε-
χόμενοι 116.21
κατηγορεῖν 172.38.48 κα-
τηγορεύειν 173.1 κα-
τηγορεῖν πρός τινας 1
ἔν τισι 2
κατηγορεῖσθαί τι περὶ τινὸς.
173 7
κατηγόρημα 173.12
κατηγορήματα 10
κατηγορία 153.41
καὶ 172 46
κατηγοριῶν genera 173.17
κατήκοοι 224.33
κατιωνηκότες 131.41
κατηρτυκότες 131.41
κατηχισμὸς 202.44 κατή
χησις 39 κατηχουῦ-
τες loci 44
κατιδεῖν 79.5.28
κατιλλώπτειν 87.42
κατολοφύρεσθαι 203.31
κατοπάζειν 76.49
κατόπιν. κατόπισθεν 76.31
κατοπτεύειν 80.48
κατοπτήριον 75.19
κατόπτης 75.17
κατοπτρίζεσθαι. κάτοπτρον 75
26 27
κατορθοῦν. κατόρθωμα 492.19
κατορχήσασθαι 466.24
κάτοχοι 235.18 καὶ 327.12
κατώψιον 76.21
κάτω κύπτων 89.4
τὰ κάτω 344.18
καὶ 487 19
κατώβλεψ 83.37
κατωκάρα 57.17
κατωμαλὸν 242.16 κατω-
μιτούς 21 κατωμίζειν 18
κατωμισμὸς 20

κατωφρὴς 374.13
καυκισμὸς 463.17
καυκιζόμενος 18
καυλὸς 355.3 καὶ 356.52
καχάζω 208.21
καχέκτης 352.40
καχλών 136.1 καὶ 208.20
καχότης 75.25
καχύποπτος 74.10
κέβη 63.46
κέλματα 364.10
οἱ κείμενοι 396.39.33
κειμήλια 396.34
κεῖσθαι 50.18
de agris 55.41
κείρεσθαι δειπ τῇ μαχαίρᾳ pro-
uerb. 54.4
κειρόμενος 50.25
κεῖσθαι 396.27 κεῖται 30
κεκαμμένον 495.11
κεκχρωμένοι 56.51
κεκομμένα ἀμπέλια 300.14
κεκορυμβωμένη κόμη 52.9
κεκράκτης 202.19
κεκυλλωμένος 488.45
κεκυφότες εἰς γῆν 89.2
κελαινὸν 106.44
κελάρυζα 200.27
κεντανρίδες 227.33
τὸ κελευόμενον ποιεῖν 320.1
κενεὼν 344.49 καὶ 348.13
καὶ 353.40 & 354.8
κενολογεῖν 158.45
κενοφωνία 168.40
κένβρωνος 196.8 καὶ 213.15
κεραῖαι 424.22
κεραοξόος τέκτων 53.18
κέρας ἀμαλθείας 415.43
κέρατα 67.40 καὶ 224.29
ἐν κέρδει ποιεῖν 318.42
κερκὶς 248.53 καὶ 250.19
καὶ 398 33
κέρκος 388.31 καὶ 389.18
κέρνα 464.18 κέρνεα 366.46
κερνοφόρον ὄρχημα 464.16
κεροπλάστης. κεροπλάσται. κε-
ρᾶς 53.12.22
κερτομίαι 194.33
κεφάλαιον. κεφαλίδιον. κεφα-
λὶς 62.40 καὶ 63.10
sors 33
ἐπὶ κεφαλαίου 6.36
κεφαλαίῳ ῥήματι 63.40
ἐν κεφαλαίῳ, summatim 63.13
κεφαλαιωδῶς 63.32 κεφα-
λαίωμα 23 κεφαλαιῶ-
σαι 26
κεφαλὴ 56.18 unde dica-
tur 63.44 pro homine
65 24
κεφαλὴ ὄρχεος 359.23
κεφαλή, φιλή, κανή, μια-
ρά, &c. 65.25

ἐκ κεφαλῆς, ἢ ἀπὸ κεφαλῆς, ἐς
πόδας 415.7
κεφαλῆς διάρθρωσις 365.46
κεφαλῆς κορῶναι 235.13
ἐπὶ κεφαλῆς φέρειν 64.53
ὑπὲρ κεφαλῆς 64.50
εἰς κεφαλήν σοι 64.8
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖναι.
64.10 ὦσαι καὶ ῥίψαι
18 σποδεῖν 23
κατὰ κεφαλὴν 64.37
καὶ 65 41
κεφαλαὶ 250.22 κώλων
64.30 μυῶν 31
κεφαλαὶ βοῶν 65.6
ἐπὶ τῶν κεφαλῶν. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
64 18
κεφαλῆνες. κεφαλῖται 62.46
κεφαλίδαι. κεφαλῆς. κεφα-
λῆθεν 44
κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι 63.6
κεφαλίνη 143.38
κεφαλὶς 63.8 κεφαλισμὸς
62 47
κέφαλος. κεφαλίων. κεφάλων.
62 13
κέφαλοι. κεφαλῖνοι 62.39
κεφαλοτομεῖν 62.53
κεφαλωτὸν 62.43
κημὸς 125.33
κῆπος 50.30 καὶ 360.12
κῆρ 338.13
κηρυκεύματα 192.8
κηρύσσειν 192.9
κηρωτὰ 59.21
κιβδηλεῦοντες 44.45 κίβδη-
λος 380.46
κιβωτοποιὸς 321.7 κιβωτο-
ποιῶν ὁδὸς 9
κιγκλισμὸς 491.34
κίθαρος 212.43
καὶ 337 2
κιθαρῳδοὶ 198.4.10
κικαβαὶ 200.34
κίκεννοι 49.29
κικκαβάζειν 200.33
κικυμίδες 200.34
κίμινδις 200.35
κινάβρα 116.50
κιναβρῶν 51 καὶ 244.30
κινδύνοις κατειλημμένον.
288 41
κίνδυνον ἀναλαβέσθαι, ὑποδῦ-
ναι 287.47 ἐμβαίνειν
431.44 ποιήσασθαι 318.19
κινεῖσθαι 491.35
κίνησις 491.28 κινητὸν 29
κινητικὸν 30
κινητικοὶ 325.42
κινύρεσθαι 205.22
κιονὶς 137.17 φλεγμαίνουσα 23
κιονόκρανον 66.7
κιρρὸς 98.14

κίττα

κίττα 200.41 κιτταβίζειν 42
κιχλίζειν 208.23
κίων 111.15.18 ἐπίβλεφος
137 16
κλάειν 93.3
κλαγγάζειν 200.2 κλαγ-
γὴ 198.25 καὶ 199.24
κλαγγώδης φωνὴ 170.32
κλάζειν 199.50
κλᾶν 310.42
κλάσις. κλάσμα 45
κλαυθμός. κλαυθμυρισμός.
κλαυθμονὴ 93.8 καὶ 203
22 κλαυθμυρίζεσθαι 93.2
καὶ 203.27 κλαῦσαι
93.2 κλαυσιᾶν 7
κλαυσίγελως 92.33
κλεάνθης 186.35
κλέω 186.26
κλεόμβροτος 5.6
κλέος. κλέω 186.24 ἀ κλέος
deducta propria nomina
186.35 inde
κλέων 186.37
κλεώνυμος 186.36
κλῄδια 241.15
κλῄς. κλῄεσθαι 355.46 καὶ
241.9 κλεῖδες 240
καὶ 337 9
κλεῖδες θυρῶν 241.14
κλεῖς λακωνικὴ 355.43
κλεαίνετος 186.36
κλέαρχος 186.35
κλέμματα 331.42 κλέμ-
μα 44
κλεόβουλος 186.36
κλεόμβροτος 186.36
κλεώνυμος 189.50
κλέπτειν 331.28 κλέπτρια 51
κληδὼν 186.27
κλήζω. κληΐζω 186.26
κληΐδες 240.48
κλῄθρον 143.15
κλημακτὴς denarius 22.43
κληροδοσία 299.22
κλῆσις 182.48
κλητεύειν 183.6 κλητὴρ 7
κλητορὶς. κλητερίζειν 359.49
κλητὸς 182.49 κλητὸς καὶ
ἄκλητος prouerb. 52
κλίναι ἀργυρόποδες. σφιγγόπο
δες 417.25.27
κλίνη 485.3.10 κλινήρης
486 21
κλινικοὶ 485.9
κλινοπετὴς 486.20
κλινοποιὸς 320.44
κλισία 484.8.12
κλισιάδες 484.22
κλίσιον 484.14
κλίσις 493.14
κλισμὸς 484.14
κλισμοὶ 30

κλίνιος 366.15
κλόνις 366.11
κλύζειν 229.53
κλύζεσθαι 386.23
κλυσμάτιον 386.26
κλυσμοί. κλύσματα 28
κλυστὴρ 386.30
κλωγμὸς 205.38 κλώζειν
200.28 καὶ 205.38
κλώμενον 310.44
κλῶνες 383.26
κλωπεία 332.3
κλωπεύειν. κλωπιτεύειν.
332 2
κλὼψ 332.1
κνέφας. κνέφος 106.50
κνήθειν 254.8
καὶ 293 22
κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν 254.10
κνήμη 398.24.44
καὶ 420 3
κνημῖδες 398.52
τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περι-
θεῖναι, prouerb. 399.18
κνημὶς mons 399.16
κνημαὶ ὀρῶν 399.10
κνησμὸς 254.18
κνησιᾶν 254.9
κνισμὸς 461.16
κνίζειν 254.11
κνυζᾶσθαι 198.34
κνυζηθμὸς 198.35 κνυζή-
ματα 198.39
κνωμεῖν 254.4 κνώμε-
νοι 7
κόγχη 226.6 καὶ 400.46
κογχίον 226.19
κόγχος 58.26 καὶ 400.46
κόγχοι 107.31
κοΐζειν 199.21
κοίλη ῥὶς 112.24
κοιλία 348.22
καὶ 490 12
κοιλιοστομία 210.23
κοῖλον 426.41 καὶ 487.15
κοιλὸν 495.29
κοῖλον χειρὸς 356.34
κοιλόφθαλμος 94.3
κοιλοφθαλμιῶν. κοιλόφθαλ
μοι 72.33
κοίλωμα 336.33
κοιμᾶσθαι 496.41 καὶ
444.16 κοιμῆσαι
496.46 κοιμητή-
ρια 42 κοιμίζειν 44
κοινοδρομεῖν 469.22
κοινολογία. κοινολογεῖσθαι.
161 15
κοινόπους 416.25
κοίτη 354.5
κοιτὼν. κοίτη 496.48
κοκκινὸς 98.25
κοκκίνους 49.33

κοκκύζειν 200.13 κόκκυξ 14
καὶ 383.14 ῥητὸς 18
κολαβρίζεσθαι. κολαβρισμός.
463 11.21
κολακεύειν 468.41 κόλα
κες 215.48 κόλαξ 490.12
κολαφίσαι 301.15
κόλαφος 490.3
κολεὸς 357.41
κολιᾶν 200.28
κολικὴ νόσος 490.10
κολοβὰ σκευὴ 490.8
κολοβοὶ 490.20
κολοφὸν 489.50
κολοβόρρις 113.17
κολοβωταὶ 210.25
κολοιὸς 200.28 καὶ 490.17
κόλον 489.43 κόλος 53
κόλον δόρυ 51 ἔντερον
490 10
κολοσσαῖα 491.24
κολούειν 490.14
κόλουρα 389.2 καὶ 490.18
κόλουροι 66.37 καὶ 490
19 καὶ 389.7
κόλπος 339.40 καὶ 340.7
κολποῦσθαι 339.51
κολυμβῶντες 227.42
κολωὸς 490.17
κομᾶν 47.42
κόμη. κομῆται 45.27 καὶ 47.24
κομήτης 128.7 λειμὼν 47
26 κομῆται ἀστέρες 28
κομιδὴ 378.19
κομίζεσθαι 378.11.24 κο-
μίσαι 371.13
κόμμα 300.14 κόμματα,
1.39 καὶ 39.20 καὶ
457.37 κομμάτιον.
444 32
κομμωταί. κομμώτριαι. κομμώ
ματα 53.10
κομψοὶ 209.10
κονδυλίζειν 251.36 κόνδυ
λος 241.41 καὶ 490
4 καὶ 242.53 καὶ
καὶ 247.25 καὶ 250.23
καὶ 251 32.52
κονίδες 419.1
κονιόπους. κονίπους 416.28
κοπετὸς 300.11
κόππα 372.28 κοππατίας 26
κοπρολόγος 159.34 (27
κόπρος 159.45 κοπρὼν 387
κόπτειν 300.10
κορακινὸς 100.36 (40
κορακοειδὴς processus 365.
κόρας non habere in oculis,
sed πόρνας prouer. 108.12
κοράσιον. κορίδιον 36.42
κόρδαξ 460.17
κόρη 107.16.42
κοριζόμεναι 20.26

κορίσκιον. κορικὸν 36.41
ἐπὶ κόρρης παίειν 59.27
κόρραι. κόρσαι 53.37 καὶ 59.
22 καὶ 53.42 κορσοει
δὴς 44 κορσοῦν 43
κορσωτεύς 59.39
κορσωτῆρες 53.37
κορσωτήριον 44 καὶ 59.40
κορυβαντιᾶν 92.10
κορύζα. κορύζη 111.25.35
κόρυμβος 52.4 κόρυμβα 6
corymbi hederæ eod.
κορώναι 247.23
κόρυς 66.19 κορυθ 111.28
κορυφαία. κορυφαῖος 66.19
κορυφὴ 58.29 καὶ 383.20
translatè 66.41 καὶ 67.5
κορυφαὶ 252.39
κόρυφος 66.26 κορυφοῦσθαι 27
κορῶναι 247.46 καὶ 248.39
κορώνη 356.4.4
κορωνίδες naues 247.50
κορωνὸν 31 κορωνὰ 41
κορῶναι 42
κορωνόπους 417.17
κοσκινοποιὸς 320.36
κόσμιος 495.40
κοσύμβη 51.46
κόσυμβος 52.1
κοττὶς 50.35 κοττοὶ 36
καὶ 56 19
κοτύλη. κοτυλὶς 259.34 καὶ
384.29.41 κοτυληδό-
νες 43 κοτυληδὼν 584
15 29
κοτυλύρρυτον αἷμα 256.37
κουλεάπτρα 357.50
κουλεὸς 357.41
κουρὰ 50.29 κουρεῦσι 20.38
κουρεῖον 50.27 καὶ 53.46
κουρεῦς 37
κουριᾶν 57.17 κουρίδες 1
κουρίζειν 20.19 κουρὶξ 55.20
κουριῶν 19
κοῦροι 20.14.36
κουρότροφος ἀνὴρ 30
κουροτρόφος 20.31
Apollo 51.37
κουφίζω 378.35
κουφολογία 159.37
κουφολόγος 164.31
κοῦφον 378.43 κοῦφος 469.6
κοχλίας 225.31 κόχωνα τὰ.
384.7 κοχῶναι 383.52
κοχώνη 37.28
κοψίχων 200.36
κράζειν 202.16
κραιπαλᾶν 223.51 κραιπαλώ
δης 224.2 κραιπαλῶν
116 38
κραῦρα 57.31 κράντης 202.19
κρανίον 58.20 κραίριον 25
κρανίου τόπος 66.18

κράνος

κραῦρος 65.53
κρατῆρος 130.52 & 131.1
κρᾶτα 56.35
κραταιγύαλοι θώρηκος 336.26
κρατεῖν 282.39 καὶ 292.27
κράτος 251.28 καὶ 292.8
κατὰ κράτος ἔχειν 323.41
κραυγάζειν. κραυγὴ 202.20
κρεμαστῆρος 359.4
κρὲξ 45.15
κρεωφάγοι 212.53
κρήδεσμον. κρήδεμνον 57.28
κρημνοὶ 359.51
κρητικὰ 467.10
κριθὴ 356.51
κρίνειν 187.24 καὶ κρίνεσθαι 23
κρίσις 366.7
κρίσιν ποιῆσαι 316.32
κροκοειδὴς 100.30
κρόμμυον 108.18
κρόνος. κρονόληρος. κρονικός.
κρόνου πρεσβύτερος 35.41
κροτεῖν 300.7
κροταφίτου μυὸς 59.9
κρόταφοι 8.22
κρότων 225.39
κρούματα δακτύλων 427.49
κρουπέζια 404.40
καὶ 429 4
κρουπεζόμενος 404.42
κρύει αὐτίχιν 329.17
κρυπτὰ 252.31
κρώβυλος 51.48
κρώζειν 200.3.26
κτεὶς 359.44 καὶ 396.50
κτένος 53.48 καὶ 130.16
κτένιον 119 καὶ 251.23
κτένιον. κτενίσαι 53.49
κτενίζειν 54.28
κυαμίζειν 36.50 καὶ 340.8
κύαμον 339.39
κυαμοτρὼξ 135.22
κυανέη νεφέλη 100.17
κυάνεον 99.28
κυάνεος color 96.39
κυανόπεζα τράπεζα 405.8
κύανος 99.24
κυανόχρωτα χαίτην 99.30
κυανῶπις 71.46
κύαρ 225.53
κύβητον 63.46
κύβιτον 47
κυβιστᾶν εἰς μαχαίρας 461.5
κυβίστησις 465.21
κυβιστητῆρος. κυβιστᾶν 467.50
κυβιτίζειν 248.2
κύβιτον 247.53
κυβοειδὲς ος 405.14 καὶ 426 21
κύβοι 381.25 καὶ 356.12
κύβοι 366.50
κύβωλον 247.52

κυδιάνειρα 8.21
κυδρομένη 37.8
κύειν. κύημα 13.48 καὶ 53.14.3 καὶ 16.6
κύημα ἀνεμιαῖον 15.35
κύθος 14.2
κυΐσκεσθαι 13.50
κυκλόβορος 190.51
κύκλος 444.1
κύκλοι προσώπου 122.48
pro oculis 93.52
κυλλῶδες 495.15
κύλα 101.36
κυλικηγορεῖν 174.30
κυλλὸν 266.22
κυλλοποδίων 415.52 καὶ 488.41 κυλλὸς 40
κύλλωσις 488.46
κυλλοιδᾶν 101.39
κύλλος 101.37 κυλὶς 38
κυλώνων nomen unde 101.45
κῦμα 491.12
κυμαίνοντα 488.6
κύμανσις 9
κύματα ῥοθέοντα 216.42
κύειν 459.30
κύνεον 47
κυνῆ 42.24
κυνήποδες 416.29
κυνόγλωσσος 150.12
κυνοδέσμιον 357.18
κυνόδοντος 130.25.42
κυνοδρομεῖν 469.21
κυνόδων 132.3
κυνοκέφαλοι 62.17
κυνολογεῖν 161.24
κυνόλοφα 366.45
κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων 73.36
κυνόσουρα. κυνοσουρὶς 388.44
κυνῶπις 71.43
κύος 13.53
κύουσαι 13.52
κυοφορεῖν 14.1
κύπτειν 88.28 καὶ 89.16
κυρίαι ἐκκλησίαι 183.35
κυρσάνιοι 23.29
κυρτὰ 226.34
κυρτοειδὴ 226.16
κυρτοὶ 490.21
τὸ κύρτον 488.13
κυρτοῦ 491.13 καὶ 495.32
κυρτοῦσθαι 491.7
κύρτωσις 490.23.33
κύρτωμα 491.6
κῦσαι 142.26
κυσίβαλον 387.8
κῦτος 58.20
κύτος 334.49
κύτταρος 355.19
κυφοὶ 490.21
κυφὸν 491.19
κῦφος τὸ κύφωμα 491.7
κυφοῦσθαι 491.7

κύφων 491.14
κύφωσις 490.22
κυψέλη. κυψελὶς 225.20.34
κῶας 42.32
κωδία 58.12
κώδιον 42.31
κωδωνοφορεῖν 371.41
κωκύειν 204.22
κωκυτὸς 22
κῶλα 457.38
κωλῆ 356.48
κωλῆ 39.27
κωλῆν 39.29
καὶ 424 46
κώληψ 400.7
κωλιὰς 39.40 Veneris & promontorij cognomen.
κῶλον 39.4 κῶλα 16
κῶλος 386.18
κωματικὴ 461.14
κωμῳδεῖν 197.24
κωμῳδία 3
κωμῳδολειχῶν 197.23
κωμῳδοποιὸς 197.22
κωμῳδὸς 4
κῶμος 451.11
κῶμος ἐξίτης 406.2
κῶοι 3
κῶτες 464.34
κωπία 343.8
κωτίλοι 209.11
κωφὴ γαῖα, θάλασσα, &c. 234 14.11
κωφία serpens 234.13
κωφὸς λιμὴν 234.15
παρὰ κωφῷ τονθορύζειν 233.37
κωφὸν βέλος 234.7 κῦμα 10
κωφοὶ 233.36
κωφὰ πρόσωπα 210.34
κωφότης. κώφωσις 234.17 καὶ 225 1
κωφωθῆναι 234.18

Λ

Λαβὴ 228.29 καὶ 292.3.20
λαβὴν ζητεῖν 292.22
λαβύρινθος λόγου μείζων 163.52
λαγαρὸν 354.24
λαγαρὸς 218.47
λαγαροὶ uersus 354.24
εἰς λαγόνα ἀπελθεῖν 387.24
λαγόνες 253.40.44 & 354 8.33.44
λαγόφθαλμος 94.4
λαγόχειλοι 125.12
λάγυγξ 167.6.48
λαγωβόλον 419.43
λαγὼν 387.25
λαγώπους 417.17
λαγὼς καθηγορεῖ τοῦ αὐτοῦ φωλεοῦ 172.50 prouerb.
λάζειν 293.23
λαθίφθογγος 171.7
λαιὰ 275.42

λαιμαργία 219.18
λαίμαργοι 16 καὶ 238.22
λαιμάσσειν 219.15
λαιμὸς 234.39 καὶ 238.12 21 24
λαιμότμητος 238.28
λακεῖν. λασκεῖν 205.31
λακκόπεδον 357.37
λακκοσχέες Athenienses cur dicti 357.39
λακτίζειν 423.49.50
λακτίζοντες ἵπποι 424.11
λακτισταὶ 424.14
λακωνικαὶ 429.10
λακωνικὴ κλεῖς. λακωνικὸν σιδήριον. λακωνικαὶ μάστιγες 335.44
λαλαγεῖν. λαλάγημα. λαλαγὴ 207 17
λαλεῖν 152.35 καὶ 164.34 καὶ 165 12
λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν 165.11
λάλησις 164.38
λαλία 37
λάλοι. λαλίστερος 164.35
λαλίστατος
λαμβάνειν 283.29 καὶ 284.16.21 inde
λαμβάνειν πρὸ ὀφθαλμῶν. 284 35
λαμπρὸς color 96.40
λαμπροτέρα saltatio 465.5
λαμπροφωνία 169.10
λαμπρόφωνος 168.20
λαμυρὸς 350.21 λαμυρὰ θάλασσα 24
λὰξ 423.41
λαμπάζειν 218.38.48
λαπάρα 218.49 καὶ 352.26 καὶ 380 λαπάραι 354.25
λαπαρὸν 354.37
λαπάττειν. λάπτειν 218.19.48 45 & 219.5.23
λαρινεύεσθαι 219.24
λάρος κεχηνὼς 135.50. prou.
λάρυγξ 120.2 καὶ 208.46 καὶ 234.38 καὶ 237 15 27
λασιόφρυς 70.38
λασταυροκάκκαβον βρῶμα. 359 8
λάσταυρος 359.6
λαυκανία 136.31
λαφύκτης 218.18
λάφυξις 218.41
λάφυρα 218.42
λαφύσσειν 218.13
λαφύττειν 38.49
λαφυστικός 218.17
λάχνη 45.28.29 καὶ 47.12
λεαίνειν 55.23
λεβηρίδες 27.8

λίβης 261.3
λέγειν 138.38. καὶ 152.34.47. καὶ 165.13. καὶ 193.19
τὸ λέγειν actio Platoni 164.14
λέγειν, dicere, ab Homero non usurpatum 152.38
λέγειν ἐν καιρῷ 164.25
λέγεται, fertur 154.25
λεγόμενα καὶ πραττόμενα 163.11
λεγόμενος 154.26
λέγω, memoro 154.23. narro 155.24. loquor, cum διὰ præcipuè cōponi 152.49
λειαγόρη 174.29
λείαν αἴρειν 375.47
λέαξ 24.38
λειογένειος 24.37. καὶ 126.47
λειοχρῶος 48.27
λειόποδος 427.15. καὶ 493.13
λειότης 56.3
λείπειν 223.19
λειπογνώμονος 131.40
λείφαιμι 44.46. λειφαιμεῖν 48
λειψοτριχοῦν τὸ γένειον 127.45
λείχειν. λειχάζειν 219.21. καὶ 142.48
λειχῶνος 142.50
λειχήνωρ. λειχοπίναξ. λειχομύλη 142.51
λεκτικὸς 160.42. λεκτικώτατον 44
λέκτρον 152.46
λεξίδιον 160.42. καὶ 175.51
λέξις 160.30. καὶ 170.44.53
λεοντῆ 42.24
λεπίδος 56.4.7
λεπιδοειδεῖς ῥαφαὶ 57.42
λεπιδωτὰ 56.17
λεπτόδορμος 44
λεπτολόγον. λεπτολογία. λεπτολογεῖν. λεπτολόγημα 160.51. καὶ 191.44
λεπτομερὲς 2.3
λεπτόπους 416.7
λεπτότριχα 46.6
λέσχαι 191.30.39. λεσχηνεῦσαι 31. λεσχηνώτης 32
λευκαίνεσθαι 97.43
λευκανία 136.31
λευκοειδὴς 100.37
λευκόπυγος 385.41
λευκὸς 96.23.36
λευκοφαιὸν 98.3
λευκόφθαλμος 73.7
λευκόφρυς ἀγορὰ 70.36
λευκόχρως 43.17
λευκώλενος ἥρη 243.35. καὶ 246.5
λεύσσειν 84.20
λέχος 496.52
λεχὼ 16.11
λεχῷα 16.12
λέων saltatio 464.41
λεωφόρος 371.43. καὶ 372.30
λήθη παραδιδόναι 298.39
λήθην ἔχειν 325.30
λήϊτον 143.43
ληκυθοποιὸς 320.43
λῆμμα 283.39. λῆμμα 32. & 284.8
λημνίσκοι 60.42
λημῶντος 92.8
ληνὸς 111.6
ληπτὸν 284.13
λῆροι. ληροῦντος 191.17
λῆψις 283.32
λήψεις 313.29
λιγόφωνος 168.17
λιγύμυθος 165.53
λιθόστρωτος 458.33
λιμαίνειν 223.23
λιμένα τεμῶσαι 137.41
λιμενηρὰ 223.27
λιμένων ἀγκάλαι 245.8
λιμηρὸς 223.24
λιμὸς 222.8. καὶ 223.18
λιμόψωρος 223.28
λιμώττειν 221.52
λινοθώρηξ 335.7
λιπαρόζωνος 347.32
λιπαροὶ 54.27
λιπαρόμματος 73.32
λιπαρὸς 145.29
λίσπαι 385.25
λίσπη γλῶττα 152.26
λισπόπυγος 385.16.26
λίσφοιτον 385.6
λιταργισμοὶ 468.2
λιχὰς 275.27
λιχανὸς 251.3. καὶ 252.5
λιχμᾶσθαι 142.51
λοβὸς 224.25. καὶ 225.34
λογογραφία 159.52
λογογραφικὴ 160.1
λογογράφος 156.16
λογοδαίδαλος 162.44
λογοδηρία 160.50
λογοδιδάσκαλος 162.43
λογολεσχεῖν 191.45
λογομαχεῖν 158.44. λογομαχία 45. καὶ 160.48
λογομύθιον 161.12
λογοποιεῖν 155.43. λογοποιοῦντος 44
λογοποιικὴ τέχνη 155.42
λογοποιήματα 160.23
λογοποιοὶ 155.42.48
λογάδος νεκυίαι 156.45. λίθοι 47
λογάδην 156.44
λογάρια 160.23
λογὰς 107.12
λογεῖον 136.36. καὶ 164.20.22
λόγος 165.31
λόγος Dei patris 154.34
λόγος, disputatio 156.10. narratio seu fabula 155.23. oratio 187.46. prætextus 155.9. ratio 154.10. sermo 50. uerbum dictum 33. καὶ 163.6.7
λόγος ὀπίσω 163.52
λόγος ἴσος. αὔισος 154.13
λόγος ἰὼν 163.51
λόγος κατεῖχε 156.48
λόγος παλαιὸς 163.8. πολὺς 163.23. προφορικὸς 158.25. ἐνδιάθετος
λόγου, siue λόγων adiecta 163.3. inde
ἔξω τοῦ λόγου 163.12
λόγου ἐξαίρειν 163.16
λόγου ἕνεκα 155.40
λόγου ὁ δρόμος 164.6
λόγου πλείστου ὄντος 164.9
λόγου τυχεῖν 156.48
λόγῳ ἀποδεικνῦσαι 163.14
λόγῳ διαφθείρεσθαι 192.6
ἑνὶ λόγῳ 163.12
ἐν λόγῳ εἶναι τινὶ 164.10
ἐν λόγῳ καὶ ὡδαῖς 163.20
λόγῳ εἰπεῖν 156.13
λόγον ἀποδοῦναι 163.32. διδόναι, δέχεσθαι 163.33.43. καὶ 296.15.18
λόγον ἔχειν 325.25
λόγον ἔχειν τινὸς 164.12
λόγον λαβεῖν 285.12
λόγον οὐδένα ποιεῖν 155.7. καὶ 316.51
τὸν λόγον ὀρθοτομεῖν 301.3
λόγον παρασχεῖν 156.50. παρέχειν 328.44. προσφέρειν 163.25
ὑπὸ λόγον τιθέναι 157.5
λόγον ὑπέχειν 330.53. καὶ 331.6
λόγοι, fabulæ 155.39. narrationes 155.51. libri 156.8
λόγων μυσεῖα 163.3
λόγων νᾶμα 162.51
πολλῶν λόγων γενομένων 164.3
λόγους ἀποδοῦναι 299.10. δέχεσθαι 293.37. διδόναι 163.48
ἐς λόγους ἐλθεῖν 163.47. ἔρχεσθαι 164.16. ἰέναι 452.7
ἐς λόγους ἦσαν 164.4
εἰς λόγους κατέστησαν 163.46
εἰς λόγους συνέρχεσθαι 163.44
λόγια 156.29.41.43
λογίδιον 164.17. λογίδια διεξιέναι 19
λογιεὺς 160.19
λογίζομαι 154.10
λογικὰ ζῶα 158.23
λογικοὶ 456.36. λόγιμος 156.24
λόγιος 156.17. λόγιοι 160.22
λογισταὶ 157.51. λογιστήριον 53
λογιστικὸς 161.81
λογοτόπος 156.51
λοιδορία 194.31
λοιμὸς 491.17
λοιμὸς τῆς φύσεως 364.49
τὰ λοισθία πνεῖν 118.42
λοξὸν 494.11.18. λοξότης 36
λορδὰ 490.51
λορδαίνειν. λορδοῦν 491.7. λορδούμενοι 8
λορδοὶ. λόρδωσις 490.26
λορδὸς ῥάχημος 490.29
λόρδωμα 491.6
λοφαδία. λοφία 366.24
λοφάδιον. λοφία. λόφος 370.8. καὶ 366.24. καὶ 235.35
λοφίας 239.37
λόφουρα 389.12
λοχεῖα 16.11
λόχος 391.53
λυγμὸς 211.48
λύγξ 211.48
λύεσθαι 388.27
λύζειν 211.47
λυκῆ 42.28
λυκόδοντος 130.42
λυκόποδος 417.31
λύκος κεχηνὼς, prouerb. 135.50
λυκόφθαλμος 73.8
λυκόφως 106.48
λυροποιὸς 320.39
λυρῳδοὶ 198.5
λυσιζώνη ἄρτεμις 347.4
λυσιμελὴς 38.1
λυτρῶν 392.53
λυχνοποιὸς 320.42
λυχνοῦχος 326.1
λύχνος δίμυξος, ῥίμυξος, πολύμυξος 110.11
λῶβαι 489.43. λώβη 43
λωβεύσεις 194.33
λωφᾶν 370.15

M

Μάδαρος 48.37
μάδησις 48.44. καὶ 52.25
μαίνεσθαι 92.13. μαζοὶ 338.16
μαζὸν ἀνασχεῖν 339.24
μάθημα πολιὸν 27.28
μαθηταὶ 452.21
μακκοῶν 35.46
μακραύχην 239.5
μακρηγορεῖν 174.14
μακρόβιος. μακροβίοτος. μακροχρόνιος 35.20
μακροδάκτυλα 425.30
μακροδρομώτατοι 469.17

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

μακρόκοσμια 389.32
μακροκέφαλοι 62.17.22
μακρολογεῖν 159.35
μακρολογία 159.43
μακρόπνους ζῶα 114.23
μακροσκελὴς 402.18.27
μάκρωνος 62.24
μακρόχειρ 262.46
μαλάγματα 313.44
μαλακόδερμος 42.45
μαλακὸς 380.17
μαλακοὶ 11.43
μαλακόθριχος 46.5
μαλάττειν 313.43
μάλθωνος 12.44
μάλη 244.31.
ὑπὸ μάλης ἔχειν 39.
φορεῖσθαι 34. γίνεσθαι 36
μαμμᾶν 221.30
μαμμόθρεπτος 216.49
μανὴ σὰρξ 340.42
μανιάκαι 239.46
μάρπτειν 293.11
μάρτυρας παρασχέσθαι 328.37
μαρτυρίαι 195.6
μαρτυρίαν παρέχειν 328.35
μάσημα 134.30
μασᾶσθαι 134.26
μάσταξ 136.37.44
μαστρύζειν 126.2.καὶ 341.7
μαστεύειν 338.26
μαστητῆρος μῦος 134.35
μαστιγίαι 213.15
μαστιγίας 366.42
μαστὸν ἐπισχεῖν 339.21
μαστὶς 338.35
μαστοὶ. μασθοὶ 338.16.20.
translatè 338.33
μασχάλη 224.28
μασχάλην αἴρειν 375.46
μασχαλιστῆρος σφόνδυλοι 366.25
μασχαλίζειν 244.44
μάθων 196.6
μαχαιρίδος 53.53
μαχαιροποιὸς 320.32
μαχαιροφόρος 371.37
μάχη ἀνάγγελος 193.11
μάχην ποιήσασθαι 316.39
μεγαίρειν 89.22
μεγακλῆς 186.38
μεγαληγορεῖν 172.32.
μεγαληγορία 35
μεγαληγόρος 31
μεγαλην ὠρία 11.10
μεγαλομβρὲς 2.4
μεγαλομβρεια 2.8
μεγαλόπους 416.6
μεγαλορρημοσύνη 176.6
μεγαλοφωνία 169.11
μεγαλόφωνος 168.14.38
μεγαλώνυμος 189.49
μεγάνωρ 11.1
μέγας δάκτυλος 252.8
μεγέθη 491.22
τοῦ μεγέθους διαστάσεις 487.16
μέζεα 357.32. μέθεξις 328.26
μεθορμηνεύειν 182.8
μεθεστηκότα 474.41
μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα 474.45
μεθοδεία 456.24. μεθοδεύειν 23
μέθοδος 456.29. μεθοδικὴ 35. μεθοδικοὶ 36
μεθύειν 223.51 μεθύση 37.26
μέθυσος 224.2.8
μειδᾶν 208.8
μειδιᾶν 208.6
μειδιασμὸς. μειδίασμα. μειδίασις 4
μεῖον ἔχειν 322.18
μεῖραξ 388.41.
μείρακες versus 42
μειρακιεύεσθαι 25.12
μειράκιον 22.40.καὶ 30.7.48
μειρακίου aetas 29.38
μειρακίσκοι 23.22
μειρακιώδης 25.17
μειρακύλλιον 23.26
μεῖραξ 23.23.καὶ 30.49
μειρακίσκη 36.53
μελαγκόρυφοι 66.24
μελαίνεσθαι 54.42.καὶ 97.42
μελάμπυγος 385.41
μελάμφωνον 168.47
μέλαν 43.42.καὶ 97.55.37. καὶ 310.46
τὸ μέλαν oculi 108.43
μέλαν χρῶμα 96.25
μελανοκόμης 47.42
μελανόμματος 73.31
μελάνουρος 388.39
μελανόφθαλμος 94.6
μελανόφρυς 70.34
μελανόχροος 43.32
μέλασμα 54.43
ἐν μέλει φθέγξασθαι 196.51
μελεϊστὶ 37.51
μέλη. μελῳδὸν 196.48
μέλι 146.16
μελιγάρυος ὕμνοι 181.27
μελίγλωσσον 150.20
μελινὸς 100.37
μελίσδετος 197.1
μελίφθογγοι 171.13
μελίχλωρον 44.39
μελίχρους 44.34.καὶ 402.22
μελίχρως 43.16
μελλέργους 22.11
μελλεπίταρμοι 122.10
μελλέφηβος 30.46
μελλέφοβοι 22.42
μελλόνυμφος 37.6
μελλόπαις 22.15
μέλος 38.8
μελῳδὸς. μελῳδία 196.53
μέμφεσθαι 194.28
μεμψίμοιρος 161.38
ἐν μέρει 2.45
μέρη, μορία 1.5
μερίζω. μερὶς 2.16.36
μερισμὸς 306.40
μέροπος cur homines 76.7
μέρος 3.10. κατὰ μέρος 7
τὸ μέρος 3.10. τὸ σὸν μέρος 12
μεσαιπόλιος 27.14
μεσήλικος 26.2.29.καὶ 27.13
μεσογάστωρ 350.32
μεσόκραιον 58.29
μεσομήρια 398.10
μεσόμφαλοι μυχοὶ 181.15. καὶ 351.5
μεσομφάλιον 350.51
μέσον ληφθῆναι 284.44
μεσοπλεύρια. μεσοπλεύριοι μῦες 344.28
μεσόπλευρα 344.38
μεσοπύγιον 359.30
μέσος δάκτυλος 252.4
μεσουρίαι 418.46
μεσόφρυον 67.8.καὶ 70.20
μεταβαίνειν 444.7
μεταβαλεῖν 305.5
μεταβάλλω 306.22
μετάβασις. μεταβατικὰ 444.8
μεταβολαὶ 489.32
μετάγγελος 192.47
μεταδιδόναι 297.52
μετάθεσις 445.47
μεταίρειν 376.46
μετακαλεῖν 185.26
μετακάρπιον 250.27. καὶ 426.27
μετακόνδυλα 252.18
μεταλαβεῖν 289.22
μεταλαμβανόμεναι γωνίαι 289.29
μετάληψις 289.30
μετάλλου στόμα 138.1
μεταπίπτειν 485.50
μετάπτωσις 483.22
μετάρσιος 376.47
μεταστασθῶ 474.39
μετάστασις 481.12.22
μεταστατικὸν 481.23
μεταστήθιον 256.26
μεταστησάμενος 474.43
μεταυχένια 366.2
μεταφέρειν 377.44
μετάφρενον 343.29.καὶ 365.35. καὶ 366.3. καὶ 368.49.16.20. 45
μεταχειρίζειν 267.34. μεταχειρίσαι 31. μεταχειρίσασθαι 32
μεταχείρισις 257.20
μέτειμι 452.2
μετενέγκειν 377.43
μετέρχεσθαι 451.36.καὶ 452.2
μετέχειν 328.19
μετέωρα 161.32.καὶ 377.1.
μετεωρίζειν 6
μετεωρολέσχαι 191.44
μετεωρολογεῖν 161.33.
μετεωρολόγος 30
μετεωρολόγοι 191.45
μετέωρος 376.47.53
μετεωροσκοπεῖν 81.48
μετήωρος 376.48
μετοπαὶ. μετόπια 86.6
μετόπον. μετόπισθεν 76.38
μετοχὴ 328.25. μέτοχος 27
μετριολόγος 161.29
μετωπηδὸν 67.22. μετωπὶς 21
μέτωπον 67.5. μετώπιον 8. inde. καὶ 59.2
μέτωπον de muro & acie 67.34
αὐθῆ μετώπου ἄγειν 67.35
μετὰ μέτωπον 67.23
μετωποσκόποι 81.10
μήδεα 357.25
μηδὲν ἀναβαλλόμενος 305.14
μηκάδες. μηκᾶσθαι 199.31.
μηκασμὸς 30
μῆκος 420.47.καὶ 487.23. καὶ 491.25
μήκων 58.13.καὶ 226.1
μῆλα 122.47.52
μηλινὸς 100.37
μηλολόνθη 408.47
μήλοπα καρπὸν 76.10
μήνιγες 464.52. μήνιγξ 235.1
μηνύειν 192.43. μηνυτὴς 44
μηρία. μηρίαια ὀστᾶ 397.32
μηρὸς 397.12. ἀμφικέφαλος 27. καὶ 420.2
μηρὸς mons 397.37
μηροὶ 396.51. & 397.1
μηρορραφεὶς 397.38
μηρυκάζειν. μηρυκᾶσθαι 219.27
μηρεγχύτης 227.39.καὶ 386.32
μηχανὴ πεπλεγμένη 332.15
μικροδοσία 295.9
μικροκέφαλος 62.28
μικροληψία 295.9
μικρολογῆσαι 161.40.
μικρολόγος 34
μικρόμματος 73.34
μικρόρρις 113.17
μικρὸς δάκτυλος 252.2
μικρόθριχον 46.8
μικρόφωνον 168.46.καὶ 348.17
μιλτοπάρῃοι 123.9
μίλτος 99.21
μιμητικὴ saltatio 465.3
μινύρεσθαι 205.22. μινυρίζειν 21
μίξιν ποιεῖν 318.39
μιξοπόλιος 27.15 μιξόφρυς 70.27. μισάνθρωπος 4.33
μισθαποδοσία 299.20. μισθαποδότης 299.19. μισθοδοτῶ 20

μισθοφορεῖν

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

μισθοφορεῖν 372.17 μισθοφόροι 17
μισογυνεία 12.18
μισολόγος. μισολογία 159.30
μισοπώγων 128.16
μίσχοι 419.5
μίτρα 345.43 μιτροφόροι. 346 1
μιτύλα αἶξ 490.1
μνείαν ἔχειν 321.32
μνήμην ποιήσομαι 315.30
μογιλαλία 210.21 μογιλάλος 165.15
μόθων 463.28
μοιμυᾶν. μοιμύλλειν 125.27
μοιχὸς tonſuræ genus 51.31
μολεῖν 430.19
μολιβδῶδες. μολιβδόχρως 44.32
μομφαὶ 194.30
μομφὰς ἔχειν 324.39
μονὴν ποιῆσαι 318.27
μόνιμα 449.26
μονόδους 133.52
μονόζωνος 347.42
μονόκωλον carmen 39.21
μονολήμματος 284.5
μονομοιρὴς 1.21
μονόρχης 362.53
μονοσιτεῖν 214.40
μονοσκελεῖς 402.38
μονοτόκα 18.26
μονότροπος βίος 379.27
μονοφαγεῖν 213.6. μονοφάγος 213.4
μονόφθαλμοι 91.48
μονόχροον ᾠὸν 43.29
μονόχρους 43.21. μονόχρως 15
μονόχρωμα 100.49
μονῳδοὶ 198.7
μονῶπα παῖδα 85.2
μορίαι Atticæ 2.23
μορίον 2.19.34. καὶ 354.52
μορμολυκεῖον 68.15
μορφασμὸς 464.21
μοσχῦ 42.28
μόσχος 419.8 μοσχοὶ σιτευτοὶ 214.31
μουνόκωλα 39.22
μουσεῖα λόγων 163.3 μουσεῖον. 195 19
μύειν 92.3. καὶ 101.50
μυεῖς 224.28
μυελὸς διαυχένιος 369.24
μύες 243.41. καὶ 398.19
μύες τοῦ θώρακος 115.20
μυζᾶν 221.13
μύζειν 112.31. καὶ 204.23. μυζεῖν 221.12. μύζησις. 27
μύζω 102.24
μυζῶσαι φλέβες 221.26
μυθεῖσθαι 165.27. μυθεύειν. 166 8
μυθηταὶ 165.43
μυθολογεύειν 166.1
μυθολόγημα 159.47. μυθολογία. μυθολογεῖν 159.45. καὶ 165.53 μυθολογικὸς ἀνὴρ 159.47
μῦθος. μυθεῖσθαι 165.23
μύθου ἐπισχεσίη 165.48
μῦθον ἀγασσάμενοι 165.25
μυκᾶσθαι 199.26
μυκηθμὸς 199.25
μύκημα 199.26
μύκτης λύχνου 110.24.39
μυκτὴρ 110.8. καὶ 111.49. μυκτῆρες 110.8 μυκτηρίζειν 111.46. καὶ 113.26. μυκτηρισμὸς 111.48
μύλη 400.42. μύλαι 15.37. καὶ 130.31. μυλῖται. καὶ 132.40
μυλακρὶς 400.49
μυλλός. μυΐλλος 88.16
μύξα. μύξος 110.15.51. καὶ 111.1.2.26. μύξαι. 110.9
μυξάζων 111.28
μυξωτὴρ 110.8
μυογκῶδες 152.30
μυοσόβη 128.40
μυρίπνοον 114.20
μυρίανδρος στρατὸς 10.49
μυρμετὴς 35.18
μυριολεκτὰ 160.47
μυρρίναι. μυρσίναι 53.40
μύρτον 359.49
μυρτοχειλίδες 359.51
μυσάττεσθαι 111.50
μυσκέλεδρα 388.1
μύσται. μυστήρια 102.17
μύσταξ 122.24
μυστήριον 102.27
μυτίλα αἶξ 389.5
μυχθίζειν 112.32
μυωπάζων. 92.5. μύωπες. 91.53 μυωπία 85.42
μωμίσκος 132.44
μώνυχες 253.23
μωρολογία 162.17

N

Νάννοι 13.28
ναυβάται 448.5
ναῦς 353.50
ναυτία. ναυτιᾶν 221.40
νέα 37.10. νεανὶς
νεάζειν. νεανιεύεσθαι 25.7
νέαξ 24.53
νεανεία 25.8
νεανίας. 30.49. νεανίαι. 23.30. νεανικὴ φύσις. 25.30. νεανικὸν 25.27
νεανίσκος. 30.49 νεανίσκων ætas 23.48
νεαροὶ 25.18
νεβρὶς 42.31
νεῖωνες 30.1.7. νειωίσκος 29.53 καὶ 30.7
νείατος ἰσχνεὼν 353.45
νείκη 194.36
νέμεσθαι 219.25
νεοθομένον πρᾶγμα 364.52
νεόγαμος 37.7
νεογενὲς βρέφος 19.20
νεογιλὲς 19.25. νεογιλαῖον. 25. νεογιλὸν 28
νεογινὸν 19.29
νεογνὸν, νεόγονον βρέφος 19.21
νεουργοὶ φῶτες 40.4
νέοι 25.1
νεολαία 25.2
νέος τὴν ἡλικίαν, νεαρὸς τὸ ἦθος 25.22
νευρομήτραι 381.12
νευστάζειν 70.19. καὶ 103.5
νεύω 69.29
νεφρίτης ſpondylus. 366.31. καὶ 344 35
νεφρομῆτραι muſculi 380.50. καὶ 381 11
νεωτερίζειν. 25.40 νεωτερισμὸς 119.5
νεώτεροι. 37.45. νεώτερον. 25.34
νεωτεροποιεῖν. 25.38. νεωτεροποιὸς 25.37
νεὼ καὶ ἕδη 395.36
νεώτερόν τι ποιεῖν, νεώτερα ποιεῖν. νεωτεροποιεῖν. νεωτερίζειν 317.19
νηεῖν 353.48
νηδὺς 353.44.48. καὶ 354.5
νηκουστεῖν 230.24
νήπια τέκνα, & frumenta. 10 20
νηπιάας ὀχέειν 19.15
νηπίαχος. 19.19. νηπίαχοι. 179.51
νήπιον 29.40. νήπιος. νηπύτιος 19.8. καὶ 210.44. νήπιοι 19.14. καὶ 179.51
νηστεία 223.35
νηστείας ὄζειν 116.53
νήστεις 223.34. νηστεύειν. 31. νήστιμος ἡμέρα. 36. νῆστις. ibid. 45.50
νικάνωρ 8.16
νόθαι πλευραὶ 342.30. inde
νομιζόμενα ποιῆσαι 316.3
νόμον εἰσενέγκειν 378.10
νόμον ποιεῖν 320.13
νοσοῦντες 498.8
νοσώδες. νοσερὸν 498.5
νοῦν ἔχειν 323.46
νουνεχὴς 323.48. καὶ 331.22. νουνεχόντως 323.48
νυκτάλωπες 91.53
νυκτηγορεῖν 174.18
νύμφου 125.36. καὶ 359.47
νυμφόληπτος 284.13
νύσσα 471.7
νυσταλογρόντιον 103.8
νύσταλος 103.7
νυστάξαι 103.2
νύττειν 300.39
νωδογέρων 35.44
νωδὸς 133.21.24. καὶ 368.8. νώδυνος
ἐν νῷ ἔχειν 321.31.50
νωθὴς 368.5 νωθρὸς 6
νωθεῖς 11.45
νώνυμος 189.1. καὶ 368.8
νώροπα χαλκὸν 76.2
νῶτα θαλάσσης 367.37
νωτεῖς 366.40. καὶ 368.3.12
νωτιαῖος 368.15
νωτίσαι 366.38. καὶ 367.38.52
νῶτον 365.50. καὶ 367.7
κατὰ νώτου ἐπιγενέσθαι. νῶτα δοῦναι 366.37. καὶ 368.1
νωτοπλὴξ 366.42
νωτοφόρος 366.39. καὶ 368.3
νωχελὴς 368.6
νὼψ 86.10

Ξ

Ξανθαὶ θρίχες 46.30
ξανθίζεσθαι 54.42
ξανθοκόμης 47.4
ξανθὸν 43.50. καὶ 97.48. ξανθὸς 96.23.39
ξανθότριχοι 46.37
ξέειν. ξέσαι 254.15
ξεινοδόκος 293.52
ξέναις παρειαῖς γελᾶν 124.9
ξενολογία 162.20
ξένοι 216.33
ξένον ποιῆσαι 316.24
ξενοφωνία. 169.13. ξενόφωνον. 30
ξηρόφθαλμος 94.8
ξιφισμὸς 460.49
ξιφοειδὲς ος 342.14
ξίφος πρόστομον, ἀπρόστομον. 138 2
ξυγγραφὴ 182.29
ξυγκροῦσαι 300.7
ξύειν 254.15. καὶ 293.18
ξυλινὸς πους 417.35
ξύλληψιν ποιεῖν 318.28
ξυλόπους 417.38
ξυλοφάγος 213.21
ξύμβασις 432.25
ξυμβατήριος λόγος, ξυμβατικὸς 432 23
ξυμμελὲς 198.19
ξυμπίπτειν 485.20
ξυμφέρει. ξύμφορον 374.15. ξύμφορα 373.41
ξυνῆλθον εἰς λόγους 163.44
ξυνεπιλαβεῖν 290.28
ξυνήκοος 224.52

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ξυνίστημι 475.42 inde
ξυνωδία 457.42. ξυνῳδός.
ξυνῳδοὶ μίμων 49
ἀπὸ ξυνωδοῦ. ἐκ τῶν ξυνῳδῶν.
457 44
ξυνωδὸν 196.40
ξυροδόχη 53.51. καὶ 292.51
ξυροθήκη 53.50
ξυρὸν 53.50 ξυρῶ 50.27
ξυστὴρ 226.18

Ο

Οαρίζειν 181.33 ὀαρισμοί.
ὀαριστὺς 36 ὄαροι 31
ὀγκηθμὸς 199.38.
ὀγκήθης 39
ὄγκος 40.42
ὀγκῶδες σχῆμα 496.24
ὀγκώμενοι 199.37
ὀδακτάζων 152.33
ὀδὰξ 129.19 ὀδὰξ ἔχειν.
129.21 λαβεῖν 25.
καὶ 324 46
ὀδαξεῖν 152.27. ὀδαξησμὸς.26
ὀδαξιστικοὶ sapores 149.43
ὀδούειν. ὀδηγεῖν 453.41.
ὁδηγὸς 39
ὁδηθεὶς 454.8
ὁδῆσαι 454.15
ὀδμὴ 113.20. καὶ 114.14
ὁδοιπορία. ὁδοιπορικὸν 453.
46
ὀδόντος 129.10
ὀδόντας βάλλειν 301.38
ὀδόντιον 131.52
ὀδοντάγρα 133.20.
ὀδονταλγία 132.36
ὀδοντογλυφὶς 132.3
ὀδοντοξέστης 133.18
ὀδοντότριμμα 130.6
ὀδοντοφυΐα. 152.21 ὀδοντοφυῆ
βρέφη.22 ὀδοντοφυεῖν.17
ὀδοντωμένος σίδηρος 133.18
ὁδοποιεῖν 454.25
ὁδὸς 453.30. καὶ 458.8
ὁδὸς 458.23
ὁδοῦ ἐπίθετα 458.29
πρὸ ὁδοῦ γενέσθαι 457.18
ὁδοῦ πάρεργως 457.6
ὁδουροὶ 458.24
ὁδοὺς ποιεῖν 454.34
ὁδοῦσθαι 453.42
ὀδοὺς 235.7. καὶ 132.1
ὀδύνας δοῦναι 297.5
ὀδύρεσθαι 203.18.27
ὀδύρματα. ὀδυρμοὶ 203.18.23
ὀδυρτικὸς 203.19
ὀδὼν 132.2
ὀζαίναι 114.47
ὄζειν 114.1.44
ὄζειν μύρου 114.4
ὀζόλαι 114.3 ὀζολὸς 42
οἰδίπους. οἰδιπόδης 416.30
οἰκείως γίνεσθαι 323.10.
ἔχειν 15
οἴκησις 390.26
οἰκονομικὸς Xenophontis.
265 49
οἰκόπεδον 423.3
οἰκόσιτος 214.48
οἰκότριψ 311.47
οἰκτειρμὸς 203.23
οἰκτίζεσθαι 203.33.
οἰκτισμὸς 23
οἶκτος 203.23
οἰκτρολογία 162.3
οἴματα. οἰμήσας 458.44
οἶμος ibid.
οἰμωγὴ. 203.24 οἰμώζειν 30
οἰνογευστεῖν 148.1
οἰνοκάχλη 37.27
οἶνος ἀνθοσμίας, καρηβαρίτης,
χυλαῖος 116.34.40.
ἄνοσμος 41. καὶ 56.48
οἰνοπα πόντον 76.1
οἰνοποτεῖν 220.48.
οἰνοπότης 34
οἰνόπται 74.41. καὶ 94.24
οἰνοφόρον 371.46.
οἰνοφόρος 372.37
οἰνωπὸς 99.32.
οἰνωποὶ 109.6
οἰόβοτης 217.30
οἰόζωνος 347.39
ὀΐπτωτον 387.51
ὀϊστολόκη 293.46
ὀϊστοθήκη 299.28
οἴχομαι 452.33.
οἰχόμενοι 452.38
οἴχωκ' ὄλωλα 452.50
οἰχωκὼς 453.3
οἰώνισμα ἐνόδιον 455.39
οἰωνοπόλει 450.1
οἰωνοσκόποι 81.9
ὀκλαδίας δίφρος 401.15
ὀκλὰξ 401.9 ὀκλάζειν 11.
ὄκλασμα 461.16.
ὀκλαστὶ 401.15
ὀκνώδεις 11.41
ὀκτάπηχυ 14.43
ὀκτάπους 407.10
ὀλεκράνων 243.24
ὀλεσίωος 11.11
ὀλιγανθρωπία 6.11
ὀλιγόμυθος 165.52
ὀλιγόπαιδος 22.17
ὀλιγόσιτος 215.34
ὀλιγότριχον 46.8
ὀλιγώρως ἔχειν 324.46
ὀλισθεῖν 483.24.
ὀλίσθημα 24
ὀλισθηρὰ γλῶττα 152.24
ὀλμίσκος 132.46
ὅλμος 336.2
ὀλολυγμὸς. 203.53 ὀλολυγὼν.
204 3
ὀλολύζειν 203.53.
ὀλολύζοντος 204.7
ὀλομελεῖς 38.2
ὀλόπτερα 357.52
ὀλοφυγδόνα 143.50
ὀλοφυκτίδος 143.49
ὀλοφύρεσθαι 203.30.
ὀλοφύρσις 23
ὀλόχροα 43.28
ὄλυμπος, ὀλόλαμπος 78.13
ὁμαδὸς 181.30
ὁμῆλιξ 34.32. ὁμήλικος 37.30
ὅμηρος 78.9. καὶ 395.5
ὁμηρεύειν 6
ὁμιλίαι 181.32
ὁμιχεῖν 360.36
ὄμμα κιβαιρῶν 94.19
ὄμμα διᾶραι 376.41
ὄμμα in leguminibus 73.39
ὄμματα 71.28. καὶ 73.14
ὀμμάτων ἄπο 95.8
πρὸ ὀμμάτων 94.45
ὀμμάτιον 73.38
ὁμογάστριος 350.9
ὁμόγλωσσος 148.41
ὁμοιομερῆ. 2.10. ὁμοιωμέρεια.
11. καὶ 16 50
ὁμοιόπτωτα 483.15
ὁμοιόστομος acies 140.24
ὁμολογεῖν 158.51.
ὁμολογήματα 159.22
ὁμολογία. 159.20 ὁμολογίαι.
21 ὁμολογίαν ποιῆσαι.
317 2
ὁμόλογον. ὁμόλογοι 159.23
ὁμούσιος 154.39
ὁμοτόνον 170.50
ὁμόχρους 43.25
ὁμόφωνα 169.9. ὁμοφωνία. ib.
14.19. καὶ 169.36.
ὁμόφωνοι 26. καὶ 168.34
ὀμφακινὸς 100.38
ὀμφάλη proprium 351.22
ὀμφαλιστὴρ 351.8
ὀμφαλόεσσαι ἀσπίδος. 351.44
ὀμφαλὸς 350.50.
ὄμφαλος γῆς 181.11.
ὀμφαλὸς fici 351.9
ὀμφαλοὶ clipei 351.40
ὀμφαλοτομία. 351.18. ὀμφαλη-
τομία. 21 ὀμφαλοτόμος. 6
ὀμφαλώδης στόλος 351.35.
ὀμφαλῶδες 31
ὀμφὴ 181.5 ὀμφὴ θεῖα 352.7
ὁμώνυμα. ὁμωνυμία 189.7.11.
ὁμώνυμος. 3 ὁμωνύμως.
136.44. καὶ 189.16
ὄναρ 496.33.
κατ' ὄναρ ibidem
ὀνειδίζειν 194.38
ὄνειδος ἔχειν 324.1
ὄνειρος. ὄνειροι 496.31
ὄνειροι θαυματοποιοὶ 320.27
ὀνειρολογία 162.17
ὀνειροπολεῖν. ὀνειροπόλοι 450.2
ὄνθος 387.50
ὀνὶς 387.50
ὄνομα. ὀνομάζειν 175.8.
καὶ 187 49
ὄνομα contra rem siue ἔργον
positum 190.30
ὄνομα μυθήσασθαι 190.23
ὀνομάζειν 190.1
ἐπ' ὀνόματος, δι' ὀνόματος.
190 19
ὀνομαίνειν 187.49
ὀνομακλέος 189.53
ὀνομακλήτωρ 190.15
ὀνομάκριτος 189.52
ὀνομαστὶ 188.16.
ὀνομαστὸς 187.50.
οὐκ ὀνομαστὸς 188.5
ὀνοματοθήρας 190.14
ὀνοματολόγος 190.20
ὀνοματοποιεῖν 190.27.
ὀνοματοποιΐα 25
ὀνοματουργὸς 190.12
ὄνος uermiculus 126.12
ὀνοσκελεῖς 402.36
ὄνυξ gemma 253.37.
ὄνυξ ὄρους 36.
ὄνυχος 252.26
ὀνυχίζειν 253.3.34
ὀξεῖα φωνὴ 170.12
ὀξὺ 146.24.36.
ὀξὺ βλέπειν 83.14
ὀξὺ σχῆμα 495.13
ὀξυγένης 136.17
ὀξυδορκεῖν. 84.31. ὀξυδορκής.
32. καὶ 71 42
ὀξυηκοΐα 224.35.
ὀξυήκοοι 34
ὀξυκέφαλος 61.40. καὶ 62.32
ὀξύπεινος 222.33
ὀξύρρινος 112.49
ὀξὺς 469.7
ὀξύστομοι ἐμπίδος 140.6
ὀξύφωνος 269.8
ὀξύχειρ 159.8.
ὀξυχειρία 14
ὀξυωπὴς 71.41. καὶ 86.18.
ὀξυωπέστατος 20.
ὀξυωπία 71.42
ὀπάζειν 76.46
ὀπὴ 86.3
ὀπίζεσθαι 76.39
ὄπις 76.35. καὶ 77.3
ὄπιν οὐδεμίαν ἔχειν 325.5
ὀπιπτεύειν 76.52
ὄπισθεν 487.20
ὀπισθέναρ 250.51. καὶ 251.22
ὀπίσθια 344.18.
ὀπίσθια σκέλη 420.11
ὀπισθοκόμαι 47.45
ὀπισθονόμοι 386.14
ὀπισθόπους 416.2
ὀπισθουρητικὰ ζῷα 360.42

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

ὅπλα ἀναλαβεῖν 287.20
ὁπλοποιὸς 320.31
ὁπλοφορεῖν 371.50
ὀπὸν 146.18
ὀππιανὸς 77.11
ὀπτὰ 73.41
ὀπτώμενος 75.35
ὀπτὸν 75.17.
ὀπτήσια 37
ὀπτικὰ. ὀπτικὴ πραγματεία. 75 44
ὀπτολέτις ἀθήνη 73.52
ὀπτίλοι 73.53
ὀπτὸν ambiguæ significationis 73 50
ὀπωπὴ 84.50.
ὄπωπα eod.
ὁρᾶν 77.14. καὶ 78.4
ὁρᾶν εἴς τινα 82.26
ὅρασις 78.7.
ὅραμα. ὁρᾶν 8
ὁρατὸν 78.17.25
ὀργίλως ἔχειν 325.16
ἐν ὀργῇ ἔχειν 323.3.
διὰ ὀργῆς ἔχειν 338.10
ὀργὴν φανερὰν ποιῆσαι 316. 49
ὀργιά 86.5
ὀργὴ 249.15
ὀργὰς ἐπιφερόμενοι 374.28
ὀρέξεις 222.53
ὀρεσίτροφος 216.38
ὀρθὴ παιδεία 4.22
ὀρθὴ γωνία 492.94
ὄρθιος νόμος 492.1.
ὄρθια. ὀρθιοῦν 3
ὀρθόδωρον 275.38
ὀρθοέπεια 177.14
ὀρθοὶ 491.49
ὀρθόκρως φρίνη 53.24
ὀρθοκραῖραι 57.31
ὀρθόκυλλον 492.27
ὀρθὸν 491.42 ὀρθῶς 47. καὶ 492.43 κατ' ὀρθὸν. 491.47 ὀρθότης. 492.46
ὀρθὸν οὖς ἵστησι 471.19
ὀρθὸν σῶμα 483
ὀρθόπνοια 116.2
ὀρθοπλεῖν 415.53
ὀρθοτίτθος 339.13
ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον 301.33
ὀρθότριχες 53.25
ὀρθρογόη χελιδὼν 203.38
ὀρθρόκρανον 66.13
ὀρθῶς ἵστασθαι, βαδίζειν. 487. 8
ὁρκίοις θεοὺς λῦσαι 296.38
ὅρκοι 195.5
ὅρκους ἀποδοῦναι 299.10.
ἀπολαμβάνειν 291.8.
δοῦναι καὶ λαβεῖν 296.34
ὁρκώου κλάδια 241.18
ὅρμος 466.40.
ὅρμοι 241.4
ὁρμῶν 483.36
ὀρνεοσκόποι 81.9
ὄρνιθα ἀίσιον ποιῆσαι 318.23
ὄρνις 455.41
ὄρος 425.17
ὄρος λαγωοῦ 354.20
ὀρροπύγιον 359.38. καὶ 383.14.
ὀρροπυγόστικτος 359.42
ὀρρὸς 359.22 ὄρρος 29
ὀρρωδεῖν 359.26
ὄρφνιος 96.40
ὄρφνινος color 97.40.
ὀρφνινὸς 100.18
ὀρχάδια 357.34
ὄρχεις 357.34. καὶ 358.10.
ὀρχεῖσθαι. ὄρχησις. ὄρχημα. 460.13 καὶ 466.1
ὄρχεως κεφαλὴ 359.23
ὀρχηδὸν διδάσκαλος 461.6
ὄρχησις 466.35
ὀρχησταὶ παντομίμοι. 467.41
ὀρχηστὺς 465.39.
ὀρχηστικὴ 466.35
ὀρχηστικοὶ poetæ qui 465.31
ὀρχήστρα 466.10.17.
ὀρχηστρὶς 461.5
ὄρχιλος 358.25
ὀρχίπεδα 358.20.
ὀρχιπεδῆσαι 22
ὀρχὸς 104.1
ὀρχοτομεῖν 358.22
ὁσίως ἔχειν 314.17
ὀσμᾶσθαι 114.14
ὀσμὴ 114.14.46
ὀσμύλια 114.47
ὄσσα. 180.52 ὄσσε. 71.29.
ὄσσοι. ὄσσομαι 31
ὀστλιγγες 49.39
ὀστοῦν ἱερόν, πλατὺ 383.9
ὀστρακόδερμα 42.49
ὄστρεον. 100.4 ὄστρεος. 35
ὀστοῦν χονδρῶδες 400.44
ὀσφραίνεσθαι τὴν συνηθίαν. 114. 10
ὀσφρᾶσθαι 113.49
ὀσφρήσεως αἰσθητήριον 113. 19
ὀσφὺς 345.5. καὶ 366.10.28.
καὶ 368 49.
καὶ 380 5.12
ὀσφύος nomen semel tantum apud Homerum 380. 37
ὀσχὸς 357.35
ὄττα 181.1.
ὀττεύεσθαι 2
ἀπ' οὔατος εἶναι 228.12.
οὔατα 227.45
οὐδὲν ἐξαιρετὸν ποιεῖν 320. 8
οὐδὲν πρὸς ἔπος 177.53
οὐδένος λόγου ποιῆσαι 317.36
οὖλος 458.24.
οὖλος τέμνειν 301.4
οὖθατα 338.41.
οὖθαρ 45
οὐκ ἔχειν 322.13
οὖλα 133.9.
οὖλαι κόμαι 46.29.
οὐλὴ ἀσὴρ 47.30
οὐλόθριξ. 46.15 οὐλότριχες. 16. οὐλότριχος. οὐλοκάρηνος 17
οὐλοὶ 126.37
οὐλοκάρηνος 56.42
οὐλοκικίννα 46.41
οὐλοκόμος. οὐλοκέφαλος 46. 38
οὐλόκρανοι 66.8
οὐλομελὴς 38.2
οὐλότριχος σιμώτεροι 112.19
οὐλὼ Ceres 126.38
οὐλῶν ὀλαξισμὸς 152.26
οὔπιγγος hymnus 126.36
οὖπις 86.30
οὐπίτερπος 312.16
οὐρὰ 356.39. καὶ 388.31.35. in acie 140.23.37
οὐραγὸς 388.37.
οὐραγία. οὐραγεῖν. καὶ 140. 37 οὐραῖα 388.34
οὐρανὴ 360.45
οὐρανὸς 78.12. οὐρανίσκος. 136.52 καὶ 209.3
οὐρανοσκόπος 81.2
οὐρεῖν 360.35
οὔρηθρα 355.9 καὶ 360.34
οὐρητιάσαι 360.48
οὐρητὶς 360.39
οὔρια θεῖν 470.6
δι' οὐρίων aspirare 118.11
οὖρον. οὔρημα 360.38
οὖς κυλλὸν 488.44
οὖς ὀρθὸν ἵστησι 232.46
οὐσία 481.34
ὀφθαλμία 72.4.
ὀφθαλμιᾶν 40.
ὀφθαλμικὸς 94.28.
καὶ 232 26
ὀφθαλμὶς 74.2
ὀφθαλμοβολῆσαι 72.51
ὀφθαλμοδουλεία 73.13
ὀφθαλμοῦ varia significatio. 94 20. inde
ὀφθαλμοὶ 71.28. pro οἰνόπται. 94 24
ὀφθαλμοὶ βασιλέων 225.20. καὶ 49.10 καὶ 228.40
ὀφθαλμοὶ ἐπιφοινίσσοντες. 108 50
ἐξ ὀφθαλμῶν 95.3. πρὸ ὀφθαλμῶν. ἐν ὀφθαλμοῖς 94.45
ὀφθαλμοὺς ἐξορύττειν. κοιλαίνειν, σβεννύναι, βαθύνειν, κενοῦν 93.48
ὀφθαλμοφανῶς 94.51
ὀφθήσομαι 73.30
ὀφρυάζειν 69.31. καὶ 70.48
ὀφρυᾶν 70.51
ὀφρυόεις κόρινθος 71.4.
ὀφρυόεντος 70.51
ὀφρυόεσσα ἴλιος 71.10
ὀφρῦς 43.41. καὶ 45.18
ὀφρῦς αἴρειν 70.44.
ἀνατείνειν 47.
ἀνασπᾶν 49.
ἐπαίρειν 50
ὀφρῦς διφυεῖς 68.48
ὀφρῦς translatè 71.3
ὀφρύων γάσα 68.53.
ῥίχωσις 10
ἐπ' ὀφρύσι νοῦς 70.43
τὰς ὀφρῦς συνάγειν 70.40
ὀχετεύματα 111.5
ὀχὴ 218.19.
ὀχήματα 449.11
ὄχλον παρέχειν 328.48
ὀχωκότες 452.50
ὄψ 75.49. καὶ 167.30
ὀψιγόνοι 130.53
ὄψις 73.13. καὶ 95.39.
καὶ 142 17
ὄψει λαβόντες 284.34
ὄψεις 71.28
ὀψιμαθεῖς 21.47
ὄψομαι 73.28
ὀψοποιικὰ 321.5.
ὀψοποιὸς. ὀψοποιΐα 320.43.
καὶ 321 4
Π
Παγγέλιον 207.25
παγγλωσσία 151.13
παγκρατὴς 282.44
πάθος 489.47
παιγνία. παίγνιον 21.12.
παιγνιώδης 15
παιδαγωγεῖν 21.15.
παιδαγωγοὶ 17.
παιδαγωγία 26
παιδάριτος 22.20
παιδάριον. παιδίσκος 193.8.
καὶ 30.41. καὶ 36.38.
παιδαριώδης 21.13
παιδεία 4.21.
καὶ 21 7.
παίδειος 10
παιδεύειν 20.50
παίδευσις 21.5
παιδιὰ 21.12.
παιδικὰ, παιδικὸς 30.
παιδικὸς 22.36
παιδίον 18.51. καὶ 30.39
παιδίσκη. παιδισκάριον. 19.39 καὶ 36.40.
παιδίσκος 30.42
παίειν 300.10
παιδοκομεῖν 21.36.
παιδοκόμος 37

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

παιδολέτης 22.3
παιδομαθής. παιδομαθεία 21.39
παιδονόμοι 19.41
παιδοποιεῖν. 21.46. παιδοποιΐα 49
παιδοποιὸς γυνή 48
παιδοπολίτης 22.19
παιδοτρίβαι 19.42. παιδοτρίβης 21.38. καὶ 312.45
παιδοτρίψ 19.44. καὶ 312 47
παιδοτροφεῖν 20.51
παιδουργία 21.49
παιδοῦσα 21.38
παιδοφθόρος. παιδοφθορία. 22.3
παιδοφόνος 22.5
παίζειν 22.37
παῖς. πάϊς 19.4.40. καὶ 20.49. καὶ 29.52. καὶ 30.43
παῖς pro ſimplici 21.44
παιδός. 20.14. παίδων ætas. 19 3
ἐκ παίδων γεγονότος 22.7
παίδων νεωτέροι 25.19
παῖδας ποιεῖσθαι 21.50
παλαιοί. παλαιγενεῖς 35.28
παλαιούμενον 35.31
παλαιοῦσθαι 35.30
παλαμᾶσθαι 255.39
παλάμη. 255.16.30. καὶ 256.20. παλάμην τινὰ ἔχειν. 325 6
παλαμναῖος 255.20
παλαιστή. παλαιστὶς. 275.34. παλαίστης 33
παλίγλωσσος 149.14. παλίγγλωσσος 550.53
παλιλλογεῖν 158.39
παλινδρομοῦντα νεῦρα. 469.14
παλίντονον τόξον 309.32
παλλάκια 23.27
πάλλαξ 30.45
παλμοσκόπος 81.15
παμμεγέθη 491.23
παμμίαρον 267.50
παμφάγα. 213.11 παμφάγον πῦρ 21.13
παμφόρος γῆ 372.36
πᾶν τὸ ἐπιὸν λέγων 164.28
πανδάκρυτος βιοτὰ 93.25
πανόμφαιος 181.16
πάνοπος fons 75.31
πανόψιον ἔγχος 76.29
παντοκράτωρ 282.43
παντομίμοι ὀρχησταὶ 467.41
πανόπτης. παντόπτης. 75.28 29
παπάζειν. 200.47. παππάζειν 205.28
πάππος. 122.33. πάπποι. 27.47
παπταίνειν 84.19.39
παραβαίνειν 444.16.40
παραβαλέσθαι. 306.42. παραβάλλω 34.
παραβάλλειν τὸν ὀφθαλμὸν 88.26
παράβασις. 444.19.24. τελεία καὶ ἀτελὴς. ibid. 29.39
παραβάτης 474.9
παραβλῶσι τέτταρα 465.22
παράβλεμμα. 83.15. παραβλέπειν 81.53
παραβλήδην 307.8
παραβλῶπες 72.4
παραβολή 306.35
παράβολον ἔργον 307.3
παραβόλως 307.6
παραγγελία. 193.51. παραγγέλλειν ἀρχήν 49
παραγγωνίζεσθαι 246.35
παραγούειν 148.2
παραγκαλίζεσθαι 245.18
παράδειγμα ποιῆσαι 315.43
παραδέχεσθαι 294.51
παραδιδόναι. 298.20. παραδόσεις 42
παραδοχή 303.7
παραείδειν 196.14
παραθεῖν 470.10
παραθεωρεῖν 80.18
παραιβασίαι 444.20
παραὶ ποσὶ 412.18
παραίφασις 179.33
παρακαλεῖν 185.27
παρακαταβάλλειν 305.45. παρακαταβολή 46
παρακορκίδες 398.34
παράκλησις. 185.40 παράκλητος 42
παρακνήμιον 398.29
παρακόμοι 54.25
παρακόπτειν 300.17
παρακούειν 224.33. καὶ 230 25
παρακύπτειν 88.31
παράλληλοι 347.48
παραλαμβάνειν. 289.37. παραλαμβανόμενα 39
παραλέγειν 157.30
παράληψις ἀρχῆς 289.49
παρὰ λόγον ποιῆσαι 315.48
παραλογίζεσθαι 157.25.33. παραλογισμὸς 157.26
παράλογον. 157.17. παράλογος 18
ἐκ παραλόγου 157.24
παραλουργὶς 247.9
παραλοφία 235.34
παραμασητής. 216.3. παραμασηταὶ 134.36
παράμεσος δάκτυλος 252.3
παραμηρία. παραμηριαῖα 398.7 παραμηρίδια 9
παραμυθία. παραμύθιον. παραμυθεῖν. παραμυθεῖσθαι 166.3. πάραυτα 494.5
παραπαίειν 300.16
παραπεπτωκὸς 483.18
παραπήχιον. 248.53. παράπηχυ 247.4
παραπλέκειν 54.38
παραπλευρίδια. 344.41. καὶ 348.7
παραπλήσιον ποιεῖν 315.51
παραποδίζειν. 407.1. παραποδισθῆναι 406.53
παραπρεσβείας δίκη 29.20. παραπρεσβεύσασθαι 19
παραπτώματα 483.16
παραρθρεῖν 38.46
παράρρητα ἔπη 175.4
παραρρέγχων 121.10
παράσειρος. 376.52. παράσειροι costæ 343.14
παράσιμος 206.11
παρασιτεῖν. παράσιτος 215.31.32.43. καὶ 134.36. καὶ 206 16
παραστάδες 477.53
παραστατικὴ διάθεσις. 479.51
παραστάντες. 477.48. παράστασις. 479.47. παραστατικῶς. 49. καὶ 482.39.
παραστάται. 359.52. παραστατεῖν. 475.22. παραστάτης 66.21. καὶ 475.28.
παραστάτις 475.35
παρασυμβάματα 432.34
παρασύμπτωμα 432.37
παράσυρα 143.40
παρασφαγὶς 241.34
παράταξιν ποιῆσαι 318.20
παρατείνειν. 309.47. παρατείνεσθαι 310.2
παρατίλλειν. 55.22. παρατίλτριαι 23
παρατόνοι χεῖρες 310.18
παραῤῥαγῳδεῖν 197.53
παραῤῥίβειν 311.45
ἐκ τοῦ παρατυχόντος. 164.27
παράφασις 179.56
παραφθεγγόμενος 171.23
παραφθεγκτήρια 28
παράφθεγμα 171.25
παράφορος 374.33
παραφορτίζεσθαι 245.19
παράφρασις 181.40
παραφωνία 169.37
ἐκ τοῦ παραχρῆμα 164.26
παράχρουω 43.31
παραχωρεῖν 451.26
παρδαλῆ 42.27
παρεγκεφαλὶς 62.13. καὶ 235.9
παρεδρεύειν. πάρεδροι 392.25
παρεία ἀθλῶα 123.19. παρείας ὄφις 122.42. παρειαὶ 41
παρειμένος 364.44
παρειπεῖν 177.7
παρεκβαίνειν 432.14. παρέκβασις 17
παρεμβάλλειν. 302.42. παρεμβολή 42
παρεξορίσασα 175.45
πάρεργον 457.6
παρέρχεσθαι 451.35
παρεσκευασμένα 419.26
παρέχειν αὐτὸν εὐπειθῆ 328.38
παρέχειν πράγματα. 328.28
παρηβηκυῖα. 37.12. παρηβηκὼς. 24.35 παρηβηκότων 28.4
παρηγορεῖν 174.11. παρηγορία 12. παρηγορικὰ 13
παρήιον 122.45
παρηωβηκὼς 24.33
παρήορος 376.48
παρθενοπίπας 77.1
παρίζειν 390.51
παρίσθμια 137.7
παρίστασθαι 475.16
πάροδος 457.1.12. ἐκ παρόδου 457.3
πάροδον παρασχεῖν 457.1
παρορᾶν 77.20. καὶ 230 28
παρορχεῖσθαι 466.21
παροφθέντα 74.25
παρόψεται 74.22
παρυφὲς 247.8
πάρφασις 179.35
παρῳδία 195.33. παρῳδοὶ 196.5
παρωλένια 243.37. παρωλενίη φαρέτρη 38. καὶ 245 5
παρώνυμα 189.40. παρώνυμοι 38
παρωνυχίαι 252.33
παρωπία. 85.44. καὶ 107.30. παρωπὶς 85.41
παρῶπται 74.24
πάρωρος 31.6
παρωτίδες 50.13. καὶ 232.9. καὶ 235 27
παρῳχημένον 453.4
πάσασθαι 148.20
πάσχειν 315.14
πατὴρ 30.52
πάτος 430.27. πατεῖν 32
πατροπαράδοτος ἀναστροφὴ. 298.46 οὐσία 44
πατρῷαν γῆν ἢ οὐσίαν καταφαγεῖν 212.31

παρωνυμικὰ 189.46
παφλάζειν 204.12
παχύδερμος 42.48
πέδαι 419.32
πεδαμείβεται 422.38
πεδάρσιον 421.22
πεδέρχεται 422.38
πεδῆται 419.40
πεδιὰς 421.25
  πεδιὰς ὁδὸς 458.29
πεδίκκα 421.23
πεδίον. 419.48 καὶ 425.17
  καὶ 426 24.31
πέδον 419.47. καὶ 421.21
  πεδίον 28
πέζα 404.10.45 καὶ 405.3
  καὶ 419 44
πεζαίτερος 404.48
πεζεύειν 404.47. καὶ 420.28
πεζῇ 404.52
πεζίτης 404.43
πεζονομικόν 421.4
πεζὸς 404.43
πεζὸς λόγος 404.45
πειναλέος 222.12
πεῖνα 222.2
  πεινῆν 221.52 καὶ 222.27
πεῖραν δοῦναι 295.46
  λαβεῖν 284.50
πέλας ἵστασθαι 475.25
πελασγὶς 423.29
πέλεθον 386.49
πελιδνὸν 44.28
πέλμα 426.43
πέλτη 461.49
πέλυτρα 402.51
  πέλυτρα 409.8
πέμπελος 35.45
  πέμπελοι 32.3
πέμψιν ποιήσασθαι 315.46
πενθημιμερὴς 1.22.41
πενθητήριος πλόκαμος. 51
  39
πένθιμος κουρὰ 51.4
πεντεδάκτυλοι 282.9
  πεντεδάκτυλος 425.31
πεντάδωρον 275.30
πένταθλος 459.4
  καὶ 447.9
πεντάκλινος 485.6
πεντακοντάγυον 40.20
πεντάπηχυς 249.34
πεντάπους 407.9
πεντάστομος 140.19
πεντηκοστηλόγοι 162.41
πεντηκοντακάρηνος 56.44
πέος 356.38
πεπαιδευμένοι 4.22
πεπηρωμένος 90.40.43
  καὶ 380 17
πεπλεγμένη μηχανὴ 332.15
πεποιημένα 203.43
πέπτεσθαι 221.37
πεπυρωμένον 302.19
πέπωκα 220.45
περδεῖν 388.11
  πέρδεσθαι 118.48
πέρδικος σκέλος proverb.
  416 8
περιαγγέλλω 194.5
περίαλος 385.6
περίαυλος 8.13
περιαυτολογία 162.49
  περιαυτολογεῖν 50
περιβαίνειν 446.8
περιβαλεῖν 304.52
περιβαλέσθαι λίαν 307.47
περιβάλλειν. περιβάλλεσθαι.
  307 36
περίβλεπτος 82.40
περιβόητος 201.10
περίβολα 307.39 περιβό-
  λαια 43 περιβολὴ 307.40
περιβραχιόνια 244.6
περιγενέσθαι 16.30.34
περιγλωττώμενος 107.40
περίγλωσσοι 151.14
περιγλωττὶς 148.48
περίλοιπον ποιεῖν 320.10
περίδειρον 235.37
περιδέξιος 279.44
  καὶ 280 3
περιδέραια 239.43
περιδέρραιοι στέφανοι 239.49
περιδῦναι 298.47
περιδρομίδες 469.43
  περίδρομον 468.23
  περίδρομος 59.43
περιέργασμαι 314.10
περιεργάζεσθαι 314.8
περιέρχεσθαι 451.36
περιέχειν 330.9 περιέχεσ-
  θαι 14 περιέχον 18
περὶ ἑωυτοῦ βρέχειν 470.5
περίζωμα 345.15 καὶ 398.2
περιζώστρα 345.1 καὶ 398.2
περιηγεῖσθαι 192.41
περιηγηματικαὶ ἐκφράσεις.
  192 42
περιηχοῦντος loci 202.46
περίθετος κεφαλὴ 54.33 κό-
  μη 34 καὶ 52.18
περιϊδεῖν 79.12
περιϊστάναι 48.18
  περιΐστασθαι 480.17
  περιΐσταται 32
περικαθῆσθαι 395.4
περικεφαλαία 62.12
περικλῆς 186.39
περίκρανον 66.3
περιλαλεῖν 164.45
περιλαμβάνειν 290.33
περιλέγειν 162.46
  περίλεξις 47
περιληπτικὸν 290.37
περίνεος 359.16.20
περίνεω 444.51
περιοδικαὶ νόσοι 457.26
περίοδος 457.21.
  περίοδοι 31
περίοπτον 74.27
περιορᾶν. περιορᾶσθαι 77.23
περιοχὴ 330.24.27
περιόψεται 74.26
περιπατητικοὶ 458.50
περίπατος. περιπατεῖν 458.
  48
περιπάτους ποιεῖν 318.13
περιπεπλεγμένα 358.39
περιπέτεια 486.14
περιπετὴς ἔγχος 486.15
περιπίπτειν 485.22
περίπολοι 449.41.
  περίπολος nauis 43
περιπροσωπὶς 68.26
περισκελὴς σίδηρος 402.33.
  περισκελεῖς φρένες 34
περισκέλια 402.32.
  περισκελίδες 47
περιστολὴν 472.30
περιστατικὰ 480.22
περίστασις 480.1.21.
  περίστατοι 10
περίστερνα 338.1
περιστῆναι 471.30
περισφύρια 404.26
περιτελλόμενος 380.3
περιτέμνεσθαι 360.20
περιτεταμένον δέρμα 45.9
περιτομὴ 356.31
περιτόναιος 35[illegible].14.27
περιτραγεῖν 135.10
περίτρανοι 209.11
περιτραχήλια 239.43
περιτρέχοντα 469.44
περιτρόχαλα 50.32.41
περίττωμα ξηρὸν, ὑγρὸν 386.
  5. καὶ 360.38
περιφανὴς 90.28
περιφέρεια 248.12. καὶ 433.53
περίφημος 179.48
περιφύτης 179.32
περιφορὰ 371.24
περιφόρητος 372.35
περίφρασις 162.47. καὶ 181.40
περίχειρα 272.4
περιωπὴ 74.28. καὶ 86.28
ἐκ περιωπῆς 74.31
περιωπῆσαι 74.26
περόνη 398.17
περουσινοὶ ἔφηβοι 24.1
πέσημα 483.23
πεταύρια 356.13
πεσσοὶ 107.20. καὶ 356.12
πεφωνασκηκὼς 172.2
πηγαὶ τυφλούμεναι 91.17
πηγὴ 107.29
πηδᾶν 459.1.
  πηδῆσαι 5
πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα
  459.17. proverb.
πήδημα 459.2
πηδητικὸς 459.10.
  καὶ 470. 19
πηκτὸν 40.21
πηλοβατεῖν 448.4
πηλοβατίδες. πηλοπατίδες
  493. 6
πηλοφορεῖν 371.41.51.
  πηλοφόρος 40
πηνήκη 52.16
πηρομελὴς 489.42
πηρὸς 91.27. καὶ 489.9.36
πηρῶσαι 489.11
πήρωσις 91.28.31.
  καὶ 489.9. 27.32
πηχυαῖος 249.36
πηχυαῖος 249.5
πηχυαλὶς 247.3.6
πηχύουσα 247.18
πῆχυς 245.52.36. καὶ 246.16.
  49. mensura 249.11.
  καὶ 250. 19
πῆχυς τόξου 247.9
πηχύσκοι 249.6
πιάζειν 313.19. πιέζειν 16
πίεστρον 16.10
πικρία 144.42
πικρόγαμοι 144.35
πικροῦν. πικραίνειν 144.38
πιλοποιὸς 320.42
πίνειν 219.33
πίνειν ἀδιαλεξίᾳ 276.48
πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν 116.
  36. proverb.
πινόεν δέρμα 45.2
πιπίσκειν. πεπῖσαι 219.35
πίπτειν uerbi usus multiplex
  483.12. 26
πίσαι 219.36
πιστὰ δοὺς καὶ λαβὼν 285.11
πιστὰ ἢ πίστεις διδόναι 296.13
πίστεις ἀλλήλοις ποιῆσαι 316.4
πιστωτικῶς ἔχειν 322.46
πίστρα 219.38
πιτυλίζειν. πίτυλος 256.2.5
πιτυοπλόκος 332.11
πλάγιον 483.10. καὶ 494.
  10. 17
πλαδαρὸν 45.8
πλανησίεδρον 400.43
πλάνητος 457.29
πλάται 241.30. καὶ 343.6
πλατεῖα ὁδὸς 458.32
πλάτος 487.24.
  καὶ 491. 26
πλάττων λόγους 155.37
πλατυγλωττότεροι 151.9
πλατύκερα 389.32
πλατύπους 417.39
πλατὺς γέλως 207.29
πλατυώνυχος 417.45

πλάτων

πλάτων 189.40
πλέγμα 187.46
πλειστόμβροτος 5.8
πλέκειν 332.5
πλεκτάναι 332.8 καὶ 384.46
πλέκων λόγους 332.12
πλέννα 111.25
πλέον ἔχειν 324.6
πλέον οὐδὲν ποιῆσαι 317.44
πλεονεξίαν ποιήσασθαι 317.47
πλευρὰ 344.9.10.23.34.
37 πλευραὶ 342.28. γνή
σιαι, νόθαι 30. καὶ 343.1
πλευρῖται σφόνδυλοι 366.25
πλευρῖτις νόσος 344.32.34
πλευροκοπῶν 348.19
πλευρόν. 344.9 πλευ-
ρῶν 344.32
πληγὰς δεδωκέναι 296.32
εἰληφέναι, ἢ δεδωκέναι.
284 45
πληθωρικοὶ 147.14
πλῆκτρον αἴρειν 375.40
πληκτροποιὸς 320.34
πλίγματα 358.45
πλινθοφορεῖν 371.41
πλινθοφόρος 371.38
πλὶξ 358.44.50
πλίσσεσθαι 358.47
πλιχὰς 359.4
πλιχάδων 358.29
πλόκαμος. πλοκαμὶς 49.
26. 42
πλόκαμοι fumi 50.3
πλόκανον 332.10
πλοκὰς 49.44
πλόκος 49.45.49
πλόκιον 50. καὶ 332.9
πλοίῳ δεύτερον ποιεῖν. 317
27
πλοχμὸς 514.45
πνεῖν εὐώδων, δυσώδων. 114
116
τὸ πνεῖν locutiones & uer-
ba 177.7 inde
πνεῦμα 114.15
καὶ 119 46
πνεῦμα εἰλικρινὲς 116.24
πνεῦμα θεοῦ ἅγιον 119.44
πνευστιᾶν 119.38
πνέων πολὺς 117.11
πνιγμὸν παρέχειν 329.5
πνοὴ 116.16
ποδαγὸς, ποδηγὸς, ποδηγής.
413 2
ποδάγρα 408,3
ποδαγρᾶν 5
ποδαλγία 409.30 ποδαλ-
γὴς 4
ποδάρια 409.5
ποδαρκὴς 413.16
ποδεῖα 409.6
ποδῶν 418.49 περίποδες

πόδες μετρικοὶ 417.48
ποδεῶν 408.41 ἀσκοῦ 21
ποδεῶνος 49
ποδηγεῖν. ποδηγετεῖν 413.8
ποδηγέτης 413.6
ποδωκεὶς 413.14
ποδώκεμος 413.8 καὶ 417.15
ποδήρεις ἀσπίδων 408.53
ποδήρης χιτὼν 49
ποδιαῖον 419.10
ποδιαῖον διάστημα 416.44
ποδίζειν 409.35
ποδίζεσθαι 416.46
ποδίον 418.6
ποδία 9
ποδισμὸς 461.8
ποδοκάκκη 408.2
ποδοκατοχὴ 408.2
ποδόνιπτρον. ποδονιπτήρ.
408 19
ποδοστράβη 508.15
ποδώκης 413.17
καὶ 469 7
ποθεινοτέρως ἔχειν 324.38
ποιεῖν absolutè 320.16
ποιεῖν τι 314.42
τοῦ ποιεῖν uerbi composita.
320.20 usus uarius.
315.9 inde
ποιεῖσθαι 315.20
ποιεῖσθαί τινος ἔμπροσθεν.
318 33
ποιῆσαι ὑπὲρ τῆς πόλεως.
319 34
ποιήσασθαι ἐφ' ὑμῖν 319.43
ποίησις 31.4.1
ποίημα 52 καὶ 315.1
ποιηταὶ 314.51
ποιητικὴ 51
ποιητικαὶ artes 314.44
ποιητὸς πολίτης 315.22
ποιητὸς υἱὸς 315.23
ποικίλη porticus 103.42
ποικιλόγαρυς 181,28
ποικιλόδειρος 239.35
ποικιλόχρους 43.21
ποιμάνωρ 8.19
πολεῖν 449.38
πολέμαρχος 392.36
πολεμικοὶ 11.32
πολεμικῶς ἔχειν 322.8
πολεμισταὶ 11.31
πόλεμον ἀναλαβεῖν 287.22
ἀράσθαι 376.12 ποιῆ-
σαι 319.32
πολιαὶ 48.50
πολιὰ 49.1
πολιοκρόταφοι 27.32
πολιορκεῖν 395.4
πολιορκηθέντων 395.3
πολιορκία 395.2
πολιὸς. πολιότης 27.19
καὶ 98 44

πολιοῦσθαι 27.22
καὶ 49 14
πολιτείαν δουλεῦσαι 295.44
πόλος 58.25 καὶ 67.5
καὶ 137.24 καὶ 58.35
πόλοι 450.5
πολυάνδριον 10.3
πολυανδρεῖν 6
πολυάνθρωπος 6.9
πολύγλωττος 107.15
πολύγλωσσος δρῦς 149.50
βοὴ 51 πολύγλωτ-
τος 148.40
πολυγράμματος 101.12
πολύδακρυς 93.9
πολυδάκτυλα 282.9
καὶ 425 29
πολυδέρας 239.22
πολυδίψιον ἄργος 222.24
πολυετὴς 35.17
πολυΐστωρ 182.24
πολυανθρωπία 6.10
πολυκέφαλος 62.29
πολυκίβδηλον 380.48
πολύκλητοι 183.2
πολύκνημον 399.13
πολυκράτης 292.16
πολυλόγος, πολυλογία 159.31
πολυμορφὴς 1.20
πολύμυθος 165.38
πολυόμματος 73.32
πολυόστεον 419.52
καὶ 425 17
πολυπλόκος νοῦς 332.8
πολύπους 408.6
πολύποδα 8 καὶ 421.13
πολυπότης 220.35
πολύπλωτα 483.14
πολυσκελὴς 403.34
πολύσαρκος 402.22
πολυστεφὴς 60.8
πολυσώματος 41.22
πολυτόκα 18.27
πολύθριξ πώγων 47.6
herba πολύθριξ gemma
47 7
πολύφημος 179.44
πολυφωνία 169.11
πολύφωνος 168.26
πολύχειρ 262.44 καὶ 403.34
πολυχειρία 259.7
πολύχρους 43.22
πολυώνυμοι 189.35
πολυώνυχα ζῶα 253.25
πόμα 220.50
πομπίλος piscis χρυσόφρυς.
70 34
πομφόλυγος 120.23
πόνον παρέχειν 328.45
ποοφάγος 213.7
ποππύζειν. ποππυσμὸς. ποπ-
πύσματα 205.37
πορδὴ 388.13

πορεῖα 449.8
πορεύειν 449.51
πορεύεσθαι 449.2
πορευτικὰ ζῶα 449.24
πορθμὸς 137.13
πόρια 449.11
πορνοβοσκὸς 217.22
πόρος 449.3
πόρος ἀκουστικὸς 226.20
σκολιὸς τῆς ἀκοῆς 225.25
πόρπαι 240.4
πορφύρεον κῦμα 99.53
πορφυρὶς 100.8
πορφυροῦς 3
πόσθη 355.12 καὶ 356.30
πόσθιον 355.19
πόσθων 358.26
πόσις 219.51
καὶ 220 1
ποτὰ 213.32 καὶ 218.1
καὶ 220 50
ποτήριον 220.42
ποτὴς 219.49
ποτίζειν 219.34
ποτικὸς 220.41
ποτίκρανον 62.38
ποτνιᾶσθαι 205.31
ποτνίασις 25
πότος 219.33
ἀ ποτοῦ deriuata & com-
posita 220.38
ποὺς. ποὺς ἄκρος 406.36 καὶ
419.50 καὶ 333.39
ποὺς ξύλινος 417.35
ποὺς in metris 417.47 in
naui 418.6
ποὺς ὄρους 410.47
καὶ 418 50
ποὺς pro pene in oraculo.
408 28
ποὺς ῥαπίζεις 414.44
ποδὸς nomen unde 421.20
ἐκ ποδὸς 410.26
κατὰ ποδὸς βάσιν 411.
24. prouerb. κατὰ πό-
δας 29
ἀνὰ πόδα 409.38
ἐκτὸς ἔχειν πόδα 412.45
ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν 407.25
ἀνάγειν 33 μεθίστασθαι
474 44
παρὰ πόδα 412.14
καὶ 427 40
περὶ πόδα. περὶ ποδὸς 409.9
ὑπὲρ τὸν πόδα 427.13
ὑπὸ πόδα κατάστασις 412.35
ποδοῖν κλοπαὶν ἀρέσθαι 376.11
ἐκποδὼν 410.51
ἐκποδὼν γενέσθαι 52
πρὸ ποδῶν 411.19
ὡς ποδῶν ἔχοντα. ὡς τάχους
εἶχε 321.33
κατὰ πόδας 427.34

ἡ κατὰ

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

34. ἡ κατὰ πόδας ἡμέρα 411. 42
παρὰ πόδας 411.43. καὶ 412.9
ὑπὸ πόδας τιθέναι 412.43
ποσὶ σκαίροντος 468.8
ἐν ποσὶ 409.38.
τὰ ἐν ποσὶ 43
παρ' ποσὶ 412.22.
τὸ παρ' ποδὸς 24
ποῶδης 78.41. καὶ 98.9
πρᾶγμα νενοθευμένον 364.52
πρᾶγμα ποιῆσαι 319.27
πράγματα ἔχειν καὶ παρέχειν 324.12. καὶ 328.28.
λαβεῖν 284.51
πρανὴς 396.20
πρᾶξις 315.2. semper honesta 313.53
πραότεροι τὰ φθέγματα 171.36
πρασινὸς 98.10
πρέμνον 107.24
πρέσβα 29.21. πρέσβειρα 23. πρεσβεῖα, πρεσβεῖον 28.42. καὶ 29. 29
πρεσβείαι 194.23
πρέσβεις 29.16
πρέσβις 29.24.30.25
πρεσβεύειν 28.50. & 29.9
πρεσβεύεσθαι 16. καὶ 194.24
πρέσβις ὃ τύπτετ', ὃς ὑβρίζετ', 29.28. prouerb.
πρεσβυγενὴς 29.23.
πρεσβυγένεια 24
πρεσβύτης 31.3
πρεσβύται 26.46.50
πρεσβυτῶν aetas 26.36
πρεσβύτεροι 28.40.
πρεσβύτερον 43.
πρεσβύτατον 46.
καὶ 37. 39
πρεσβυτικοὶ θεοὶ 28.40
πρεσβυτὶς 37.18
πρηγορεὼν 237.17
πρηνεῖς 396.13
πρηνὴς 483.10. καὶ 494.9
πρηνὴς χεὶρ 256.53
πρηστὴρ 235.25
προαγορεύειν 173.19.
προαγόρευσις 24
προαιρετικὴ πρᾶξις 391.2
προαιρετικῶς 165.19
προανίστασθαι 477.29
προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν 177. 37
προαύλιον 153.12
προαφίστασθαι 477.37
προβάλλω 447.36
προβαίνειν 432.43
προβάλλειν. προβάλλεσθαι 303.43. καὶ 328.43
πρόβατα 447.31.34
προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ 28.31
πρόβλημα 226.37. καὶ 304.18.39. καὶ 309.37
προβλήματα 368.35
προβλῆτες 304.10.18
προβόλαιος 304.30. προβολὴ 26. προβολὴ χείλεος 125.38
πρόβολος 304.33
προβοσκὶς 217.24. καὶ 275.9
προβούλευμα 264.11
προβύσειν 110.48
προγάστωρ 348.24
προγεγυμνασμένοι 16.28
προγένειος 126.47
προγενέστερος 16.50
προγυμνατίσαι 148.9
προγήρως 27.37
πρόγλωσσις 143.10
πρόγνυ 401.22
προγονικὰ νόμιμα 17.7
πρόγονοι 16.46. καὶ 17.1
προδιαβῆναι 433.45
προδιαλαμβάνειν 289.8
προδιδόναι 297.43
προδοσία 468.39
προδότης 297.45
προδοτῶν φορὰ 371.24
πρόδρομος 468.20
προεδρεύειν 391.47
προεδρεύουσα φυλὴ 392.4
πρόεδρος. προεδρία 391.48
πρόεδροι 392.3.10
προειπεῖν 176.38
προεξανίστασθαι 477.34
προεξέδρου 390.19
προθρεῖν 174.47
προέχειν 327.38.44
προέχεσθαι 328.43
προήγορος 173.18
προηγούμενα 416.44
πρόθυμοι 11.21. πρόθυρον 86.16
προϊδεῖν 79.6
προϊόντος τοῦ χρόνου 452.9
προΐστασθαι 477.7
προκαλεῖσθαι 184.24.49
προκάρδιον 342.10
προκάρπιον 250.25
προκάρπια 251.24
προκαταλαβεῖν 289.1
προκεῖσθαι 396.39
προκέφαλος 62.32
πρόκλησις 182.49. καὶ 184.26
προκνήμιον 398.29
προκόμιον 53.3
προκοπὴ 298.12. καὶ 300.33
προκόττα 50.32.37
προκόψαι 428.1
προκύπτειν 88.30. καὶ 300.34
προλέγω 153.13
πρόληψις 286.43.51
προλήψεις 286.50
προλόβιον 225.44
πρόλοβος 237.20
πρόλογος. προλογεῖν 161.5
προλογίζειν 15:.7.10
προμετωπίδιον 67.15
προμολεῖν 430.20
προμύξαι 110.47
προνεύειν 69.50
πρόνοιαν ποιεῖσθαι 317.52
προνομαία 217.24
προνομαῖς χρῆσθαι 316.16
προνομὴ 316.12
προνομὴν ποιῆσαι 316.8
προνώπης 86.8
προνώπιον 86.15
προνώπιος 17
προνώπια 2
προοδοποιεῖν 454.37
πρόοδος 457.15
προόδων 133.41
προόδου
προορᾶν 77.14.17
προορχηστῆρες 466.49
προορώμενος 77.19
πρὸ ὀφθαλμῶν λαβεῖν 284.35
πρόοψις 74.13
προπαιδεύματα. προπαιδεία 21 9
προπεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ 31.1
προπέτεια. προπετὴς 486.4 8
προπηλακισμοὶ 194.36
προπύχιον 249.3
προπίνειν 220.2
πρόποδες 411.16
προποδίζειν 416.40
προποδισμοὶ 416.41
προπόλιος 27.20
προπόλιος τὴν κόμην 13
πρόπολις 449.53
πρὸ πολλοῦ ποιῆσαι 318.44
πρόπολος 449.47
πρόποσις 220.1
πρόπους 411.18
προπωγώνιον 122.31
πρόρρησις 175.53
προρρητικὰ 174.49
προσαγκαλίζεσθαι 245.15
προσαγορεύειν 174.3
προσαγόρευσις 174.19
προσάδειν 195.22.30
προσαίρειν 375.27
καὶ 376 28
προσαρθροῦσθαι 382.53
προσαγγελίας lex 194.14
προσαγγέλλειν 194.11
πρόσαρμα 376.28
προσάρματα 148.25
προσβαίνειν 432.41
προσβάλλειν 303.39
πρόσβατον 447.39
προσβλέπειν 82.12
προσγελᾶν 207.16
προσγίνομαι 16.22
προσδέξασθαι 294.40
προσδιαλέγεσθαι 160.40
προσεβήσατο 446.28
προσεδρία 392.50
προσεδρεύειν 392.48
πρόσεδρος 392.51
προσεκβληθεῖσαι γραμμαί. 302 5
προσεμβῆναι 431.51
προσενέγκειν 378.1
προσεπισιτίζεσθαι 215.30
προσθρεῖν 174.41
προσθρύγειν 211.51
προσέχειν. προσεχὴς 327.50 53
προσέχων τὸν νοῦν 395.14
πρόσηβοι 22.42
προσηγορεῖν 174.2
προσηγορία 10 προσηγορικὸν 11 προσήγορος 3
πρόσθετος κόμη 52.16
προσθήκη 299.31
προσκαλεῖν 184.13.21
προσκαλεῖσθαι 14
προσκεφάλαιον 62.37
προσκηρυκεύεσθαι 192.19
πρόσκλησις 184.23
προσκομίζειν 378.34
προσκόμιον 52.16
προσκόμματος λίθος 300.25
προσκόπτω 300.25
προσκυνεῖν 459.30
πρόσκωποι 444.50
προσλαλία 164.44
προσλαλῶ σοι 43
προσλαμβάνειν 286.6.21
προσλαμβάνεσθαι μίσως. 18 προσλαμβανόμενος 286 17
προσμυθεύειν 166.8
προσνεύειν 69.48
πρόσοδος 374.40
καὶ 457.52 πρόσοδον
γενέσθαι 458.7
ποιῆσαι 316.42
πρὸς ὄνομα εἰπεῖν 190.22
πρόσοψις 74.15
προσπίπτειν 485.30
πρόσπολοι 449.40
προσπτύσαι 428.2
προστὰς 477.15
προστασία 481.8
προστατεῖν 477.38
προστατήριος 477.44
προστάτης 477.9
προστηθίδια 337.52
προστερνίσασθαι 337.52
προστηθίδια 337.13.53
προστηθὶς 426.40
προστῆναι 477.19
προστόμιον. προστομία 125.39
πρόστομον ξίφος 138.1
προστρίβεσθαι 312.34
πρόστροπος 379.35 προστρόπαιος. προστροπὴ 36

πρόσφατον 179.15
προσφέρειν 378.34
προσφέρειν λόγον 163.25
προσφέρεσθαι 373.46
προσφθέγγομαι 171.30
πρόσφθεγξις 171.31
πρόσφορα 373.41
προσφορὰ 373.42. καὶ 374.39
προσφώνησις 171.31
πρόσχημα 495.43.51
προσχωρεῖν 451.24
προσωδία 195.30
προσώδιον 195.32
προσωπεῖον 68.14
προσωπεῖον φέρειν 87.26
προσωπὶς. πρόσωπον. προσώπιον 68.16
προσωποληψία 68.21
πρόσωπον 61.40. καὶ 142.13. καὶ 388.36
προσώπου κύκλος 122.48
πρόσωπον initium 68.28. conspectus 29
κατὰ πρόσωπον 68.31. καὶ 368.2
πρόσωπον κωμικὸν, τραγικὸν, κωφὸν 68.42
πρόσωπον περιχρίειν 87.10
προσωποποιία 68.18. καὶ 320.48
προσωποποιὸς 68.17
προσωποῦτα 68.22
πρότασις 309.36.41
προτείνειν 309.35
πρότμησις 366.29. καὶ 369.45
προτομὴ 61.50
προτόνιον 379.46
πρότονοι 309.43. καὶ 418.47
προτρέπομαι 379.43
προτρεπτικὴ σοφία 379.44
προτρέπω 379.38
προτροπαῖοι 369.42
προτροπάδην φεύγειν 379.44
πρότροπος 379.48
προὔπτον. πρόοπτον 75.36
προὔργου 314.11
προὔχει 327.49
πρόφασις 179.17. καὶ 329.44
προφέρειν εἰς εὐτυχίαν 373.35
προφορῆς 26.7. καὶ 373.40
προφητεύειν 179.33. προφήτης 18
προφητίζειν 179.30
προφῆτις 414.15
προφορικὸς λόγος 158.25. καὶ 374.49
προφωνῶ 168.9
προχειλίδιον. πρόχειλον 125.37. πρόχειλος 52
προχειρίζειν 271.17. προχειρίζεσθαι 23
πρόχειροι 11.18
πρόχειρον 270.40. καὶ 271.11
πρόχειρος 270.41. καὶ 291.40
προχειροτονεῖν 264.3
προχειροτονία 264.14
προχείρως 271.9. προχεῖσθαι 115.2
πρόχυν 401.20. πρόχοον 261.3
προχῶναι 383.53
προχωρεῖν 451.15
προώλεις ποιεῖν 320.12
πρύλις 467.18. πρυλέων 26
πρυμνὴ χεὶρ 250.52
πρυτάνεις 264.34
πρυτανεύουσα 392.5
πρυτανήιον 143.44
πρωθήβης 23.29
πρωκαθεδρία 390.17
πρωκτὸς 359.37. καὶ 386.18
πρῶραι 67.25. καὶ 77.18
πρωταγωνισταὶ 3.24
κατὰ πρώτην γένεσιν 29.39
πρωτόβαθρος 447.19
πρωτοβόλοι 131.24
πρωτόγονα 16.49
πρωτόγονον 19.24
πρωτόγονοι 16.49
πρωτότοκον 19.24
πρωτοτόκοι 18.29
πρωτολογία 162.29
πρωτουργοὶ κινήσεις 314.13
πταίσματα 427.51
πταρεῖν 121.17
πταρμικὸν 121.19
πταρμοὶ 121.21
πταρμοῦ οἰωνὸς 122.8
πτάρνυσθαι 121.16
πτέρνα 424.41. καὶ 42.24. καὶ 424.18.20. καὶ 426.20
πτερνὴ 424.37
πτερνίζειν 423.49
πτερνὶς 424.33
πτερνοβάτης 493.4. πτερνοπάτης 5
πτερνοκόπις. πτερνοκοπεῖν 424.28.41
πτέρυγος 421.19
πτερύγια 111.22. καὶ 365.53
πτερύγιον 225.33
πτερυγώματα 226.14. καὶ 359.52
πτέρωμα 45.27
πτίλα 357.53
πτύειν 139.3
πτύελον 138.49
πτύσμα 138.49
πτῶσις 296.8
πτώσεις. πτώματα 483.12
πύγαια 383.51. καὶ 385.11. πυγαῖα 48
πυγαλίαι 386.10
πυγαργὸς 385.46
πύγελλα 386.6
πυγὴ 385.12
πυγὴ ἀγροῦ 385.52
πυγηδὸν 386.12
πυγίδιον 385.49
πυγμαῖοι unde dicti 249.28
πυγμάχοι 254.34
πυγμὴ 242.25. καὶ 249.29. καὶ 254.22
πυγολαμπὶς 385.45
πυγονιμαῖοι 249.30
πυγοστόλος 385.37
πυγούσιον 249.24
πυγὼν 249.14.30
πύελος 125.17
πυθία 414.15
πυθμὴν 359.24
πύθων 350.3
πύργος 444.32
πυκινῶν φρενῶν, πυκινοῦ νοῦ 378.48
πυκνοκίνητος 491.33
πυκτεύειν 254.24. πύκτης 23.34
πύλαι στόματος 140.35
πυνθάνεσθαι 187.1. καὶ 229.53
πὺξ ἔπαισε 254.26. ἐπάταξεν, ἔπληξεν 28
πύπαξ ἡρακλῆς 205.26
πῦρ πνέοντος 117.13
πυρὸς εἰσβολὴ καὶ ἀνάβασις 447.20
πυρὰ 460.47
πυῤῥίχη 460.31. πυρίχη 48
πυῤῥίχην βλέπειν 83.45
πύῤῥον 43.50
πυῤῥὸς 98.6.37.47
πύῤῥος, πύῤῥων, propria 43.51
πυρσαίνειν 87.13
πυρσὸν 98.48
πυρωπὸς 85.26
πυχιαῖος 249.5
πυχίσκοι 249.6
πώγων 126.38. καὶ 127.15. portus 128.13
πώγων πυρὸς 128.2
ἀπὸ πώγωνος σοφοὶ 128.34
πώγωνος ὑποπιμπλάμενος 26.4
πώγωνα τρέφειν. πωγωνοτροφεῖν 128.42
πωγωνάριον. πωγώνιον 128.23
πωγώνατος 128.30. πωγωνίας 26.5. καὶ 128.3. πωγωνίτης. πωγωνειήτης 4
πώγωνος translate 127.48
πωλεῖσθαι 450.10
πωρὸς 91.27. πώρωσις 31. καὶ 150.44

Ρ

Ραβδοειδεῖς ῥαφαὶ 57.41
ῥάγος 252.39
ῥαθαπυγίζων 386.12
ῥάθυμοι 11.45
ῥαιβὸν 488.31
ῥάμφος 62.2.6
ῥαντὴρ 107.29
ῥάφος. ῥάφιον 350.34
ῥαφαὶ 57.39.44
ῥαχετρίσαι 369.45. ῥάχετρον 44
ῥαχίαι 368.52
ῥαχίας λαλίστρος 369.13
ῥαχίζειν 369.5
ῥάχις 111.19. καὶ 366.6.10. καὶ 368.28.32. καὶ 38.2.39. ῥάχη 41
ῥάχις unde dicta 368.50
ῥαχισταὶ 369.12. ῥαχίτης. ῥαχιαῖος 16
ῥαχίτου 366.20
ῥέγχειν 121.7
ῥέθη 127.18. ῥεθομάλιδος 19
ἐκ ῥεθέων 127.33. ῥέθος 34
ῥέπειν 486.22. καὶ 492.4
ῥέω 175.15
ῥῆγμα 313.43
ῥηθεὶς χρόνος 175.44
ῥῆξις 313.42
ῥῆμα 174.52. καὶ 175.6. res, πρᾶγμα 8
ῥήματα ἱπποβάμονα 447.13
ῥημάτιον 174.52
ῥηματίσκια αἰνιγματώδη 175.11
ῥησίδιον 175.50
ῥησικοπεῖν 176.10
ῥῆσις 175.14
ῥήσσω 313.42
ῥητὰ 175.29. ῥητὴ εὐθεῖα 23
ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε 175.28
ἐπὶ ῥητοῖς 175.22
ῥητὸν 175.19
ῥητὸν τετράγωνον 175.24
ῥητὸς 175.16
ῥητῶν καὶ ἀποῤῥήτων κύριος 175.32
ῥητορεία 176.14. ῥητορεύειν 13. ῥητορεύεσθαι 17
ῥητορικὴ 176.13
ῥῆτραι 175.2
ῥήτραν ποιεῖν 175.4
ῥήτωρ 175.12. καὶ 176.13
ῥιζόνυχος 252.20.24
ῥῖκνοι 44.52
ῥικνοῦσθαι 44.50. καὶ 461.9
ῥινᾶν 122.22
ῥίνη. ῥίνημα 122.17
ῥινηλατεῖν, ῥινηλάτης κύων, ῥινήλατον ἴχνος 113.8.10
ῥινίον 122.16
ῥινολαβὶς 113.28
ῥινοκολούστης 113.36
ῥινοκοπῶ 113.28
ῥινοῦσθαι 122.19
ῥὶς 62.5. καὶ 110.8
ῥὶς δικαία 113.8
ῥινός, δέρμα 42.37
ῥινόσιμος 113.21

ῥινὸς ἕλκεσθαι 113.27
ῥινότμητ⊙ 113.38
τὴν ῥῖνα ἀποβρώγειν ἢ ἀποφαγεῖν 113.13
ῥῖνα ἀντιλαβεῖν 122.12
ῥῖψις 483.47
ῥοαὶ 343.34
ῥοβοειδὴς 495.33
ῥόγχ⊙ 121.8.
ῥογχάζειν 9
ῥοδοδάκτυλος 44.22. καὶ 282.7
ῥοδοειδὴς 100.30
ῥόδον παρειαῖς φυτεύειν 87.22
ῥοδόπηχυς 249.9
ῥοδῶπις 71.50
ῥοθιάζειν 205.36. καὶ 219.5
ῥοικὸν 495.35
ῥοῖζος. ῥοιβδὸς 114.43
ῥοιζώδης ὕπνου 119.51
ῥοιοειδὴς 495.33
ῥοπὴ 493.14
ῥοφεῖν 221.11
ῥοφητὰ ὠὰ 221.11
ῥοδόχρως 44.22
ῥύγχ⊙ 62.3
ῥύζειν 198.39. καὶ 200.6. καὶ 204. 26
ῥυθμὸς 170.44. καὶ 417.51
ῥυσσὸν δέρμα 45.10
ῥυσοῦσθαι 44.51
ῥυτίδες 44.50. ῥυτιδοῦσθαι 51
ῥώθωνες 110.8

Σ

Σ pro ρ 53.39
σαγλώνη 351.2
σαλμακίδες 365.6
σαλπιγκτὴς 198.7
σαμφόροι 372.28
σάν, s litera Doriensibus 372.30
σάννιον 356.42
σάνδαλον. σανδάλιον 428.53
σανίδαλον. σανίδες 429.2
σαράπυς 417.39
σάργ⊙ 359.43
σαρδόνι⊙ γέλως 207.30
σαρδόνυξ 253.38
σαρκάζειν 135.2
σαρκοφαγία 212.53
σαρκόφαγ⊙ lapis 213.1
σαρκοφάγοι 129.35. καὶ 212.52
σειρὰ ῥιχῶν 51.45
σειρῶνες 182.17
σείρων 417.41
σελινίδες 429.22
σεμνολογεῖν 158.48. καὶ 166.3
σεμνομυθεῖν 166.2
σεμνοπρόσωπ⊙ 67.48
σεμνὸν σχῆμα 496.23
σεσινωμένον 498.6
σεσωμάτωτ⊙ 41.52
σηπόμενα 113.48
σητόβρωτα 216.13
σὴψ 126.14
σκολιὸν 495.4. σκολιὸς 6.
σκολιὰ carmina 10
σκολιαὶ ἀπάται, δίκαι 495.8
σκολιαίνεσθαι 491.9
σκολιόχειλ⊙ 125.7
σκόλλυς 51.45
σιαγὼν 133.1
σιαγόνες. σιαγόνια 124.15. καὶ 212. 38
σίαλ⊙ 138.50
σίαλοι. τὸ σίαλον 139.3. καὶ 362. 46
σῖγα 211.15
σιγᾶν 210.49
σιγάζειν 211.10
σιγαλόεντα 210.5
σιγόβρωτης 211.15
σιγὴ 210.49
σιγηλὸς. σιγηρὸς 210.10
σίγλαι 227.18
σιγματοειδὴς ἀναγλυφὴ 243.2. processus 365.42
σιδηραῖ χεῖρες 266.1
σιδηροκατάδικοι 365.2
σίδηρον στομῶσαι 137.42
σιδηροφορεῖν 372.39
σίελ⊙ 138.49
σιελὸν 139.1
σίζειν 200.37
σικελίζειν 466.1
σίκιννις 460.22. σικίνν⊙ 27. σικιννισταὶ 30
σικυώνια 429.14
σιλλωὸς 357.24
σιλλαίνειν 88.18
σιλλοὶ 52.45
σιμαλὶς 214.15
σιμὴ 465.13
τὸ σιμὸν. πρὸς σιμὸν διώκειν 112.27. καὶ 494.11
σιμὸς. σίμων 112.3.
σιμότης 5
σιμώτεροι 112.19
σιμοπρόσωπον 112.51
σιναμωρεῖν 357.22
σίναπι 108.20
σῖν⊙ 357.20. καὶ 489.45
σινόδουτες 129.53
σισύρα φανὴ 89.53
σῖτα 213.32
σιταγωγὰ πλοῖα 213.40
σιτάνιον 214.7
σιτάρια 213.33
σιτάρχημα 213.51.
σιταρχία 50
σίταρχ⊙ 213.49
σιτεῖν 213.28.
σιτεῖσθαι 23
σιτευτοὶ χῆνες 214.31.
καὶ μοσχοὶ eod.
σιτηρέσιον 213.53
σιτηρὸν 214.8
σίτησις 213.45
σιτία 214.8
σιτίζειν 213.28.
σιτίζεσθαι 23
σιτιστὰ 214.33
σιτοβόλια 214.28
σιτοδεία 213.36
σιτοδοῦμαι 214.33
σιτολογεῖν 213.37
σιτομέτριον 214.12
σιτοκάπηλ⊙ 214.17
σιτόκουρ⊙ 214.28
σῖτον καὶ οἶνον ποιῆσαι 317.42
σιτοποιικὰ 321.4
σιτοποιικαὶ μηχαναὶ 320.40
σιτοποιὸς. σιτοποιεῖν 214.26. καὶ 320. 39
σιτοπομπεία 213.41
σῖτ⊙ 213.31.34. καὶ 214.21
ὁ σῖτ⊙ καὶ τὸ σῖτον quid differant 214.10
σίτου εἰσβολαὶ 303.3.
ἐκβολὴ 301.50
σιτουργοὶ 130.35
σιτοφάγ⊙ 213.18
σιτοφόροι 371.44
σιτῶ δύμηκρα 214.15
σιτωνεῖν 214.16
σιτώνης 214.17. σιτῶναι 19
σιωπᾶν. σιωπὴ 210.47
σιωπηλὸς. σιωπηρὸς 210.48
σιωπὴν ποιεῖν 318.36
σκάζειν. σκάζων 488.36
σκαιὰ 275.42. καὶ 277.51
σκαιεμβατεῖν 278.23
σκαιὸς 278.4.17
σκαιότατον γερόντιον 278.7
σκαιότης 278.21
σκαλεύειν ὦτα 227.35
σκαλίωδον 14.48
σκάλλειν 227.35
σκανθαρίζειν 251.40
σκαρδαμύξαι 102.40
σκαρδαμύττειν 102.31. καὶ 88. 23
σκατοφάγ⊙ 212.44
σκαφία 383.22. σκαφίον 50.30. καὶ 58.28. καὶ 383.51
σκαφοειδὴς os 405.14. καὶ 426. 22
σκάφ⊙ 225.32
σκελέαι 402.50
σκελετοῦσαι 402.4
σκελετὸς 402.3
σκέλη 403.47
σκελίδες 402.5
σκελίδες ὀλόκνημοι 399.9
σκέλ⊙ 401.52
κατὰ σκέλ⊙ 403.34
ὑδι σκέλ⊙ πάλιν χωρεῖν 403.36
κατὰ σκέλ⊙ βαδίζειν 416.53
σκέλ⊙ βαλιστικὸν ὄργανον 402. 28
σκέλ⊙ οὐράνιον 463.52
σκέπη 226.37
σκέπτεσθαι 80.33
σκευοποιὸς 68.18
σκευοφόροι 371.44
σκηνὴ 484.10
σκήψεις 305.19
σκιάπυς 416.32
σκιάποδες 402.40
σκιαῤῥοφεῖν 216.39
σκίλλα, σχῖν⊙ Atticis 62.20
σκίρτημα 459.22. σκιρτᾶν 25
σκίρτ⊙ 459.26
σκίου. σκίζη 465.10
σκίρρ⊙ 388.52
σκληρόδερμ⊙ 42.45
σκληρὸς 26.8
σκληρόθριχα 46.7
σκληρόφθαλμα 94.7
σκνιποὶ 92.7 161.49
σκολιὸς πόρ⊙ διάκοῦς 225.25
σκοπεῖν 80.33
σκοπιὰ 80.38
ἀπὸ σκοπιᾶς θεωρεῖν 80.50
σκοπιάζειν 80.35
σκοπιωρεῖσθαι 80.47
σκοπὸς 80.38.40.
ἀπὸ σκοποῦ 42
σκορπιὸς comptus 52.3
σκότ⊙ 106.45
σκύβαλα 387.1
σκυζᾶν 198.40
σκύζεσθαι 101.33
σκύθη 52.49
σκυθρωπάζειν 70.38
σκυθρωπὸς 86.24
σκυμνοτοκοῦντες 18.30
σκιώνια 101.28
σκυταλίδες 251.49
σκῦτ⊙ 367.23
σκωληκόβρωτ⊙ 216.15
σκώμματα 194.40. καὶ 464. 40
σκώπτειν 197.25
σκώπτης 134.47. καὶ 464. 40
σκὼρ 385.46
σκὼψ. σκωπίας 464.23
σμᾶται 54.37
σμικρολογῆσαι 161.42
σμικροφωνία 169.11
σμικρόφων⊙ 168.20
σμήριγγες 45.30
σμύχεσθαι 54.36
σομφὴ σὰρξ 340.44
σοροποιὸς 320.37
σοῦσθαι 453.21
σπάδα uicus 362.5
σπάδιξ 98.27
σπάδων 313.42

σπάλωνος 363.40
σπάθαι 343.5.33
σπανωπώγων 127.44
σπανοσιτέα 213.39
σπαράτῆειν 253.51
σπαρταδαμασίμβροτος 4.53
σπάσασθαι ἀκροατῆ 313.36
σπάσασθαι ξίφους 313.39
σπᾶσθαι 362.3
σπάσμα. σπασμὸς 313.41
σπατίλη 386.50. καὶ 387.49
σπάω 313.35
σπίλεθον 386.50
σπέρμα παρέχειν 329.1
σπιθάμη 275.36
σπίλος πολιτέιας 364.49
σπονδὰς ποιῆσαι 316.44
σπονδοφόροι 372.12
σπονδύλια 369.39
σπόνδυλοι 366.17. καὶ 369.17
σπουδαιολογεῖν 158.46
σπουδαῖος 469.7
σπουδὴν ἔχειν 322.27.
ποιεῖσθαι 315.34
σπύραθος. σπυραθία. σπύραδα 387.53. σπυρὰς 52
σταδιεὺς 470.39.
σταδιάρχους 40
σταδιαῖον. στάδιος θώραξ 336.31
στάδιοι. στάδιος 470.51.
στάδιον 37 σταδίου 45
στάδιον ἀγωνίζεσθαι 470.46
σταθερὰ ἡλικία, μεσημβρία 478.46
σταθμᾶσθαι 478.35
στάθμη 478.40
σταθμὸς 478.31. σταθμοὶ 34
στὰς βίος 471.34
στάσιμον 478.29
στάσις 395.10. καὶ 478.8.
στάσεις 11.14
στασιώδεις 478.24
στασιῶται 478.19
στασιωτικοὶ λόγοι 478.23
στατὴρ 478.29
στατὸς ἵππος 478.25
σταφίδος 423.14
σταφυλὶς. σταφυλὴ 423.15. καὶ 137.22
σταφυλοφόρον μορίον 137.16
στάχυς 350.47
στεγανόπους 417.43
στεναύχην 239.7
στεῖρα 53.31
στείχειν 430.52
στέμμα 60.4
στενὰ 238.6
στεναγμὸς 203.42
στενάζειν, στενάχειν 203.39
στενολεσχεῖν 191.44
στενόφωνον ὄργανον 168.35
στένω 203.41
στερεαὶ costæ 343.11
στερεὸς 483.3
στερνιτίδος costæ 343.12
στερνόμαντις 338.1
στέρνον 337.19 inde composita 48 καὶ 342.51
διὰ στέρνων ἔχειν 338.4
στερνοῦχος χθὼν 338.3
στεφάνη 59.43
στεφάναι 49. καὶ 60.19
στεφάνη, στεφανὶς πόλεις 61.21
στεφάνη in oculo 108.38
στεφάνης 58.36
στεφανηφόρον ἡρῶον 61.13
στεφανηφόρος 11
στεφανίζω 61.35
στεφανίτης ἀγὼν 61.7
στεφανίτιδος ῥαφαὶ 57.41 καὶ 61.6
στεφανοπλόκος 61.4. καὶ 332.5
στεφανοπώλης 61.6
στέφανος 60.3 στεφάνωμα, στέφος 4 καὶ 60.19
στεφανῶ 61.14
στεφανῶσαι μολπᾶς 61.22
στεφάνωσις 61.13
στέφειν 60.9
στήθη 251.26
στηθύνιον 337.15.16
στήθιον 337.14
στηθόδεσμα 337.14
στῆθος 337.10.20 καὶ 251.11 καὶ 368.22
στῆθος ἀντίχειρος 256.23
χειρὸς 25 ποδὸς 426.39
στήκετε 483.2
στηλιτεύσεις 194.30
στῆμα 355.5
στημονίαι 50.15
στήμων 478.30
στήριγγος 398.35
στηριγμοὶ 37 στήριγξ 40
στηρίζεσθαι 390.25 καὶ 398.35
στίβος 486.53
στίμμι 87.3 στίμμιν 4
στλεγγιδοποιὸς 320.42
στοιχεῖα 430.53. καὶ 431.9
στοιχεῖος 431.15
στοιχειώσεις 431.9
στοιχειωτὴς 431.13
στολίδος 67.47
στόμα 124.51. καὶ 129.16 καὶ 136.34 καὶ 388.36
στόμα ἀπύλωτον 140.35
στόμα λακῶν 134.48
στόμα ἔχειν 141.28
ἀνὰ στόμ' ἔχειν 141.33 καὶ 322.47 καὶ 338.11
κατὰ στόμα 140.38
στόμα διῆρε, ἐμφράττει 142.10
στόμα in acie 140.23
στόμα λιμένος 137.36. πολέμου 38 ὑσμίνης 41
στόμα quasi σιτοτόμον 141.22
στόμα μετάλλου 138.1
μήτρας, φλεβὸς, ἀρτηρίας 140.14. πελάγους 140.29
στόμα σκαιὸν 278.20
ἀπὸ στόματος εἰπεῖν 138.40
διὰ στόματος ἔχειν 141.50
φέρειν 53 εἶναι 142.2
ἄγειν 4
ἐξ ἑνὸς στόματος 138.41
στόματος πύλαι 140.31
ἐν στόματι ἔχειν 141.42
ἐν στόμασιν 45
στόματα 140.8.17 καὶ 379.52
στομαλγία 138.8
στομαργὸς 138.10 καὶ 140.7
στοματικὰ 140.51
στομαυλεῖν 138.7
στόμαχος 141.20
στομβάζω, στομβὸς 141.16.17
στόμια 140.52
στομίας 141.18
στόμιον 137.51
στόμιον ἀγγείου 141.5
στομοδόκος 138.3
στόμοι 141.19
στόμφακα 141.7
στομώδη 138.3
στομῶσαι λιμένα 137.41
σίδηρον 42
στόμωσις, στόμωμα 141.23
στοναχὴ 203.41
στονόεις 203.42
στόνος 203.41
στορέννυσθαι 496.52
στόρθυγγος 50.16
στραβὸς 72.8 στράβωνος 9
στραμβολοκόμη 46.41
στρατέιαν ποιεῖν 316.27
στρατοπεδέια 421.49
στρατοπεδεύεσθαι 421.46
στρατόπεδον 42.51
στρατόπεδον βαλέσθαι 301.37
ποιῆσαι 317.7
στρεβλὸς 72.7.25
στρηνόφωνος 168.39
στρόβιλος 463.26
στροβίλια 227.20
στρογγυλοπρόσωπα 68.14
στρουθοκέφαλα 62.14
στρουθοκέφαλοι 15
στρουτόπους 416.6
στροφεῖς 234.50
στροφεὺς spondylus 235.30
στρόφιγγος 234.52
στρύζειν 204.26
στρυφνὸς sapor 146.34
στρώμματα, στρώμναι 496.50
στρωφᾶσθαι 450.13
στυγάνωρ 8.29
στυγόφθαλμος 86.21
στυλὶς 111.15
στύφων 145.28
στωμύλεθρος 141.15
στωμύλλεσθαι, στωμύλματα 141.14
στωμύλοι 209.11. καὶ 138.4
στωμυλία 6
σύαγρος 412.33
συαγὼν 133.3. σύβοτα 217.19
συβώτης 217.23. καὶ 217.34
συγγενεαλογεῖν 160.13
συγγενικοὶ δίχου 45.17
συγγενεῖς 18
συγγνώμην ἔχειν 322.16
λαβεῖν 284.33
σύγγονος 17.22
συγκαλεῖν 184.15
συγκαμπὴ 399.21
συγκατηγορήματα 173.18
συγκατάθεσις 303.7
συγκατανουσιφάγοι 69.47
συγκεκυφὸς εἰς ἓν 89.15
συγκεφαλαιώσασθαι 63.29
σύγκλητοι ἐκκλησίαι 183.40
συγκομιστὰ δεῖπνα 378.32
συγκοπὴ 300.36
συγκόπτω 35
συγκύψαντος 89.10
συγχειλίαι 125.10
συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς 43.11
συζητεῖν 187.3
συθεὶς 453.22 συκῆ 39.28
συκοφάντης 90.18
συκοφαντοῦμαι 89.44
σύλαι 9.49 συλᾶν 47.16
συλλαβὴ 285.32
συλλαμβάνειν 13.50 καὶ 285.20 inde
συλλήπτρια 286.3
σύλληψις 13.51 καὶ 285.30
συμβαίνειν 432.19.28
συμβάλλειν 303.8.20
συμβάλλεσθαι 35
συμβαλλόμενος 303.29
συμβάματα 432.33
σύμβασις 432.22.25
συμβεβηκὸς 432.20
συμβιβάζειν 445.48
συμβίβασις 445.48
συμβλητὰ 303.31
συμβολαὶ 38.38
συμβολὴ 303.15
ἐν συμβολῇ 269.16
συμβολὴν ποιεῖσθαι 318.29
σύμβουλον ποιήσασθαι 319.8
συμμαχίαν ποιεῖσθαι 315.32 καὶ 319.50
δι' τὸ συμμαχικὸν ποιῆσαι 318.31
συμμάχους ποιεῖν 320.2
συμμορία 2.23
συμμύειν 92.3
συμπεποδισμένος 419.17
συμπιε[illegible]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1221/D

συμπεπτωκότου κρόταφοι 485. 15
συμπίνειν 219.44
συμπίπτειν 485.14.
εἰς μάχην 485.18
συμπλέκειν τὰς χεῖρας 259.33
συμπλοκὴ 332.10
συμπνεῖν. σύμπνουν 119.1.4
συμπολίζειν 411.11. καὶ 419.13
συμπόσιον 219.42
συμπότης 219.41
συμποτικὸς 220.41
συμποτὶς 219.42
σύμπτωμα 432.37. καὶ 485.20
συμπτώματα 483.20
συμφανὲς 90.31
συμφορεῖ 374.14.
σύμφορος 19
συμφορὸν 374.22
συμφῦσαι 178.22
συμφορὰ 372.48
συμφορὰν ποιεῖν 318.40
συμφορητὰ 372.44
σύμφορον 372.42
συμφόρως ἔχειν 324.3
συμφυσώμενα 120.39
σύμφωνα 169.9
σύμφωνα γράμματα 171.51
συμφωνεῖν 169.32.
συμφωνία ibid.14.18.
καὶ 169. 36
σύμφωνος 169.31
συνάγειν 219.48
συναγορεύειν 172.37
συναγώγιμα 372.46
συναγώγιον 219.49
συνάδειν 196.39
συναίρεσθαι 376.25
συνανθρωπεύεσθαι 5.44
συνάραι λόγον 376.27
συναρθροῦν 38.41.
συνάρθρωσις 41
συναφὴ 256.44
συνδιαβιβάζειν 445.44
σύνδρομος 468.14
συνδυασμὸς 6.33
συνέδρα 391.27. καὶ 392.44
συνεδρεύειν. συνεδρία 391.24
συνεδρίαι 392.40
συνέδριον 391.25
σύνεδρος κύκλος 391.26
συνειπεῖν 174.42. καὶ 176.50
συνεκδοχὴ 294.38
συνεκκλησιάζειν 184.8
συνεκπνεῦσαι 118.17
συνεκτικὸν αἴτιον 327.18
συνεκτικῶς 327.18
συνερεῖν 174.41
σύνεργοι 11.19
συνεστάναι 475.42
συνεσθίειν 212.22
συνεστῶσαι σπεῖραι 475.39
συνέχεια. συνεχὴς 327.25.30
συνεχὲς 23. συνέχεσθαι 327. 32. συνέχω. συνέχον 14
συνηβολία 307.31
συνηγορικὸν 172.40.
συνήγορος. συνηγορία. συνηγορεῖν 36
συνηχοῦντος τόποι 202.47
συνθεᾶσθαι 79.31
συνθήκας ποιῆσαι 318.49
συνθλίβειν 312.49
συνιδεῖν 79.27
συνιζάνειν 391.22.
συνίζειν 20
συνιστάμενοι 476.13.
συνιστάνειν 30
συνοδία 457.42.
σύνοδος 43. σύνοδοι 48
συνόδοντος 129.53
σύνομα 219.26
συνορᾶν 77.53
συνορία 77.52
συνομολογεῖν 159.1
συνοπτικὸς 74.46.
σύνοπτον 45
σύνοφρυς 70.26.
συνοφρυῶσθαι 37
συνοχὴ 327.28
σύνοχος πυρετὸς 327.29
σύνοψις 74.44.52
συντέλειαν ποιεῖν 320.5
συντέμνειν 301.9
σύντομα φράζειν 301.11
συντρίβειν 311.1
σύντροφοι 216.25
συνῳδία 196.40
συνώνυμα 189.21.
συνωνυμία 24
συνῶπται 74.50
συριγμὸς. συριγμοὶ 204.28.32
συρίζειν. συρίζεις 204.28
συρίττειν 200.41
σύῤῥουν 119.2
συρφετὸς 190.53
σῦς 453.24
συσσίτια. σύσσιτοι 215.35
σύσσωμα ἔθνη 41.23
ἡ συστάδην μάχη 470.45
σύστασις 480.35.
παρὰ σύστασιν 41
συστήματα 480.51
συστῆσαι 476.19
σύστοιχα 431.17. 487.37
σῦφαρ 42.36
σφαγεῖον 240.34
σφαγεὺς 240.30. σφαγὴ 11. καὶ 241.35. καὶ 342.19
σφάγια 240.40. σφαγία 41.
σφαγιάζεσθαι 36
σφαγίδιον 240.38. σφαγὶς 43
σφαγιτίδος uenæ 240.8
σφαδάζειν 453.24
σφαδιάζειν 406.34
σφαίριον 111.21
σφαιροειδὴς 495.15
σφάκτριαι 240.39
σφάραγος 237.25
σφάττειν 240.12. σφάττεσθαι 17
σφενδόνη 107.12.21
σφίγγειν 313.30
σφιγγόποδος 417.27
σφιγκτὴρ 386.22
σφίγξ 313.31
σφριγῶν 26.13
σφονδύλια 369.39
σφονδύλιον 383.14
σφονδυλίων 234.49
σφόνδυλοι 234.47. καὶ 366. 24. καὶ 369.17
σφραγὶς 282.20. σφραγίδια 19
σφυρὰς 387.52
σφυρήλατος 404.34
σφυρὸν 404.7. σφυρὰ 9
σχέσις 325.35
σχῆμα ὀρθὸν 491.42.
σεμνὸν, ταπεινὸν, &c. 496. 23
σχήματα 374.46. καὶ 491.40
σχήματα λέξεως καὶ διανοίας 496. 16
σχημάτια 496.2
σχημάτων uocabula 493.23.
inde. & 495.11
σχηματίζεσθαι. σχηματοποιεῖν.
σχηματοποιεῖσθαι 496.9
σχιδώνυχα 253.27
σχίζειν 300.43
σχίζεσθαι 280.15
σχιζόπους 417.41
σχινοκέφαλος 62.19
σχῖνος, σκίλλα 62.21. καὶ 152. 4
σχινοτρὼξ 135.26. καὶ 152.7
σχίσας ἕλκειν 465.7
σχίσμα. σχισμὸς 300.44. καὶ 359. 46
σχίστας ἕλκειν 465.7
σχοινοβατεῖν 447.51.
σχοινοβάτης 52
σχολὴν διδόναι 296.23
σωλὴν 150.41.47. καὶ 367.2
σῶμα 3.34
σωμάτιον 40.30. σωμάτια 31
σῶμα ἀναλαμβάνειν 287.1
σῶμα quasi σῆμα 41.20
σώματα δυλικὰ 40.40
σωμασκεῖν 41.50.
σωμασκία 52
σωματοειδὴς ἱστορία 41.18
σωματοποιεῖν 41.35.
σωματοποιηθεὶς 38
σωματοῦσθαι 42.1
σωματοφύλακος 41.32
σωματώδους 41.1
σωφρονιστῆρος dentes 131.1

T

Τάβλα. ταβλίζειν 394.29.
ταβλιστὴς 26
ταινία 60.42. ταινιόπωλις 50. ταινιοῦν 48
ταινιωθεὶς 60.48
ταλαντεύειν 487.42
τανάδρεροι ὄρνιθες 239.33
τανύγλωσσοι 151.15
τανύποδες ὄρνιθες 413.22
τανύθριξ 47.14
ταξίαρχος τῶν δείπνων 190.18
τάξιν ἔχειν 325.27.
ποιῆσαι 319.20
ταπεινολογία 162.2
ταραχώδης ὀφθαλμὸς 94.2
ταρσὸς 104.2. καὶ 251.27. καὶ 420.3. καὶ 426.18.28
τάσις 242.45
ταυρᾶν 198.45
ταυρηδὸν ὑποβλέπειν 82.46
ταυρόκρανος 66.16
ταῦρος 359.6
ταυτολογία 162.16
ταχύγηρα 28.9
ταχύπους 406.44
ταχὺς 469.7. ταχυτόκα 18.28
ταχύχειρ 259.4.
ταχυχειρία 5
τείνειν 309.22. καὶ 310.40
τέκνα 17.51
τεκνογονία 17.8. καὶ 18.1
τεκμήριον ποιῆσαι 318.26
τεκνοποιεῖσθαι 18.2.
τεκνοποιΐα 3
τεκνοποιὸς γυνὴ 18.5.
τεκνοῦν 8
τεκνοῦσα 18.5. τεκνοῦσθαι 8
τέκος 17.52
ἐν τέλει ἔχειν 321.51
τέλεια 389.3
τελεόγονα 17.13
τελεσία 460.32
τελεστὴς 460.34
τελευτᾶν 343.31
τελευτῶν 380.4
τεμάχια 353.14
τέμαχος 352.44
τεμάχη 353.11
τέμνειν 300.43
τέμνειν ὁδὸς 301.4
τεμνικοὶ dentes 130.13
τενθεία 348.43
τένων 404.5. καὶ 425.13
τένουτες 235.33
τέρατα, τερατώδη γεννήματα 15. 41
τερατολόγαι φύσεις 163
τέρθρα 235.34
τερθρεία 191.17
τέρθρον 235.28
τέρμα 333.42. καὶ 471.8
τέρπανδρος 8.12
τερψίμβροτος 5.5
τεσσαρακοντόργυιος 249.20